NOVÉ ZJEVENÍ

PÁNA JEŽÍŠE KRISTA

NOVÉ ZJEVENÍ

PÁNA JEŽÍŠE KRISTA

NAPSAL

Dr. Peter Daniel Francuch

NOVÉ ZJEVENÍ PÁNA JEŽÍŠE KRISTA

Překlad vydání: ‚NADACE NOVÉHO ZJEVENÍ'
Na rynku 165, 691 55 Moravská Nová Ves. Česká republika.
Přeložil Rev. Dr. Ivan D. Franklin.
Třetí vydání v roce 2007.
Na shora uvedené adrese možno obdržet originály a české překlady knih Nového zjevení.

Původní titul: THE NEW REVELATION OF THE LORD JESUS CHRIST
vydala TMH Foundation, 4482 Meadowlark Lane, Santa Barbara,
CA 93105, USA jako první vydání v roce 1992.
Na této adrese možno obdržet anglické originály všech děl Nového zjevení.

OBSAH

Úvodní poznámka Pána Ježíše Krista pro každého případného čtenáře této knihy iv

KAPITOLA PRVNÍ:
Rozdíly mezi Zjevením Ježíše Krista a Novým Zjevením Pána Ježíše Krista..... 1

KAPITOLA DRUHÁ:
Přirozenost Pána Ježíše Krista 14

KAPITOLA TŘETÍ:
Zrada Křesťanství 28

KAPITOLA ČTVRTÁ:
Druhý příchod Pána Ježíše Krista 52

KAPITOLA PÁTÁ:
Principy a užití nové duchovní hypnoterapie a procesu vcházení do nitra 65

KAPITOLA ŠESTÁ:
Tajemství o pseudotvůrcích 90

KAPITOLA SEDMÁ:
Pojetí Antikrista 115

KAPITOLA OSMÁ:
Poslední soud 139

KAPITOLA DEVÁTÁ:
Význam Poslední večeře 154

KAPITOLA DESÁTÁ:
Obnovení, pozměnění a znovudefinování duchovních principů 164

KAPITOLA JEDENÁCTÁ:
Pojetí hříchu a lidských problémů 189

KAPITOLA DVANÁCTÁ:
Pojetí života obecně a lidského života zvlášť 227

KAPITOLA TŘINÁCTÁ:
Jak přežít lidský život 287

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ:

Dosah Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista na stvoření, zónu vymístění a lidský život 314

KAPITOLA PATNÁCTÁ:

Tajemství Nového Zjevení 327

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ:
Praktikování Nového zjevení 338

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ:
Umístění planety Nula, lidských tvorů a lidstva ve vztahu se vším ostatním. 357

KAPITOLA OSMNÁCTÁ:
Nový život pozitivního stavu 369

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ:
Život po lidském životě 392

KAPITOLA DVACÁTÁ:
Tajemství sexuality obecně a lidské sexuality zvlášť 400

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ:
Tajemství stvoření a zóny vymístění 430

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ:
Tajemství narození, smrti, vzkříšení, znovuzrození, transfigurace a transformace 448

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ:
Jak Pán Ježíš Kristus vládne nad Svým stvořením, zónou vymístění a planetou Nula 467

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ:
Desatero nově navštívené 480

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ:
Tajemství Desíti duchovních principů 504

KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ:
Modlitba Páně znovu navštívená 511

KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ:
Tajemství Nové modlitby formulované Pánem Ježíšem Kristem 525

KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ:
Tajemství životní cesty 532

KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ:
Několik stručných objasnění struktury a povahy zóny vymístění 538

KAPITOLA TŘICÁTÁ:
Nové Zjevení v perspektivě 543

DODATEK 547

ÚVODNÍ POZNÁMKA PÁNA JEŽÍŠE KRISTA PRO KAŽDÉHO PŘÍPADNÉHO ČTENÁŘE TÉTO KNIHY

„Než se vážně pustí do čtení Nového zjevení Pána Ježíše Krista, jak je zaznamenáno v této knize, měl by si každý čtenář být vědom několika následujících důležitých faktů:

1. Pro svá sdělení Pán Ježíš Kristus svobodně zvolil užití řeči ve třetí osobě, nikoliv v první osobě, jak by čtenář asi očekával. Hlavním důvodem pro tento výběr je uchování svobody volby pro každého čtenáře přijmout nebo odmítnout to, co je v této knize napsáno. Užívání vyjadřovací formy v první osobě, jako např. ‚Pravím', ‚Uvádím', ‚Činím' atd. spoluoznačuje nařizování, nediskutabilnost, ukládání a nařizování. Pravá Přirozenost Pána Ježíše Krista neobsahuje vůbec žádný sklon cokoliv rozkazovat, nutit, ukládat, nařizovat nebo někoho něčím zastrašovat. Tato Přirozenost sestává z Absolutní svobody a Nezávislosti, pak nikdy nemůže vyjádřit sám sebe způsobem jiným než způsobem svobody a nezávislosti. Rozkazovat, nařizovat, ukládat atd. by znásilňovalo tuto Přirozenost. Proto použití vyjadřovací formy ve třetí osobě odstraňuje tuto nežádoucí souznačnost a vedlejší účinek.

Jiným důležitým důvodem pro tento výběr je ilustrace a zpříkladnění postoje pravé pokory, skromnosti a poníženosti. Požadují-li pravé duchovní principy od lidí a lidských tvorů, aby byli pokorní a skromní, pak je jen přirozené, aby Absolutní pramen všech pravých duchovních principů - Pán Ježíš Kristus ukázal na Svém vlastním příkladu takovou skromnost, poníženost a pokoru. Jednou ze základních vlastností Absolutní přirozenosti Pána Ježíše Krista je přítomnost Absolutní nevinnosti, Pokory, Skromnosti a Poníženosti. Pro tento základní povahový rys může Pán Ježíš Kristus mít vztah s každým jenom z pozice této vlastnosti. Vztah či poměr s kýmkoliv nemožno mít z pozice něčeho, co nemáte. Možno jej mít jenom z pozice toho, co máte. Toto je obecným principem každého vztahu. Užití vyjadřovací formy ve třetí osobě pomáhá ve zdůraznění tohoto důležitého postoje.

2. Existuje závažný duchovní důvod, známý jen Pánu Ježíši Kristu, proč zvolil Dr. Petra Daniela Francucha zprostředkovatelem přenosu Nového zjevení pro tuto dobu. Petr je někdo, jehož rodnou řečí není angličtina a kdo nikdy formálně nestudoval anglický jazyk. Gramatická struktura jakéhokoliv jazyka, zvláště pak jazyka anglického, ukládá příliš mnoho omezení při vyjadřování duchovních idejí. Tato omezení jsou využita negativním stavem pro překroucení, zprznění a zfalšování původního a ryzího významu těch idejí. Aby se vyhnulo tomuto nebezpečí, je občas nutno porušit mluvnickou strukturu i pravidla používaného jazyka.

Pan Ježíš Kristus zvolil užití Petrova svérázného a zvláštního způsobu vyjadřování, jeho řeči a způsobu, jakým formuluje své ideje k vyložení principů Nového zjevení. Pánu Ježíši Kristu velmi dobře vyhovuje přesné použití modality myšlení, cítění, vyjádření idejí, větní struktury i slov, jaké Petr užívá. Petr, takový jaký je, a způsob jeho myšlení, cítění a sebevyjádření jsou integrální částí jeho pověření a poslání - být přesně takovým, jakým je. Není náhodou, že všechny minulé Petrovy snahy systematicky studovat anglický jazyk a mluvnici byly zvráceny. Toto mělo za účel

úmyslně se vyhnout kontaminaci rigidními gramatickými pravidly při vyjádření jakýchkoliv idejí. Nechť si čtenář uvědomí, že kdyby Pán Ježíš Kristus měl zapotřebí se vyjádřit jinak a - podle názoru některých čtenářů - v přijatelnější mluvnické formě, zajisté by byl zvolen nějaký učenec-odborník anglického jazyka nebo někdo, kdo by byl schopen přísně dodržovat pravidla. Taková volba by však nesplnila svůj pravý účel.

Lidští tvorové se vždy budou snažit najít omluvu, proč nesouhlasit nebo nečíst či neuvádět v život to, co najdou v této nebo jiných knihách Nového zjevení. Někteří se snadno odvrátí kvůli několika - podle jejich mínění - nevhodným výrazům nebo slovům či myšlenkám nebo způsobu jejich formulace a podání. Takovíto lidští tvorové mají nepatřičnou potřebu vyjadřovat věci vlastními slovy, vlastními myšlenkami a jejich vlastním pojetím toho, jak by se měly formulovat. Z této pozice pak neodolatelně chtějí přepisovat takovéto knihy, upravovat je, nahrazovat určitá slova jinými, aby zmírnili nebo i odstranili původní záměr, s jakým originální slova byla zvolena. Opakuje se: Kdyby Pán Ježíš Kristus si přál použít taková slova pro sdělení Svého Nového zjevení, pak by si byl určitě zvolil někoho, kdo by byl schopen vše vyjádřit způsobem jiným, než jaký je použit v této knize.

Jsou zde důležité, lidskému rozumu nepochopitelné, duchovní důvody, proč Pán Ježíš Kristus zvolil tento způsob podání idejí Nového zjevení, jak se odráží ve způsobu Petrovy mluvy, jazyka, vyjadřování a myšlení. Pro tyto důležité duchovní důvody se každý, kdo se po vytištění a uveřejnění konečné verze rukopisu nebo po té, kdy se předloží ke čtení v přítomné nebo budoucí době, pokusí revidovat nebo opravovat nebo nahrazovat jakákoliv slova nebo měnit cokoliv v této knize vyjma zřejmých typografických, pravopisných či technických chyb, dopustí zkreslení nebo i zfalšování pravého významu této knihy.

Jakékoliv změny nebo dodatky v tomto ohledu, má-li k ním vůbec dojít, musí přijít přímo od Pána Ježíše Krista. Vždyť nakonec je to Jeho/Její kniha. A ovšem takové změny nebo dodatky mají opět přijít přes Petra. Když, nebo jestli Petra již nebude, aby dělal tuto důležitou práci, pak jenom tehdy bude Pánem Ježíšem Kristem zvolen někdo jiný pro transmisi nové knihy nebo knih, které by byly logickým pokračováním, nikoliv revizí (v rámci obsahu) této knihy.

3. Pro náležité pochopení vyžaduje čtení této knihy určité seznámení se s předešlými pracemi přenesenými Petrem. Fakticky, je nutno považovat devět předešlých knih tohoto druhu za přídavné a jako úvod k této knize. Proto, míní-li čtenář pohroužit se do této knihy, aniž by byl seznámen s dřívějšími knihami, napsanými Petrem, pak se musí připravit k největšímu šoku svého života. Nebude to snadné přijmout leccos, co je zjeveno v této knize. Avšak - jako vždycky - bude-li čtenář mít mysl otevřenou a bude-li ochoten opustit předpojatost idejí vlastního očekávání, vlastních názorů, mínění, náboženských přesvědčení, filosofií a čehokoliv jiného a přistoupí-li k tomuto čtení s pozitivním a dobrým úmyslem pro poučení a možnost změny, pak bude požehnám moudrostí porozumění, přivlastnění a aplikování všeho, co je v této knize zjeveno.

Někteří čtenáři si možná budou stěžovat, že je v této knize příliš mnoho nadbytečného. Takovíto čtenáři by měli být zpraveni, že určitá idea může sloužit velmi často jako podložka pro mnoho rozmanitých faktorů. Když se zkoumá každý faktor zvláště, pak

takový princip se musí znovu nastolit a zopakovat. Ve filosofickém smyslu toto není nadbytečnost, nýbrž pohled na probíraný princip ze zcela jiné perspektivy. Prosím, mějte tohle na paměti při čtení této knihy.

A konečně je velmi závažné číst tuto knihu v pořadí od první kapitoly až k poslední, tak, jak jdou za sebou, bez přeskočení nebo započetí čtení nějaké kapitoly bez dřívějšího přečtení předchozí kapitoly. Každá z nich sleduje jedna druhou a každá následná kapitola buduje na tom, co bylo zjeveno v dřívější kapitole. Což znamená, že přeskočení může způsobit ztrátu souvislosti s kontextem Nového zjevení. Navíc se Pán Ježíš Kristus vrací k některým tématům, probíraným v předešlých kapitolách, rozpracovává je do větší hloubky nebo zjevuje některé jiné aspekty později. Číst něco o těchto nových tématech bez spojitosti s jejich začátečným zjevením by způsobilo, že náležité chápání věci by bylo velmi obtížné.

Díky za ochotu číst a uvážit, co bylo zde zjeveno.“

Toto poselství přišlo ke mně jako slovo Pána Ježíše Krista, *po* přenosu poslední kapitoly této knihy, a to 18. května 1988. Bylo doporučeno umístit jej na začátek knihy jako úvodní poznámku.

Santa Barbara, California, U.S.A.

Dne 18. Května 1988 v 6:46 odpoledne (18:46).

PhDr. Peter D. Francuch.

Zprostředkovatel přenosu - služebník a následovník Pána Ježíše Krista.

Kapitola první

ROZDÍLY MEZI ZJEVENÍM JEŽÍŠE KRISTA A NOVÝM ZJEVENÍM PÁNA JEŽÍŠE KRISTA

Dne 22. ledna 1988 v 6:00 ráno bylo ke mně slovo Pána Ježíše Krista, řkoucí:

„Nastal nyní čas, aby se započalo s přenášením dalšího životně důležitého a nejzávažnějšího úseku Nového zjevení. Duchovní ovzduší a podmínky ve všech světech a vesmírech, jakožto i v zóně vymístění jsou takové, že se vyžaduje, aby se jasně vyložily a zpracovaly další důležité duchovní otázky. Tato část Nového zjevení začne vyzdvižením základních rozdílů existujících mezi Zjevením Ježíše Krista, zaznamenaným apoštolem Janem, a které je obsahem *Biblí Svaté*, a nynějším Zjevením Pána Ježíše Krista.

První pohotově zjevená pravda se vztahuje k této následující skutečnosti: Obsah a výklad všeho, co bylo řečeno v biblickém Zjevení Ježíše Krista, byly zcela a úplně nepochopeny již od prvního dne svého započetí. Tímto se všechny interpretace tohoto zjevení prohlašují za falešné a zavádějící. Výjimku k tomuto stanovisku lze nalézt ve výkladu, který byl dán skrze Emanuela Swedenborga. Jeho prostřednictvím byl jeden aspekt tohoto zjevení vyložen správně, ale s nevhodným Swedenborgovým dojmem, že jeho výklad obsahoval úplný význam tohoto zjevení. Budiž nyní známo, že to, co bylo zjeveno prostřednictvím Swedenborga o obsahu tohoto zjevení, bylo jen omezeným aspektem celého obrazu. Swedenborgovi bylo povoleno považovat tu interpretaci za úplnou proto, že v té době nebyl s to vědět víc o jiných aspektech toho zjevení. Nicméně byl aspekt tohoto zjevení ve Swedenborgově pojetí právě prvopočátkem Nového zjevení, v jehož přenášení se nyní pokračuje. Všechny ostatní výklady tohoto zjevení, které jsou k dispozici, nebyly Pánem Ježíšem Kristem nikdy inspirovány přímo či nepřímo. Nemá se proto na ně brát zřetel.

Především měla většina vykladatelů za to, že všechny události v tom zjevení popsané se vztahují k fyzické planetě Zemi a k osudu lidstva, jak se bude rozvíjet v procesu dějin. Nic není pravdě vzdálenější než tato falešná domněnka.

Za druhé se domnívala většina tak zvaných křesťanů, že Zjevení Ježíše Krista Janovým prostřednictvím bylo konečné a že již nic nového se nemůže zjevit. A je-li zjeveno, pak to musí být z negativního balamutícího zdroje. Tato falešná domněnka vyvěrá ze zcela nesprávně pochopeného tvrzení, které Jan zapsal v poslední kapitole Zjevení Ježíše Krista, kapitole 22 ve verších 18 a 19. Zde se říká:

> ‚Já dosvědčuji každému, kdo slyší slova proroctví této knihy: Kdo k nim něco přidá, tomu přidá Bůh ran popsaných v této knize. A jestliže kdo ubere ze slov knihy tohoto proroctví, tomu Bůh odejme podíl v knize života, ve svatém městě a na věcech, jak se o nich píše v této knize.‘ Toto

sdělení bylo pojato doslovně a ne duchovně. Význam těchto slov se vztahuje pouze na obsah Zjevení Ježíše Krista. V základě to znamená dvě věci:

1. Duchovní podmínky multivesmíru (všechny druhy nekonečných vesmírů, všech bytostí a existencí ve stvoření) v době toho zjevení byly takové, že bylo možno vnímat, znát, chápat a aplikovat jenom to, co bylo obsaženo v tom zjevení. Kdyby bylo se z toho zjevení něco odebralo, znamenalo by to duchovní zhoršení a utajení životně důležitých pravd, které bylo nutno zjevit v jejich plnosti v mezích duchovnosti té doby. Něco méně by znamenalo konečné znemožnění duchovního pokroku. Takový konec by znamenal duchovní smrt. Na druhé straně, mělo-li by se něco přidat k tomu zjevení, znamenalo by to předčasné odhalení duchovních pojmů a idejí, pro které nikdo nebyl duchovně připraven. Přidat cokoli víc, než lze pojmout či pochopit, může a musí končit neporozuměním, znetvořením, nesprávným výkladem, zprzněním a konečně duchovním znesvěcením. Výsledkem tohoto je také duchovní smrt.

2. Výše citované neuvádí, že žádné ***nové zjevení*** nebude poskytnuto v budoucnosti. Omezuje se jen na obsah svých vlastních údajů. Což je zřejmé ze slov ‚kdo přidá něco <u>*k těmto věcem*</u> a <u>*kdo ubere ze slov knihy tohoto proroctví*</u>'. Není tu řeč o žádných jiných věcech ani o jiných proroctvích. Z toho plyne velmi důležité duchovní pravidlo: Každé období v čase je ohraničeno vlastní duchovní jakostí, obsahem a stylem života, který vyžaduje svoji vlastní specifickou pravdu, jaká je odhalena ve zjevení, ušitém na míru potřebám toho času. ***Toto je princip akomodace***, který stanoví:

> ***Jakékoliv pravé zjevení dané Pánem Ježíšem Kristem je přizpůsobeno duchovní kvalitě a úrovni duchovní zralosti každého zvláštního a specifického času***.

Princip duchovní progrese vyžaduje, aby proud této progrese byl odděleně cyklický. Ubírá se vpřed diskrétními kroky. Proto cokoliv je zjeveno, je zjeveno uvnitř a v rozsahu toho dílčího kroku. Nic se nezjevuje z následujícího, ale také nic se nemůže vynechat z toho, co náleží tomu stupni.

Jinak by se ten úsek pokročení nemohl projevit a stát se nutným nástupním kamenem pro další krok. V obou situacích by to znamenalo duchovní regresi s následnou duchovní smrtí všech účastníků v předchozích i přítomných stupních pokročení, a žádný jiný krok by nemohl dojít plodného uzrání. A to je přesně to, co apoštol Jan mínil ve výše uvedených slovech. Žádný jiný smysl se jim připisovat nemá.

Totéž se může říci o tomto Novém zjevení Pána Ježíše Krista: Nic se nemůže od něj odebrat a nic není dovoleno k němu přidat ze stejných důvodů, jaké byly objasněny výše. Neznamená to však, že žádné jiné nové zjevení nebude dáno v budoucnosti, až tento stupeň pokročení v duchovní progresi multivesmíru vyčerpá svou užitečnost a splní svůj účel.

Za třetí: Většina takzvaných křesťanů, vyjma stoupenců učení Swedenborga, vykládá celý obsah Zjevení Ježíše Krista v *Biblí Svaté* doslovně, nikoliv duchovně. Nesprávně pojímají, že vše, co je tam popsáno, stane se doslova. Opět: Nic není dále od pravdy než

tento předpoklad. Ačkoliv některé události na vaší planetě se podobají a budou se podobat tomu, co popisuje toto zjevení, nemá to nijakou závažnost co do čehokoliv, co se doslovně stane na vaší planetě. Události u vás jsou pouhou konkretizací následků událostí, k nimž dochází jinde, v jiné modalitě jsoucna i bytí.

Celé Zjevení Ježíše Krista v *Biblí Svaté* je psáno v čistých symbolech a souvztažnostech. Lidská slova jsou použita k zastření pravého významu duchovního stavu záležitostí, jež nemají význam pro žádnou jinou úroveň skutečnosti či pseudoreality - vyjma dopad a následky duchovních záležitostí.

Dobrým příkladem pro tuto situaci jsou slova, použita v tomto zjevení. Vezměme verš 13 v 5. kapitole Zjevení Ježíše Krista:

> ‚A všechno stvoření na nebi, na zemi, pod zemí i v moři, všecko, co v nich jest…‘

Slova ‚nebe‘, ‚země‘, ‚pod zemí‘, ‚moře‘ atd. jsou použita často v kontextu i v obsahu toho Zjevení. Většina lidí na vaší planetě bere tato slova co do písmene, myslí se na doslovné nebe, doslovnou zemi, doslovné podzemí a doslovné moře. Kdykoliv je připomenuto slovo ‚země‘, má se na mysli planeta Země. Zatímco tato slova označují něco zcela jiného.

Slovo ‚nebe‘, na příklad, označuje všechen pozitivní stav stvoření a jeho obyvatelstvo obecně, a nejvnitřnější Duchovní mysl zvláště. Slovo ‚země‘ značí veškerý mezisvět duchů a jeho obyvatel obecně a vnitřní mysl neboli mentalitu zvlášť.

Budiž nyní odhaleno, že v duchovním světě vaše planeta se nenazývá ‚Země‘. Je známá pod jménem planeta ‚Nula‘. Důvod pro toto pojmenování spočívá ve faktu, že vaše planeta zaujímá podivnou pozici uvnitř struktury veškerenstva. Je jevištěm, na němž se odehrává univerzální zápas dobra a zla, podněcovaný negativním stavem.

Slovo nula má v této souvislosti dva významy:

1. Není horšího stavu uvnitř přírodní říše veškerenstva, než jaký je na vaší planetě Nula.

2. Jenom v duchovních podmínkách, souvztažících s matematickou nulou, mohou se všechny následky duchovního zápasu dobra a zla manifestovat, zpříkladnit a uskutečnit.

Takže - řečeno matematicky - planeta plus jedna (+1) čili nad nulou (0) byla by docela pozitivní. Nic z negativního stavu se tam nemůže přivlastnit ani projevit. Proto žádné zápolení podobného druhu tam nemůže probíhat. Na druhé straně, planeta pod nulou (0) či planeta minus jedna (-1) byla by čistě negativního a zlého rázu. Nic z pozitivního stavu dobra a zla nemůže se rozvinout a probíhat na takové planetě.

Podivnost planety Nula (0), totiž vaší planety, je ještě více očividná, uvážíte-li dvanáct obecných úrovní jsoucna a bytí v průběhu každého zvláštního časového cyklu. Nad nulou máte plus jedna (+1) až plus dvanáct (+12), pod nulou máte minus jedna (-1) až

minus dvanáct (-12). Plus dvanáct (+12) značí nejvyšší duchovní úroveň, jakou jen lze dosáhnout ***uvnitř*** každého časového cyklu a stupně pokročení duchovní progrese, zatím co minus dvanáct (-12) odráží nejhorší možné zlo a znesvěcení pravdy, jaké se může přihodit v rámcích vlastního negativního časového cyklu a stupně postupu duchovní regrese.

Je důležité chápat, že každý cyklus času a každý stupeň pokročení v duchovní progresi či regresi má své vlastní dvanáctero úrovní. Jakmile je dosažena dvanáctá úroveň v obou směrech (což se děje synchronicky a simultánně), dojde časový cyklus nebo stupeň pokročení ke svému ukončení. V tomto bodě nastane nový cyklus času nebo nový krok duchovní progrese, které započnou u svého nejnižšího duchovního bodu v pozitivním stavu nebo na nejnižším bodu zla a profanace pravdy v negativním stavu.

Je třeba však chápat, že každý takový cyklus času a stupeň pokročení přesahuje ve všech ohledech jakýkoliv předchozí časový cyklus a stupeň pokročení. Takže dobrota a pravda pozitivního stavu bude ve větším rozsahu na své plus jedna (+1) úrovni než na úrovni plus dvanáct (+12) předešlého časového cyklu a kroku. Totéž platí o negativním stavu: Úroveň minus jedna (-1) bude daleko horší než minus dvanáct (-12) předchozího kroku. Co se týká negativního stavu, mají platnost jenom stupně pokročení v rámci jeho vlastního kontinua. Negativní stav má povoleno být aktivním jenom během jednoho časového cyklu - nynějšího.

Rozlišení mezi časovým cyklem a stupněm pokročení označuje jak univerzální vyskytování cyklů v multivesmíru, tak i každý zvláštní krok individuálních, lokálních, planetárních neboli dimenzionálních událostí.

Z výše popsané situace je tedy zřejmé, jak může být podivná pozice jakéhokoliv stavu nebo místa, okupujících pozici nula, jak tomu je v případě vaší planety – v rámci tohoto negativního časového cyklu a stupně pokročení. Na planetě Nula se může přihodit cokoliv jak v pozitivním, tak i v negativním ohledu. Toto je planeta nejposlednějších výběrů. Je neutrální zónou, kde se může každý a všecko mísit a projevovat konkrétně a zkušenostně cokoliv, co si kdo přeje. Je to planeta, co neustále učí všechny v pozitivním stavu, ***co se nemá volit***. (Více bude řečeno o planetě Nula příště).

Je tedy z výše uvedeného zřejmé, že slovo ‚země' ve Zjevení Ježíše Krista nemá přímo žádný vztah k této planetě.

Slovo ‚pod zemí' reprezentuje všechen přírodní svět i jeho obyvatelstvo obecně a vnější mysl zvlášť. Výraz ‚v moři' má na zřeteli celou zónu vymístění i její obyvatele obecně a nevědoucí negativní pochody pseudomysli všech tvorů zajatých negativním stavem zvlášť.

Tak cokoliv, co je uvedeno ve Zjevení Ježíše Krista v *Biblí Svaté*, vztahuje se jenom na duchovní záležitosti ve shora uvedených světech a v čijících myslích. V obecném smyslu zabývá se to zjevení postupnou duchovní deteriorací, k níž došlo po odchodu Ježíše Krista z vaší planety; devastací a zradou takzvaných křesťanských náboženství a církví; konečným vítězstvím negativního stavu na planetě Nula a následnou úplnou

deaktivací a eliminací negativního stavu tváře stvoření; depopulací zóny vymístění a ukončením tohoto časového cyklu a stupně pokročení.

Popis těchto událostí je dán v pouhých symbolech a duchovních souvztažnostech. Ani jediné slovo, ani jediný puntík neodráží doslovný význam. Toto je jeden z důvodů, proč je možné a ještě se stále vynořuje tak mnoho protikladných interpretací toho Zjevení a proč žádná z nich nemůže být pravdivá: Odvozující se z jeho doslovného významu, kde žádný, ale vůbec žádný význam neexistuje. Jelikož to bylo především zjevením Ježíše Krista, jedině Pán Ježíš Kristus může náležitě vyložit toto zjevení. Marným podnikáním je interpretace jakéhokoliv lidského tvora, či ducha, či anděla, nebo kohokoliv! Jste nabádáni nebrat na ně jakýkoliv ohled. Přispívají jen k většímu zatemňování a zmatku v složitosti jeho předmětu.

Hlavní rozdíly mezi tímto zjevením a Novým zjevením Pána Ježíše Krista lze definovat v následujících bodech (pro jasnost obsahu tohoto pojednání navrhuje se, aby Zjevení Ježíše Krista se jmenovalo ‚Staré zjevení' a to, co se zde odhaluje a taky v předchozích knihách tohoto přenašeče - ‚Nové zjevení'):

1. Staré zjevení, podle potřeby duchovního stavu, který existoval v té době, bylo psáno v pouhých souvztažnostech a temném symbolismu. Když se vzalo v úvahu to, co mělo nastat po Prvním příchodu Ježíše Krista, bylo zapotřebí zahalit pravý význam zjevených pravd ve zmatku lidské řeči, aby se zabránilo negativnímu stavu a jeho pochopům náležitě pochopit to, co bylo řečeno. Nebudou tak moci zasahovat do procesu práce Božské prozřetelnosti Pána Ježíše Krista.

Jednoduše řečeno: Hlavní zájem se zde vztahoval k bezpečnosti pozitivního stavu. Kdyby byly činy Božské prozřetelnosti známy napřed v celé své plnosti, dovedly by síly negativního stavu pomocí magických čar a pseudoduchovních zásahů pozměnit tyto činy a jejich vlastní osud. To by je přivedlo k věčnému zatracení a doslovně k věčné smrti. Také by svedli negativně ovlivnit obyvatelstvo pozitivního stavu - proto ta bezpečnostní opatření.

V přítomné době je však duchovní situace docela jiná. Nedávno došlo k obrovskému duchovnímu přesunu a změnám po celém multivesmíru. Povaha tohoto přesunu a této změny nemůže být popsána pojmy lidské řeči, tj. jazyka planety Nula, jelikož postrádá ve svém slovníku slova, jež by mohla aspoň nepatrně přiblížit, oč zde vskutku běží. Postačí říci, že ten přesun a ty změny mají a budou mít ohromné a dalekosáhlé důsledky pro celé stvoření i zónu vymístění.

Tato nová duchovní situace vyžaduje zcela odlišný přístup k záležitostem, jež jsou zjevovány. Především nejsou již požadovány skrytost a utajování, užité v starém stylu v jazyce souvztažnosti. Použito lidského výrazu, současný stav vyžaduje, aby karty byly odkrytě vyloženy na stole, kde je každý může jasně vidět. Cokoliv je třeba zjevit, má se zjevit v prostých slovech v jejich původním doslovném významu. Tato doba a stupeň pokročení vyžaduje, aby Nové zjevení bylo formulováno v obecně užívaných slovech bez jakýchkoliv skrytých a zatemňujících významů, symbolů a souvztažností. Jasnost a jednoduchost jsou klíčová slova pro následující stupeň pokročení.

Toto pravidlo se bude dodržovat co nejpečlivěji v průběhu transmise této části Nového zjevení. Musí se však pamatovat, v jakém světě a jeho stavu se tato transmise uskutečňuje. Vždyť přítomná planeta Nula je pod vládou a útlakem negativního stavu! Proto - nehledě na to, jak jednoduše a s jakou jasností je toto zjevení předáváno zprostředkovateli přenosu, přece jen, po vkročení do oblasti negativního stavu, ztrácí něco ze své originální jasnosti a obsahové jednoduchosti. Musíte mít na zřeteli, že v negativním stavu je vše nesmírně pokrouceno, zvráceno, znetvořeno a uvrženo do matoucí a omezující multisložitosti, aby lidé mohli být drženi v husté Tmě a nevědomosti. Ačkoliv přenášeč Nového zjevení je chráněn před znetvořením či nesprávným výkladem obsahu a idejí Nového zjevení, nicméně nelze dosíci naprosté jasnosti jeho idejí v tomto světě. Máme-li toto na mysli, můžeme pokračovat v přenosu.

2. Staré zjevení ve svých symbolismech a souvztažnostech zvěstovalo budoucí vývoj stupně pokročení, jenž byl započat Pánem Ježíšem Kristem po Vzkříšení. Tato předpověď byla nutným elementem pro utěšení všem členům pozitivního stavu. Věda, jaké ukrutnosti a ohavnosti se udají v říši zóny vymístění a v mezisvětě duchů, Pán Ježíš Kristus připravil veškerý pozitivní stav pro tyto události, vysvětliv důvody, proč má k nim dojít. Kdyby takové zjevení nebylo dáno, všechno stvoření by pro neznalost jeho důvodů upadlo do šoku a nebylo by schopno se vzpamatovat. Podlehlo by negativnímu stavu. V takovém případě stal by se negativní stav vítězem konečným a věčným. I přes takové varování a připravenost (členové pravého pozitivního stavu znají význam symbolismu a souvztažnosti, takže mohou správně vykládat Staré zjevení; tato znalost je u nich bezpečně zajištěna, proto vymanit jej členové negativního stavu, zaujímající minus postavení, nikdy nesvedou. Nic, co se děje v plus postavení, nemůže nikdy vstoupit ani být pochopeno minusovým postavením - postavení plusové však jasně rozeznává a chápe veškeré dění v minusovém postavení, ač nikdy nemůže vstoupit do plusového postavení.) přece jen všechen pozitivní stav málem přišel do stavu tohoto šoku, jak je vidět z řečeného v kapitole 8 verši 1 ve Zjevení Ježíše Krista v *Biblí Svaté*:

‚A když otevřel pečeť sedmou, nastalo na nebi mlčení téměř půl hodiny.‘

Otevření sedmé pečeti značí zjevení pravé povahy negativního stavu a proč je povoleno, aby došlo k jeho protivnému vylíhnutí. Mlčení na nebi označuje úplný šok všech, kdo jsou v pozitivním stavu. Že trvá jen asi půl hodiny, znamená, že ten šok není osudný, ale trvá tak dlouho, dokud se nepozná, nepochopí plný dosah nutnosti pro aktivaci negativního stavu a projevení se jeho prohnilé, ošklivé a zlé povahy. Nikdy by se z toho šoku nedostali, kdyby neměli k dispozici toto zjevení.

Na druhé straně zabývá se Nové zjevení budoucností jen ve smyslu následků a vyznění aktivace negativního stavu. Jsou předvídány jenom jako možnosti, které se mohou, ale také nemusí materializovat. Nové zjevení tudíž nepředvídá budoucnost stejným způsobem, jak to činilo zjevení staré. Kdyby tak předvídalo, pak by bylo napsáno v symbolismech a souvztažnostech z nutných bezpečnostních důvodů, což bylo již dříve připomenuto.

Nové zjevení pojednává většinou o dnešním stavu věcí, vysvětluje duchovní jakost stupně pokročení, v němž všechny události souběžně probíhají. Formuluje nové ideje,

které se mohou pohotově uplatňovat v životě těch, kdo se od počátku času a prostoru rozhodli být jejich uskutečňovateli. Nové zjevení osvětluje události, ke kterým již došlo, a podává jejich správnou interpretaci, jejich pravý význam a původ.

3. Zprostředkovatelům přenosu Starého zjevení (což zahrnuje nejen apoštola Jana, ale i všechny proroky Starého zákona), vzhledem k povaze toho zjevení, obvykle nebylo povoleno chápat nějaký vnitřní, skrytý smysl toho, co skrze ně bylo zjevováno. Použili to zjevení buď místně, vnějším způsobem, pro jeden či více národů na planetě Nula, nebo prostě přijali fakt, že nerozuměli tomu, co se jejich prostřednictvím sdělovalo. Tak to bylo vzájemně dohodnuto pro shora uvedené bezpečnostní důvody.

Na druhé straně vyžaduje povaha Nového zjevení, aby zprostředkovatel přenosu plně chápal, co bylo řečeno, aby to mohlo být k dispozici všem zájemcům. Což se děje za účelem, aby se všechny nově zjevené pravdy ihned uskutečňovaly v jejich každodenních životech.

Ideje Starého zjevení - s výjimkou několika - nemohly být bezprostředně aplikovány pro svou futuristickou povahu. Měly se uskutečnit někdy v budoucnosti, jestli k tomu vůbec mělo dojít (pro případ, že ti, kteří byli varováni, zvolí si něco jiného).

Ideje Nového zjevení se mají zpříkladnit a zpřítomnit takové, jaké přicházejí, a v době, kdy se objeví. Takže přenášející i následovníci Nového zjevení jsou v procesu neustálé změny, která odráží neustálé doplňování a novost idejí. Klíčová slova pro období Nového zjevení jsou: Pohyblivost, poddajnost, přizpůsobitelnost, upravitelnost, měnitelnost, tekutost, rozmanitost a mnohostrannost. Odraz zjevených Nových pravd v každodenním životě za všech okolností, jejich plné pochopení přijetí, a ne vzetí na slepou víru, jak to bylo v případě Starého zjevení, je to, co činí Nové zjevení v zásadě jiným.

4. Za časů Starého zjevení - vzhledem k povaze toho údobí - nebyly vyvinuty odpovídající metodologické prostředky pro verifikaci a bezpečnostní ověření jeho idejí a jejich zdroje. Vše se přijímalo podle hodnoty vnějšího projevování. Jediným způsobem pro verifikaci bylo hodnocení vnějších událostí: Když se prorokova předpověď ukázala pravdivou, považovala se za něco, co přichází od Boha či od Pána. Když tomu tak nebylo, byl přednášející považován za falešného proroka. V té době nebylo možné vnitřní potvrzování pravdivosti s pomocí intuice nebo jiných duchovních prostředků. Bylo to proto, že duchovnost tehdy byla úplně vnějšková a zobřadněná. Ať bylo řečeno cokoliv, mělo se tomu uvěřit slepě a bez rozumářských otázek. Zvnějškovatění a zobřadnění duchovních principů se udála také po Prvním příchodu a Pán Ježíš Kristus je předvídal. Muselo proto dojít k uzavření vnitřního smyslu Božího slova, jak se zračí v inspirovaných knihách. Toto uzavření je ve formě souvztažností, symbolismů a zobrazení za tím účelem, aby se zabránilo případnému znesvěcení Božího slova a následné smrti lidstva.

V jednom údobí však byl Pánem Ježíšem Kristem započat přesun od zevnějšího utváření duchovních idejí a principů k víc a více vnitřnímu. Nové zjevení představuje tento přesun. Pro tuto povahu Nového zjevení jednou z jejich hlavních funkcí je vytvořit cesty a prostředky k tomu, jak se dostat do nitra za účelem objevení pravého

vnitřního významu duchovních principů, z nichž se vše odvozuje. Tento krok vyžadoval vyvinutí vhodné metodologické instrumentace a bezpečnostních prověrek, jež vyšly z nitra a spoléhají se na vlastní jemnou vnitřní intuici při posuzování, zda přicházejí zjevované pravdy od pravého Pána Ježíše Krista, či jsou z negativního, podvodného zdroje. Éra slepé víry je neodvolatelně mrtvá. Počínaje tímto okamžikem je každý jedinec ve své intuici zodpovědný za zjištění zvnitřku a nikoliv zvnějšku, zda je Nové zjevení pravdivé. Toto je jeden z nejzávažnějších principů Nového zjevení.

5. Staré zjevení bylo napsáno z pozic separace fundamentálních duchovních principů. Jak bylo již uvedeno, duchovnost v té době se externalizovala a ritualizovala. Nemůže existovat žádný sjednocující princip v tomto stavu zvnějškovatění a zobřadnění. Povahou zevnějšnosti a rituálnosti je separace, rozdělení, rozkol, rozdrobení a rozkouskování. Toto je negativní stav. Z toho důvodu je užíván ve Starém zjevení jazyk souvztažností a symbolismů, aby se sjednocující princip udržoval nedotčený uvnitř, zatímco je dovoleno oddělení vně.

Dobrým příkladem této separace v doslovném smyslu neboli v zevním významu Starého zjevení je způsob, jakým je vnímána přirozenost Pána Ježíše Krista v *Biblí Svaté*. Vezměme v ní úplně první verš první kapitoly Zjevení Ježíše Krista. Tam se uvádí:

> ‚Zjevení Ježíše Krista, které Mu Bůh dal, aby ukázal Svým služebníkům…‘

nebo kapitola 2, verš 18, druhá část verše:

> ‚Toto praví Syn Boží…‘

nebo kapitola 2, verš 27, poslední část verše:

> ‚tak jako Já jsem tu moc přijal od svého Otce,‘

a tak na mnohých místech ve Svaté Biblí.

Doslovný smysl těchto tvrzení je zcela prostý a zřejmý: Uvádí se zde dvě oddělené osoby či entity. Jedna osoba je Ježíš Kristus neboli Syn Boží, druhá je Bůh neboli Otec. V epištolách apoštolů i v některých místech evangelií Nového zákona je přidána třetí entita - Duch Svatý. Zde tedy máme tu příslovečnou křesťanskou Trojici, která rozděluje jednotu, jednotnost, harmonii a celistvost Jednoho Nerozdělitelného Boha na tři rozeznatelně rozdílné entity – jeden Bůh, avšak ve třech osobách. Můžete mít před očima jedno tělo se třemi hlavami? Swedenborg již odhalil směšnost, ohavnost, krutost a nebezpečí tohoto odlučování v literním smyslu. Nicméně v tak zvaných křesťanských náboženstvích pokračuje tato věc ve svém řádění se sveřepostí chřipkových virů, odolných proti všem známým léčebným prostředkům. I když se objeví nový lék, virus projde mutací a nová odrůda v nové formě si přivlastní povahu nové medikace, a tak se stávají její terapeutické vlastnosti neúčinné a marné. Děj se co děj, chřipka a rýma se objevují zas a znova, jenže s větší zhoubností symptomů, ba i smrtelnými komplikacemi.

Důvodem, proč bylo nutné mluvit z pozice oddělenosti, bylo to, že v té době neexistovala žádná pravá duchovní znalost o tom, že se veškerý vztah k Bohu neboli vůči Pánu Ježíši Kristu musí ustanovit z vnitřku, z vlastní ‚Duchovní mysli', nikoliv z vnějšku. Tenkrát se předpokládalo, že pravé uctívání a poměr k Bohu (uctívat Boha, znamená mít ten pravý vztah) se mohou docílit jen dodržováním určitých předepsaných zevnách obřadů, což je hezky vidět ze zákonů Mojžíše ve Starém zákoně a v Pavlových nařízeních v zákoně Novém. Ze závažných duchovních důvodů takzvaní křesťané přehlédli, co o tom řekl Ježíš Kristus v evangeliu Jana v kapitole 4 ve verši 24:

‚Bůh jest Duch a ti, kdo Ho uctívají, mají tak činit v duchu a v pravdě.'

Že ‚Bůh je Duch' značí: Bůh je Nejniternější (dříve zvaný ‚Nejvyšší'. Nejvyšší duchovně souvztaží s Nejniternějším). Duch je ***nejniternější***. Uctívat Jej v duchu a v pravdě znamená uctívat Ho a mít k Němu vztah z nitra a v nitru. Taková bohoslužba neboli vztahovost je možná jenom z vnitřku a uvnitř každého jedince, v jeho Duchovní mysli. Duchovní mysl v každé bytosti je to její Nejvnitřnější, tam, kde je přítomen Bůh, a z této přítomnosti všichni mají život. Toť naprostá pravda. A toto je ta bohoslužba v pravdě, vždyť veškeré vědění pravých duchovních principů může vyvěrat jenom z nitra – z přítomnosti Boží v tom nitru. V niternosti není možná žádná oddělenost.

Není možná žádná pravá bohoslužba z jiné pozice než z pravých duchovních principů. Tyto principy jsou každému vštěpeny v tom nejvnitřnějším jeho bytosti – v Duchovní mysli. A tudíž, když se nejde do toho uvnitř, pak není možno objevit a zvědět, co pravá duchovnost a správný vztah neboli uctívání Boha vůbec je. Lze vidět jen separované prvky duchovních principů. Budiž znovu řečeno: Nelze mít žádný sjednocující princip z pozice vně. V takové situaci je velice snadné vzít jeden duchovní prvek a prohlásit jej za jediný, ten nejdůležitější či za jedině platný. Taková odluka vedla objevení se ohavných existencí mnoha náboženských sekt, kultů, pseudoduchovních směrů, jasnovidců, falešných proroků, medií, spojovatelů atd.

Pro tuto separaci může se soud nad zradou křesťanství konat jenom z pozice tohoto znesvěcujícího odloučení. Takže je to Syn Boží, kdo je viděn v literním smyslu biblického Zjevení Ježíše Krista, který soudí všechny prvky této odluky. Duchovní princip tohoto soudu je zcela jasný: Každý, kdo odlučuje, przní, překrucuje, falšuje a zmrzačuje sjednocené pravé duchovní principy, přivolává na sebe soud té odluky. Sebeodsouzení a sebezničení je vlastní těmto opozičním stavům a procesům. Soud Syna Božího během toho údobí (vylíčeného ve Starém zjevení) se vykoná Jeho pouhou přítomností. ‚Syn Boží' označuje Božskou pravdu Pána Ježíše Krista. Pouhá přítomnost té Božské pravdy ničí všechny pseudozásady negativního stavu a jeho pokusy o separaci.

Takže jakmile jakýkoliv prvek té odluky naplní svou míru čili míru svého zla a své falzifikace, podléhá soudu. Soud se odehrává tak, že se prostě osvětlí ten prvek světlem Božské pravdy Pána Ježíše Krista. V tom okamžiku, kdy dojde k takovému osvětlení, prvek se rozloží. Žádné násilné akce ze strany Pána Ježíše Krista nejsou vidět v tom procesu, jak by se mohlo chybně věřit podle doslovného smyslu Starého zjevení. Jednoduše řečeno: Když Pán Ježíš Kristus obrátí Svou momentální pozornost na ten prvek, rozptýlí jej navždy.

Na druhé straně Nové zjevení je ale založeno na niterných principech duchovního života. Odvozuje-li se vše a jde-li se od toho ‚Nejvnitřnějšího', ducha, pak není třeba něco zahalovat do souvztažností a symbolismů. Vše tam je přístupné jasnému zření. V samé přirozenosti toho Nejniternějšího - v Duchovní mysli je unifikace, jednotnost, harmonie a ucelenost. Žádná odloučenost tam není myslitelná. Doslovný smysl negativního stavu nemá zde místo. Vnímá proto Pána Ježíše Krista jako Jediného Boha Nedělitelného, pravého ‚Nejvyššího' a ‚Toho Nejniternějšího', Jenž je vším ve všem. (Více bude zjeveno o pravé přirozenosti Pána Ježíše Krista v následující kapitole).

Promlouvá tedy Nové zjevení z pozice té integrované jednoty. Z tohoto důvodu *není již déle* dovoleno užívat slov jako: Otec, Syn, Duch Svatý, Syn Boží, Syn člověka, Ježíš, Nejvyšší, Kristus, Alláh, Buddha, Krišna i ostatní doszd užívaná jména. Užitečnost těchto jmen nebo pojmů je vyčerpána a dále již nemají žádný pravý duchovní význam. Pokračovat rigidně ve lpění užívat těchto termínů, být k nim ještě přitahován po seznámení se všemi skutečnostmi zjevenými v Novém zjevení, od nynějška bude znamenat, že se ještě setrvává v zajetí negativního stavu. Bude to znamením, že se ještě nacházíme v nwgativním stavu. toto tvrzení se může použít jako bezpečnostní prověrka těch, kdo ve své mluvě užívají tato jména, stejně i jakékoliv jiné názvy. Je jisté, že nevycházejí od Pána Ježíše Krista.

6. Ve svém vnitřním obsahuje Staré zjevení mnohonásobný význam duchovní reality. Obvykle obsahuje popis rozličných stavů a pochodů, které nastaly, k nimž právě dochází a které se budou vyskytovat během celého časového cyklu. Toto je jeden z důvodů, proč náležitý a časově vhodný výklad jeho obsahu je tak obtížný ba nemožný. Rozmanité duchovní stavy a procesy v průběhu tohoto časového cyklu vyvolávají zcela odlišný význam jeho obsahu a toho, v čem spočívá jeho užitečnost. A tedy – jak již bylo uvedeno v knize *Hlavní ideje Nového zjevení* – co bylo náležitým a správným výkladem včera, nemusí být dnes; a co je náležité a správné dnes, nemusí být takovým zítra. Toto je jiným důležitým důvodem, proč bylo Staré zjevení psáno jazykem souvztažností a v symbolech. Jenom tento druh mluvy může předávat nekonečně mnohonásobné významy.

Pokud trvá tento časový cyklus ve svém jsoucnu i bytí, bude Staré zjevení i nadále mít význam, bude-li se na něj nahlížet z perspektivy jeho vnitřního, duchovního smyslu a jestliže bude aplikováno z pozice jeho mnohonásobných významů. Vyvozovat však nějakou doktrínu z jeho doslovného smyslu - jak tomu bylo až dosud - není již udržitelné. Ten smysl se nahrazuje poučkami nynějšího ‚Nového zjevení'. Kdokoliv v tom pokračuje, uvrhuje do nebezpečí svůj duchovní život a odsuzuje se do pekel. Od této chvíle má jakýkoliv duchovní trend vyvozovat vše z principů Nového zjevení a z vnitřního, duchovního smyslu Starého zjevení, jak je to zaznamenáno v knihách *Biblí Svaté*. ***Povaha současné nové duchovní epochy v mezích tohoto časového cyklu vyžaduje, aby toto pravidlo bylo aplikováno univerzálně i multivesmírně.***

Právě řečené vyzdvihuje povahu Nového zjevení v porovnání se starým. Principy Nového zjevení jsou aplikovatelné na všech úrovních duchovního uvědomění včetně doslovného smyslu. Jeho obsah je vždy aktuální, synchronní a simultánní se vším, co se děje v celém multiverzu *zde a nyní*. Neobsahuje jiné četné významy, specifické pro každý zvláštní duchovní krok v rozmezích tohoto časového cyklu. Tato nová dávka

Nového zjevení je stejná pro všechny stupně pokročení. Nejsou možné žádné její mnohočetné interpretace, protože je ve stavu a ze stavu toho „Nejniternějšího". V tom stavu je jen jeden druh přístupu a jen jeden výklad. Mnohočetné přístupy a rozličné druhy interpretací vznikají jen tehdy, kdy dojde k rozdělenosti a rozluce s ‚Nejniternějším'.

Je nicméně jedním z hlavních účelů Nového zjevení upozornit na tento fakt ty, co jsou ochotni poslouchat a mít se napozoru. Otřesnou skutečností pro mnohé na vaší planetě je poznání, že není jiná cesta. Bude velmi obtížné, až nemožné pro mnohé přijmout tento fakt. Jste-li zvyklý na možnost mnohých cest, vedoucích k témuž cíli – a toto je do vědomí lidí na vaší planetě vštěpováno od kolébky až do hrobu – pak vůbec nebude lehké pozměnit tento rigidní názor. A přece je od této chvíle jen jedna cesta, ta, co je vytyčena v poučkách Nového zjevení a ve vnitřním, duchovním smyslu Starého zjevení. V této souvislosti, ve své pravé podstatě, převyšuje Nové zjevení všechna jiná dosud poskytnutá. Žádný jiný zdroj již není přijatelný. Kdo má uši k slyšení, ať tedy slyší!

7. Staré zjevení povahou svých duchovních podmínek v době přenosu se ve svém doslovném smyslu zabývalo primárně varováním, soudem a dosuzováním všech, co nepřijali duchovní skutečnosti pozitivního stavu jako bezespornou věc. Toto vlastně je to ohnivé jezero, toto je ta síra a bezedná propast mizérií a utrpení, násilností a ničení, moru a běd a zpustošení. Jak vidíte, má doslovný smysl velmi záporné znění. Skládá se ze strachu, sklíčenosti a úzkostnosti. Povšimněte si, prosím, že se mluví o strachu z Boha daleko častěji než o lásce k Bohu. Doslovný význam slova ‚strach' má jen záporné vyznění. Ačkoliv jedno ze dvou hlavních přikázání *<u>nařizuje</u>* milovat svého Boha, toto přikázání se často neopakuje. Je nahrazeno slovy ‚bojte se Boha, slavte Boha!' atd. Literní znění těchto slov má zřejmý smysl: Chvějte se a třeste se před Božím hněvem a před Boží žárlivostí apod. Co se stalo s pozitivním souzněním lásky a dobroty?

Problém je v tom, že Staré zjevení primárně promlouvalo k negativním lidem. Přirozeností negativních lidí je to, že pohrdají vším, co je pozitivní. Proto když s nimi budeme mluvit s kladným úmyslem, obrátí se k vám buď zády, nebo se vám vysmějí, překroutí význam toho, co jste řekli, anebo to vůbec nepochopí. Jedinou řeč, kterou negativní lidé mohou chápat a ocenit ve svém nynějším postavení, je záporná. Z toho důvodu - za účelem spasení - bylo nutno formulovat literní smysl Starého zjevení v negativních termínech a pojmech tak, aby to lidé mohli slyšet, tomu rozumět a podle toho byli souzeni, zachtějí-li přejít do pozitivního stavu.

Na druhé straně však popisuje Nové zjevení plně povahu negativního stavu, jeho původ, následky a důvod pro jeho jsoucno a bytí, a to bez jakéhokoliv zřetele na jeho soud. Promlouvá primárně k pozitivním lidem, k pozitivnímu stavu, dává jim možnost náhledu a pochopení všeho, co se týká negativního stavu. Až dosud měli mnozí v pozitivním stavu jen nepatrnou znalost o pravé povaze negativního stavu, o tom, jaký byl jeho původ, proč byl dovolen a jaké budou jeho následky. Za tím účelem je dáno Pánem Ježíšem Kristem Nové zjevení, aby se tato situace napravila.

Povšimněte si také, že Staré zjevení má přečetné čtenářstvo a je všeobecně přijato na vaší planetě (i když jen ve svém doslovném smyslu). Je tomu tak proto, že promlouvá

hlavně k negativním lidem jejich vlastní negativní řečí doslovně. Jinak můžeme spočítat na prstech rukou a nohou ty na vaší planetě, co čtou, chápou a přijímají Nové zjevení - prozatím. Můžete být ujištěni, že tato situace bude pokračovat ještě nějaký čas a jen několik vyvolených jedinců bude jej horlivě studovat a podle toho žít. Důvod je v tom, že se Nové zjevení obrací na pozitivní lidi ve veškerém stvoření s informací o negativním stavu a o nových duchovních principech, určených pro každý zvláštní stupeň pokročení v jejich duchovní profesi. Proto se Nové zjevení nesmírně dychtivě přijímá v ostatních oblastech stvoření.

V negativním stavu a na planetě Nula se bude buď úplně ignorovat jako neexistující, anebo zlostně napadat a odsuzovat jako něco zavádějícího, přicházejícího od záporných duchů; zprostředkovatel jeho přenosu bude považován za duševně chorého jedince v moci bludů, svedeného samotným ďáblem a satanášem, který jej napájí těmito šílenými myšlenkami.

8. Doslovně uvedené ideje Starého zákona se předkládají jako donucující potřebnost. Což znamená: Neuvěříš-li jim, nepřijmeš-li je a neučiníš-li, co se ti poroučí, budeš zavržen a navěky zatracen. S oblibou se zdůrazňuje všemi horlivými kazateli na vaší planetě fráze: *‚na věky zatracen‘*. Moc malý výběr je dán v této věci. Zde znovu je použit doslovný smysl vnějškovosti. Ten smysl odráží pravou povahu negativního stavu. Není jiného východiska, než být negativním. Stejným způsobem nahlíží negativní stav na stav pozitivní. Věří, že lidé ve stavu kladném nemají jiný výběr, než být pozitivními.

Jak již bylo uvedeno v předešlém úseku Nového zjevení (*Hlavní ideje nového zjevení*), být pozitivním z nutnosti a ne na základě svobodné volby, znamená být v negativním stavu. Žádný rozdíl zde není. Za časů Starého zákona byly duchovní podmínky takového rázu, a také bylo předvídáno, že to vše tak zůstane do příchodu Nového zjevení, že svoboda volby zůstane ohraničená slepou vírou, přijímáním všeho tak, jak se to jeví na první pohled, pomocí zevních prostředků a donucujících zázraků a příkazů Božích. Ta situace se dokonale zračí v mluvě Starého zjevení. Takže, jak již bylo řečeno, obrácení se z negativního stavu do pozitivního bylo určeno spíše strachem před věčným zatracením než pravou láskou k pravdě a k povaze pozitivního stavu a kvůli samotným zásadám.

Nové zjevení je darováno ve vhodný čas a vhodným způsobem, takže každý, kdo si přeje, může vědět, že nic není z donucení, ale vše je na základě svobodné volby. Tento princip se odráží v jazyce Nového zjevení, které ve všech svých výrocích uznává právo lidí přijmout nebo odmítnout cokoliv. Připomíná však, že každá volba nese své nutné následky, kterými se ta volba potvrzuje.

Jedinou cestou k tomu, jak se stát účastníkem pozitivního stavu, je cesta pomocí získání bezpodmínečné hluboké lásky k pravdě a k podstatě pozitivního stavu. Nové zjevení podává popis této povahy pozitivního stavu v porovnání s povahou negativního stavu, takže každý může jasně a snadno vidět, co si volí. Zmatenost, nejistota a protimluva v negativním doslovném smyslu Starého zjevení zabraňuje tomu, aby vše bylo jasné a prosté. Vždyť přece promlouvá z pozice negativního stavu, kde o nějaké jasnosti a jednoduchosti nemůže být žádná řeč.

9. Jak bylo uvedeno na začátku této kapitoly, pojednává Staré zjevení řečí symbolismu a souvztažností hlavně o postupném duchovním úpadku a o zprznění Božské pravdy, což bylo zjeveno Pánem Ježíšem Kristem v době Jeho tělesného pobytu na vaší planetě, a také o zradě, devastaci křesťanských náboženství a církví jak na vaší planetě, tak zvláště v mezisvětě duchů. Též pojednává o všech následcích tohoto zpustošení pro duchovní stav všech dotčených a dlících v té situaci. Jelikož pojednává předně o negativních otázkách, zní negativně a neodvolatelně, čímž činí dojem, jakoby tvrdilo, že jakmile jste si jednou zvolili jistý směr - ať negativní či pozitivní - budete provždy uzamčeni v této volbě a nikdy již nebudete mít možnost pozměnit či opustit tyto okolnosti.

Opakujeme: Tato koncepce negativního literního smyslu Starého zjevení je v církvích oblíbeným předmětem mnoha kázání. Jak vidíte, negativní stav rád uvrhuje lidi do finalistické situace, z níž by nikdy nebylo východu. Kazatelé se domnívají, že jenom vyhrožováním o věčné nezměnitelnosti podmínek mohou se lidé odradit od volby negativního stavu. Tímto přístupem porušují základní duchovní zákon, který tvrdí, že nic nelze si přivlastnit pod vlivem vyhrůžek, nezákonného nátlaku a šikanováním. I kdyby u nich následkem těch hrozeb došlo ke změně, byla by tato změna jen vnější povahy. V nitru se nic nezměnilo. Tato situace osvětluje skutečnost, proč Staré zjevení bylo tak často provázeno všemožnými znameními a zázraky. V té době se duchovnost redukovala na dodržování zevních obřadů. Všecko bylo jen zevní povahy. Žádné vnitřní hodnotící ověřování neexistovalo. Zatím co duchovní zákon vyžaduje, aby nějaká forma ověření a potvrzení platnosti přece jen existovala.

Za duchovních podmínek externalizace a ritualizace bylo jediným způsobem potvrzení platnosti jakéhokoliv duchovního principu provádění velkých znamení a zázraků. Nové zjevení tento přístup odmítá. Je založeno na vnitřním hodnocení vnímání, uznání a přijetí pravdy kvůli jejímu opravdovému obsahu, nikoliv pod vlivem nějakých divů. Navíc zdůrazňuje Nové zjevení věčnou svobodu výběru a schopnost volit. Jediná věc, jež na věky nemůže být změněna, je svoboda volby, dovolující pozměnit jakoukoliv podmínku či situaci. Nikdo nemůže být uzamčen v jedné podmínce nebo stavu navždy, leda na základě vlastní svobodné volby. Toto je jeden z nejzákladnějších principů Nového zjevení, jenž je činí tak rozdílným od všech jiných, včetně Starého zjevení.

Kdo má uši, ať slyší, co Pán Ježíš Kristus zjevuje v této kapitole!“

Kapitola druhá

PŘIROZENOST PÁNA JEŽÍŠE KRISTA

Dne 24. ledna 1988 v 9:10 v neděli ráno bylo ke mně slovo Pána Ježíše Krista, řkoucí:

„Nejdůležitější duchovní věcí v jsoucnu a bytí je náležité chápání a přijetí pravé přirozenosti Pána Ježíše Krista. Na správnosti tohoto chápání a přijetí závisí život veškerého stvoření a všech jeho obyvatel.

Přespříliš mnoho zmatku existuje v této věci. Možno to zahrnout do následujících otázek:

1. Je Pán Ježíš Kristus pravým a jediným Bohem, Jedním Nedělitelným, Nejvyšším, který obsahuje všechna známá jména, jimiž Ho/Ji nazývají lidé po celém stvoření?

2. Je Pán Ježíš Kristus jenom vnější formou, kterou Pán Bůh Nejvyšší použil pro Svou manifestaci před vlastním stvořením? Jsou Pán Ježíš Kristus a Pán Nejvyšší zřetelně rozdílné entity?

3. Je Pán Ježíš Kristus jednorozeným Synem Božím, který byl Bohem Nejvyšším stvořen přímo pro specifický účel, aby se stal Spasitelem stvoření od negativního stavu zla a nepravd a jemuž bylo přivlastněno Božství či Božskost skrze fakt, že byl jediným Synem Božím?

4. Je Pán Ježíš Kristus jeden z mnoha synů Božích, který jako zvláštní posel či avatar Boha Nejvyššího přináší do lidských myslí tu pravou skutečnost duchovních zásad?

5. Je Pán Ježíš Kristus pouze historickou osobou, která se svého času objevila na planetě Nula a stala se osvícenou pomocí pravých duchovních principů, které stávajíce se Kristovým vědomím, poslušně sdílel ostatek Jeho společnosti?

6. Je Pán Ježíš Kristus mocným duchem, který byl schopen se zhmotnit na vaší planetě v tele Ježíše, aniž vskutku musel prožít tělesný porod?

7. Je Pán Ježíš Kristus vymyšlenou osobou, jež ve skutečnosti nikdy neexistovala, ale byla podvody vytvořena hrstkou zoufalých Židů, kteří nutno potřebovali nějaký mýtus a legendu pro docílení většího pochopení u ostatního lidu?

Počáteční tři otázky mají ohromný význam a vztahují se přímo k předmětu Nového zjevení. Poslední čtyři otázky byly vytvořeny v pekle, a to proto, aby v lidských myslích bylo zaseto všemožné pochybování o pravé podstata Pána Ježíše Krista, a tím aby se

nadále udržovalo porobení negativním stavem. Pekla až příliš dobře vědí, že na správném chápání a přijetí pravé podstaty Pána Ježíše Krista závisí pozice a umístění všech ve stvoření. Čím více lidí pochybuje nebo rovnou zamítá zprávu o pravé povaze Pána Ježíše Krista, tím jich více volí peklo, čímž se negativní stav stává mocnějším.

Aby se lidé udržovali ve stále větší temnotě, zmatku a zfalšování tohoto předmětu, vynořilo se na vaší planetě - jako sami můžete dosvědčit - mnoho přenosů z duchovního světa prostřednictvím tak zvaných sdělovatelů, kteří prohlašují, že jsou ‚Kristus', nebo ‚Ježíš', ba i ‚Pán', nebo ‚Bůh', či ‚Set', archanděl Michal, či archanděl Gabriel, nebo používají mnohá jiná, pradávná i ne tak dávná jména, vzatá jak z východní, tak i ze západní kultury. Všichni zpracovávají otázku přirozenosti Pána Ježíše Krista. Výsledky, které nabízejí, jsou v duchu posledních čtyř otázek a částečně - v některých případech - v duchu otázky třetí. Všichni tvrdí a doznávají, že co říkají, je pravda, a že přicházejí od Boha, nebo jsou Bohem.

Nyní se pravým Pánem Ježíšem Kristem zjevuje a prohlašuje, že všechny tyto zprávy přicházejí z negativního stavu. Hovoří nepravdy a překrouceniny produkované ve jménu Pána Ježíše Krista, nebo jakéhokoliv jiného, které užívají. Nikdo z nich nebyl poslán Pánem Ježíšem Kristem a všichni jsou samozvanými falešnými proroky. Používají mnohé prvky skutečných duchovních pravd, ukradených z Nového zjevení, přikrášlených četnými nepravdami s tím, aby se lid udržel v duchovní tmě, zaslepenosti a otroctví negativního stavu, zvláště pak aby se zabraňovalo v chápání a přijetí pravé podstaty Pána Ježíše Krista.

Je třeba vzít v úvahu, že taktika a metody negativního stavu se podstatně pozměnily. Není již populární pro agenty negativního stavu ukazovat se lidem s ošklivým, výhrůžně, umíněně a krutě vypadajícím obličejem. Takovou tvář by nikdo neuvítal. Ač je ještě mnoho démonů, jež se vtělilo na vaší planetě s takovou tváří, hlavním trendem v přítomné době je přicházet k lidem s velmi hezkou, nezáludnou, přitažlivou až krásnou tváří, jež vyjadřuje nevětší laskavost, pronáší slova a vykonává skutky lásky a moudrosti. Jsou takto velmi přesvědčiví a to je činí snáze přijatelnými jako přicházející z pozitivního stavu. Tyto přítomné úskočné a podvodné taktiky negativního stavu jsou Pánem Ježíšem Kristem povoleny za dvojím účelem:

1. Plně projevit pravou povahu negativního stavu jako příklad a poučení pro veškeré stvoření o tom, co se nemá volit.

2. Vyzkoušet a rozlišit agenty a následovníky pozitivního stavu od agentů a otroků negativního stavu.

Toto je pro vás varováním, abyste neposlouchali, nesledovali žádného z nich, nenavštěvovali žádnou z jejich činností, ani bohoslužby, shromáždění, pracovní schůzky či cokoliv z toho, čeho tam tolik máte, poněvadž jsou nesmírně jedovaté, schopné uvrhnout do nebezpečí váš duchovní blahobyt a také zastřít a utlumit hlas vaší duchovní intuice.

Aby se získalo náležité chápání pravé přirozenosti Pána Ježíše Krista, je nutno vzít v úvahu první tři otázky:

1. Je Pán Ježíš Kristus pravým Bohem a jiného Boha není?

2. Je Pán Ježíš Kristus entitou, použitou Nejvyšším ke Své manifestaci před lidmi?

3. Je Pán Ježíš Kristus jednorozeným Synem Božím, který má Svou vlastní Božskost, avšak liší se od pravého Boha Nejvyššího?

Ostatní čtyři otázky nemají žádný význam ani platnost. Jsou úplně falešné.

Abychom náležitě odpověděli na tyto otázky, je nutno jít zpět do doby fyzického narození Ježíše Krista na vaší planetě.

V knize *Základy lidské duchovnosti*, v první to porci Nového zjevení po Swedenborgovi, se na stránkách 170 - 171 naznačuje, že v průběhu fyzického narození Ježíše Krista byly použity pro přípravu hmotného těla Ježíše Krista dva prvky: Jeden z Marie, druhý z Josefa.

Zakládajíce na tomto sdělení, někteří nemoudří jedinci, kteří četli tuto knihu, nesprávně usoudili, že zprostředkovatel přenosu popřel neposkvrněné početí a zrození Pána Ježíše Krista. Myslí, že došlo k pohlavnímu styku mezi Josefem a Marií a že Nejvyšší použil to tylo pro vložení do něj Své Duševnosti, čímž je zbožštil. Něco tak pošetilého v té knize napsáno nebylo! Avšak duchovní podmínky v té době, kdy kniha byla psána, byly takové, že nebylo dovoleno, aby se tajemný proces fyzického narození Pána Ježíše Krista plně odhalil.

Nyní však nastal příznivý okamžik pro toto ‚Nové zjevení'. A ačkoliv je nesmírně obtížné, ba téměř nemožné popsat v lidských pojmech samotný proces, přesto může být něco světla promítnuto na tuto nejdůležitější událost v dějinách stvoření. Proces přírodního zrození Pána Ježíše Krista byl vykonán podle principu ***křížení***. Tento princip spočívá v tom, ***že splynutím dvou či více zcela odlišných elementů dojde ke vzniku zcela odlišného prvku, jaký se dosud nevyskytoval ve jsoucnu ani v bytí***.

V případě Pána Ježíše Krista byly použity tři elementy. Jeden z Boha Nejvyššího, jeden z Marie a jeden z Josefa.

Než budeme pokračovat, je nutno vědět, že stvoření jakékoliv formy života vyžaduje tři počáteční stavební kameny: Jeden ženský, jeden mužský a jeden - sjednocující katalyzátor. Schází-li z nich jeden, pak dochází ke spontánnímu potratu nebo mrtvému narození. Na vaší planetě, planetě Nula, sjednocující katalyzátor je vždy duchovní povahy (opravdově ryzí, v případě narození pozitivní entity, nebo ukradený a zvrácený - v případě zrodu entity negativní). Femininní a maskulinní principy jsou vždy takové povahy, jaké je jejich okolní prostředí, přiměřené poměrům na vaší planetě.

Z elementů duchovních je vybudována duchovní čili nejniternější mysl každé entity; z femininního prvku je sestavena vnitřní mysl čili duševnost neboli duše entity; z maskulinního prvku je vybudována vnější čili vědomá mysl. Fyzické tělo je sestrojeno z kombinace všech těchto tří elementů s prvky prostředí. Čili jinými slovy: Duchovní element tvoří ducha jakékoliv entity, femininní prvek je její duší a maskulinní prvek je

formou jejího vyjádření, ovlivnitelnosti a chování.

Duchovní prvek je obvykle výsledkem duchovního zrození ideje pocházející buď z pozitivního, či negativního stavu. Následně je tato idea současně dána dvojici manželů či milenců na vaší planetě, čehož výsledkem je fyzický zrod nové lidské bytosti. Avšak v případě Pána Ježíše Krista situace byla výjimečně jiná. Za prvé: Především nedošlo k žádnému pohlavnímu styku mezi Josefem a Marií. Doslovný smysl v *Biblí Svaté* je správný, když se předpokládá, že Marie byla pannou v době početí. Za druhé: Ve chvíli, kdy Josef spal, vyňal Nejvyšší z něho nejvhodnější prvek a fúzí jej spojil s nejvhodnějším prvkem, vzatým z Marie. V tomto zvláštním případě nebyla použita duchovní katalyzující idea pro oživení následku této fúze, jak to je v případě vývoje lidského plodu. Jak víte, duchovní idea - katalyzátor je nutná pro uvedení jedinečného života do tohoto plodu, to proto, že jakýkoliv život vůbec přichází z duchovního stavu. Žádný život není možný bez duchovní ideje, působící jako katalyzátor oživení nově narozené lidské bytosti. Neexistoval, neexistuje ani nebude existovat žádný jiný zdroj života.

V případě Pána Ježíše Krista vstoupily na scénu docela nové prvky, které se použily pro fúzi s předchozími fúzí spojenými elementy z Marie a Josefa. Nejvyšší Bůh vzal ze Sebe - ze Své Absolutní mysli - nejvhodnější prvek a pomocí fúze jej sloučil s prvky Marie a Josefa. Toto je *proces křížení*. Jako výsledek tohoto procesu objevila se docela nová životní forma, jež dosud nikdy nebyla vytvořena, ani na věky znovu nebude vytvořena. Tím, že bylo použito Absolutního Božského prvku, který byl přidán a spojil se s prvky pocházejícími z Marie a z Josefa, byl hybrid, vytvořený takovou fúzí a kombinací, pojmenován Synem Božím. A to je důvod, proč Gabriel řekl Marii:

> ‚Sestoupil na tebe Duch svatý a moc Nejvyššího tě zastíní; proto i Ono Svaté, které se narodí, se bude nazývat Syn Boží.' (Evangelium dle Lukáše 1:35).

Velkým nevysvětlitelným tajemstvím je zde proces oddělení jednoho Absolutně Božského prvku Boha Nejvyššího z celistvosti Jeho/Jejího Absolutního jsoucna a bytí a křížení se smrtelnými relativními prvky dvou lidských bytostí, těl, jejichž vzor byl vykonstruován takzvanými pseudotvůrci (pojem pseudotvůrců se vysvětluje v dřívějších knihách Nového zjevení zprostředkovatele tohoto přenosu a bude se znovu zpracovávat později v průběhu přenosu tohoto úseku Nového zjevení).

Jak bylo řečeno výše, toto se nikdy dříve nestalo a nikdy se nestane. Proto bylo narození Pána Ježíše Krista jedinečnou jednorázovou událostí, takže žádný avatar, žádná jiná lidská bytost či jakákoliv vědomě cítící entita, prorok či posel Boží, ať je to cokoliv nebo kdokoliv, se nezrodilo a nezrodí v podobném procesu. Pak nárok na božskost v případě takových osob, jako byli Buddha, Krišna a jiní dávní avatarové, je úplně falešný a vůbec neoprávněný. Bůh Nejvyšší v nich přítomen byl, ale oni nebyli bohové a nijaká ***přímá*** božskost jim nebyla udělena, ani v nich nespočívala.

Tato situace vysvětluje možnost otázky číslo tři, jak byla formulována na začátku této kapitoly: Je Pán Ježíš Kristus jednorozeným Synem Božím? Cokoliv je oddělené nebo vzaté přímo z Boha a zkřížené s tím, co pocházelo ze dvou lidských bytostí, se nazývá

Synem Božím, neboť to v sobě nese Absolutní Božství v přímé fúzi (nejen jako princip duchovní přítomnosti ideje - katalyzátoru, v němž je Nejvyšší vždy přítomen jako Život). Je nutno, abychom si zapamatovali jeden důležitý duchovní princip: Bůh Nejvyšší je přítomen ve Své celistvosti, ve Své plnosti v každém Svém Absolutním prvku, který obsahuje Jeho/Její Absolutní jsoucno a bytí. Byl tedy přítomen prostřednictvím tohoto Prvku v Ježíši Kristu od samého okamžiku početí.

Druhým tajemstvím tohoto procesu křížení je rozdělení obsahu těchto tří elementů, z nichž toto Božství v lidský formě sestávalo. V případy obvyklého narození lidských tvorů dochází k následující distribuci: Z maskulinního prvku otce je vytvořena vnější forma a vědomá vnější mysl a nevědomé procesy vnější mysli se všemi jejími atributy. Z femininního prvku matky je vytvořena vnitřní mysl a její duševnost se všemi svými atributy. Duchovní idea - katalyzátor používá všechny tyto atributy a vytváří specifickou duši, k níž přidělí jedinečného ducha ve formě ‚Nejniternější' - Duchovní mysli.

V případě narození Pána Ježíše Krista prvním krokem bylo provedení fúze dvou prvků z Marie a Josefa. Nejvyšší vzal tyto prvky do zvláštního mezisvěta duchů. V tom světě byly prvky Marie a Josefa podrobeny fúzi způsobem velmi neobvyklým, lidskému rozumu vůbec nepochopitelným. Po dokončení tohoto procesu fúze byl přidán třetí prvek, vzatý či oddělený z Nejvyššího, a spojen s již provedenou fúzí dvou předešlých prvků. Jakmile se toto neobvyklé spojení dokončilo, vložil Nejvyšší jeho výsledek v lůno Marie, aby se v ní vyvinul ve zvláštní typ zárodku a pak došlo k jeho fyzickému narození.

Musíte chápat, že tato fúze absolutně nemá nic společného s tím, co se děje mezi mužským spermatem a ženským vajíčkem během otěhotnění. V procesu této fúze byly odstraněny jak specifická lidská duševnost, tak i lidský duch z těch dvou prvků se vším, co k nim patřilo. Výsledkem této fúze byla vnější forma a lidské tělo, které ve svých genech obsahovalo všechny nashromážděné zkušenosti zla a nepravd od okamžiku aktivace negativního stavu pseudotvůrci s jejich vlastními elementy, které přidali do svých fabrikací, tak dlouho, do kdy tento druh lidského těla bude existovat (dokud existuje negativní stav).

Všechna zla se nakupila v genech pocházejících z ženského prvku Marie; všechny nepravdy přišly z genů Josefova mužského prvku. Na druhé strany bylo z Absolutního prvku Absolutní vnější mysli Nejvyššího vytvořeno, za stavu oddělení se od Něho/Ní, zvláštní uzpůsobení, k němuž pak byly přidány jiné dva prvky z Nejvyššího a spojeny do celku, který představuje Ježíš Kristus. Jeden prvek z Absolutní vnitřní mysli Nejvyššího a jeden z Absolutní duchovní mysli Nejvyššího byly oddáleny a zkombinovány s výše popsaným Hybridem. Z Absolutní vnější mysli byl vytvořen duch, duše a všechna duševnost Ježíše Krista a vložena do toho těla. Další dva prvky byly přidány a spojeny do této duševnosti a ducha Ježíše Krista později. (Více o této další fúzi a jejím tajemství se odhalí v celé této knize.)

Tedy absolutně nic lidského nevešlo do přirozenosti Ježíše Krista, do obsahu Jeho Ducha, Jeho Duše, Duševnosti, ale vše bylo přímo vzato z Boha Nejvyššího. Toto je závažná odlišnost mezi narozením kohokoli na vaší planetě - bez výjimky a výluky - a

narozením Pána Ježíše Krista. Znovu a zas se tu opakuje, že taková situace se nikdy dosud nevyskytla a ani k ní na věky věčné znovu nedojde.

Ačkoliv proces oddělení Absolutních prvků - zpočátku od Absolutní vnější mysli Nejvyššího, později pak od Jeho/Její Absolutní duchovní mysli, nemožno vylíčit v lidských pojmech, ani pochopit omezeným a nevidomým lidským rozumem, přece jen možno pochopit nutnost tohoto oddělení. Bez odluky tohoto původně jednoho Absolutního prvku, fúze by byla se všemi Absolutními prvky Nejvyššího. V procesu takové fúze by se povšechností Absolutního stavu a Absolutního procesu zničily nejen relativní prvky vzaté z Marie a Josefa, nýbrž veškerá zóna vymístění, celá vaše planeta a všechna pekla by v okamžení přestala existovat. Nikdo nemůže přežít takovou Absolutní přítomnost, zvláště ne ti, co žijí ve zlech a nepravdách. V takovém případě by se inkarnace Pána Ježíše Krista minula cílem a žádné trvalé odstranění negativního stavu by nebylo dovedeno do konce. Stav oddálení však umožňuje, aby ta Přítomnost byla dostatečně zmírněna, a tak se zabránilo úplnému setření relativních prvků i všeho ostatního.

Ze stanoviska této odluky, může Pán Ježíš Kristus bohem přebývání na vaší planetě být vnímán jako jednorozený Syn Boží. Není divu, že On v tom stavu oddělenosti mluvil o Bohu, modlil se k Bohu a komunikoval s Bohem jako někdo, kdo je od Něho oddělen a kdo je zcela odlišnou osobou či entitou. Bohem Svého pozemského přebývání byl přesně v té roli. Nicméně, problém s tímto pojímáním pravé přirozenosti Pána Ježíše Krista spočívá ve skutečnosti, že tento stav se považoval za trvalý. Lidé, kteří sestavili třetí otázku, uvedenou na začátku této kapitoly, usoudili nesprávně, že to je tím na věky pravým stavem a rolí Pána Ježíše Krista. Nepřišlo jim na mysl, že stav odluky je přechodný a dočasný. Vše, co se oddělí od domácí základny, dychtí po sjednocení se svým domovem. Těmto lidem tudíž unikl nejzákladnější důvod pro tuto odluku - podrobit negativní stav kontrole Božské prozřetelnosti Pána Ježíše Krista (což do té doby nebylo), a po vyplnění toho poslání ***nejen znovu sjednotit se se Svým původním Zdrojem, ale přinést s Sebou toho Jedinečného Hybrida ve vší jeho celistvosti a včlenit jej v Pána Boha Nejvyššího***.

Aby však lidské tělo Ježíše Krista, vytvořené z prvků vzatých z Marie a Josefa, bylo schopné vyplnit toto nanejvýš důležité a životodárné poslání, muselo se stát nejprve božským, stejně jako bylo učiněno lidským Božské toho Absolutního prvku. Tento proces byl proveden krůček za krůčkem postupně proto, aby se to tělo nezničilo; byla odstraněna všechna zla a všechny nepravdy v něm obsažené a na jejich místo - po provedení jiné fúze - byly dány prvky vyšlé z Absolutní vnitřní mysli: Božské dobro a Božská pravda a z Absolutní duchovní mysli: Božská láska a Moudrost Nejvyššího.

Proces této výměny byl procesem zápasů s pokušením a útoky ze strany všech pekelných mocností. V průběhu těch bojů, toho pokušení a těch útoků byla odluka Božství Pána Ježíše Krista nejzřetelněji a nejvýrazněji patrná. Bylo to v okamžicích těchto bojů a pokušení, kdy mluvil o Svém Bohu Otci jako o odlišné Entitě. Když v takovém stavu nebyl, prohlašoval, že je se Svým Otcem jednou a touž Osobou. Jakmile byla z toho těla vyhnána všechna zla a všechny nepravdy a nahradily se všemi atributy těch dvou přidaných prvků, pocházejících z Absolutní vnitřní mysli i z Absolutní duchovní mysli Nejvyššího, po posledním pokušení na kříži a v procesu vzkříšení, bylo

lidské tělo Ježíše Krista učiněno Božským a věčně nesmrtelným, podléhajícím jen duchovním zákonům a nezničitelné na věčnost.

Třetím závažným tajemstvím v tomto procesu je tajemství znovusjednocení těch původních Absolutních Prvků Pána Boha Nejvyššího s jejich původním pramenem s ***vpojením toho hmotného těla, nyní zbožštělého, do Božství Nejvyššího***.

Nebyly žádné problémy se sjednocením Původních prvků s jejich Původním zdrojem, neboť tam přirozeně patřily. Problém byl s fyzickým tělem. Ač bylo výše uvedeným pochodem učiněno Božským, přece jen bylo vytvořeno z prvků časových a prostorových a zóny vymístění. S ohledem na tento fakt, sjednocení a včlenění toho těla v celek Božství musí mít čas a místo a podrobovat se zákonům, které ovládají časoprostorové kontinuum. Jak tento nesmírně důležitý proces zaujímá místo a čas, používá Nejvyšší tělo Ježíše Krista, aby se jevil členům Svého stvoření a Svému lidu, stýkal se s nimi soukromě, osobně, intimně, láskyplně a rodičovsky. Nyní je možno Nejvyššího v tom těle jako Ježíše Krista se dotknout, cítit, objímat a držet. Možnost takového přímého styku doposud neexistovala. Před tím používal Nejvyšší Své anděly, když komunikoval s lidmi.

Z této okolnosti můžete vidět, jak povstala druhá otázka, uvedená na začátku této kapitoly: Používá Nejvyšší formu Ježíše Krista, aby komunikoval se Svým lidem? Řečeno znovu: Jak v případě třetí otázky, tak i zde lidé nesprávně usoudili, že je to neustálý stav, který bude trvat na věky. Nic nemůže být dále od pravdy. Až donedávna, dočasně bylo tomu opravdu tak, tak jako byla pravdivá situace, podchycená v otázce číslo tři, během života Pána Ježíce Krista na vaší planetě.

Přesto je realitou, že proces sjednocení a zahrnutí přírodního těla Ježíše Krista v Nejvyšším pokračoval. V průběhu toho procesu byly podmínky odloučení stále ještě přítomny. V tom ohledu bylo Zjevení Ježíše Krista v *Bibli Svaté* diktováno a psáno z pozice té odluky. Ještě i tam mluví o Sobě Pan Ježíš Kristus jako o Synu Božím, Beránku Božím čili jako o někom, kdo se liší od pravého Boha. Pokud existuje určitý stupeň oddělení, je taková mluva přípustná, neboť obsahuje zrnka pravdy. Nic naplat, odluka je odluka, díváte-li se stranou toho, od čeho se odlučuje, ač nyní ve větší blízkosti, než tomu bylo dříve (během Jeho/Jejího pobytu na vaší planetě).

Vynakládá se však veškeré úsilí, aby se tato odloučenost úplně zrušila. ***V průběhu tohoto rušení a znovusjednocování mění se od základu přirozenost té části, jež se nazývá Ježíš Kristus, i té, jež se jmenuje Pán Bůh Nejvyšší***. V jistém bodu jsou z toho těla vypuzeny všechny prvky času a prostoru a nahrazeny jinými, nečasovými a neprostorovými. Za těchto nových okolností to tělo se stává ucelenou částí povšechnosti původního Nejvyššího, který se nyní mění v Pána Ježíše Krista, Jediného Boha Nedělitelného, úplně sjednoceného a integrovaného ve všech Svých elementech.

Máme zde tedy nového ***<u>Absolutního Duchovního Hybrida</u>***, který se již nejmenuje Bůh, Nejvyšší, ani Pán, ani Duch Svatý, ani Ježíš, ani Kristus, také ne Ježíš Kristus, nýbrž **PÁN JEŽÍŠ KRISTUS**. Nikdo jiný na té úrovni neexistuje, ani nikdy nebude existovat. Toto je kriticky a životně závažné rozlišení.

Ať je nyní známo všem ve veškerém stvoření a všem v zóně vymístění, že tento nejzákladnější krok všech kroků v jsoucnu a bytí byl završen (jak to souvztaží na vaší planetě, planetě Nula) těsně před Vánocemi 1987.

Kdo má uši k slyšení, nechť slyší, co je zde zjeveno!

Důsledky tohoto skutku jsou nevypočitatelné pro celé stvoření i pro zónu vymístění a budou otřásat základy veškerého jsoucna a bytí navěky.

Tímto vstoupil do jsoucna a bytí docela nový duchovní stav. Z tohoto nového duchovního stavu může být konečně formulována odpověď na otázku, co je pravá přirozenost Pána Ježíše Krista. Otázka číslo jedna ze začátku této kapitoly je správná. Pán Ježíš Kristus je vskutku jediný Pán, Bůh, Nejvyšší, Jediný, Nerozdílný, Stvořitel, který učinil Své Božství lidským a Své Lidství Božským.

Všechny zbylé otázky se staly buď zastaralými - jako otázka druhá a třetí - vyčerpáním své užitečnosti, nebo byly zcela falešné, jako otázky čtyři až sedm. Od této chvíle jediným náležitě přijatelným duchovním přístupem je přístup obrácení se na Pána Ježíše Krista. Všechna jiná jména a jiné způsoby, vzývání staly se neodvratně zastaralými a bezvýznamnými."

25. ledna 1988 v 5:50 ráno přišlo ke mně navíc slovo Pána Ježíše Krista, řkoucí:

„Pokračuj, prosím, s přenosem této porce Nového zjevení ohledně pravé přirozenosti Pána Ježíše Krista!

Pro lepší pochopení tohoto předmětu budou nyní zjeveny nový souvztažný význam a vztažnost slov ‚Pán Ježíš Kristus'. ‚Pán' označuje a odráží Absolutní duchovní mysl Pána Ježíše Krista, Jeho/Jejího Absolutního ducha, Jediného, který vždy jest od věčnosti do věčnosti. Ve starém označení „Pán" obsahoval to, co bylo známo pod jmény ‚Bůh', ‚Nejvyšší', ‚Stvořitel', ‚Jehova' atd. Též znamená Absolutní manželství všech Absolutních principů Božské lásky a Božské moudrosti.

Slovo ‚Ježíš' se vztahuje na všechny aspekty a principy, zahrnující Absolutní vnitřní mysl, čili Absolutní duševnost a věčný proces Absolutní duševní činnosti Pána Ježíše Krista. Toto je Absolutní princip femininity Pána Ježíše Krista. V něm jsou obsaženy všechny nekonečné variace principů Absolutního Božského dobra, Láskyplnosti, Hřejivosti, Laskavosti, Soustrasti, Soucitu, Nevinnosti a Pokory.

Slovo ‚Kristus' označuje všechny aspekty a principy Absolutní maskulinity Pána Ježíše Krista. Vztahuje se na Jeho Absolutní vnější mysl. Zde jsou obsaženy všechny nekonečné variace Absolutní Božské duchovní a přírodní pravdy, Inteligence, Rozumovosti, Logiky, Úsudku, Myšlení, Vnímání, Uvědomění, Skromnosti a Poníženosti.

V Pánu Ježíši Kristu jsou všechny tyto aspekty v Absolutní jednotě, Sjednocenosti a Harmonii bez nijakých náznaků rozdělenosti či rozloučenosti. Ke všem těmto aspektům bylo přidáno lidské tělo, získané na vaší planetě po té, kdy se stalo Božským v procesu popsaném výše zde a v knize *Hlavní ideje Nového zjevení*. Funkce toho těla je

mnohonásobná:

1. Dovolilo přímý kontakt s Pánem Ježíšem Kristem.

2. Všem umožnilo smyslové zkušenostní vnímání Pána Ježíše Krista.

3. Dalo Mu/Jí možnost vstupu do jakékoliv oblasti zóny vymístění, aniž by Jeho/Její přítomnost zavinila něčí zkázu.

4. Učinilo Pána Ježíce Krista jedinou Absolutní bytostí, která obsahuje všechny prvky jsoucna a bytí, včetně něčeho počátečně zfabrikovaného pseudotvůrci (do té doby nic tělesného ani ze zóny vymístění v Nejvyšším obsaženo nebylo).

5. Dovolilo Pánu Ježíši Kristu zakusit přímo a osobně dopad negativního stavu přesně tak, jak ho prožívají lidé a jiní účastníci v negativním stavu (není možné prožít negativní stav ve Stavu Absolutní dobroty a pravdy).

6. Dalo Absolutnímu Pánu Ježíši Kristu přímou zkušenost toho, jak se pociťuje relativnost, jakou mají ostatní bytosti a lidští tvorové. Lidské tělo Ježíše Krista sestávalo z některých relativních součástí časového a prostorového kontinua a zóny vymístění (odpadních součástí). Nic takové povahy předtím v Nejvyšším nebylo.

7. Umožnilo to Pánu Ježíši Kristu pocítit intimně a osobně, co a jak cítí relativní bytosti a entity, a jednat s nimi z jejich stanoviště způsobem velmi soukromým, intimním, jedinečným a osobním. Před tím vztah nebyl nikdy přímým, jen zprostředkovaným (službou andělů).

Z těchto krátce vyložených důvodů (nejsou to pouze tyto, ale tyto jsou pohotově přístupné všem k poznání) je zřejmé, jak to bylo důležité, životně závažné a osudově rozhodující, aby Pán Ježíš Kristus vzal s Sebou Své lidské tělo po vzkříšení. Další, ještě tajemnější a více mystický důvod byl v tom, že bez tohoto zákroku, bez vtělení a včlenění toho těla do povšechnosti Absolutního jsoucna a Absolutního bytí Pána Ježíše Krista, nebyla by možná konečná eliminace negativního stavu. Není možné vyřadit nic, dokud se nejdříve neprožije plnost povahy toho, co se eliminuje.

Pamatujte si, že zpočátku v Nejvyšším nebylo nic z negativního stavu v přímé, zkušenostní modalitě. Z knihy *Hlavní ideje Nového zjevení* je vám známo, že Nejvyšší slíbil všemu stvoření a všem účastníkům v zóně vymístění, že až nastane vhodný čas, Sám/Sama Nejvyšší vstoupí do negativního stavu, aby jej takřka z první ruky zažil a poznal, ovládl a podrobil, čímž by připravil cestu k jeho totálnímu vyřazení po té, až by splnil svůj účel: Poskytnutí učební zkušenosti pro celé stvoření o tom, jak vypadá život bez pozitivního stavu, bez pravého Boha a bez pravých duchovních zásad. Bez takové přímé zkušenosti nebyla by eliminace negativního stavu proveditelná. Nic se nemůže docílit ve směru od zevnějšku do nitra. Je to multiverzální zákon stvoření, že jediný způsob, jalo se cokoli může docílit, je z vnitřku toho, co je předmětem docílení.

Tím, že Pán Ježíš Kristus je Sám/Sama v Sobě Absolutním zákonem a řádem (z pozice

toho, s čím slovo ‚Kristus' souvztaží), musí vše konat tímto způsobem. Jinak by to bylo Jeho/Jejím sebepopřením. Takové popření Sebe Sama by přivedlo k zničení Absolutního jsoucna a bytí v Pánu Ježíši Kristu, po čemž by následovala zkáza veškerého stvoření. Z těchto důvodů je zřejmé, že eliminace negativního stavu je možná jen ve směru z nitra negativního stavu, nikoliv z vnějšku. Lidské tělo Ježíše Krista, jež bylo učiněno Božským, umožňuje Jemu/Jí vstoupit do negativního stavu kdykoliv, kdekoliv, a tak zahájit jeho vyřazování v pravou chvíli - ze samotného jeho nitra.

V tomto činu spočívá pravé tajemství funkce Pána Ježíše Krista jako Spasitele nejen lidstva, ale i veškerého stvoření. Nebýt tohoto činu, negativní stav by nejen potrval navěky, ale nakonec by i zvítězil, celé stvoření by ovládl a vyhubil. Prostřednictvím lidského těla má Pán Ježíš Kristus negativní stav pod Svou kontrolou, dovoluje mu jen to nejnutnější, pro odhalení jeho ošklivé tváře a povahy. Je tedy patrno z tohoto Nového zjevení, jak je nanejvýš naléhavé, aby každý uznal tu skutečnost, že Pán Ježíš Kristus je Jediným Bohem Nedělitelným, Který Své Božství učinil lidským a to Lidství pak učinil Božským. Nikdo nemůže být spasen, kdo tento fakt neuzná. Nepřiznáním tohoto skutku odmítá každý pro sebe možnost spasení z negativního stavu. Jakýkoliv čin osvobození z negativního stavu a jeho zla a nepravd musí začít přiznáním této skutečnosti.

Vraťme se však k otázce přirozenosti Pána Ježíše Krista.

Se zřetelem na výše zjevené důležité skutečnosti je očividné, proč nejsou jiná Boží jména při uctívání Pána Ježíše Krista déle přijatelná. Nestačí říkat jenom ‚Pane', či jenom ‚Ježíši', či jenom ‚Kriste', ani jiná jednotlivá jména. Když se to dělá, znamená to oddělování duchovních principů. Nelze být vyslyšen z pozice oddělenosti, ale jen z pozice jednotnosti. Vyřčením jména ‚Pána Ježíše Krista' se ustanovuje základna, z níž možno být vyslyšen a mít vztah, neboť takto se oslovuje sjednocená celistvost Jedinosti Pána Ježíše Krista.

Modlíte-li se a projevujete-li úctu k ‚Pánu' nebo k ‚Ježíši' či ‚Kristu' v oddělenosti, nevyhnutelně se obracíte na negativní stav. Nezapomeňte, že podstatou negativního stavu je skutečnost úplné separace. Negativní stav pekel má rád, když se lidé modlí a přinášejí poctu z pozice této odluky. Otvírá to negativním entitám dveře, aby mohly do nich vstupovat a vzbuzovat v nich falešný dojem, že jsou 'Pán', či ‚Ježíš, nebo 'Kristus', či ‚Ježíš Kristus', ba i ‚Pán Ježíš' nebo ‚Pán Kristus', či jakoukoli kombinací jmen, která užívají. Toto se děje na vaší planetě s alarmující frekvencí.

Působení, řízení a vláda nad Stvořením z pozice Pána Ježíše Krista se může nazývat Božskou prozřetelností Pána Ježíše Krista. Pokračující a neustálá činnost a skutky Pána Ježíše Krista vyplývající z Jeho/Její Absolutní niternosti a proudící do Jeho/Její Absolutní zevnějšnosti rodí Duchovní energie. Tyto stále prozařují, prostupují a pronikají veškeré stvoření, jeho všechny obyvatele a agenty pozitivního stavu uvnitř zóny vymístění. Osvěcují a inspirují je, dávají jim náhled, pravou intuici k rozeznání toho, co je náležité, správné a pravdivé. Tato činnost Pána Ježíše Krista se nazývala ‚Duchem Svatým'. Tento termín se může ponechat, pokud Duch Svatý Pána Ježíše Krista je vnímán jako Jeho/Její činnost a ne jako odloučená Entita v příslovečné

křesťanské Trojici, ve smyslu pseudokřesťanského pojímání Trojice.

Pojem ‚Trojice' v jeho nynějším chápání může být definován jako sjednocenost všeho toho, co je obsaženo ve slovech ‚Pán', ‚Ježíš' a ‚Kristus', jak bylo shora vysvětleno. Totéž platí i o slovech ‚Otec', ‚Syn' a ‚Duch Svatý'. Poslední slova, totiž Otec, Syn a Duch Svatý se stala vzhledem k významu Nového zjevení úplně zastaralá. Následkem procesu výše popsané fúze, křížení a sjednocení není již déle Otec, Syn a Duch Svatý či Syn Boží či Syn Člověka. Všechno je nyní obsaženo v jednom pojmenování - Pán Ježíš Kristus.

Pročež je nesmírně důležité, aby se vzalo na vědomí, že od nynějška každý, kdo čte tato slova - stanovisko Nového zjevení, poskytnuté Pánem Ježíšem Kristem, a přesto nebude dbát, aby přijal tuto pravdu do svého srdce a pokračuje v uctívání jiných ‚bohů' jako jsou například Buddha, Krišna, Alláh, Jehova, Pán, Bůh, Ježíš, Kristus, Manitou a všechna jiná dosud užívaná jména, dopouští se duchovního cizoložství. Tímto se sám/sama odsuzuje do pekla.

Nicméně, jak je vám známo, většina lidí na vaší planetě nebude mít příležitost číst tato slova. Negativní stav, jenž má všechnu moc a kontrolu nad planetou Nula, z dopuštění Pána Ježíše Krista, znemožní na nějakou dobu širší užití Nového zjevení. Nové zjevení je více k užitku veškerému stvoření a jen velmi málo lidem na vaší planetě. Lidem, co nebudou nijak informováni o tomto důležitém faktu, a proto budou nadále uctívat takzvané „bohy" pod všelijakými jmény a ve všemožných formách, bude po odchodu z této planety a po vstupu do mezisvěta duchů dána veškerá možnost důkladně prostudovat Nové zjevení. Přijetí jeho idejí umožní jim zapsat se do Nové školy a podstoupit proces duchovní transformace. Ti, co budou tvrdošíjně lpět na vlastních „pozemských" náboženstvích či systémech víry, odsoudí se k pobytu v jednom z pekel, které odpovídá jejich povaze, a to do té doby, než budou hotovi uznat a přijmout pravdu Nového zjevení."

Dne 26. ledna 1988 v 6:10 ráno znovu ke mně bylo slovo Pána Ježíše Krista, řkoucí:

„Smím tě ve vší pokoře požádat, abys ukončil přenos této kapitoly? Vřelý dík.

Se zřetelem na tyto pronikavé změny multiverzálního rázu, jsoucí výsledkem změny v přirozenosti Pána Ježíše Krista a toho, jak se tato změna pojímá, původní oslovení v tom, co je známo tak zvaným křesťanům jako modlitba Pána, musí se pozměnit. Postaru modlitba začíná slovy ‚Otče náš, jenž jsi na nebesích...' Z autority a z nařízení Pána Ježíše Krista tato slova nahrazují slovy ‚Náš Pane Ježíši Kriste v nebi...!' Tato záměna odráží přítomný stav duchovních podmínek v celém stvoření i jeho multivesmíru. Pán Ježíš Kristus je nebeský Bůh Otec/Matka, Nejvyšší, Jeden Nedělitelný Stvořitel, který byl, je a bude od věčnosti do věčnosti. (Více o Modlitbě Páně viz v kapitole 26 této knihy).

Ještě jedna věc má být odhalena v této kapitole. Týká se to odloučení Absolutního prvku z Absolutní zevní mysli Nejvyššího a jeho fúze s prvky, vzatými z Marie a Josefa za účelem vytvoření jedinečného duchovně-duševně-tělesného ***Hybrida***. Ačkoliv proces, jakým k tomu došlo, nemůže ve stvoření a jeho multivesmíru nikdo plně pochopit, přece jen se mohou zjevit jisté ohraničené důvody, proč Absolutní vnější

mysl byla použita za tím účelem.

1. Pokud si vzpomínáte, bylo v kapitole Duchovní metafyzika v knize *Čtvero pojetí duchovní struktury stvoření* zjeveno, že duchovní vesmír či nebesa byla stvořena z prvků a energií Absolutní duchovní mysli Nejvyššího (tehdy tato Mysl byla nazývána Absolutní nejniternější mysl. Tento pojem je pozměněn z důvodů, které budou odhaleny později). Zprostředkující vesmír byl stvořen z prvků a energií Absolutní vnitřní mysli Nejvyššího. Přírodní pak, neboli fyzický vesmír, byl stvořen z prvků a energii Absolutní vnější mysli Nejvyššího. Každý vesmír svou strukturou a účelem, pro který byl stvořen, odráží povahu té oblasti ve Stvořiteli, ze které byl počat. Jelikož každá Absolutní mysl v základě má odlišnou povahu a funkci ve své jednotnosti, jednotě a harmonii, je tedy každý vesmír podstatně rozdílný od jiných. Přesto představují ve své jednotě a harmonii překrásný soudržný celek.

Jakékoliv působení, které probíhá v jakémkoliv vesmíru, vždy vyvěrá z absolutního působení v té úrovni Absolutní mysli Stvořitele, ze které byl stvořen. Tedy všechna působení a činnosti v duchovním vesmíru se vztahují přímo k působení a činnostem v Absolutní duchovní mysli Nejvyššího čili, dle nové terminologie, té části v Pánu Ježíši Kristu, jež souvztaží se slovem ‚Pán', a jsou jejich přímým důsledkem. Na druhé straně všechna aktivita a všechny operace v zprostředkujícím vesmíru se vztahují a jsou přímým následkem operací a činností Absolutní vnitřní mysli Nejvyššího čili, podle nové terminologie, té části Pána Ježíše Krista, jež souvztaží se slovem ‚Ježíš'. A konečně, všechny činnosti a operace v přírodním čili hmotném vesmíru se vztahují a jsou přímým důsledkem operací a aktivit Absolutní vnější mysli Nejvyššího čili - v novém názvosloví - té části Pána Ježíše Krista, jež souvztaží se slovem ‚Kristus'. Pro souvztažný význam a diskrétní, nikoliv kontinuitní či lineární uspořádání struktury a dynamiky jak Stvořitele, tak i Jeho/Jejího stvoření, žádná záměna jedné oblasti druhou není možná ani myslitelná. Nebylo by z toho prostě nic.

Pokud si pamatujete, negativní stav povstal na úrovni nejzevnější oblasti přírodního čili fyzického vesmíru neboli - jako se tenkrát nazývala - na planetě Zemi (jejíž nynější název je planeta Nula). Planeta Země tenkrát byla stvořena z nejzevnějších, vnějších prvků a energií Absolutní zevnější mysli Nejvyššího. Na této úrovni nejzazší zevnějšnosti došlo k započetí negativního stavu. Znovu ať je známo, že žádná jiná úroveň stvoření s jeho multivesmíry není s to počít negativní stav. Je to v rozporu s pravou povahou té které úrovně a není to myslitelné v žádné oblasti její percepční modality. Na druhé straně nejzazší oblast zevnějšnosti je schopna tohoto započetí, jelikož je v relativně vzdálenější pozici od duchovního středu. Takže dotaz, jak by vypadal život bez duchovních principů, neboli bez Boha, či otázka, jak by vypadal život, kdyby byl odvozen z neduchovních zásad, na této úrovni může vzniknout snadno. Proč byla vyřčena tato otázka, je vysvětleno v knize *Základy lidské duchovnosti*. Jak si jistě pamatujete, v době, kdy tato otázka byla zkoušena, došlo k propadnutí účastníků toho experimentu i jejich planety Země do zóny vymístění (viz první kapitolu v knize *Čtvero pojetí duchovní struktury stvoření*). V tom samém okamžiku stala se planeta Země planetou Nula.

Aby mohl jednat s negativním stavem v té době, potřeboval Nejvyšší najít nejvhodnější prvek k té zóně, kde by se inkarnoval a pevně uchytil. K tomu byl použit nejzevnější

prvek Absolutní zevní mysli Nejvyššího. Vždyť z té Mysli byl stvořen celý přírodní vesmír! A to byl vesmír, z něhož vzešel negativní stav. Je tedy zcela logické, že ten prvek měl být použit pro fúzi a vytvoření hybrida, ze kterého bylo odvozeno stvoření celého fyzického vesmíru. Nemohly být použity jiné prvky z žádného jiného zdroje nebo oblasti Absolutní mysli. Nemohly by se tam jednoduše zachytit. Bylo by to jako cizí těleso v lidském těle. A lidské tělo vrozeně nesnese vůbec ve svém systému přítomnost nějakého cizího tělesa. Má sklon je vypudit. Avšak přijme to, co je mu vlastní nebo je původem stejné povahy.

Proces křížení nemohl být proveden mezi fúzí spojenými elementy, vzatými z Marie a Josefa, ani s jinými prvky, které by pocházely z jakékoliv jiné oblasti, než byla oblast nejzevnějšího prvku Absolutní vnější mysli Nejvyššího. Jak víte, slovo „Kristus“ souvztaží s tou vnější myslí. Proto se Kristus narodil na vaší planetě. Jedině Kristus, přírodní pravda Absolutního Božství Nejvyššího, se mohl uchytit v zóně vymístění, která je příhodou fyzického vesmíru.

Byly tudíž pro formaci hmotného těla Ježíše Krista použity tři prvky: Jeden z Marie, v jeden z Josefa; a po jejich fúzi byl přidán třetí prvek, který se oddálil z Nejvyššího (z Jeho Absolutní vnější mysli). Takže přírodní pravda, ‚Kristus‘, byla opojena do toho těla, aby se mohla prožít celá škaredá povaha všech druhů zla a nepravd negativního stav, obsažených v prvcích, vzatých z Marie (všechna zla) a z Josefa (všechny nepravdy). Po spojení s nimi mohl Kristus neboli přírodní pravda ze své duchovní podstaty zažít v negativním stavu vše přímo, aniž by uvedl do nebezpečí zkázy obě komponenty nebo kohokoliv v negativním stavu.

2. Po zhotovení tohoto hybridizovaného těla, po jeho náležité fúzi a zakotvení, bylo nutno jako další krok obdařit jej speciální duševností, která by byla v souladu s posláním Ježíše Krista na vaší planetě a v negativním stavu všech pekel. Postavení Kristovo v tom zkříženém těle, způsob, jakým došlo tak tajuplně k jeho fúzi, mohly nyní dostatečně uzpůsobit a zaštítit Božskou duševnost před ovládnutím a zkažením ze strany negativního stavu. Božská duševnost Ježíše Krista byla v té době ustanovena procesem nadělení té části, jež vyšla z Absolutní vnitřní mysli Nejvyššího, souvztažící se slovem ‚Ježíš‘. Velmi zvláštní prvek byl vzat z této Mysli a spojen fúzí s ostatními částmi nového hybrida. Takto se udála inkarnace Ježíše Krista. Nutnost tohoto činu tkví v tom, že pravda je živá ze svého dobra, tak jak dobro vnímá a rozlišuje svou pravdu. Jak ‚Kristus‘ souvztaží s pravdou, tak ‚Ježíš‘ koresponduje s dobrem. Po potlačení a odstranění vší pozemské duševnosti v těch prvcích, které byly vzaty z Josefa a Marie, v procesu jejich fúze, byla duševnost Nejvyššího, z které byla stvořena Vnitřní mysl Ježíše Krista, nadělena tomu tělu.

3. Duševnost – ‚Ježíš‘ dohromady s přírodní pravdou své duchovní podstaty – ‚Kristem‘, mající moc nad fyzickým tělem-hybridem, byly s to vytvořit stav a příznivou schránu pro pravého Ducha Nejvyššího, aby tak vešel do Ježíše Krista, aniž by ohrozil zónu vymístění, ani prvky Ježíše Krista, které vyšly z Jeho/Jejích pozemských rodičů. Byla zároveň zachována nedotčenou schopnost prožívat hnusnou povahu negativního stavu za účelem jeho podrobení, uvedení do řádu a vítězství nad ním v Sobě, ve Svém Nitru a všeobecně. Ze zvláštního prvku Absolutního ducha čili z Absolutní duchovní mysli Nejvyššího byla vytvořena Nejniternější duchovní mysl Ježíše Krista. Znovu byl použit

proces velmi speciální fúze tohoto nového Duchovního prvku s ostatními částmi hmotného a duševního hybrida.

4. Můžete tedy jasně vidět, že Nejniternější duchovní mysl Ježíše Krista byla z ryzího nepodmíněného Božství, vyvěrajícího přímo z Absolutní duchovní mysli Nejvyššího. Jeho/Její Vnitřní mysl čili Mentalita neboli Duše byla vytvořena přímo z Absolutní mentality čili z Absolutní vnitřní mysli Nejvyššího. Jeho/Její Zevnější či Vnější mysl byla formována z Absolutní vnější mysli Nejvyššího. Při formování Jeho/Jejího hmotného těla byl použit zvláštní proces hybridizace, při kterém došlo k fúzi tří prvků, jak bylo popsáno shora. Po ukončení poslání Pána Ježíše Krista byly elementy hmotného těla, vyšlé z Marie a z Josefa, očištěny a zbaveny všech druhů zla a nepravd a místo nich naplněny Božskými atributy dobra a pravdy a navěky učiněné Božskými.

Z tohoto výkladu je tedy zřejmé, že Pán Ježíš Kristus byl ve všech ohledech, včetně Svého hmotného těla, pravým Bohem, v Němž Nejvyšší byl od samého začátku inkarnace na planety Nula přítomen. Kdykoliv se Ježíš modlil k Svému Bohu či Otci, modlil se z pozice těch prvků, které byly vzaty s Marie a Josefa. V té době - než došlo k vyplnění Jeho/Jejího poslání, byly ty prvky jedinými věcmi v Něm/v Ní, jež nebyly božského původu. Nic božského v nich nebylo do chvíle, kdy jejich proces ***divinizace*** byl dovršen. Tento proces se v Evangeliích v *Biblí Svaté* nazývá ***glorifikace***.

Je očividné, že ze stanoviska nebožského, to Božské, Nejvyšší či Otec, se jeví jako odloučené od toho nebožského. Z nepochopení této situace pocházejí všechny ohavné zkresleniny ve věci Trojice a způsobu jejího chápání všemi křesťany (vyjímaje následovníky učení Swedenborgova).

Ať z této kapitoly plyne zde opakovaný výrok, založený na zjevených skutečnostech, že je zřejmé, že Pán Ježíš Kristus jest Jediným Bohem Nedělitelným, skutečným Nejvyšším, Stvořitelem, Otcem, Synem a Duchem Svatým, a že žádný jiný bůh neexistoval, neexistuje a nikdy do věčnosti nebude existovat.

Ten/ta, co mají uši k slyšení a naslouchání, ať slyší a naslouchají tomu, co Pán Ježíš Kristus zjevuje v této kapitole!“

Kapitola třetí

ZRADA KŘESŤANSTVÍ

Dne 27. ledna 1988 v 6:00 hodin ráno bylo ke mně slovo Pána Ježíše Krista, řkoucí:

„Nyní nastal čas, abychom se zabývali zradou křesťanství. Do tohoto zjevení nebylo známo, že tuto zradu předpověděl Pán Ježíš Kristus v průběhu jednání s apoštolem Petrem. Petr té doby souvztaží s veškerým křesťanským hnutím a zpříkladňuje jej v procesu dějin.

V Evangeliu Matouše v kapitole 16 verši 18 je psáno:

> ‚A Já ti pravím, že ty jsi Petr; a na té skále zbuduji Svou církev a brány pekel ji nepřemohou.‘

Jak většina z vás ví, slovo ‚Petr‘ znamená skálu. Slovo ‚skála‘ souvztaží s duchovní pravdou. Je-li církev budována na opravdové duchovní pravdě, nic proti ní nezmůže žádné zlo ani žádné nepravdy (‚brány pekel ji nepřemohou‘). Jakékoliv pravé duchovní hnutí, označené zde slovem ‚Církev‘, musí být založeno na duchovní pravdě, zjevené Pánem Ježíšem Kristem.

Bohužel málo lidí ví, že každá souvztažnost má také svůj negativní protějšek. V tomto případě může a taky zmůže zfalšovaná pravda založit duchovní hnutí čili církev, jež bude blokovat a odporovat ryzí duchovní pravdě. Takže slovo ‚skála‘ může mít dvojí spoluoznačení v závislosti od toho, jaké volby učiní stoupenci takzvané ‚církve‘. Budou-li volit čistou duchovní pravdu pro dobro věci, ‚brány pekel ji nepřemohou‘. Dojde-li však k výběru zfalšované duchovní pravdy, pak církev je výtvorem pekel, a proto brány pekelné se nepokusí ji přemoci, ale spíš ji budou podporovat jako svůj produkt. V každém případě: ‚brány pekel ji nepřemohou‘.

Většina vykladačů shora citovaného verše z Matouše mylně usoudila, že po té, co Pán Ježíš Kristus prohlásil, že na Petrovi - ‚skále‘ založí Svou Církev, nic nedobrého či negativního se s ní nemůže stát. Toto je zvlášť odůvodněno tvrzením, jež následuje: ‚brány pekel ji nepřemohou‘. A přesto může toto tvrzení znamenat obojí alternativu, jak bylo uvedeno shora. Že je tomu tak, je zjevné z Petrova chování, které se projevilo hned po tom prohlášení. Musíte si uvědomit, že tím prohlášením byla Petrovi přidělena role reprezentování osudu celého křesťanství na vaší planetě. Je-li určena někomu taková role, bude život té osoby odrážet - a to do nejmenších podrobností - přesně to, co se stane s celým hnutím, které je tou osobou představováno.

Není náhodou, že ve stejné kapitole u Matouše, hned před tím, než Ježíš Kristus pronesl citovanou větu, vyznává Petr, když říká Pánu Ježíši Kristu: ‚Ty jsi Kristus, Syn Boha živého!‘ (verš 16). Povšimněte si, že Petr vyznává Krista, ne Ježíše Krista. Tady je to první zrnko zrady křesťanství. Ochota přijmout Božství Pána Ježíše Krista je omezena

nejzevnějším prvkem, vzatým z Absolutní vnější mysli Nejvyššího - ‚Krista'. Ta omezenost přivádí k přijetí přírodní pravdy, ale ne ve velké míře pravdy duchovní, a ještě méně pravdy nebeské. Navíc úplně se přehlíží život té pravdy - přírodní, duchovní a nebeské dobro. Co vám zbývá, opomíjíte-li život nějakého prvku? Mrtvý prvek!

‚Ježíš' v tomto ohledu souvztaží s přírodním, duchovním a nebeským dobrem - životodárcem všelijaké pravdy. Že je tomu tak, může vysvitnout z následujícího rozhovoru, který se udál mezi Petrem a Ježíšem Kristem, jak je popsán ve stejné kapitole ve verších 22 a 23:

> ‚Ale On se obrátil a řekl Petrovi: „Jdi mi z cesty, satane! Jsi mi kamenem úrazu, protože nemáš na mysli věci Boží, ale člověka!"'

Toto sdělení je uvedeno také v Evangeliu Marka - v kapitole 8 verši 33.

Shora uvedená konfrontace svědčí o skutečnosti, že křesťanská církev, založená původně Pánem Ježíšem Kristem, stane se docela zkaženou, ovládnutou všemožnými nepravdami (‚Satanem'. Satan představuje všechny nepravdy v jsoucnu a bytí.) pekel, zvnějškovatěním, udušením ryzí duchovní pravdy (‚mít na mysli věci člověka'. ‚Věci člověka' označuje všechny vnější, zevnější obřady a zaneprázdnění pozemskými, světskými, přechodnými, dočasnými, tělesnými a nedůležitými záležitostmi, které nemají žádný pravý duchovní význam a život o sobě. ‚Věci Boží' označuje všechny prvky čisté duchovní pravdy, vnitřní, niterné stavy, oživované dobrem a láskou Božského života). Následkem tohoto stavu záležitostí je to, že církev křesťanská od samého počátku - s výjimkou velmi krátkého období (do takzvaného ‚obrácení' Pavla) - byla vládnuta negativním stavem a stala se doménou pekel.

Není navíc nahodilé, že Petr zapřel Pána Ježíce Krista třikrát během Jeho/Jejího výslechu a mučení. Pro zdůraznění důležitosti této zrady bylo zařízeno Božskou prozřetelností, aby tato událost byla pečlivě zaznamenána ve všech čtyřech evangeliích. Petrovo trojí zapření Pána Ježíše Krista označuje, že křesťanská církev odmítne úplně a neodvolatelně Pána Ježíše Krista jako Jediného Boha Nedělitelného. Uznání Pána Ježíše Krista jako Jediného Boha Nedělitelného, jako pravého Nejvyššího je základem ryzí přirozené, duchovní i nebeské pravdy (‚Kristus' je pravda přirozená; ‚Ježíš' - duchovní; a ‚Pán' - nebeská pravda).

Navíc to znamená, že křesťanské církve v rozmanitých odrůdách svých nauk rozštěpí Osobu Boha ve tři Osoby Jednoho Boha (Otec, Syn a Duch Svatý) - trojí zapření. Pokud si vzpomínáte, těsně před Petrovým zapřením Pán Ježíš Kristus mu řekl: ‚Šimone, Šimone! hle, satan si vyžádal, aby vás směl tříbit jako pšenici' (Lukáš 22:31). Tím zřejmě naznačil, že veškeré křesťanství bude pod vlivem negativního stavu na předlouhou dobu.

Když zhoubnost skutečnosti zapření byla poznána, zažila ryzí duchovní pravda, Petrem taky reprezentovaná, hluboký smutek a velkou lítost. Toto je význam pozdějšího Petrova hořkého pláče a štkaní. Příběh však zde nekončí. Pokračuje po vzkříšení Pána Ježíše Krista. Celá poslední kapitola - kapitola dvacátá první Evangelia podle Jana je věnována této záležitosti.

Jak si vzpomínáte, šel Petr s jinými apoštoly na ryby. Význam této události je ohromný. Zde je znázorněno odstoupení celé Křesťanské církve od ryzí duchovnosti, jež jí byla původně nadělena Pánem Ježíšem Kristem. Jak se ví, zabýval se Petr výdělečným rybařením, než ho povolal Pán Ježíš Kristus, aby se stal Jeho/Jejím učedníkem. Podle souvztažnosti v duchovním smyslu ‚výdělečný rybář' je ten, kdo chytá a shromažďuje zdánlivé, vnější, přírodní pravdy a pak je rozšiřuje mezi jiné kolem. ‚Ryba' v této souvislosti, než byl Petr povolán, značí zdánlivou pravdu, to jest, pravdu, která se jeví pravdivou, ale ve skutečnosti takovou není.

Vrátit se k dřívější situaci po té, kdy došlo k přímému a úplnému osvícení Pánem Ježíšem Kristem ve věcech ryzí duchovní pravdy a dobra, značí regresi a zradu Pána Ježíše Krista. Znamená to také, že křesťanské církve nikdy náležitě nepochopí význam inkarnace Pána Ježíše Krista na planetě Nula ani plný význam samotného aktu vzkříšení. Toto je důvodem, proč se Petr rozhodl jít zase lovit ryby, i když nabyl vědomosti i zkušenosti o vzkříšení Pána Ježíše Krista. Jelikož Petr té doby představoval veškeré křesťanství, jeho návrat k rybaření znamená, že křesťanství odmítne všechny duchovní pravdy, vyvěrající z dobra Pána Ježíše Krista a namísto toho přijme zdánlivé neboli zfalšované pravdy zevnější povahy. Značí to taky, že všechny duchovní principy budou externalizovány a zritualizovány, čímž se způsobí, že budou pusté a bez života. ‚Rybaření' v zde probírané souvislosti duchovně souvztaží s tímto významem.

Aby ještě více zdůraznil to, co postihne celé křesťanské hnutí, ptal se Pán Ježíš Kristus Petra třikrát: ‚Šimone, synu Jonášův, miluješ Mne víc, než ti zde?' (verše 15 až 17). Uvědomte si, prosím, že tady jde o nesmírné důležitou skutečnost. Pán Ježíš Kristus Petra neoslovuje jako Petra - ‚Skálu', nýbrž jako Šimona, syna Jonášova. ‚Petr' či ‚skála' souvztaží s duchovní pravdou, vycházející z dobra Pána Ježíše Krista, na té je založena opravdu duchovní církev. ‚Šimon, syn Jonášův' však souvztaží se zevnější, neduchovní církví, v níž není žádná láska ani dobro. Nepřítomnost lásky a dobra znamená, že tam není žádný skutečný život. Vše je umrlé. ‚Syn Jonášův' označuje tento nedostatek, neboť nic vskutku Živého a žijícího nemůže vyjít z něčeho světského, pozemského, zevnějšího a lidského. ‚Jonáš' byl přírodním otcem Šimona. Žádný život nemůže započít ve fyzickém prostředí. Existuje však umrlý život, zdánlivost života, přicházející do fyzických podmínek z pekel. V tomto ohledu souvztaží ‚Jonáš' také se všemi pseudoduchovními principy, které byly chytrácky padělány v peklech a tak vštípeny ‚Šimonovi' - pseudokřesťanským církvím.

Toto jasně ukazuje, že křesťanství nebylo založeno na ‚Petrově' principu, to jest na Božské duchovní pravdě, vycházející z dobra Pána Ježíše Krista, nýbrž na principu ‚Šimonovi', to jest zfalšovaných pravdách, spiklenecky vyprodukovaných v peklech za účelem zničení všeho, co je opravdu duchovní. Je proto zřejmé, že od chvíle Petrova obrácení (o čemž bude řeč za chvíli) až do přítomné doby, tak zvaná křesťanská církev (termín označuje všechna hlavní křesťanská vyznání se všemi svými četnými sektami) byla založena na úplně falešných duchovních principech.

Že se Pán Ježíš Kristus ptal Petra (ve skutečnosti Šimona, syna Jonáše) třikrát zda je jím milován, označuje to, že není vůbec žádná pravá láska k Pánu Ježíši Kristu v takzvaném křesťanství. Jak víte, křesťanství mluví o lásce k Bohu, k Ježíši, ke Kristu, k Spasiteli, k Pánu, k Ježíši Kristu, k jednorozenému Synu Božímu atd., ale nejde zde o

žádnou opravdovou lásku a přijetí skutečného Pána Ježíše Krista. To, že Petr byl zarmoucen, protože mu byla položena třikrát stejná otázka, značí plné přiznání pravých duchovních principů (z nichž je známo, že opravdová duchovní církev může být vybudována jedině na čisté lásce k Pánu Ježíši Kristu) a že křesťanské církve zavrhnou Pána Ježíše Krista jako jednoho a jediného Boha Nedělitelného, Nejvyššího.

Petrova kladná odpověď Pánu Ježíši Kristu znamená přiznání potřeby milovat Pána Ježíše Krista nade všecko a nade všechny, jestliže opravdové duchovní principy přežívají a stávají se základnou duchovní křesťanské církve. Že k tomu však nedojde, se naznačuje ve verši 18, kapitoly 21 evangelia Janova. Tam se říká:

> ‚Zajisté pravím tobě: Když jsi byl mladší, sám ses přepásával a chodil jsi, kam jsi chtěl; ale až zestárneš, vztáhneš ruce a jiný tě přepáše a povede, kam nechceš.‘

Většina lidí rozumí těmto slovům literně, myslí, že Pán Ježíš Kristus mluvil o Petrově tělesné smrti, jak naznačuje následující verš. Nezapomeňte však na důležitou duchovní skutečnost, že Petr představuje celé křesťanstvo. Pročež všechny události jeho osobního života odrážely osud křesťanské církve. V této souvislosti znamená výše uvedené tuto pravdu: Křesťanství ve svých počátcích (‚když jsi byl mladší‘) je založeno na zásadách, jež jsou osvobozeny od jakéhokoliv negativního vlivu pekel (‚sám ses přepásával a chodil jsi, kam jsi chtěl‘). Stane se však později otrokem negativního stavu všeho zla a nepravd, bez jakékoliv svobody (‚ale až zestárneš, vztáhneš ruce a jiný tě přepáše a povede, kam nechceš‘).

Žádná ryzí pravda se svým dobrem ani dobro se svou pravdou se nemohou náležitě poznat, pochopit, ani použít v podmínkách zotročení negativním stavem. Není tudíž v žádné z takzvaných křesťanských církví na vaší planetě pravé chápání ani život duchovních principů a Přirozenosti Pána Ježíše Krista. A i když někteří z vás si myslí, že mají toto pochopení (zvláště stoupenci Swedenborgova učení), postrádají pravou lásku k Pánu Ježíši Kristu. Že tomu je vskutku tak, lze vidět ze scény, vylíčené v Janově evangeliu v kapitole 21 verši 19 až 22, která bezprostředně následuje po té, kdy Pán Ježíš Kristus se přestal vyptávat Petra. Požádal Petra, aby Ho/Ji následoval. Zde se zdůrazňuje skutečnost, že jedině v následování Pána Ježíše Krista může být nalezen opravdový život. Když však Petr viděl, že také apoštol Jan uposlechl a následoval je, rozhořčil se a podotkl: ‚Pane, a co bude s ním?‘ ‚Jan‘ zde souvztaží s čistou nepodmíněnou láskou k Pánu Ježíši Kristu, což zde označují slova ‚učedník, kterého Ježíš miloval..., který také spočíval na jeho prsou...‘ Tato scéna vyzdvihuje ten fakt, že křesťanství, reprezentované zde Petrem, odvrátí se a zavrhne opravdovou nepodmínečnou lásku k Pánu Ježíši Kristu, bude tuto lásku vyznávat pouze ústy, podobně jako to dělal Šimon, syn Jonášův, když se znepokojil zjištěním, že jenom takový druh lásky setrvá navěky a vůbec má význam, jak to vysvítá z veršů 22-23 v kapitole 21:

> ‚Ježíš mu odpověděl: „Chci-li, aby tu zůstal, dokud nepřijdu, není to tvá věc. Ty mne následuj!“ Tato řeč se rozšířila mezi bratřími, jako že onen učedník nezemře.‘

Jak si vzpomínáte ze začátku této kapitoly, mělo se za to, že křesťanská Církev bude budována na ‚Petrově' principu - na skále, to jest na duchovní pravdě. Kdyby tomu tak bylo, vaše planeta by se těšila lepšímu údělu, než jaký měla do té doby. Co se tedy stalo s tou církví, která prohlašuje, že Petr byl jejím zakladatelem, a která považuje Petra za prvního papeže? Zdalipak je tomu opravdu tak?

Ve svém počátečním stádiu má toto tvrzení v sobě zrnko pravdy. Avšak toto stádium dlouho netrvalo. Brzo po jeho založení na jeviště vstoupil Pavel. V duchovní souvislosti, platné jenom pro tuto situaci, označuje Pavel zvrácení pravdy a jejího dobra, též nenávist ke všemu opravdu duchovnímu a vnitřnímu či nejniternějšímu. Pokud si vzpomínáte ze Skutků apoštolských - kapitola 8. a 9.: Pavel (který se tenkrát jmenoval Saul - ‚Saul' souvztaží se vším pekelným) pronásledoval, čili: ‚ohrožoval a vraždil učedníky Páně' (verš 1). Byl zatvrzelým vrahem. Nenáviděl skutečně vášnivě vše, co přicházelo od Pána Ježíše Krista. V takovém rozpoložení mysli měl Pavel-Saul vidění na cestě do Damašku. Hlas mu říká: ‚Saule, Saule, proč mne pronásleduješ?' A on se ptá: ‚Kdo jsi, Pane?' Pán odpovídá: ‚Já jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ...' (kapitola 9, verše 4 a 5).

Než budeme pokračovat, povšimněte si, prosím, že není náhodné, že Pavlovo jméno bylo ‚Saul', stejné, jaké měl první král Izraele - Saul. Je zde hluboký duchovní význam a spojitost. Že Izrael za doby Soudců zamítl mít nad sebou krále, znamená, že se odvrhla Božská duchovní pravda, vycházející z dobra Nejvyššího - Jehovy. ‚Král' souvztaží s touto pravdou. Odmítne-li kdo takového krále, pak mu nezbude nic jiného, než si zvolit a nastolit jako vládce nad vlastním životem pravý opak - všechny ohavnosti pekelných nepravd. Saul byl tudíž zvolen za krále nad Izraelem namísto Jediného Krále - Pána Nejvyššího. Král Saul byl Nejvyšším posléze odmítnut, neboť žádná nepravda nemůže být přijatelná opravdovým pozitivním stavem. Jinak by přestal být kladným. Namísto něj David byl pomazán za krále. Avšak bohem celého svého života usiloval Saul zákeřně o Davidův život, když ho chtěl zabít. ‚David' souvztaží s duchovně-přírodní pravdou Božské Absolutní vnější mysli Nejvyššího - ‚Krista': Slovo ‚David' v *Biblí Svaté* nikdy neoznačuje doslovně krále Davida, ale ‚Krista'. Je samozřejmé, že ‚Saul' - pekelné nepravdy - se vší vášní nenávidí jakoukoliv pravdu, zvláště pak Božskou pravdu, protože představuje věčnou hrozbu samému jeho jsoucnu a bytí. Chce proto zavraždit ‚Davida'-‚Krista' ve snaze znemožnit jakýkoliv přístup ke skutečné pravdě. V této souvislosti zobrazuje Izrael budoucí křesťanskou církev, která odmítne pravého Krále - Pána Ježíše Krista a opravdovou duchovní božskou pravdu jako základ pro svou nauku. Zvolí si namísto toho Šavla-Pavla a učiní jeho učení základem svých ‚duchovních' doktrín a dogmat.

Bylo však prorokováno, že Izrael bude navrácen do své země a že David bude kralovat nad nimi na věčné časy (na příklad v proroctví Ezekiele v celé 37. kapitole a v mnohých jiných místech v *Bibli Svaté*). Podobně Ježíš Kristus prorokoval o Petrovi, že se vrátí do Jeho/Jejího stáda (Lukáš 22:32). Že Izrael bude přiveden zpět do své země znamená, že všichni, co podlehli negativnímu stavu a byli uvrženi do zóny vymístění, vrátí se nakonec do pozitivního stavu (až nastane pravý čas!). Že se David stane jejich králem navěky naznačuje, že základem jejich života bude duchovní Božská pravda ze svého Božského dobra ve všech aspektech, vyvěrajících z Pána Ježíce Krista. Že Šimon (Petr) měl být ‚tříben jako pšenice' satanem (‚satan' označuje fabrikaci všech nepravd ve

jsoucnu a bytí v peklech) znamená, že nepravdy ovládnou křesťanskou církev či křesťanství obecná až do skonání negativního stavu. Slova ‚až se ke Mně obrátíš' označují proměnu všeho toho, co je z ‚Šimonova' principu (zfalšované pravdy), v princip ‚Petra' - Božskou duchovní pravdu. Je to Šimon, kdo zradí Duchovní pravdu; je to Petr, kdo truchlí nad touto zradou a kdo touží po návratu k Pánu Ježíši Kristu.

Není náhodou, že pozemské jméno přenášejícího Nové zjevení v přítomné fázi je ‚Petr'. Znamená to návrat ryzí Duchovní Božské pravdy Božského dobra Pána Ježíše Krista a znovunastolení pravé duchovní nauky Církve, původně založené Pánem Ježíšem Kristem.

Vraťme se nyní k Saulovi-Pavlovi. Pokud jste si povšimli, hlas, který promluvil k Saulu-Šavlovi na cestě do Damašku, se identifikoval jako ‚Ježíš' - ne jako Pán, ne jako Kristus, nebo Ježíš Kristus, ani ne jako Pán ležíš Kristus, ale prostě ‚Ježíš'. Význam tohoto je nesmírný.

Slovo ‚Ježíš' má mnoho významů: představuje především Absolutní vnitřní mysl neboli Absolutní duševnost či Duši Pána Ježíše Krista. Za druhé představuje Absolutní Božské dobro Pána Ježíše Krista. Za třetí označuje Absolutní femininní princip Pána Ježíše Krista a Jeho/Její Absolutní cítění a city. Za čtvrté značí Absolutní podstatu Absolutního jsoucna Pána Ježíše Krista. Že se hlas nazval ‚Ježíšem' a ne nějakým jiným jménem, bylo proto, aby se zdůraznilo zlo toho faktu, že vražedný Saul nesmírně horlil zničit cokoliv vpravdě dobré a duchovní. Vždyť vše, co je opravdu dobré, je vždy duchovní. A cokoli je opravdu duchovní, je vždycky dobré. To je pravda sama. Proti tomuto základnímu principu Pána Ježíše Krista je a bude neustále namířen čelní útok rozzuřených pekel. Důvod je v tom, že dobro a láska jsou životem všech a všeho, zvláště pak pravdy.

Všimnete si, prosím, že slovo ‚Kristus' hlas nepoužil. Negativní stav pekel si dobře uvědomuje, že napadením ‚Krista' - jakkoliv úspěšným - život by dále pokračoval, protože životem pravdy - ‚Krista' je její dobro. Zničíte-li dobro a lásku, podaří se vám eliminovat život pozitivního stavu, neboť - opakuje se znovu a znovu - životem pravdy je láska a dobro. Není jinde pádný zdroj pro život čehokoliv! Snažil se tudíž Saul pronásledovat a zavraždit ‚Ježíše' a ne tak už ‚Krista'. Pravda- ‚Kristus' může vždy být překroucena, zfalšována a znetvořena bez přílišné námahy prostřednictvím přesvědčivosti a negativních sugescí. ‚Dobro' čili ‚Ježíš' se nikdy nemůže zprznit, protože dobro je stále dobrem, ať se snažíte s ním dělat co libo. Můžete přijít s nějakými zlými skutky, ale zlo je vždy zlem, ať děláte, co děláte. Takže zbývá jediná věc, jež se může vykonat vůči dobru: zničit je neboli zabít a nahradit zlem. Takovým zničením by se zajistila vláda pekel. Jak vidíte, zlo je zničením dobra. Ale zničit dobro je totéž co zničení života. V úspěšném vykonání tohoto vražedného činu je zaručeno vítězství negativního stavu. Odtud vyvěrá pronásledování Ježíše Šavlem.

Saul-Šavel se nebojí duchovní Božské pravdy - ‚Krista'. Má v sobě přesilné prostředky a vrozenou schopnost, jak zvrátit a zfalšovat tu pravdu. Konec konců byl Saul až donedávna mistrem přesvědčivosti. Je to princip ‚Ježíše', kterého se bojí. Věnuje celou svou energii a život - zpočátku přímo, pak nepřímo - aby podvrátil, když už nezničil, ten princip. Po svém takzvaném obrácení bylo toto úsilí nepřímé, v jeho neustálých

útocích proti femininnímu principu, kterým je také ‚Ježíš'. Úplně překroutí a zfalšuje náležité chápání ženskosti a místa ženy v hierarchii duchovní organizace. Dělá z ženy otrokyni, či přinejmenším podřízenou muže, nařizuje jí, aby sloužila muži a držela jazyk za zuby. Staví ‚Krista' - maskulinní princip - za hlavu Křesťanské církve. Toto je zvrácením řádu pravé duchovní církve. ‚Kristův' princip, duchovně - přírodní Božská pravda Pána Ježíše Krista, je základnou či nohami, na nichž pravá duchovní církev spočívá. ‚Ježíšův' princip, neboli dobro a láska, je hlavou a životem takové církve. Pavlův koncept byl plně přijat všemi křesťany, protože Pavel podvodně prohlašoval, že v něm byl Duch Svatý.

Aby předstíral, že toto je tou pravou organizací a že princip ‚Saula' není již déle u moci, náhle se začíná jmenovat Pavlem (Skutky 13:9). V této souvislosti znamená přejmenování Saula potlačení zlořádnosti pekel, žijících destruktivností a vražedností vůči „Ježíšovu" principu, a nahrazení principem Pavla čili vnějším, okázalým přijetím Božské duchovní a přírodní pravdy Pána Ježíše Krista. Zevní, okázalé přijetí pravdy je vždy umělé a povrchní, nikdy nenalezne místo v srdci, v nitru. Takže ač Pavel přijal Ježíše Krista navenek, donedávna nebyl schopen nebo nechtěl přijmout Ho/Ji vnitřně. Uvnitř byl stále ještě naplněn vražednými úmysly proti čemukoliv přicházejícímu od Pána Ježíše Krista. Z pozice zevnějšnosti uspěl Pavel v podvrácení celého křesťanstva pomocí jeho externalizace a ritualizace, a tak postavil vše vzhůru nohama.

V tomto ohledu nutno pamatovat nesledující důležitý fakt: Až donedávna Pavel nikdy nepřijal Pána Ježíše Krista svobodně z vlastní vůle čili dobrovolně. Byl nevyhnutelně donucen k tomuto pojetí zázračným prožitkem, k němuž došlo na cestě do Damašku. Podobné činy nemají pravý duchovní význam. Nikomu nemůže být něco přivlastněno násilně a nátlakem, jen svobodnou vůlí a vlastní volbou. Pavel Pána Ježíše Krista přijal pouze v zevním smyslu, zatím co v jeho nitru nedošlo k žádné změně. Vnitřně byl stále Šavlem. Niterné přijetí se může uskutečnit jenom na základě svobodné volby a z vlastní svobodné vůle skrze vnitřní rozeznání, zda je to tak, či jinak. Toto je základní multiverzální princip.

A proto jakmile tento nátlak byl odstraněn po smrti jeho fyzického těla a po vstupu do duchovního světa, vrátil se Pavel k svému vnitřnímu stavu Saulova typu. Jak již víte, nic z toho, co bylo donuceno a co bylo zevního druhu, nemůže být akceptováno ani podrženo v duchovním světě. Duchovní stav jest světem pravd niternosti neboli stavem věcí vnitřních. Jakmile zjistil, že se opět ocitl ve své vnitřní svobodě a že není déle spoután zevními nátlaky a strachy, stal se Pavel zase Šavlem a pokračoval od toho časového bodu, kdy byl přerušen na cestě do Damašku. Zahájil znovu svůj prudce nenávistný a vražedný boj proti všemu vpravdě duchovnímu, niternému a všemu, co pochází z dobroty a lásky. Tímto bojem byl posedlý, neboť byl velmi rozhněván skutečností donuceného obrácení, a tak projevil svou osobní pomstu vůči Pánu Ježíši Kristu.

Do určité míry byla tato Pavlova situace poněkud odhalena skrze Swedenborga. Ale kdokoli, kdo četl Swedenborga a bude číst tuto knihu, zděsí se přijmout tu skutečnost, že Pavel-Saul měl tak odpornou povahu. Ve skutečnosti však Saul (Pavel) byl velice vychytralým démonem vysoké Šarže v peklech, který se vtělil na vaší planetě s jediným cílem - navodit skutečnost zrady křesťanství. Z velmi důležitých duchovních důvodů

bylo mu Pánem Ježíšem Kristem dovoleno, aby uspěl ve svém poslání. Všimnete si, prosím, že Petr a jiní apoštolové nějak ustoupili do pozadí po tom, co Pavel vzal vše do svých rukou a stal se středem všeobecné pozornosti. Skutky apoštolské měly být jejich skutky, staly se však bezděky skutky Pavlovými. A jeho listy se staly základem všech nauk pro rozličná tak zvaná, křesťanská náboženství.

Petr, kterého pokládali za hlavu církve, je odstraněn a jaksi mizí zcela ze scény. Nicméně vybudoval Pán Ježíš Kristus Svou vpravdě duchovní Božskou Církev na principu Petrově, nikoliv Pavlově. Křesťané však, díky Pavlovi, tento princip zradili. Zvolili si místo něj princip neduchovní, zevní, ritualistický, překrucující a falšující princip Pavlův. A ačkoliv křesťanská církev staví Petra a Pavla vedle sebe, ve skutečnosti Petr s Pavlem nikdy nechodil. Avšak Petr a Jan byli vždy spolu. Jan a Petr dohromady představují pravý základ, na kterém je budována opravdová duchovní církev - Lásku a Moudrost, Dobro a Pravdu, Kladné skutky a Víru. Násilné spojení Petra a Pavla je ničivou silou pro každý duchovní stav, protože označuje pseudomanželství pravdy s nepravdami a pohlcení té pravdy úděsnými zvráceninami pekel. Tím křesťanská církev potvrzuje zfalšovanou pravdu a její zprzněnosti jako skutečnou a ryzí duchovní pravdu.

Co se však týká osobního osudu Pavla/Šavla, ať je nyní dáno na vědomost, že se konečně obrátil do pozitivního stavu ze své svobodné vůle a volby, a to v době, která na vaší planetě odpovídá datu 10. března 1982. Jeho obrácení bylo velkým vítězstvím pro pozitivní stav a ohromnou porážkou pro pekelné mocnosti. V přítomné době Pavel je spolu s ostatními apoštoly Pána Ježíše Krista horlivým stoupencem a zvěstovatelem Nového zjevení po všech oblastech stvoření. Je vyslancem Pána Ježíše Krista v peklech, odkud je schopen vyvést mnohé duchy, co se chtějí ze své svobodné vůle a volby obrátit do pozitivního stavu. Pavel je velmi šťasten a vděčný za skutečnost, že pravda o jeho roli ve všem vylíčeném dění vychází úplně najevo. Je neustále přítomen s tímto zprostředkovatelem při přenášení této dávky Nového zjevení od Pána Ježíše Krista. Dobrovolně na sebe vzal úkol okamžitě jej šířit po celém duchovním světě, mezisvětě i v přírodním světě pravého stvoření a v některých nefyzických oblastech zóny vymístění. Vnitřní obrácení Pavla předpovídá konečné obrácení tak zvaného křesťanství k Petrově principu - k Pánu Ježíši Kristu.“

30. ledna 1988 v 5:00 hodin ráno opět bylo ke mně slovo Pána Ježíše Krista, řkoucí:

„Ještě je nutno zjevit další dvě věci, jež se vztahují k předmětu této kapitoly. První je o užívání pojmů ‚křesťan‘, ‚křesťanství‘ a ‚křesťanská církev‘. Druhou je několik důvodů, proč Pán Ježíš Kristus tuto situaci dovolil.

Hlavní omyl, kterého se dopustili křesané i všichni čtenáři evangelií, byl v tom, jak chápou výrok v Matouši 16:18. Z nějakého důvodu každý vykládá toto tvrzení tak, jako by Pán Ježíš Kristus měl v úmyslu založit Svou Církev hned po Svém odchodu z vaší planety. Druhý omyl, vztahující se k tomuto sdělení, byl v tom, že se každý domníval, jako by Pán Ježíš Kristus mínil vybudovat Svou Církev na vaší fyzické planetě ve formě nějaké zevní duchovní organizace.

Nechť je nyní zjeveno, že takový význam tomuto tvrzení nelze přiřknout. Především vůbec nesvědčí o tom, že se Církev měla založit okamžitě po odchodu Pána Ježíše Krista z vaší planety. Za druhé: Neříká, že by Církev měla být vybudována na planetě Nula. Třetí omyl ve výkladu tohoto sdělení byl v tom, že všichni předpokládali, že tělesný Petr - apoštol Petr byl osobou, na které Pán Ježíš Kristus mínil založit Svou Církev. Nic nemůže být dál od pravdy. Čtvrtý omyl v interpretaci zmíněného údaje je ve faktu, že mnozí se domnívali, jako by Pán Ježíš Kristus slovem ‚církev' mínil budoucí vnější duchovní organizaci, která by se objevila pod jménem ‚Křesťanství'. Zase: Nic není vzdálenější pravdě.

Jak bylo dříve uvedeno, znamenal ‚Petr' princip duchovní pravdy a její víru, na které je budována každá duchovní nauka. Pamatujte si, že Pán Ježíš Kristus povětšině nazýval Petra ‚Šimonem', nikoliv Petrem. Bylo to proto, aby se zdůrazňovala symbolická a souvztažnostní reprezentace slova ‚Petr'. Slovo ‚Církev' nikdy neznamená nějakou vnější duchovní organizaci. Naproti tomu znamená to nejniternější každého jedince, v němž ‚Petrův' princip-duchovní pravda a její víra jsou zasazeny za účelem ustanovení intimního, soukromého a osobního vztahu s Pánem Ježíšem Kristem. Takový poměr se nikdy nemůže budovat z pozice nějakého vnějšího stavu nebo organizace. Důvodem je to, že funkcí vnějškovostí vůbec není něco začínat nebo dávat něčemu zrod, nýbrž zpříkladňovat, projevovat a zpředmětňovat původní a počáteční ideje, stavy a procesy, nacházející se v tom nejniternějším Duchovní mysli, a to po té, až podstoupí proces mentální transformace ve vnitřní mysli.

Takže nic v zevnějšnostech se nemůže udržet samo sebou a v sobě. Vše, co se děje v zevnějšnostech, je výsledkem, následkem a výplodem činností nejhlubších niterností v a toho, co je vnitřní. Z toho důvodu opravdová církev v žádném případě nemůže být založena na vaší planetě, která se nachází v nejzevnějším přírodním stupni zóny vymístění. Jak víte, planeta Nula není dokonce ani v oblasti přírodního stupně pravého stvoření.

V této souvislosti má se sdělení Pána Ježíše Krista, zaznamenané Matoušem v 16. kapitole ve verši 18, vykládat následovně:

Pán Ježíš Kristus ustanoví úplně nový duchovní stav, jaký nikdy dosud neexistoval a který bude vycházet ze sjednocení a spojení všech aspektů Přirozenosti Nejvyššího po inkorporaci hmotného těla Pána Ježíše Krista do Sebe. Proces této inkorporace byl popsán ve druhé kapitole této knihy. Jelikož podobné duchovní pojímání Boha nikdy dosud neexistovalo, nemohla existovat ani pravá jednotnost Duchovní mysli s vnitřní a zevní myslí. Byla to jen jednotnost možná nikoli skutečná. Pokud si vzpomínáte, slíbil Nejvyšší Svému stvoření, že k tomu dojde poté, až Jeho/Její Božství bude učiněno lidským procesem dříve popsaného křížení a až Jeho/Její lidství bude učiněno Božským. Tento proces až donedávna dokonán nebyl. Proto nemohla být taková Církev vybudována - až do nynější chvíle. Jelikož počátek i dokončení budování všeho musí nastat v tom nejniternějším stavu nejdříve, ta Církev má být založena nejprve v duchovním světě nebes, za druhé pak v zprostředkujícím světě duchů, a pak, za třetí, v přírodním světě pravého stvoření. Jednou ta Církev je ustanovena ve všech těchto světech, pak tehdy a jen tehdy se může něco provést se situací v zóně i se zónou vymístění. Budování té Církve nikterak neznamená založení jakési zevní organizace,

jak to máte na vaší planetě. Značí to, že novou strukturou, novou přestavbou, novou transformací, plným věděním o nové podobě a obrazu Pána Ježíše Krista bude nadělena u všech nejprve Duchovní mysl, za druhé jejich vnitřní mysl, a posléze jejich zevnější mysl.

Nový Absolutní stav Pána Ježíše Krista, dříve Nejvyššího, vyžaduje zavedení nového, dosud zcela neznámého stavu, ba až dosud nemožného vztahu s Pánem Ježíšem Kristem. Aby se takový vztah stal možným (a mít takový vztah je věcí života a smrti), všichni v celém stvoření a jeho multivesmíru projdou procesem nové duchovní transformace. V přítomné chvíli tento proces probíhá po celém stvoření Pána Ježíše Krista. V konečném smyslu souvztaží princip ‚Petra' s touto nejzákladnější a životně nejzávažnější událostí, jaká se kdy započala ve stvoření od samého začátku jeho jsoucna a bytí. ‚Petr' tedy v této souvislosti označuje nový duchovní stav ve stvoření, který je výsledkem toho, že Pán Ježíš Kristus se stal vskutku a fakticky Pravým Jediným Nedělitelným Bohem Nejvyšším v procesu, popsaném v druhé kapitole této knihy.

‚Má Církev' značí, že Duchovní mysl všech bude nadělena novou duchovností za účelem sjednocení s Pánem Ježíšem Kristem, takže se stane u všech to nejniternější - a z něho i to vnitřní i zevní - svatyní Pána Ježíše Krista pro ustanovení s Ním/Ní nanejvýš soukromého, osobního a intimního vztahu. Takový poměr bude mít úžasný transformující účinek. Následkem toho každá vědomě cítící bytost bude moci získat zcela nový způsob sebepoznání, sebenazírání a sebeztotožnění, který dosud nikomu nemohl přijít na mysl. Toto je to, co se míní pod založením ‚Mé Církve'. Můžete tedy vidět, že Pán Ježíš Kristus za Svého pobytu na vaší planetě oznámil uvedení této nové duchovní podmínky. Vztahovalo se to na dnešní dobu, nikoliv na dobu po Jeho/Jejím odchodu z planety Nula. ‚Petr' nepředstavuje apoštola Petra v doslovném smyslu. ‚Církev' neznamená nějakou hmotnou zevní organizaci a založení této církve neznačí, že má být na vaší planetě.

To, co namísto toho bylo na vaší planetě založeno, bylo tak zvané ‚křesťanství' neboli ‚křesťanská církev' - vnější, duchovní a politická organizace, ovládající své následovníky. Pokud si vzpomínáte, povstalo jméno ‚křesťané' v Antiochii (viz Skutky apoštolů, kapitola 11, verš 26 v *Biblí Svaté*). Toto jméno bylo dáno stoupencům Saulova (Pavlova) učení po jeho jednoročním vyučování v Antiochii. Tento termín vzal svůj počátek v zevnějšnostech. Postupně byl převzat celým lidstvem. Od té doby označuje každého, kdo vyznává, že je následovníkem Kristova (ve skutečnosti však Pavlova) učení.

Termín ‚Křesťan', ‚Křesťanství' neboli ‚Křesťanská církev' odráží odluku prvku Absolutní vnější mysli Nejvyššího, použitého v procesu početí Ježíše Krista v lůně Marie. Neobsahuje nic z Absolutní vnitřní mysli - ‚Ježíše', ani z Absolutní duchovní mysli - ‚Pána'. Povolení užívat toho jména nebylo náhodné. Jeho přijetí odráží zfalšovanou, oddělenou a odloučenou pravdu, jakož i zradu celého křesťanského světa vůči pravé Podstatě Pána Ježíše Krista. Úplná nepřiměřenost obsahu a významu toho slova je zřejmá na první pohled. Pravda - ‚Kristus' se vyznává, ale dobro - ‚Ježíš', které vytváří život té pravdy, jakožto i duchovní manželství Lásky a Moudrosti, Dobra a Pravdy, Kladných skutků a Víry atd., a ‚Pán' - vytvářející základ pravé duchovnosti neboli církve, vše je odvrženo a zrazeno negativním stavem. Sjednocení té Pravdy -

‚Krista' s Dobrem - ‚Ježíšem' a s Absolutní esencí a substancí Boha Nejvyššího - ‚Pánem', není vůbec vzato v úvahu. Na místo toho se doposud udržuje vynucená a násilná odluka. Toto je principem ‚Saula/Pavla', ale nikoliv principem ‚Petra'.

Pán Ježíš Kristus na takovém znetvořeném principu, principu odluky, nikdy nebudoval žádnou církev, ani nějaký stav, ani cokoliv jiného. Ta odloučenost byla přechodným stavem během pobytu Pána Ježíše Krista na vaší planetě, do té doby, kdy došlo k dokončení procesu *zbožštění*, v evangeliích nazývaném *oslavení*. V té době došlo k znovusjednocení a zahájení vývoje nového duchovního stavu. Tento proces byl ukončen zcela nedávno, po provedení fúze hmotného těla Pána Ježíše Krista v povšechnosti Nejvyššího, který se tak stal Pánem Ježíšem Kristem. Proto od této chvíle značí slova ‚křesťan', ‚křesťanství', ‚křesťanská církev' zfalšovanost pravdy o pravé přirozenosti Pána Ježíše Krista. Již není vhodné ani žádoucí nazývat se ‚Křesťany'. Doporučuje se nazývat se od tohoto okamžiku - podle svobodné vůle a volby - následovníky Pána Ježíše Krista. Říkejte: ‚Jsem následovník Pána Ježíše Krista', namísto: ‚Jsem křesťan'. Prohlašovat, že jsi křesťanem, značí přiznávat se, že jsi v nepravdách. Pán Ježíš Kristus přítomného stavu není tentýž, jak Ho vyznávají křesťané. Jejich Ježíš Kristus je konglomerátem výmyslů Saula/Pavla a všech tak zvaných Otců křesťanské církve, kteří ještě více zprznili a překroutili to správné pojetí a chápání pravé Podstaty Pána Ježíše Krista.

A ačkoliv pronášet slova: ‚Já jsem následovníkem Pána Ježíše Krista' je z hlediska požadavků vaší řeči pohodlné daleko méně, než říci: ‚Jsem křesťanem', nicméně toto je pravda. Při zacházení s duchovními hodnotami, nestarejte se o mluvnická ani strukturální pravidla lidského jazyka. Jsou negativního původu.

Co se však týká jiných náboženství na vaší planetě, došlo k jejich falzifikaci a zpitvoření buď v době Prvního příchodu Pána Ježíše Krista, nebo v procesu jejich ustanovení a vývoje. Jakékoliv pravdy duchovního a přírodního rázu, které obsahovala v sobě, byly Pánem Ježíšem Kristem z nich vyňaty, buď tenkrát, nebo později v procesu přenosu tohoto Nového zjevení. Jsou nyní zahrnuty v principech Nového zjevení. V současné době jsou tato náboženství bezvýznamná a nemají žádný smysl než ten, že jsouce negativního původu, drží lidi v otrockém podrobení negativnímu stavu. V těchto dnech neexistuje žádná výjimka k tomuto pravidlu. Jejich existence vyčerpala svou užitečnost a pro všechny praktické účely jsou tato náboženství mrtvá a postrádají jakýkoliv pravý duchovní život.

Následně po dokončení procesu fúze fyzického těla Ježíše Krista v povšechnosti Absolutní přirozenosti Nejvyššího, když se stal Pánem Ježíšem Kristem, vešel ve své jsoucno a bytí úplně nový duchovní stav. Tento nový duchovní stav způsobil, že se stala všechna až do té doby existující náboženství zcela zastaralá a nepotřebná, ledaže by se ještě chtěla napojit na Nové zjevení. Nenapojí-li se, pak se ukáže, že jejich povaha je zpátečnická, protivící se všemu novému a lišícímu se od jejich vlastních systémů víry, zvláště pak stavějící se proti Novému zjevení. Stávají se tak hlavním nástrojem negativního stavu v jeho duchovním boji proti pozitivnímu stavu, zvláště pak proti nové duchovnosti a náležitému pojímání pravé Přirozenosti Pána Ježíše Krista.

Mějte se na pozoru, prosím, protože od tohoto okamžiku hlavní útok v této duchovní

válce bude namířen proti správnému chápání a přijetí pravé Přirozenosti Pána Ježíše Krista, jak je zjevená v této knize. Stará náboženství na vaší planetě budou tomuto záměru sloužit velmi účinně. Jak víte, většina z nich vůbec neuznává Pána Ježíše Krista, a ta, co ano, mají zfalšovanou a zcela nevhodnou představu o Jeho/Její Přirozenosti. Nejzarputilejšími nepřáteli Pána Ježíte Krista, jak se zde pojímá, budou ovšem takzvaní křesťané, a zvláště pak ti, co si říkají ‚nově narození křesťané'. Toto je tedy varování, že tomu tak vskutku bude.

Na závěr této kapitoly budou odhaleny důvody, pro které bylo dovoleno, aby došlo k všemu tomu, co je popsáno v této knize. Některé z těchto důvodů byly již zjeveny v obecných pojmech v deváté kapitole knihy *Hlavní ideje Nového zjevení*, na stránkách 124 až 145. Je radno, aby si čtenář osvěžil paměť opětovným přečtením zmíněné kapitoly, nebo ji přečetl v případě, že tak dosud neučinil, a to než by pokračoval ve čtení toho, co zde následuje.

1. Jak v té kapitole bylo zjeveno, účelem Prvního příchodu Pána Ježíše Krista nebylo eliminování negativního stavu. Většina lidí vlastně přišla o poznání opravdového smyslu toho příchodu.

Budiž nyní známo, že ve skutečnosti jeden z mnoha hlavních důvodů pro První příchod bylo připravení jeviště pro plné projevení pravého charakteru negativního stavu. Ten se nemůže projevit jenom prostým zapřením Boží existence, jak se snažili dokázat ateističtí filosofové pekel se svými vědátorskými přisluhovači. Je to jen jeden z mnoha méně důležitých způsobů, jaké užívá negativní stav. Každý ví, že negativní stav nenávidí Boha, v tomto případě Pána Ježíše Krista, a proto nic víc si nežádá, než přesvědčit lidi, že Boha není a že příběh života Pána Ježíše Krista na vaší planetě je pouhý mýtus, že šlo jen o obyčejnou lidskou bytost, snad i osvícenou, avšak přece jen nepříliš odlišnou od jiného lidského tvora, a tudíž žádná božskost v Něm/Ní nebyla. Toto je příliš snadné.

A přece velmi málo lidí je ochotno připustit, že pekla fabrikují mnoho rozličných náboženství a spiritualistických hnutí, jimiž a skrze něž svádějí lidi do zfalšované duchovnosti, a tak z nich činí věrné členy pekel pod oblíbenou rouškou služby Bohu nebo ve jménu Boha. Toto, přiznejme, je daleko těžší připustit, ale skutečná vychytralá povaha negativního stavu může přijít na povrch způsobem ještě daleko výraznějším.

Ještě obtížnější je uznat to, že pekla vynalezla způsob, jak infiltrovat pozemské učedníky Pána Ježíše Krista; nejprve Jidáše, později Pavla, a tak založila nejmocnější duchovní, kulturní, sociální, náboženské a politické hnutí pod jménem ‚Křesťanství' či ve jménu Krista, vyznávající, že uctívá Pána Ježíše, či Pána Krista, ba dokonce i Pána Ježíše Krista (jako Syna Božího, a ne ve smyslu nynějšího pojímání Jeho/Její pravé Podstaty). Ovšem jejich původní zbraní byl Jidáš Iškariotský. On však spáchal sebevraždu, a tím jeho poslání selhalo šeredně. Žádný jiný apoštol nebyl s to zradit svého Nebeského Učitele. Petrovo osobní zapření mimo souvztažného významu toho zrazení, vysvětleného na začátku této kapitoly, netrvalo dlouho. Téhož dne, kdy zapřel Pána Ježíše Krista, pocítil lítost a kál se. Proto se později nehodil negativnímu stavu.

Negativní stav skládal velké naděje na Petrovo osobní zrazení, ale byl hořce zklamán jeho pokáním a návratem k Pánu Ježíši Kristu.

Nicméně, ačkoliv negativní stav je bláznivý, není však pitomý. Měl v zásobě ještě něco. Jednou z těchto rezerv byl Saul/Pavel. Jak bylo výše uvedeno, byl Šavel/Pavel hmotnou inkarnací velice chytrého démona, jehož počátečním posláním bylo blokovat skutky apoštolů. Zatím co v tomto ohledu všechny jiné prameny negativního stavu selhaly, jeho poslání bylo pozměněno, a tím mohl proniknout do řad apoštolů a ustanovit ve jménu Krista církev, která by posléze zcela a úplně zkazila své následovníky a jež by po tisíciletí úspěšně blokovala lidské chápání pravé Povahy Pána Ježíše Krista. Nechápe-li se tato přirozenost náležitě, pak se nemůže budovat ani vyvozovat skutečnost pravých duchovních principů, nauk a životního stylu v souladu s tou přirozeností. A jelikož osud a pozice každého závisí na tomto nejdůležitějším faktoru, je ztotožňovaní se s těmito nevhodnými a zfalšovanými duchovními koncepty známkou toho, že neodbytně dochází k sebeodsouzení k pobytu v peklech, neboli nakonec k zablokování cesty k pozitivnímu stavu.

Nyní je jasné, že v podobné situaci se může skutečná tvář negativního stavu nejlépe projevit; a poučení pro veškeré stvoření se může stát nanejvýš pamětihodné a živoucí. Nezapomeňte, prosím, že aktivování negativního stavu bylo povoleno jen za jediným důležitým účelem: aby se všemi poznalo, *co se nemá volit*.

Jak již mnohokrát bylo uvedeno v první porci Nového zjevení skrze tohoto prostředníka přenosu, je volba něco nevolit stejně tak životně nezbytná a důležitá jako mít výběr všech jiných voleb. Je nemožné provést volbu něco nevolit, není-li tu konkrétní, živý příklad toho něčeho. Protože se zde jedná o jeden z nejzákladnějších a nejdůležitějších duchovních principů, to jest o náležité chápání opravdové Přirozenosti Pána Ježíše Krista s následným ustanovením pravého vztahu s Ním/s Ní (vždyť je nemožné navázat takový poměr s něčím, není-li k dispozici znalost a chápání podstaty toho něčeho). Bylo jen samozřejmé a nutné dovolit všechna falšování ve věci chápání té Přirozenosti do největších extrémů (jako je příklad s ‚křesťanstvím'), aby tak byl dán příklad, ***jak nepojímat Přirozenost Pána Ježíše Krista a jaký nemít s Ním/Ní poměr***.

Křesťanská církev neboli křesťanství tomuto účelu slouží přesně. Z příkladu křesťanů může každý po celém stvoření vědět, co nevolit v tomto ohledu a jaké uctívání Pána Ježíše Krista není správné. Bez tohoto příkladu by se veškerému stvoření nedostalo této důležité znalosti.

Proč je tak důležité mít právě tuto zvláštní znalost?

Jak bylo již tak často připomenuto, je kvality života obecně i ve všech svých zvláštnostech každého jedince závislá na jeho vztahu vůči vlastnímu Stvořiteli - Pánu Ježíši Kristu. Jelikož život byl původně stvořen Bohem Nejvyšším, jímž je Pán Ježíš Kristus, a jelikož pramenem pravého života je jeho Stvořitel, bude obsah, jakost a styl jedincova života záviset jedině na tom, jaký druh poměru, postoje a vztahu se vybere vůči zdroji toho života. Je jen logické, že tomu tak musí být. A je očividné, že nikdo jiný než Absolutní Pán Ježíš Kristus, který je životem Sám v Sobě a skrze Sebe, nemůže být pramenem jednotlivcova života. Takže potvrzení platnosti jednotlivých životů se může

dít jenom na základě jejich poměru vůči tomu prameni. Ale výběr jakéhokoliv vztahu k tomuto Absolutnímu zdroji se přenechává tomu, komu se žádá založit takový vztah. Jak jste si již jistě vědomí, může se skutečný a smysluplný vztah, ba vůbec jakýkoliv vztah, uskutečnit jenom na základě svobody výběru. Není možný takový vztah z donucení nebo z nutnosti.

Svoboda volby je možná jen tehdy, jsou-li k dispozici všechny nekonečné rozmanitosti a způsoby výběrů. Schází-li nějaký druh výběru včetně negativního nebo odmítavého, pak to znamená, že jiné druhy volby se učiní z donucení nebo jsou způsobeny nutností. V takovém případě nejde o možnost výběru, ale o stav zotročení. Takže zde je jasně vidět, jak možnost volby něco nevolit je stejně důležitá a potřebná jako každá jiná volba.

Budiž nyní řečeno, že Pán Bůh Nejvyšší před tím, než čas a prostor čili stvoření bylo stvořeno, předvídal, že v určitém bodě času a prostoru se vtělí v zóny vymístění a na planetě Nula. Z toho postavení později dozraje úplně nové pojímání Pána Boha Nejvyššího. Stane se plností formy, obsahu, esence a substance Pána Ježíše Krista. V předvídání této základní, životně nezbytné a osudně rozhodující události byl nastolen stav na vaší planetě, který slouží jako ilustrace, používající konkrétní a životní události v životě lidských tvorů, dávající příklad toho, jaký vztah nemít vůči Pánu Ježíši Kristu. Křesťanství ve vší své úplnosti se stalo takovým příkladem.

Z toho důvodu bylo povoleno, aby Křesťanství zradilo Pána Ježíše Krista. Proto namísto, aby se církev budovala na principu Petrově, byla vybudována na principu Šavla/Pavla.

stvoření nyní zná, jaký je správný a náležitý poměr vůči Pánu Ježíši Kristu, bez upadnutí do pasti nevhodné volby. Jakmile se toto poučení získalo, mohlo dojít k fúzi a integraci hmotného těla Pána Ježíše Krista, těla učiněného Božským, a tak mohl do jsoucna a bytí vstoupit úplně nový duchovní stav. Každý takový nový stav, zvláště týká-li se věčné změny v samé Přirozenosti Stvořitele, vyžaduje, aby mu předcházelo projevení se všech možných výběrů, které nemožno použít v tomto novém stavu. Jde totiž o to, aby se uznalo, že jakýkoliv nový stav a každá nová podmínka vyžadují transformativní pozměnění všeho, co se bude vztahovat k tomuto novému stavu. Není možné mít k němu vztah starým, i když dříve náležitým způsobem. Žádný správný a trvalý poměr s něčím novým a odlišným nelze navázat použitím zastaralých cest a způsobů. Jeho povaha je od základu odlišná, a proto vyžaduje fundamentálně jinačí přístup, dosud nedostupný a nepochopitelný.

Takže jakmile Pán ležíš Kristus uskutečnil tuto nejvnitřnější, vnitřní i vnější změnu Své Přirozenosti a po té, co byly poznány všechny příklady, učící, jaký nemít poměr k této od základu změněné Přirozenosti, mohl být zahájen proces, ve kterém mohou být všichni členové stvoření přiváděni do stavu restruktury, přestavby, obnovení a transformace myslí a celých osobností. Toto je nezbytné pro jejich přizpůsobení a k tomu, aby bylo pro ně možno budovat tento nový vztah k Absolutnímu zdroji jejich života - k Pánu Ježíši Kristu. Jak bylo již dříve uvedeno, započal tento základní a nanejvýš důležitý pochod nejprve v duchovním světě, potom v mezisvětě, posléze v přírodním světě opravdového stvoření. Až bude dovršen zde, pak začne plný dosah

tohoto nového stavu být pociťován po celé zóně vymístění a později i na planetě Nula. V přítomné době jen nepatrnému počtu jedinců je dovoleno procházet touto změnou, aby tak sloužili jako příklad pro budoucí dopad těchto událostí na veškerou zónu vymístění. Proto bylo dříve sděleno, že následky a dosah tohoto nového duchovního stavu, totiž fundamentální změna v pojímání Přirozenosti Pána Ježíše Krista, zatřese základy veškerého stvoření, zónou vymístění se všemi jejími obyvateli, a to po dobu všech příštích eónů.

2. Negativní stav se nemůže eliminovat, dokud není dovoleno, aby se jeho povaha ve své úplnosti projevila a dokud by nevstoupila do plného vědomí všeho stvoření a jeho zkušenosti by nebyly uloženy v povšechnosti veškerenstva čili v té jeho oblasti, která se v *Biblí Svaté* nazývá jezerem ohně a síry.

Došlo-li by k tomuto vyřazení předčasně, nemohly by se odhalit některé skryté, a tím i nebezpečnější aspekty jeho povahy. Byla by proto k dispozici jen velmi povrchní znalost jeho celé podstaty, nedostatečná pro náležitou odpověď na otázku, jaký by byl život, kdyby nebyl odvozen z pravého pozitivního stavu, z Pána Ježíše Krista a z pravých duchovních principů, neboli kdyby byl odvozen z falešných bohů a nesprávných duchovních zásad. Tím by veškeré stvoření postrádalo náležitou znalost všech možností výběru, které má k dispozici. Nemohlo by učinit rozumné a vhodné volby v těchto nejzákladnějších duchovních záležitostech. Neboť by nemělo dost pevné základy pro takové volení.

Plné ocenění pravé povahy pozitivního stavu, vycházející z Přirozenosti svého Stvořitele, Pána Ježíše Krista, by nebylo možno prožít bez porovnání s tím, co není z pozitivního stavu čili z Pána Ježíše Krista. Je nutno proto negativnímu stavu dovolit, aby vzkvétal ve všech svých potenciálech, aby členové pozitivního stavu zcela a úplně rozeznali fundamentální odlišnost mezi těmito dvěma stavy. Majíc takovou možnost srovnání, může se učinit volba založená na jistotě a přímém prožitku toho nejžádoucnějšího a nejpotřebnějšího, nikoliv na tom, co se zakládá na donucení a nutnosti. Máte-li možnost jenom jednoho výběru, totiž jen pozitivního, je to totéž, jako nemít vůbec žádný. Jste takřka otrokem pouze jediné volby. Na takovém vynuceném výběru nelze budovat vztah, založený na lásce a vzájemnosti.

Pán Ježíš Kristus je životem pozitivního stavu. Je tedy jen samozřejmé, že každé srovnání má být s životem, který buď popírá Pána Ježíše Krista úplně (jak to činí ateisté a nekřesťanská náboženství), nebo který nemá to správné pojímání Jeho/Její pravé Přirozenosti, anebo falšuje a znetvořuje řádné chápání a přijetí této Přirozenosti. Křesťanství a všechna křesťanská náboženství tomuto účelu slouží dobře. To je jeden z důvodů, proč bylo dovoleno, aby došlo k jejich existenci.

3. V *Základech lidské duchovnosti* - zcela první to knize předešlé dávky Nového zjevení - bylo odhaleno, že vaší planetě byla určena role konkrétní a zkušenostní ilustrace pravé povahy negativního stavu s několika ideami o povaze stavu pozitivního. Kvůli této zvláštní pozici planety Nula bylo dovoleno, aby negativní stav se aktivoval a ujal se vlády právě zde. Připomeňme si, že lidé, kteří jsou zodpovědní za tuto aktivaci, se nazývali pseudotvůrci. Ti se stali plnomocnými vládci zóny vymístění, planety Nula a veškerého negativního stavu.

S ohledem na to, že negativní stav byl započat v extrémně zevním stupni zevnějšnosti přírodního světa (v zevnějšnostech zevnějšnosti) - a vaše planeta toto postavení přece zaujímá - musí se na ní projevit všechny děsivé, následky aktivace negativního stavu způsobem jedině možným, použitelným v extrémně zevním stavu: Konkrétním, hmatatelným a zevnějším životním stylem všech jeho účastníků. Tím je znázornění negativního stavu na vaší úrovni odrazem zevní organizace struktury jeho povahy. Ať se přenáší na vaši planetu cokoliv z duchovních nebo pseudoduchovních idejí, povahou svého postavení, všechny tyto ideje se prezentují ne natolik duchovně a niterně, ale namísto toho všemožnými formami zevních organizačních snah. Lidští tvorové mají sklon se organizovat kolem takových idejí ve formy náboženství, společností, bratrských jednot, sesterství, politických stran, kmenů, států, zemí atd. Zavádějí kolem těch idejí všelijaké konvence, tradice, zvyky a obřady, jejichž údržba, zvěčňování a podporování se stává převládajícím životním stylem všech, co jsou částí té které organizace. Dochází pak k tomu, že obsah těch idejí ztrácí svůj původní význam a účel a na místo toho je nahrazen těmi konvencemi, tradicemi a zvyky, které se mají dodržovat, uctívat a vyvyšovat za každou cenu, ne pro obsah těch idejí, ale v zájmu jejich forem, odrážených v zevních organizacích. Má se za to, že takovýto postoj je splněním duchovních požadavků. Nejsou tu žádné vnitřní či niterné zřetele, a pokud jsou, neupřednostňují se, nýbrž se podrobují zevním nárokům. Taková je povaha negativního stavu.

Proto vše, co je psáno například v *Biblí Svaté*, bere se doslovně, nehledě na to, že Pán Ježíš Kristus jasně upozorňoval každého během Svého pozemského pobytu, že vše, co bylo řečeno, bylo podobenstvím a souvztažnostmi. Co lidští tvorové se stále zdráhají přiznat a přijmout, je to, že každé slovo vyřčené Pánem Ježíšem Kristem během pobytu na vaší planetě nemá vůbec žádný literní smysl. I když ty výroky jsou proneseny prostým, doslovným způsobem, žádný doslovný význam v nich není. Nikdy nebyly míněny doslovně. Prostým důvodem této situace je zřejmá skutečnost, že tehdy na vaší planetě se nemohly žádné přímé, vskutku duchovní ideje vyjádřit nebo pochopit, neboť byla v krajně zevnějším postavení.

Uvažte, prosím, že jakákoliv duchovní idea má vždy niternou, vnitřní povahu. Proto se může zachytit, podržet, pochopit a stát se pramenem něčího života pouze v jeho niternosti, v nejvnitřnější Duchovní mysli. Většina lidských tvorů přehlížela však tento důležitý fakt. Skutečností je, že jedním z hlavních úsilí negativního stavu v tomto ohledu bylo potlačit či odebrat z myslí lidí vědomí toho, že literní smysl výroků v *Biblí Svaté* nemá žádný duchovní význam, že tento smysl byl užit k tomu, aby zamaskoval v něm obsažené pravé duchovní ideje. Největší důraz se vždy klade na doslovný smysl.

Některá fundamentalistická křesťanská náboženství a Mormoni se pyšní svým ohavným zdůrazňováním literního a vnějšího přístupu k věcem napsaným a řečeným v *Bibli Svaté*, zvláště pak v listech apoštolů, obzvláště Pavlových. Bylo to Pavlovou úlohou, držet lidi v zevnějšnostech a aby nebyl povšimnut niterný smysl. A tak potlačila v tomto ohledu Pavlova slova Slovo Pána Ježíše Krista, jenž odrazoval od takového doslovného pojímání duchovních idejí. Toto bylo dovoleno, aby veškeré stvoření názorně vidělo, co se stane, když se literní smysl *Bible Svaté* bere doslovně a ne duchovně, když se celé duchovní hnutí buduje ve formě Křesťanské církve na takových zevnějších premisách; jaký druh životního stylu vstupuje v jsoucno a bytí, je-

li založen na takovém zfalšovaném pojímání; a kam dojde lidský život na planetě Nula, řídí-li se podle takového zevnějšího, literního smyslu.

Poučení zde spočívá v trvalém porozumění toho, že nic vskutku duchovního a pozitivního nemůže být započato v zevnějšku, v zevní mysli. Funkce zevnější mysli a slov nikdy nebyla považována za vhodnou pro účel takového započetí. Jejím účelem a funkcí je znázornění, projevení a zpřítomnění důsledků, následků a výsledků každé ideje počaté v tom, co je nevnitrnější. Opětovně se vám připomíná, že zásadou je zde jít vždy z vnitřku do zevnějšku, nikdy z vnějšku do nitra, vyjma případů, kdy jde o zpětnou vazbu všech následků, důsledků a výsledků toho, co bylo ve vniternosti započato. Slouží tudíž jako poučení, zjištění, co se stane, vyzdvihne-li se takovýto zvrhlý, obrácený směr a stává se dominujícím životním stylem na celé planetě.

A jelikož hlavní duchovní ideou je idea náležitého chápání Přirozenosti Pána Ježíše Krista, právě tato idea se stane hlavním terčem překroucení ze strany negativního stavu jak na vaší planetě, tak i všude jinde v zóně vymístění. Tímto se zase dává celému stvoření ponětí toho, že by se nemělo volit vyvozování významu a účelu z něčeho, co nemá žádný význam ani účel - totiž z negativního stavu a z jeho zdůrazňování doslovného smyslu. Toto je dalším důvodem, proč bylo dovoleno, aby došlo ke zradě křesťanství na vaší planetě.

4. Jak si vzpomínáte z předchozí kapitoly, nebyl až donedávna dokončen proces fúze a integrace hmotného těla Ježíše Krista v povšechnosti Božské esence a Božské substance Boha Nejvyššího, který dal uzrát docela novému, dosud neznámému duchovnímu stavu a procesu - Pánu Ježíši Kristu. Ve skutečnosti tento sestává, kromě jiných věcí, z internalizace všech prvků toho těla ze stavu jejich zevnějšností. Stav zevnějšnosti ve svém nejzazším smyslu byl plodem negativního stavu. Nic z negativního stavu nemůže být pojato stavem absolutně pozitivním. V případě takového přijetí by již nebyl absolutně kladným.

Bylo proto nutno krůček za krůčkem geneticky, duchovně, mentálně i všemi jinými prostředky, dostupnými jenom Pánu Ježíši Kristu, nově uspořádat, nahradit, znovu propojit a transformovat všechny tyto prvky, a učinit to tak, aby se oprostily od všech negativních souznaků, určených jejich zevní povahou, ale zároveň, aby se zachovala jejich schopnost přežít v negativním stavu, jako by byly z jeho vlastního prostředí a jeho původu. Zachování schopnosti přežití je velmi důležitým předpokladem, neboť to dává Pánu Ježíši Kristu možnost vejít do negativního stavu kdykoliv a kdekoliv, aniž by co ztratil ze Své Absolutní přirozenosti a aniž by přitom vyhladil Svou pouhou přítomností životy členů negativního stavu.

Budiž nyní řečeno, že hmotné tělo Pána Ježíše Krista má určitý stupeň afinity k zóně vymístění, zvláště pak k vaší planetě. Kdyby byla odhalena pravá budoucí Přirozenost Pána Ježíše Krista v době krátce po Jeho/Jejím vzkříšení a odchodu do duchovního světa, a taky dávno před tím, než došlo k fúzi a unifikaci, pak by bývalo možné usoudit, že pravý niterný stav je ve skutečnosti zevním stavem. A proto nemůže existovat žádný vnitřní smysl, žádný niterný stav a žádná opravdová duchovnost. Všechen smysl a účel života byl by navěky připadl zóně vymístění a jejímu zevnímu stupni. Bývalo by došlo k úplnému ztotožnění se s tímto konceptem a žádná změna tohoto pojetí by se navždy

nemohla uskutečnit. Za takových okolností byli by všichni na věčné časy odsouzeni zůstat v naprosté slepotě vůči všem pravdám. Vlastně v podobném případě by se mohlo mít za to, že falešnosti jsou pravda, a vymanění se z toho stavu by bylo nemožné. Každý by zůstal uvězněn v těchto podmínkách navždycky.

Kdyby se mělo za to, že Pán Ježíš Kristus je jen Absolutní stav zevnějšnosti, pak by se pro žádnou věc nemohl získat pravý smysl a účel. To by znamenalo, že v Božství a v povšechnosti dřívější přirozenosti Nejvyššího došlo k zredukování či vyprázdnění na úroveň stavu přírodně-zevnějšího, nebo - v nejkrajnějším smyslu - do negativního stavu. Nejvyšší by se tak stal negativním. V takovém případě by devastující pozice, obrácená vzhůru nohama, mohla trvat navěky. Negativní stav by se považoval za vpravdě pozitivní a pozitivní za záporný - vždyť konec konců Ježíš Kristus přišel z pozitivního stavu a dal přednost stavu negativnímu, a to až tak, že vzal s Sebou hmotné tělo negativního stavu. Proto zřejmě miluje negativní stav, který přijal do Sebe, posvětil jej a v něm se zjevil Svému lidu.

Takový závěr znamená spáchání neodpustitelného hříchu. Jakmile se někdo ztotožní s tímto zpropadeným názorem z pozice integrace negativního stavu do povšechnosti Pána Ježíše Krista, ten navěky sám sebe odsuzuje k pobytu v negativním stavu. Aby se zabránilo této možnosti dojít kdy plodného dozrání, Pán Ježíš Kristus zajistil, aby pravá přirozenost Jeho/Její Esence a Substance, jakožto i osud Jeho/Jejího hmotného těla byly utajeny až do té chvíle, kdy by se úplná transformace toho těla zcela dovršila a dokonala jeho fúze a konečná integrace v Jeho/Jejím Absolutním Stavu. Jelikož tento proces probíhá směrem z vnitřku navenek, žádná inkorporace něčeho negativního do Absolutního se nemůže udát, jak by tomu bylo s procesem jdoucím zvenčí dovnitř.

Musíte si uvědomit, že je nesmírně obtížné vyjádřit vše, co je zde zjevované, vaším značně omezeným jazykem v jeho pojmech. Není ve vašem slovníku slov, jež by aspoň drobet umožnila pochopitelné vylíčení toho, co se událo v tomto procesu.

Bylo tedy nutno povolit, aby křesťanské hnutí vstoupilo do hry - vyjádřeno vašimi slovy - a aby byla Přirozenost Pána Ježíše Krista pojata jako rozpojená, nesjednocená a rozštěpená na tři osoby: Otce, Syna a Ducha Svatého - a tak, aby se ustanovily zfalšované procedury uctívání Boha. Z pozice odluky nemůže dojít k znesvěcení. Jednou se taková odluka provede, pak se již neuctívá pravý Bůh, ale něco, co v pravé skutečnosti neexistuje. Uctívat něco neexistující znamená uctívat nic. Opakuje se: Žádná profanace a žádný neodpustitelný hřích nemůže být spáchán v takové bohoslužbě. Z této pozice, jakmile se dovršilo zbožštění toho těla a úplná jednotnost byla zajištěna, může se pak začít s procesem eliminace negativního stavu z nitra jeho vlastního jsoucna a bytí. Všichni účastníci negativního stavu si mohou nadále zachovat příležitost ke spasení tím, že přijmou tento fakt o Pánu Ježíši Kristu a podřídí se Mu/Jí kvůli znovuuspořádání, přebudování, obnovení, uzdravení, transformaci, vzkříšení a nadělení novým životním stylem v souladu s Novým duchovním stavem. Zde je jasné, proč povolit tuto situaci na vaší planetě bylo logické.

5. Ve Zjevení Ježíše Krista přes Jana, v kapitole 10 ve verši 7 je uvedeno:

‚Ale ve dnech, kdy zazní sedmý anděl, *ve chvíli před jeho zatroubením*,

> naplní se Boží tajemství, jak je Bůh oznámil Svým služebníkům prorokům.‘

A v kapitole 11 ve verši 15 ve stejné knize se píše toto :

> ‚Tehdy zatroubil sedmý anděl. A ozvaly se mocné hlasy v nebi hlásající: Království tohoto světa stala se ***<u>královstvími</u>*** našeho Pána a Jeho Krista a On bude kralovat na věky věků.‘

Ve dnech, kdy zazní sedmý anděl‘, označuje dosažení plnosti předešlého duchovního stavu a vyčerpání jeho užitečnosti. ‚Ve chvíli před jeho zatroubením‘ znamená okamžik těsně před započetím následujícího kroku. ‚Naplní se Boží tajemství‘ značí završení procesu fúze, integrace, unifikace a hybridizace všech prvků Ježíše Krista v povšechnosti Absolutní přirozenosti Nejvyššího a to, že se stal tím pravým Pánem Ježíšem Kristem se zcela novou, dosud nedosažitelnou Přirozeností. ‚Jak je Bůh oznámil Svým služebníkům prorokům znamená Jeho/Její příslib celému stvoření, učiněný před zahájením existence času a prostoru a než byla dovolena aktivace negativního stavu.

Povšimněte si, prosím, že k dalšímu kroku, po zaznění sedmého anděla, nemůže dojít dříve, než se ‚naplní Boží tajemství‘. Pán Ježíš Kristus je Absolutním vzorem pro všechny nutné změny, které doprovází neustálý duchovní pokrok. Je Absolutním prototypem. Poskytuje způsob, obsah, formu, prostředky, intenzitu i rozsah těchto nutných změn. Takže nic fundamentálně význačného se nemůže docílit, co se týká hlubokého ovlivnění veškerého stvoření a zóny vymístění, dokud se nedokončil proces, popsaný v druhé kapitole této knihy a předpovězený ve výrocích *Bible Svaté* (shora citované verše), probíhající v Nejvyšším, kdy Nejvyšší se stal plností Pána Ježíše Krista.

Tato situace odráží duchovní princip, podle něhož každá změna musí započít v nejniternější oblasti jsoucna a bytí a která se má postupná šířit po veškerém stvoření až do nejzazších okrajů. Kdykoliv má uzrát nový, zcela odlišný duchovní stav, musí být započat v Nejniternějším nejvnitřnějšího - v Bohu Nejvyšším. Nikde nemůže dojít ke změnám, zvláště pak změnám tak význačné velikosti, dokud se nevytvoří náležitá řada podmínek uvnitř samotné Přirozenosti Nejvyššího. Představit si a pochopit toto je pro vás nesmírná těžké.

Změna, k níž došlo uvnitř Přirozenosti Nejvyššího, byla vpojení, fúze a inkorporace v Jeho/Její povšechnost něčeho, co tam bylo jen potenciálně, faktem slibu, učiněného před stvořením času a prostoru, nikoliv něčeho konkrétně skutečného. Pomocí hmotného těla Ježíše Krista dosáhl Nejvyšší podobu docela jiného stupně, stav se tak Pánem Ježíšem Kristem.

Jak si jistě vzpomínáte, prvním krokem v tomto procesu bylo odloučení určitého prvku z Absolutní vnější mysli - ‚Krista‘ a provedení jeho fúze procesem křížení se dvěma elementy vzatými z Marie a Josefa, které již svou fúzi prodělaly. S následnou fúzí duševnosti z prvku Absolutní vnitrní mysli Nejvyššího - ‚Ježíše‘ vstoupil v jsoucno a bytí Nový hybrid - Ježíš Kristus.

Dalším krokem bylo získat třetí element, vzatý z Absolutní nejniternější duchovní

mysli (dříve nazývané Vnitřní mysl) Nejvyššího – ‚Pána', a spojit jej s dosavadními částmi toho Hybrida. Tomuto procesu předchází vyčištění, očista a osvobození elementů vzatých z Marie a Josefa od všech druhů zla a falešností, v nich obsažených. Toto se děje pomocí tajemného procesu jejich zvnitřnění - v bojích s negativním stavem a s jeho pokušením - do celku: Nejvyšší - Ježíš Kristus. Tento krok odráží jinačí formu křížení. Jejím výsledkem je úplně nový Absolutní duchovní stav - Pán Ježíš Kristus. V tomto stavu všichni činitelé, souvztažící se vším, jsou ustanoveni a uskutečňuje se přímé spojení se všemi úrovněmi stvoření, vědomě cítící mysli a zóny vymístění. Nyní se Pán Ježíš Kristus může napojit *přímo* nejen na nejniternější Duchovní mysl všech, což stejně vždy bylo, ale také na jejich vnitřní mysl, na zevní mysl a prostřednictvím těch prvků, které do Sebe vzal od Marie a Josefa - též na zónu vymístění a pseudotvůrci zfabrikovanou pseudomysl.

Tato nová situace uvádí celé stvoření do stavu připravenosti pro započetí nového nejdůležitějšího stadia pokročení, ohlášeného zazněním sedmého anděla. ‚Mocné hlasy v nebi' označují tu nejniternější Duchovní mysl všech a veškerý duchovní svět pozitivního stavu (‚nebe'), jenž přiznává, uznává, chápe a přijímá skutečnost Nového duchovního stavu.

‚Království tohoto světa' neznamenají politické země na planetě Nula, jak by naznačoval doslovný smysl a jak by většina křesťanů tato slova vykládala. Označují celý mezisvět, celý přírodní svět a jim odpovídající vnitřní a zevní mysl všech. Že ‚se stala *království* Pána a Jeho Krista', znamená, že byla sjednocena v nejvnitřnější Duchovní mysli, kde dlí Pán Ježíš Kristus, a s Absolutní zevní myslí Pána Ježíše Krista - ‚Jeho Krista', což se vztahuje přímo na zónu vymístění, všechna pekla a planetu Nula (vaši planetu). Nyní veškeré stvoření a celá zóna vymístění se všemi svými elementy jsou pod přímou vládou Pána Ježíše Krista.

Předčasné zjevení významu a obsahu tohoto tajemství, ukrytého v doslovném smyslu *Biblí Svaté*, který nemá sám o sobě nijaký význam, dalo by negativnímu stavu ohromnou příležitost pro příprav k této události, a tím i možnost zkomplikovat, ne-li zcela podrýt, tento proces. Jedinou věc, kterou věděl negativní stav jako i každý v pozitivním stavu a na vaší planetě, bylo to, že existovalo určité hluboké tajemství Boží a o Bohu. Ale v čem bylo to tajemství, k čemu se přesně vztahovalo, kde, kdy a jak se má uskutečnit, nikdo nevěděl až do nynějška, kdy tento proces byl úspěšně dokončen.

Bylo proto v době, kdy tento proces fúze probíhal, Pánem Ježíšem Kristem dovoleno, aby v otázce Boha a Ježíše Krista uzrála obrovská zvrácenost ve formě křesťanství a všech jiných náboženství, aby tak nebylo žádné mysli umožněno zvědět, co se o Bohu utajuje, a tím nemohlo dojít k osudovému přerušení tohoto procesu. Tak byl každý veden k vnějšímu, doslovnému výkladu těchto tvrzení v *Biblí Svaté*, aniž by kdo aspoň zdaleka vytušil pravý vnitřní duchovní smysl. V tomto je jeden z nejzávažnějších důvodů, proč Pán Ježíš Kristus dovolil, aby došlo ke zradě křesťanství i všech jiných náboženství. Bylo to věcí svrchované bezpečnosti, v zájmu konečného spasení všech z otroctví a poroby v negativním stavu a za účelem úplné *konečné* eliminace samého negativního stavu. Kdyby negativnímu stavu byly známy tato skrytost a to tajemství, vynalezl by tak ukrutně ohavné způsoby k zmaření tohoto procesu, že by to přivedlo k úplnému a věčnému vyhlazení veškeré zóny vymístění, planety Nula a všech jejích

obyvatel.

6. Jak vidíte, jednou z nejzákladnějších výsad, které se těší všichni ve stvoření Pána Ježíše Krista i v zóně vymístění, jakožto i na planetě Nula, je svoboda výběru. Tento princip působí v každém hluboký smysl pro nezávislost a zodpovědnost. Je to hlavním stavebním kamenem, na němž jsou všechny vztahy budovány a utvářeny. Vskutku významný, uspokojivý a vyhovující vztah může být budován jen na základě svobody volby. Toto je zvlášť pravdou ve vztahu k Pánu Ježíši Kristu. Jsa ve stavu Absolutní svobody výběru, rozhodl se Pán Ježíš Kristus stvořit Své stvoření, vstoupit do zóny vymístění a na planetu Nula, podrobit se všem výše uvedeným procesům a nadělit všechny žijící entity stejným a nejvíc rozhodujícím atributem - svobodou volby.

Požadavkem tohoto atributu zajisté je, aby si každá vědomě cítící entita utvořila vztah ke všem, zvláště pak k svému Stvořiteli - Pánu Ježíši Kristu, na základě této svobody výběru. A tak má každý svobodu volit vztah, postoj, přístup či chování, pocit či způsob myšlení, jaký chce ustanovit a mít vůči Pánu Ježíši Kristu, jakožto i vůči všem ostatním bytostem.

Jak již bylo výše uvedeno zde a též v předešlých knihách zprostředkovatele tohoto přenosu, závisí čímkoliv duchovní profil a jakost života na svobodných výběrech, které se činí vůči Pánu Ježíši Kristu. Tímto se určí postavení a místo, které zaujme v hierarchii duchovního uspořádání stvoření. To také určuje, zda je členem pozitivního stavu nebo otrokem negativního stavu. V tomto ohledu žádný jiný činitel není tak důležitý jako tento faktor. Ale toto umístění musí být ze svobodné volby, ne z něčeho jiného. Z výše uvedeného je zřejmé, že nejdůležitějším svobodným výběrem ze všech, které může kdo učinit, je volba přijmout či odmítnout pravou Novou přirozenost Pána Ježíše Krista. Potvrzení platnosti tohoto výběru, jakož i jakéhokoliv jiného, je možné jen skrze jeho důsledky, následky a výsledky. Není možné mít pocit svobody výběru, neprožije-li se jasně vše, co je důsledkem, výsledkem a následkem takové svobody. A toto je zodpovědnost, součást svobody. Jednou výběr je proveden, pak musí přirozeně přinést své ovoce.

Jak víte, všem, co volí, mají být dostupné všechny druhy výběrů. Totéž platí i o důsledcích, výsledcích a následcích. Ale jak se má vědět, co se má volit, nejsou-li po ruce zkušenostní příklady následků takových výběrů? Odpověď je v dovolení určitým dobrovolníkům učinit i ty nejzápornější a nejhnusnější druhy výběru a zobrazit tak vlastními živoucími příklady jejich důsledky, výsledky a následky. Planeta Nula byla založena právě pro tento účel. Na této planetě se vtělil Pán Ježíš Kristus. Proto je to zde, na této planetě, kde je lidským tvorům dovoleno mrzačit, pitvořit, znetvořovat a zfalšovávat vše, ale nejzávažněji řádné chápání a vztah vůči pravé Přirozenosti Pána Ježíše Krista.

Jakmile došlo k tomuto rozhodujícímu výběru ze strany křesťanství a všech ostatních náboženství na vaší planetě, bylo možno jeho výsledky ukázat na příkladě, zpřítomnit je a projevit za účelem důležitého duchovního poučení pro každého ve veškerém stvoření. Nyní každý ve stvoření může živě a zcela konkrétně vidět, co se stane, zvolí-li se znetvořeniny, falešnosti a zvrácenosti s ohledem na Přirozenost Pána Ježíše Krista. Budiž zopakováno řečené na začátku této kapitoly: Je zde dána jasná možnost výběru,

co se nemá volit. Všechny politické, ekonomické, sociální, rasové, náboženské a jakékoliv jiné revoluční změny, rozruchy a pohromy; všechny choroby, nemoci, nevolnosti; všechny zločiny, ubohosti, utrpení a co vše tam jen nemáte v takové hojnosti, ***nejsou nic jiného než výsledky, důsledky a následky této ničivé volby***.

Pro mnohé bude obtížné toto sdělení polknout, užito vašeho jazyka. Přesto kdyby se jen dokázali aspoň na jeden okamžik zastavit a vážně zamyslit, poznali by snadno a jasně, že jde o skutečnou pravdu. Je-li nejdůležitější a životně nejvíce rozhodující volba voleb to, jaký mít vztah k Pánu Ježíši Kristu, vlastnímu Stvořiteli, je-li pramenem opravdového života Pán Ježíš Kristus, pak takový výběr musí rozhodnout o všech aspektech života do největších podrobností. Je tomu tak bez jakékoliv výjimky a vyloučení čehokoliv. Lidi na vaší planetě mají vesměs velmi ošklivý zvyk považovat politické, hospodářské, sociální a podobné události za nemající duchovní relevanci. Myslí, že tento vztah k duchovním záležitostem možno nalézt jen v náboženství a ve všem, co souvisí přímo s uctíváním Boha. Neradi připustí existenci toho důležitého faktu, že všechny události života, ať individuálního nebo celého lidstva, na planetě, ve sluneční soustavě, v galaxiích či ve vesmírech neboli multivesmírech, ba i ve veškerém stvoření - mají vždy duchovní souvztažnost. Duchovní ideje jsou základnou pro všechny běžné události. Proto jejich obsah, manifestace a výsledek jsou vždy určeny duchovním postojem těch, kdo se těmito ideami zabývají. Odmítnutí či znetvoření správných duchovních pojmů, které jsou za vším, vede ke zhoubným následkům, jak je to vidět v dějinách lidstva na vaší planetě. A přece toto je přesně jediný důvod, proč všechny tyto věci jsou dovoleny na vaší planetě. Z nich se každý ve stvoření může poučit o tom, jaké jsou následky takového odmítnutí či zvrácenosti a znetvořenin fundamentálních duchovních principů.

7. Křesťanství a všechna křesťanská, stejně jako všechna jiná náboženství na planetě Nula slouží dvěma hlavním účelům:

a. Jako hlavní zbraň v rukou negativního stavu pro sabotáž a ničení všech tvořivých snah Pána Ježíše Krista a všech členů pozitivního stavu. Jak víte, nejlepší způsob bojování proti Bohu je, takřka, ve jménu Božím. Tak se stává, že jméno Boží či Ježíše Krista se bere a staví se do čela většiny, ne-li všech, pekelných idejí, a pak se velmi přesvědčivě předkládá všem ve stvoření a v zóně vymístění. Cílem zde je zmást lidi, nebo aspoň zasít v nich zrnko pochybnosti. Vždy říká-li Bůh, že se něco má udělat, pak to raději dělejme, jinak bude zle.

Povšimněte si, prosím, že tento apel má hlavní formu strachu z potrestání věčným pekelným ohněm. Nevěříš-li slepě a nesleduješ-li poslušně, co se požaduje ve jménu Božím nebo jménem Ježíše Krista, budeš jistě neodvolatelně potrestán a odsouzen hořet plamenem pekelným, způsobem nejbolestnějším a nejzlomyslnějším. Toto zvlášť platí pro křesťanská náboženství. Kázat o pekelném ohni a síře je nejběžnější kratochvílí mnoha kazatelů. Jak vidno, lásky zde je nepříliš mnoho, ale zato dává se darem hojnost strachu. Veškerá pekelná filosofie je založena na strachu a trestu. Do lidské mysli od kolébky až do hrobu je vštěpováno: Boj se Boha, jinak budeš hořet v ohni pekel navěky. Jaký to ‚pěkně' sadistický bůh je křesťany a jinými uctíván!

b. Je hlavním nástrojem poučení pro všechny ve stvoření Pána Ježíše Krista o tom, co se

stane, přistupuje-li se k Pánu Ježíši Kristu ne z pozice opravdové lásky, nýbrž z pozice strachu a trestu, a kdy se to vyžaduje ve jménu Boha nebo Ježíše Krista. A nejen to: Napovídá, co se vskutku stane, věří-li se se vší vážností, že toto je jediný způsob, jak přistupovat k Bohu. Venkoncem, sama *Svatá Bible* stále nabádá, abychom se Boha báli a Jej slavili. Zde máme další názornou ilustraci a poučení pro všechny, co se stane, berou-li se tvrzení takových knih jako je *Bible Svatá* doslovně a ne podle souvztažností a duchovně, v jejich vnitřním smyslu. Takový postoj je nesmírně tragický, jak o tom svědčí historie krvavých náboženských válek na vaší planetě. Pro toto důležité poučení bylo dovoleno těmto věcem plodně dozrát.

8. Zrada křesťanství byla dovolena Pánem Ježíšem Kristem v zájmu spasení všech těch, co byli ochotnými udržovateli a účastníky negativního stavu od samé chvíle počátku jeho aktivace až do samého posledního momentu jeho existence, a také kvůli těm, kdo žijí ve všech peklech, zfabrikovaných pseudotvůrci, jakožto i kvůli samotným pseudotvůrcům. Toto je tajemství, které nebylo doposud zjeveno.

Jak k tomuto procesu přispívá zrada křesťanství? Falzifikace, znetvoření, zmrzačení, a zvrácení duchovních idejí o Přirozenosti Pána Ježíše Krista a duchovního života obecně slouží jako urychlující katalyzátor pro vynoření pravé povahy negativního stavu s jeho nejplnějším a zcela vyčerpávajícím obsahem. Jeden ze závažných důvodů, proč je možné zkrátit trvání tohoto časového cyklu, v němž negativní stav měl povoleno být aktivován a prožít, je to, že díky křesťanství, konec této aktivace může nastat daleko dříve, než by bylo bez jeho přičinění.

Pokud si vzpomínáte z předešlého, byla ve všech svobodně volených snahách rozhodným a konečným činitelem volba, učiněná ve věci Přirozenosti Pána Ježíše Krista. Je-li tomu tak, a zde je potvrzeno Božským zjevením Pána Ježíše Krista, že *je tomu tak*, pak plnost šeredné, prohnilé a ohavné povahy negativního stavu se zcela projeví ve způsobu, jakým se pojímá Přirozenost Pána Ježíše Krista, jakožto i ve všech důsledcích, výsledcích a následcích tohoto svobodně zvoleného pojímání. Vždyť všechny jiné volby s jejich důsledky, pokud se nevztahují přímo k Pánu Ježíši Kristu, neposkytnou plnou míru poznání toho, co je negativní stav zač.

Všecko toto vám zas a znovu říká, jak zásadně a životně závažné je mít pravé chápání a správný vztah k Pánu Ježíši Kristu a k Jeho/Její Nové přirozenosti. A zde je důvod, proč negativní stav míří svůj hlavní nápor na znemožňování právě této věci, a to tím, že vymýšlí o ní všemožné zvrácené ideje. V tom spočívá paradoxní bláznovství negativního stavu: Čím úspěšněji zkresluje, zpitvořuje, zfalšovává a mrzačí duchovní ideje o pravé Přirozenosti Pána Ježíše Krista a o všech duchovních principech, tím názorněji odhaluje svou povahu. Odhalením své pravé podstaty se přibližuje ke svému naprostému konci. Zrada křesťanství slouží právě tomuto účelu. Bylo to křesťanství, kde tyto falzifikace, zvrácenosti a znetvořeniny vystupovaly nejvýrazněji. ***V tomto je jeho zrada***.

Jakmile však bude plně odhalena přirozenost negativního stavu (a naprosto konečné odhalení je umožněno v tom, jak negativní stav pojímá Přirozenost Pána Ježíše Krista a výsledky tohoto pojímání), Pán Ježíš Kristus ze Své Nové Absolutní povšechnosti, která v Sobě pojímá, spájí a zahrnuje fyzické tělo Ježíše Krista, smí a může, a to ze samého

vnitřku negativního stavu, pokračovat v procesu konečného aktu spasení každého, kdo se nachází v negativním stavu. Tento proces je znám pod jménem Druhého příchodu Pána Ježíše Krista, který je tématem příští kapitoly této knihy. Je tedy docela jasné, proč byly dovoleny všechny tyto věci na vaší planetě - planetě Nula.

Kdo má uši k slyšení a k poslouchání, ať slyší a naslouchá tomu, co Pán Ježíš Kristus zjevil v této kapitole.“

Kapitola čtvrtá

DRUHÝ PŘÍCHOD PÁNA JEŽÍŠE KRISTA

Dne 1. února 1988, po cestě ze Santa Barbary do Santa Marie v Kalifornii, bylo ke mně slovo Pána Ježíše Krista, řkoucí:

„V předešlé kapitole této knihy, zcela na konci, byla zmínka o Druhém příchodu Pána Ježíše Krista. Je jen logické, abychom nyní pojednávali o této události a tomto pojmu, o kterých povstalo tolik vážného nedorozumění.

Abychom získali určitý stupeň pochopení toho, co je míněno pod Druhým příchodem Pána Ježíše Krista, je nutno nejdříve si vyjasnit některá chybná chápání ohledně Jeho/Jejího Prvního příchodu. Určité body tohoto tématu byly prodiskutovány v kapitolách VIII a IX knihy *Hlavní ideje Nového zjevení*, napsané tímto zprostředkovatelem přenosu. Čtenáři se radí, aby přečetl nebo se znovu podíval na tyto kapitoly, než bude pokračovat ve čtení toho, co následuje.

Vcelku existovaly čtyři hlavní důvody pro První příchod Ježíše Krista:

1. Zachránit pozitivní stav stvoření před ovládnutím silami negativního stavu, který v té době značně převládal nad silami pozitivního stavu.

Tato situace si vynutila narození Pána Ježíše Krista na vaší planetě.

2. Získat hmotné tělo, jehož matrice ve svém původním uspořádání byla geneticky fabrikována takzvanými pseudotvůrci. Získání určitých elementů takového těla bylo nutno za tím účelem, aby bylo možno vstoupit do zóny vymístění a všech pekel, aniž by se komu ublížilo nebo co poškodilo. Jak si vzpomínáte, tyto prvky byly vzaty z Josefa a Marie.

3. Získáním toho těla mohl Pán Ježíš Kristus vstoupit do pekel, zvláště do pekel pseudotvůrců a podřídit vše své absolutní kontrole. Zároveň, pomocí toho těla, byl schopen se přiblížit k pseudotvůrcům, všechny je sebrat z končin veškerého stvoření, po němž se úspěšně rozmístili, a zavřít je v určité tajné oblasti zóny vymístění. Až donedávna nikdo kromě Pána Ježíše Krista nevěděl, kde se ta oblast nacházela. Pán Ježíš Kristus je úplně izoloval a oddělil od ostatního stvoření a vymazal z jejich vědomí znalost a schopnost cestování v čase a také některé jiné dovednosti vztahující se k životvornosti.

Tímto aktem stal se Pán Ježíš Kristus suverénním Spasitelem veškerého stvoření, a ne jen lidských tvorů na vaší planetě, jak tomu mnozí křesťané mylně věří.

Účel Prvního příchodu Pána Ježíše Krista nebyl splněn těmito třemi činy. Většina lidí se domnívala, že po Jeho/Jejím odchodu z vaší planety, jenž následoval po Jeho/Jejím vzkříšení, První příchod Pána Ježíše Krista se skončil, a že se začalo s přípravami pro Jeho/Její Druhý příchod. Nic nemůže být dále od pravdy, než tato domněnka. Je správné usoudit, že nemůže dojít k Druhému příchodu Pána Ježíše Krista, ani nemůže být započat dříve, než se naplnění účelu a užitečnosti Prvního příchodu dokončí a splní. Ve skutečnosti začala nejdůležitější část Prvního příchodu Pána Ježíše Krista *po* odchodu z vaší planety, kdy se Sebou vzal hmotné tělo, získané na ní.

Byl podniknut postupný proces křížení toho těla a jeho fúze do Přirozenosti Absolutní povšechnosti Nejvyššího, jak bylo popsáno v druhé a třetí kapitole této knihy. Jednou tento proces je úspěšně dokončen, pak přípravy pro Druhý příchod Pána Ježíše Krista mohou započít. Jak si vzpomínáte, dokončení tohoto procesu křížení se událo těsně před zazněním sedmého anděla (Zjevení 10:7). Avšak mezi tímto krokem a skutečným zatroubením sedmého anděla došlo k mnohým jiným událostem jak v duchovním světě, tak i ve většině pekel. Povaha těchto událostí je Symbolicky vylíčena ve verších 8-11 kapitoly 10 a ve verších 1-14 kapitoly 11 ve Zjevení Ježíše Krista v *Bibli Svaté*.

K odstartování těchto událostí nemohlo dojít dříve, než byl úspěšně splněn účel Prvního příchodu Ježíše Krista. Jeden z nejdůležitějších důvodů, proč bylo nutné provést fúzi a křížení hmotného těla Ježíše Krista v Absolutní povšechnosti Absolutní přirozenosti Nejvyššího, je v tom zřejmém faktu, že spasení negativního stavu od negativního stavu v jeho vlastní totalitě nemůže být provedeno, nijakým jiným způsobem, než z pozice povšechnosti všech elementů jsoucna a bytí. Jak víte, postrádal Nejvyšší ve Své Přirozenosti jakýkoliv prvek ze zóny vymístění a z vaší planety. S ohledem na tento nedostatek by to, co by se mohlo jedině docílit, bylo úplné a bleskurychlé vyhlazení negativního stavu se všemi jeho obyvateli. Takový akt by byl katastrofálním pro celé stvoření. Připravil by všechny jeho členy o získání velmi naléhavé a životně důležité znalosti o pravé a plné povaze negativního stavu, a tím by jim nebyl poskytnut výběr ve věcech dobra a zla. Zároveň by popřel pravou Povahu Nejvyššího, který je přece Absolutní láskou a moudrostí. Opravdová přirozenost tohoto druhu Lásky a Moudrosti není ničení, ale spasení, transformace a zachování.

Takže, aby učinil právě toto, podvolil se Nejvyšší procesu křížení a spojení s tím tělem, a tak od základů pozměnil svou Přirozenost a stal se plností Pána Ježíte Krista. V této nové kondici započal proces postupné eliminace negativního stavu a spasení všech jeho členů. Tento proces je procesem Druhého příchodu Pána Ježíše Krista. Opět řečeno: Většina lidí mylně usoudila, že Druhý příchod Pána Ježíše Krista je věcí okamžitého dění. Ačkoliv tomu může být tak v konečné fázi, celkový proces jeho realizace může trvat staletí, ba tisíciletí v pojetí přírodního času na vaší planetě, tak, jak to vyžádalo staletí (téměř dva tisíce let), aby došlo k dovršení Prvního příchodu. Jak již víte, byl dokončen První příchod Pána Ježíše Krista v době úplné fúze a hybridizace Nejvyššího s Ježíšem Kristem, kdy se stal Pánem Ježíšem Kristem. Toto se událo někdy těsně před vánocemi 1987, podle času, jako se pojímá na vaší planetě.

Nechť je nyní zjeveno, že zatím co První příchod Ježíše Krista započal na vaší planetě a v zóně vymístění a byl dokončen v pozitivním stavu stvoření či v duchovním světě, musí zcela logicky započít Druhý příchod Pána Ježíše Krista v opačném směru. Nutně

započne v nejvnitřnějším ve stvoření - v nebesích - a postupně se rozšíří po ostatních oblastech stvoření; po té půjde po celé zóně vymístění a skončí na vaší planetě. Ze stanoviska vašeho pojímání času, poslední fáze této události na vaší planetě může být okamžitou událostí.

Důvod, proč musí Druhý příchod Pána Ježíše Krista započít v té nejvíc niterné sféře pozitivního stavu, se vztahuje na změnu v Absolutní přirozenosti původního Nejvyššího, když se stal plností Pána Ježíše Krista. Změna v té Přirozenosti vyžaduje i změnu ve způsobu, jakým mají lidé mít vztah k změněnému Nejvyššímu. Nové podmínky vyžadují nový přístup. Jestliže Absolutní přirozenost Nejvyššího se změnila v plnost Pána Ježíše Krista, relativní přirozenosti všech čijících entit v jsoucnu i bytí, jakožto i jsoucno a bytí samy se musí změnit, aby se tak mohly přizpůsobit základním změnám v přirozenosti jejich Stvořitele. Nic nemůže postoupit dále, pokud nedojde k těmto změnám. Vždyť, jako již bylo tolikrát řečeno dříve, na náležitém chápání a vztahu vůči jejich Stvořiteli závisí sám život všech vědomě cítících entit. Nelze jim mít vztah ze starých pozic, neboť nic starého nezůstalo v Nejvyšším. V tomto smyslu není už více Nejvyššího. Je zde však Pán Ježíš Kristus, který je jediným Nejvyšším.

Sdělení ve Zjevení 21:5: ‚Hle, činím všecko novým', se přesně vztahuje k této situaci. Činit <u>všecko</u> novým značí vše bez výjimek. To zahrnuje vše v Nejvyšším, který je nyní Pánem Ježíšem Kristem. Jakmile je tento proces v Nejvyšším ukončen, může Pán Ježíš Kristus započít s procesem změny v každém ve stvoření. Multiverzální zákon a řád vyžadují, a taky jsou založeny na principu, že každá změna musí začít v nitru a postupovat k zevnějšku. Takže k započetí procesu změny struktury, přestavby, obnovení a transformace došlo nejdříve u členů nejvnitřnější oblasti pozitivního stavu.

Jakmile se tento proces úplně dovrší ve své úplnosti, přejde pak na všechny členy intermediálního vesmíru. A ačkoliv zde existuje určitá synchronnost a simultánnost tohoto procesu ve všech dimenzích a světech stvoření, není časová a prostorová. Tento proces je vždycky diskrétní. Jeho povaha sama o sobě nemůže být vysvětlena slovy vaší řeči. Váš jazyk postrádá jakýkoliv souvztažnostní význam. Postačí to proto říci, že tento proces probíhá právě nyní. Ukončení tohoto procesu ve zprostředkujícím vesmíru umožní jeho zahájení ve fyzickém čili přírodním vesmíru stvoření.

Jakmile je tento proces dokončen po celém stvoření, ve všech jeho dimenzích, stupních a úrovních, pak tehdy, a jenom tehdy může být aplikován i v zóně vymístění. Přesto je třeba znovu říci, že existuje určitý stupeň synchronicky tohoto procesu dokonce i v zóně vymístění, i když její povaha je nečasová a neprostorová. Lze to pojímat takto: Probíhání těchto změn v nejvnitrnějším úseku pozitivního stavu je doprovázeno zintenzívněným zmatkem a zvýšením počtu útoků zla a falešností v nejnižší oblasti pekel. Toto zesílení a vzrůst útočnosti přivádí nejnižší pekla do pozice, v jaké v budoucnu budou eliminována a kdy, až nastane pravý čas, dojde ke spasení všech jejich účastníků. Totéž se týká všech změn na všech jiných stupních stvoření a odpovídajících stavů pekel, jakožto i ostatních oblastí zóny vymístění. Jakékoliv změny, k nimž dochází v pozitivním stavu, vyvolávají souvztažné události negativní povahy v zóně vymístění. Tento proces je to, co je míněno prohlášením, k němuž došlo po zatroubení sedmého anděla (Zjevení 11:15). A přece, jak víte, vzápětí po tom promluvení dochází k mnoha jiným, nesmírně význačným událostem, popsaným ve

zbývající části zmíněné kapitoly ve Zjevení Ježíše Krista v *Bibli Svaté*. Toto prohlášení znamená počátek Druhého příchodu Pána Ježíše Krista. Je zvěstováno zatroubením sedmého anděla. Proces Druhého příchodu a to, co vyvolá v zóně vymístění, je vylíčen v kapitolách 12-22 Zjevení Ježíše Krista.

Proces Druhého příchodu Pána Ježíše Krista bude a může být dovršen jen tehdy, kdy dojde k úplnému vymýcení negativního stavu v jsoucnu a bytí a až všichni dobrovolní účastníci v jeho životě budou spaseni. Je nutno varovat zas a znova všechny, kdo čtou tuto knihu, aby neočekávali Druhý příchod Pána Ježíše Krista jako událost, k jaké by došlo takřka přes noc. Jeho konečná fáze však může tak vypadat.

Aby bylo možno získat aspoň nějaké omezené chápání povahy Druhého příchodu, pokusme se shrnout údaje o jeho pravém významu v následujících bodech:

1. Předzvěstí první fáze Druhého příchodu je zjevení toho faktu, že určité knihy v *Bibli Svaté* mají vnitřní duchovní význam, jenž je ukryt v jejich doslovném smyslu. Ne všechny knihy *Bible Svaté* mají takový význam. Zjevení o této věci bylo prvně dáno ve Swedenborgových spisech. Nicméně neznamená předzvěst něčeho, že to něco nutně již začalo probíhat. Události tak ohromné velikosti musí předcházet přípravná fáze, ve které všechno ve stvoření bude uvedeno v náležitý stav připravenosti.

Prvním varováním, kterému je nutno věnovat pozornost, je to, že nic ve Slově Božím - v *Bibli Svaté* se nemůže brát doslovně. Většina výroků v něm nemá žádný vztah k historickým nebo budoucím událostem na planetě Nula (vaší planetě). Ve většině případů vztahují se k vnitřním duchovním záležitostem každé mysli nebo k událostem, které byly, jsou a k nimž dojde v budoucnosti v rozmanitých dimenzích zóny vymístění a v mezisvětě duchů (jemuž Swedenborg říkal ‚svět duchů').

Důvod, proč toto závažné zjevení musí přijít nejdřív, je v tom, že doslovný smysl se vztahuje jen na zevní mysl lidských tvorů. Nemůže nikdy proniknout dále než k zevnější vrstvě jejich vědomí. Mimo lidí na vaší planetě, nikde jinde nemají čijící entity o doslovném smyslu ani zdání. Pro ně to vskutku nemá žádný smysl. Řečeno souvztažně, existuje ve *Svaté Bibli* tolik významů, kolik ve stvoření existuje úrovní, stupňů a kroků a kolik je v čijící mysli vrstev, sfér a aspektů.

Aby mohlo dojít k zahájení Druhého příchodu Pána Ježíše Krista, je zapotřebí nejdříve přivést do pořádku hierarchii organizace lidské mysli, která byla v úplném nesouladu s ostatními vědomě cítícími a myslícími bytostmi. Jak víte, jen relativně zcela nedávno začali si lidé uvědomovat, že jsou takové věci jako nevědomí, podvědomí a vnitřní pochody v jejich myslích. Ani dnes ne příliš mnoho lidských tvorů na vaší planetě je si vědomo, že by vůbec existovalo něco jako nejvnitřnější Duchovní mysl, vnitřní mysl a zevní mysl. Vše, co znají, je vědomá část čili nejzevnější vrstva jejich zevní mysli. Tato situace se musí napravit na prvním místě.

Avšak musí se respektovat řád multiverza, jenž vyžaduje, aby každá reorganizace započala v duchovní oblasti a prostřednictvím duševní přešla do přírodní oblasti. Jelikož na vaší planetě jediným faktorem vztahujícím na věci duchovnosti je to, co lidští tvorové považují za Slovo Boží, *Bibli Svatou*, bylo to právě zjevení o pravé povaze,

významu a obsahu *Bible Svaté*, co bylo počátkem tohoto procesu. Swedenborgovy spisy pojednávají o této záležitosti, stejně jako i poslední kapitola knihy *Realita, mýty a iluze*, napsaná zprostředkovatelem přenosu této knihy.

Jakmile bylo poskytnuto zjevení o tomto faktu v době Swedenborgově, dalším krokem mělo být spojení tohoto zjevení se strukturou lidské mysli. Byl to zase Swedenborg, ne Freud, jak mnozí věří, kdo odhalil, že lidská mysl má mnoho aspektů a vrstev a že sestává z nejvnitřnějších, niterních a zevních aspektů. Byl to Swedenborg, kdo správně pochopil, že každý aspekt lidské mysli se přímo vztahuje a je spojen se souvztažícím s oním světem. To znamená, že Nejniternější duchovní mysl (dříve nazývaná Vnitřní mysl) je vždy spojena s duchovním světem, vnitřní mysl pak je spojena s mezisvětem a zevní mysl je spojena s přírodním čili fyzickým světem. Tato spojenost a vztahovost je vždy neuvědomělá, výjimkou je venkovní vrstva zevní mysli. Zase opakujeme, že to byl Swedenborg, a ne Freud, kdo postuloval existenci nevědomých procesů ovlivňujících lidské chování a život ve všech jeho aspektech do největších podrobností. Ovšem, žádný z moderních psychologů nebo jiných zdravotnických odborníků neuznává Swedenborga, jehož koncept o lidské mysli převýšil všecko, co dosud bylo napsáno v tomto ohledu lidskými učenci.

V dobách Swedenborgových však nikdo nebyl připraven na to, aby se dozvěděl, že existuje něco jako je zóna vymístění a že planeta Země není opravdovou planetou Zemí, nýbrž planetou Nula (více o planetě Nula bude zjeveno v sedmnácté kapitole této knihy). Současně nikdo nebyl hotov k tomu, aby byl informován o historii s pseudotvůrci, o tom, co učinili s touto planetou a jaký druh genetických změn a manipulací provedli na lidských bytostech za účelem uvedení podmínek nyní existujících na vaší planetě. Takže nikdo si neuvědomoval, že shora zmíněné tři úrovně či stupně neboli aspekty lidské mysli byly alterovány a že kolem nich byly uměle vytvořeny pseudomysli, které blokují správnou funkci pravých myslí. A že prostřednictvím těchto tří pseudomyslí jsou lidští tvorové spojeni s rozličnými úrovněmi zóny vymístění, odkud dostávají všechny tak zvané inspirace a zprávy, vztahující se na záležitosti jejich životů a stavu jejich myslí.

Z tohoto důvodu bylo třetím krokem k přípravě na Druhý příchod Pána Ježíše Krista zjevení výše uvedených faktorů, jak jsou obsaženy v knihách zprostředkovatele tohoto přenosu, uveřejněných před napsáním této knihy. Nyní, po dokončení těchto tří stupňů pokročení, s definováním a ustanovením pravého řádu a struktury lidské mysli a zóny vymístění se může začít s první fází Druhého příchodu Pána Ježíše Krista.

2. Samým počátečním krokem první fáze Druhého příchodu bylo dovršení Prvního příchodu Pána Ježíše Krista. Jeho kulminací bylo objevení se úplně nové, dosud neznámé hybridizované formy - Pána Ježíše Krista. Jakmile Nejvyšší se stal plností Pána Ježíše Krista, Jeho/Její Druhý příchod tím samým aktem započal. Tedy centrálním bodem tohoto kroku ve Druhém příchodu je zjevení, že není jiného Boha ve jsoucnu a bytí mimo Pána Ježíše Krista.

3. Následující fází Druhého příchodu Pána Ježíše Krista je proces přeměny struktury a formy všech čijících entit ve veškerém stvoření, a to k Jeho/Její Nové podobě a Novému obrazu, aby tak jejich percepční a receptivní schopnosti byly přizpůsobeny tomuto

novému stavu a nové éře. Až tento krok bude dovršen, dojde k novému typu interakce mezi Pánem Ježíšem Kristem a všemi vědomě cítícími entitami. Až do této chvíle taková interakce nebyla možná, ba i představitelná. Pán Ježíš Kristus bude se objevovat před Svým lidem způsobem, jaký nikdy před tím nebyl prožíván. Jedním aspektem tohoto nového projevu bude celistvost mysli ve směru z nejniternější oblasti k nejzevnější. Až dosud mohl být Pán Ježíš Kristus vnímán pouze v nejvnitrnějších hlubočinách jednotlivé Duchovní mysli, kde On/Ona vždy má sídlo jako Nejvyšší (Nejvyšší souvztaží s tím nejvnitřnějším!). Nyní však, po inkorporaci všech aspektů fyzického těla v povšechnosti Jeho/Její Absolutní přirozenosti, Pán Ježíš Kristus je schopen se objevit přímo na všech jiných úrovních Duchovní, vnitřní a zevní mysli a také navenek od jednotlivcovy mysli, jak je to s jinými sentientními entitami nebo lidskými bytostmi. Dosud bylo takové projevení se jen zdánlivým, něco jako vidění nebo v transparentní formě a ne jako konkrétní, aktuální událost.

Nová cesta vztahu vůči Pánu Ježíši Kristu začíná v nejniternější oblasti stvoření, v nebesích a postupuje k nejzevnějšímu ve stvoření - k přírodnímu neboli fyzickému světu. V zóně vymístění souvztažným faktorem s touto situací je větší stupeň pokroucení a zprznění pojímání Přirozenosti Pána Ježíše Krista. Na planetě Nula dojde k promíchání těchto dvou stavů s postupným totálním zaplavením proudy nejděsivějších nepravd, falešných přesvědčení a různých ohavností ve věci zmíněné otázky, až negativní stav na vaší planetě úplně zvítězí, ač jenom na kratičkou chvíli.

4. Jedním z důležitých aspektů Druhého příchodu Pána Ježíše Krista je Nové zjevení o pravém původu a povaze negativního stavu a o tom, proč bylo vůbec dovoleno, aby vstoupil do jsoucna i bytí. Během Prvního příchodu Ježíše Krista by se tato znalost zjevila předčasně. V té době ještě nebyla připravená základna pro jednání s negativním stavem z pozice svobody výběru a ne z nutnosti (viz kapitolu IX v *Hlavních idejích Nového zjevení*). Jak bylo vytyčeno v té kapitole, nemůže být pravá povaha negativního stavu projevena, dokud není zvolen jako stav, jemuž se dala přednost ve volbě. Jen tehdy může započít opravdové poučení o negativním stavu.

Takže jeden z mnoha důležitých aspektů Druhého příchodu Pána Ježíše Krista je obrátit pozornost veškerého stvoření i zóny vymístění na pravý původ negativního stavu a na historii pseudotvůrců, jak se zjevuje poprvé v knize *Základy lidské duchovnosti*. Integrální částí Druhého příchodu tedy je odhalení všech konceptů tohoto Nového zjevení, jak je přenášeno tímto zprostředkovatelem. Je nesmírně závažné mít pravou znalost o původu negativního stavu. Negativní stav nemůže být odstraněn, dokud jeho původní zdroj není znám. Jinak by lidé nadále věřili, že jeho pramenem je Nejvyšší, jak prohlašují některá náboženství na vaší planetě (například taoisté). Připisovat zdroj něčeho něčemu či nikomu, kde ten zdroj ve skutečnosti není, znamená být v negativním stavu. V tom případě nemůže dojít k odstranění negativního stavu, protože pramen jeho původu je považován za nesprávný. Jak vůbec lze eliminovat samý napájející zdroj všeho negativního, je-li tento zdroj považován za nepravý? Co se vyřazuje v tomto případě není negativní stav, ale pravda o negativním stavu - což je negativním stavem! Odtud vyplývá nutnost Nového zjevení o pravém původu a zdroji negativního stavu. Toto zjevení přivádí vše do pořádku a staví vše na pravé místo, a tak připravuje jeviště, na němž se odehraje plnost manifestace Druhého příchodu Pána Ježíše Krista.

5. Lze najít souvztažného činitele v lidské mysli s tím, co bylo řečeno o Druhém příchodu Pána Ježíše Krista v této kapitole. Všechny procesy ve jsoucnu a bytí jsou započaty z nitra a postupně se šíří navenek. Druhý příchod Pána Ježíše Krista ve své esenci i substanci začíná nejprve v srdci či mysli každého jednotlivce. Začíná v tom nejvnitřnějším Duchovní mysli každého.

Jednou z nejzávažnějších fází Druhého příchodu je srdečné přijetí skutečností pravé Přirozenosti Pána Ježíše Krista, jak jsou zjeveny na stránkách této knihy. Schopnost a ochota osoby přijmout ve vlastním srdci Novou přirozenost Pána Ježíše Krista, a to z vlastní svobodné vůle a dobrovolným výběrem, ve jménu samotného principu, v zájmu pravdivosti věci, neboť tak tomu vskutku je - znamená uskutečnění Druhého příchodu Pána Ježíše Krista v nitru takové osoby. Rozumět správně tomuto aspektu Druhého příchodu je obzvláště důležité pro lidské bytosti na vaší planetě. V přítomné době žádný jiný projev Druhého příchodu Pána Ježíše Krista na vaší planetě není ani nebude patrný. Udá se jen na úrovni toho nejvnitřnějšího v každém jednotlivci. Tato situace potrvá u lidí ještě nějakou dobu. Nemůže dojít k žádné jiné formě jeho projevu dříve, než se projeví jako první vnitřní aspekt. Tedy, všichni, co čtou tuto knihu, a kteří ochotně přijmou do svých srdcí a životů ideje o Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista, umožní Druhému příchodu, aby započal také na vaší planetě. Fáze Druhého příchodu, započítá v tom nejvnitřnějším lidské Duchovní mysli a srdcích, učiní možnou přípravu jeviště pro projevení se jiných fází této události na vaší planetě. V čem tyto fáze budou spočívat a jak se projeví, nelze zjevit pro bezpečnostní důvody. Jsou věcí budoucnosti a Božské prozřetelnosti Pána Ježíše Krista. Předčasné odhalení takových skutečností dává možnost negativnímu stavu porušovat a působit vybočení, odložení či pozměnění těchto událostí. To by znemožnilo náležitou eliminaci negativního stavu. Tímto činem by byla lidským myslím způsobena další nenapravitelná škoda.

Negativní stav se všemi svými pekly dobře ví, jak je to pro Druhý příchod Pána Ježíše Krista důležité, aby se - v tomto zjeveném aspektu - odehrál v lidské nejvnitřnější Duchovní mysli. Nic nemůže učinit sentientním entitám v pozitivním stavu, u nichž tento proces probíhá již určitou dobu. Lidské bytosti na vaší planetě a všichni tvorové v celé zóny vymístění jsou něco zcela jiného. Zde má negativní stav úplnou svobodu činit, co mu je libo, pokud jeho činy jsou akceptovány lidmi a jinými tvory pod jeho doménou. Proto je a bude v tomto ohledu jednou z hlavních snah pekel namířit svůj zlomyslný útok na obsah a ideje tohoto Nového zjevení, obzvláště na Novou přirozenost Pána Ježíše Krista. To se provede za tím účelem, aby přijetí těchto zjevených idejí lidmi a jinými tvory zóny vymístění bylo nesmírně obtížné.

Čím více lidí a jiných tvorů je ochotno přijmout tyto ideje do svých srdcí, myslí a životů, tím lépe je zajištěna pozice pro konečnou fázi Druhého příchodu Pána Ježíše Krista v zóně vymístění a na vaší planetě. Slova více lidí a tvorů duchovně neznamenají, že nutně jde o množství neboli číselnost. Jen negativní stav miluje statistiku. V duchovní souvislosti ‚více' značí jakost a stav v myslích lidí a tvorů, kteří budou ochotni přijímat tyto ideje v jejich plnosti a nepodmíněně, v zájmu samotných principů, protože jsou pravdivé. Jestliže, na příklad, jen nepatrná hrstka lidí a jiných tvorů ochotni přijme tyto ideje, přitom jsou to bytosti s vysokou duchovní jakostí, pak kvantitativní početnost bude plně nahrazena. Jedna osoba takové duchovní kvality rovná se mnoha milionům lidských a jiných tvorů v peklech. Proto hlavním terčem útoků negativního stavu

budou lidé takové jakosti. Všemožně se pokusí znemožnit lidem tohoto typu přijetí všeho zjevovaného v této knize.

Avšak tento stav věcí je částí projevení se Druhého příchodu Pána Ježíše Krista. Bez něho toto usilování ze strany negativního stavu nebylo by nutné. Tato fáze Druhého příchodu a reakce negativního stavu na něj, jak se zde popisuje, odhaluje a přináší na povrch pravou povahu negativního stavu, a také jej činí zralým pro konečnou eliminaci.

6. Jiným aspektem Druhého příchodu Pána Ježíše Krista je zjevení o zradě křesťanství i ostatních náboženství na vaší planetě. Znalost těchto faktů je nadmíru důležitá. Až do této chvíle věřila většina jejich přívrženců, že všechna náboženství se svými četnými sektami vyšla z Boha a byla sankcionována Bohem. Toto je zvláště pravdou o členech křesťanských denominací a sekt. Proč bylo dovoleno, aby tato víra vzkvetla, je zjeveno ve třetí kapitole této knihy.

Současným procesem Druhého příchodu Pána Ježíše Krista a jeho nejdůležitější fází je postupné odhalování a přivádění na světlo denní všech falešností a systémů víry, udržovaných po tisíciletí všemi druhy náboženství, zvláště pak křesťany, ve věci všech duchovních otázek a o pravé Přirozenosti Pána Ježíše Krista. Lidem byly vštěpovány tyto ideje, pak jejich mozky byly ohlupovány vírou, že jsou z Boha. Abychom použili vašeho lidského rčení: Děje se to s nimi od kolébky do hrobu. Vskutku věří, že tyto ideje jsou posvátné a že jsou pravdivým slovem Božím. Pokud tato situace převládá a dokud není známo, že se věci mají jinak, zůstává negativní stav v životě lidských tvorů mohutnou silou, ovládající všechny aspekty jejich myslí a chování. Tím, že tyto falešnosti byly přivlastněny v naprosté úplnosti, je nemožné, aby byly odstraněny přes noc, takřka jednou ranou. Kdyby k tomu mělo dojít podobným způsobem, nepřežil by tento proces nikdo. Pamatujte si, že život lidí a jiných tvorů je pohroužen v těchto nepravdách, které jsou potravou jejich života. Učinili je svým životním pramenem.

A proto je postupné odhalování rozličných falešností lidských duchovních a náboženských systémů víry a jimi přivlastněných duchovních idejí považováno za speciální fázi Druhého Příchodu Pána Ježíše Krista. Za tímto účelem poskytuje Pán Ježíš Kristus Nové zjevení v pozvolných krocích. Každý krok obsahuje stupeň odhalení větší, než tomu bylo v předchozím kroku. První krok tohoto zjevení obvykle ještě podrží větší nebo podstatnou část předešlých znetvořenin. Odhaluje poměrně a relativně jen malou část nepravd a překroucenin převládajících duchovních idejí mezi lidmi a jinými tvory zóny vymístění. Právě tento první krok byl reprezentován ve spisech Swedenborga. Od časů Swedenborgových do druhého kroku Nového zjevení uplynulo téměř dvěstěpadesát let (ve vašich časových termínech), než bylo zjeveno něco vskutku nového. Ve druhém kroku Nového zjevení bylo dovoleno a učiněno známým odhalení podstatně většího množství zfalšovaných, znetvořených a zprzněných duchovních idejí. Mezi druhým a třetím krokem, reprezentovaným touto dávkou Nového zjevení, jak je zapsána v této knize, tj. od doby přenosu *Základů lidské duchovnosti*, uplynulo sedm let vašeho času.

Jak vidíte, stává se doba mezi zjevovanými kroky stále kratší. Toto svědčí o působení zákona akcelerace. Čím je blíže konec nebo cíl, tím rychlejší přibíhání ke konečnému

cíli. Třetí krok v Novém zjevení odráží ještě větší stupeň odhalení všech duchovních a náboženských falešností a druhů zla, které zamořovaly vaši planetu a jiné oblasti zóny vymístění od chvíle aktivace a dominance negativního stavu. Všechny tyto kroky jsou závažnými fázemi Druhého příchodu Pána Ježíše Krista nebo jejich předchůdci (jak je to s první fází, reprezentovanou Swedenborgovými spisy).

7. Jiným důležitým aspektem Druhého příchodu Pána Ježíše Krista je otevření dveří a dovolený přístup do jiných dimenzí, a to v obou směrech. Mnoho lidských bytosti je schopno se stýkat a komunikovat přímo s jinými bytostmi a entitami odjinud, jakožto i jiné bytosti a entity z jiných oblastí mají povoleno mít styk a ovlivňovat lidské tvory na vaší planetě. Tento závažný krok je nutnou podmínkou pro zahájení procesu diferenciace mezi negativními a pozitivními silami na vaší planetě a v zóně vymístění. Tento proces vynáší na světlo skrytá přání, tužby a přednosti lidských a jiných tvorů. To je zavazuje k tomu, aby zaujali stanovisko nebo pozici vůči životně rozhodujícím ideám, významům a účelům jejich životů.

Jelikož toto je procesem diferenciace, separace, diskriminace a stranickosti, většina bytostí a entit, které přicházejí odjinud, je z negativní strany a v masce milujících, pečujících, moudrých, ohleduplných a nápomocných průvodců-rádců té osoby, s níž jsou ve styku. Rozlišit je od entit z pozitivní strany lze podle obsahu a jakosti poslání, jež přinášejí lidem. Jsou-li tyto zprávy povahy čistě osobní, vztahující se na blahobyt a zlepšení jednotlivcova osobního duchovního, duševního i tělesného stavu a zdraví; radí-li, a ne řídí; nabízejí-li různé výběrové možnosti; zdůrazňují-li svobodnou vůli - pak pravděpodobnost toho, že jsou z pozitivní strany, je daleko vyšší.

Avšak nazývají-li se entity, přicházející odjinud, průvodci (duchovními vůdci); nebo se prohlašují za Boží posly; mluví-li v obecných pojmech ke všem ostatním, přinášejí-li zprávy pro širokou veřejnost; organizují-li všemožné pracovní schůze a sedánky, shromažďující stovky až tisíce lidí; chtějí-li vést jiné prostřednictvím spojení s jinými světy, předpovídají-li budoucnost..., pak nehledě na to, jak mnoho lásky, moudrosti, péče, pochopení, ohleduplnosti a čehokoliv jiného se snaží projevit, jsou <u>vždy</u> z negativního stavu. Všem vám se radí, abyste věnovali pozornost své intuici. Jemný hlas a cit vaší intuice ***jsou jedinou zbraní na vaší planetě, jež se může použít za účelem zjištění, kdo je kdo***. Máte-li třebas nepatrně nejisté, úzkostné nebo nepohodlné pocity nebo stavy během takových styků s někým, kdo k vám promlouvá přímo nebo skrze tak zvané spojení, pak je to varovným znamením, že jste ve společnosti nepravých entit.

Všimněte si, prosím, jak mnoho tak zvaných ‚spojení' (oblíbené slovo negativního stavu) se vyrojilo na vaší planetě. Nejen že nemají žádnou duchovní cenu, ale matou a zavádějí. Je to povoleno za tím účelem, aby vyvolali u lidí potřebu definovat a ukázat, v čem je jejich loajalita a jak zvolí, ke komu chtějí náležet. Ve skutečnosti toto je počáteční fáze jejich Posledního soudu. A Poslední soud je poslední fází Druhého příchodu Pána Ježíše Krista. Více o Posledním soudu bude zjeveno v osmé kapitole této knihy.

8. Opravdový fyzický Druhý příchod Pána Ježíše Krista se nejprve projeví (a taky je již tomu tak) v říši pozitivního stavu, nikoliv na vaší planetě, ani v zóně vymístění. Pán

Ježíš Kristus se zjevuje a přichází ke všem k pozitivním stavu ve Své nově získané formě, jež byla vpojena a inkorporována v povšechnosti Nejvyššího. Odpovídající faktor pro tento jev na vaší planetě může být nalezen v procesu vcházení dovnitř. V tom procesu mohou někteří potkat Pána Ježíše Krista jako svého Nejvyššího duchovního rádce spolu s jinými rádci (členy duchovní rodiny, viz Doslov) jim přidělenými, a tak s Ním/s Ní navázat - podle volby ze svobodné vůle - blízký vztah. Díky tomuto procesu mohou prožívat ve svém osobním, soukromém a intimním životě Druhý příchod Pána Ježíše Krista.

Majíce tuto zkušenost, kterou přijali za platnou, připravují tito lidé - po vykonání bezpečnostních prověrek pomocí vlastní intuice - vaši planetu pro konečnou fázi Druhého příchodu Pána Ježíše Krista. Připomínáme znovu: Ne mnozí lidé na vaší planetě jsou schopni a pohotoví prožít takovou zkušenost, zvláště pak ne v její modifikované formě (jak se odhaluje v příští kapitole této knihy). Ale, jak bylo uvedeno výše, nepracuje pozitivní stav s kvantitami, nýbrž s kvalitami. A proto projevování se Druhého příchodu Pána Ježíše Krista na vaší planetě prozatím bude omezeno jen na tuto vnitřní, zosobnělou a jedinečnou zkušenost vyvolených jedinců, bez jakékoliv zřejmé zevnější manifestace.

Existuje nadmíru důležitý důvod, proč tomu tak má být. Fyzické projevení se Druhého příchodu Pána Ježíše Krista na vaší planetě podle pokynu doslovného smyslu Nového zákona v *Bibli Svaté* znamená projevení se v zevnějšnostech. Jak víte, podstatnou povahou negativního stavu je ukládat všechno v zevnějšku, a tím odvádět všemi přístupnými prostředky schopnosti lidí jít do svých niter. Lidští tvorové jsou drženi venku, ve vnějším světě. Jejich přílišné zaneprázdnění ve věnování se vnějším záležitostem života je takového rozsahu a proporcí, že jim nedává ani chvilku volného času pro to, aby se naučili, jak jít dovnitř a jak pravidelně prožívat proces prodlévání v tom vnitrním středu svých bytostí.

Z toho vyplývá, že kdyby vskutku došlo k zevnímu projevení se Druhého příchodu Pána Ježíše Krista bez jeho manifestování v niterném světě toho nejvnitřnějšího Duchovní mysli jedinců, pak by se uznala platnost práva negativního stavu považovat své jsoucno a své bytí za věčné. Všichni by měli za to, že důraz, který klade negativní stav na zevní, vnější a venkovní způsob života, je jedině správný a bohulibý. Z takové pozice nikdy by nedošlo k eliminaci negativního stavu a jako následek nebylo by spasení jeho členů vůbec kdy možné. Jakmile se plnost Druhého příchodu Pána Ježíše Krista projeví způsobem osobním, unikátním a individuálním v srdci každého jednotlivce a přinese své ovoce, pak jen tehdy se bude uvažovat o jiných aspektech jeho manifestace (bude-li to nutné, potřebné a proveditelné).

Pamatujte si, prosím, že aktivace negativního stavu byla započata v tom nejzevnějším zevního ve stvoření. Proces jeho rozkvětu a dozrání byl dokonán tehdy, kdy veškerá pozornost byla obrácena na zevnějšek a kdy všechny hodnoty života byly zcela uloženy v zevních událostech a procesech. Tak se stalo, že hmota, příroda, vědomé procesy lidské zevní mysli, materiální majetek a podobné věci se staly účelem života, namísto jeho prostředky. Na druhé straně stalo se to, že duchovní hodnoty těch nejniternějších světů byly buď úplné zanedbány a vyřazeny nebo zatlačeny do posluhovačné pozice prostředků pro zevní cíle. Za takových okolností zevnější, fyzické, materiální a

doslovné projevení se Druhého příchodu Pána Ježíše Krista by posílilo tento ohavný a smrťácký životní styl. Všechen doopravdy duchovní význam života byl by navždy ztracen.

Z tohoto sdělení je očividné, proč se nemůže nikdy udát Druhý příchod Pána Ježíše Krista na vaší planetě způsobem popsaným v doslovném smyslu v *Bibli Svaté*. Tento fakt byl již zjeven skrze Swedenborga a v článku, který byl uveřejněn zprostředkovatelem tohoto přenosu v jedné ze zpráv TMH Foundation.

Podívejme se znovu na některé vnitřní významy těch biblických doslovných výroků o Druhém příchodu Pána Ježíše Krista. K tomu, co bylo dříve zjeveno prostřednictvím Swedenborga i přes zprostředkovatele této knihy, dodávají se následující ideje. V evangeliu Matoušově v kapitole 24 ve verších 29-31 čteme toto:

> ‚Hned po soužení těch dnů se zatmí slunce, měsíc nevydá svou zář, hvězdy budou padat z nebe a mocnosti nebeské se zachvějí. Tehdy se ukáže znamení Syna člověka na nebi, a tu budou naříkat všechny kmeny země, a uzří Syna člověka přicházet na oblacích nebeských s velikou mocí a slávou. On vyšle své anděly s mohutným zvukem polnice, a ti shromáždí Jeho vyvolené ze čtyř směrů světa, od jednoho konce nebe ke druhému.‘

‚Hned po soužení těch dnů‘ znamená dobu a stav, kdy bude negativnímu stavu dovoleno projevit svou povahu v největší plnosti svých potenciálů a úplně zvítězit nad pozitivním stavem na planetě Nula. Jak již bylo dříve uvedeno, nemůže dojít k eliminaci negativního stavu před tím, než bude odhalena celá jeho podstata, než se dosáhne z něho plného poučení a než bude úplně vyčerpána užitečnost jeho jsoucna a bytí. Ale jak si pamatujete z některých údajů v předchozí kapitole, může se plné odhalení a poučení konat jenom na základě konkrétního a živoucího příkladu. Tuto úlohu dostala planeta Nula spolu s některými oblastmi mezisvětů v zóně vymístění. Členové pozitivního stavu nemohou vkročit do světů, které jsou - matematicky řečeno - pod nulou. Náležité poučení může se získat jenom ve stavu neutrality, kde všechno a každý má dovoleno ukázat, co je libo.

Tedy aby se došlo k úplnému poučení a poznání ve věci situace, kdy negativní stav se stane plným vítězem a kdy pozitivní stav zcela prohraje (a jen v podobné situaci může se vyjevit plná podstata negativního stavu a zodpovězena bytostní otázka o tom, jak vypadá život bez duchovních principů a bez Boha čili se zfalšovanými duchovními principy!), negativní stav bude mít dovoleno zcela vyhrát na planetě Nula, ale jen na kratičkou chvíli. Toto je (mimo mnoho jiných věcí) význam slov ‚hned po soužení těch dnů‘.

‚Slunce se zatmí‘ značí, že veškeré poznání o pravé Přirozenosti Pána Ježíše Krista bude ztraceno. Ani jediná správná myšlenka o této Přirozenosti nebude k dispozici. Zůstanou jen pokrouceniny. ‚Slunce‘ souvztaží s tím nejniternějším v Pánu Ježíši Kristu.

‚Měsíc nevydá svou zář‘ označuje, že se nebude moci rozeznávat působení Božské prozřetelnosti Pána Ježíte Krista a nebude existovat pravá základna či fundament, kde by se mohl navázat správný poměr s Pánem Ježíšem Kristem. V tomto ohledu souvztaží

‚měsíc' s Absolutním duševnem neboli Absolutní vnitřní myslí Pána Ježíše Krista.

‚Hvězdy budou padat z nebe' znamená, že Božské lidství Pána Ježíše Krista bude oddělováno od Jeho/Jejího Zlidštěného Božství, tím se znemožní získání jakýchkoliv poznatků o jakýchkoliv duchovních ideách. V této souvislosti ‚hvězdy' souvztaží s Absolutní zevní myslí Pána Ježíše Krista a Jeho/Jejím fyzickým tělem, jež bylo učiněno Božským.

‚A mocnosti nebeské se zachvějí' značí, že životodárný zdroj, vyvěrající z toho nejniternějšího, bude ohrožen odříznutím podpůrného systému, kterým duchovní život napájí život veškerého stvoření a který je spojen s vaší planetou a celou zónou vymístění. Jednou je poznání pravé Přirozenosti Pána Ježíše Krista ztraceno, pak se uzavřou dveře pro proudění náležitých duchovních idejí, dávajících život všemu a každému žijícímu. Tato situace je znamením toho, že plná podstata negativního stavu byla odhalena a že další tolerování jeho jsoucna a bytí ohrožuje život sám. Je to v tomto okamžiku, kdy se ukáže znamení Syna člověka na nebi.

‚Znamení Syna člověka' označuje to, že všichni účastníci negativního stavu uznají, že zevní vnímání v jejich rozumovém chápání pravé Přirozenosti Pána Ježíše Krista bylo zcela falešné. ‚Ukáže se na nebi' značí otevření dveří do nejniternější oblasti Duchovní mysli každého účastníka. Z té mysli přichází poznání o jejich opravdu ubohém duchovním stavu. Tento ubohý stav je označen následujícími slovy: ‚a tu budou naříkat všechny kmeny země'. ‚Všechny kmeny země' znamená všechny mylné koncepce, falešnosti, zprzněnosti, pokrouceniny a zmrzačenosti a jejich shluky (‚kmeny'), které existují v zevním pojímání všech duchovních principů (‚země') bez jakékoliv niterné napojenosti. ‚Budou naříkat' značí, že všechny zdroje utrpení, zla, ošklivosti a prohnilosti pocházejí z této hrůzné situace.

‚A uzří Syna člověka přicházet na oblacích nebeských s velkou mocí a slávou' znamená to prvotní správné vnímání Božského člověčenství (‚Syn člověka'), vtěleného v povšechnosti Absolutní přirozenosti původního Nejvyššího (‚oblaka nebeská') a sjednoceného s jejím Absolutním duševnem (‚velká moc') a jejím Absolutním Božským duchem (‚velká sláva').

‚On vyšle své anděly s mohutným zvukem polnice' označuje přímé duchovní proniknutí všech mocností pozitivního stavu na území negativního stavu a že tato invaze se bude vnímat otevřeně zevní percepcí. ‚A ti shromáždí jeho vyvolené od čtyř směrů světa, od jednoho konce nebe ke druhému' označuje vyluhování všech zbytků pozitivních idejí, které byly zachovány v prohlubních toho nejniternějšího každé Duchovní mysli ohledně pravých duchovních principů (‚čtyř větrů světa'), jejich odkrývání a umístění v náležitý řád a hierarchii duchovní organizace (‚od jednoho konce nebe ke druhému') a postavení každého do pozice připravenosti pro poslední fázi Druhého příchodu Pána Ježíše Krista.

9. Poslední fáze Druhého příchodu Pána Ježíše Krista je nejrozhodnější. Přináší se sebou nevyhnutelně totální, permanentní, věčnou eliminaci negativního stavu a všech jeho pekel ze jsoucna a bytí. Ale též nutně přináší všem spasení z otroctví, poroby a drápů negativního stavu a jeho pekel. Posledním tímto krokem bude dovršen proces a

význam Druhého příchodu Pána Ježíše Krista a tento časový cyklus bude uzavřen.

Jak si vzpomínáte, bylo to během tohoto zvláštního časového cyklu, kdy bylo dovoleno, aby negativní stav byl aktivován a zóna vymístění se zalidnila. V žádném předchozím časovém cyklu stvoření, ani v žádném následujícím časovém cyklu na věčnost nebylo ani nebude nikdy povoleno, aby se negativní stav znovu aktivoval.

S touto konečnou fází Druhého příchodu Pána Ježíše Krista všechny zkušenosti negativního stavu, od momentu jeho aktivace, až do posledního okamžiku jeho eliminace, budou pro věčné učební účely uloženy a zachovány v ‚univerzalitě všeho', v té její části, jež se v Bibli Svaté nazývá jezerem ohně a síry. Poslední soud v této fázi znamená sesbírání a umístění všech těchto zkušeností v ohnivém jezeře a konec tohoto časového cyklu.

Nové nebe a nová země (Zjevení 21:1) znamená nový časový cyklus stvoření, v němž nebude místa pro negativní stav. To také znamená úplné dokončení veškerého přebudování, přestavení, omlazení a transformování všech entit a lidských bytostí v nové obsahy a formy, které budou souvztažit s Novou podobou a Novým obrazem Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista. Tehdy se může stát, že Pán Ježíš Kristus se objeví na vaší planetě (planetě Nula) tělesně, konkrétním způsobem, v doslovném smyslu. Poslední krok je faktickým dokončením Druhého příchodu Pána Ježíše Krista.

Význam a obsah Druhého příchodu Pána Ježíše Krista není omezen výše uvedenými devíti body ani Swedenborgovými spisy či článkem uveřejněným ve zprávách TMH Foundation. Je mnoho dalších aspektů mimo zde zjevených. Nemohou však být zjeveny tentokrát z bezpečnostních důvodů. Určité důležité aspekty Druhého příchodu Pána Ježíše Krista nemohou být vůbec zjeveny, dokud nedojde k jejich plnému uskutečnění a výskytu. Takže některé duchovní věci z důležitých duchovních a bezpečnostních důvodů mohou se stát patrnými jenom v době jejich skutečného probíhání. Nicméně bude více zjeveno o Druhém příchodu Pána Ježíše Krista v sedmé a osmé kapitole této knihy.

Ten, kdo má uši k slyšení a naslouchání, ať slyší a poslouchá, co Pán Ježíš Kristus zjevil v této kapitole."

Kapitola pátá

PRINCIPY A UŽITÍ NOVÉ DUCHOVNÍ HYPNOTERAPIE A PROCESU VCHÁZENÍ DO NITRA

Dne 5. února 1988 v 6:00 ráno přišlo ke mně slovo Pána Ježíše Krista, řkoucí:

„Aby se mohl Druhý příchod Pána Ježíše Krista odehrát v srdcích i myslích některých lidských bytostí na vaší planetě, je nutno, aby došlo k několika modifikacím v metodách a procesech léčení pomocí duchovní hypnoterapie i niterné pouti. Výše popsané změny, k nimž došlo v Přirozenosti Pána Ježíše Krista a ve všem stvoření, vyžadují, aby se jim přizpůsobili také někteří lidé na planetě Nula.

Jak víte, před nemnohými lety s uveřejněním knihy *Principy duchovní hypnózy* byla uvedena prvotní řada zásad a pravidel pro ‚vcházení do nitra', jak vejít do styku s vlastní Vnitřní myslí (tohle je její název z tehdejší doby), jak obrátit osobní ‚stín' a jak vyvolat své duchovní rádce. Ty zásady a ta pravidla odpovídaly stavu duchovních záležitostí té doby. Co bylo zjeveno a praktikováno tehdy, bylo správné a vhodné a nic více nebo jiného by k ničemu nebylo. Duchovní situace v duchovním světě byla v souzvuku s těmi činnostmi. Ale jakmile začalo docházet ke změnám kladným v pozitivním stavu a k záporným v negativním, další zákroky byly nutné. Bylo jich zapotřebí pro neustálé osvěžování a modifikování principů a procedur, jakými bylo nutno léčebný proces a niternou pouť nově uskutečňovat.

Jak je vám známo, negativní stav nikdy nespí. Je bystrý v učení. Krátce po té, co ty principy byly formulovány, přizpůsobil se hned požadavkům a podmínkám těchto principů, pravidel a procedur. Tím ovšem pozměnil svou tvář, metodu a taktiku. Kvůli těmto změnám byla uvedena nová řada pravidel a procedur pro pečlivé bezpečnostní prověrky, jak jsou popsány v knihách *Realita, mýty a iluze*, *Kdo jsi a proč jsi zde?* a ve čtvrté kapitole díla *Hlavní ideje Nového zjevení*. Nicméně i tyto nové bezpečnostní prověrky se stávají velmi brzo neúčinnými a zastaralými. Členové negativního stavu se naučili všem trikům, užije-li se vašeho jazyka pro vyjádření této situace. V přítomné době neexistuje nic, za co by se nemohli vydávat. Není nikdo, jehož roli by nedovedli zahrát, nikdo, koho by nedokázali napodobit, nevyjímaje ani samotnou osobu Pána Ježíše Krista.

V průběhu změn v pozitivním stavu docházelo zároveň ve větší míře k zamořování pohotovějšími a přizpůsobivějšími negativními entitami, které se začaly objevovat v životě lidských tvorů ve chvílích kontaktů s vlastní nejniternější Duchovní myslí a osobními duchovními rádci. Hlavním důvodem pro tuto infestaci a penetraci bylo blokovat lidem možnost pociťovat nastálé změny, a tak jim zabránit v reagování na tyto změny tak, že by přizpůsobili svůj život a proces niterní pouti, aby odrážely uvedené změny. Toto blokování mělo a má za účel předstírání, že všechno je v naprostém pořádku, že k žádným změnám nemusí docházet a že status quo má být

zachován. Tím, že daly určitým jedincům pocit bezpečnosti v denním praktikování ‚vcházení do nitra' a styku s vlastními duchovními rádci, dokázaly negativní entity úspěšně zablokovat vědomí, že je nutno uskutečnit změny v jejich postupu. A nejen to: Když jsi je, Petře, informoval o potřebě těchto změn, obvinili tě, že jsi sám podlehl negativním entitám. Tím se stalo, že mnoho z tvých dřívějších žáků a následovníků přerušilo s tebou styk a přestalo naslouchat a věnovat pozornost varováním, přicházejícím od pravého Pána Ježíše Krista o této situaci. Stále ještě rigidně provozují svou praxi starým, zastaralým a nepoužitelným způsobem. Tím, že se nezměnili, došlo k postupnému, téměř nepozorovatelnému přesunu ve smyslu recese a odpadnutí od pozitivního stavu a k namíření směrem k negativnímu. Tento přesun se odrazil v návratu jejich dřívějších nežádoucích duchovních, duševních i tělesných stavů nebo jejich vstupem do řad nesčíslných pseudoduchovních trendů tak zvaných lidí ‚nového věku'.

A tak sis najednou uvědomil, že déle již nelze důvěřovat ničemu pocházejícímu z niternosti a že bez ohledu na to, jak mnohá rozmanitá a důmyslná bezpečnostní prověřování jsi podnikl, nezdála se již být více účinná. Ztratil jsi veškerou víru v praktikování duchovní hypnoterapie a procesu ‚vcházení do nitra'. Je pochopitelné, proč k tomu došlo, máte-li co dělat s hlubokými univerzálními změnami, neustále probíhajícími od doby zveřejnění tvé první knihy *Principy duchovní hypnózy*.

Planeta Nula, vaše planeta, v postavení, v jakém je, je vždy pozadu v čase a prostoru se svým reagováním na takové změny. Jedním z důvodů je to, že je stejně přístupná jak silám pozitivního stavu, tak i silám stavu negativního. Avšak tato pozice se nedávno změnila. Tím, že je třeba, aby se povaha negativního stavu víc a více dostávala na povrch až k bodu úplně dovršeného odhalení, bylo mu dovoleno, aby více a více zaplavoval vaši práci i vaše mysli. Pamatujte si, že lidští tvorové na vaší planetě jsou jevištěm, na němž se tato povaha má dokonale odhalit. Z důvodů, které byly uvedeny v předešlých kapitolách, toto úplné odhalení může být započato jenom na vaší planetě. Byla tedy porušena rovnováha stejnosti přístupu pozitivních a negativních sil na vaší planetě ve prospěch stavu negativního. Tato situace vede k širšímu a snadnějšímu ovlivňování a vpouštění negativních entit do lidských myslí ve srovnání s pozitivními entitami.

Nedojde-li k poučení, jak v procesu niterné pouti a během duchovní hypnoterapie učinit důležité kroky přizpůsobení se, upadá se do postupného ovládnutí negativními entitami, které předstírají a jeví se, že jsou vašimi pravými duchovními rádci, ba dokonce Pánem Ježíšem Kristem. Dosavad nebyla vhodná doba, aby se vědělo, v čem spočívaly tyto adaptace a modifikace.

Jak si vzpomínáte z předešlých kapitol, mělo k těmto základním změnám dojít nejprve v duchovním světě čili v nejniternější sféře stvoření. Ve skutečnosti měly tyto změny nastat především v Absolutní přirozenosti Nejvyššího, který se stal navěky plností Pána Ježíše Krista. Změny, k nimž došlo v Něm/Ní, daly směr a způsob nutným změnám ve všech jiných dimenzích stvoření Pána Ježíše Krista. Jakmile tyto změny byly úspěšně provedeny, mohlo být darováno zjevení o stavu těchto záležitostí, takže bylo možno formulovat druh nutných změn a modifikací v procedurách vcházení dovnitř a duchovní hypnoterapie. Proces vcházení dovnitř a duchovní hypnoterapie

měl ve svých dřívějších stádiích sledovat určitý přesně definovaný postup. Hlavním úsilím bylo přijít do styku s vlastní pravou Vnitřní myslí čili, podle nynějšího názvu, s Nejniternější duchovní myslí, a z té pozice pak započít práci nad postupným eliminováním lidských problémů a běd, nakupených od okamžiku tělesného narození na planetě Nula až do chvíle vstupu do léčení.

Zde se sluší poznamenat, proč Vnitřní mysl byla přejmenována na nejniternější Duchovní mysl. Pojem ‚Vnitřní mysl' byl definován v knize *Principy duchovní hypnózy*. Obsah této definice předpokládal existenci duchovní reality skryté v hlubinách lidské mysli. V procesu jakéhokoliv typu léčby - před zavedením duchovní hypnózy - byla tato oblast lidské mysli úplně zanedbána nebo i zcela odvržena. Nová léčebná metoda, popsaná a formulovaná v té knize, přivedla k napravení toho nedostatku a zavedla do jakéhokoliv typu léčby duchovní přístup. Postupně byl termín ‚Vnitřní mysl' převzat jinými odborníky na poli hypnoterapie bez odkazu na výše uvedenou knihu a aniž by byla vzata v úvahu duchovní definice toho pojmu. V přítomné době každý přijímá tento termín, ale bez duchovního obsahu. Tímto se ukázalo, že negativní stav úspěšně kontaminoval samotné principy, jak byly formulovány v té knize. Z tohoto důvodu nemá pro pravou duchovní esenci lidské mysli déle již smysl, při existující kontaminované duchovní situaci, vzývat vnitřní mysl během léčebného procesu. Místo ní se vyvolává pseudomysl, která blokuje pravou Duchovní mysl v její cestě ven. Aby se vyhnulo tomuto zatarasení, je radno od této chvíle užívat termínu ***Nejniternější duchovní mysl***. Tento pojem vystřídal termín ‚Vnitřní mysl'.

Ale vraťme se k našemu tématu: V knize *Principy duchovní hypnózy* předcházel procesu práce s jednotlivcovými problémy, po navázání spojení s Duchovní myslí, pokus obrátit vlastní ‚stín' a přivolat vlastní duchovní rádce. Jakmile stín byl přeměněn a spojení s duchovními rádci bylo navázáno, pak tehdy, jen tehdy se začalo pracovat nad všemi naléhavými problémy klienta s jejich plnou účastí a pomocí. Jak bylo sděleno shora, tento přístup a tato pozice byly tenkrát správné. Samým prvním krokem, který bylo zapotřebí učinit v těch dnech, bylo přivést do vědomí lidí, co jsou jejich základní duchovní potřeby; vždyť jejich zanedbávání bylo zdrojem většiny, ne-li všech, jejich problémů. Pak je učit, jak konat niternou pouť a dodat vše ve svých životech z pozice Duchovní mysli.

Jak sami víte, dosud tato uvědomělost buď zcela neexistovala, nebo velmi temně, zahalená do všemožných změtí zevnějších obřadů a ceremonií rozličných náboženských a pseudospiritualistických směrů a též do literalizací duchovních principů, připisujících duchovní hodnotu a posvátnost prostředkům a nástrojům užitým při niterné pouti raději, než stavu vnitřního prožitku vlastní bytosti. Nesmyslnost rituálů, ceremonií a literalizace samotných prostředků a nástrojů je zvláště patrná v křesťanské církvi, v praktikách jógy, východních, orientálních náboženských obřadech a v islámských náboženstvích. Vše toto samo o sobě nemá vůbec žádný duchovní význam. Z toho důvodu byla zjevena a založena metodologie, popsaná v knize *Principy duchovní hypnózy* a v knize *Intenzivní duchovní hypnoterapie* (jen jejích prvních čtyřicet stránek), podle níž se dovoluje lidem jít dovnitř přímo bez veškerých ritualistických meditací a bez celoživotních vnějších cvičení a praktik.

Když počáteční vědomí potřeby dělat vše z vnitřní pozice, z popudu vlastní Duchovní

mysli a podle pravých duchovních principů, jak byly předloženy vlastními opravdovými rádci, když toto bylo prožito a nový životní styl, vyvěrající z této potřeby, se upevnil, pak se může pohotově přistoupit k následujícímu kroku. V tomto stupni pokročení byla zodpovědnost za vcházení do nitra a za znalost duchovní pravdy ve vlastním nitru úplně přiřčena každému jednotlivci. Aby se splnilo, co tento krok vyžaduje, byla na požádání Pána Ježíše Krista napsána nová kniha, v níž je nabídnut těm, kdo si přejí projít tímto procesem, návod, jak jít krok za krokem dovnitř, jak se spojit s vlastní Duchovní myslí, provést různé bezpečnostní prověrky a jak komunikovat s vlastními duchovními rádci. Kniha tato vyšla pod názvem *Kdo jsi a proč jsi zde?*.

Povšimněte si, prosím, že důraz v těchto dvou předešlých krocích se kladl na to, jak pracovat s vlastní Duchovní myslí, z pozice této Duchovní mysli čili z vlastní opravdové niternosti s pomocí obráceného vlastního stínu a vlastních duchovních rádců. V prvním stupni pokročení není žádná zmínka, ba ani pocit, že se má něco dělat s vlastní vnitřní myslí a ještě méně s exteriorní čili vnější myslí. Předpokládalo se jako samozřejmost, že při práci s Duchovní myslí (tenkrát nazývanou Vnitřní mysl) bude automaticky postaráno o všechny problémy interiorní a zevní mysli.

Neúplnost tohoto procesu byla dovolena a bylo jí zapotřebí v té době, aby lidští tvorové se svým návykem zdržovat se stále ve vnějšku svých vlastních bytostí nezůstali navždy uvízlými a zabořenými do bahna interiorní či exteriorní úrovni svých myslí. Opakujeme zde, že nejpřednějším krokem v této práci je návrat k pravým duchovním procedurám - z niternosti navenek. Kdyby se přednostně a plně věnovala pozornost práci s vnější myslí, pak s myslí vnitřní, bylo by to postupem z vnějšku dovnitř. Toto je procedura negativního stavu. Nic užitečného nemůže být docíleno, půjde-li tímto směrem. Použití postupu z vnějšku do niternosti by skončilo daleko horším stavem plného rozmachu negativního stavu, s pociťováním falešného bezpečí a štěstí, jak je to v případě následovníků různých guru, učitelů, swami, šamanů, lékařů-čarodějů, ‚svatých' mužů se všemi jejich bláznivými rituály, cvičeními, čakrami, kundalini a čeho všeho, co tam máte v takové hojnosti.

Nicméně, jakmile byla uznána potřeba správného postupu z niternosti k zevnějšku a jedinci, užívající tyto metody, byli pevně zakotvení v nejniternější úrovni své mysli, pak z té pozice lze obrátit náležitě a účinně veškerou pozornost ke stavu a podmínkám jejich interiorní a exteriorní mysli i všem jiným činitelům jejich myslí.

Prvním krokem je vymést nejdřív všechno smetí negativního stavu, kterým je obklopena Duchovní mysl. Z této pozice, po odstranění té zaneřáděnosti, bude možno se dobře dívat a jasně vidět, co se může dělat se zbytkem nepořádku obklopujícím vnitřní a vnější mysl. Jeden z vnitřních duchovních významů tvrzení, zaznamenaného v Matoušově evangeliu v kapitole 7 ve verších 3-5, se symbolicky vztahuje k tomuto předmětu. Toto je tam řečeno:

> ‚Jak pak vidíš mrvu v oku svého bratra, ale v svém vlastním oku nepozoruješ kládu? Anebo jak můžeš říkati svému bratrovi: „Dovol, vyjmu ti mrvu z oka!" a zatím máš kládu v svém vlastním oku? Pokrytče,

> vyjmi napřed z vlastního oka kládu, a teprve prohlédneš, abys mohl vyjmouti z oka svému bratrovi mrvu.‘

‚Dívat se na mrvu k bratrově oku‘ je dívat se navenek z pozice venkovní (zvenku navenek). ‚Ve svém oku nepozorovat kládu‘ znamená nebrat v úvahu nepořádek obklopující vlastní nejniternější Duchovní mysl. Není vůbec možno mít jasné vidění, nedojde-li k náležitému vyčištění nejvnitřnější oblasti vlastní bytosti od veškeré zaneřáděnosti. ‚Vlastní oko‘ označuje pravý střed nejniternější Duchovní mysli. Jenom tato Mysl může vidět náležitě. Avšak tam byla postavena kláda negativním stavem, aby bylo zablokováno toto vidění čili správné vnímání duchovní reality. Aby se jasně vidělo, co se má činit s ostatními oblastmi vlastní mysli a života (zde označenými ‚svým bratrem‘), je nutno nejdříve odstranit tu kládu - blok z nejniternější oblasti celku vlastní mysli.

Proto se potřebuje počáteční zakročení. Ve druhém stupni pokročení, který odráží kniha *Kdo jsi a proč jsi zde?*, jde o pokus dostat se dále v tomto ohledu, avšak stále ještě bez přímého přiznání potřeby pracovat s vlastní vnitřní i vnější myslí. V rámci tohoto kroku se radí spojit se nejdříve s vlastní Duchovní myslí a pak z této pozice, ***před*** obrácením ‚stínu‘ a než dojde ke styku s vlastními duchovními rádci, vyřešit zpočátku všelijaké druhy všedních, pozemských problémů, které jsou obvykle čistě psychologického (vnitřní (interiorní) mysl), nebo tělesného charakteru (exteriorní (vnější) mysl).

Ve skutečnosti jsme se v tomto procesu, po navázání styku s Duchovní myslí, učili, jak prosit vlastní Duchovní mysl, aby nám ukázala náležité kroky, které třeba učinit. Je nutno usilovat nejdříve o proměnu ‚stínu‘? Nebo vyvolat vlastní duchovní rádce na úrovni Duchovní mysli? Nebo zda by nebylo výhodnější vyřídit vlastní psychologické a somatické problémy z pozice Duchovní mysli dříve, než by se postupovalo dál? Ve všech těchto případech má se pracovat ve směru z vnitřku k zevnějšku. Různí jedinci mají různé potřeby a rozličné stupně pohotovosti, které rozhodnou o volbě vhodného přístupu.

V druhem kroku této metodologie byl vyvinut složitý systém bezpečnostních prověrek, které bylo radno přísně sledovat, aby bylo zaručeno, že došlo ke styku s pravou Vnitřní myslí a pravými duchovními rádci. Zpočátku a jen pro kratičkou dobu byly tyto bezpečnostní prověrky validní a dobře sloužily tomu, k čemu byly určeny: eliminovaly možné podvodníky. Avšak jak začalo docházet k ohromným změnám v duchovním světě a přitom víc a víc vychytralých a protřelých negativních entit mělo dovoleno vstoupit do lidských myslí na vaší planetě, staly se tyto bezpečnostní prověrky méně a méně spolehlivými. Došlo k bodu, kdy se staly neužitečnými a jenom pro smích negativnímu stavu. Hlavním důvodem pro tuto situaci je to, že až dosud nebyl dovolen přímý pracovní přístup na odstranění nečistot negativního stavu, jež obklíčují vnitřní i vnější mysl. Tyto úrovně mysli se staly nyní nejspolehlivějšími baštami negativního stavu pro blokování každé správné percepce toho, co se děje v Nejniternější duchovní mysli.

Doposud hlavní nápor útoků a blokování negativního stavu mířil proti nejniternější Duchovní mysli. Proto to soustředění se na práci s Duchovní myslí. Jak se stával přístup

k Duchovní mysli více a více očištěn od všech neřádností, které ji obklopují, přeskupil negativní stav své řady a namířil veškerou pozornost na vnitřní a vnější mysl. Z této pozice může negativní stav docílit dvojí věc: Cokoliv se vám předává od Pána Ježíše Krista nebo vašimi duchovními rádci ze stavu vaší Nejniternější duchovní mysli nebo vaší Duchovní mysli neslyšíte, ani tomu nerozumíte přesně tak, jak se vám to sděluje. Slyšíte a chápete vše ve shodě s vlastní žádostivostí ovlivněným myšlením, či ve shodě s ne zcela vznešenou motivací, nebo podle svého falešného očekávání, vnuknutého z úrovně vaší interiorní nebo vnější mysli anebo zároveň z obou. Za druhé, všechny ideje a poselství, přicházející z oblasti pravé niternosti jsou v zajetí vaší duševnosti - vnitřní mysli. Tam jsou zahaleny do temnot; je jim těžko rozumět; jsou nesprávně interpretovány, znetvořeny a zfalšovány; v takovém stavu a v takových podmínkách jsou předloženy vnější mysli. Na úrovni vnější mysli jsou tyto ideje a tato poselství dodatečně překrouceny, aby tak vyhovovaly vnějším očekáváním, a v této zmrzačené formě vstupují do jasného vědomí. Není divu, že vámi přijímaná poselství - jak si je vykládáte - nikdy nebo zcela zřídka souhlasí s realitou událostí vašeho života. Je vám řečeno něco udělat - rada zní tak, jako by přicházela od Pána Ježíše Krista nebo od vašich duchovních rádců či z vaší Nejniternější duchovní mysli, a přece stane se, že když to učiníte a tu radu uposlechnete, zjistíte, že vše, co jste dělali, bylo špatné. Po takovém prožitku vaše rozčarování je pochopitelné, i to, že otráveni ztratíte veškerou důvěru k procesu vcházení dovnitř. Ocitáte se ve slepé uličce.

V předešlých postupech, jak byly popsány výše, nikdy nemohlo dojít ke správnému sjednocení všech úrovní lidské mysli. Takové sjednocení nikde nemohlo být uskutečněno, pokud nedošlo k procesu fúze a křížení všech aspektů Nejvyššího s fyzickým tělem Ježíše Krista, kdy se Nejvyšší stal trvale a na věky Pánem Ježíšem Kristem. Nemohl uspat pokus o unifikaci ze staré pozice dříve, než byla dovršena unifikace v Absolutním stavu samotného Nejvyššího. Jinak by to bylo daleko nebezpečnější, protože bez náležité fúze prvků zóny vymístění a planety Nula, vzatých z Marie a Josefa, nastalo by trvalé sjednocení s negativním stavem. Musíte si zapamatovat velmi jasně, že jenom Pán Ježíš Kristus, dříve zvaný Nejvyšší, může zahájit jakýkoliv proces v čemkoliv či v komkoliv. Nejdříve se to musí stát V samotném Pánu Ježíši Kristu. Pak je na řadě ostatní stvoření. Nic nemůže započít samo od sebe nebo v sobě.

Takže zahrnutí transformovaných a zbožštělých prvků, vzatých ze zóny vymístění a z planety Nula, do přirozenosti Nejvyššího - Pána Ježíše Krista - slouží jako precedent pro unifikaci povšechnosti jsoucna a bytí. Než došlo k tomuto sjednocení, neexistovalo u Nejvyššího nic ze zóny vymístění ani z planety Nula. Toto naznačovalo, že někde v dálavách bylo něco úplně odděleného od Nejvyššího, co mělo svůj relativní nezávislý život. Takový mohl být výklad situace. Pokud je tam někde něco, co je separováno od ostatní Přirozenosti Nejvyššího, plná opravdová unifikace není možná. Jakákoliv snaha započít s předčasným sjednocováním, bez náležitých příprav a pozvolné postupnosti, končila by naprostým vyhlazením nejen zóny vymístění a planety Nula s jejich obyvatelstvem, nýbrž i veškerého stvoření.

Jakmile však byl tento proces sjednocení v Nejvyšším dokonán a Nejvyšší se stal Pánem Ježíšem Kristem, mohlo se přistoupit ke sjednocování všech a se všemi. Proto byly první výše popsané dva kroky přípravou pro přítomný krok v procesu niterného

putování a léčení pomocí duchovní hypnoterapie.

Než budeme pokračovat v diskusi o procedurách pro příští krok, musí se formulovat některé věci na osvětlení.

V základě jsou zde dva výrazně odlišné procesy: Jeden je vlastní duchovní hypnóza, druhý je proces vcházení do nitra. Duchovní hypnoterapie má za úkol léčení lidských problémů duchovními prostředky, jak byly definovány na prvních 40 stránkách knihy *Intenzivní duchovní Hypnoterapie* a v knihách *Principy duchovní hypnózy* a Kdo *jsi a proč jsi zde?* Na druhé straně je proces niterného putování způsobem udržování neustále se konajícího spojení s vlastní duchovní realitou, představovanou Nejniternější duchovní myslí, vlastními duchovními rádci a, což je nejdůležitější, se samým Pánem Ježíšem Kristem. Přitom se postupuje ve směru z nitra k zevnějšku. A tak se udržuje na vaší nepořádné planetě uspořádaná organizovanost pravdivého života. Má se za to, že než se stane proces vcházení do nitra pravidelnou činností, musí se nejdříve absolvovat duchovní hypnoterapie. Jedno předpokládá druhé. Jako následek stane se proces niterného putování vlastním životním stylem. Toto je žádoucím vyzněním duchovní hypnoterapie. Nicméně je vzdáleně možné, že nakolik vzácných jedinců nemusí projít celou škálou procesu duchovní hypnoterapie, aby se naučili správně jít do nitra. Avšak i v jejich případě musí dojít nejdříve k formálnímu seznámení s vlastními duchovními rádci a ke konverzi stínu, či k získání pozitivních entit, jež by se staraly o jejich bezpečnost. Takže do určité míry nezbývá nikdo, kdo by neměl projít nějakým tím elementem prvního procesu.

Na tomto místě je nutno varovat každého, kdo čte tyto řádky, že ne příliš mnoho jedinců na vaší planetě bylo s to podstoupit proces duchovní hypnoterapie a navázat správné spojení s vlastním duchovním světem. Někteří, co tak učinili, pro určité důležité duchovní důvody, se postupně vrátili do dřívějšího, neduchovního způsobu životního stylu. Druzí, nedbaje varování, praktikují postaru. Zašpiňují tento proces svými vlastními nápady a ideami jiných falešných náboženských systémů, spiritualistických a okultistických trendů, zabývajících se otázkou, jak má vypadat struktura a údržba duchovních procesů a duchovního života. Takovýmto praktikováním a postojem zaprodali se dobrovolně negativnímu stavu. Prohlašují, že nadále pravidelně provádějí duchovní hypnoterapii a denně konají niterní pouť, nicméně tato praxe bez stálého opravování v duchu Nového zjevení Pána Ježíše Krista se stala negativní a nepřijatelnou. Naneštěstí dále užívají jména zprostředkovatele přenosu, původce té metodologie, zřejmě za účelem přivábení případné klientely.

Jen několik jedinců, kteří původně završili tento proces, jak byl znám v té době, zůstalo jeho věrnými stoupenci, když zasvětili své životy následným náležitým procedurám s ochotou podrobit se nutným změnám v samotném procesu, jak jsou zjevovány v čase a prostoru. Zaujetím správného duchovního postoje získalo několik málo těchto jedinců dar pohyblivosti, poddajnosti, přizpůsobitelnosti a vyrovnanosti. Nyní však se může stát, že dokonce i z tohoto nepatrného počtu zájemců někdo nebude chtít nebo nebude duchově schopen přijmout ani aplikovat, co zde následuje a co je zjevováno v této porci Nového zjevení. Je to věru proces diferenciace, separace a zvolení loajality vůči

pozitivnímu nebo negativnímu stavu, jakožto i odhodlání sledovat cestu neustálého duchovního pokroku. Konec konců je to na každém zvolit si svobodně nebo odmítnout poslání a praktickou aplikaci všeho, co je zjeveno v této dávce Nového zjevení, jak je zaznamenáno v této knize.

Ovšem na základě kvalitativního požadavku pozitivního stavu nebyla většina lidských tvorů na vaší planetě ještě hotová podstoupit tento proces. Jestliže v době kdy tento proces byl účinný, jen málo lidí bylo připraveno jej prožívat a mít z něj nějaký užitek, pak ještě méně jedinců bude na určitý čas ochotno zkusit jeho modifikovanou verzi. S ohledem na výše uvedené, dohodneme se na tom, co je dobrý plán a postup v léčebném procesu vůbec: Většina lidí bude moci projít jen jednoduchou počáteční fází tohoto procesu, bohem níž se mohou vyřešit, nebo zmírnit, či značně zeslabit jejich duševní nebo tělesné problémy, získané během pozemského života. Nebude pro ně třeba, aby došlo aspoň tak daleko, aby se octli ve spojení s vlastní nejniternější Duchovní myslí.

Někteří budou schopni dostat se do styku se svou nejniternější Duchovní myslí, ale nic víc. Jiní zase budou s to postoupit o krok dále a proměnit stín či stíny na úrovni Duchovní mysli. Menšina bude připravena pokročit až tak daleko, že naváže kontakt s některými svými duchovními rádci, ale ne se všemi. A ještě méně bude těch, kdo budou moci být ve spojení se všemi duchovními rádci, ale ne s Pánem Ježíšem Kristem. A přece ještě i z této menšiny jen malinký počet bude ochoten a připraven prožít ve svém osobním niterném životě vše, včetně Druhého příchodu Pána Ježíše Krista. Zbývajících několik málo jedinců prozatím bude schopno pokročit dále a vyčistit neřádstvo, které obklopuje vnitřní i zevní mysl a pak provést unifikaci jejich Nejniternější duchovní mysli, vnitřní mysli i zevní mysli v jednu sjednocenou duchovně-duševně-fyzickou mysl.

Každý z výše popsaných kroků má své místo i svou hodnotu. Každý z nich slouží nějakému důležitému účelu, nehledě na to, zda se o tom ví, že takovému účelu slouží. Podle rozsahu a stupni připravenosti lidí prožívat jeden nebo více kroků, každý z nich se připravuje k důležité duchovní volbě ve chvíli jejich Posledního soudu a, což je nejzávažnější, v době poslední fáze Druhého příchodu Pána Ježíše Krista. Staví je do pozice na jejich vlastní úrovni pro provedení správného výběru, který rozhodne o místě, jaké zaujmou v povšechné duchovní organizaci stvoření. Při uskutečňovaní posledního kroku v tomto procesu mějte laskavě na mysli, že postup se poněkud bude lišit u těch, kdo již podstoupili první dva kroky (duchovní hypnoterapie a pravidelné niterné putování) od těch, co nikdy neměli žádnou zkušenost s touto metodologií. Zkušení veteráni tohoto procesu (užije-li se vašeho výrazu) musí pokračovat až k jeho dovršení. Někteří z vás to již zdárně učinili. V takovém případě předcházela zkušenost teoretické formulaci samotného procesu. Tak tomu muselo být z bezpečnostních důvodů. Členové negativního stavu neměli možnost kontaminovat proces, protože se nevědělo, co se má očekávat. Jakmile se tato zkušenost u některých z vás uskutečnila, může se přikročit k formulaci teorie tohoto procesu.

Pro nováčky v tomto procesu je nutný značně modifikovaný přístup. Od této chýle je radno, aby se podnikly následující kroky (jsou aplikovatelné jak pro duchovního hypnoterapeuta, pomáhajícího jiným procházet tímto procesem, tak i pro ty, co to činí samostatně):

1. Po ustanovení stavu niternosti (podle metod, popsaných ve shora uvedených třech knihách), prvním krokem je určit, zda klient nebo vy (děláte-li to samostatně) jste připraveni a doopravdy ochotni pracovat s vlastní bytostí užitím prostředků této, zvláštní metodologie. Je-li tomu tak, pak můžete přistoupit v prozkoumání povahy těch problémů (máte-li vůbec nějaké), kterými se musíte zabývat.

V nové proceduře, než se naváže důsledné spojení s nejniternější Duchovní myslí, je nutno se nejprve zbavit všech nánosů nečistot, získaných v průběhu celého života na planetě Nula od okamžiku početí až do přítomné doby. Pamatujte si, že tyto problémy užívá negativní stav, aby blokoval váš jasný přístup bez překážek k vaší nejniternější Duchovní mysli. Konec konců, tyto zvláštní problémy - ať psychologického nebo tělesného rázu - byly získány zvenčí a upevnily se v nevědomé oblasti vaší zevní mysli. Proto je třeba je odstranit z pozic nevědomých procesů této dílčí mysli. Musí nastat odloučení od všeho, co na vás bylo navaleno během vašeho pozemského života a co se následně internalizovalo ve sférách nevědomých částí zevní mysli, jakožto i od jiných aspektů vaší mysli. Tyto jiné aspekty nebyly formovány nátlakem vnějších požadavků, ani sociálním, ekonomickým, rasovým, kulturním a náboženským prostředím. Zde se musí jasně rozlišovat, neboť ve většině případů jsou všechny vnucené a uměle navozené a pak internalizované stavy negativního původu. Jsou zdrojem všech vnějších problémů. V tomto ohledu je nutno se řídit podle pravidla: Dej císaři, co je císařovo, a Bohu, co jest Boží.

Důvodem, proč tyto problémy byly vyřešeny během prvních dvou kroků z pozice Duchovní mysli, bylo to, že tenkrát všechny duchovní bitvy byly namířeny a soustředěny kolem oblasti Duchovní mysli. Boj zuřil, aniž by si kdo toho byl vědom. Průběh této bitvy se projevil v rozličných duchovních, duševních a tělesných symptomech lidí a nikdo nevěděl, jak se tyto příznaky objevily a proč trvaly. Proto vše se muselo dělat ze zmíněné pozice, jeho pohonná látka pro lidské problémy přicházela z této bitevní situace. Avšak nyní bitevní pole se přesunulo na vnitřní a zvláště zevní úroveň lidské mysli. Všechno úsilí negativního stavu se soustředilo na těchto územích, aby se ztížilo chápání toho, co se snaží sdílet Duchovní mysl a všichni ti, co jsou v pozitivním stavu. Zároveň na této úrovni uvědomělosti dochází velmi často ke zdařilému zcestnému usměrňování pozornosti pryč od pravé Duchovní mysli směrem k tomu, co ve skutečnosti je výrůstek falešné vnitřní mysli. V takovém případě lidé si myslí a cítí, jako by byli ve spojení s vlastní pravou Duchovní myslí, a zatím fakticky jsou ve styku s něčím či s nikým jiným. Předstíravost pseudomysli je do takové míry přesvědčivá, že je vskutku velmi obtížné odhalit její podvodnost. Zde opět nutno připomenout, že právě pro tuto zhoubnou práci a pro to blokování jsou používány vnější psychologické a tělesné problémy. Z tohoto důvodu musí být v prvním kroku problémy podobného rázu vyřešeny dříve, než se pokročí dále.

Vyřešení těchto problémů se docílí určitými procedurami, užívanými běžnými léčiteli a hypnoterapeuty. V hlubokém hypnotickém stavu naváže se spojení s klientovou či vlastní nevidomou oblastí zevní mysli a vyvedou se na povrch k jasnému vědomí všechny zapomenuté, potlačené i zatlačené důvody, které jsou v pozadí vědomých problémů. Pak se nabídne jejich vyřešení pomocí procesu změny struktury a vybudování účinného mostu mezi nimi a vlastním jednáním a postojem. Užije se silných sugescí, povzbuzujících k provedení změn v sebeničivém chování a životním

stylu. Klient se zároveň učí sebehypnóze, která pomůže v upevňování nových, produktivnějších způsobů chování. Zde se již od samého začátku hypnózy zodpovědnost za pocity blahobytu a jeho stálého posilování přenese na samého klienta. Je zodpovědný za to, že se bude nebo nebude cvičit v předepsané sebehypnóze. Provádí-li ji pravidelně, pak špatné zvyky starého životního stylu, které působí všechny problémy a trampoty, se zlomí a klient se tak stane šťastnějším a funkčně výkonnějším člověkem. Jak bylo řečeno shora, většina lidí se zastaví u tohoto bodu. Chce-li však někdo postoupit dále v tomto procesu, pak další krok je nezbytný.

2. Jakmile jsou všechny zevní faktory získaných problémů odstraněny očistou, musí dojít k navázaní spojení s vlastní Nejniternější duchovní myslí. Od tohoto bodu nadále je třeba ve veškeré práci postupovat z této nejniternější pozice směrem k zevní pozici - z pozice vlastní pravé Duchovní mysli k pozici všech, zbývajících oblastí celkové mysli. Po navázání spojení s Nejniternější duchovní myslí a po ujištění se - mocí intuice - že vskutku došlo ke spojení s vaší Nejniternější duchovní myslí, poprosíte tuto Mysl, aby vás upozornila na jiné problémy (jakož i na souvztažné duchovní faktory psychologických a nebo tělesných problémů - které byly dříve vyřešeny), mající čistě duchovní spojitost i původ. Nyní je nám jasné, že tyto problémy - jako vůbec vše duchovní - nemohou být probírány jinak než z pozice nejniternější Duchovní mysli. Na tomto místě musí být opravena všechna nesprávná pojímání Boha, duchovnosti, života, vztahů, náboženství, stvoření atd., jejich falešnost se musí odstranit a nahradit pojímáním náležitým a pravdivým ve shodě s idejemi Nového zjevení.

Když se tyto ideje přijmou ochotně a svobodně, z vlastní svobodné vůle, pak se může učinit další krok. Ten, kdo má potíže s přijetím idejí Nového zjevení a kdo není ochoten provést nutné změny ve vlastních názorech, filosofickém myšlení, náboženství a systémech víry, dále postoupit nemůže. Rozhodne-li se přece jen kráčet dál, bez přijetí Nového zjevení, končí tím, že se dostane do kontaktu s negativními duchy, kteří budou prohlašovat, že jsou Pánem Ježíšem Kristem a opravdovými duchovními rádci. Tito podvodníci s úmyslem polapit vás do pasti své pseudo-duchovnosti nebo upevnit tu vaši, zajdou až tak daleko, že vám budou předpovídat budoucnost a ujistí vás, že skutečně dojde k událostem přesně tak, jak bylo řečeno. Může být lepší způsob, jak někoho svést? Zajisté jsou schopni vyčíst vše z vašeho minulého života či životů v předešlých dimenzích a nastínit úspěšné vyřešení všech s nimi souvisejících problémů, jakožto i nabídnout uzdravení s velmi pěknými a pozitivními výsledky. Je nám teď jasné, že takové výdobytky je velmi těžko hanit nebo je prohlásit, že pocházejí z negativního stavu či jsou dílem zlých duchů. Většina lidí však pohodlně zapomíná, že při nynějším pojímání přirozenosti Pána Ježíše Krista a Jeho/Jejího Nového zjevení, nebojuje se o nic jiného, než znemožnit přijetí těchto zjevených skutečností.

Aby negativní stav uspěl ve svých snahách, vymyslel zcela nový přístup a přitom se drží svých starých cest neřesti a šerednosti. Nový přístup je v přivlastnění metod a taktik pozitivního stavu: Uzdravovaní, niterní pouť, slova lásky a moudrosti, oslavování a kázání o Bohu (s rozmanitými jmény), ba dokonce i provádění všelijakých zázraků, jen aby zavedly na zcestí - je-li možno - i ty, kdo již přijali a měli co činit s idejemi Nového zjevení. Je to nelehká situace pro všechny žijící na vaší planetě. Ale to je částí dohody a je to nutné pro úplné odhalení pravé povahy negativního stavu. Jak tedy lze rozlišit mezi pravými a nepravými zvěstmi či mezi pravdivými a falešnými

duchovními rádci?

Jak již bylo řečeno při různých příležitostech, nemáme jinou metodu v přítomné době, než že se radí naslouchat velmi jemnému varovnému hlasu vlastní intuice a opatrně prozkoumávat své pravé úmysly, s jakými přistupujete k těmto důležitým duchovním záležitostem a k procesu niterného putování nebo k duchovní hypnoterapii. Také se vší vážností požádat Pána Ježíše Krista o větší stupeň lásky, rozlišující moudrosti a o nadělení velmi bystré intuice se schopností rozpoznat tyto situace včas, než dojde k polapení do pastí, nastrojených negativním stavem. Budete-li sledovat tyto procedury, pak budete moci vědět, oč běží. Navíc se radí neustále žádat o takovou znalost, ale zároveň pořád sama sebe zkoumat, zpytovat a zkoušet, zda se nevloudily nekalé motivy a nepravé úmysly v tomto, či jiném ohledu. Když se toto bude provádět pravidelně, vaše úsilí přinese dobré ovoce a pak budete mít jistotu v tom, kdo je kdo a co je co. Když dojde k uznání pravé Přirozenosti Pána Ježíce Krista a všech idejí Nového zjevení, pak se může pokročit dále.

3. V tomto stupni pokročení jsi přiveden na vrch vlastní duchovní hory a přistupuje se ke konverzi tvého stínu. Základní pojmy vrchu duchovní hory a stínu byly vysvětleny v knihách *Principy duchovní hypnózy* a *Kdo jsi a proč jsi zde?*. Na samém začátku vývojové fáze duchovní hypnózy se předpokládalo, že ‚stín' nadále zachovává tvar, jaký se ukázal na vrchu duchovní hory. Mohl se jevit a zůstat jako nějaké zvíře, příšera, démon, neoduševnělá věc nebo jako humanoid. Velmi brzo po tomto počátečním pojímání autor duchovní hypnózy si ujasnil, že pravá konverze ‚stínu' nemůže nastat, nebude-li přeměněn ve formu muže nebo ženy a pokud se nestane strážcem u vrat pekla na úrovni Nejniternější duchovní mysli. Zároveň má se mu nebo jí svěřit funkce ochránce bezpečnosti, odrážejícího útoky a urážlivé výpady negativních entit a podvodníků.

V tomto pojímání byl stín transformován v podobu muže nebo ženy a stal se duchovním rádcem. Občas se objeví stínů víc než jeden - jak mužského, tak i ženského pohlaví. Ale to je častěji výjimkou než pravidlem. Pamatujte si, prosím, že vše toto se děje na úrovni Nejniternější duchovní mysli. Proces konverze vlastních stínů odpovídá vymetání smetí, které obklopuje Nejniternější duchovní mysl.

Nicméně tenkrát nebyl nikdo duchovně připraven k tomu, aby si uvědomil, že existuje jak mužský, tak i ženský stín na každé úrovni mysli, se kterým je třeba jednat a konvertovat jej do pozitivnímu stavu. Není to nahodilé, že než negativní stav mohl být aktivován; musela být původní androgynní forma rozštěpena na oddělené mužské a ženské formy, jež se později objevily jako muž a žena v separovaných postavách. Unifikace těchto osudově závažných principů nemohla podnítit negativní stav k tomu, aby vstoupil do jsoucna a bytí. Více o tomto předmětu se můžete dočíst v první části třetí kapitoly knihy *Základy lidské duchovnosti*.

Aby se tato separace udržovala - a s ní i život negativního stavu - do nekonečna, byly jak mužské, tak i ženské ‚stíny' přiděleny již na úrovni Nejniternější duchovní mysli, a to za tím účelem, aby vytvářely a udržovaly stav rozbrojů, nerovnosti, animozity, izolace, separace, nedorozumění, externalizace a mnohých jiných negativních rysů všech principů maskulinity a femininity v každém žijícím a dýchajícím jedinci na vaší planetě a v celé zóně vymístění. Tato znalost nemohla by být nikomu přístupná dříve,

než unifikace těchto principů ze stanoviska zóny vymístění a planety Nula mohla být dokončena u Nejvyššího, nyní zvaného Pánem Ježíšem Kristem.

Povšimněte si, prosím, že to nebylo náhodou, že v procesu křížení a příprav k narození Ježíše Krista na vaší planetě byl vzat jeden prvek z Josefa - maskulinní princip, a druhý element z Marie - princip femininní. Tyto dva prvky nejprve prošly fúzí, pak k nim byl přidán jeden element z Absolutní vnější mysli Nejvyššího, zkřížen a fúzován. V tomto stavu byly uloženy v Mariině lůně, aniž došlo k tělesnému pohlavnímu styku, aby tak se vyvinulo tělo - kříženec pro Ježíše Krista. Po té postupně byl vložen do toho hybridizovaného těla element z Absolutní duševnosti - Absolutní vnitřní mysli. A posléze - po značných přípravách a procesu přizpůsobování se - vstoupil do toho těla a té duševnosti element, vyšlý z Absolutní duchovní mysli - Duch.

Bylo by to hrubou chybou usoudit, jak to činí většina křesťanů, že sperma Josefa nijak nebylo použito v narození Ježíše Krista. Bylo absolutně nezbytné je použít, jediný rozdíl byl v tom, že Josef si nebyl ničeho vědom a neměl žádný sexuální styk s Marií před narozením Ježíše Krista. Bez využití maskulinního elementu ze zóny vymístění a z planety Nula, Pán Ježíš Kristus by vůbec nikdy nebyl schopen vyplnit Své poslání. Bez tohoto činu by se žádné sjednocení nemohlo provést. Odloučenost principů femininity a maskulinity by potrvala navěky a zóna vymístění by byla obsazena provždy, čímž by zásobovala negativní stav životní silou do nekonečna. Žádná eliminace negativního stavu by nenastala. Vždyť negativní stav je stavem separace všech principů. Aby se provedlo sjednocení femininního a maskulinního principu s ohledem na zónu vymístění a planetu Nula, bylo nezbytné využít obou těchto principů a postavit na nich základ pro budoucí spasení všech chycených do pasti negativního stavu.

Před završením fúze přírodního těla Ježíše Krista v celistvost Nejvyššího, vědomí nutnosti mít alespoň dva stíny dvojího pohlaví nebylo vhodné ani možné. Stín obvykle zůstal nesjednocen se svých opačným principem dokonce i po konverzi. Tato situace je závadná, neboť nedovoluje, aby se prožila unifikace Nejniternější duchovní mysli s ostatkem vlastní mysli - vnitřní a vnější mysli. Duchovní manželství ženských a mužských duchovních rádců je něco, co představuje zcela jiný aspekt duchovní skutečnosti, než tomu bylo s dřívějšími ‚stíny'. V případě stínů to znamená vysvobození maskulinního i femininního principu z pekel, to jest z negativního stavu a ze stavu odloučenosti. Tento stav separace nedovolil vnímání pravé reality tím, že ji zredukoval na fyzickou, smyslovou a smyslnou úroveň prožitku a komunikování.

Význam duchovního manželství principů představovaných femininními a maskulinními rádci, dlícími v oblasti Nejniternější duchovní mysli, bude probírán v následujícím bodě.

Tedy v tomto stupni pokročení musí být vyveden na světlo jak mužský, tak i ženský ‚stín' a obrácen do pozitivního stavu a tak sjednocen. Toto není unifikací lásky a moudrosti, dobra a pravdy, účinné lásky a víry, ani maskulinity a femininity, jak je to v případě principů, představovaných mužskými a ženskými rádci. Je to osvobození principů maskulinity a femininity od všech padělků, překroucenin, perverzí a zmrzačování, způsobených pekly, a unifikací energií, sil, životnosti a sexuality, produkovaných těmito principy. Pomocí těchto sjednocených energií mohou tyto

entity - silou vloženou do nich Pánem Ježíšem Kristem - ochraňovat Nejniternější duchovní mysl před obklopením všelijakými neřádnostmi z negativního stavu a též před pseudomyslí, která byla umístěna do blízkosti pravé Duchovní mysli pseudotvůrci a napojena na nejhlubší, nejnižší pekla zóny vymístění. Zároveň stávají se tyto obrácené entity strážci rovnosti a jednoty všech maskulinních a femininních principů na všech úrovních lidské mysli. Ode dneška toto bude funkcí všech nově sjednocených entit, strážců nejniternější Duchovní mysli. Jakmile tento krok je dovršen, může se pokročit dále.

4. Mnoho lidských tvorů nebude připraveno podniknout tento krok. Je to stupeň pokročení do sféry daleko vyššího duchovního uvědomění a integrace. V tomto stupni je učiněn pokus uvést a poznat předně vlastní duchovní rádce, jakož i jiné duchovní poradce, pokud jsou přiděleni Pánem Ježíšem Kristem. Připravenost k tomuto kroku musí být nejdříve zajištěna ve vlastní Nejniternější duchovní mysli. Je-li určeno, že jakýkoliv případný jedinec není ještě připraven učinit tento krok, pak se navrhne, aby se tato připravenost vyvinula někdy v budoucnu - a to buď ještě zde na Zemi nebo potom. A ovšem, když se tato připravenost ustanoví v blízké budoucnosti, pak to bude nade vší pochybnost známkou, že nastal čas pro setkání s pravými duchovními rádci. Tehdy se může pokročit k dalšímu bodu.

Prokáže-li se, že tento krok se může učinit hned nyní, pak je nutno při vyvolání duchovních rádců sledovat podle postupu, popsaného v knize *Kdo jsi a proč jsi zde?*. Rozdíl mezi procedurami, uvedenými v té knize a mezi přítomnými požadavky je v tomto ohledu jen v metodách bezpečnostních prověrek. Jak bylo připomenuto dříve, již žádná z dosavadních bezpečnostních prověrek není spolehlivá. Daleko vhodnější metoda takových prověrek je popsána ve čtvrté kapitole knihy *Hlavní ideje Nového zjev*ení, zvláště na stránkách 49-56 anglického originálu. Čtenáři se radí, aby se seznámil s touto kapitolou, chce-li zvědět, oč tady jde.

Jemné rozlišování vlastní intuicí je nejrozhodnějším bodem v procesu bezpečnostního prověřování. Znovu zde upozorňujeme: Pociťuje-li se sebenepatrnější stav nepohodlnosti, nesnáze, úzkostnosti, strachu nebo bolesti, nebo čehokoliv nepříjemného ať duchovně, duševně či tělesně, znamená to, že nedošlo ke spojení s duchovními rádci. Bez ohledu na to, co řeknou, jak to říkají, jak se chovají a jak pěkné vypadají - i při téměř neprokazatelném pocitu nepříznivosti je jisté, že má co činit s podvodníky. V podobných případech je třeba jim sdělit, co jsou jejich práva a výsady, jak se to popisuje v knihách *Realita, mýty a iluze* a *Kdo jsi a proč jsi zde?*, anebo je odkázat k odebrání se na zvláštní místo, pro tento účel určené Pánem Ježíšem Kristem mezi pekly a mezisvětem duchů - tam se jejich stav ohodnotí a tam se jim dá možnost výběru.

Jakmile však zjistíte, že máte co činit s pravými duchovními rádci, hned přistupte spolu s nimi k práci na všech záležitostech vašeho života. Duchovní rádci mužského a ženského pohlaví představují rovnost, jednotu, jednotnost, harmonii, ucelenost a duchovní spojení čili manželství duchovních principů femininity a maskulinity neboli lásky a moudrosti, dobra a pravdy, pozitivních skutků a víry, objektivnosti a řádnosti, spravedlnosti a soudu, skromnosti a poníženosti, nevinnosti a pokory, vůle a rozumu, citů a inteligence, emocí a logiky, intuice a rozumovosti, úmysly a činů, jakož i všech

jiných atributů, vztahujících se k jejich reprezentaci. Jsou zde s vámi, aby vám dali pocit smyslu pro tyto zásady a aby vám pomohli brát je plně na vědomí a začít s procesem sjednocení těchto principů ve vašem život. Proces sjednocování je však funkcí dalšího kroku. Pokud se týká jiných duchovních rádců, pak tito mohou reprezentovat několik dalších specifických atributů zmíněných nebo jiných duchovních principů, které vyžadují větší stupeň specializovanosti a zdůraznění. Ti jsou vyvoláni a uvádějí se podle potřeby, jsou-li vůbec zapotřebí. Potřebnost jejich zapojení do procesu niterní pouti neboli v procesu duchovní hypnoterapie může být zjištěna pomocí nejniternější Duchovní mysli a již přítomných duchovních rádců a bezpečnostních strážců (dřívějších ‚stínů').

V celistvosti tohoto přístupu se ***na úrovni Nejniternější duchovní mysli*** musí zajistit minimum požadavků pro navázání tohoto kontaktu a této interakce. Minimálním požadavkem - bez něhož není možný žádný duchovní vývoj a žádná integrace - je přítomnost dvou proměněných stínů, jednoho muže a jedné ženy, jedné prvotní ženské duchovní rádkyně, jednoho primárního mužského duchovního rádce a jednoho z nejvyšších duchovních poradců. Nad tyto minimální požadavky neexistují žádná ohraničení. Můžeš mít tolik duchovních rádců, kolik je ti libo. Avšak mít méně, než bylo uvedeno výše, je známkou toho, že schází připravenost pro opravdovou duchovní transformaci a nový životní styl. Jednou je dovršen tento krok, lze se pokusit o další.

Musí se znovu připomenout, že mnoho lidských tvorů nebude připraveno učinit tento krok. Anebo budou velmi váhat v zaujetí správného stanoviska k duchovním idejím, vztahujícím se k tomuto kroku. A přece bez náležitého dokončení tohoto kroku nemůže dojít k duchovní transformaci. Bez dovršení tohoto stupně pokročení není možno postoupit dále. Pokusí-li se kdo jít vpřed i přes fakt, že příslušný krok nebyl náležitě pojat ani dovršen, uvrhuje se do obrovského duchovního nebezpečí.

5. V tomto stupni pokročení dochází k setkání s vlastním Nejvyšším duchovním rádcem - Pánem Ježíšem Kristem. Toto je nejrozhodnější krok ve všech ohledech. Je to také nejcitlivější krok, co se týká bezpečnosti. Zde budou pekla co nejusilovněji zatarasovat cestu k náležitému uznání a přijetí pravé Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista. Co největší počet podvodníků může se ukázat během tohoto kroku. Musíte být připraveni použít svou intuici při prověřování každé pídě cesty v procesu setkávání se s Pánem Ježíšem Kristem. Slyšíte-li slova jsem Kristus, já jsem Ježíš, jsem Bůh, jsem Nejvyšší, jsem Pán, já jsem Ježíš Kristus, jsem Jehova a jiné podobné výrazy, pak si můžete být jistí, že nejste ve spojení s pravým Pánem Ježíšem Kristem. Slyšíte-li však slova: Jsem Pán Ježíš Kristus, neznamená to nutně, že se jedná o pravého Pána Ježíše Krista.

A zde je na místě diskuse o Přirozenosti Pána Ježíše Krista. Uslyšíte-li něco jako ‚jsem Syn Boží', ‚Syn člověka' a podobné odpovědi a prohlášení, pak nejste v kontaktu s opravdovým Pánem Ježíšem Kristem. Klíčovými slovy v tomto ohledu mají být ‚Lidské Božství' (‚Mé Božství bylo učiněno lidským') a ‚Božské lidství' (‚Mé lidství bylo učiněno Božským'). ‚Lidské Božství' a ‚Božské lidství' prošla unifikací a fúzí v povšechnosti Nejvyššího, čehož výsledkem je úplně nový duchovní stav, mající jen jedno přijatelné jméno - Pán Ježíš Kristus. Nedojde-li k podobné rozpravě či vyciťujete-li, že nastala určitá kolísavost v tomto ohledu, pak můžete být ujištěni, že nejste ve spojení s pravým

Pánem Ježíšem Kristem. Řečeno zase: Prozkoumejte svou intuici a prověřte své pocity s krajní opatrností.

Někteří z lidských tvorů se uspokojí, uslyší-li zprávu, že jsou ve styku s ‚Kristem', nebo s ‚Ježíšem', či s ‚Nejvyšším', nebo s ‚Bohem' atd. Uzavřou pak svou věc, majíce za to, že docílili, co chtěli, a tím se zastaví. Toto je duchovně velmi nebezpečná situace. S ohledem na skutečnosti popsané v předešlých kapitolách této knihy, nebyl navázán žádný poměr s Novou přirozeností Pána Ježíše Krista. Dochází ke spojení s podvodníky. Když se toto stane, falešný Kristus zavládne vaším životem a bude vás postupně uvrhovat do větší a vaší duchovní záhuby. Jak se tohle bude dít, falešný nejvyšší rádce - nehledě na to, jakého jména použije - zdařile zamění vaše pravé duchovní rádce a dřívější stíny a zotročí vás pod vládou negativního stavu, přitom může mluvit i konat činy ‚lásky' a ‚moudrosti' (alespoň ze začátku, jen aby vás dostal do svých spárů). Naneštěstí, tito podvodníci, kteří nastoupí na místo vašich opravdových duchovních rádců a dřívějších ‚stínů', budou vypadat, chovat se, jednat, jevit se a mluvit přesně tak, jak ti praví. Nebude možno snadno vycítit rozdíl. Nicméně postupně, ač ne hned, začnete se cítit hůř a ukáží se všelijaké podivné duchovní, duševní a tělesné symptomy. V tomto bodě již musíte vědět, oč běží a je na čase učinit nápravu!

Bohužel, mnohým lidským tvorům bude velmi zatěžko přijmout ideu o Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista, jak je pojímána v této porci Nového zjevení. A přece od nynějška není možné jiné pojímání a jiný poměr vůči Pánu Ježíši Kristu, zvláště pak, čtete-li tuto knihu anebo přejete-li si podstoupit proces duchovní transformace prostředky duchovní hypnoterapie a niterné pouti, prováděnými každodenně.

Musíte si uvědomit, že došlo k úžasné duchovní revoluci v pojímání Přirozenosti Nejvyššího, jenž se stal Pánem Ježíšem Kristem procesem popsaným v předešlých kapitolách. Jak již bylo uvedeno, tato revoluce zatřese základy veškerého stvoření a zóny vymístění se vším jejich obyvatelstvem v budoucích věcích. Že tomu tak vskutku bude a že uznání tohoto faktu o Pánu Ježíši Kristu bude záležitostí života a smrti, dovídáme se z vnitřního smyslu slov Pána Ježíše Krista, jak jsou napsána v Janově evangeliu v kapitole 6 ve verších 53-58:

> ‚Ježíš jim řekl: Zajisté pravím vám, nejíte-li maso z těla Syna člověka a nepijete-li Mou krev, nemáte života v sobě.'
>
> ‚Kdo jí maso z Mého těla a pije Mou krev, má život věčný, a já jej vzkřísím v poslední den.'
>
> ‚Neboť maso z Mého těla je pravý pokrm a má krev je pravý nápoj. Kdo jí maso z Mého těla a pije Mou krev, ve Mně zůstává a Já v něm. Jako Mne poslal živý Otec a Já jsem živ skrz Otce, i ten, kdo jí Mne, bude živ skrze Mne.'
>
> ‚To je chléb, který sestoupil z nebe - ne jak jedli vaši praotcové manu a zemřeli. Kdo jí tento chléb, bude živ na věky.'

‚Nejíte-li maso z těla Syna člověka a nepijete-li Jeho krev, nemáte života v sobě' znamená přijmout ve vlastním srdci ideu, že lidské tělo Ježíše Krista bylo učiněno

Božským, a že prvky, vzaté z Josefa a Marie, byly po jejich zbožštění spojeny fúzí v povšechnosti Nejvyššího, a tak došlo k narození zcela nového stavu křížení v Přirozenosti Nejvyššího. ‚Pít Jeho krev' značí přijmout ten fakt, že Nejvyšší vzal jeden prvek ze Své absolutní vnější mysli, provedl fúzi s elementy Marie a Josefa, potom k ním přidal jeden prvek ze Své Absolutní vnitřní mysli a znovu provedl fúzi. A pak když proces divinizace byl dokonán, vzal jeden element ze Své Absolutní duchovní mysli-Absolutního ducha, a dal je dohromady pomocí fúze a klížení. Tímto činem připravil Nejvyšší příznivé podmínky pro lidské tělo Ježíše Krista, aby tak postupně, krok za krokem, v čase a prostoru, zcela prošlé fúzí bylo integrováno v celku Jeho/Její Absolutní Přirozenosti.

Když se tento akt naplnil, stal se Nejvyšší navěky plností Pána Ježíše Krista. I to se má rozumět pod slovy ‚jísti maso z těla Syna člověka' a ‚pít Jeho krev'. Splynutí s touto skutečností dává vpravdě život věčný. O tom svědčí slova ‚Neboť maso z Mého těla je pravý pokrm a Má krev je pravý nápoj'. Jenom plným přijetím tohoto procesu lze dojít k jistotě, že vskutku jde o spojení s pravým Pánem Ježíšem Kristem. Toto se odráží ve slovech: ‚Kdo jí maso z mého těla a pije Mou krev, ve Mně zůstává a Já v něm.'

Ovšem mnozí budou znechuceni tímto pojímáním Přirozenosti Pána Ježíše Krista čili Nejvyššího. Rovnou odmítnou připustit možnost, že by se podobný proces mohl odehrát u Nejvyššího. Příliš jsou zamilováni do tradičního pojímání Přirozenosti Pána Ježíše Krista či Nejvyššího či Boha nebo do čehokoliv, co mají a čemu věří. Dokonce citují biblická rčení, podle nichž Ježíš Kristus je tentýž navěky (‚Ježíš Kristus je stejný včera i dnes i na věky', Židům 13:5). Doslovný výklad tohoto rčení zdánlivě naznačuje, že k žádným změnám v povaze Nejvyššího či Ježíše Krista nikdy nemůže dojít.

Avšak kdyby tato interpretace uvedeného rčení byla správná, především by se pak Nejvyšší nikdy nebyl mohl vtělit ve fyzické formě Ježíše Krista. Vždyť takový krok znamenal ohromnou změnu! Duchovní, vnitřní spoluoznačení slova stejný prostě má ten význam, že nehledě na to, jak se přirozenost Nejvyššího, Pána Ježíše Krista, mění, zůstává přesně takovým Jedním Nedělitelným Stvořitelem či Bohem a že není vůbec nikoho druhého v jsoucnu a bytí. Jeho/Její milující, laskavý, spravedlivý a moudrý postoj k Svému stvoření bude navždy tentýž, nezměněný a bude provždy v absolutní proporci. Toto je význam stejnosti.

Na neštěstí mnoho jedinců po přečtení této knihy skončí přesně tak, jak se to stalo s dřívějšími učedníky Pána Ježíše Krista na planetě Nula, jak to dosvědčuje verš 60 téže kapitoly u Jana: ‚To je těžká řeč! Kdopak ji může pochopit?' A samozřejmě, jak 66 verš říká: ‚Od té doby mnoho z Jeho učedníků odešlo zpět a již s ním více nechodili.'

Nepřijme-li kdo skutečnost Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista, pak se sám odsoudí k duchovní regresi, sklouzne zpět do negativního stavu (‚odešlo zpět') a nebude moci již s Ním/Ní více chodit. A toto je duchovní smrtí. S ohledem na tyto skutečnosti je očividné, jako je to důležité v tomto bodě přistoupit k setkání se s Pánem Ježíšem Kristem jako s Nejvyšším duchovním rádcem, a to ze stanoviska nového pojímání Jeho/Její Přirozenosti. Cokoliv méně nebo jinačího bude mít za následek ‚odchod zpět' a nemožnost ‚více s Ním/Ní chodit'.

Jakmile se toto uvedení učiní, všechny bezpečnostní prověrky jsou provedeny a jste ujištěni, že jste ve spojení s pravým Pánem Ježíšem Kristem, pak Jej/Ji pokorně požádáte, aby s vámi zahájil proces transformace, unifikace a integrace všech principů pozitivního stavu. Tato prosba má za účel prožít ve vlastním srdci osobní Druhý příchod Pána Ježíše Krista. Tento proces sestává z následujících kroků:

6. Když jste se ocitli na vrcholku vlastní hory, kde jsou s vámi duchovní rádci, bezpečnostní personál a Pán Ježíš Kristus, informujte se u Pána Ježíše Krista, jste-li připraveni učinit další krok. Tento stupeň pokročení vede k odstraňování neřádstva a špíny zalévajícího a obklopujícího vaši vnitřní mysl. Je-li odpověď na vaši otázku kladná, požádejte pak Pána Ježíše Krista, aby vás i všechny, co jsou s vámi na vrcholu hory, přenesl na úroveň vaší vnitřní mysli a ukázal vám přesně, v jakém stavu se nachází vaše vnitřní mysl v tomto okamžiku. Vnitřní mysl reprezentuje veškerou duševnost a všechny její procesy (myšlení, cítění, chtění, usuzování atd.) s jejich jakostí i stavem. Duševní pochody se odvozují z jejich duchovních idejí, jež jsou produkovány a jež se u každého odehrávají na nejvnitřnější úrovni Nejniternější duchovní mysli. Jakmile jsou tam vytvořeny, proudí do oblasti vnitřní mysli, kde se transformují v modalitu duševních procesů.

Je to zde, kde většina idejí, ne-li všechny, je zachycena určitými bloky kolem vnitřní mysli, vystavěnými silami negativního stavu, a kde jsou posléze zatemňovány, znetvořeny, zprzněny, zfalšovány a zmrzačeny. Potom, v tomto novém hanebném stavu, je jim dovoleno, aby vstoupily do vnitřní mysli a staly se formou specifické kvality duševnosti. K tomuto účelu umístil negativní stav kolem vnitřní mysli své vlastní ‚strážce' (stíny), za jejichž zády stojí četní démoni, kteří infiltrují, filtrují a jinak interpretují všechny zachycené ideje, přicházející z Nejniternější duchovní mysli. Tímto činem dávají zrod mentalitě, jež ve shodě s povahou negativního stavu v nejhorším případě, anebo – v nejlepším případě - je značně pošpiněna, otrávena a kontaminována negativním stavem. Všechny lidské negativní myšlenky, city, impulsy, tendence, náklonnosti atd. vyvěrají z tohoto zvláštního uspořádání.

Účel zde je zřejmý: Za každou cenu se stavět do cesty pravému a ryzímu vnímání, smyslu, chápání, přijetí a aktualizaci všeho, co přichází z Nejniternější duchovní mysli; nebo aby se to slyšelo, vidělo, vyciťovalo a vychutnávalo jinak, než jak to ve skutečnosti vyznívá, pociťuje se a jeví. Máte tu řadu různých stínů-strážců postavených proti pozitivnímu stavu a pro udržování negativního stavu v lidské duševnosti. Jak již bylo uvedeno shora, jsou tito strážci-stíny kontrolováni a zásobováni pohonnými látkami v pozadí stojícími démony, kteří zajišťují, aby nedocházelo k žádné proměně těchto strážců do pozitivního stavu a aby bylo zachováno negativní vyznívání lidského duševna do nekonečna.

Při práci na této úrovni je nejprve nutno se zbavit všech démonů majících za úkol zmíněnou činnost. Buď jsou vyhnáni do míst mezi peklem a mezisvětem, nebo jsou uzamčeni přímo v peklech, pokud se vzpírají a nechtějí spolupracovat; anebo se jim nabídne možnost konverze k pozitivnímu stavu, k zapsání se do Nové školy takřka hned na místě. Jakmile jsou démoni takto vyřízeni, musí se odehrát osvobození a obrácení stínů. Připomeňme zde, že jeden stín je mužský a druhý - ženský. Je možno na této úrovni mít víc než jeden pár stínů. Mějte na paměti, že čím víc se postupuje

navenek z niternosti, tím víc kvantita převládá nad kvalitou. Moc v číselném množství je mottem na těchto úrovních.

Po osvobození a konverzi stínů a po jejich transfiguraci a přejmenování, ujme se jich bezpečnostní pracovní četa, přicházející z nejniternější Duchovní mysli. Jejich funkcí je konat něco zcela opačného ve srovnání s tím, co bylo dříve. Nyní v moci, jež, jim byla dána Pánem Ježíšem Kristem, stanou se strážci ve službách pozitivního stavu proti negativnímu stavu. Zavřou vrata, jimiž se jde do pekel a před agenty negativního stavu, tak se zajistí, aby nikdy nemohlo dojít k žádným zkreslením, perversím, mrzačením, zatemňováním a falsifikacím čistoty všech duchovních idejí, proudících z Nejniternější duchovní mysli a z pravého duchovního světa. Mají udržet všechny kanály do Duchovní mysli a duchovního světa jasné a čisté a v co možná v nejlepší kondici a aby tak život pozitivní lidské duševnosti byl zajištěn. Důvod, pro který se tyto entity používají pro výše zmíněný účel a ne pro nějaký nový, a to přímo z pozitivního stavu, je v tom, že bývalé stíny této úrovně mají prvořadou zkušenost ve věci všech triků, podvodnosti, vychytralosti a protřelosti negativních sil, což jim umožňuje snadno zachytit každý jejich pokus o navracení a penetraci.

Až tento krok je dokončen, požádáte Pána Ježíše Krista, aby důkladně vyčistil, očistil a uzdravil vaši vnitřní mysl od všeho neřádstva, které na ni negativní stav navalil, a sjednotil mužské a ženské strážce, aby mohli působit v jednotě, jednomyslnosti a harmonii všech duševních aspektů femininního a maskulinního principu. Všimněte si, prosím, že je to mentální úroveň, kde se mezi ženskostí a mužskostí odehrávají neustále nejsurovější akty separace, izolace, mrzačení, nenávisti, nerovnosti a co všecko tam nemáte. Jednou z hlavních funkcí těchto strážců bude udržovat tuto jednotu, rovnost a harmonii zmíněných principů na duševní úrovni života lidských tvorů.

Až dojde k ukončení očisty a vyčištění, požádejte Pána Ježíše Krista, aby ve vás spojil a sjednotil vnitřní mysl s pravou Nejniternější duchovní myslí, takže již nebudou oddělené, ale v jednotě. Aktivace negativního stavu, jak se ozřejmí v příští kapitole, byla založena na separaci těchto principů a na následném rozdělení různých úrovní jedné mysli na tři autonomní mysli. Každá mysl pak byla obklíčena bloky a pseudomyslemi, aby se tak udržoval slav separace a izolace do nekonečna. Jakmile dojde k této unifikaci, můžete podniknout další krok.

7. V něm požádejte Pána Ježíše Kriste, aby vás i všechny, co jsou s vámi, posunul na úroveň vnější mysli. Pamatujte, že zde se mluví o té části vnější mysli, jež je nevědomá. Devadesát pět procent vnější mysli je v trvalém módu nevědomna. Jen pět procent je tedy ve stavu vědomí, neboli přístupné vašemu vědomému uvědomění.

Když již tento posun byl proveden, zjistíte, že budete muset čelit možná ještě většímu počtu stinných postav s daleko početnějšími podpůrnými systémy démonů, stojícími za jejich zády. Vnější mysl je také obklopena všelijakými bloky a stěnami, které jsou pečlivě střeženy několikerými stinnými postavami obého pohlaví. Počet těchto postav může zahrnovat jednu nebo i více dvojic. Jsou pod kontrolou několika démonů, kteří zajišťují jejich řádné fungování a loajalitu.

Mentalita a inteligence těchto stinných postav je poněkud nízká, tupá a nudná. Takovými jsou i démoni na této úrovni. Mají za účel blokovat jakékoliv cesty jdoucí do nitra a udržovat lidské tvory venku, v zevnějšnostech. Velmi se jim daří udržovat lidské tvory zaneprázdněné vnějšími záležitostmi života, banálními, nudnými, každodenními typy prací, aktivit a lopocení, které nemají žádnou duchovní a vůbec jakoukoliv hodnotu. Jejich posláním je zajistit, aby se tyto nedůležité nebo nejméně závažné činnosti považovaly za velmi důležité nebo dokonce za nejdůležitější pro život, činí je uměle příjemnými a žádoucími, takže se v honbě za nimi věnuje všechen čas.

A tím se dociluje to, že není vůbec čas nebo zbývá jen trošinku času pro niternou pouť, pro soustředění se a naslouchání niternému hlasu vlastní intuice. Ano, udržují vás, abyste byli zaneprázdněni někde jinde a dávají všem falešný pocit, že vše má být právě tak a ne jinak. Jejich účelem taky je blokovat pozitivní ideje náležitých činností a správné chování, vyplývající z vnitřní mysli a z Nejniternější duchovní mysli, a tak abyste ve svém jednání přečasto byli v rozporu s tím, co je pro vás dobré a správné. Můžete mít znalost toho, co je pravé a pravdivé, ale nebudete mít chuť, ani motivaci, ba ani nepocítíte potřebu podle toho se chovat. Vhodným příkladem pro takovou situaci může sloužit někdo propadlý nějaké chemické látce; může velmi dobře vědět, že jeho/její návyk je nesmírně zhoubný, ničemný, ohrožující život, a přece nadále se chová v rozporu s touto znalostí. Jak často jste překvapeni, když zjistíte, že jednáte způsobem, o němž víte, že je nesprávný a nevhodný, ba dokonce pro vás zhoubný! Ptáte se sama sebe s údivem a pobouřeně: ‚Proč jsem to udělal?', aniž by přišla správná odpověď. Učinit, abyste se takto chovali, je přesně to, co mají jako svou funkci stinné postavy, umístěné kolem vaší vnější mysli.

První věcí tedy je zbavit se těchto démonů stejně, jak se o tom zmiňuje bod číslo pět. Až démoni zmizí, může dojít k osvobození a konverzi stinných postav. Budiž znovu řečeno, že zde máme mužské a ženské protějšky. Jejich účelem je blokovat možnost jednotného vystupování maskulinních a femininních principů a udržovat je striktně odlišné, oddělené, nepoužitelné, navenek přesně definovatelné pro účely diskriminace, nerovnosti a na úrovni povrchnosti. Mají taky za účel učinit tyto principy omezenými, jednostrannými a příliš zdůrazňovat jejich jednostranný vnějškový postoj a způsob jednání, vyvyšováním jednoho principu nad druhým.

Jakmile jsou tyto entity osvobozeny, obráceny a osvíceny Pánem Ježíšem Kristem, stanou se strážci pozitivního stavu, udržující všechny průchody a stezky směřující k zevní mysli jasné, čisté a otevřené, k přijetí, v nezkreslené formě, všeho, co přichází z Nejniternější duchovní mysli a vnitřní mysli. Mají zajistit jasnost a jednoduchost na všech úrovních vnímání a chápání. Jak je vám známo, povaha negativního stavu spočívá v temnotě a složité zamotanosti. Po té, co se určí a objasní jim jejich poslání a až jsou postaveni na správné pozice, požádáte Pána Ježíše Krista, aby důkladně vyčistila očistil vnější mysl od všech nečistot, jedů a bloků negativního stavu. Po té se požádá Pán Ježíš Kristus, aby přistoupil ke sjednocení a spojení vnější mysli s Nejniternější duchovní myslí a vnitřní myslí, aby tak byly jednou, zcelenou, sjednocenou a úplnou myslí, jež bude zasvěcená, loajální a věrná jen Pánu Ježíši Kristu a pozitivnímu stavu.

Od této chvíle můžete prožívat ve svém srdci Druhý příchod Pána Ježíce Krista jako

soukromou, osobní událost. Až hluboce prožijete tuto veledůležitou událost, zažijete nový vztah s Pánem Ježíšem Kristem. Tato zkušenost se projeví také v tom, jaký budete mít vztah k sobě a ostatním. Od této chvíle již se nebudete vyjadřovat v pojmech jako: ‚má niterná mysl', ‚má vnitřní mys', či ‚má vnější mysl', nýbrž: ‚moje sjednocená mysl' či prostě: ‚má mysl'. Když se dostanete až sem, jste s to učinit další důležitý krok.

8. Prožití individualizovaného Druhého příchodu Pána Ježíše Krista ve vlastní mysli činí vás hodnými toho, abyste poprosili Pána Ježíše Krista o návrat na Základnu vlastního původního domova. Pamatujte si, prosím, že váš život nezapočal na planetě Nula. Počáteční život nikdy nemůže vzniknout na té planetě, kvůli povaze jejího podivného a nezvyklého postavení. Počáteční odstartování každého sentientního života jedině může nastat buď v pozitivním stavu (plus jedna nebo výše), nebo ve stavu negativním (minus jedna nebo níže). Nula nedá popud vůbec k ničemu. Aby něco bylo něčím, něco se musí dodat k nule z toho, co je nad či pod nulou. To je podstatou matematické nuly. Takže každý, kdo se vtělil na planetě Nula, musel přijít odjinud.

V případě pozitivních jedinců čili těch, kteří se zde vtělili z místa odpovídajícího postavení nad nulou (0), stane se to, že budou znovu přivedeni do jejich původního domova, tam se setkají s členy té společnosti, k níž dříve patřili. Bude jim zde přidělen pokoj či pracovna, kam se budou denně odebírat a kde se budou potkávat s členy své duchovní rodiny a vykonávat veškerou svou činnost pouze z pozice niternosti, neboť budou v ní. A toto je místo, jež převyšuje vrcholek jejich duchovní hory. Postup je ten, že nejdříve jdou na vrchol své duchovní hory provést bezpečnostní prověrku a pro denní očistu, jak je popsáno v páté kapitole knihy *Kdo jsi a proč jsi zde?* Po té se odeberou - spolu se svými duchovními rádci a pod ochranou a péčí Pána Ježíše Krista - na svou domácí základnu. Od této chvíle budou konat svou práci nebo vše, co se má dělat, v místě jim přiděleném na té domácí základně. Je nutno upozornit, že ne mnozí budou schopni dojít až k tomuto bodu ve své duchovní práci. Převážná většina zůstane na vrcholku vlastní hory do konce svých životů na planetě Nula.

V případě negativních individuí, kteří přišli z místa nebo stavu odpovídajícího postavení pod nulou (0), to jest z negativního stavu, ti nebudou posláni na původní domácí základnu. Bylo by to odeslání zpět do pekel. Nechce se jít zpátky do stavu mizerie a temnot, aniž by to bylo zapotřebí k nějakému důležitému poučení nebo pomoci jiným dostat se ven z toho stavu. Raději požádají Pána Ježíše Krista, aby jim přidělil to nejvhodnější pro jejich nový duchovní vzhled, stav nebo podmínky a takovou nebeskou společnost (v pozitivním stavu), která potřebuje lidi jejich typu. A tento stav a místo se stane jejich domovem. Tímto bodem počínaje, po provedení bezpečnostních prověrek a očistě na vrcholku jejich duchovní hory, půjdou na novou domácí základnu, kde budou konat svou práci jedině z té pozice. Proces a povaha té práce pro oba případy (pro přicházející z pozitivního stavu i pro přišlé ze stavu negativního) jsou vylíčeny v páté kapitole knihy *Kdo jsi a proč jsi zde?*

Důvodem, proč potřebujete jít zpět na vlastní domácí základnu, je to, že ta základna reprezentuje původní stav unifikace a integrace, stav, z něhož jste se oddálili, abyste se vtělili na planetě Nula. Abyste byli znovu ucelenými, musíte se vrátit do stavu sjednocenosti a integrace všech duchovních principů. Domácí základna má tuto duchovní souvztažnost.

9. Když jste se pevně usadili na domácí základně a zařídili jste si tam pohodlné bydlení, můžete začít prožívat nebo se rozpomínat na události, k nimž došlo v průběhu vaší inkarnace na planetě Nula, neboli během přecházení z místa či stavu vašeho původního domova na tuto planetu. Tento krok je podniknut za tím účelem, aby se zjistilo, jaké byly na počátku volby; proč takové výběry byly učiněny; proč došlo, došlo-li vůbec, k úchylkám při prvním kontaktu s vámi zvolenými tělesnými geny, které vyšly z vašich pozemských ‚rodičů'; aby se objevilo, jaké byly smlouvy a závazky a zda jejich plnění bylo či nebylo dovedeno do konci. Z takto získané znalosti budete schopni stanovit, co ještě se má udělat pro úplné splnění závazků podle vašeho původního souhlasu. Znovu prožít tento proces může být velmi nepříjemné. Konec konců přicházení na tento svět ve všech ohledech je nanejvýš surovou, krutou a nepohodlnou zkušeností. Nic není to pravé ani správné v průběhu inkarnace na planetě Nula. Zakouší se přitom naprostá izolace, odloučenost, odmítnutí a opuštěnost - od všeho a vším, co je blízké a harmonické. Nicméně tato zkušenost je také nutná pro náležité pochopení a naplnění života na planetě Nula. Příchod na planetu Nula je vždy pro nějaké důležité duchovní, duševní i tělesné poučení. Nelze získat tuto znalost, aniž znovu prožijete zmíněný proces. Tento proces je sám o sobě součástí toho důležitého ponaučení.

Z takového poučení se získá náležité, významné a zcela odlišné pohlížení na vlastní život na planetě Nula. A to pak pomáhá při redefinování všech interpretací životních událostí během putování na této prapodivné planetě, a to ze stanoviska nově získané perspektivy.

10. Shora popsanou zkušenost může následovat odhalení vlastního skutečného poslání na planetě Nula. Z bezpečnostních důvodů ne všechny aspekty toho poslání mohou být odhaleny. Získání plné znalosti o povaze vašeho poslání mohlo by nepříteli poskytnout celý plán od vaší ‚pevnosti' a jejich slabých míst. Nepřítel - negativní stav - by použil takové údaje k tomu, aby rušil a podkopával toto vaše poslání. A proto plán vašeho života, odrážející se ve vašem poslání, je odhalován v postupných, malých a bezpečných krůčcích. Když jeden krok je dovršen, něco z aspektu příštího kroku je vám zjeveno, a to právě než k němu má dojít, nikoliv však hodně napřed do budoucnosti. V případě obrácených agentů negativního stavu situace je poněkud jiná. V podobných případech není třeba brát v úvahu nějaké bezpečnostní důvody, ježto plán jejich života byl vypracován negativním stavem. Tím plný rozsah jejich poslání může být odhalen v jednom nebo dvou sezeních.

Avšak obrácení negativní entity nebo záporného agenta do pozitivního stavu znamená, že bude Pánem Ježíšem Kristem pověřen novým úkolem a posláním. Celý plán této mise nemůže být zjeven pro bezpečnostní důvody. Zde se plně uskutečňuje odhodlání sloužit Pánu Ježíši Kristu v jakémkoliv rozsahu, situaci, v jakémkoliv stavu a místě. Plně se důvěřuje Pánu Ježíši Kristu, že pro vás zvolí ten co možná nejlepší životní plán, jenž je nejvhodněji v souladu s jedinečnými kvalitami vaší nově integrované mysli a její osobnosti. Konec konců jen Pán Ježíš Kristus, jsa v Absolutním stavu, může vědět v absolutním smyslu, co je pro vás dobré a vhodné. Podobná determinace není možná ze žádného jiného stavu. Všichni jste relativní vůči absolutnímu stavu. Proto je sebepoznání, jakož i všechno jiné, pouze relativní. Vaše volby, konané z vlastního popudu, nemohou brát v úvahu povšechnost vaší přirozenosti z hlediska jejího

věčného trvání. Jenom Pán Ježíš Kristus toto může učinit. Z toho důvodu zjevuje aspekty vašeho životního plánu v malých krůčcích, podle toho, jak jste připraveni učinit další krok. Předčasné odhalení obsahu toho kroku může ohrozit vás život i důležité poslání. Jsme-li v negativním stavu, musí se úzkostlivě dbát bezpečnosti. Užije-li se váš výraz.

Proces duchovní transformace pomocí Nové duchovní hypnoterapie a vcházení do nitra je jiný pro ty, kdo se vtělili na planetu Nula z pekel. Ve skutečnosti je konfigurace jejich duchovních rádců a ‚stínů' vzhledem ke všem ostatním v postavení opačném. Je jen přirozené, že jejich ‚pravými' duchovními rádci jsou negativní duchové, démoni, ďáblové a satanášové, kteří mají v moci jejich životy. Vrchol jejich duchovní hory se nachází v nejnižším bodě, v pekle, což oni ovšem vnímají jako nejvyšší bod. Mají přesně stejnou hierarchii organizace, a to tak, jak bylo popsáno výše: Až na to, že jejich ‚stíny', či to, co oni považují za stíny, jsou vlastně pozitivními entitami, které jim byly přiděleny pozitivním stavem. Je jen samozřejmé, že jsouce dětmi temnot, považují tmu za světlo a světlo za tmu. Takže se jim jejich duchovní rádci počátečně jeví jako bytosti světla, kdežto bytosti světla jsou pro ně stíny. V procesu jejich duchovní transformace je nutno, aby vzali tato fakta do pozornosti.

Agenti negativního stavu, kteří si přejí konvertovat na stav pozitivní, musí si uvědomit, že jejich duchovní rádci jsou ve skutečnosti stíny a že to, co považovali za stíny, jsou jejich praví duchovními rádci. Postavení všech se musí uspořádat v opačném směru, a to tak, aby každý dostal své pravé místo ve vědomí klienta. Je nutno navázat spojení s vlastním nejvyšším stínem, kterým je Pán Ježíš Kristus, a s Jeho/Její pomocí se mají postupně, krůček za krůčkem, vyvádět z temnot aktem postupné konverze jejich tak zvaných duchovních rádců. Až k tomu dojde, vytvoří pro ně Pán Ježíš Kristus pravou duchovní horu, na jejímž vrcholku se objeví v pravém světle a v náležité pozici ti, co jsou jejich opravdovými duchovními rádci, dříve považovanými za stíny. Na druhé straně jejich dřívější duchovní rádci čili ti, co byli považováni za duchovní rádce, stanou se po svém vysvobození a konverzi do pozitivního stavu jejich bezpečnostními strážci na všech úrovních Nejniternější duchovní mysli, vnitřní mysli i mysli vnější. Všechny ostatní kroky v tomto procesu jsou souhlasné se vším, co bylo uvedeno shora.

Dokončení probírané duchovní transformace má jinou sounáležitost a následek pro ty, co zůstávají v zóně vymístění a na planetě Nula než pro ty, co přebývají v plnosti pozitivního stavu.

Jak již bylo řečeno v předešlé kapitole, po tom, kdy došlo k úplné fúzi fyzického těla Ježíše Krista v celek Přirozenosti Nejvyššího, a stalo se tak Jeho/Její integrální částí a kdy se Nejvyšší stal v plné reálnosti, nikoliv jen potenciálně, Pánem Ježíšem Kristem, bylo dalším krokem znovuuspořádání, přestavba a transformace myslí všech jiných sentientních entit ve stvoření. Tento proces probíhá v pozitivním stavu za účelem nasměrování všech sentientních myslí k Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista, aby mohly mít k Němu/Ní nový vztah, duchovně souhlasný s touto Přirozeností.

Členové pozitivního stavu ve stvoření a jeho multivesmírech, kteří nejsou částí zóny vymístění, přebývají v oblasti, která je pod vládou principů Božské lásky a Božské moudrosti Pána Ježíše Krista. Jich se netýkají pravidla zóny vymístění ani negativní

stav zla a nepravd. Proto proces jejich transformace přináší okamžitě své plody. Stupeň a rozsah jejich změn je pronikavý a bezprostředně zkušenostní podle zásad ‚zde a nyní'. Není zde nic, co by jim překáželo nebo jim zatarasovalo cestu k okamžitému prožitku toho ‚zde-a-nyní'.

Avšak zcela jiná situace je s lidmi sídlícími ještě v zóně vymístění a na planetě Nula. Vaši situaci nelze porovnat se situací lidí, kteří přebývají duchovně, duševně i tělesně v pozitivním stavu. Pozitivní lidé na vaší planetě a v jiných územích zóny vymístění nacházejí se v pozitivním stavu vnitřně, duchovně, nikoliv fyzicky, a velmi často ani ne duševně. Zde máme rozhodně hlavní rozdílnost. Pokud si vzpomínáte z kapitoly XVI knihy *Hlavní ideje Nového zjevení*, vaše hmotná těla byla vytvořena z elementů vašeho prostředí. Prvky vašeho prostředí sestávají ze zla a nepravd. Váš duch a vaše duše jsou úmyslně polapeny v pasti vašeho těla a vnějšího prostředí, pro které všechny druhy zla a nepravd; tj. negativní stav, jsou přirozeným stavem událostí. Z tohoto důvodu musíte si ještě - nehledě na to, jak úspěšnou může být vaše duchovní transformace - ponechat hmotná těla a žít v jejich vlastním prostředí. V následující kapitole bude více zjeveno o tomto předmětu. Vinou této situace vždy bude trvat separace mezi slabounkým životem vašeho těla s jeho funkcemi a mezi životem vašeho ducha a vaší duše.

Musíte si jasně uvědomovat, že v procesu genetického inženýrství a experimentování pseudotvůrců za účelem zfabrikování takového těla a prostředí, jež by byly vhodné pro výrobu a údržbu všech druhů zla a nepravd, to jest pro negativní stav, bylo kolem pravé sentientní mysli lidí a mezi jednotlivými úrovněmi jedné mysli vykonstruováno něco jako obal nebo kruhová genetická stěna. Toto bylo vykonáno za tím účelem, aby bylo zabráněno jakémukoliv přístupu k pravým duchovním principům pozitivního stavu. Nyní se musí říci toto: I když se vám může podařit odstranit bloky mezi jednotlivými úrovněmi vaší pravé mysli, zůstane vám ještě ten obecný obal či cirkulární stěna, oddělující tělo a jeho život od ostatních sfér mysli. Je ponechán jen mizivě nepatrný prostor pro jejich vzájemné spojení, a to proto, aby se dovolilo proniknout právě tolika životním podpůrným elementům, kolik by mohlo udržet tělo naživu a funkčně schopným.

Nejubožejší situací pro lidi v negativním stavu je to, že ať jakkoli, jsou svázáni zákony a pravidly , které řídí tento stav. Tyto zákony nelze porušit ani pozměnit, pokud existuje negativní stav ve svém účinném a dominantním postavení. Jejich dodržování je věcí přežití. Jeden z takových zákonů staví vás do úplné závislosti na vašem prostředí a na vnějšnostech v obecném smyslu. Neustále se musíte ohlížet po pokrmu a přístřeší. Jinak vaše tělo nebude moci žít. Je zde taky značný stupeň závislosti na jiných a na jejich schválení, jakožto i na mnohých podobných věcech. Tato situace dává zrod všelijakým tradicím, zvykům, náboženským směrům, institucím, konvencím, kulturám atd., což se stalo integrální částí vašeho každodenního žití. Tvoří kupu požadavků, očekávání a konformity, jež se musí sledovat, chcete-li něco v čemkoliv docílit. Z této situace vytryskly uměle vytvořené stavy ega a jejich duševnosti. Tyto ‚ego-stavy' byly nasazeny na vaši pravou mysl nebo pravou přirozenost. Tím se stává, že vaše mysl, vaše pravé jsem, je chyceno do pasti této falešné mysli zvané ‚ego-stavy'. V převážné většině případů stane se tato falešná mysl jedinou realitou jsoucna a bytí.

Protože není žádnými prostředky možné odstranit tento vnuceně nasazený artefakt

během vašeho života na planetě Nula - nehledě na to, zda jste nebo nejste si vědomi této situace - existuje neustálé napětí mezi těmito dvěma stavy. Toto napětí se stává zdrojem pro mnohé, ne-li pro všechny, duchovní, duševní a tělesné problémy, které na vás pořád dorážejí. Pro tento důvod - i po dovršení procesu duchovní transformace a unifikace vaší pravé mysli - stále ještě u vás zůstává tato zevní skořápka, dovolující vám možnost přežití v zóně vymístění. Tento krunýř, tak nezbytný pro přežití, působí, že se vnímá velmi málo, nebo téměř nic z výsledků práce, prováděné a vykonané vnitřně.

Kvůli této situaci máte být realistickými a připustit, že ve vašich zevnějšnostech budete ještě podléhat všem možným problémům, starostem, úzkostem, strachům, nemocím atd. Toto je vlastní povahou negativního stavu. Nezapomeňte, prosím, že přece jen ten krunýř sestává z elementů zla a nepravd (čili, abychom byli přesní, ze souvztažících s nimi faktorů zla a nepravd), které produkují vaše problémy a různé nepříznivé stavy.

Jediným rozdílem, který pocítíte po dovršení transformačního procesu, bude to, že se vám bude dařit daleko úspěšněji zápolit a překonávat tyto nepříznivé stavy; budete cítit, že máte větší moc nad vlastním životem; budete prožívat větší intenzitu niterného pokoje; a schopnost přijímat tento stav jako nezbytný po dobu vašeho tělesného přebývání v negativním stavu. Budiž znovu připomenuto, že žijete přece na území nepřítele. Vdechujete jeho vzduch, jíte jeho potravu, pijete jeho nápoje, užíváte jeho výrobky a plodiny atd. Toto jsou základní věci pro vaše tělesné přežití.

Avšak to, že jste byli niterně transformováni mimo hranice tohoto krunýře, staví vás do přímé opozice vůči všem pravidlům a nařízením vašeho nepřítele. Ale jste na jeho území. A proto je jen samozřejmé, že po prožití duchovní transformace může se vám stát, že zažijete zcela odlišný druh těžkostí, než jaké jste měli před tím procesem. Budete více vnímat krutost reality negativního stavu. Budete citlivější na surovosti a ohavnosti, jež se dějí kolem vás. Daleko více budete rozrušeni nespravedlností, utrpením a bídou, stále kdekoliv přítomnými. Bude se na vás více naléhat, abyste se vzdali a přizpůsobili požadavkům všech, žijících pod vládou negativního stavu. Budete daleko intenzivněji napadáni mocnostmi negativního stavu, zvláště niterně, v podobě takových prožitků, jako jsou těžká pochybování, nejistoty a kolísání. Někdy se vám bude zdát, že jste v horší kondici, než jste byli před dobou duchovní transformace. Vždy váš životní styl proudí v protisměru k životnímu stylu negativního stavu. Plavete proti proudu. Síla proudu je ohromná. Není to lehké a nebude to lehčí.

Při tom však budete mít větší stupeň protekce a podpory, který vám poskytne Pán Ježíš Kristus, vaše duchovní rodina a pravá mysl ve vašem nitru. Jediným způsobem, jak přežít tyto nové okolnosti, je denně vcházet do nitra, prodlévat zde s vlastní opravdovou rodinou a čerpat u ní posilu, dar uzdravení, energie, odhodlanosti atd., s tím, aby se mohlo pokračovat v usilovném plnění vašeho poslání až do doby, kdy budete připraveni na odvolání z negativního stavu. Toto je ten pravý důvod, vlastně nejdůležitější příčina, proč se vám klade na srdce, abyste dennodeně a neustále konali niterní pouť.

Zde je na místě varovná poznámka. ***Proces duchovní transformace bude svou kvalitou, obsahem a stupněm, rozsáhlosti a hloubky jedinečně odlišný pro různé***

jedince, a to v souladu s jejich individuální potřebou. Také proces, styl, modalita a způsob a prostředky niterného putování se budou lišit od jedince k jedinci. Není v tomto ohledu možné nějaké zevšeobecňování. Je to odpovědností každého jednotlivce, aby zjistil z pozice své sjednocené mysli, s pomocí své duchovní rodiny a zvláště pak Pána Ježíše Krista, jaký styl, způsob a prostředky při niterném putování se má podniknout a jaká je pro něj jeho nejlepší a nejúčinnější forma a frekvence.

Nicméně, obecný nárys těchto procedur a kroků bude hodnotný pro všechny, kdo podstoupí tento proces, a to pro drahnou ještě chvíli. Zde nejdůležitější věcí je pamatovat si, že váš duchovní proces, vcházíte-li do nitra denně, či jste neustále uvnitř, má věčnou hodnotu. Provádíte jej více pro vaši věčnou budoucnost než pro přebývání ‚nyní-a-zde' na této planetě. Nemáte ani ponětí, čemu se můžete vyhnout po fyzické smrti svého těla tím, že podstoupíte proces duchovní transformace a trvalého prožívání niterného putování. V přítomné chvíli vás ani nemůže napadnout, jak nesmírně cenné je vaše duchovní transformování a následné niterné putování pro veškeré stvoření a jeho multivesmír. Prosím, pamatujte si toto a nechť neklesá vaše srdce.

V evangeliu Lukáše v kapitole 18 ve verši 1 je psáno: ‚Je třeba se stále modlit a neochabovat.' ‚Modlit se' v této souvislosti značí putovat dovnitř. ‚Stále' značí neustálým způsobem. ‚Neochabovat' značí, že je snadno ztratit odvahu, stát se nahořklým, roztrpčeným a beznadějným, nesetrvá-li se v niterní pouti, aby se bojovalo proti těmto protivným a bídným stavům.

Prosím proto, abyste v zájmu všech v pozitivním i negativním stavu, jakož i ve vašem zájmu vlastním neochabovali a abyste neustále pokračovali ve vcházení do nitra a v setrvávání v něm, pokud ještě zůstáváte ve svém těle – až do samého konce vašeho života na planetě Nula.

Ten/ta, co má uši k slyšení a naslouchání, ať slyší a poslouchá, co Pán Ježíš Kristus zjevil v této kapitole."

Kapitola šestá

TAJEMSTVÍ O PSEUDOTVŮRCÍCH

Dne 10. února 1988 ve 4:15 bylo ke mně slovo Pána Ježíše Krista, řkoucí:

„Mnoho bylo zjeveno ohledně povahy pseudotvůrců a jejich metod, jakým byl aktivován negativní stav, v knihách *Základy lidské duchovnosti* a *Kdo jsi a proč jsi zde?*'. Tehdy poprvé v dějinách lidstva na vaší planetě byly odhaleny původ a podstata negativního stavu. Dříve, než bylo toto odhalení, nikdo přesně nevěděl, jak negativní stav vešel do jsoucna a bytí.

Nejběžnější historka, uznávaná většinou lidí, se odvozuje z dosavadního smyslu několika míst v *Biblí Svaté*. Například v Judově epištole ve verši 6 (tato epištola má jen jednu kapitolu) se píše:

> ‚Ach ty anděly, kteří se nedrželi svého panství, ale opustili příbytek svůj,
> On k soudu velikého toho dne vazbu věčnou v temnotě schoval.'

Z tohoto údaje se vyvozuje, že původ negativního stavu lze nalézt u andělů Božích, kteří z nějakého či jiného důvodu se rozhodli rebelovat proti Bohu a odejít z pozitivního stavu nebe a založit svou vlastní doménu. Není zde však řečeno, proč andělům se vůbec mělo zachtít udělat něco tak bláznivého. Mohlo by se zdát, že hodně toho v hlavě neměli, když přišli na takovouto hloupost. Ovšem výše citovaný údaj neobsahuje žádný vnitřní duchovní smysl. Žádná epištola jej nemá, jak již bylo zjeveno skrze Swedenborga. Je to však jiné s jinými údaji v *Biblí Svaté*, které vnitřní, duchovní význam mají. První může být nalezen u proroka Izaiáše, kapitola 14, verše 12-15:

> ‚Jak jsi spadl z nebe, Ó, Lucifere, synu rána! Jak jsi sražen k zemi, zotročovateli pronárodů! A v srdci sis říkal: „Vystoupím na nebesa, vyvýším svůj trůn nad Boží hvězdy; zasednu též na hoře setkávání na nejzazším severu; vystoupím nad výšiny oblaků, budu jako Nejvyšší." Teď jsi svržen do podsvětí, do nejhlubší jámy!'

Doslovný smysl těchto veršů napovídá, že existovala osoba jménem Lucifer (ranní hvězda), který byl synem Božím, a který se rozhodl svrhnout Nejvyššího a sám se stát Bohem. Následkem této pošetilé pýchy bylo to, že Bůh vyhodil Lucifera z pozitivního stavu. Po tomto činu se Lucifer usídlil v zóně vymístění (mimo pozitivního stavu), založil všechny pekla a zahájil své trvalé válčení proti Bohu a všem členům pozitivního stavu. Nicméně, dokonce i v doslovném smyslu, tento údaj je vytržen z kontextu kapitoly. Týká se osudu babylónského krále, jenž byl vylíčen jako Lucifer. Ve vnitřním, duchovním smyslu tento údaj nemá vůbec co činit s nějakou zvláštní osobou či pozemským králem. V žádném případě se netýká nějakého anděla, archanděla či jiného hodnostáře pozitivního stavu. Vztahuje se však na veškerý negativní stav, reprezentovaný Babylonem a jeho vladaři. Popsán je zde proces aktivace negativního

stavu a jeho konečného zániku. Žádný jiný význam se nemá vyvozovat z výše citovaného textu.

I ještě význačnější v tomto ohledu je to, co vylíčil prorok Ezechiel v kapitole 28 ve verších 12-19:

> ‚Toto praví Pán Bůh: „Byl jsi znak dokonalosti, plný moudrosti a dokonce krásný. Byl jsi v Edenu, zahradě Boží; pokrývaly tě všechny drahokamy: sardonyx, topas a diamant, beryl, onyx a jaspis, safír, tyrkys a smaragd se zlatem. Dovedné zhotovení tvých tamburin a píšťal bylo připraveno na den, kdy jsi byl stvořen.
>
> Byl jsi zářivý cherub ochránce; Já jsem tě ustanovil; Pobýval jsi na svaté hoře Boží; Procházel ses uprostřed ohnivých kamenů. Byl jsi dokonalý ve svých způsobech ode dne svého stvoření, dokud se v tobě nenašla nepravost.
>
> Pro hojnost tvých obchodů se tvé nitro naplnilo násilím a ty jsi zhřešil; Proto jsem tě svrhnul jako znesvěcenou věc ven z hory Boží, a vyhladil jsem tě, cherube ochránče, z prostředku ohnivých kamenů.
>
> Povyšoval ses kvůli své kráse, svoji moudrost jsi zkazil kvůli své skvělosti; svrhl jsem tě k zemi, položil tě před krále, aby mohli na tebe zírat. Znesvětil jsi své svatyně množstvím svých nepravostí, nepravostí svých obchodů; proto jsem rozhořel oheň z tvého středu; ten tě pohltil, a Já tě obrátil v popel na zemi před očima všech, kteří tě spatřili. Všichni z lidí, kteří tě znali, se nad tebou zděsili; stal ses hrůzou, a nebudeš již nikdy navěky.“‘

V doslovném smyslu tento text pojednává o zničení tyrského krále. Ve vnitřním, duchovním smyslu, je zde obsaženo vyprávění o pseudotvůrcích, čili o prvních lidech na planetě Nula (tehdejší Zemi), u nichž se zrodil nápad aktivace negativního stavu. Popisuje se jejich původní stav velkého vědění, moudrosti, vědy a schopností, jež byly použity při nastolování negativního stavu všech druhů zla a falešností.

‚Byl jsi v Edenu, zahradě Boží‘ zde znamená být v přírodním stupni stvoření Nejvyššího. Skutečný přírodní vesmír je vnímán a pojímán jako Boží zahrada neboli Eden. Drahokamy, které jsou zde vypočítávány, znamenají rozličné hluboké duchovní, duševní a přírodní znalosti a inteligenci, jimiž byli obdařeni, a také vědu genetického inženýrství (‚množství tvých obchodů‘).

‚Byl jsi zářivý cherub ochránce‘ označuje jejich umístění ve stvoření – v nejvnějšnějším stupni, jenž je vnímán jako obalující kůže veškerého stvoření. Negativní stav nemůže být počat nikde jinde, než v nejzevnějším přírodním stupni stvoření.

‚Pobýval jsi na svaté hoře Boží‘ značí, že lidé na této planetě byli původně integrální součástí pozitivního stavu. ‚Dokud se v tobě nenašla nepravost‘ znamená otázku, kterou položili tehdejší učenci: ***‚Jak by vypadal život, kdyby byl odvozován ne z duchovních principů a ne od Nejvyššího, nýbrž ze stupně přírodního, z nejvíce***

zevního postavení stvoření, nikoliv z nejniternější pozice stvoření, jak tomu vždy bylo?' Ptát se takto znamená učinit ten nejprvnější krok směrem k plné aktivaci negativního stavu. Proto se to považuje za ‚nepravosť, kvůli ohromným duchovním důsledkům a následkům, které to má pro veškerý přítomný časový cyklus stvoření!

‚Pro množství tvých obchodů' znamená rozsáhlou experimentaci v genetickém inženýrství a fabrikaci rozličných životních forem, jež nejsou přímo odvozeny ze žádných pravých duchovních principů. ‚Tvé nitro se naplnilo násilím, a ty jsi zhřešil' označuje, že vědci se následkem úspěšného genetického inženýrství stali hlavní hnací silou lidstva směrem k nastolení negativního stavu a vnucením své vůle a volby (‚nitro'). Tento svobodný výběr měl za následek to, že se objevil hřích. ‚Hřích' není nic jiného, než využití vlastní svobodné vůle a volby pro nesprávný neduchovní účel neboli pro vlastní výhodu bez ohledu na obecné dobro či na Pána Ježíše Krista (tenkrát Nejvyššího). Toto vede k znesvěcení pravých duchovních principů, což je zřejmé ze slov: ‚Proto tě svrhnu jako znesvěcenou věc z hory Boží.' ‚Srazit z hory Boží' označuje být vyloučen z pozitivního stavu stvoření a upadnout do Zóny vymístění. Verše, které následují za tímto údajem, popisují budoucí osud aktivátorů negativního stavu (‚...a nebudeš již nikdy více navěky.'). Toto teprve nastane. Pojem ‚Lucifer' byl vysvětlen jinde (viz stránky 10-11 v první kapitole knihy *Chápání a naplnění našeho pozemského života* a na stránkách 17-18 první kapitoly knihy *Čtvero pojetí duchovní struktury stvoření*).

Tudíž ze shora popsaného a vysvětleného má být očividné zas a zas, že nikdo z jedinců duchovního světa by nemohl chtít ani byl schopen dát původ negativnímu stavu. Historie a tajemství pseudotvůrců byly zahaleny velkou nevědomostí a z převážné části o nich nebylo nic dáno znát nikomu, až do doby uveřejnění knihy *Základy lidské duchovnosti*. Přesto je tu nějaký nepřímý následek jejich existence na vaší planetě, a to ve formě obskurních zkazek o Lemurii, Atlantidě, El Dorádu a v podobných vyprávěních. Nikdo přesně neví, co ty země znamenají, kde se nacházely na vaší planetě, by zda vůbec existovaly. Dosud nemáme žádný hmatatelný, přesvědčivý důkaz o jejich existenci. Konec konců, jak si vzpomínáte z knihy *Základy lidské duchovnosti*, postarali se pseudotvůrci velmi pečlivě o to, aby byly důkladně vyhlazeny z povrchu pozemského všechny stopy jejich existence.

Swedenborg něco zjevil o Zlatém, Stříbrném a Bronzovém věku atd. Není v jeho spisech žádná přímá zmínka o existenci pseudotvůrců, vyjma jakési vědomí toho, že na vaší planetě býval stav čistých duchovních principů lásky a moudrosti. Tento stav se postupně zhoršoval až do tak zvaného Pádu. Avšak ze spisů Swedenborga nelze vyvozovat pravou znalost a pochopení původu negativního stavu. V jeho době nikdo nebyl připraven na to, aby snesl plný rozsah takového poznání. Duchovní podmínky tehdy byly takového druhu, že nebylo vhodné zjevit o tom více. Nicméně vnitřní smysl některých vyprávění zaznamenaných v *Biblí Svaté* obsahuje tuto plnou znalost. Avšak nikdo nemá klíč k rozluštění toho vnitřního smyslu. Ten klíč byl schován úmyslně, aby se dovolilo negativnímu stavu projevit naplno svou povahu. Kdyby klíč byl přístupný dříve, než došlo k tomuto odhalení, nikomu by se nezachtělo zůstat v negativním stavu. Negativní stav by neměl příležitost prokázat svůj význam. V takovém případě by bylo stvoření nesmírně znepokojeno, že tak životně osudná a závažná odpověď chybí. Bylo

by ve své životní povaze - činit volbu, ochuzenou o jednu z nejdůležitějších znalostí - co nevolit.

Tentokrát je možno přistoupit ke zjevení některých dodatečných informací o tajemství pseudotvůrců. Příběh o pseudotvůrcích má svůj začátek ve *Svaté Bibli*, v druhé kapitole Genese, verši 15, s pokračováním k verši 26 kapitoly jedenácté téže knihy. Vše, co následuje po tom verši, jsou historické události, v nichž jsou ukrytá duchovní tajemství hlubšího významu, vztahující se na následky aktivace negativního stavu, k přirozenosti Nejvyššího a Jeho/Její inkarnaci na vaší planetě, na Jeho/Její zápasy s pekly, k jeho/Jejímu vkročení a pobytu v peklech, k procesu spasení a, což je nejdůležitější, k procesu Jeho/Její fúze, kdy se stane Pánem Ježíšem Kristem.

Takže prvních jedenáct kapitol Genese nemá vůbec žádný historický význam. Tam je vylíčeno hluboké tajemství aktivace negativního stavu pseudotvůrci a jak se odehrálo. Činnost samého prvního člověčenstva na vaší planetě je popsána ve verších 19-20 druhé kapitoly Genese v *Biblí Svaté*. (Poznámka o pojmech ‚člověčenstvo' a ‚lidstvo'. Termín ‚člověčenstvo' označuje první skutečné lidi, žijící na pravé planetě Zemi. Pojem ‚člověk' značí jak ženský, tak i mužský princip. Termín ‚lidstvo' se vztahuje pouze na lidi, zfabrikované pseudotvůrci a umístěné na planetě Nula. Opět zahrnuje jak ženský, tak i mužský rod.) ‚Adam' reprezentuje toto lidstvo. Adam nebyl jedna samotná osoba, jak tomu stále ještě mnozí na vaší planetě věří. ‚Adamem' se popisují první androgynní lidé. Měli za účel přichystat určitou dimenzi na té planetě pro aktivaci negativního stavu umístěním všeho na této planetě do vhodné pozice k tomuto účelu a stavu.

Fakt o těchto přípravách je skryt ve slovech verše 20: ‚Člověk tedy pojmenoval všechen dobytek, ptactvo ovzduší i všechnu polní zvěř!' ‚Pojmenovat' v této souvislosti znamená odhalit a označit určité důležité obsahy a ideje v rozličných oblastech vědomě cítící mysli (dobytek, ptactvo, zvěř), které se staly osudově závažnými pro genetické inženýrství, přípravu to pro aktivaci negativního stavu. V této konotaci ‚dobytek' znamená genetický kód pro vývoj niterných oblastí budoucí lidské mysli. ‚Ptactvo' znamená genetický kód pro vývoj vnitřních oblastí té mysli; ‚a všechna polní zvěř' je genetickým kódem pro vývoj všech aspektů vnější mysli. Navíc znamenají tyto tři pojmy také rozmanité duchovní stavy, jimiž je nadělena mysl skrze tyto genetické kódy.

V předcházejícím verši té kapitoly, verši 19, se tvrdí: ‚Ze Země vytvořil Pán Bůh všechnu zvěř polní a všechno ptactvo ovzduší, přinesl je Adamovi, aby viděl, jak je nazve. A jak každého živého tvora Adam nazval, tak se jmenoval.' Povšimněte si, prosím, že slovo ‚dobytek' se nezmiňuje v tomto verši. Náhle se objevuje na samém začátku následujícího verše (20). Také se zde liší pořadí jejich pojmenování. Ve verši 19 na prvním místě stojí polní zvěř a po ní následuje ptactvo. Ve verši 20 nejdřív přichází dobytek, na druhém místě je ptactvo a zvěř polní je na třetím místě. Máte zde situaci poněkud obrácenou. Což není jen tak náhodou.

‚Ze země' znamená z idejí sentientní mysli. V tomto ohledu je to z idejí vnější mysli, z nichž zvěř polní je utvořena. Není stvořena, nýbrž utvořena. Stvořené je vždy původní. Utvořené se odvozuje z něčeho, co již bylo stvořeno. ‚Polní zvěř' též znamená všechny lidské city v jsoucnu i bytí. ‚Ptactvo ovzduší' označuje všechny duševní a

přírodní vědomosti v jsoucnu a bytí. ‚Přinést je k Adamovi' znamená, že všechny tyto vědomosti i city byly vštěpeny prvnímu lidstvu, takže nic nescházelo v jeho schopnostech náležitě volit. ‚Aby viděl, jak je nazve' značí jejich užití a využití ve snaze docílit plné kontroly nad všemi zákony, které vládnou nad životem člověčenstva. Toto se označuje slovy: ‚Jak každého živého tvora Adam nazval, tak se jmenoval.' ‚Nazvat' znamená použít a uplatnit. ‚Tak se jmenoval' znamená plnou kontrolu nad všemi zákony, které vládnou životem člověčenstva a jeho přirozeností.

Aby se mohl řádně aktivovat negativní stav, je nutno mít úplnou znalost všech zákonů, schopných produkovat život. Jde tu o to, že první lidé, stvoření přímo Nejvyšším, nemohli zcela aktivovat negativní stav sami od sebe, protože byli stvořeni plně z elementů pozitivního stavu. Vše, co přichází přímo od Nejvyššího, nemůže vytvářet nic záporného. Z toho důvodu se lidem poskytne plná znalost, jak produkovat život. Následně jej začnou vytvářet. Ten život teď není odvozen přímo z Nejvyššího, nýbrž jen nepřímo - prostřednictvím těchto lidí. A toto je přesně to, co se popisuje ve výše citovaných dvou verších.

Přidané slovo ‚dobytek' znamená, že ti lidé byli schopni objevit také zákony, řídící duchovní principy, na jejichž základě je vybudována Nejniternější duchovní mysl. To, že pořadí je zde zcela obrácené, znamená, že získáním takové znalosti mohli tito lidé rozeznat skutečnost, že aby mohli započít cokoliv nové, musí postupovat nejdříve podle řádu stvoření - z nitra navenek. Duchovní je první (dobytek), duševní je druhé (ptactvo ovzduší) a přírodní čili fyzické je třetí (zvěř polní). Že Pán Bůh dal tomu jiné pořadí značí, že touha lidí pro vědění předchází samo vědění. Bez náklonnosti nelze mít silnou motivaci k tomu, aby se něco dělalo nebo poznávalo. Proto náklonnost přichází první. Avšak při třídění tohoto poznání je třeba od počátku postupovat podle multiverzálního řádu.

‚Ale pro Adama se nenašel pomocník jemu přiměřený' označuje, že ti lidé neměli žádnou pravou náklonnost pro aktivaci negativního stavu. Jediné, co byli ochotni učinit, bylo předání nahromaděného poznání ve věci genetického inženýrství a produkce nových životních forem, jakožto i jiných ohromných vědomostí, jimiž byli obdařeni. Takže až ta znalost byla klasifikována, náležitě uspořádána a zaznamenána ve všech genetických pamětních bankách (‚Adam pojmenoval'), byli původní androgynní lidé z planety Země odvoláni. Z této genetické pamětní pokladnice byl vytvořen nový typ člověčenstva, v němž byly odděleny principy femininity a maskulinity. Pokud si vzpomínáte, obsahovala androgynní forma stejně oba elementy v plném jejich projevu. Z té formy, vlastně z genetického materiálu, který byl zde ponechán, povstalo nové plemeno lidí ve svém jsoucnu i bytí - rozštěpené na mužskou a na ženskou fyzickou formu. Tyto události jsou vylíčeny ve verších 21 až 25 v druhé kapitole první knihy Genese v *Biblí Svaté*. ‚A Pán Bůh způsobil, že Adam upadl do hlubokého spánku, a usnul' značí odvolání prvních lidí z planety Země. ‚Vzal jedno z jeho žeber' znamená použití genetické pamětní banky a materiálu, ponechaného prvními lidmi, za účelem odluky maskulinního a femininního principu. ‚A uzavřel to tělo v tom místě' označuje nahrazení přímého prožívání jednoty všech principů maskulinity a femininity a všech duchovních faktorů jim odpovídajících nepřímým, skrze vnímání jejich vnějších projevů ve formě rozdílných fyzických těl.

To, že dokonce i po tomto aktu se další lidé na Zemi ještě jmenovali ‚Adam', znamená, že byli utvořeni z genetické pamětní zásoby a z jiného materiálu originálních lidí. Lze to poznat z příštího verše (23): ‚Toto teď je kost z mých kostí a tělo z mého těla! Ať ženou se nazývá, vždyť z člověka vzata jest.' Tento verš, tak jako všechny verše zde a jinde, ve vnitřním smyslu *Biblí Svaté* mají mnohočetné významy. Vztahuje se na mnoho jiných záležitostí mimo řečeného. Několik z těchto rozmanitých duchovních věcí bylo zjeveno ve spisech Swedenborga. O dalších byla zmínka v předešlých knihách zprostředkovatele tohoto přenosu. To, co se zde nyní zjevuje, týká se jen tajemství pseudotvůrců.

‚Vzít z člověka' znamená v probírané souvislosti plnost duchovního stavu obou principů, jak byly reprezentovány androgynními lidmi. ‚Člověk' neznamená muže. ‚Ať ženou se nazývá' značí odloučení femininní formy a jejích duchovních činitelů od původního zdroje - člověka - androgyna. V této konotaci žena neznačí ženský rod. Znamená odpojení femininního principu od jeho původně jednotného zdroje. Je zde popsána struktura, jež se stane základnou pro aktivaci negativního stavu, jak naznačuje jeden z vnitřních smyslů, mající vztah k této věci, v následujícím verši (24). ‚Proto opustí člověk svého otce i matku a připojí se ke své manželce a stanou se jedním tělem.' V této zvláštní souvislosti ‚člověk' představuje jak ženský, tak i mužský rod. Že ‚člověk opustí svého otce i matku' znamená odloučenost od vlastního duchovního zdroje. Zde ‚matka a otec' značí Nejvyššího - jednoho Absolutního rodiče. ‚Připojí se ke své manželce' označuje zde, že se vzdá svého duchovního dědictví a bude vše vyvozovat ze své zevnější, osobní ‚egoisované' přirozenosti. ‚Manželka' v této souvislosti znamená vlastní přirozenost odvozenou z vnější mysli. ‚A stanou se jedním tělem' značí, že vše se bude odvozovat z vnějších senzuálně-senzorických vjemů, nikoliv z nitra či z duchovních principů.

Verš 25: ‚Oba dva byli nazí, člověk i jeho manželka, ale nestyděli se.' Tento verš popisuje duchovní stav druhých, tělesně rozloučených lidí, kteří přišli po odchodu androgynních lidí z planety Země. ‚Být nahý' značí nebýt ještě zkažený negativním stavem. Je to stav nevinnosti předcházející stavu hanby - aktivaci negativního stavu.

Třetí kapitola Genese ve svém vnitřním smyslu se ve skutečnost věnuje popisu procesu aktivace samotného negativního stavu. Do určité míry tento proces byl odhalen v knize *Základy lidské duchovnosti*, v poslední kapitole knihy *Realita, mýty a iluze* a v knize *Kdo jsi a proč jsi zde?*. Některé závažné aspekty tohoto procesu již byly zjeveny ve Swedenborgových spisech. Čtvrtá kapitola Genese ve svém vnitřním smyslu odráží mimo jiné duchovní stav a podmínky, v nichž žili lidé zrození jiným způsobem než přímým nadělením Nejvyššího. Toto je narození podle vědeckých genetických principů, nikoliv podle principů duchovních. Tímto činem napevno nastupuje duchovní úpadek lidstva. Tento fakt se odráží v příběhu o Kainu, jenž zabil svého bratra Ábela. ‚Ábel' označuje čistotu duchovních principů, odvozených z lásky Boží a z lásky k Bohu. ‚Kain' znamená separaci těchto principů od té lásky. Plnost duchovní deteriorace a dominance negativního stavu nemůže dojít k plodnému dozrání, pokud je tu jakékoliv vědomí Boží lásky a jakýkoliv stupeň lásky k Bohu. Takové cítění odstrašuje od plné manifestace povahy negativního stavu. Ve skutečnosti jeden z mnoha aspektů hlubšího významu vnitřního smyslu vraždy Ábela Kainem je vylíčení procesu genetického inženýrství a manipulace, jimiž byly hlavní duchovní principy vztahující se k pravé

lásce (Ábela) odstraněny nebo umrtveny v genech, ze kterých se měly zfabrikovat příští generace lidí. Na místě toho jsou nahrazeny sebeláskou a láskou k zevnějšnostem (Kain). Taková láska zatemňuje vnímání pravdy a vede k vývoji jejích zkreslenin a ke zrodu naprostých nepravd a zel.

Pátá kapitola Genese ve svém vnitřním smyslu popisuje, mimo jiných věcí, duchovní stav každé následné epochy, jež nastoupily po aktivaci negativního stavu. Jména osob v té kapitole jsou odrazem obsahu a idejí, které vládly v každé následující epoše, a stupně jejího zla a nepravd. Věk zmíněných osob odráží či obsahuje popis kvality, životního stylu a vědecké inteligence a znalostí, které vlastnili lidé té které následné epochy. Tato čísla neříkají nic o skutečném tělesném věku nebo časovém trvání. Fakticky každá epocha v té době trvala přibližně dva milióny let (více, či méně, v závislosti na její jakosti, kterou bylo potřeba projevit, aby další krok úpadku mohl dojít ke svému plodnému dozrání).

V základě existovalo dvanáct takových epoch, každá měla svou výrazně odlišnou kvalitu a obsah životního stylu, jakožto i stupně vědění ve věci genetického inženýrství. Končily plnou ztrátou jakéhokoliv náležitého duchovního vědomí a záměnou pravých duchovních principů potopou nepravd, zkaženosti a bezbožnictví. Tento konec je popsán v niterném smyslu v šesté a sedmé kapitole Genese v *Biblí Svaté* - příběhem o Velké potopě. Prvním dvanácti epochám předcházela epocha androgynních lidí, kteří na tento svět přišli z přímého nadělení Nejvyššího. Sama první epocha z těch dvanácti je ta, ve které přímé nadělení bylo nahrazeno vědeckým biklonováním, jak je popsáno v knize *Základy lidské duchovnosti*. Tato epocha trvala v pojetí fyzického času nejdéle - přibližně dvacet pět miliónů let.

Na konci dvanácté epochy, popsané v šesté kapitole knihy Genese v *Biblí Svaté*, bylo prováděno nejpronikavější genetické experimentování. Výsledkem těchto pokusů byla produkce rozličných životních forem, převážně negativního rázu. Tyto produkované jedinečné živočišné formy na vaší planetě jsou označovány vašimi učenci různými paleontologickými termíny (jako např. dinosauři). Ve stejnou dobu docházelo na vaší planetě k jiným rozmanitým vědeckým pokusům. Jeden z nich skončil pečlivě naplánovanou katastrofou, jež spustila doby ledové a jiné fenomény, které rozštěpily kůru vaší planety a rozdělily jednu pevninu na několik kontinentů. Tento proces vyústil vyhlazením většiny živočišného a rostlinného života existujícího tenkrát a vytvořeného pseudotvůrci. K tomu došlo obzvláště během dvanácté epochy jejich přítomnosti na vaší planetě. Dvanáctá epocha skončila Velkou potopou, po níž vešla do jsoucna a bytí nová, docela jiná epocha. Nová epocha ve skutečnosti počala historii jeskynního člověka a moderních dějin, jak se objevují na vaší planetě v přítomné době.

To, jak se pseudotvůrci usadili v peklech, je vylíčeno ve vnitřním smyslu první části jedenácté kapitoly knihy Genese.

Noemův příběh se vztahuje na akt Nejvyššího, jímž zachoval určitý stupeň duchovní uvědomělosti, jako semene pro budoucí duchovní znovuprobuzení. Popotopní epocha, kterou označuje slovo ‚Noé' a jeho odvozeniny - synové: Šém, Chám a Jáfet, odráží postupné zatlačení náležitého duchovního vnímání s ohledem na praktickou upotřebitelnost duchovních principů. Což znamená, že bylo nutno podržet určitý

stupeň znalosti pravdy o duchovních principech, ale nebyla žádná motivace ani přání žít ve shodě s těmi duchovními principy. Znalost sama o sobě musí být zachována bez ohledu na to, na jaké je úrovni. V té době tato znalost byla ještě vědomá. Později, zvláště pak ve většině případů v přítomné době je nevědomá, uložená v hlubších záhybech Nejniternější duchovní mysli, v té části, jež se nazývá univerzální vědomí.

Žádné znovuprobuzení ani spasení všech lidí z negativního stavu, ba ani úplná eliminace negativního stavu nejsou možné bez zachování vitální a osudně závažné znalosti pravdy ohledně pravých duchovních principů. V *Biblí Svaté* toto zachování se nazývá ‚ostatky' či ‚zbytky'. Jenom ostatky či zbytky budou spaseny. Takže proces spasení je možný jenom z pozice těchto ostatků nebo zbytků. V té době, kdy bude negativní stav úplně odhalen, a po vyčerpání jeho užitečnosti, budou otevřeny u každého dveře k těmto zbytkům: veškeré poznatky pravdy o pravých duchovních principech i všechny jiná tajemství o aktivaci negativního stavu vstoupí do vědomého uvědomění každého; a učiní se poslední volba ohledně vlastní pozice čili toho, kde kdo bude chtít být. Tímto posledním krokem skončí éra negativního stavu. Celý časový cyklus, v němž toto vše proběhlo, se uzavře a nový cyklus času - bez negativního stavu a bez pekel - vejde v jsoucno a bytí.

Noemova epocha představuje vědomé nahromadění pravdy, ale ne natolik dobra. Následující epocha, popsaná Noemovými syny, odráží genetickou manipulaci pseudotvůrců, jíž se takto nahromaděné poznatky zcela vytlačí z vědomého uvědomění a umístí do nevědomého módu lidské mysli, kterou sami geneticky zfabrikovali. Toto je doba, kdy zcela dozraje ideová koncepce jeskynního člověka. V této době došlo ke zpětnému cestování v čase, před dobu stvoření planety Země, což je popsáno ve druhém verši 11. kapitoly v Genesi. Toto se tam uvádí:

> ‚I stalo se, že když cestovali od východu, nalezli pláň v zemi Sinear, a bydlili tam.'

‚Když cestovali od východu' v této souvislosti má dvojí význam. Jeden značí cestování zpět v čase za účelem řízení vývoje vaší planety a vykonávání vlivu na jeskynního člověka a vyvinutí zcela rozdílného *lidstva*, nikde ani nikdy předtím neexistujícího. Druhý význam je v tom, že docela opustí pozitivní stav a pravé stvoření a usídlí se v zóně vymístění. ‚Nalezli pláň v zemi Sinear', kde ‚pláň' souvztaží s pekly. ‚Země Sinear' souvztaží se zónou vymístění. ‚Sinear' je kódové jméno pro Babylon. ‚Babylon' je pak kódovým jménem pro veškerý negativní stav se všemi druhy zla a nepravd v jeho aktivovaném a dominantním způsobu.

Když se jednou pseudotvůrci zařídili v peklech, postoupili k dalšímu experimentu s genetickým materiálem, který získali od prvních lidí. Že provádění těchto pokusů bylo založeno na zcela falešných premisách, je zřejmé ze slov následujícího verše (3) v kapitole 11 Genese: ‚Měli cihly místo kamení.' ‚Cihly' souvztaží se všemi falešnými pojmy, které nahradí pravdu - ‚kámen'. ‚Nuže, nadělejme cihel, a důkladně je vypalme' znamená produkci docela nového druhu falešných představ, které byly pevně ustanoveny jako styl neduchovního života, jenž měl dominovat nad lidstvem na vaší planetě. ‚Měli asfalt místo malty' značí zlý úmysl. Vše toto bylo prováděno se zlým úmyslem, aby se dokázalo, že život na vaší planetě nepovstal z duchovních principů

Nejvyššího, nýbrž ze samotné přírody či od pseudotvůrců - falešných bohů. Slovo ‚asfalt' má tuto zvláštní souvztažnost.

Budování babylonské věže symbolizuje úsilí pseudotvůrců o zřízení bašty přímo v nebesích a svrhnutí vlády Nejvyššího. Toto je prorockým vylíčením budoucího usilování pseudotvůrců právě v době, kdy mělo dojít k inkarnaci Ježíše Krista - cestovat dál zpátky v čase, před čas a prostor, před započetí Aktu stvoření. Účelem toho pokusu bylo zablokovat proces stvoření, a namísto toho nastolit plnou vládu pseudotvůrců, zfabrikovat vlastní pseudostvoření, jež by se zcela podřídilo jejich vládě bez jakékoliv účasti Nejvyššího. Pokud si vzpomínáte, tento krok nebylo dovoleno podniknout a ta zvláštní znalost cestování v čase byla pseudotvůrcům navždy odebrána. Také byli odloučeni od všech v zóně vymístění a uzamčeni ve speciálním stavu a na místě, známém až donedávna jenom Pánu Ježíši Kristu. Tímto aktem Pána Ježíše Krista končí příběh o pseudotvůrcích - prozatím.

Nicméně přetrvávají následky jejich činnosti, historie jejich fabrikací - nyní existující lidé a jiní tvorové v peklech a v ostatních končinách zóny vymístění. Bude to trvat do doby úplné eliminace negativního stavu. Pamatujte si, prosím, že každý čin nebo činnost, každá idea a její projev se může potvrdit ve své platnosti jenom podle svých důsledků, výsledků a následků. Tedy negativní stav musí dál pokračovat až do doby, kdy se všechny tyto důsledky, výsledky a následky projeví, zpřítomní a uskuteční. Takto se získává pravé poznání. Nic se vpravdě nemůže poznat bez tohoto zobrazení. Následky, výplody a výsledky aktivit pseudotvůrců jsou plně znázorněny v kvalitě života lidí na vaší planetě počínaje dobou, kdy se objevil jeskynní člověk. Pokud si vzpomínáte, byl jeskynní člověk zfabrikován pseudotvůrci za tím účelem, aby svedli budoucí vědce uvěřit klamu, že lidští tvorové pochází z opic evolučním procesem, a ne z jiného duchovního pramene. Většina vědců na vaší planetě dosud ještě věří této falešné bajce.

Nyní je z dosud řečeného v této kapitole jasné, že vaše planeta má dvě výrazně odlišné historie. Jedna je historie o pseudotvůrcích a jejich předchůdcích - než se vystěhovali do zóny vymístění a než přestěhovali fyzický stav jedné dimenze samé planety Země. Druhá začíná příběhem jeskynního člověka a pokračuje až do přítomné doby. Toto bude pokračovat do chvíle, kdy negativní stav se ujme vší vlády a dočasně zvítězí na vaší planetě. Okamžik toho vítězství bude znamenat konec druhého údobí. Plná dominance negativního stavu. Zde započne třetí perioda. Kvalita a obsah tohoto údobí nemohou být toho času odhaleny. Avšak to údobí bude mít velice krátké trvání kvůli pozitivnímu stavu. Úplná eliminace negativního stavu a návrat do původního postavení ve stavu pozitivním. Na konci třetí periody bude negativní stav navěky eliminován. Prostředky a způsob jeho eliminování nesmí být zjeveny z bezpečnostních důvodů. Postačí zde odhalit, že negativní stav - ať jakýmikoliv prostředky - ***bude úplně, dokonale a na věky eliminován***. Toto je slavnostní příslib Pána Ježíše Krista, učiněný všemu stvoření a všem, kdo v přítomné době jsou v pasti negativního stavu.

Fyzické postavení této planety během její první historie - době, kdy pseudotvůrci na ní přebývali - bylo jiné. Musíte si pamatovat, že všechno ve stvoření a ve fyzickém vesmíru, jakož i v zóně vymístění, závisí na činnosti a ideách sentientních myslí. Obsah a jakost těchto aktivit a idejí čijících myslí určuje fyzickou pozici, životní styl, události a

osud jakékoliv planety nebo sluneční soustavy, galaxie, veškerého vesmíru a multivesmíru s jejich vlastními dimenzemi, odrážením a ‚zrcadlením' (o této záležitosti bude více zjeveno později). Takže vaše planeta v údobí první historie byla se vším svým odrážením nejen v jiném fyzickém postavení, ale i v jiné sluneční soustavě a v jiném vesmíru. Ta sluneční soustava měla dvě slunce. Pozice a sklon planety Země byly takové, že dvě slunce se zjevovala střídavě, periodicky. Kdykoliv jedno slunce se ukázalo na jedné hemisféře, druhé bylo na opačné. A obráceně. Nikdy se neobjevila spolu ve stejnou dobu nebo na stejné obloze. Západ jednoho slunce znamenal východ druhého. V té časové periodě na vaší planetě tudíž neexistovala žádná noc. Důvodem pro takové uspořádání bylo, že noc a temnota souvztaží s duchovní ignorancí a s nevědomými duševními pochody. V průběhu celé historie pseudotvůrců a jejich předchůdců nikdy nebyli bez znalosti a vědomí si pravých principů a zákonů, vládnoucích multiversu a sentientní mysli. Jejich mysl byla při plném vědomí na všech svých úrovních a žádné nevědomé procesy neexistovaly. Proto žádná temnota ani noc nebyla možná. Kvůli těmto podmínkám byla fyzická situace planety Země udržována v solárním systému se dvěma slunci. Zároveň teplota a počasí bylo regulováno tak, že se udržovalo neustále příjemné, hojivé, mírné klima bez bouřek a extrémních výkyvů. Schopnost kontrolovat a regulovat přírodní zákony myšlenkovými principy činí tuto skutečnost možnou. Jak víte, pseudotvůrci byli velkými mistry v oblasti takové kontroly.

Ale po vystěhování z této planety a až se usadili v peklech (či přesně: až vytvořili podmínky pro pekla), zpětným cestováním v čase se dostali do blízkosti doby stvoření planety Země se všemi jejími rozmanitými dimenzemi. Během procesu cestování v čase pozměnili osud jedné dimenze planety Země a taky svůj vlastní osud. Byly záměrně zničeny všechny životní formy, jež existovaly v původní dimenzi Země. Pseudotvůrci přemístili a vzali se sebou všechen genetický materiál tehdy existujících živočichů a rostlin, jakožto i všeho ostatního, aby jej pak mohli přetvořit pro své vlastní účely.

Jakmile zmíněná dimenze planety Země byla přetvořena, byla pak fyzicky přestěhována přes dimenzionální zákruty osmou dimenzí a umístěna na hranici mezi zónou vymístění a pravým Stvořením do velice neobvyklé pozice. Byla uložena do vyšinutého solárního systému, který má jen jedno slunce. Pro tuto neobyčejnou situaci a neobvyklé postavení stala se zmíněná dimenze planety známou jako planeta Nula. Jak bylo uvedeno výše, je to jediná planeta, kde mohou koexistovat oba stavy, jak pozitivní, tak i negativní, a to za účelem, jenž byl zjeven v předešlých kapitolách této knihy (více o této věci a pozici planety Nula bude zjeveno později).

V procesu fyzického stěhování vaší planety byl jeden kontinent rozštěpen na několik, vznikly extrémní výkyvy počasí a teploty od pólu k pólu, byly zavedeny roční doby a započala éra na vaší planetě se zahájením stavu nevědění a nevědomých pochodů. Tyto procesy souvztaží s nepříznivými přírodními klimatickými podmínkami na vaší planetě.

Nejdříve postrádala planeta Nula jakoukoliv životní formu. Aby se mohla obydlet vhodnými životními formami, jež byly s to plně zobrazit všechny důsledky, následky a výsledky aktivace a dominance negativního stavu, bylo nutno zprvu geneticky

experimentovat s takovými podmínkami a formami, jež by se nejvíce hodily pro toto zobrazení. Pamatujte, prosím, že aktivovat negativní stav a uvést jej do dominující pozice je jedna věc, ale zcela jinou věcí je úspěšně znázornit následky, výsledky a důsledky takového příšerného aktu.

První historické období vaší planety a jejího obyvatelstva bylo období ***aktivace*** negativního stavu. Druhé období bylo ***zobrazení*** důsledků, následků a výsledků negativního stavu. Třetí období je ***plná dominance*** negativního stavu. A čtvrtým historickým údobím je ***úplná eliminace*** negativního stavu a ***návrat do původního postavení ve stavu pozitivním***. Podle fyzických časových měřítek má každé historické období, jež následuje za prvním, stále kratší a kratší dobu trvání. První historická éra - aktivace trvala nejdéle (mnoho miliónů let); druhá éra je značně kratší (stále ještě působí - vy v ní žijete); třetí historická éra bude velice krátká a čtvrtá bude dokonce ještě kratší.

Poznámka o slově ‚dimenze': Shora bylo řečeno, že jedna dimenze nebo reflexe Země byla přestěhována přes osmou dimenzi. Toto slovo je zde použito v rozdílném spoluoznačení, než tomu bylo v jiných knihách Nového zjevení. Tam to označovalo duchovní dimenzi, zprostředkující dimenzi, fyzickou čili přírodní dimenzi a jí odpovídající dimenzi zóny vymístění. Zde však slovo ‚dimenze' je použito ve smyslu časo-prostorového a percepčního módu fyzického - přírodního vesmíru a jemu souvztažných činitelů duchovního a intermediálního světa, jakožto i zóny vymístění. Každý vesmír v rámci multivesmíru a jemu odpovídající zóna vymístění sestává z dvanácti takových dimenzí či stavů. Na své planetě Nula poznáte ze zkušenosti tři rozměry - délku, šířku a výšku. Někdo z vás si uvědomuje čtvrtou dimenzi, jež obvykle se rovná času. Někteří postulují i pátý rozměr, aniž by jej ve skutečnosti zkušenostně vnímali. Nikdo nic neví o zbývajících sedmi rozměrech ani teoreticky, ani zkušenostně.

Pseudotvůrci však měli plnou znalost všech dvanácti dimenzí, jak teoreticky, tak empiricky, pohybujíce se v nich podle libosti. Takže byli schopni cestovat a stěhovat celá nebeská tělesa jak v mezích jakéhokoliv vesmíru, tak i přes různé dimenze a do úplně jiných vesmírů, galaxií a slunečních soustav. Těmito prostředky byli schopni dopravit a doplnit na vaši planetu jakékoliv ideje a výsledky svého genetického experimentování a inženýrství.

Jakmile se takto zařídili v pro sebe vhodné pozici, pustili se do druhé řady genetického experimentování. Jak si vzpomínáte, záležitostí první řady pokusů bylo, aby se na svět přivedli lidé ne přímo daní Nejvyšším, ale pomocí zvláštního genetického biklonování s četnými variacemi. V druhé sadě pokusů bylo experimentování zaměřeno na vývoj živých, myslících a cítících entit, jež by se hodily k zobrazení plné povahy negativního stavu a pro prokázání faktu, že ty či ony duchovní principy nejsou buď nutné k produkci života, nebo nejsou odvozeny z Nejvyššího. Tato idea však se mohla uskutečnit jen s jednou podmínkou: vše se mělo udat v blízkém sousedství pozitivního stavu.

Jeden z hlavních důvodů, proč pseudotvůrci umístili vaši planetu v tak podivné pozici, bylo umožnění kontaktu se členy pozitivního stavu ve formě a za okolností vzájemného promíchávání se, nikoliv odloučenosti. Rozhodováním o tom, za jakých

podmínek se lidé mají rodit na této planetě, podařilo se pseudotvůrcům zajmout některé členy pozitivního stavu a v mnohých případech i přetáhnout je na čas na svou stranu. Potřebovali nový genetický materiál, vzatý z pozitivního stavu. Čím je nový materiál silnějším, tím manifestace nové negativní formy je zlořádnější a vytrvalejší. Dalším důvodem pro toto podivné umístění planety Nula bylo ukázat pozitivnímu stavu, že negativní stav je schopen vlastního nezávislého života a jak početní jsou jeho následovníci. Bylo to pro ně věcí soutěživosti. Negativní stav neustále konkuruje pozitivnímu stavu. Nemůžete soutěžit s někým, jestliže ten někdo nemůže vidět vaše výdobytky, ať jsou jakékoliv. Ovšem v této soutěži jde o lidské duše. Toto bylo a je povoleno Pánem Ježíšem Kristem za účelem, jenž byl dříve vysvětlen.

V procesu druhé várky experimentování byly vyvinuty a naprojektovány rozmanité životní formy rostlinstva a živočichů, aby se objevily na planetě Nula. Úmyslně napodobili evoluční proces. Z toho můžete vidět, jak darwinovská evoluční teorie je mylná. Evoluční teorie je založena na chybném vědeckém pojetí. Darwin a jeho následovníci měli za to, že druhy se vyvíjejí procesem přírodního výběru, aby se přizpůsobili podmínkám, existujícím v různých prostředích planety za účelem přežití nejsilnějšího a nejzpůsobilejšího. Myšlenka evoluce je správná v tom smyslu, že rozličné životní formy byly pseudotvůrci vytvořeny, vyzkoušeny a vyřazeny jedna za druhou. Prováděli genetické pokusy tak dlouho, až přišli na nejvíce žádoucí a nejvýhodnější podmínky na této planetě, podmínky nejvhodnější pro provedení jejich plánu. Něco jako přírodní výběr nikdy neexistovalo. Vše bylo pečlivě naplánováno. Pojetí přírodní selekce je dosud nejbláznivější nápad v hlavách vašich učenců.

Pokud si vzpomínáte, byla vaše planeta původně, než došlo k aktivaci negativního stavu, obydlena pouze pozitivními životními projevy. Neexistoval tenkrát žádný druh dravců, ani jedovatých, zlořádných usmrcujících zvířat a rostlin. Živočichové a rostliny byli v podstatě blahodárně kladnými. Byli však všichni zničeni během dimenzionálního přemístění vaší planety. Ale jejich genetický materiál byl zachován. V průběhu mnoha miliónů let experimentování vyzkoušeli pseudotvůrci v procesu křížení mnohé kombinace rozmanitých životních forem - mnohé byly úspěšné a mnohé úspěšné nebyly. Ponechaly ty, co byly zdaření, a užili je pro další křížení. Zničili to, co se nepodařilo.

Vyhlazení a zmizení různých druhů živočichů na vaší planetě nebylo důsledkem přírodních či kosmických katastrof, jak by vědci rádi věřili. Ani to nebylo následkem působení ze strany lidí, jak tomu je v přítomné době s vyhubenými zvířaty rukama lidské chamtivosti a stupidity. Takzvané přírodní katastrofy a typické lidské chování byly přivedeny do plodnosti pseudotvůrci a některými dalšími procesy v peklech s tím, aby se docílila destrukce zmíněných druhů, nehodících se pro jejich úmysly. Nynější pokračující hubení některých druhů má hlubší duchovní souvztažnost. Druhy dávno zmizelé i ty, co zmizely ne tak dávno, spolu s těmi, co postupně mizí, mají být odstraněny dříve, než dojde k úplnému vítězství negativního stavu na vaší planetě. Ty druhy jsou souvztažnostmi nevhodné oddanosti a sklonů, které vyčerpaly svou užitečnost. Proto jejich pokračování by bylo překážkou a porušováním tohoto závažného procesu - plné vítězství negativního stavu na planetě Nula. Musíte si uvědomit, že jakmile určitý stav nebo sklon či cit či emoce nebo element myšlení nejsou již déle udržitelné, pak se musí odstranit. Jinak by nic nemohlo dojít k dozrání,

jak v pozitivním, tak v negativním smyslu. Ve chvíli, kdy dojde k jejich odstranění, všechny s nimi souvztažící životní formy a elementy přestanou existovat. Takto dovedli pseudotvůrci vyhladit všechny nevhodné druhy z povrchu vaší planety před tím, než by z nich vzešly trvale úspěšné výsledky. (Není nahodilé, že po tomto zdařilém díle nedocházelo k žádnému dalšímu evolučnímu vývoji na vaší planetě. Zastavil se právě v té době.) A takto dosahují současně působící síly negativního stavu svých cílů v tomto ohledu. Prostřednictvím svých vlastních agentů na vaší planetě vyvolávají proces eliminace čehokoliv nebo kohokoliv, co neslouží jejich záměru.

Tak došlo k tomu, že v procesu experimentování podařilo se pseudotvůrcům získat podivného hybrida, jehož vzorce chování byly v rozporu se vším, co bylo pozorováno u živočichů pozitivního typu. Účelem zde bylo zfabrikovat zvěř, ptáky, hmyz, ryby, rostliny a plody atd., které by odrážely ve svém chování zlořádnost, útočnost, násilí, strach, jedovatost a pud zabíjení. Žádné takové zvíře, ani pták, ani hmyz, ryba, rostlina nebo plody atd. do tohoto časového úseku neexistovaly. Tomuto typu chování vaši veterinární a sociální psychologové rádi dávají nálepku ‚instinkt útoku nebo útěku'. Jakmile se pseudotvůrcům podařila produkce těchto protivných životních forem, ihned je uvrhli na vaši planetu pro ilustraci. Z jednoho velmi zvláštního živočicha se zmíněnou přirozeností, vlastně z jeho genů, zfabrikovali nekonečný počet hybridů, rozmístili je všechny na planetě Nula, aby viděli, jak dobře se hodí pro splnění konečného cíle - fabrikaci jeskynního lidského tvora a jeho moderního potomstva. Tato experimentace vyvrcholila ve fabrikaci tvora podobného opici, který se stal vhodným prototypem vývoje nyní existující formy lidského těla.

Podobné pokusy byly prováděny i na rostlinném životě s tím, aby se na vaší planetě zabydlely všemožné plevely, jedovaté rostliny a plodiny, jako protiklad ke všemu výživnému a kladně užitečnému. Bylo řečeno ‚kladně užitečnému'. Znamená to něco lahodného pro lidské oko, výživného a léčivého pro lidské tělo. Rostliny a ovoce, jež neslouží tomuto užitku, jsou ‚záporně užitečné'. Slouží jinému druhu užitečnosti za účelem vyobrazení pravé povahy negativního stavu. Povšimněte si rozdílu mezi těmi dvěma typy. Kladně užitečné životní formy obecně, v převážné většině, vyžadují mnoho péče a ochrany. Jinak by byly udušeny druhým typem - záporně užitečným. Na druhé straně negativně užitečné životní formy obecně, povětšině, nepotřebují žádnou péči a ochranu. Jen si tak rostou a plodí přirozeně samy od sebe, schopny přetrvávat téměř jakékoliv podmínky. poslední typ životních forem potřebovali pseudotvůrci zfabrikovat za tím účelem, aby bylo prokázáno, že negativní stav povstal sám od sebe a trvá sám sebou a zřejmě má jen minimální požadavky pro přežití a rozmnožování. Na druhé straně, pozitivní stav je příliš slabý, příliš závislý na péči a ochraně svého Stvořitele a není schopen být sám od sebe a sám v sobě. Živé příklady promlouvají hlasitěji než tisíce přesvědčivých slov. Budiž opět řečeno, že v tom je vidět soutěživost negativního stavu.

Jakmile pseudotvůrci uspěli ve zfabrikování prototypu lidského těla, jež zcela sestávalo z elementů, vzatých z idejí zla a nepravd, přistoupili k dalšímu, nejodvážnějšímu experimentu - k fabrikaci lidských tvorů, jak se jeví na planetě Nula. Ten prototyp byl ztělesněním všech idejí zlého myšlení, zlých citů, emocí a skutků a všech idejí nepravdivých pojetí, logiky, inteligence a rozumovosti. Obsahoval všechny pudy pro přežití a zachování rodu, jak to vysvítá z pojmu ‚reakce bojem nebo útěkem'. prototyp

však sám o sobě není sentientní, nemá tudíž vědomí ‚já jsem'. Účelem zde bylo zfabrikovat někoho, kdo by mohl plně zkombinovat všechny tak zvané přírodní pudy a povahu toho prototypu se schopností vyvinout pojetí ‚já jsem' jako inteligentní sentientní entita, schopná rozumně fungovat a rozhodovat se. Úkol to nebyl snadno proveditelný. Pseudotvůrcům to trvalo podle vašeho času přibližně sedm miliónů let - přijít na takovou kombinaci ve formě jeskynního lidského tvora.

V průběhu tohoto experimentování a křížení byly zfabrikovány rozmanité životní formy jak inteligentního, tak i neinteligentního rázu. Některé z nich byly prapodivné. Ne všechny byly zachovány na vaší planetě. Většina inteligentních životních forem, nevyhovujících podmínkám na vaší planetě, byla umístěna jinde. Je třeba si totiž uvědomit, že jednou utvořená či zfabrikovaná sentientní životní forma - a to nehledě na to, jakými prostředky - pozitivními či negativními, pak navěky nemůže být zničena. Pouze nesentientní životní formy mohou být - a často jsou - zničeny. Inteligentní životní formy, formy schopné pojetí pojmu ‚já jsem', mají v sobě životní energii, jež původně byla ukradena u Nejvyššího (v případě negativních životních forem). V té energii je přítomnost Pána Ježíše Krista (který tenkrát byl Nejvyšším). Díky této přítomnosti takový život nikdy nemůže být zničen. Je to pramen a možnost spasení všech v negativním stavu a pro obrácení do stavu pozitivního.

Takto Božská prozřetelnost Pána Ježíše Krista zajistila těmto zvláštním inteligentním životním formám místo, stav a podmínky, jež vyhovují jejich přirozenosti. Jak jistě víte, lidské pohádky obsahují mnoho příběhů o divných a podivných tvorech, mluvících zvířatech, rostlinách atd., a to jak povahy pozitivní, tak i negativní. Obsah těchto příběhů je fakticky čerpán z tehdy existující skutečnosti (procesu výše uvedených experimentací).

Někteří z těchto tvorů zfabrikovaných pseudotvůrci byli příliš pozitivní nebo uvědomělí, jiní ne dosti nevědomí, nebo příliš důvtipní, či zas příliš jednostranně zlí pro záměry pseudotvůrců. Tvorové převážně pozitivní byli vyzvednuti z negativního stavu a umístěni na planetách uprostřed říše pozitivního přírodního vesmíru, kde se mohli vyvíjet zcela v souladu s principy duchovní progrese. Tvorové na jiném krajním pólu obývají rozmanité oblasti zóny vymístění a pekel, kde mají za úkol neustále fabrikovat nové typy zla a nepravd ve všech možných formách a stavech.

Tedy v průběhu těchto kriticky a osudově závažných experimentací byl použit princip hybridizace. Z genetické pamětní banky i z jiného materiálu sentientního inventáře zděděného po prvních lidech, žijících na planetě Země, před tak zvaným Pádem, byly použity dva elementy. V prvním kole pokusů byly vyzkoušeny různé kombinace s fúzí jednoho či druhého genu a geny vzatými z protichůdných elementů. Účelem této experimentace bylo přijít na takovou fúzí spojenou kombinaci, jež by dovedla potlačit všechny pozitivní duchovní principy, vzpomínky, city, emoce a zážitky. A která by také potlačila smysl pro jednotu, jednotnost a harmonii všech principů femininity a maskulinity, lásky a moudrosti, dobra a pravdy, jakožto i všech jiných duchovních principů. Tato represe měla být takového rozsahu, aby hybrid, takto prošlý fúzí, vůbec si jich nebyl vědom a přitom přece jen měl zachovaný smysl pro ‚já jsem' a byl zcela inteligentní, schopen se učit a do určité míry též vynalézavý a tvořivý.

Toto se nakonec podařilo provést. Dalším krokem bylo vytvořit takové podmínky, v nichž by duch a duševnost nově vyvinutého, fúzí připraveného křížence, mohly být polapeny ve zvlášť uzpůsobeném těle, které by značně omezilo možnost plného projevu ducha a duše v něm uložených, čímž by se staly úplně závislými na těle pro přežití v pozemském duchovním, duševním a fyzickém ovzduší.

Pokusnou otázkou zde bylo: ***Co by se stalo, kdyby duch - Nejniternější duchovní mysl, obsahující pozitivní ideje života i všechny pozitivní duchovní principy, a duše - vnitřní mysl, obsahující všechny kladné aspekty vědomě uvědomělé duševnosti, byly vloženy v živočišné tělo a zvířecí duševnost, sestávající z hrubých emocí, neinteligentních instinktů a pudů, založených na primitivních potřebách přežití a rozmnožování bez jakékoliv duchovní uvědomělosti či schopnosti vyvinout pojetí ‚já jsem'?***

Jak si vzpomínáte, v této době pseudotvůrci již úspěšně vyvinuli opici podobného tvora, jenž sloužil jako prototyp k tomuto účelu. V něm se plně rozvinuly všechny negativní aspekty chování a duševnosti, hrubé síly a agrese, zabíjení a ničivosti, strachu a bojovnosti, bezohledného zachování druhu a územní dominance a - což je nejhlavnější - směřování všech pudových činností navenek, k zevnějšku. V něm se zajistilo plození způsobem zevním, bolestným a nebezpečným, bez účasti jakýchkoliv duchovních principů. V této fázi experimentování byla zkoušena kombinace genů víceméně úspěšně. Účelem bylo vytvořit podmínky, v nichž by pozitivní, niterné, duchovní aspekty sentientního ducha a duševnosti byly úplně potlačeny a zablokovány do nejzazšího možného stupně, avšak aby byly přitom dostatečně přítomny, dávajíce vědomí ‚já jsem'. Toto temné vědomí ‚já jsem' mělo dát určitý stupeň pocitu odlišnosti od jiných životních forem; a také motivaci vyvinout dostatečně vysokou úroveň inteligence a tvořivosti k službám toho záměru, pro který tyto podmínky byly vyvinuty pseudotvůrci.

Je očividné, že tento tvor, sloužící jako prototyp, sám o sobě, bez jakékoli směsi genetického materiálu, vzatého ze sentientních životních forem, byl jen dalším tupým zvířetem, neschopným zobrazit následky aktivace negativního stavu. Tentokrát se pseudotvůrcům již podařilo vypěstovat tvora z idejí ‚čistého' zla a nepravd. V genech toho tvora nezbylo již nic z pozitivního stavu dobra a pravdy. Toto bylo konečným cílem. Nyní tedy mají pseudotvůrci vhodný genetický materiál, se kterým mohou experimentovat jeho kombinováním s genetickými elementy, již dříve prošlými fúzí, znovu uspořádanými a přestavěnými, elementy, pocházejícími z ženské a mužské genetické banky. Provedli tudíž fúzi sentientního hybrida s genem opici podobného tvora, čímž se vyvinula nová hybridní životní forma, která dosud neexistovala. Nový hybridní tvor byl tím příslovečným jeskynním člověkem (měl by se ve skutečnosti nazývat jeskynním lidským tvorem, aby se tak naznačilo, že jde o zcela jinačí, dosud neznámou sentientní životní formu). Pseudotvůrci nasadili tento výtvor na planetě Nula (vaší planetě), pečlivě sledovali a ovlivňovali jeho vývoj v průběhu celé historie vaší planety.

Budiž zde zdůrazněno, že bylo by omylem předpokládat, jako by pseudotvůrci nasadili na povrchu vaší planety jen jednoho či dva takové nově vyvinuté hybridy - sentientní tvory. Pamatujte si, že v té době již byla zdařile rozštěpena planetární pevnina na

několik kontinentů. Zfabrikovali tudíž tisíce a tisíce takových tvorů a umístili je na rozličných kontinentech a ostrovech, aby se tak dal popud k rozvoji různých variací kultur a kmenů schopných zvěčňovat negativní stav v rozmanitých modech a podmínkách. Současně modifikovali tohoto prototypního, opici podobného tvora, učinivše z něj úplnou opici, jak ji znáte na vaší planetě, a souběžně s novým hybridem ji též nasadili na vaší planetě. Nasazení této opice bylo dvojí. Jedním bylo ve zpátky jdoucím čase. Opice se objevily v různých pečlivě určených stádiích zdánlivě evolučního rázu, před statisícem nebo i pár milióny lety, než došlo ke skutečnému nasazení nové hybridní sentientní formy - lidských tvorů. Druhý způsob bylo simultánní promítnutí.

Účelem první projekce bylo založit vědecké podvodné napálení, které by u pozdějších učenců vytvořilo dojem, že lidští tvorové se vyvinuli v přírodě, evolučně z opic, a že nebyla do toho zapletena žádná zevní božská moc. Tím by se došlo k závěru, že původ lidských tvorů není v Bohu, ani v duchovních principech, nýbrž je výsledkem šťastlivé kombinace rozmanitých přírodních částic, atomů, molekul a prvků, čímž se nakonec umožnil vznik vědomého vnímání. V tomto ohledu tedy rozumovost a sebeuvědomělost nevycházejí z jakéhosi Absolutního stavu inteligence a Vědomí, nýbrž z mrtvých elementů hmoty. Je-li tomu tak, pak neexistují žádné niterné duchovní principy. A existují-li, pak nejsou původním zdrojem sentientního života, ba vlastně žádné formy života, jen jakýmsi bezpříčinným doprovodem života. Duchovní principy samy o sobě by mohly vznikat z neduchovních kombinací mrtvých elementů. Podobný závěr je nevyhnutelný, vezme-li se v úvahu výše uvedené.

Tedy nynější lidstvo na vaší planetě není ničím jiným, než speciálním hybridem, zfabrikovaným pseudotvůrci za tím účelem, aby se zobrazily důsledky, výsledky a následky aktivace negativního stavu a aby se prokázalo, že není třeba žádného Boha ani duchovních principů ke zrodu sentientního života. V průběhu experimentace s tímto novým sentientním hybridem - lidskými tvory - jedním z hlavních principů bylo docílení úplné odluky a nevědomosti jiného sentientního života v multivesmíru i v jakýchkoliv jiných dimenzích mimo vlastní planetu a vesmír. Toto bylo životně závažnou podmínkou, kterou bylo nutno ustanovit, aby tito tvorové byli zcela izolováni od jakékoliv objektivní informace ohledně jiných sentientních forem, jiných dimenzí a multivesmíru obecně, zvláště pak od pravé znalosti jejich původu, jakožto i nevědomého uvědomění si existence pozitivního stavu - pravého stvoření.

Toto bylo docíleno fabrikací hmotného těla z genů prototypního opici podobného tvora s nepravými modifikacemi. Do toho těla byly vloženy pomocí fúze značně pozměněné geny, vzaté z genetického fondu sentientních životních forem. V procesu té fúze a hybridizace byly všechny pozitivní, duchovní aspekty těch sentientních životních forem zapouzdřeny v speciálně vyhotovených genetických ‚nádobách', blokujících většinu jejich obsahu. Pouze pramalý, nekonečně malinkatý otvor byl ponechán, zcela omezen na prosakování životní energie, která neustále oživuje to tělo. Pseudotvůrci velmi dobře věděli, že chtěli-li dovolit přítomnost sentience v tom nově vyvinutém kříženci, pak bylo nutno ponechat neporušenými některé duchovní principy té sentienece. Jinak by se minuli cílem. Avšak pomocí velmi zamotané a složité genetické i jinačí, korespondenční manipulace a kombinace, se jim úspěšně podařilo v genu sentience zablokovat vědomí duchovnosti, jen se z něj vysává životní energie

bez uvědomění si, co je pravým zdrojem té energie. Navíc vybudovali pseudotvůrci z genetického materiálu toho prototypního tvora a z výsledků velmi složitého přeuspořádání duchovních korespondencí další geneticko-duchovní nádobu, jež v sobě uzavřela pravou duševnost, obsaženou v elementech, přišlých ze sentientních životních forem. Ta duševnost ve svém původním stavu byla velmi pokojná, něžná a laskavá a nikdy nemohla zplodit vražednou násilnost, útočnost, nenávist, ani žádné jiné záporné emoce, pocity, myšlenky, postoje a chování, tak hojně přítomné na vaší planetě.

Tak se stalo, že tato kladná duševnost byla zakryta zmíněnou nádobou s ponecháním malinkatého otvoru, jenž dovolil pozměněný přenos životní energie z duchovní sféry těch sentienetních genů a umožňující zachování duševní uvědomělosti nově vyvinutého hybrida - lidských tvorů. Nakonec další, jiná genetická nádoba byla použita pro zapouzdření obsahu vnější mysli pravých sentientních životních forem. Z idejí těchto forem bylo vybudováno hmotné tělo pro manifestování duchovních idejí vlastního ducha a duše zevním chováním, vnějšími vztahy a postoji. Uvědomělost této zevní formy byla úplně zablokována, tak, aby současná lidská bytost nemohla poznat, co je být a pociťovat a vypadat jako pravá sentientní bytost v opravdové fyzické formě, vytvořené z ryzích pozitivních elementů lásky a moudrosti.

A znovu byl ponechán nesmírně malinký otvůrek pro proudění životní energie z nejhlubší niternosti přes vnitřní oblast do nejzevnějšího území těla, aby jej tak zachovávala při životě a fungujícím. Jakmile se toto provedlo, byl vyvinut zvláštní genetický a souvztažnostní obal z elementů negativního stavu, do něho byly uloženy pravá nejniternější duchovní mysl, pravá vnitřní mysl a pravá vnější mysl, odvozené z genů sentientních životních forem, oddělující je od těla a od tělesné vědomosti si jich. Pouze infinitesimálně nepatrné spojení bylo ponecháno mezi nimi a hmotným tělem, jež bylo omezeno na pouhé přijímání životní energie pro zachování jakéhosi stupně životnosti v tom těle.

V dalším kroku byly mezi tělem a tím obalem, obsahujícím pravou sentientní mysl, nyní rozdělenou na tři rozdílné oblasti - nejniternější, vnitřní a zevnější, vytvořeny z genetického a jiného souvztažnostního materiálu toho prototypu zvířecího tvora na úrovni každé nádoby tři zřetelně odlišné pseudomysli. Tedy na úrovni Nejniternější duchovní mysli, zapouzdřené v té geneticky a negativně uzpůsobené duchovní nádobě, byla vybudována niterná pseudomysl. Byla umístěna v její okružní blízkosti, aby tak úplně obklíčila zmíněnou nádobu a zajistila zachycení všeho, co by prosakovalo ponechaným malinkým otvorem, a vše prověřila dříve, než by došlo k prozrazení nějaké informace škodící jsoucnu a bytí negativního stavu. Obdobné napodobeniny byly zbudována a uloženy kolem pravé vnitřní i pravé vnější mysli.

Máte zde tudíž, vrstva na vrstvě, ochranu, zřízenou proti proniknutí čehokoliv vskutku duchovního a pravdivého z nyní separované a izolované opravdové sentientní mysli nebo přicházejícího přes ni. Jak můžete vidět, účelem zde bylo separovat a izolovat JEDNU sentientní mysl, jež sestává ze tří vlastních aspektů, a vytvořit TŘI rozličné mysli, které mají být izolovány a odloučeny jedna od druhé do nekonečna. Zapamatujte si, že pravou povahou negativního stavu je budovat vše na principech rozloučenosti a izolace.

V pravém stvoření neexistuje taková separace a izolace. Sentientní mysl všech čijících entit v pozitivním stavu stvoření a jeho multivesmíru je úplně a cele sjednocena. Je to jedna mysl, jež se projevuje ve třech aspektech - nejniternějším, vnitřním a zevnějším. Toto uspořádání je obrazem pravé přirozenosti Stvořitele-Pána Ježíše Krista. S takovým uspořádáním by však negativní stav nikdy nemohl dojít svého uzrání. Dokud tam je jednota a jednotnost mysli, plná vláda patří pozitivnímu stavu. ***Toto je pravá povaha pozitivního stavu***. Aby se mohl negativní stav aktivovat, bylo nutno se odchýlit od tohoto uspořádání. Vzpomeňte si, prosím, že prvním krokem ve směru aktivace negativního stavu bylo rozdělení jedné androgynní formy na dvě tělesné formy - jednu ženskou a druhou mužskou. Plné odůvodnění pro tuto separaci, jakožto i pro to, proč sentientní život na původní planetě Země musel začít v androgynní formě, bylo zjeveno a pěkně vysvětleno v knize *Základy lidské duchovnosti*. Není zapotřebí, aby se tyto důvody uváděly zde.

Z toho vysvítá, že aktivace negativního stavu je ve skutečnosti procesem postupné separace různých duchovních principů z jejich soudržné celistvosti a jednoty s následnou odlukou jejich schránek sentientní mysli. Každý duchovní princip se všemi svými nekonečnými odvozeninami má svou specifickou schránku v sentientní mysli. Tím, že je schopna přijímat a obsahovat každý princip s jeho svérázností, drží se sentientní mysl na živu. Žádný jiný zdroj života neexistoval, není a nikdy nebude existovat. ***A protože všechny pravé duchovní principy jsou odvozeny z pravé Přirozenosti Pána Ježíše Krista, neexistuje žádný jiný zdroj života mimo Pána Ježíše Krista. Tímto se Pánem Ježíšem Kristem slavnostně prohlašuje, že tento výrok je Absolutní pravdou***.

Odloučením a odštěpením těchto duchovních principů od jejich sjednocujícího Zdroje je možné jejich překrucování, prznění a falšování. A teď tedy nemají žádné spojení s tímto Zdrojem. Nemožnost tohoto spojení dovoluje pak to, že zmatek a nesprávný výklad jejich obsahu se stává realitou. Tímto aktem je provedena separace a izolace specifických schránek v sentientní mysli. Čímž ve skutečnosti došlo k vyvrcholení a úplnému odloučení a rozdělení jedné sentientní mysli na tři různé, oddělené mysli. Nicméně tato separace a izolace sama o sobě, i když nesmírně vítána pseudotvůrci a nutná pro jejich konečný cíl, přece jen nebyla pro něj dostatečná. K jejich zármutku je zde stále ta vrozená, vštěpená tendence různých aspektů a schránek sentientní mysli, vyhledat dřívější stav a navrátit se do tohoto stavu jednoty, jednotnosti, soudržnosti a celistvosti.

K zajištění toho, aby separace a izolace této mysli trvala do nekonečna (absolutně nutná podmínka, má-li negativní stav přežít), vybudovali pseudotvůrci výše popsané genetické a souvztažnostní nádoby a bloky, které obklopují každou mysl odděleně. Navíc vytvořili jeden povšechný genetický a korespondenční obal, jenž odlučuje celou mysl se svými třemi úrovněmi od ostatního těla. A nejen to: ještě z genů toho zvířete, jimi tak vhodně zkříženého, zfabrikovali tři zcela rozličné pseudomysli, jimiž obklíčili pravou sentientní mysl v jejích třech aspektech. Avšak ani toto uspořádání nebylo dostatečné pro zachování života negativního stavu.

V následujícím stádiu svých experimentací pseudotvůrci vytvořili a oživili nový druh bytostí zvaných strážci. Tito strážcové byli umístěni v blízkosti každé úrovně - u

Nejniternější duchovní mysli, u vnitřní mysli a u zevnější mysli - aby zabraňovali jakýmkoliv změnám v záležitostech lidské mysli. Funkce těchto strážců byla popsána v páté kapitole této knihy. Legie démonů velí těmto strážcům, aby tak bylo zajištěno, že náležitě střeží status quo. Tito strážcové se nazývají ‚stíny' a ‚stinné postavy'. Nyní můžete vidět, v čem spočívá rozumové zdůvodnění transformačního procesu, jak byl vylíčen v předešlé kapitole. Též z toho můžete vidět, proč sekvence ve zjevování těchto kapitol je, jaká je. Každá kapitola čerpá z myšlenek předchozí kapitoly. Je zde duchovní logika.

Proces separace a izolace, na němž byl negativní stav vybudován, není omezen výše popsaným uspořádáním. Zůstal tu jeden krok, osudově závažný, jenž bylo nutno dokončit. Bylo zapotřebí připravit plán pro globální separaci a izolaci forem od ostatních končin stvoření a od zóny vymístění. Tento druh odluky a izolace je něco nevyhnutelného, chcete-li se, aby lidští tvorové na vaší planetě byli udržováni v nevědomosti ohledně pravé povahy stvoření a zóny vymístění.

Shora vylíčeným uspořádáním byl ustanoven stav neustálé ignorance a nevědomých procesů. Neznalost a nevědomé duševní pochody jsou životní pohonnou látkou pro zvěčňování negativního stavu. Jimi se trvale zajišťuje, že veškeré poznávání přichází ne ve směru z niternosti, nýbrž zvenčí. Nevíte-li nic o své niterné, duchovní přirozenosti, pak se budete obracet navenek, budete poučováni zvenčí, věříce, že cokoliv je vám řečeno jinými zkušenějšími zevnějšími autoritami, je pravda. Tato situace je však omezena pouze na planetě Nula.

Z toho důvodu byla planeta Nula ponechána v úplné izolaci a separaci od ostatních oblastí své galaxie a vesmíru. Lidské tělo bylo vytvořeno z genů zvířete pomocí speciálního genetického inženýrství. A tělo toho zvířete, na druhé straně, bylo učiněno z elementů zóny vymístění. Tyto elementy byly zhmotnělými a zkonkretizovanými odvrženými duchovními idejemi sentientních entit pozitivního stavu, jež odmítly přijmout jejich obsah a jednat dle něho. Pokud si vzpomínáte, obsahem těchto idejí byl výběr ve věci prohlášení a víry, že život nevychází z Pána Ježíše Krista (dříve Nejvyššího) ani z jeho/Jejích duchovních principů, nýbrž z něčeho a někoho jiného. Tyto odvrhnuté ideje-odpadky se všemi důsledky jejich možné aktivace ustanovují život zóny vymístění. Z nich byl prototyp-živočich zfabrikován. Tedy ve skutečnosti bylo lidské tělo, které je tělem zvířecím, zfabrikováno pseudotvůrci v modifikované formě, z negativních antielementů zóny vymístění. K těmto ohraničujícím elementům byly přidány prvky planety Nula, a tak došlo k hybridizaci zcela nového, nanejvýš omezeného typu těla. Nic podobného dříve neexistovalo. Do toho hybridizovaného těla byly vloženy, způsobem shora popsaným, dva elementy, které prošly fúzí, a které patřily sentientním životním formám.

Kvůli tomuto uspořádání byly duch života a jeho duše vhodně polapeny v tom nesmírně omezeném a omezujícím těle; a nemohou se z něho dostat ven jinak, než jeho zabitím, nebo opotřebením, anebo když samo umře. Každý pohyb ducha a jeho duše tedy zcela závisí na činnosti toho těla.

Ale co je zač, toto tělo? Jen si všimněte, jak jste omezováni. Chce-li váš duch někam jít, musí brát s sebou to těžkopádné a nepohodlné tělo. Aby v něm přežil, musí duch a jeho

duše usměrňovat všechny své činnosti na pečování o tělo. Vaše tělo požaduje velmi zvláštní prostředí, velmi svérázné ovzduší a neustálou, minutu za minutou, péči a ochranu. Máte-li příliš málo nebo příliš mnoho kyslíku, nebo tohoto či onoho chemického prvku, vaše tělo podlehne otravě, bude poškozeno a umře. Jíte-li a pijete-li příliš mnoho nebo málo, vaše tělo trpí a umírá. Běžíte-li příliš rychle či dlouho, vaše tělo se vyčerpá, může se zhroutit a umřít. Spíte-li nebo odpočíváte příliš málo nebo nadmíru, může se zhroutit a zemřít. Jste-li vystaveni extrémnímu horku či chladu, vaše tělo může umřít. Chcete-li cestovat, musíte vymyslet nějaký druh zevnějšího dopravního prostředku, aby se vaše tělo pohybovalo rychleji. Avšak překročíte-li rychlost pohybu, který je pohodlný a bezpečný pro to vaše tělo, pak přežít velmi dlouho nebude moci. Vaše tělo vyžaduje zvláštní druh zemské přitažlivosti, aby se mohlo nosit pohodlně. Velká gravitace ho rozdrtí. Příliš malá gravitace působí pocit nepohodlnosti oslabováním svalového napětí. Lze takto vypočítávat do nekonečna všechna hrubá omezení, jež jsou vlastní vašemu tělu. Přesto vaši učenci bláhově považují funkci těla za zázrak. Div to tedy je, ale ne ve smyslu, jak si to oni myslí. Div divoucí je v tom, že v takovém těle se vůbec může uchovat nějaká jiskřička života. Další komplikací izolovanosti a ohraničenosti je vylučování výměšků. Tento požadavek ovládá rozvrh dne. Nedojde-li k eliminaci jedů, dojde nakonec k smrti těla.

Všechny tyto faktory zapříčiňují, že jste úplně zaneprázdněni péčí o tělo a jeho separovaný a izolovaný život. Není čas, nebo jen velice málo na cokoliv jiného mimo pečování o tělesné přežití. Toto je ta pravá past negativního stavu. Právě tyto svérázné, podivné a neobvyklé potřeby vašeho těla působí, že se nacházíte v globální a multiverzální izolaci. Jen si řekněte, jak daleko můžete cestovat ve vesmíru nebo v prostoru s tím vaším tělem? Jste nuceni si vystavět velmi složitou prostornou loď, v níž by se přesně imitovalo tělesné a mentální prostředí, v němž by vaše tělo mohlo žít se zachováním zdravého rozumu. A jakou pak rychlostí může vaše tělo cestovat? Což může překročit světelnou rychlost bilionkrát, aby navštívilo jiné končiny této galaxie a také se vrátit na rodnou planetu ještě za živa?

Na počátku druhé historické éry tato fyzická izolace a separace nabyla směšných rozměrů. V té době lidští tvorové byli tak primitivní, že cestovali pěšky. Později začali užívat zvířat pro tento účel. Není tomu tak dávno, že Evropané na příklad neměli tušení, že je jakási Amerika nebo že mohou existovat nějací Američané. A američtí indiáni nevěděli, že existují Evropané atd. Tato situace byla záměrně vytvořena, aby se pokračovalo se separací a izolací vašeho rodu co nejdéle. Teprve v posledních dvou desetiletích jste byli schopni letět na Měsíc. A jen se podívejte, jak nemotorně těžký ochranný oděv a jak komplikovaný dopravní prostředek se musel vymyslet, aby vaši astronauti mohli cestovat na Měsíc a zpět!

Samozřejmě způsob vlády se mění i u negativního stavu. Tak zvaný vědecký pokrok je přizpůsobován většímu a rychlejšímu rozšiřování negativního stavu až k jeho konečnému a úplnému odhalení. Nicméně, pokud jste v těle takto uspořádaném, pak nehledě na to, do jaké míry jste si vědomi této situace i bez ohledu na to, jak dalece jste duchovně transformováni, musíte počítat s tím tělem. Hmotně a geneticky je odloučeno od ostatních oblastí vaší mysli způsobem shora popsaným. Tato okolnost vždy bude rodit problémy, strachy, úzkost, ustaranost, nemoci a všemožné nepříznivé podmínky, vlastní tomu druhu těla. Z toho důvodu, jak si vzpomínáte, předešlá kapitola

končila varováním, že dovršení procesu duchovní transformace ještě nevede k volnosti a vysvobození od této odloučenosti a zmíněného uspořádání. Stále jste ještě uvězněni v těle. Nic se v tomto ohledu nemůže změnit žádnými prostředky až do doby, kdy bude odloženo na stranu a vy v něm již nebudete déle přebývat. Jediným rozdílem v tomto ohledu je, že po prožití duchovní transformace budete - podle dřívější zmínky - schopni mít větší moc nad vlastním životem; budete řídit svůj životní styl ve větší shodě s přirozeností pozitivního stavu. Toto určí, co budou vaše budoucí volby, až se zbavíte tohoto vašeho ‚zázračného těla'.

Musíte si pamatovat, že většina lidských tvorů ve své povšechné a úplné nevědomosti v této oblasti považuje své postavení i situaci, v níž se nacházejí jejich těla, za dění zcela normální. Nic se jim nezdá abnormálním v těchto okolnostech. A proto se zamilovávají do tělesného života a lpí na něm zoufale. Osvojí si určitý životní styl, mentalitu, ba i duchovnost, jež by byla oporou tohoto životního stylu. Úplně se ztotožní se všemi návyky, způsoby a zásadami tohoto života. Proto po smrti těla přetrvají jejich lásky, zvyky a přitažlivosti toho života, které si berou s sebou. Po příchodu do duchovního světa tento druh lidských tvorů (převážná jejich většina) má tendenci odmítnout vše, co není v souladu s osvojeným, známým a blízkým. Takový způsob ulpění a ztotožnění je udržuje stále ve spárech negativního stavu. Proto volí cestu do pekel, kde pokračují na čas, na časy a poločas ve svém oblíbeném, blízce známém a ‚pohodlném' životním stylu bez ohledu na to, jak je bídný a záporný. Máte-li v lásce bídu, nešťastnost a zápornost, pak jediný život, který může mít pro vás nějaký smysl, je ten, který je s nimi v souladu. Vše ostatní je přebytečné. Je to věru těžké si představit, že nesmírně velká většina lidských tvorů je zamilována do mizérie, neštěstí a negativity. Důvod pro možnost takového postoje je v tom, že lidé považují tyto nepříznivé stavy za normální a přirozené. Nepociťují to jako bídu, neštěstí a zápornost, nýbrž jako jedině možnou skutečnost, jež jim poskytuje iluzi štěstí, radosti a uspokojení.

Musí se na prvním místě poznat a přiznat, že vlastní životní styl není to, čím se zdá být. A za druhé musí se pocítit silná touha změnit status quo. A tady vstupuje na scénu proces transformace. Poskytuje lidským tvorům zjevení o tom, oč ve skutečnosti běží. Tím mohou nabýt moci nad svými životy a výběry. To je připravuje na život v pozitivním stavu, až odloží svá těla, aniž by museli setrvávat do nekonečna v životě negativního stavu někde v peklech. Dává to pocit naděje a radosti nad budoucím splněním příslibu Pána Ježíše Krista. Poskytuje jistotu, že vlastní život na této planetě má smysl, význam a světlou perspektivu. Máte kontrolu nad problémy. Problémy nemají kontrolu nad vámi. Problémy ovšem budou tam stále, pokud žijete v těle, avšak budete jejich pány, nikoliv otroky. A taky budete pány svého života ve směru z nitra navenek. Toto je pravým účelem procesu duchovní transformace. Nad to se nemá do něj nic více vkládat. Chcete-li toho docílit, pak potřebujete jen postupovat podle procedury, popsané v předešlé kapitole této knihy.

Teď - když ukončili tuto fázi experimentací (fabrikace lidských tvorů), když ustanovili plnou dominanci negativního stavu aktivovaného po celé zóně vymístění a na planetě Nula, když se stali nepopíratelnými vládci a diktátory ve své doméně - pokročili pseudotvůrci k další fázi experimentování. Tato fáze se týká plánu jimi zamýšleného

v době, kdy vaše planeta byla zdařile zalidněna jeskynním člověkem a kdy vývoj lidské civilizace byl na cestě.

Někteří z vás mohli by se ptát, proč v tomto okamžiku Nejvyšší neeliminoval negativní stav. Vždyť pseudotvůrci vyhráli a plné odhalení povahy negativního stavu bylo docíleno! Dvě věci jsou mylné v tomto závěru: Za prvé negativní stav do té chvíle existoval z donucení, nikoliv na základě svobodného výběru. Jak si můžete vzpomenout z deváté kapitoly knihy *Hlavní ideje Nového zjevení*, ničemu se nelze naučit pod nátlakem, pouze svobodnou volbou. Ve skutečnosti nemůže zobrazení důsledků negativního stavu jak se patří nastat, dokud negativní stav není zvolen svobodně jako žádoucí životní styl.

V průběhu aktivace negativního stavu byly nutné dvě fáze: za prvé - sama aktivace. Proces aktivace byl násilný, z donucení. Tvorové, kteří byli zfabrikováni pseudotvůrci, neměli na vybranou, než být negativními. Teprve inkarnace Ježíše Krista jim přinesla možnost volby, čili jinou alternativu. Druhou fází je znázornění důsledků, následků a výsledků té aktivace. Tato druhá fáze nemohla započít před odchodem Pána Ježíše Krista z vaší planety. Je založená na svobodě být negativním.

V průběhu počáteční aktivace nikdo ve stvoření nechtěl si zvolit být negativním ani znázorňovat konsekvence dominujícího negativního stavu. Toto je důvodem, proč jiné plemeno tvorů muselo být zfabrikováno. Těmto tvorům negativní stav byl vnucen jako jediná životní možnost. Jak sami víte, dokonce i v dnešní době mnoho tvorů v zóně vymístění, jakožto i mnoho lidí nemá ani potuchy, že něco jiného existuje, než co mají a co jsou. Když tato situace mezi tvory a lidmi byla ustanovena, došlo k Prvnímu příchodu Pána Ježíše Krista. Jeden z hlavních následků Prvního příchodu Pána Ježíše Krista bylo vysvobodit všechny tvory z donucenosti být negativním, a tak jim dát možnost jiného výběru. Eliminování negativního stavu v tomto stádiu, to jest dříve, než by se prokázal a osvědčil jako vyvolený životní styl, bylo by předčasné a nevedlo by k pravému novému poučení.

Druhou mylnou stránkou ve výše položené otázce je, že v té době, před inkarnací Ježíše Krista na vaší planetě, neměl Nejvyšší ve své přirozenosti žádné prvky ze zóny vymístění ani z planety Nula. Bez těchto elementů v Sobě, musel by se Nejvyšší v procesu eliminace negativního stavu objevit v zóně vymístění i na vaší planetě v plné Své esenci i substanci. Kdyby se to bývalo stalo, pak by byla veškerá zóna vymístění i planeta Nula se všemi svými obyvateli náhle, v oka mihu, zničena. Kdyby zóna vymístění měla zahynout, pak neustále odmítané ideje volně zvoleného popírání Boha a Jeho/Jejích duchovních principů by neměly kam padat. Odrazily by se a byly by vrženy zpět na odesílatele a zničily by ho v procesu anihilace. A tak by zahynulo veškeré stvoření. Stvoření nemůže snést pomyšlení, že by nebylo možné zbavovat se takových představ, a že by se nenašlo místo pro jejich odhození. V takovém případě zmíněné představy by se měly uznat za platné. Idea, že existuje Bůh a je jediným zdrojem života, a představa, že Bůh neexistuje, nebo není jediným pramenem života, nemohou být stejně pravdivé. Avšak, není-li jedna z těchto idejí odhalena a náležitě odmítnuta, nemajíc, kam by spadla, pak se odrazí a uhodí zpátky, vyžadujíc, aby byla považována za pravdivou. V tomto případě ***musí*** obě ideje být uznány jako pravdivé.

Takové protichůdné přiznání by končilo okamžitým šílenstvím a sebevraždou všech ve stvoření.

Je jisté, že Nejvyšší by mohl učinit jiné stvoření, stvořit jiný multivesmír. Pak by se musel celý proces opakovat zas a znovu kvůli bytostní otázce, jež byla formulována v této knize i v jiných knihách Nového zjevení tohoto přenosce. Pán Ježíš Kristus, tehdy Nejvyšší, takto nepostupuje. Z toho důvodu byl Nejvyšším připraven zvláštní Velký plán spasení, který má co činit s obsahem i významem jak Prvního, tak i Druhého příchodu Pána Ježíše Krista.

První významná fáze experimentování pseudotvůrců, s jejími četnými podfázemi, byla jen půlkou jejich plánu. Druhá půlka toho plánu byla považlivější a daleko tajemnější ve srovnání s první polovinou. Plný obsah toho plánu a prostředky, jimiž se docílilo jeho částečného splnění, se nemohou nyní odhalit, ba snad vůbec nikdy. Jen důležité ideje toho plánu mohou být zjeveny (nikoliv však jejich proces).

Druhá fáze experimentování byla namířena na vyvinutí zvláštních psychických sil a výdobytků jejich mysli a těla, jež by se téměř rovnaly moci Nejvyššího. Je řečeno ‚téměř'. Důvodem pro tohle ‚téměř' je fakt, že žádný z pseudotvůrců není absolutní. Všichni byli stvořeni. Proto postrádají zkušenost absolutního stavu. Toto by se však mohlo obejít pouhou početností. Zfabrikuje-li se dostatečný počet tvorů s tak obrovskou mocí a kondicí, pak souhrnný součet všech by se mohl rovnat moci Nejvyššího. Babylonská věž (Genese 11:1-9) o tom svědčí.

Tedy pseudotvůrci pokračovali se svými pokusy, až se jim konečně povedlo vyvinout zvláštní a neobyčejnou životní formu z nejryzejšího zla, která se téměř rovnala moci ryzího dobra, které je v Nejvyšším. Do této formy vpojili fúzí všechny své vlastní geny se všemi modifikovanými geny z genetického fondu všech životních forem prvních androgynních lidí na vaší planetě. Tato neobyčejná kombinace zrodila nejmocnějšího, nejschopnějšího a nepředstavitelně inteligentního křížence, jaký nebyl, ani nikdy nebude již počat, zrozen či vyvinut. Jakmile toto bylo dokonáno, odhodili pseudotvůrci své dřívější formy a vstoupili do čerstvě vyvinutého hybrida, a tak se vskutku stali ‚bohy'. (Rozličné lidské mytologie, obsahující vyprávění ze života ‚bohů', o jejich pantheonu, moci a nesmrtelnosti a také jak ovlivňovali lidský život, jako na příklad mytologie Řeků a Římanů, jsou odrazem toho, jak se pseudotvůrci stali ‚bohy').

V takovém novém stavu a v takových podmínkách pokročili pseudotvůrci ve svém plánu cestovat dál v čase zpět, až ke chvíli, kdy ještě nebylo započato s uskutečněním stvoření. Nově hybridizovaní pseudotvůrci věřili, že kdyby dokázali zastihnout Boha dříve, než jakékoliv sentientní entity existovaly, pak by zůstal bez podpory ze strany stvoření, pročež by byl více náchylný k porážce, nebo přinejmenším k jednání o podílení se s nimi o Svou moc. Tato situace je vystihnuta v proroctví Izajáše, kapitola 63, verš 5:

> ‚Rozhlédl jsem se, ale nebylo pomocníka, užasl jsem, opora žádná.
> K záchraně Mi dopomohla vlastní paže, oporou Mi bylo moje rozhořčení.'

Slovo ‚rozhořčení' v této souvislosti neoznačuje lidskou emoci zuřivosti. Znamená vědomí Absolutní moci Pána Ježíše Krista, která se nedá pokazit nějakým vyjednáváním či transakcemi a negativním stavem, v tomto případě s nově hybridizovanými pseudotvůrci. Ukončení této fáze pokusu vyvolalo inkarnaci Pána Ježíše Krista. Tělesné narození Ježíše Krista na vaší planetě způsobilo, že pseudotvůrci odložili tehdy cestování do zmíněného období. Potřebovali se soustředit na zničení Jeho/Jejího poslání. To poslání ohrožovalo celý jejich plán. Takže ta cesta byla vlastně odložena do nekonečna. Povšimněte si prosím, že to nebylo náhodou, že k narození Ježíše Krista došlo právě v době, kdy se pseudotvůrcům podařilo dokončit vlastní negativní transformaci, čili, abychom byli přesnější, svou transmogrifikaci. Též není vůbec nahodilé, že proces narození Ježíše Krista následoval nebo byl paralelou týchž principů křížení, jakých použili pseudotvůrci. Tato paralela může vyvolat dojem, že Nejvyšší si vypůjčil tento proces u pseudotvůrců. Pravdou je pravý opak. Pseudotvůrci použili a přivlastnili si principy života - tvořivého procesu, které ukradli u Nejvyššího. Původně byla tato dovednost Stvořitelem dána všem sentientním entitám. Byla zakořeněna v jejich genech. Takže byla pro ně k dispozici v genetickém materiálu, zděděném po prvních lidech, žijících na vaší planetě. Proces tvoření nekonečných odrůd sentientního i nesentientního života je procesem hybridizace.

V počáteční fázi je zde idea stvoření a sentientních entit. Tato idea nastává v Absolutní mysli Nejvyššího. Po svém výskytu idea postoupí k promítnutí navenek od té Mysli jako nezávislá, svá vlastní, sentientní životní forma. Jakmile se tato životní forma objeví, začne budovat svou vlastní genetickou zásobárnu. Z té jsou vzaty rozličné geny a jsou zkombinovány s částečkami, emanujícími z životní síly, která sama bez přestání vyzařuje z činností Absolutní mysli Nejvyššího-Pána Ježíše Krista. Kombinace těchto elementů rodí zcela rozdílné sentientní životní formy. A tak to pokračuje dál až na věčnost. Nicméně, žádná z těchto entit neobsahuje přímý Absolutní element, vzatý od Nejvyššího. Jsou původními idejemi Nejvyššího, ale nejsou Nejvyšším (více o tomto předmětu je nalezeno v knihách *Základy lidské duchovnosti* a *Čtvero pojetí duchovní struktury stvoření*). Byla jenom jedna výjimka z tohoto pravidla - od věčnosti do věčnosti - a to bylo narození Pána Ježíše Krista. V tom narození, jak si můžete vzpomenout z řečeného v druhé kapitole této knihy, byl použit element nejzevnější části Absolutní zevní mysli Nejvyššího, který byl fúzován a zkřížen se dvěma prvky zóny vymístění a planety Nula, které byly vzaty z genů Josefa a Marie.

Tato procedura byla nezbytná k zastavení pseudotvůrců. Jediný způsob, jak je zastavit, aniž by muselo během tohoto procesu dojít k něčímu vyhlazení, bylo použití jejich vlastních zbraní, jejich vlastního výtvoru ve formě slabounkého lidského těla, když bylo učiněno božským zvláštním procesem, zvaným *divinizace*, jak bylo popsáno v druhé kapitole, a s tím tělem - nebo s tím, co s ním souvztaží - vstoupit v jejich doménu a izolovat je od ostatního stvoření i zóny vymístění. Dělat něco jiného by bylo k ničemu. Toto jsou pravidla zóny vymístění. Nejdříve je nutno zachovat všechny pravidla, aby se získala jejich znalost z první ruky, než by se mělo přistoupit k jejich zdolání a vítězství nad nimi. Každý, včetně Pána Ježíše Krista, má se řídit těmi pravidly. Tím, že předtím neměl žádnou hmatatelnou tělesnou a intimní zkušenost života negativního stavu, nemohl Ježíš Kristus nic dělat, jedině ovšem, jestli by si přál zahubit celé stvoření (což by, mimochodem, Mu/Jí nikdy nepřišlo na mysl).

Proto kvůli spasení veškerého stvoření a pro konečné úplné a věčné eliminování negativního stavu, rozhodl se Nejvyšší jako Ježíš Kristus sejít dobrovolně do zóny vymístění, žít v těle, původně zfabrikovaného pseudotvůrci, zažít z první ruky, zač je negativní stav, vstoupit do pekel pseudotvůrců a uvěznit je na neurčitou dobu. V průběhu toho činu Pán Ježíš Kristus vzal pseudotvůrcům znalost cestování v čase a oslabil jejich mocné dovednosti, získané s pomocí té tajemné negativní transmogrifikace, jež byla krátce výše popsána. Separoval a izoloval je ve zvláštních podmínkách a oblasti, nepřístupných až donedávna nikomu, dal jim plně pocítit, jak chutná izolace a separace, tak účinně vnucené lidským tvorům, kteří byli jimi zfabrikováni, jakožto i jiným tvorům v zóně vymístění a v peklech. Věru jim to patřilo. Od této chvíle neměli pseudotvůrci absolutně žádný přístup k nikomu a k ničemu a donedávna nikomu nebylo dovoleno, z bezpečnostních důvodů, vstoupit do jejich oblasti. Nikomu není známo mimo Pána Ježíše Krista, jak se k nim dostat a jak se s nimi stýkat. Tato separace byla nutným krokem, aby každý měl příležitost prožívat negativní stav i všechny jeho důsledky dobrovolně, na základě vlastního výběru, nikoliv z donucení. Kdyby pseudotvůrci byli na scéně, taková zkušenost by nebyla možná. Ovládali by situaci a nadále by uvalovali na lidi břemeno negativního stavu. Tímto přítomným stavem však tajemství pseudotvůrců nekončí. Musí dojít k ještě jednomu drastickému kroku dříve, než jejich historie a všechno, co zapříčinili, bude moci natrvalo a navěky skončit. Některé aspekty toho tajemného kroku budou zjeveny v příští kapitole.

Ten/ta, co má uši k slyšení a k naslouchání, nechť slyší a poslouchá to, co Pán Ježíš Kristus zjevuje v této kapitole.“

Kapitola sedmá

POJETÍ ANTIKRISTA

Dne 13. února 1988 bylo ke mně slovo Pána Ježíše Krista, řkoucí:

„Tak jak je tomu u většiny, ne-li u všech, duchovních pojetí, idejí a principů na vaší planetě, tak i pojetí „antikrista“ je překrouceno, zfalšováno a nepochopeno. Většina křesťanů doslovně věří, že v určitou dobu, krátce před tím, než se Pán Ježíš Kristus objeví v těle na doslovných oblacích za zvuků archandělských trumpet, to jest krátce před Druhým příchodem Pána Ježíše Krista, na vaší planetě se objeví Antikrist. Tento Antikrist se ujme vlády nad celou planetou, prohlásí se za Boha, za skutečného Ježíše Krista, bude provádět velké zázraky a znamení. Prokáže se velkou mocí, kterou učiní, že všichni lidští tvorové uvěří v jeho božskost.

Toto pojímání je založeno primárně na jediné pasáži Pavla v druhém listě Tesalonickým v kapitole druhé ve verších 1 až 12. Co donutilo Pavla napsat tento dopis, byl fakt, že někteří tenkrát věřili, že k Druhému příchodu již došlo. Citujme:

‚...den Kristův přišel.‘ Pavel pokračuje:

> ‚Žádným způsobem se nedejte od nikoho oklamat, *protože ten Den nepřijde*, dokud nedojde k odpadnutí a nezjeví se člověk hříchu, syn zatracení, který odporuje a povyšuje se všemu, co má jméno Boží nebo co se uctívá, takže usedne jako Bůh v chrámu Božím a bude se vydávat za Boha... Příchod *tohoto bez zákona* je dílem satanovým, se vší mocí, znameními, a klamnými zázraky...‘ atd.

Jak vidíte z tohoto citátu, neužívá Pavel slova ‚antikrist‘. Místo něj nazývá jej ‚ten bez zákona‘. Je mnoho povídání o Antikristu, která kolují mezi tak zvanými křesťany. A přece, pokud si vzpomínáte, během Svého života na vaší planetě nezmínil se Pán Ježíš Kristus nikdy o slově ‚antikrist‘. Namísto toho jsou raději používána slova ‚falešní kristové‘ a ‚falešní proroci‘. A, jak vidíte, jsou v plurálu a ne v jednotném čísle. U Matouše v kapitole 24 ve verši 24 stojí psáno:

> ‚Neboť vyvstanou falešní kristové a falešní proroci a činiti budou divy veliké a zázraky, tak že by svedli také i vyvolené, kdyby to bylo možné.‘

Přesně tatáž slova jsou opakována v evangeliu Markově, kapitola 13, verš 22. V evangeliu Lukáše, kapitola 21, verš 8 je řečeno toto:

> ‚Mějte se na pozoru, abyste se nedali svést. Neboť mnozí přijdou v Mém jménu a budou říkat: „Já jsem to“ a „nastává čas“. Proto je nenásledujte.‘

Ve skutečnosti slovo ‚antikrist' je použito jenom jednou, či dvakrát apoštolem Janem ve dvou listech. V první epištole Jana, kapitola druhá, verš 18, říká:

> ‚Dítky, toto je poslední hodina; a jak jste slyšeli, že přijde Antikrist, tak nyní přišlo mnoho antikristů; podle toho víme, že nastala poslední hodina.'

Jan také definuje Antikrista. Ve verších 22-23 ve stejné kapitole říká:

> ‚Kdo je lhář, ne-li ten, kdo popírá, že Ježíš je Kristus? Ten je antikrist, který popírá Otce i Syna. Kdo popírá Syna, nemá ani Otce.'

A v druhé epištole Jana ve verši 7 se tvrdí:

> ‚Neboť do světa vyšlo mnoho svůdců, kteří nevyznávají, že Ježíš Kristus přišel v těle. Toto je svůdce a antikrist.'

Několik věcí je zřejmých z těchto citátů: Především je jasné, že ve výrocích apoštolů není žádný niterný, ani vnitřní smysl. Všechny epištoly apoštolů jsou tím, čím mají být: Dopisy pro povzbuzení, vysvětlení, napomínání a, kde bylo nutné, i výtkami. Později však, na neštěstí, udělali z nich Otcové Církve pevnou, nezměnitelnou a nepochybnou dogmatickou základnu, prohlásili je za slovo Boží, jež obsahuje hluboké duchovní a nebeské významy. Žádný takový význam v listech apoštolů není. Za druhé, je očividné, že všichni apoštolové sami očekávali, že dojde k Druhému příchodu Pána Ježíše Krista co nevidět. Fakticky většina z nich dokonce věřila, že k tomu dojde během jejich pozemského života. Toto je jasné ze slov, použitých Janem - ‚nastala poslední hodina'.

Tato pevná víra poukazuje na to, že apoštolové nebyli tak docela inspirováni ohledně těchto i mnohých jiných duchovních záležitostí, jak všichni křesťané věří. Problémem křesťanů je, že jim unikl fakt dobové reality, v jaké apoštolové žili a působili. Křesťané bláhově věří, že když apoštolové, s výjimkou Pavla, tělesně chodili s Pánem Ježíšem Kristem, učinilo je to zvláštními lidmi, více osvícenějšími, více znalými, inspirovanějšími a zcela neomylnými ve srovnání s kýmkoli, kdo žil a žije na vaší planetě. Avšak tak tomu není. Je na čase, aby se opravil tento bláhový omyl o nich.

Faktem je, že Pán Ježíš Kristus si vybral velmi pečlivě Své apoštoly, ***aby se hodili k duchovnímu ovzduší, jaké v té době existovalo***. Naladěnost a seřazení jejich duševních vlastností, rozsah chápavosti, stupeň duchovního uvědomění a povšechné schopnosti byly přiměřené co do duchovního stavu těch časů. A tento výběr byl učiněn také v ohledu toho, že Ježíš Kristus předvídal zradu, které se vbrzku dopustí křesťané. Do určité míry - a toto se bude zdát rouháním v očích všech křesťanů - přispěli všichni apoštolové k té zradě vinou svého omezeného chápání pravých duchovních věcí. Tenkrát tomu tak mělo být. Ten, kdo by byl více duchovní, více inspirovaný, chápavější a ve všem schopnější, byl by se nehodil pro Velký plán Pána Ježíše Krista vzhledem k budoucímu vyznění negativního stavu. Zde je důvod pro duchovní omezení apoštolů. Avšak toto omezení je považováno za omezení jenom z hlediska vaší doby, nikoliv jejich. Za těch časů byli ve skutečnosti nejpokročilejšími a duchovně nejosvícenějšími lidskými bytostmi.

Běžnou tragédií u většiny křesťanů je neschopnost ocenit tento fakt z tohoto náhledu. Namísto toho považují apoštoly za nejosvícenější, nejduchovnější a Duchem Svatým nejvíc inspirované lidské tvory všech časů a na věčnost. Tento přístup je velmi omezený, je udržovaný a podporovaný negativním stavem za tím účelem, aby udržoval křesťany v husté tmě nevědomosti skutečné pravdy a všech duchovních věcí.

Za třetí je zřejmé z výše citovaného, že apoštolové považovali stále Ježíše Krista za osobu oddělenou od Boha. Mluví o Synu a Jeho Otci. A to bez ohledu na to, co je učil během Svého pozemského života, když jasně prohlásil - ve chvíli, kdy byl ve stavu Své niternosti - ‚Já a ***Můj*** Otec jsme jedno' (Jan 10:30), ‚Já jsem vzkříšení a život' (Jan 11:25) a ‚Otec je ve Mně a Já v Něm' (Jan 10:38). Nebyla ještě vhodná doba k tomu, aby věděli či rozuměli, že Ježíš Kristus mluvil střídavě ze dvou pozic: 1. Z pozice, dané elementy z Josefa a Marie, to jest z pozice negativního stavu či zevnějšností. V tomto postavení jevil se zcela odděleným od Svého Otce, Nejvyššího, jelikož nic z negativního stavu nemůže být obsaženo v Nejvyšším a nemůže se Mu/Jí přisuzovat. 2. Avšak kdykoliv mluvil z pozice niternosti, z elementů, přišlých přímo z Nejvyššího, pak šlo o pozici jednoty, kdy byl tím Jediným Bohem Nerozdílným. Tento tajemný fakt byl apoštolům nepochopitelný prostě proto, že proces znovusjednocení elementů odloučených od Nejvyššího se zbožštěnými elementy, vzatých z Marie a Josefa - hmotného těla, ještě pro nějakou dobu nebyl ukončen. Znovusjednocení elementů z Nejvyššího s povšechností Nejvyššího bylo dokonáno po vzkříšení Pána Ježíše Krista.

Nicméně, jak si vzpomínáte, byla integrace, fúze a hybridizace Jeho/Jejího hmotného těla do Přirozenosti Pána Ježíše Krista dokonána teprve, zcela nedávno. A protože apoštolové nemohli o této skutečnosti vědět, nadále se dívali na Pána Ježíše Krista z nesprávného duchovního postavení odloučenosti. A tak mluvili o Synu a Otci a Duchu Svatém jako by šlo o rozdílné osobnosti a entity. Usoudili tedy křesťané z tohoto postoje apoštolů, že šlo o věčný fakt, něco, co se nezmění do věčnosti. Přijdou-li někteří, jako na příklad Swedenborg či Dr. Petr Francuch, a prohlásí něco jiného než apoštolové, pak se označí za antikristy.

Jedinou věc, kterou apoštolové věděli v tomto ohledu, bylo, že pro nějaký důvod měl se se vší vážností přijmout Pán Ježíš Kristus přicházející v těle. Jeho/Její tělo mělo jakýsi velmi důležitý význam. Tento význam byl však přijat na slepou víru, aniž by se mu příliš rozumělo a aniž by jeho smysl byl vysvětlen. Význam vzkříšeného fyzického těla Ježíše Krista byl zdůrazněn samotným Pánem Ježíšem Kristem. V evangeliu Lukáše v kapitole 24 ve verších 36-43 čteme:

> 36. ‚A když o tom mluvili, Ježíš Sám stál uprostřed nich a řekl jim: „Pokoj vám!"
>
> 37. Ale oni se zděsili a byli plni strachu, a domnívali se, že vidí ducha.
>
> 38. A on jim řekl: „Proč jste tak zmateni a proč vám takové věci přicházejí na mysl?
>
> 39. Pohleďte na Mé ruce a nohy, že jsem to Já. Dotkněte se Mne a vizte, neboť duch přece nemá maso a kosti, jako to vidíte u Mne."

40. To řekl a ukázal jim ruce a nohy.

41. Když tomu pro samou radost nemohli uvěřit a jen se divili, řekl jim: „Máte tu něco k jídlu?“

42. Podali mu kus pečené ryby a plást medu.

43. Vzal si a pojedl před nimi.‘

Povšimněte si, prosím, jak obrovský důraz se klade na hmotné tělo Ježíše Krista. Pobídl apoštoly, aby si na Něj/Ni sáhli, a tak mohli pocítit Jeho/Její maso a kosti. Také jedl vyžádaný pokrm, aby se tak ještě více zdůraznil fyzický aspekt. Anebo to, co se odehrálo mezi Ježíšem Kristem a Tomášem podle zaznamenaného v evangeliu Jana, kapitola 20, verše 24-29. Opět důraz je na hmotném těle, vzkříšeném z mrtvých. Nebo si vezměme scénu, kterou Jan popsal v 21. kapitole, kdy se jedná o pojídání fyzické ryby. Ve všech těchto událostech je hluboký duchovní význam, ukazující na tajemství lidského těla, v němž bydlelo Božství Nejvyššího a které si Pán Ježíš Kristus vzal s sebou. Avšak proč se toto všecko dělo, zůstalo tajemstvím pro apoštoly i pro všecky ostatní až do této chvíle.

Za čtvrté Jan správně definuje pojem antikrista jako někoho, kdo odmítá Božství lidského těla-masa Pána Ježíše Krista a že to Božské bylo učiněno tělem. Zde jde o dva důležité činitele: Božské bylo učiněno lidským - tělem. Tělo má vždy negativní spoluoznačení slabosti, ohraničenosti a hotovosti snadno podlehnout pokušení a všelijakým špatnostem. A přece, přes to všecko, Božské, tělem učiněno jest. Stalo se vlastně to, že Božské vzalo na Sebe či obléklo se do toho negativního těla, sestávajícího z ničeho jiného než ze všech druhů zla a nepravd (ovšem pouze ve smyslu souvztažností).

Druhou skutečností je, že to tělo bylo učiněno Božským a že je Pán ježíš Kristus vzal s sebou při tělesném odchodu z vaší planety. Nyní se může říci, že nejdůležitější duchovní doktrínou, správně pochopenou všemi apoštoly včetně Pavla, bylo uznání těchto dvou činitelů. Vše ostatní bylo založeno nebo odvozováno z tohoto osudně závažného faktu. Proto každý, kdo zpochybňoval a zpochybňuje, odmítal a odmítá skutečnost Lidského Božství a Božského lidství, je antikristem. Tato definice byla navržena Janem. Je správnou ze stanoviska zmíněných dvou faktorů. Podle této definice vyskytlo se mnoho antikristů na vaší planetě od dob apoštolů až do dneška. Každý, kdo popírá výše uvedené skutečnosti - a takových je více než těch, co tak nečiní - je fakticky antikristem.

Nicméně budiž známo, že pojem antikrista má v sobě více, než se zde zatím uvádí. Především se slovo ‚antikrist‘ nepoužívá správně. Není náhodou, že Pán Ježíš Kristus nikdy toho slova nepoužil. Jak bylo shora řečeno, byla použita slova jako ‚falešní kristové‘ a ‚falešní proroci‘. Ve Zjevení Ježíše Krista v *Biblí Svaté* v přenosu apoštola Jana jsou užita slova ‚drak‘, ‚dravec z moře‘, ‚dravec ze země‘ a ‚falešný prorok‘. Také u proroka Daniele se užívá slovo dravci. V této souvislosti slovo ‚Kristus‘ značí duchovní pravdu. ‚Falešní kristové znamenají mnohonásobně zfalšovanou duchovní pravdu. V hlubším smyslu označuje povšechnou falsifikaci všeho pravdivého o přirozenosti Pána

Ježíše Krista. Nevhodnost slova „‚Antikrist‘ je v tom, že je omezeno na zfalšování pouze jednoho aspektu pravdy, reprezentovaného slovem ‚Kristus‘. Neobsahuje nic z toho, co se vztahuje na zlo falsifikace pojetí Přirozenosti Pána Ježíše Krista.

Na druhé straně má slovo ‚dravec‘ toto plné spoluoznačení: ‚Dravec z moře‘ má dva výrazně rozdílné významy. V jednom se odráží celý konglomerát všech možných druhů zla a nepravd hlubších pekel, použitý ve své pseudosjednocené formě pro útok na veškerý pozitivní stav. Je také intenzívním dychtěním a touhou po totálním zničení pozitivního stavu. Je však jiný tajemnější spoluvýznam v obsahu tohoto slova. Nebyl nikdy dříve odhalen. Nyní je ten pravý čas, aby byl zjeven. Má něco málo do činění s pseudotvůrci, kteří představují nejhlubší, nejhorší a nejvíce zfalšovaná pekla. K této záležitosti se vrátíme později.

‚Dravec ze země‘ označuje všechny síly negativního stavu ostatních pekel, zóny vymístění a planety Nula - vaší planety. Všeobecně jsou využity pro likvidaci jakékoliv možnosti přijetí pravé Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista v oblasti pekel i ostatních částí zóny vymístění, jakožto i na vaší planetě. Pro negativní stav je opravdové uznání této Nové pravé přirozenosti Pána Ježíše Krista věcí nanejvýš nebezpečnou a ničivou. Znamená smrt negativního stavu. Proto všechny snahy negativního stavu jsou věnovány plné mobilizaci všech zdrojů, sil a schopností vynalézavosti podkopat za každou cenu toto opravdové chápání a přijetí.

Jak vidíte z tohoto sdělení, má se to s negativním stavem nyní tak, že všechno v něm má povahu spíše obrannou než útočnou. Je to novou fází v životě negativního stavu. Zatím co dříve negativní stav vždy byl v ofenzívě se snahou aktivně zničit pozitivní stav, jeho pozice v přítomné době, po zrušení lidské éry v mezisvětě (což bylo zjeveno v knize *Poselství z nitra*) byla posunuta do nitra zóny vymístění. Negativní stav se musí nyní bránit i chránit před řádným pojímáním Přirozenosti Pána Ježíše Krista. Toto je jeho defenzivním postavením: Kdokoliv přijme Novou přirozenost Pána Ježíše Krista, octne se v postavení, vedoucím k možné konverzi s následnou duchovní transformací.

V pozitivním stavu situace je jiná. Po krátkodobém stavu nejistoty (což byla nejtěžší doba) přijal pozitivní stav s velkým povznesením a potěšením tuto změnu a podrobil se ve své přirozenosti zcela jednomyslně a neodvolatelně ‚chirurgickému zákroku‘, aby tak vešel v úplný soulad s Novým duchovním stavem. Tento proces změny je, mezi jiným, plně popsán ve vnitřním smyslu Zjevení Ježíše Krista (Apokalypsy) v podání Janově. Avšak je tam taky vylíčeno toto defenzivní postavení a mobilizace negativního stavu na obranu proti jakýmkoliv změnám v tomto ohledu.

Budiž nyní připomenuto, že doslovný smysl tohoto zjevení není k jinému užitku, než pro větší zmatenost a tajemnost. Podle toho smyslu se má za to, že ‚hněv a rozhořčení Boží‘ se vylévá na negativní stav; že Boží andělé - pozitivní entity - při zvuku trub a vyléváním kalichů působí muka a bídu celému negativnímu stavu. Zde máte dobrý příklad toho, jak doslovný smysl překrucuje pravdu. Je to pravda zdánlivá, jenom se jeví jako pravda. Musíte si však uvědomit fakt, že Pán Ježíš Kristus a členové pozitivního stavu - andělé a duchové jsou svou povahou zcela pozitivní. Pozitivní přirozenost nemůže dávat zrod něčemu, co má negativní povahu, jako je stav ubohosti, utrpení a trestání. Domnívat se, že by tomu tak bylo, znamenalo by tvrdit, že Pán Ježíš

Kristus a Jeho/Její celý pozitivní stav jsou ve skutečnosti negativní. Toto je jediný logický závěr, který možno vyvodit z tohoto předpokladu. Tak tedy křesťanští kazatelé ze svých kazatelen neustále straší své naivní následovníky Božím hněvem. Takovým činem slouží velice pěkně samotnému negativnímu stavu. V jeho souznění Bůh je zlý a Ježíš Kristus je zlým pochopem toho zlého Boha.

Realitou této situace je, že negativní stav je sama bída a utrpení. Je to hustá tma. Přes toto sám sebe nepovažuje za bídný a temný. Když se vpustí duchovní světlo do této temnoty, ukáže se pravá povaha negativního stavu, jako nejbídnější, nejprohnilejší a nejtrýznivější stav. Náhle členové negativního stavu pocítí všechnu tu mizérii a utrpení, jež je vlastní jejich stavu. Toto odhalení se však děje podle stupně blízkosti pozitivního stavu k negativnímu stavu. Čím je světlo pozitivního stavu dále od negativního stavu, tím méně, ba téměř neexistující je vědomí výskytu té bědnosti a trýznivosti negativního stavu. A naopak: Čím blíže se dostává energie pozitivního stavu ke stavu negativnímu, tím více se obnažuje a prožívá stav ubohosti a utrpení.

Soud nad negativním stavem neprobíhá jako nějaká parádní soudní procedura, jak to líčí doslovný smysl v *Biblí Svaté*. Děje se to přibližováním pozitivního stavu do sousedství negativního stavu. Přijde-li intenzivní pocit lásky a dobroty a čistoty stavu moudrosti a pravdy do těsného kontaktu se členy negativního stavu, stává se pro ně zcela nesnesitelným. Zakoušejí bídu a utrpení přirozenou jejich vlastní povaze. ***Přítomnost pozitivního stavu vynáší ven z negativního stavu jenom to, co patří k jeho pravé povaze***.

Ale tím, že jsou v zevnějšnostech, věříce, že všechno přichází zvenčí, domnívají se členové negativního stavu, že toto utrpení a bída jsou zevního původu, totiž, že přicházejí od Pána Ježíše Krista a Jeho/Jejích andělů a duchů. Jiný druh vnímání jim není dostupný. Je přirozeností negativního stavu být takovým. Máte zde tedy klasický příklad projekce. Pozitivní stav je obviňován za všechna neštěstí a utrpení negativního stavu, neboť se domnívá, že kdyby pozitivní stav neexistoval, nebylo by žádného strádání a mizérie. A zatím opak je pravda. Pozitivní stav nepřináší nic jiného než dobro a pravdu, lásku a moudrost se všemi kladnými myšlenkami, city a záměry.

Avšak pociťovat tyto pozitivní stavy jako takové není možno, pokud se neodhalí opačná přirozenost negativního stavu. Čím více lásky, dobroty, moudrosti a pravdy je do negativního stavu vléváno, tím více utrpení a bídy negativního stavu vstupuje do vědomí a pociťuje se. Nelze velmi dobře přijmout a prožívat tyto atributy pozitivního stavu, pokud trvá život bídy a utrpení. Zároveň však nelze se vzdát tohoto života, aniž si uvědomíte a procítíte tuto bídu a trýzeň. Proces zbavování se strádání a mizérie je intenzívní prožití všech emocí a stavů bídy a utrpení. Jinak by nebylo třeba se jich zbavit. Nicméně tato zkušenost prožitku může se uskutečnit jen porovnáním s pozitivním stavem. A proto přisune-li se pozitivní stav do blízkosti stavu negativního, pak všechna bída a všelijaké utrpení se stanou zřejmým a pozorovatelným zkušenostním zážitkem. Avšak v této fázi odhalení zdá se členům negativního stavu, že jejich utrpení a bída jsou zapříčiněny Bohem a Jeho/Jejím pozitivním stavem. Pamatujte si, prosím, že doslovný smysl *Biblí Svaté* používá jejich mluvu, řeč projekce. Není jiný jazyk v negativním stavu než jazyk stavu negativního. Z toho důvodu myslí-li, že všechna bída a trápení jsou způsobeny Bohem, pak jsou při popisování toho procesu

použita slova jeho jazyka. Musíme to říci znovu: členové negativního stavu nejsou schopni chápat jinou řeč než negativní.

‚Falešný prorok' v této souvislosti označuje všechna náboženství, duchovní nauky, názory, mínění a filozofie, užívané pro racionalizaci, přesvědčování, opodstatňování a dokazování všeho, co přichází od dravce z moře a ze země (popsaných výše). ‚Drak' v této souvislosti znamená sjednocení všech sil negativního stavu v jejich totalitě - všech pekel, veškeré zóny vymístění i vaší planety s příslušnými útočnými i obrannými prostředky pro potírání pozitivního stavu a zvláště pak pro blokování náležitého chápání a přijímaní Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista.

Ze shora uvedeného krátkého výkladu je očividné, že Antikrist není jedna výjimečná osoba, nějaký syn satanáše či ďábla, který je protivou k Ježíši Kristu jako Synu Božímu. Tento poněkud zkreslený závěr pochází z výše citovaného sdělení Pavlova. Z toho údaje vzešla domněnka, že satan či ďábel vstoupí do nějaké panny na vaší planetě a přivede ji do jiného stavu. Z jeho semene se narodí dítě mužského pohlaví, které ďábel nadělí všemožnou mocí a všelijakými dovednostmi. Samozřejmě za účelem podvedení lidí prohlásí se, až jako dítě vyroste, za Ježíše Krista. Aby prokázal, že je Ježíšem Kristem, bude mít přesně takovou moc provádět zázraky, včetně křísení lidí z mrtvých, jako to činil Ježíš Kristus, ba i víc. Jakmile všichni na vaší planetě se přesvědčí a přiznají Antikrista za pravého Boha, za Pána Ježíše Krista, pak tehdy, a jenom tehdy Antikrist odhalí svou pravou povahu. Údobí, které bude následovat po tomto zjevení Antikrista jako skutečného Antikrista, bude prý dobou hrozného soužení, předpověděného Pánem Ježíšem Kristem u Matouše 24:21, u Marka 13:19 a na stránkách Apokalypsy. Toto je všeobecně přijato jako skutečnost, jež je založená na Pavlově pojetí. Celá událost takto vypravovaná má se prý odehrát fyzicky a doslovně na vaší planetě.

Toto je jedna krajnost v pojímání Antikrista. Zrnko pravdy by se mohlo najít v tomto pojetí, avšak ne tak, jak se to myslí. Druhá krajnost je v tom, jak zcela jinak se chápou události, předpověděné Pánem Ježíšem Kristem. Malý počet lidí, zvláště mezi následovníky Swedenborgova učení - tak, jak chápou a vykládají, co bylo zjeveno skrze Swedenborga - má za to, že žádná z těchto událostí se neodehraje na vaší planetě ve hmotném smyslu.

Jsou dva aspekty tohoto chápání odvozeného ze spisů Swedenborga. Podle jednoho nastane splnění těchto událostí v mezisvětě (v intermediálním světě duchů). Má za to, že cokoliv je popsáno ve Zjevení Ježíše Krista, proběhne ne v této dimenzi, ale ve světě duchů (v intermediálním světě). Vlastně - podle interpretace následovníků Swedenborga - tyto události již se odehrály, a tím je dílo uzavřeno. Jiný aspekt tohoto chápání je v tom, že uvedené události jsou pouze symbolickým vylíčením duchovních bojů, k nimž dochází čistě na úrovni lidské mysli bez jakýchkoliv vnějších projevů ve formě skutečného dění. Jinými slovy, celá záležitost pozitivního a negativního stavu je věcí vnitřního duchovního a duševního zápasu mezi silami dobra a zla. Vše ostatní je nadbytečné.

Tyto aspekty jsou docela správné ve svém tvrzení až na to, že se zastaví právě na tom místě, aniž by se pohnuly o krůček dále. Je to pravda, že všechny duchovní záležitosti se řeší na úrovni mezisvěta duchů a na duchovní a duševní úrovni lidské sentientní

mysli. Co druhý přístup zanedbává, je vědomí faktu, že v normálním, přírodním a duchovním stavu všechny ideje nastávají v tom nejniternějším; jakmile se tam vyskytnou, postoupí do oblasti duševního stavu (vědomí, idejí, myšlení, chtění, cítění a chápání těch idejí), stanou se potom životem zevnějšnosti ve formě chování, postojů, vztahů a rozličných vnějších událostí. A toto je normální, zdravý a řádný běh všech věcí v pozitivním stavu.

Kdežto nic normálního se nenajde ve stavu negativním. Především, abychom osvětlili tento bod, negativní stav by se nikdy nemohl vyskytovat v oblasti nejniternější, jež je duchovním stavem lásky a moudrosti. Nemohl započít ani v intermediálním stavu, protože toto je stav dobra a pravdy. Proto mohl být započat jedině v tom nejzevnějším vnějšího světa - na planetě Zemi, a odtud se šířit po celé zóně vymístění a (do určité míry) do mezisvěta, jakožto i do světa duchovního. Takže zde můžete vidět obrácený řád: Z vnějšku směrem dovnitř. Je to pozice vzhůru nohama, charakteristická pro negativní stav. Negativní stav vznikl na nejzevnější úrovni, postoupil k vnitřní úrovni, byl zaznamenán na nějvnitřnější úrovni a stal se falešnou nejniternější stránkou lidské mysli. Pro tento druh uspořádání nemůže negativní stav být úplně eliminován, aniž se eliminuje také v tom nejzevnějším. Konec konců, to nejzevnější je jeho baštou.

Je pravda, že vyřazování negativního stavu začíná zvnitřku a postupuje směrem navenek. Eliminace negativního stavu je pozitivní událostí. Pro samou povahu této kladnosti se tato procedura má provádět z niternosti k zevnějšku. Jinak by byla negativní. Nemůže se vyřadit negativní stav negativními prostředky v postavení obráceném. Proto Pán Ježíš Kristus zahájil Své poslání eliminací negativního stavu z pozice pozitivního stavu.

Jak si pamatujete z knihy *Hlavní ideje Nového Zjevení*, měli pseudotvůrci v době prvního příchodu Ježíše Krista volný přístup k pozitivnímu stavu. Pronikali k první stráži nebes, souvztažící s Nejniternější duchovní myslí - s jejím třetím stupněm, celého stvoření a jeho multivesmíru. Došlo tedy k tomu, že prvním krokem v této eliminaci bylo trvalé odstranění negativního stavu v oblasti nebeské, a tudíž v tom nejniternějším Duchovní mysli, a to krátce po ukřižování Pána Ježíše Krista. Proces této zvláštní eliminace byl dokonán v době dokončení Jeho/Jejího Prvního příchodu.

A nyní si nutno pamatovat, že při odstraňování negativního stavu z jedné oblasti či stavu dochází k jeho zatlačení do další oblasti či jiného stavu. Síly negativního stavu se začaly víc a více soustřeďovat, čímž se stávají zdánlivě stále mocnějšími. Až tedy byla všechna stanoviště negativního stavu v nebesích, v duchovním světě a v Duchovní mysli stvoření (všechny jsou význačné) zrušena, byla zatlačena a upevnila se se svými nepředstavitelně velkými silami v mezisvětě či ve světě duchů neboli ve vnitřní mysli stvoření. Zde vytvořil negativní stav velice zapletený a složitý systém společností, vlád, náboženských směrů, kultů a filozofií povahou co nejvíce záporně různorodých a pokračoval v duchovní válce proti pozitivnímu stavu.

A tato válka je vždy vedena takovými zbraněmi, prostředky a nástroji, jaké jsou vhodné pro úroveň, na níž se válka odehrává. Takže zatím co se válčilo v duchovním světě nebes prostředky čistě duchovními, vám nepochopitelnými, v mezisvětě se to činilo prostředky mysli neboli mentálními čili duševními. Dokonce i tyto prostředky je vám

těžko pochopit, ač drobet poněkud mlžného poznání jejich povahy může vstoupit do vaší vědomé percepce.

Podle vašeho pozemského času trvalo to téměř dva tisíce let od vzkříšení Pána Ježíše Krista, než se mohla začít a započala eliminace negativního stavu v mezisvětě. Jak si pamatujeme, započal proces eliminace negativního stavu v tom světě v době Swedenborgově, přibližně před 250 lety. Swedenborg byl svědkem toho procesu a vylíčil jej ve svých spisech. Jeho následovníci a do určité míry (ač jen na kratičkou dobu) i sám Swedenborg předpokládali, že případ byl uzavřen a tedy vše, co bylo předpověděno v Apokalypse a u Matouše 24, se docela a úplně splnilo.

Tento závěr byl mylný. Fakticky to, čeho Swedenborg byl tenkrát svědkem, bylo jen počátkem eliminace negativního stavu v mezisvětě. Proces této eliminace nebyl ukončen až donedávna (a stalo se tak v době přenosu knihy *Poselství z nitra*). Jakmile se toto provedlo a intermediální svět byl osvobozen, vyčištěn a očištěn od jedu negativního stavu, byly síly negativního stavu zcela zatlačeny zpět do jejich vlastní domény a na planetu Nula. Takže boj se přenesl do zevnějšího světa, či do zevní mysli a do zóny vymístění. Je samozřejmé, že bojovat se musí prostředky zevního světa, pochopitelnými každému. Vše se bude dít otevřeně.

Takže členové negativního stavu byli vyhnáni natrvalo ze všech oblastí pozitivního stavu i mezisvěta. V přítomné době jediným styčným bodem, který negativní stav má se stavem pozitivním, je vaše planeta. Planeta Nula se stala tentokrát osudově a životně nejdůležitějším místem pro přežití negativního stavu. Je to vaše planeta, kde dojde k poslední a rozhodné duchovní bitvě souvztažnými zevními prostředky.

Budiž nyní řečeno, že postavení planety Nula následovníkům Swedenborga uniklo, nepovšimli si jej ve svém hlubokém studování duchovního významu věcí. Avšak důležitost její pozice neunikla pozornosti doslovným vykladačům *Biblí Svaté* při výkladu konceptu Antikrista. Musíme zde zopakovat - a je to nesmírně závažné si uvědomit! - že negativní stav byl poprvé aktivován na vaší planetě. Proto, díky tomuto osudně závažnému faktu, musí dojít k naprostému vyhlazení negativního stavu jenom na vaší planetě. Vždyť byla to tato planeta, na níž žili pseudotvůrci a ze které se odstěhovali do pekel, kde se usídlili po jejich zfabrikování. Byla to tato planeta, na níž se udál První příchod Pána Ježíše Krista. A bude to zase tato planeta, na které Druhý příchod Pána Ježíše Krista bude ukončen a dovršen, kdy vyvrcholí totálním a trvalým, tj. navěky trvajícím zrušením negativního stavu. Vzhledem k této situaci, stala se planeta Nula nejdůležitějším předvojovým bojištěm všech ukrutností a ohavností negativního stavu, které se mají projevit ve všech možných formách a výrazech. Avšak je to rovněž tato planeta, na kterou Pán Ježíš Kristus myslí nejvíce.

Po dokonaném zrušení lidské éry a jejího negativního stavu v mezisvětě mohly se provést a provedly se přípravy k invazi do poslední předsunuté bašty negativního stavu za účelem povšechné eliminace negativního stavu na všech místech. Nejzávažnějším a osudově význačným krokem v této přípravě bylo dokončení fúze těla - fyzického těla Ježíše Krista v celku Nejvyššího, což mělo za výsledek vznik úplně Nového Absolutního hybrida - Pána Ježíše Krista. Jak již bylo připomenuto, žádné další kroky v tomto ohledu se nemohly podniknout, dokud tento proces nebyl dokonán.

Zde se ocitáte před tváří největšího tajemství. Konečné střetnutí Pána Ježíše Krista má být se samotnými pseudotvůrci. To je zcela nové zjevení v této záležitosti. Je to rovněž osobní, soukromou a intimní záležitostí mezi Pánem Ježíšem Kristem a pseudotvůrci. Avšak k tomuto střetnutí by nemohlo dojít, dokud by hmotné tělo Ježíše Krista neprošlo fúzí a nebylo hybridizováno v povšechnosti přirozenosti Nejvyššího a Nejvyšší se nestal plností Pána Ježíše Krista. Nyní tedy jsou již prostředky, kterými je možno uskutečnit toho střetnutí.

V průběhu této hybridizace a fúze byli pseudotvůrci uvězněni a drženi v plné izolaci od ostatního stvoření a od zóny vymístění, aby nemohli zasahovat do tohoto procesu, a aby se negativnímu stavu poskytla příležitost existovat z vlastní volby a ne z vnucené nutnosti. Přece je známo, že pseudotvůrci mají prostředky, jimiž mohou lidem vnutit negativní stav v rozporu s jejich svobodnou vůlí a dobrovolným výběrem. Jelikož toto nebylo déle již přípustné (po tom, co Ježíš Kristus byl přítomen na planetě Nula), muselo dojít k jejich uvěznění. Avšak, mějte v paměti, prosím, že pseudotvůrci jsou aktivátory negativního stavu. Díky tomu postavení, negativní stav nemůže být zrušen bez jejich osobní a bezprostřední účasti v tomto procesu.

V určitou chvíli, kdy vše bude přichystáno pro tu dobu a míra negativního stavu bude dovršena, pseudotvůrci budou ještě jednou a naposled propuštěni. Jejich propuštění bude omezeno na zónu vymístění a zvláště pak na planetu Nula - vaši planetu, kde byl jejich začátek, a kde taky musí skončit a být nakonec poraženi. Návrat pseudotvůrců je fakticky to, co se míní pojmem antikrist či dravec z moře.

V rámci příprav pro jejich navrácení bylo nedávno vysláno do pekel pseudotvůrců několik agentů, zvláště nadaných a určených Pánem Ježíšem Kristem na zvláštní misi, aby tam vykonali utajenou práci. V průběhu té mise byla zavedena určitá ohraničení a omezení v činnosti pseudotvůrců, způsobující, že by již nikdy více nebyli schopni vstoupit do žádné oblasti pravého stvoření a uvalovat na lidi něco, co je proti jejich svobodné vůli a volbě, dokonce i v jejich doméně. Znalost cestování v čase byla jim Pánem Ježíšem Kristem odňata již dávno před tím. Nicméně v jiném ohledu budou moci se objevit ve své plné ‚síle' a ‚slávě' a vystoupit před svým vlastním výtvorem - lidstvem na vaší planetě a před všemi tvory pekel a jiných oblastí zóny vymístění, které vytvořili před svým uvězněním.

Účelem pro dovolení návratu pseudotvůrců je fakt, že je nemožné úplně odhalit povahu negativního stavu bez přímé účasti těch, kdo jej aktivovali a učinili dominantním. Jejich budoucí účast v tomto činu je však založena na docela jiných podmínkách. V minulosti, kdy pseudotvůrci měli úplně v moci zónu vymístění, vládli tam pomocí násilí a donucování, nedávajíce žádný svobodný výběr svým fabrikátům. Konec konců, zformovali své tvory tak, aby se jim nic jiného nezachtělo, než být negativními. Když mne nic jiného nezajímá, nemám pak na vybranou, než být takovým, jakým jsem byl původně uzpůsoben. Jediný výběr na jakékoliv počáteční fázi vývoje a fabrikace je volba být či nebýt. Avšak v okamžiku, kdy se zvolí bytí, automaticky se předpokládá, že se to má stát jenom jedním určitým způsobem - být negativní. Žádná jiná motivace neexistuje.

Jiným rozpoložením, v němž se tehdy ocitli tito tvorové, byl nedostatek jakékoli znalosti o jejich pravém původu. Domnívali se, že přišli do svého jsoucna a bytí buď jakousi náhodou, nebo skrze negativně přírodní příčiny, či z vůle Boží, jsou stvořením Božím nebo bohů. Považujete-li toto za pravdu, pak není vůbec třeba něco měnit v negativním způsobu života. Především ani nevidíte, ba ani nepovažujete svou cestu jako zlou, negativní. Za druhé, jste-li Božím stvořením, pak je zřejmé, že Bůh vás stvořil takovými, jakými jste, a proto jste právě tak, jak máte být. Na druhé straně, pokud jste sem přišli nějakou náhodou, aniž by se kdo byl namáhal vás stvořit, pak vůbec na tom nezáleží, co jste zač. Koho to zajímá? Takový postoj tedy byl geneticky zakódován ve většině tvorů, zfabrikovaných pseudotvůrci.

S lidskými tvory na vaší planetě zašli dokonce ještě dále. Podle jejich plánu neměli lidští tvorové nikdy poznat, kdo byli jejich tvůrci. Na místo toho, mělo se předpokládat, že jsou výtvorem Božím, jehož přirozenost byla pečlivě definována pseudotvůrci v pojmech zkreslených a zfalšovaných, anebo že vznikli evolučně z opic, tak vhodně jimi zfabrikovanými za tímto účelem, a pak postavených do blízkosti jeskynních lidí. Stalo se tedy, že nikdo na vaší planetě neví jistě, jak tam vznikl sentientní život.

Nicméně buďte zpraveni, že plné odhalení a následná eliminace negativního stavu není možná bez takové znalosti. A nejen to: plné poučení o pravé povaze negativního stavu je nemožné, dokud všichni tvorové, i lidští, zfabrikovaní pseudotvůrci, si nezvolí pseudotvůrce dobrovolně, ze svobodné vůle. Takový výběr není možno učinit, dokud jsou uvězněni a nikdo, nebo jen nepatrný počet ví, že pseudotvůrci vůbec existují. Co je třeba si uvědomit, je to, jak již bylo před tím uvedeno, že negativní stav nemůže být vyřazen, dokud nedojde k jeho dočasnému, úplnému vítězství na vaší planetě. Jenom tehdy bude možno získat plné poznání jeho pravé povahy a tyto poznatky pak bude možno provždy uložit v povšechnosti veškerenstva pro věčné poučení a zobrazení toho, co nikdy nevolit.

Důvod, proč se to má stát fyzicky na vaší planetě, je zřejmý: vaše planeta je svou polohou jediným styčným bodem pozitivního a negativního stavu navzájem. Avšak vaše planeta představuje plnost konkretizace a zpřítomnění nejzevnějšího fyzického stupně zóny vymístění. Ať se stane cokoliv v pozitivním či negativním smyslu, mohou se projevit jeho následky a výsledky jenom v tom stupni, na kterém hmatatelnost, konkretizace a zpříkladnění pomocí zevních událostí jsou tou pravou podstatou toho stupně. V postavení negativního stavu pekel a jiných oblastí zóny vymístění taková plnost není přístupná, protože jim schází tento negativně přírodní stupeň. Mají rozdílný stav, jiné podmínky a jsou jiného stupně. Tak je uspořádáno stvoření a zóna vymístění.

Pamatujte si, prosím, jak se zdůrazňuje před tím, že pravé poučení o čemkoliv se může naskytnout jenom z důsledků, následků a výsledků jakékoliv vyskytující se ideje, nikoliv však z ní samotné. Nepostoupí-li nějaká idea ke svému stávání se čili zpřítomnění a uskutečnění ve formě svých důsledků, následků a výsledků, pak zůstává jen prázdnou zmínkou bez jakékoliv hmatatelnosti. Prázdná zmínka neposkytuje žádné poučení ani základ pro růst. A toto je důvod, proč negativní stav musí zcela vyhrát na vaší planetě dříve, než bude možno jej trvale zrušit.

Pokud na vaší planetě se ještě zdržují nějací agenti pozitivního stavu a pokud jakási zrnka pravdy jsou ještě rozeseta po prostorách rozmanitých učení, nemůže k úplnému odhalení ošklivé povahy negativního stavu dojít. Jejich přítomnost působí, že se to nemůže stát. Jejich přítomnost to blokuje. Z toho důvodu budou pseudotvůrci propuštěni a cele ovládnou vaši planetu, ale jen na velmi krátkou dobu, dostatečnou k úplnému zničení a odstranění zrnek pravdy a dobra ještě přítomných na vaší planetě a ke skoncování s přítomností agentů pozitivního stavu. Jak si jistě vzpomenete, byla tato situace předpověděna již prorokem Danielem v kapitole 7 ve verši 25 a ve Zjevení Ježíše Krista v kapitole 13 ve verši 7.:

> ‚Bude mluvit okázalými slovy proti Nejvyššímu a bude pronásledovat svaté Nejvyššího, bude se snažit změnit doby a zákon. Svatí budou vydáni do jeho rukou až do času a časů a poloviny času.‘ (Daniel 7:25)

> ‚A bylo mu dáno, aby vedl válku proti svatým a aby nad nimi zvítězil. Dostala moc nad každým kmenem, jazykem i národem.‘ (Zjevení 13:7)

Celý proces a následky návratu pseudotvůrců je popsán ve vnitřním smyslu v kapitole 13 Zjevení Ježíše Krista v *Biblí Svaté*. Že negativní stav na kratinkou dobu úplně zvítězí, je zřejmé ze slov Ježíše Krista, jež jsou zaznamenána u Matouše 24, verš 21 a u Marka 13, verš 19. Tam můžeme číst:

> ‚Neboť tehdy nastane veliké soužení, jaké nebylo od počátku světa až do nynějška, a nikdy již nebude.‘ (Matouš 24:21)

> ‚Neboť v těch dnech přijde takové soužení, jaké nebylo od počátku Božího stvoření až do dneška, a nikdy již nebude.‘ (Marek 13:19)

‚Neboť v těch dnech‘ označuje návrat pseudotvůrců. ‚Nastane veliké soužení‘ znamená úplné vítězství pseudotvůrců. Zbytek verše naznačuje, že taková situace neexistovala od doby, kdy Bůh stvořil Své stvoření a nikdy znovu nebude. Když jednou už dojde ke konkrétnímu zobrazení života v plnosti negativního stavu a každý ve stvoření bude mít příležitost pozorovat, poučit se a zaznamenat na věky fakta života bez přítomnosti čehokoliv pozitivního v tom nejkonkrétnějším přírodním stupni, a to jenom na tom místě, kde to vůbec může mít nějaký smysl - pak podobná situace se nebude nikdy muset odehrát na věky věků.

Jak bylo shora uvedeno, někteří lidští tvorové (následovníci Swedenborgova učení) věří, že všechny tyto události se mohou odehrát jen ve světě duchů, a že vaše planeta unikne tomuto příšernému osudu. Zde se však nevzalo v úvahu, že svět duchů je mezisvětem. Tento svět sám nepředstavuje plnost všech stupňů, jak to činí vaše planeta. Jinak by se nenazýval zprostředkujícím světem. Je nutno zas a znova opakovat, že nemůže dojít k úplnému odhalení negativního stavu a k úplnému a náležitému poučení ohledně života bez čehokoliv pozitivního jinak, než ve stavu naprosté úplnosti se všemi možnými výsledky. Tento stav je nejzevnějším stupněm přírodního světa a zóny vymístění, a to je planeta Nula. Jak si vzpomínáte, byla planeta Nula přesně za tímto účelem umístněna ve zvláštní a prapodivné oblasti na kraji zóny vymístění a do blízkého sousedství s pozitivním stavem stvoření, a to v jeho nejzevnějším stupni.

A nyní se krátce podívejme na vnitřní smysl kapitoly 13 ve Zjevení Ježíše Krista v *Biblí Svaté*. Jistě si pamatujete z předešlých sdělení, že vnitřní smysl, skrytý v doslovných údajích Zjevení i na jiných místech *Biblí Svaté* má mnohočetné významy, jež jsou přizpůsobeny všem dobám, situacím a okolnostem. Takže kapitola 13 má taky takovou strukturu. Z toho důvodu vnitřní smysl této kapitoly bude vyžadovat ve vztahu s každou zvláštní dobou a situací jiné interpretace. Jeden z takových výkladů byl zprostředkován Swedenborgem. Jeho interpretace je správná a platná, pokud se týká událostí, k nimž došlo za jeho časů v intermediálním světě. Přítomná interpretace má platnost pro tuto dobu a pro planetu Nula.

První verš:

> ‚A viděl jsem, jak se z moře vynořil dravec, mající sedm hlav a deset rohů;
> a na jeho rozích deset korun, a na jeho hlavách jméno rouhání.‘

Tento verš vnitřně popisuje povahu pseudotvůrců. ‚Dravec vynořující se z moře‘ znamená návrat pseudotvůrců. ‚Dravec‘ zde značí pseudotvůrce. ‚Z moře‘ označuje nejnižší, nejhlubší peklo, kde byli uvězněni Pánem Ježíšem Kristem. ‚Mající sedm hlav‘ značí všechno nahromaděné poznání všech dob a všech typů ve jsoucnu a bytí. ‚Deset rohů‘ označuje veškerou nahromaděnou schopnost upotřebení těch vědomostí k produkci životních forem a k manipulaci souvztažností. ‚A na jeho rozích deset korun‘ označuje souhrn všech zfalšovaných pravd. ‚A na jeho hlavách jméno rouhání‘ označuje, že všechno to poznání i schopnost byly použity k aktivaci negativního stavu.

Verš 2:

> ‚Ten dravec, kterého jsem viděl, byl jako levhart, jeho nohy byly jako tlapy medvěda, a jeho tlama jako tlama lví. A drak mu dal svou sílu i svůj trůn i velikou moc.‘

‚Ten dravec, kterého jsem viděl, byl jako levhart‘ značí uzpůsobení pseudotvůrců sklonem k násilí proti moci Nejvyššího. ‚Jeho nohy byly jako tlapy medvěda‘ označuje náklonnost k odmítání všeho, co je pozitivní a dobré. ‚A jeho tlama jako tlama lví‘ znamená přivlastnění si podoby Pána Ježíše Krista. ‚A drak mu dal svou sílu i svůj trůn i velikou moc‘ označuje to, že všechny jiné oblasti pekel, zbytek zóny vymístění, planeta Nula a všechny náboženské směry, duchovní hnutí, filosofické soustavy, kulty atd. (drak) podrobí se úplně pseudotvůrcům a poskytnou jim všechny k dispozici mající prostředky, které získaly a mají k dispozici od doby uvěznění pseudotvůrců.

Verš 3.:

> ‚Viděl jsem jednu z jeho hlav, jako by byla smrtelně raněná, ale jeho smrtelná rána se zahojila. A celý svět obdivoval a následoval dravce.‘

‚Viděl jsem jednu z jeho hlav, jako by byla smrtelně raněná‘ odráží skutečnost uvěznění pseudotvůrců, izolaci a ztrátu vědění jak cestovat v čase, a také ztrátu jiných důležitých znalostí. ‚Smrtelně raněná‘ značí, že všichni ve stvoření se domnívají, že toto je trvalý stav, a že pseudotvůrci nebudou již nikdy vypuštěni na svobodu. ‚Ale jeho smrtelná rána se zahojila‘ znamená, že tomu tak není, a že budou ještě hrát další důležitou roli

v životě negativního stavu. ‚A celý svět obdivoval a následoval dravce' znamená bezpodmínečné uznání pseudotvůrců za bezkonkurenční vládce."

Verš 4:

> ‚Uctívali draka, který dal moc dravci; a uctívali dravce řkouce: „Kdo je takový jako dravec? Kdo s ním může válčit?"'

‚Uctívali draka' znamená přijetí zel a nepravd negativního stavu za jedinou moc. ‚Který dal moc dravci' značí, že negativní stav přiznává, že pseudotvůrci jsou skutečnými aktivátory negativního stavu a padělateli lidských tvorů, jakožto i všech tvorů v peklech a jiných oblastech zóny vymístění. ‚A uctívali dravce řkouce: „Kdo je takový jako dravec? Kdo s ním může válčit?"' označuje zjištění, kde se nachází pravý zdroj negativního stavu, že vše, co je v negativním stavu a co z něho vychází, nemůže převládnout nad pseudotvůrci, jelikož jsou ztělesněním negativního stavu, jeho aktivátory a otci.

Verš 5:

> ‚A byla mu dána ústa mluvící velké věci a rouhání, a byla mu dána moc trvat po čtyřicet dva měsíce.'

‚A byla mu dána ústa mluvící velké věci a rouhání' znamená to, že pseudotvůrci přijdou s velkými slovy lásky a moudrosti, míru a sjednocení, pozitivnosti a dobroty. Ale tím, že tato slova slouží účelům podvádění, ukáže se, že jsou to slova čistého zla, nepravd, násilí, rozbroje a zkázy. ‚A byla mu dána moc trvat po čtyřicet dva měsíce' značí přemožení sil pozitivního stavu až do chvíle, kdy se provede plné zobrazení života bez čehokoliv pozitivního. ‚Čtyřicet dva měsíce' nemá význam prvků fyzického času. ‚Čtyři' v této souvislosti značí plnou míru. ‚Dva' zde označuje zlo a nepravdy. Takže ‚čtyřicet dva' znamená plnou míru všeho zlého a nepravdivého.

Verš 6:

> ‚A tak otvíral svá ústa v rouhání se Bohu, aby se rouhal Jeho jménu i jeho stánku, a těm, kdo přebývají v nebi.'

‚A tak otvíral svá ústa v rouhání se Bohu' označuje nepřiznání jiného Stvořitele než pseudotvůrce. ‚Rouhat se Jeho jménu' znamená popření pravé Přirozenosti Boha, který je Pán Ježíš Kristus. **BOŽÍ JMÉNO JE PÁN JEŽÍŠ KRISTUS**. Popřít tento fakt je rouhání. ‚Jeho stánku' značí popření všech pravých duchovních principů a jejich sjednocení v Pánu Ježíši Kristu. ‚A těm, kdo přebývají v nebi' označuje popření existence veškerého pozitivního stavu. Rouhání se těmto věcem znamená, že pseudotvůrci budou prohlašovat, že není jiné reality mimo negativního stavu, a že ten je vlastně jediným pozitivním stavem. Vše ostatní se považuje za neexistující. A protože jsou stvořiteli negativního stavu, jenž je představen jako stav pozitivní, pak není Boha a Stvořitele jiného mimo ně. Toto je pravý význam slova ‚rouhání' v rámci tohoto textu.

Verš 7:

> ‚A bylo mu povoleno vést válku proti svatým a porazit je. A dostal moc nad každým kmenem, jazykem i národem.‘

A bylo mu povoleno vést válku proti svatým a porazit je¨‘ znamená úspěšné odstranění všech agentů pozitivního stavu z celé zóny vymístění i planety Nula i jakéhokoliv zrnka pravdy a dobra obsaženého v rozličných lidských učeních. ‚Dostal moc nad každým kmenem, jazykem i národem‘ značí úplné vítězství negativního stavu v zóně vymístění a na planetě Nula bez jakékoliv výjimky a vyloučení.

Verš 8:

> ‚Budou ho uctívat všichni, kdo prodlévají na zemi, jejichž jména nejsou zapsána v knize života Beránka, zabíjeného založením světa.‘

‚Budou ho uctívat všichni, kdo prodlévají na zemi‘ znamená všechny ty, co jsou v zevnějšnostech duchovnosti a v lásce k zevnímu vlastnictví a povrchním hodnotám. ‚Jejichž jména nejsou zapsána v knize života Beránka‘ označuje všechny tvory v zóně vymístění a všechny lidské tvory, kteří byli původně zfabrikováni pseudotvůrci, a kteří odmítli uznat pravou Přirozenost Pána Ježíše Krista (Beránka). ‚Zabíjeného založením světa‘ znamená neustálou snahu všech v negativním stavu odmítat fakt, že Nejvyšší učinil Své Božství Lidským a Své lidství Božským a stal se tak Pánem Ježíšem Kristem. Odmítnout tuto skutečnost značí zabíjení pravdy vlastním srdcem a myslí (‚založení světa‘).

Verš 9:

> ‚Kdo má uši, slyš!‘

‚Kdo má uši, slyš!‘ označuje, že jen ti, co otevřeli svá srdce a mysli pro pravdu, budou schopni vnímat skutečnost těchto faktů.

Verš 10:

> ‚Kdo vede do zajetí, půjde do zajetí. Zabije-li kdo mečem, bude mečem zabit. Zde je trpělivost a víra svatých.‘

‚Kdo vede do zajetí, půjde do zajetí‘ označuje nutnost nést následky aktivace a přijetí negativního stavu. ‚Zabije-li kdo mečem, bude mečem zabit‘ znamená nutnost poučit se z důsledků prohlášení, že negativní stav je jedinou realitou v jsoucnu a bytí. Prohlašovat něco podobného znamená zabíjet duchovně. Toto přijmout za své značí duchovní smrt. ‚Zde je trpělivost a víra svatých‘ označuje, že pozitivní stav toleruje všechny tyto příšernosti a ohavnosti negativního stavu kvůli závažnému duchovnímu poučení, vědom si slibu, učiněného Pánem Ježíšem Kristem před veškerým Stvořením a před všemi všude, že negativní stav bude po té, až dojde k tomuto poučení, natrvalo a navěky eliminován a zrušen.

Verš 11:

> ‚A potom jsem viděl jiného dravce, jak povstal ze země, měl dva rohy jako beránek, ale mluvil jako drak.‘

‚A potom jsem viděl jiného dravce, jak povstal ze země‘ značí zformování nového náboženského systému víry, vyvozeného z pseudovnitřní mysli (země zde označuje pseudovnitřní mysl). ‚Měl dva rohy jako beránek‘ značí kombinaci a sjednocení všech druhů zla a nepravd stejným způsobem, jak jsou zkombinovány a sjednoceny dobro a pravda v Pánu Ježíši Kristu (Beránek). ‚Mluvil jako drak‘ označuje, že toto nové náboženství bude čerpat z přístupných zkreslenin a nepravd, jak jsou obsaženy ve všech lidských náboženských soustavách, sektách, kultech, okultních a jiných pseudoduchovních směrech či trendech (‚drak‘).

Verš 12:

> ‚A vykonává veškerou moc toho prvního dravce v jeho přítomnosti a nutí zemi a všechny, kdo na ní prodlévají, uctívat prvního dravce, jehož smrtelná rána se uzdravila.‘

‚A vykonává veškerou moc toho prvního dravce v jeho přítomnosti‘ odráží vztah těchto náboženství a pseudotvůrců. Vynoření se těchto náboženství je motivováno jedině přítomností pseudotvůrců. ‚Nutí zemi a všechny, kdo na ní prodlévají, uctívat prvního dravce, jehož smrtelná rána se uzdravila‘ znamená, že toto nové náboženství prohlásí pseudotvůrce za jedinou duchovní moc a Boha multivesmíru, který se má uznávat a uctívat, neboť byli schopni se dostat ven z vězení, do něhož byli uvrženi Pánem Ježíšem Kristem, a tím dokázali, že jsou mocnější než Pán Ježíš Kristus, který je v jejich očích podvodníkem a imitátorem. Propuštění a návrat pseudotvůrců se bude vnímat, jako že oni sami byli s to se dostat ven, když se chytrácky vyhnuli všem zátarasům na ně postaveným pozitivním stavem. Nepoznají, že to bylo z dovolení Pána Ježíše Krista. V tomto je důvod, proč ‚celý svět obdivoval a následoval dravce‘ (verš 3).

Verš 13:

> ‚Předvede veliká znamení, dokonce učiní, že oheň z nebe sestoupí před zraky lidí na zem.‘

‚Předvede veliká znamení‘ značí přesvědčivý důkaz o jejich schopnostech mysli a provádění zázraků. ‚Dokonce učiní, že oheň z nebe sestoupí před zraky lidí na zem‘ označuje, že všude toto se činí s velkou a intenzívní náklonností, se slovy lásky, dobra a pokoje, přece vědí, co lidé očekávají a co se jim líbí.

Verš 14:

> ‚A svádí ty, co prodlévají na zemi, těmito znameními, což mu bylo dovoleno činit pod dohledem dravce, říkajíc těm, co dlí na zemi, aby zhotovili obraz tomu dravci, který byl zraněn mečem, a přitom žil.‘

A svádí ty, co prodlévají na zemi, těmito znameními‘ znamená, že lidé, kteří oceňují zevní jevy bez jakéhokoliv uvážení vnitřních duchovních hodnot, ochotně akceptují ta slova a zázraky. ‚Což mu bylo dovoleno činit pod dohledem dravce‘ znamená, že vše se

dělá z úplného pověření pseudotvůrců. ‚Říkajíc těm, co dlí na zemi, aby zhotovili obraz tomu dravci, který byl zraněn mečem, a přitom žil' znamená zvnějšnění zevnějšností. Ti, co jsou v zevní formě bohoslužby, potřebují všelijaké zevnější symboly, popisy a obrazy pro předmět své bohoslužby, kterým v tomto případě jsou pseudotvůrci.

Verš 15:

> ‚Byla mu dána moc vdechnout život obrazu dravce, že ten obraz jak hovořil, tak i způsoboval, že budou zabiti všichni, kteří nebudou uctívat obraz dravce.'

Tento verš popisuje skutečnost, že moderní technologie a všechny vědecké výdobytky budou použity k ovládání mysli, jednání a skutků, takže v nich nezůstane z pozitivního stavu vůbec nic.

Verše 16 a 17:

> ‚A přinutí všechny, malé i velké, bohaté i chudé, svobodné i otroky, přijmout znamení na jejich pravé ruce nebo na jejich čela, a tak nikdo nesmí kupovat, ani prodávat, vyjma těch, kdo mají znamení či jméno tohoto dravce nebo číslo jeho jména.'

Oba tyto verše popisují novou formu genetického inženýrství, oživeného pseudotvůrci a daného k dispozici vědcům za účelem pozměnění lidského mozku a duševních pochodů, a to takových způsobem, aby nemohly obsahovat žádný sklon vůči pozitivnímu stavu, ba, aby o něm nezůstala ani jediná vzpomínka. Najde-li se stopa náklonnosti či zůstane-li z něj něco v paměti, pak tací lidští tvorové budou podrobeni smyslové deprivaci, a když odmítnou uposlechnout, budou zlikvidováni.

Verš 18:

> ‚Tu je moudrost. Ať každý, kdo má rozum, spočte číslo toho dravce; neboť je to číslo člověka. Jeho číslo je 666.'

‚Tu je moudrost' znamená proniknutí do tajemství negativního stavu a jeho úplné odhalení. ‚Ať každý, kdo má rozum, spočte číslo toho dravce' značí, že správné chápání negativního stavu se může získat jenom z poznání povahy pseudotvůrců, jeho původců. ‚Neboť je to číslo člověka' znamená, že negativní stav povstal v nejzevnějším přírodním stupni u lidí na planetě Země. ‚Jeho číslo je 666' značí, že trvání negativního stavu je ohraničeno pouze na jeden časový cyklus stvoření, a že je omezen pouze na zónu vymístění a na planetu Nula. ‚666' značí zkrácený cyklus času, v němž negativní stav je aktivován za účelem duchovního poučení. Všechny jiné časové cykly mají kód ‚777'. ‚777' značí plnost pozitivního stavu, avšak ‚666' znamená nedostatek této plnosti, což dává příležitost negativnímu stavu, aby došel plného plodného dozrání. Ve skutečnosti znamená ‚666' plnost negativního stavu, nacházejícího se navenek od pozitivního stavu. Protože planeta Nula je v přírodní souvztažnosti s tímto nejzevnějším v pozitivním stavu, ke vzniku negativního stavu musí dojít na vaší planetě. Avšak toto je rovněž důvodem, proč jeho konec musí nastat také na vaší

planetě. Toto je způsob hierarchického duchovního uspořádání stvoření. Tato hierarchie nemůže být porušena.

Nyní není možné zjevit, jakými prostředky budou pseudotvůrci propuštěni, jakým způsobem se objeví znovu na vaší planetě a v jaké formě a za jakých okolností. Bude to však velmi dramatické a jasné napohled v každém případě. Nemáte být překvapeni, objeví-li se v kosmických lodích a prohlásí-li, že jsou spasiteli lidstva, jež bude, vlastně již je, na pokraji úplné zkázy a sebezničení. Jak víte, hodně se povídá, že se objeví kosmické lodě, a že cizí životní formy se přihrnou na pomoc vaší planetě. Je mnoho ‚kanálů', které předávají různé zprávy od těchto nepozemských či dávných lidí. Nenechte se obalamutit žádným z nich. I když hovoří kladně a dobře, mile, láskyplně a moudře, nic z nich nepřichází z pozitivního stavu. Tyto jevy se všechny odehrávají v rámci příprav způsobu pro návrat pseudotvůrců. Ovšem bude to vše s velkou ‚parádou a doprovodem', abychom použili vašeho výrazu.

Mezi všemi tvory včetně lidí bude určitá známost a příbuznosti s pseudotvůrci, s výjimkou velmi malého počtu agentů pozitivního stavu, kteří zůstanou na vaší planetě pro zakončení nějakých záležitostí Pána Ježíše Krista a pak budou odvoláni. Tato známost a příbuznost vyjde na povrch z hluboce uchovaných vzpomínek v prohlubních pseudomysli, kdy v nich poznají své ‚tvůrce rodiče".

Musíte zas a znovu chápat, že pseudotvůrci budou vystupovat především jako zachránci. Sjednotí vaši planetu v jeden národ. Odstraní všechny války, hlad, nemoci a zevnější utrpení a bídu. Zavedou mimopozemské cestování po celé zóně vymístění. A učiní mnoho jiných ‚pozitivních' věcí podobného rázu. Jakmile dostanou pevně do svých rukou celé lidstvo i veškerou zónu vymístění, pak tehdy odhalí své pravé záměry, a to v tak hrůzném rozsahu, že se nenajde slov ve vašem slovníku, ani si to nedovedete představit, aby se to dalo popsat.

Právě v té chvíli se pustí znovu do práce s geny, kdy se pokusí vyvinout nadčlověka, či celou armádu nadlidí, ozbrojených plody nejvyšších technologických výdobytků nepředstavitelných rozměrů. Podaří se jim vyrobit obrovskou armádu takových nadlidí s nesmírně negativními a zlými sklony a použijí toto vojsko k napadení sil pozitivního stavu přes devátou dimenzi, skrze určité časoprostorové uzly, se všemi druhy souvztažnostních prostředků. ‚Zahojení smrtelné rány' značí též obnovení jejich schopnosti cestovat v čase a prostoru, avšak nikoliv do minulosti. Cesty do minula jimi nebudou obnoveny. Po dokončení těchto příprav a když procítí, že jsou hotovi podniknout tuto invazi, provede Božská prozřetelnost Pána Ježíše Krista malinkou, žádnými prostředky nevypátratelnou chybičku v jejich výpočtech pro vstup do devátého rozměru. Při pokusu pseudotvůrců a jejich armády nadlidí vejít do deváté dimenze a vynořit se znovu v pozitivním stavu stvoření, ta chyba způsobí, že budou vychýleni do limba - místa a stavu vně dvanáctidimenzionální struktury zfabrikovaného časoprostoru. A co se budou zdržovat v tom limbu, bude nad nimi vyhlášen soud.

Nacházet se v limbu znamená pro pseudotvůrce plnou ztrátu veškeré moci i jejich zvláštních schopností. Ale znamená to taky naprosto neutrální stav, bez jakéhokoliv vlivu stavu pozitivního či negativního. Značí to rovněž, úplné odkrytí veškerých

vzpomínek na dobrovolnost postoje aktivátorů negativního stavu i všechny zobrazení důsledků, následků a výsledků negativního stavu. Najednou každý pozná pravou skutečnost původu negativního stavu i důvod, proč mu bylo dovoleno, aby vládl v tomto časovém cyklu. S tímto důležitým vědomím bude každému v negativnímu stavu prezentována nová volba - přejít do pozitivního stavu, podstoupit proces duchovní transformace v Nové škole, anebo, nebude-li někdo s konverzí souhlasit - odejmutí životní energie z jejich myslí, kdy se stanou součástí limba-nicoty, stanou se ničím.

Tímto aktem bude negativní stav natrvalo a navěky zrušen, a veškeré poučení o jeho povaze se završí. A takto se splní slib Pána Ježíše Krista, daný ve chvíli stvoření základů jsoucna a bytí. Tímto aktem bude dovršena a ukončena poslední fáze Druhého příchodu Pána Ježíše Krista. Jeho/Její slova ‚Učiněno jest!' (Zjevení 21:6) stanou se skutečností. Ale ***toto je jeden z mnoha možných scénářů pro to, jak se všechno bude dít. Avšak který způsob bude použit, bude záležet na mnohých složitých činitelích, o nichž nelze nic zjevit z bezpečnostních důvodů až do doby jejich uskutečnění***.

Na závěr této kapitoly nechť jsou odhaleny ještě další důvody pro návrat pseudotvůrců:

1. Existuje určitý duchovní princip ve jsoucnu a bytí, který řídí tento průběh událostí. Tato zásada stanoví:

> *Je-li něco jednou započato v nějakém místě, stavu a podmínkách, pak postupuje ke svému projevení se na všech úrovních vědomí v jsoucnu a bytí, dokud nezavrší celý kruh a neskončí ve stejném místě, stavu i podmínkách, kde bylo započato.*

Jak víte, může se vesmír pojímat jako něco kulatého. Vše v něm se pohybuje v kruhovitých smyčkách.

Negativní stav byl spuštěn pseudotvůrci na planetě Zemi - Nule. A proto musí jeho konec nastat také na planetě Nula zároveň s návratem pseudotvůrců. Je nepředstavitelné, aby bylo možno zcela odhalit škaredou tvář negativního stavu a poučit se o jeho pravé povaze bez zcela otevřené účasti těch, kdo jej vyvolali. Jejich předešlá účast byla ze zcela odlišné pozice - jako vyvolávajícího činitele, nikoliv jako činitele zobrazujícího. Nyní tedy mají ukončit negativní stav z pozice zobrazování. Nikdo neví, ano zdaleka si nemůže představit, jak vypadá život v negativním stavu bez zjevné přítomnosti těch, kdo jej aktivovali.

Jak víte, pseudotvůrci po aktivaci negativního stavu odešli z planety Nula a zabydlili se v peklech, které vytvořili a založili. Takže se <u>*přímo*</u> nikdy nezúčastnili zobrazující fáze jeho aktivace. Jejich účast byla <u>*nepřímá*</u> přes agenty, nestvůry, démony, ďábly a satanáše, kteří byli jimi zfabrikováni pro tento účel. Ve skutečnosti lze považovat tento akt aktivace negativního stavu za první příchod pseudotvůrců. Povšimněte si zde, prosím, paralely mezi Prvním příchodem Ježíše Krista a prvním příchodem pseudotvůrců a mezi Druhým příchodem Pána Ježíše Krista a druhým příchodem pseudotvůrců. Jedno předchází druhé. Takže nejdříve došlo k prvnímu příchodu

pseudotvůrců, kdy aktivovali negativní stav a pak se usadili v duchovním světě. Toto skončilo na začátku Prvního příchodu Ježíše Krista, kdy byl učiněn konec jejich prvního příchodu tím, že byli uvězněni a odloučeni od ostatních oblastí stvoření a zóny vymístění. První příchod Ježíše Krista započal získáním tělesné formy, vytvořené z genetického materiálu pseudotvůrců a zóny vymístění, a skončil totální fúzí a hybridizací toho těla s povšechností přirozenosti Nejvyššího. Tehdy se Nejvyšší stal doopravdy Pánem Ježíšem Kristem. Tímto aktem dal se do pohybu Druhý příchod Pána Ježíše Krista. Mezi tím se projevovaly, osvětlovaly, uskutečňovaly a zpřítomňovaly důsledky, následky a výsledky prvního příchodu pseudotvůrců a Prvního příchodu Ježíše Krista.

Mějte na mysli důležitý fakt, že oba - jak první příchod pseudotvůrců, tak i První příchod Ježíše Krista - se udály na planetě Nula v poněkud obráceném směru. Negativní stav je vyvolán na planetě Země, v krajně zevním stupni fyzického vesmíru stvoření a šíří se dovnitř směrem k duchovnímu stupni stvoření. Objevení se pseudtvůrců v duchovním světě znamenalo fakticky jejich první příchod. Na druhé straně, konal se První příchod Ježíše Krista zvnitřku směrem k zevnějšku: Božský element byl oddělen od Absolutní zevní mysli Nejvyššího, prodělal fúzi s elementy Marie a Josefa, vložen do Mariina lůna a fyzicky se narodil jako zvláštní kříženec. Objevení se Ježíše Krista na planetě Nula započalo Jeho/Její první příchod.

Jak negativní stav skončil pobyt v doméně pozitivního stavu předsunutých stanovišť pseudotvůrců v nebesích, tak pozitivní stav v podobě Ježíše Krista skončil v doméně negativního stavu v tom místě, kde se může prožívat plnost jeho vyjádření i vlivu - a to je vaše planeta, planeta Nula. V důsledku povahy formulovaných duchovních principů nemůže dojít k Druhému příchodu Pána Ježíše Krista dříve, než se udá druhý příchod pseudotvůrců. V tomto ohledu je správná domněnka Pavlova, formulovaná ve druhé epištole k Tesalonickým v kapitole 2 ve verši 3. Citujme: ‚Žádným způsobem se nedejte od nikoho oklamat, neboť *ten Den nepřijde*, dokud nedojde nejprve k odpadnutí a neobjeví se člověk hříchu, syn zatracení...‘

Je samozřejmé, že Pavel ani nikdo jiný neměl zdání o existenci pseudotvůrců nebo o tom, kdo je ‚člověk hříchu‘ či ‚syn zatracení‘. Jak všichni ostatní, tak i Pavel měl za to, že je to jedna osoba, syn Ďábla, kdo je jen jinou osobou; podobně jak Ježíš Kristus, kdo je Synem Božím, je též jinou osobou. Jinými slovy, je to osoba, kterou křesťané nazývají Antikristem. A nyní budiž řečeno, že druhý příchod pseudotvůrců a Druhý příchod Pána Ježíše Krista se udá opět v obráceném směru. Tentokrát to bude dvojí zpětné obrácení. Zatímco při svém prvním příchodu zahájili pseudotvůrci cestu v nejzevnějším stupni a skončili v duchovním světě, při druhém příchodu vykročí ze svého vlastního pseudoduchovního světa, z nejnižšího stupně (pro ně nejniternějšího) a skončí na planetě Nula, obklopené všemi úrovněmi, stupni a oblastmi zóny vymístění, od jejího nejvnitřnějšího (nejnižšího) až do toho nejzevnějšího-přírodního stupně zóny vymístění - planety Nula. Naproti tomu započne Druhý příchod Pána Ježíše Krista ne na planetě Nula, jak to bylo při prvním příchodu, nýbrž v tom nejniternějším stvoření, v duchovním světě, odkud bude postupovat krok za krokem, přes všechny úrovně, stupně a oblasti stvoření a skončí na planetě Nula v těle, ve fyzickém těle Pána Ježíše Krista. Pomocí těchto procedur se mohou všechny úrovně stvoření plně podílet na tomto dění.

Tvrzení o tom, že Druhý příchod Pána Ježíše Krista skončí na vaší planetě v těle, ve fyzickém těle, přesně tak, jak tomu bylo při odchodu Ježíše Krista z vaší planety, ti přijde jako velké překvapení, Petře, a všem tvým dětem, se kterými sdílíš toto zjevení. Jak známo, Swedenborg i ty jste měli za to, že Druhý příchod Pána Ježíše Krista je událostí čistě duchovní, bez hmotného projevu, tak, jak první příchod byl čistě fyzickou událostí. Swedenborgův i tvůj problém, Petře, byl v tom, že jste si vyložili Druhý příchod Pána Ježíše Krista ze stanoviska jeho počáteční fáze. V té fázi byl vskutku duchovní událostí bez jakékoliv fyzické či literní manifestace. Tuto událost jste vnímali z hlediska ukončenosti, mysleli jste, že existuje jen jedna fáze Druhého příchodu. Toto je případ omezeného literárního způsobu myšlení. Je to porušením výše formulovaného duchovního principu: Cokoliv se začne v jednom stupni, místě, stavu, musí tam též skončit. Jinak by to nemělo žádný smysl ani význam. Bylo by to nedokončené podnikání.

Ovšem doslovný popis Druhého příchodu Pána Ježíše Krista v *Biblí Svaté* nemá žádný reálný význam. Symbolika, použitá v jeho vylíčení, představuje to, co se děje s lidskou myslí ve chvíli Druhého příchodu. Závažnost těchto událostí je nesmírná a nevypočitatelná dle žádných měřítek.

Druhý příchod pseudotvůrců umožňuje negativnímu stavu dostat se do pozice jeho úplného odhalení v procesu jeho vítězství na planetě Nula. Takže musí skončit na planetě Nula. Druhý příchod Pána Ježíše Krista umožňuje úplnou eliminaci a naprosté zrušení negativního stavu, proto také musí skončit na planetě Nula. Není jiné cesty.

2. Není možné úplné odhalení negativního stavu, ani plná znalost jeho pravé povahy, aniž by se poznal a zažil na vlastní zkušenosti jeho zdroj. Od začátku druhého historického údobí na vaší planetě, jež začalo objevením se jeskynních lidí (lidských tvorů), bylo lidstvo souženo mučivou nejistotou v otázce, proč negativní stav existuje, jaký má účel a jak povstal. Četné pokusy odpovědět na tyto otázky nedotkly se ani povrchu pravdy o těchto záležitostech. Trvalo to až do chvíle napsání knihy *Základy lidské duchovnosti*, kdy se začaly dostávat odpovědi na zmíněné otázky.

Avšak nelze dát na tyto otázky plné, vyčerpávající a naprosto uspokojující odpovědi, dokud nedojde k přímé účasti pravého zdroje negativního stavu v tom, co rozpoutal v tomto časovém cyklu. Vzhledem k tomu, že planeta Nula byla určena k této konkrétní, celé a vyčerpávající odpovědi, musí se tomu zdroji, pseudotvůrcům, dovolit, aby se vrátili, aby tak každý mohl na vlastní oči vidět a poučit se, proč a jak se vše přihodilo. Jen pseudotvůrci mohou poskytnout vyčerpávající odpovědi na tyto otázky. Odpověď z jiného pramene, dokonce i přímo od Pána Ježíše Krista, by byla neuspokojivá, protože On/Ona ani kdokoliv jiný není původcem či zdrojem negativního stavu. ***Potvrzovat platnost se musí a je možno jen ze samotného pravého pramene***. Toto je duchovně – vědecký princip jakéhokoliv předpokladu.

Je tedy návrat pseudotvůrců nezbytnou podmínkou pro eliminaci negativního stavu, jelikož je prameništěm odpovědí na všechny otázky tak životně důležité pro multiversální poučení. Jen pseudotvůrci mají ty nejobsažnější odpovědi. Že se pseudotvůrci musí vrátit na vaši planetu, je zřejmým faktem, vezme-li se v úvahu postavení vaší planety, které zaujímá v hierarchii duchovní organizace. Žádné jiné

místo neposkytuje nutné prostředky pro takové specifické, konkrétní, zkušenostní poskytování odpovědí a poučení.

3. Náležité a hodnotné provozování plnosti přirozenosti pozitivního stavu s plností povahy stavu negativního může nastat jenom z průzkumu zdrojů obou stavů a vyplývajících z nich důsledků, následků a výsledků. Předpokládá se, že pramenem pozitivního stavu je Bůh. A zdrojem stavu negativního má být ďábel a satan. Avšak, ač každý ví, že zdrojem pozitivního stavu je Bůh, nikdo přesně neví, kdo je ďábel a satanáš. Má se falešně zato, že existoval jakýsi archanděl se svými anděly, jenž se rozhodl stát se bohem, a který proto byl shozen z nebe do vnějších temnot. Vnější tma je ovšem zóna vymístění. Tento nehodný a vzbouřený archanděl se stal ďáblem a satanem. Ani se neví, jaký je rozdíl mezi ďáblem a satanem. Ve zjevení Ježíše Krista v kapitole 12 ve verši 9 je uvedeno: ‚A veliký drak, ten dávný had, zvaný Ďábel a Satan, který sváděl celý svět, byl vyvržen.' V této kapitole drak je nazýván oběma jmény: Ďáblem i Satanem. Také je nazýván ‚dávným hadem'. Ve vnitřním smyslu tohoto verše ‚drak' označuje veškerý negativní stav; ‚ten dávný had' jsou pseudotvůrci; ‚ďábel' představuje všechny druhy zla negativního stavu; ‚satan' jsou všechny nepravdy negativního stavu.

V tomto verši se popisuje vypuzení lidské éry a všech předsunutých pozic negativního stavu z domény stavu pozitivního a z mezisvěta. Ve skutečnosti však nikdo neví, co je pravou povahou ‚toho dávného hada', jak se projevuje, jak došlo k jeho vzniku, byl zahalen do hlubokého tajemství. Naproti tomu ani nikdo v negativním stavu přesně neví, kdo je Pán Ježíš Kristus. Jak bylo popsáno v druhé kapitole této knihy, existuje nejméně sedm možných dohadů o jeho/Její přirozenosti. Většina lidských bytostí a tvorů v peklech se domnívá, že Ježíš Kristus je buď Synem Božím, nebo jakýmsi osvíceným člověkem, anebo někým, kdo nikdy neexistoval, ale byl vymyšlen lidmi pro sebeklam i pro oklamávání jiných. Většina taky se domnívá, že ďábel a satan je padlým andělem, či že byl původně bratrem Ježíše Krista - jak tomu na příklad věří Mormoni - který se rozzuřil, když se dozvěděl, že Bůh dal přednost Ježíši pro funkci Spasitele. Spasitele čeho? Nebyl-li žádný negativní stav, pak od čeho bylo nutno něco spasit?

Tak tedy ‚bratr' Ježíše Krista, nazvaný Lucifer, stal se žárlivým a závistivým, i vzbouřil se proti Bohu-Otci. Toto je bláznivé uvažování plné rozporů. Pocity žárlivosti a závisti jsou negativní city. Pocházejí z negativního stavu. Prožíval-li je Lucifer, syn Boha, pak tyto city vycházely z Boha. Odkud by jinak vycházely? Vždyť tehdy ještě neexistoval nějaký negativní stav. Protože každý pocit musí mít svůj zdroj, jediným pramenem těch pocitů musel mít Bůh. Takže podle tohoto bláhového pojímání, Bůh je aktivátorem negativního stavu.

Tento bláznivý závěr nepřinesl nic, než více zmatenosti. Fakticky tedy nikdo v negativním stavu nemá správnou představu a ponětí o pravé povaze jak pozitivního, tak i negativního stavu. Tím, že účastníci negativního stavu ***nemají*** náležité představy o těchto životně závažných věcech, nemají možnost úplně odhalit pravou podstatu negativního života. Plné odhalení je možné jenom z pozice správných představ o tom, co je ta přirozenost. Jenom pseudotvůrci mají takové představy. Proto jen oni mohou zobrazit a projevit plně pravou přirozenost negativního stavu. Toto je účelem jejich druhého příchodu.

Když toto vše se osvětlí, pak dojde k poslední fázi Druhého příchodu Pána Ježíše Krista. V této fázi budou moci členové negativního stavu poprvé poznat, kdo je Pán Ježíš Kristus a co je pravou přirozeností pozitivního stavu, v porovnání se stavem negativním v jeho plně vítězném rozpoložení na vaší planetě. Takové porovnávání je základem pro plnost duchovního poučení ohledně přirozenosti negativního stavu, jakožto i stavu pozitivního.

Jde zde o velké duchovní tajemství. ***Členové pozitivního stavu nemohou plně poznat a prožít přirozenost pozitivního stavu, dokud nebude odhalena povaha negativního stavu ve své plnosti a dokud nedojde k poslední fázi Druhého příchodu Pána Ježíše Krista na vaší planetě***. Toto může být dokonáno, jenom když na scénu vstoupí pseudotvůrci.

4. Aby se docílilo všeho toho, co bylo výše vylíčeno, musí být rekapitulován proces aktivace negativního stavu. Nikdo přesně neví, jak byl negativní stav ve skutečnosti konkrétně aktivován. Nové zjevení poskytuje o této záležitosti jenom teoretické údaje. Nemůže předložit jasné, živé zobrazení. Takové ilustrování potřebují zvláště členové negativního stavu pro své konečné spasení. Nicméně, též mnoho členů pozitivního stavu o tom nic neví. Zdroj poznání se najde jen v historických záznamech, ukrytých v univerzalitě povšechnosti, k níž byl až donedávna uzavřen přístup. Jen Pán Ježíš Kristus a pseudotvůrci vědí přesně, jak byl negativní stav aktivován. Pán Ježíš Kristus však nemůže, jsa absolutně pozitivním, zobrazovat ten proces živým příkladem na členech pozitivního stavu. Proto dojde k návratu pseudotvůrců a jim bude povoleno zobrazit ten proces od A do Z, použito vašeho rčení.

Co se zde bude dít, je to, že pseudotvůrci obnoví své experimentování, čímž budou moci zobrazit na živých příkladech proces aktivace negativního stavu. Tedy každý obdrží odpověď v konkrétním vyobrazení na otázku, jak byl aktivován negativní stav. Bez odpovědi na tuto otázku negativní stav by nemohl být deaktivován a zrušen. Byl by <u>*stále*</u> motivován k tomu, aby déle trval ve svém jsoucnu i bytí, a to tak dlouho, až by to ‚jak' dostalo odpověď.

5. Pán Ježíš Kristus má Své osobní, soukromé a intimní důvody, proč se chce s pseudotvůrci setkat tváří v tvář, což je známo jenom Jemu/Jí. Tyto důvody nemožno zjevit, pokud nedojde k tomuto setkání.

Během prvního setkání, kdy pseudotvůrci byli uvězněni, působil Ježíš Kristus ještě z pozice relativní separace od Nejvyššího. Jeden z tajemných důvodů, proč Nejvyšší potřeboval fyzické tělo Ježíše Krista, bylo to, že předvídal jeho nutnost pro konečné, osudně nejzávažnější setkání. Toto poslední setkání bude z pozice sjednocení, z Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista jako jednoty všech elementů, včetně prvků vzatých ze zóny vymístění a planety Nula, elementů, jež byly totiž původně zfabrikovány pseudotvůrci. Toto je to největší tajemství. K poslednímu setkání musí dojít v plnosti všech stavů a podmínek a na místě, kde negativní stav byl původně vyvolán. Duchovní válka skončí na vaší planetě, neboť také začala na vaší planetě. Pseudotvůrci ji zahájili, jsou to oni, co ji také musí ukončit plnou porážkou. Jeden aspekt tohoto největšího tajemství je, že pseudotvůrci budou poraženi z pozice svých vlastních fabrikací. Toto je

naznačeno ve vnitřním smyslu Zjevení Ježíše Krista (Apokalypsy), kapitola 17, verše 16 a 17:

> ‚A těch deset rohů, které jste viděli na tom dravci, bude nenávidět nevěstku, zpustoší ji a obnaží, bude jíst její tělo a spálí ji ohněm. Neboť Bůh jim vložil do srdce, aby splnili jeho záměr, být jedné mysli a odevzdávat dravci své království, dokud se slova Boží nevyplní.‘

Ale je také tajemným faktem, že Pán Ježíš Kristus obsahuje v Sobě plnost přirozenosti zóny vymístění a planety Nula, po provedení hybridizace a divinizace lidského těla, získaného během přebývání na vaší planetě. Jde zde o to, aby se prokázalo před tváří pseudotvůrců a všech, nacházejících se v negativním stavu i jinde po celém stvoření, že je zcela možné mít takový druh těla, jež bylo původně vytvořeno z idejí pouhého zla a samých nepravd, a přece být zcela a absolutně pozitivním bez jakéhokoliv bažení či toužení po zlu a nepravdách. Pseudotvůrci totiž chvástavě prohlašovali, že nikdo nemůže být docela pozitivní a dobrý, když má takové tělo. Znovu je třeba připomenout, že zde spočívá to největší tajemství. Protože toto tělo povstalo z prvků vaší planety, bude to vaše planeta, kde se tento fakt obrazně prokáže před tváří pseudotvůrců. V tomto aktu je obsažena i možnost spasení pro samé pseudotvůrce - což je jiné veliké tajemství. Tímto konečným aktem bude ukončen časový cyklus, v němž došlo k odehrání se všech těchto mystérií, a dojde pak k zahájení konečné fáze Posledního soudu (viz následující kapitolu).

Po tomto aktu a po dokončení Posledního soudu vejde do jsoucna a bytí nový cyklus času, jenž se nazývá Nové nebe a Nová Země.

Ten/ta, co má uši, ať slyší a naslouchá tomu, co Pán Ježíš Kristus zjevuje k této kapitole.“

Kapitola osmá

POSLEDNÍ SOUD

Dne 15. února 1988 v 5:30 ráno bylo ke mně znovu slovo Pána Ježíše Krista řkoucí:

„Dalším důležitým duchovním pojmem, který je značně nepochopen, nesprávně se interpretuje a zkresluje, je pojem posledního soudu. Je mnoho různých variací ve výkladu tohoto pojmu a rozličných mínění o tom, jak se jeho proces odehraje. Všechny výklady procesu posledního soudu jsou obvykle odvozeny z jeho literního vylíčení v *Biblí Svaté*. A ačkoliv téma posledního soudu může být vystopováno na stránkách celé Bible, zvláště v knize proroka Daniela, nejběžnější výklady se odvozují z toho, co o tom řekl Ježíš Kristus u Matouše v kapitole 24 (celá kapitola) a v kapitole 25 ve verších 31 až 46 a v celé knize Apokalypsy, zvláště však v kapitole 20, verše 11 až 15; a také to, co řekl Pavel v první epištole k Tesalonickým, kapitola 4, verše 13-18, a co o tom pověděl také Petr ve své druhé epištole v kapitole 3 verších 1-10.

Většina křesťanů se domnívá, že doslovné vylíčení tohoto procesu, jak je obsaženo ve výše zmíněných biblických textech, plně odráží skutečnost, jak poslední soud bude proveden. Výjimkou z tohoto pravidla je výklad pojetí o posledním soudu Swedenborgův a jeho následovníků na vaší planetě. Ve Swedenborgově pojetí k poslednímu soudu nedochází na vaší planetě, nýbrž ve zprostředkujícím světě neboli, jak to on nazýval, ve světě duchů. On též měl za to, že poslední soud byl zcela ukončen za jeho časů a že byl přímým svědkem jeho průběhu.

Naproti tomu, většina křesťanů i jiných stále ještě trpělivě čeká na doslovné objevení se Pána Ježíše Krista na oblacích spolu s anděly se svými trumpetami na vaší planetě, aby došlo k jejich velkému zadostiučinění a aby se dokázala, že oni měli pravdu a všichni ostatní (co nevěřili v křesťanský literní význam) se mýlili. Utěšují se slovy apoštola Petra, jež jsou zaznamenána ve výše řečené druhé epištole v kapitole 3 verších 3-4, že ‚ke konci dnů přijdou posměvači, kteří žijí, jak se jim zachce, a budou se posmívat: „Kde je ten jeho zaslíbený příchod? Od té doby, co zesnuli otcové, všecko zůstává tak, jak to bylo od počátku stvoření“‘.

Jiný aspekt interpretace posledního soudu byl zjeven v kapitole 3, Principy duchovní metafyziky, v knize prostředníka tohoto přenosu *Čtvero pojímání duchovní struktury stvoření*. V tom pojímání je poslední soud správně považován za cyklický proces, jenž má platnost pro stav a postavení jedince, jedné společnosti, jednoho národa, jednoho lidstva či čehokoliv tohoto druhu, jedné planety, jedné sluneční soustavy, jednoho vesmíru, jedné dimenze, veškerého stvoření a celého časového cyklu. V té knížečce se správně usuzuje, že jakmile užitečnost jakéhokoliv stavu nebo okolností splní svůj účel a je zcela vyčerpána - ať se to týká života jednotlivce či života v celém časovém cyklu, nastává jeho poslední soud, kdy všechny aspekty životního projevu jsou pečlivě zváženy a posouzeny, načež dochází k tomu, že do jsoucna a bytí vstupují pro všechny

účastníky nové okolnosti a nový stav. Tenkrát se předpokládalo, že tento proces se bude odehrávat na věky věčné.

To, co se *Biblí Svatá* ve svém doslovném smyslu snaží naznačovat s ohledem na toto téma, je, že každý je souzen podle kvality a obsahu svého duchovního stavu a jak kdo projevoval a užíval všechny své schopnosti, dary a talenty a jaké záměrné a motivační faktory byly pohonnou silou v jednotlivcově chování, postojích a vztazích. V tomto nejzazším smyslu - v duchu tohoto posledního pojímání tohoto procesu - není poslední soud nic jiného než ohodnocení toho faktu, který určuje, do jaké míry nějaký jedinec či veškerý časový cyklus projevil, zpřítomnil a uskutečnil ten aspekt duchovnosti a Boží přítomnosti v něm, jimiž byl nadělen Nejvyšším.

Jde zde o to uvědomit si, že každá sentientní entita nosí v sobě zcela jedinečný, úplně unikátní a neopakovatelný aspekt Pána Ježíše Krista (dříve Nejvyššího). Kvalita, obsah a kvantita toho aspektu se nekonečně různí od jedince k jedinci. Každý nositel takového aspektu či elementu, jímž žije a funguje, je plně zodpovědný za jeho správné využití, zpřítomnění, uskutečnění a projevení. Protože je tento aspekt vypůjčen, je to něco, co patří někomu jinému, ten, komu byla poskytnuta tato půjčka či tento dar, plně ji musí vyúčtovat. Že tomu tak je, lze vidět z podobenství o talentech, proneseném Ježíšem Kristem a zaznamenaném ve většině evangelií. Podívejte se na příklad do Matouše 25:14-30. Návrat pána či majitele peněžních darů znamená poslední soud, který určí, jak tyto dary byly využity či užity, nebo zneužity či nevyužity, nebo úplně zanedbány a ponechány neužity, jak to bylo v případě líného služebníka, jenž pánův talent zahrabal do země. Z tohoto podobenství je zřejmé, jak doslovný výklad biblických výrazů je zavádějící v tom, že neodráží pravou duchovní skutečnost této ani jiné duchovní otázky.

Ve Swedenborgově interpretaci pojetí posledního soudu omyl nebyl v tom, že Swedenborg fakticky byl svědkem posledního soudu, nýbrž v závěru, který vyvodil z těch událostí. V základě došel k dvěma chybným závěrům: První byl v tom, že poslední soud může proběhnout pouze v mezisvětě duchů, neboť je to svět vyrovnávání. Jenom ve stavu vyváženosti pravý soud může se uskutečnit. Předpoklad o potřebě vybalancování je správný. Myslet, že se omezuje jen na mezisvět duchů, je nesprávné. Je pravda, že intermediální svět souvztaží s principy vyváženosti, a že každý po zanechání svého hmotného těla a po prožití vlastního posledního soudu čili po složení účtů z toho, jak použil propůjčený dar života během svého životního údobí - musí se objevit v tom mezisvětě nejdříve. Avšak toto se týká pouze soudu individuálního života, nikoliv života planety, galaxie, vesmíru, multivesmíru či časového cyklu.

Za druhé se Swedenborg domníval, že poslední soud, jehož byl svědkem, byl tím pravým konečným posledním soudem a že vše, co o něm bylo v *Biblí Svaté* předpověděno, se naplnilo a že jiný soud již nebude. Jak již bylo uvedeno v knize *Hlavní ideje Nového zjevení*, kapitola XIII, stránky 208-210, to, čemu Swedenborg byl svědkem, bylo jenom jedním aspektem soudu, k němuž došlo v určité oblasti mezisvěta a který byl vykonán nad původci a udržovateli Temných věků na vaší planetě i v tom mezisvětě.

Proces posledního soudu se projevuje v mnoha formách a v mnohých aspektech a dochází k němu čas od času ve všech dimenzích a sférách stvoření a zóny vymístění, a to s použitím takových způsobů a prostředků, které odpovídají té které jednotlivé dimenzi, sféře, místu, stavu a podmínkám atd. Díky tomuto důležitému pravidlu bude se obsah a proces posledního soudu lišit od jednoho místa k druhému, od jednoho stavu k druhému, podle jednotlivých světů, jednotlivých osob, od jednoho cyklu času k druhému časovému cyklu atd. Takovéto chápání posledního soudu dosud nikdo nikdy nepostřehl (až do dneška nebyla na to vhodná doba) a zjevuje se zde poprvé.

Máme tu vlastně dva extrémní výklady konceptu posledního soudu: První je doslovný výklad křesťanů, omezující se pouze na vaši planetu a na viditelný fyzický vesmír. (Lidští tvorové nevědí, že to, co vidí, není pravým vesmírem, nýbrž něčím jiným.) Nebere vůbec v úvahu duchovní ani intermediální svět. Naproti tomu, druhý náhled omezuje poslední soud na duchovní dimenzi světa duchů, zanedbávaje jiné rozměry a zónu vymístění.

Třetí názor, který je uveden v knížce *Čtvero pojetí duchovní struktury stvoření*, mluví o posledním soudu ze stanoviska jeho neustálého průběhu na všech lokálních i globálních prostranstvích jsoucna a bytí. Vzaty dohromady, všechny tři názory mají něco do sebe a do určité míry odrážejí skutečnost i proces posledního soudu.

Co se týká prvního náhledu, je jeho doslovná interpretace samotného procesu zavádějící. Pravdivé v tom názoru je to, že k poslednímu soudu musí také dojít na vaší planetě, ve vaší vlastní lokalitě, jako součásti soudu obyvatel zóny vymístění, přesně tak, jak je tomu na jakékoliv jiné planetě ve stvoření. Jak jinak byste mohli interpretovat fakt, že slunce v nějaké sluneční soustavě ve vaší či jiné galaxii v určitém časovém bodě exploduje, stane se něčím, čemu astronomové říkají ‚nova' nebo ‚supernova', zhroutí se a vyhladí v tomto procesu všechny kolem něho se otáčející planety (nacházejí-li se v dostatečné blízkosti)? Toto je formou posledního soudu té které sluneční soustavy.

Podle druhého názoru je duchovní výklad posledního soudu správný. Poslední soud musí se konat i na duchovní úrovni jednotlivcova jasného vědomí a ve stavu a na místě vyváženosti. Avšak omezit jeho průběh pouze na tento aspekt je též zavádějící. Podle třetího názoru je globální a lokální interpretace posledního soudu správná. Není v tom výkladu žádná zavádějící percepce. Nicméně není úplná. V době, kdy ten výklad byl prezentován, nebylo ještě vhodné vědět či zjevit další aspekty procesu posledního soudu.

Jsou určité jiné aspekty procesu posledního soudu, které mají co dělat výjimečně s aktivací a životem negativního stavu. Jak si můžete vzpomenout z výše připomenutého podobenství o talentech, dostali tři sluhové *‚peníze'*. První služebník představuje veškerý duchovní svět neboli tu nejniternější úroveň stvoření. Druhý služebník reprezentuje celý intermediální svět čili vnitřní úroveň stvoření. A třetí sluha představuje všechen přírodní svět čili zevnější úroveň stvoření, kde byl započat negativní stav. Důvod, proč třetí služebník reprezentuje veškerý přírodní čili fyzický svět ve stvoření - ačkoliv ne všichni v tom světě se účastnili v procesu aktivace

negativního stavu - je pro zdůraznění: ***pouze na té nejzevnější úrovni stvoření smí a může být negativní stav aktivován***.

Věru uvědomit si toto je nesmírně důležité. Má se to všem vtisknout do paměti, aby se tak zabránilo vzniku šeredného názoru, že by negativní stav mohl započít v nějakém jiném stupni nebo na jakékoliv jiné úrovni ve stvoření. Ve skutečnosti třetí sluha, ten líný a neřestný, představuje celou zónu vymístění. Druhý služebník fakticky nepředstavuje jen intermediální, ale celé pozitivní postavení fyzického či zevně-přírodního světa, jenž je opanován pozitivním stavem. Podobenství naznačuje, že užívání darů života, které poskytují náležité duchovní principy, bylo odmítnuto třetím sluhou. Než by to použil pro svůj duchovní růst, schoval či zahrabal třetí služebník ten talent do země. Vnitřní smysl této symboliky obsahuje informaci o procesu aktivace negativního stavu. ‚Skrýt talent v zemi' označuje vzít všechny správné duchovní principy a zapečetit je v nádobě, takže se znemožní jejich plný dosah a vliv na jednotlivcův život. Odstraníte-li nebo skryjete-li tyto principy, co vám jiného zbude?

Pokud tyto principy jsou v pozici otevřenosti a dominance, nemůže negativní stav být aktivován. Prvním krokem v tomto procesu je jejich velmi důkladné ukrytí. Záměr skrytí a skutečný proces jejich ukrývání je procesem aktivace negativního stavu. Ten, kdo to dělá, stává se ‚daremným' a ‚líným'. ‚Daremný' má vztah ke zlům a ‚líný' - k nepravdám. Automatickým důsledkem takového činu jsou stavy zla a falzifikace. Tu máme negativní stav.

Avšak duchovním principem zde je to, že ať jsou činy jakékoliv, musí se vyúčtovat a nést za ně odpovědnost. Jinak taková činnost by neměla žádný smysl a nehodila by se jako něco, z čeho se lze poučit. Zpětná vazba je podstatnou částí toho procesu. Ale kdo bude posuzovat jejich následky? Jenom pramen opravdového života a všech dani a talentů je schopen je soudit spravedlivě a objektivně. Pán Ježíš Kristus je jediným zdrojem života a všech darů a talentů. A proto jenom Pán Ježíš Kristus maže předsedat u posledního soudu ve všech jeho formách a aspektech. Příběh se třetím sluhou naznačuje, že jednou dostali někteří lidé tento dar života a všechny vhodné nástroje, talenty a obdarování potřebné pro jeho vyvíjení a uskutečnění. Avšak rozhodli se použít ten život pro zcela jiný účel, pro něco, k čemu jim dán nebyl. Jakmile odmítli a pohřbili pravé duchovní principy života, nevyhnutelně zahájili trend, oponující proudění opravdového života. Protože život právem patří Pánu Ježíši Kristu - ježto nikdo nemá život ze sebe, v sobě a sám sebou - pouze Pán Ježíš Kristus může soudit ty lidi, kteří se dopustili zmíněného činu.

V obecném smyslu znamená poslední soud proces celkového ohodnocení jakéhokoliv stavu, místa, podmínek, chování, postojů, životního stylu nebo cokoliv, co máte a co vyčerpalo svou užitečnost a co nemůže déle sloužit ospravedlnitelnému cíli. Ve chvíli, kdy to nastane, určí se, jak lze ospravedlnit pokračování takovéto situace. Jak víte, ospravedlnění jakéhokoliv jsoucna a bytí je určeno užitečností, jakou prokazuje pro dobro veškerého stvoření. Když se jejich užitečnost vyčerpá, pak se musí ukončit a nahradit něčím, co požadovanou užitečnost nabízí. Kvalita, obsah, kvantita a míra vyplnění určí osud všech těch, kdo demonstrovali a obrazně ukázali, jak vypadá taková užitečnost. Po skončení jejich poslání sami určí, co obdrží jako odměnu či odplatu a jaké bude jejich postavení v rámci příštího kroku jejich užitečného úsilí.

Ve smyslu tohoto obecného definování posledního soudu každý bez výjimky či vyloučení - ať je pozitivní či negativní povahy - podléhá poslednímu soudu v té samé chvíli, kdy splnil mu předepsaný úkol. V tomto ohledu není poslední soud událostí, která se stane jednou za život nebo jedenkrát za věčnost. Probíhá v každé době, na všech místech, za všech okolností, stavů a ve všech dimenzích. A jelikož multivesmír a každý časový cyklus se udržuje duchovní kvalitou sentientní mysli, pak kdykoliv sentientní mysl prochází procesem posledního soudu na úrovni multivesmíru či cyklu, podléhá poslednímu soudu také ten multivesmír i ten cyklus času.

Takže procházejí posledním soudem nejen sentientní entity, ale i patřící jim prostředí se vším, co je částí toho prostředí, ježto odráží kvalitu a užitečnost svého panujícího stavu. Proto se prostředí sentientních entit v době posledního soudu hroutí nebo mizí z jejich vědomí provždy. Toto se projevuje tak zvanými kataklyzmatickými událostmi, pozorovanými ve viditelném vesmíru (antivesmíru).

Ve smyslu více specifickém je poslední soud procesem vyvážení mezi tím, co nazýváte silami dobra, a tím, co jsou síly zla, a to za účelem neustálého udržování dostupu ke všemožným výběrům.

Kdykoliv dochází k vychýlení rovnováhy a život se svobodou výběru je ohrožen, zakročí Božská prozřetelnost Pána Ježíše Krista tím, že uspořádá pozici sil takovým způsobem, že dojde k obnovení těchto životně důležitých duchovních svobod. Zmíněné znovuuspořádání má podobu posledního soudu a je prováděno jako proces navštívení. Na vaší planetě takové navštívení či poslední soud probíhá ve formě masivních katastrof: hromadná světová válka způsobí přesun miliónů lidských tvorů z vašeho světa do nějakého jiného světa či dimenze, kde jich je třeba pro vyvážení převrácených duchovních poměrů. V menším měřítku projeví se to leteckými nehodami či jinými druhy nešťastných nehod, kdy stovky, ba tisíce lidí jsou zabity nebo zahynou. Všechny tyto události jsou výsledkem navštívení a posledního soudu pro ty lidské tvory, kteří hynou na fyzické rovině.

Tento aspekt posledního soudu je po většině viděn jako něco negativního, jelikož nevyváženost je vždy zapříčiněna negativním stavem. Pozitivní stav je vyrovnanost sama a nevyžaduje žádná taková navštívení. Negativní stav je však díky samé své povaze ve stavu neustálého válčení s pozitivním stavem, snaží se vyvést jej z rovnováhy. Jsouc nevyváženost sama vnucuje negativní stav svůj životní styl každému, kdo se octne v jeho blízkosti. Převažuje-li počet tak ovlivněných lidí, pak dochází ke ztrátě rovnováhy. To ohrožuje stabilitu stvoření, což vyvolá nutnost navštívení, které obnoví tu stabilitu.

Proces tohoto aspektu posledního soudu se projevuje jako prostá změna blízkosti pozitivního stavu vůči stavu negativnímu. Pán Ježíš Kristus to zařídí tak, že tato blízkost se dočasně stane těsnější. Do porušené oblasti se vylévá velké množství Božské lásky a Božské moudrosti. Tento proces se nazývá navštívením. Na mnohé lidské tvory působí tento proces falešným dojmem, že Bůh je příčinou těchto událostí. Nazývají to aktem Božím a tak to zaznamenávají v soudních spisech. Ve skutečnosti však Bůh - nyní zvaný Pán Ježíš Kristus - nikdy nemůže být příčinou takových věcí. Děje se zde to, že zintenzívněná přítomnost Božské lásky a Božské moudrostí při svém

proudění do problematického místa odhaluje zlo negativního stavu v té oblasti a vyvolá nutnost odplaty inherentní samotné povaze negativního stavu přesně tak, jak podmínky pro odměnu jsou inherentní povaze stavu pozitivního. Takže není to Bůh, kdo je trestá (neposílá jim přece nic jiného než lásku a moudrost), nýbrž jsou to oni, kdo vyvolají toto potrestání následkem přebývání v negativním stavu a ztotožněním se s ním. V případě pozitivních lidí, kteří byli účastni nešťastné nehody, se stane, že taková událost vyvolá proces odměňování za to, že byli ochotni přijmout od Pána Ježíše Krista poslání v negativním stavu a splnit jej v době té katastrofy.

Z hlediska vaší planety přicházejí tato navštívení bez vědomí účastníků podobných událostí. Nicméně, až přijdou na shromáždiště v mezisvětě duchů, bude otevřena jejich paměť a poznají jasně, jak bylo nezbytné to, co se s nimi událo. V tu chvíli je, vykonán jejich poslední soud. V tomto ohledu, aby poslední soud byl spravedlivý a poctivý, musí dojít k plnému otevření paměti a k odstranění nevědomých duševních procesů. Toto je první akt posledního soudu. Nikdo nemůže být souzen, aniž se nejdříve seznámí s úplností svého stavu a s obsahem celé své mysli.

Pokud však existuje negativní stav, je pro jeho členy právě tento stav nevědomosti a nevědomých duševních pochodů pravým životním stylem. Proto, aby se udržela rovnováha, jsou pomocí takových periodických navštívení dopraveni do intermediálního světa, kde nevědomé procesy zmizí a jejich paměť se všemi vzpomínkami je otevřena. V tomto stavu pak mohou být souzeni. Díky tomu faktu, že jenom Pán Ježíš Kristus je schopen otevřít jejich paměť a eliminovat jejich nevědomé duševní pochody, vypadá to tak, jako by Pán Ježíš Kristus osobně soudil tyto lidi. Ve skutečnosti však jsou to samy jejich paměti a jejich činy, které působí v roli soudce, poroty a popravčího - použije-li se v popisu tohoto procesu rčení vašeho jazyka.

Po dobu svého pobytu v zóně vymístění a na vaší planetě a pokud negativní stav existuje v aktivní dominující podobě, lidští a různí jiní tvorové sídlící v zóně vymístění nemohou mít určitý druh své paměti ani nevědomé duševní pochody nikdy otevřeny. Bylo by to v rozporu s přirozeností negativního stavu, který musí být odhalen na prvním místě. Otevření některých pamětních zásob a přeměnění nevědomých procesů na vědomé v jejich plném rozsahu během pobytu v zóně vymístění a na vaší planetě, způsobilo by takovou úzkost, že ti, co by se zdržovali v blízkosti té které osoby, i sama ta osoba, by nemohli přežít ani zlomek vteřiny. Útok negativních sil vůči takové osobě, jež by se octla díky zmíněné skutečnosti v nesouladu s povahou a zákony negativního stavu, byl by tak strašlivých rozměrů, že by ta osoba i všichni v jejím okolí byli rozdrceni na padrť a nezbylo by z nich nic. Vlastně tedy, v určitém smyslu, skrývání pamětního obsahu a udržování nevědomých procesů slouží jako ochrana proti tak příšernému osudu. A toto je důvodem, proč za nyní existujících okolností na vaší planetě k přímému poslednímu soudu dojít nemůže. Namísto toho dochází k němu nepřímo v podobě výše popsaných navštívení, kdy nutný počet lidských tvorů je vyzvednut z vaší planety a přemístěn do intermediálního světa. Tam se jejich paměti postupně otevírají a nevědomé procesy zvolna eliminují, a tak mohou přestát svůj osobní poslední soud.

Tedy tento proces a aspekt posledního soudu učinil na Swedenborga dojem, jako by poslední soud vždy probíhal v mezisvětě duchů, a že byl ukončen za jeho časů.

Posoudíte-li průběh posledního soudu, jaký byl a je nyní ve vašem světě, pak Swedenborgovo vnímání bylo správné. Nesprávnost vjemu je zřejmá - jako i v mnoha jiných závěrech - když se to považuje za stav permanentní. Má se za to, že tak tomu bude vždy, a že místo posledního soudu bude či dosud bylo vždycky v mezisvětě duchů. Mylnost tohoto závěru jako i jiných úsudků se může přičíst doslovné interpretaci údajů v *Biblí Svaté*. Je zajímavým postřehem, když se zde poznamená, že ačkoliv Swedenborg byl první, komu bylo dáno poznání a zjevení o vnitřním, duchovním smyslu *Biblí Svaté*, v tomto ohledu se přece zmýlil, posoudiv některé její výrazy doslovně. Dospěl k názoru, jako všichni křesťané do tohoto dne, že když jednou lidé jsou odsouzeni či sami sebe odsoudí k pobytu v pekle, pak tam zůstanou věčně. Nijaká moc, situace, žádné okolnosti nebudou nikdy s to je vytrhnout z pekel. V tomto případě, protože pekla chtějí být navěky, skryté vzpomínky, neznalost a nevědomé procesy by byly také navěky. Ale protože lidé z pekel byli již souzeni v mezisvětě a protože výsledkem tohoto soudu bylo jejich zavržení na věčnost, žádný jiný poslední soud se nemůže již konat. Ovšem s tímto druhem logiky není vůbec těžko dospět k podobnému názoru.

Co však všem těmto lidem ušlo, bylo to, že negativní stav nepovstal v Absolutním stavu. Proto nemůže mít absolutní hodnotu. Jenom něco obsahující v sobě absolutní atribut v relativním postavení, jak je tomu se sentientními entitami, může a smí zůstat navěky. Pokud si vzpomínáte, povstal negativní stav v relativním stav. A ačkoliv lidé, co způsobili jeho vznik, musí žít navěky, jejich výrobek nemůže trvat provždy, neboť nic do něho nepřišlo z Absolutního zdroje. Pekla jsou ztělesněním negativního stavu. Proto se jejich užitečnost musí vyčerpat a všichni tvorové i lidé v pekle musí čelit dalšímu poslednímu soudu, jenž zahrnuje celý časový cyklus, v němž negativní stav měl povoleno dosíci svého plodného dozrání. V tomto aktu spočívá třetí význam posledního soudu, o němž mluví *Biblí Svatá*.

Ve třetím významu posledního soudu se popisuje proces, v jehož průběhu veškerý negativní stav, všichni členové pekel, ostatní část zóny vymístění a vaše planeta se budou hodnotit a soudit, aby se určilo, jaké další ospravedlnění, pokud nějaké vůbec existuje, by bylo pro pokračování jsoucna a bytí negativního stavu. Je tu ještě nějaký užitek, který by mohl negativní stav představovat pro stvoření? Protože nic takového se již nenajde, bude negativní stav natrvalo deaktivován a zrušen. Všechna pekla a všechny jiné oblasti zóny vymístění budou navěky uzavřeny. Dojde k výkonu poslední, konečné volby. Současně členové pozitivního stavu - po tom, co poznají o negativním stavu vše, co je jen možno - provždy odmítnou nápad zvolit si popření toho pravého životního zdroje, opravdových duchovních principů a, což je nejzávažnější, pravou Přirozenost Pána Ježíše Krista. ***A když jednou nastane úplné poučení o tom, co se nikdy nemá volit, a učiní se volba nikdy neučinit takovou volbu, takováto idea, která potřebuje neustálé vypuzování do zóny vymístění, se déle nebude považovat za nutnou podmínku v myslích sentientnich entit. Jednou je ten výběr učiněn, idea sama o sobě vyčerpá svou užitečnost a bude eliminována. V tom okamžiku zóna vymístění přestane existovat***.

Pamatujte si, prosím, že život zóny vymístění se udržuje tou ideou, jež je neustále odmítána pozitivními entitami, jak se vyučuje lekcím o povaze negativního stavu. Touto ideou se veškerý negativní stav živí, přivlastňuje si její život, a tím ji učinil esencí

a substancí samého svého jsoucna a bytí. Jak vidíte, to, co pozitivní stav odhazuje, stává se životem negativního stavu. Copak se stane, až nebude již déle docházet k odhazování, protože sama idea již se nebude vyskytovat? Konec konců, proč by se to mělo ještě dít, když všechna ponaučení, týkající se nesprávných výběrů, byla úspěšně absolvována a naposledy byla učiněna volba, že taková představa již nikdy nepřijde na mysl? Udržovat takovou ideu při životě by bylo mrháním a marným, neužitečným podnikáním. Její zachování by nesloužilo žádnému pozitivnímu užitku.

Zde je čtvrtý aspekt posledního soudu. Je to kladný aspekt, jenž má co dělat s pozitivním stavem a veškerým Stvořením. Jde o poslední soud nad nynějším časovým cyklem. V tomto spoluoznačení je poslední soud proces, v jehož průběhu všichni členové pozitivního stavu učiní konečný, životně a osudně nejzávažnější výběr ze všech ohledně té představy, že mohou kdykoliv odmítnout opětovat Lásku a Moudrost Pána Ježíše Krista, považovat Ho/Ji za pravého a jediného Boha, Jediného Nejvyššího Nedělitelného a považovat Ho/Ji za svého Stvořitele a Jeho/Její duchovní principy za pravdivé a jediné zdroje života. Byla to tato představa, kvůli níž bylo dovoleno aktivovat negativní stav v rámcích přítomného časového cyklu. Aby se mohlo rozhodnout, zda se má či nemá zvolit uskutečnění takové ideje, jako vitální a fundamentální předpoklad jejich svobody bylo nutno povolit zobrazení všech důsledků, výsledků a následků takové volby pomocí živých příkladů v podobě všech účastníků negativního stavu. Jakmile jim budou známy odpovědi o této záležitosti v nejplnějším, nepronikavějšíma nejvíc vyčerpávajícím stupni, pak dojde k poslednímu soudu na všech úrovních, stupních, ve všech oblastech a sférách veškerého stvoření, zóny vymístění a planety Nula, jakožto i celého časového cyklu, v němž se vše toto mělo odehrát.

Po tomto důležitém poučení a po provedení poslední volby navěky eliminovat takovou představu nebude pokračování přítomného časového cyklu již odůvodnitelné, ježto nebude sloužit žádnému užitku. V tu chvíli se celý multivesmír zhroutí, všechna slunce explodují, stanou se tím, co je známo v astronomii jako supernova - a veškerá hmota se svine do sebe. Po ukončení tohoto aktu a po té, co všechny aspekty časového cyklu budou náležitě ohodnoceny a posouzeny, vejde od jsoucna a bytí Nový cyklus času a zrod Nového multivesmíru vstoupí do svého jsoucna a bytí. ***A toto je to, čemu se říká poslední soud***.

Je však několik dodatečných bodů, které je nutno zjevit o posledním soudu:

1. Jedním z mnoha nejzákladnějších a nejvíce závažných důvodů, proč Nejvyšší získal hmotné tělo Ježíše Krista, vpojené do celku Jeho/Její povšechné přirozenosti, kdy se stal plností Pána Ježíše Krista, bylo umožnit bezprostřední zkušenost prožití povahy zóny vymístění a povšechnost přirozenosti negativního stavu. Maje k dispozici tuto novou přirozenost, může Pán Ježíš Kristus být osobně přítomen bez jakéhokoliv zprostředkování na jakémkoliv místě zóny vymístění a může tak intimně poznat, jaká je situace negativního stavu v každém okamžiku a místě. Jak jistě víte, před tím mohl Nejvyšší být přítomen v negativním stavu jen za pomocí prostředníků, aby se tak zabránilo totálnímu vyhlazení členů negativního stavu.

A toto je situace, která se má považovat za nesmírně závažnou pro spravedlivé a objektivní hodnocení a také pro ocenění okolností negativního stavu v samém jeho prameništi i místě. Pán Ježíš Kristus by nemohl soudit negativní stav spravedlivě, objektivně a poctivě, kdyby neměl s ním přímou, osobní zkušenost a kdyby nebyl zakusil přímo a osobně dosah zel a nepravd negativního stavu. Vždyť nic z takového zážitku o negativním stavu před inkarnací Ježíše Krista na vaší planetě v Nejvyšším neexistovalo.

Aby tedy byl nestranným soudcem negativního stavu, zvolil Nejvyšší ze Své svobodné vůle a volby získat z první ruky zkušenost života negativního stavu. Takže vzal na Sebe fyzickou formu pomocí procesu, jak byl popsán v druhé kapitole této knihy, formu, jakou zfabrikovali pseudotvůrci z elementů zel a nepravd; odhodlal se tak plně zakusit negativní stav od nejnižších pekel až do nejzevnějšího stupně jeho přírodního stavu - vaší planety. Povšimněte si, prosím, že Nejvyšší potřeboval sledovat obrácený postup, tak přirozený stavu negativnímu. Jak již víte: Zatímco v pozitivním stavu každý začíná svou cestu v tom nejniternějším stupni a šíří se směrem ke stupni nejzevnějšímu, v negativním stavu vše začíná v nejzevnějším stupni a pak se šíří k tomu nejnižšímu niternému stupni. Musel tedy Nejvyšší začít s vaší planetou, jež reprezentuje to nejzevnější negativního stavu, a odtud postupně se ubírat přes všechny úrovně zóny vymístění, až dorazil k nejnižším peklům pseudotvůrců (jejich nejniternější oblasti).

Jiným důvodem pro tuto obrácenou proceduru byl fakt, že v Ježíši Kristu se muselo mnoho přizpůsobit a pozměnit, než mohl vstoupit do nejniternějších neboli nejnižších úrovní negativního stavu. V tomto ohledu má se začít s nejzevnější záporností, jež nemá tak zhoubný dosah, a pomocí modifikací a adaptací postupovat zvolna směrem k více niterným či nižším stavům negativity. Tímto procesem tedy Nejvyšší, ve formě Ježíše Krista, byl schopen zakusit všechny úrovně negativního stavu z první ruky.

Poslední soud by nikdy nemohl nastat, kdyby Pán Ježíš Kristus tuto zkušenost neměl z první ruky. Bez této zkušenosti by nemohla existovat žádná báze, z níž by se odvodil ***absolutní*** závěr o negativním stavu a o dalším odůvodnění jeho jsoucna a bytí. Pamatujte si, prosím, že pouze z pozice absolutního stavu, jenž má znalost o všem a o čemkoliv v absolutním smyslu, může se udělat spravedlivé rozhodnutí. Jak víte, jen Pán Ježíš Kristus je absolutní. Proto jenom On/Ona může být pravým Soudcem všeho a všech. Ale jak můžete něco či někoho soudit, nemáte-li přímou znalost o tom, co soudíte?

Konec konců, Nejvyšší neobsahoval v Sobě nic z negativního stavu zkušenostně. Znalost vždy byla z druhé ruky přes Jeho/Její duchovní přítomnost v lidech, kteří vyvolali, aktivovali a udržovali negativní stav. Zkušenostní znalost těchto věcí je značně ohraničená díky inherentnímu omezení relativních bytostí, žijících v negativním stavu. Z té pozice nemůže se čerpat žádné absolutní vědění. A není-li k dispozici taková znalost, pak k žádnému poslednímu soudu nemůže dojít.

Základní duchovní princip posledního soudu je v tom, že se může konat či vykonat jenom z pozice absolutní znalosti toho, co se soudí.

Z toho důvodu Nejvyšší se musel vtělit do negativního stavu, projít všemi jeho úrovněmi, oblastmi a sférami, z první ruky získat **zkušenostní znalost** o negativním stavu a stát se Pánem Ježíšem Kristem. Jak jste si povšimli, jsou slova **‚zkušenostní znalost'** zdůrazněna. Poukazuje se na ten fakt, že Nejvyšší, jsa absolutním, měl pouze **teoretickou znalost** o povaze negativního stavu. Avšak taková znalost není dostatečná pro konání spravedlivého a náležitého soudu, neboť postrádá nejdůležitější atribut - v čem spočívá intimní pocit přímého, osobního a soukromého kontaktu s negativním stavem, nikoliv jen pomocí zprostředkování?

Nyní se již negativní stav nemůže ničím bránit, protože taková zkušenost je přímo k dispozici Pánu Ježíši Kristu. Povšimněte si, prosím, že v evangeliu Matouše, kapitola 25, verš 31, je řečeno: ‚AŽ přijde Syn člověka ve Své slávě a všichni svatí andělé s Ním, posadí se na trůnu Své slávy.' Jak vidíte, slova ‚Syn člověka' jsou použita pro zdůraznění Jeho/Její zkušenosti negativního stavu a lidských aspektů Jeho/Její Božské přirozenosti, což se zde nazývá ‚ve Své slávě'. Být ve Své slávě znamená být v povšechnosti veškerých Božských stavů a Podmínek s plnou inkorporací a fúzí lidských aspektů, které Ježíš Kristus přinesl se Sebou po Svém odchodu z vaší planety. ‚Trůn Jeho slávy' označuje úspěšné zakončení procesu fúze toho těla - masa a inkorporaci všech bezprostředních zkušeností o negativním stavu do povšechnosti Přirozenosti Nejvyššího. Z této pozice nyní může soudit veškerý negativní stav. Plným inkorporováním té zkušenostní znalosti do Absolutního stavu poznal Pán ležíš Kristus negativní stav ***absolutně***. Teď tedy může a taky bude, až nastane pravý čas, konat poslední soud.

Pojetí posledního soudu, jak uvedeno shora, vyžaduje, aby na konci jednoho časového cyklu probíhal simultánně na všech úrovních jsoucna a bytí. Ježto v tomto časovém cyklu má svou existenci zóna vymístění, též negativní stav a jeho členové, bude se konat poslední soud souběžně taky nad veškerým negativním stavem i zónou vymístění.

Princip posledního soudu stanoví, že může být vykonán jenom z pozice Absolutního stavu a přitom za osobní - tváří v tvář přítomnosti Absolutního soudce - Pána Ježíše Krista. Takže vyžaduje to, aby Pán Ježíš Kristus se objevil simultánně a současně na všech úrovních, stupních, ve všech sférách a oblastech stvoření, zóny vymístění a planety Nula za účelem vyvolání stadia posledního soudu. Nikdo jiný jej nemůže spustit. Kdyby však Pán Ježíš Kristus neměl to fyzické lidské tělo-maso, jež si přivlastnil pomocí fúze, Jeho vstup do negativního stavu by znamenal okamžité vyhlazení všech v negativním stavu včetně veškeré zóny vymístění i planety Nula.

Ale buďte si vědomi tohoto důležitého duchovního faktu: Jeho/Její objevení se v pozitivním stavu, aniž by měl formu Pána Ježíše Krista, jsa ve Svém Absolutním stavu, by bylo rovněž tak smrtonosné, jak Jeho/Její objevení se ve stavu negativním. Pamatujte si, že nikdo ani v pozitivním stavu není absolutní. Proto nikdo nemůže přežít absolutní přítomnost Absolutně jediného. A přece princip posledního soudu vyžaduje tuto Absolutní přítomnost.

Fyzické tělo-maso lidských tvorů, vpojené do Nejvyššího, nyní Pána Ježíše Krista, umožňuje toto objevení se v absolutním smyslu. Takže Pán Ježíš Kristus se může

objevit simultánně a synchronně, zároveň a ve stejné rozeznatelné a vnímatelné formě na kterémkoliv místě, v jakémkoliv stavu a za jakýchkoliv podmínek ve Svém Absolutním stavu, bez jakéhokoliv nebezpečí pro kohokoliv. Toto je dalším velkým tajemstvím velké přeměny Přirozenosti Nejvyššího do plnosti Pána Ježíše Krista, což vše výše uvedené umožňuje. Předvídaje tuto událost, Pán Ježíš Kristus před samým odchodem z vaší planety prohlásil: ‚Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi' (Matouš 28:18). Není nikde žádné jiné moci mimo moc Pána Ježíše Krista. Z pozice této moci může Pán Ježíš Kristus provádět poslední soud.

Před ukončením tohoto procesu docházelo k odehrávání jiných aspektů posledního soudu v mezisvětě. Na vaší planetě, v ostatní části zóny vymístění a v peklech probíhala tato forma posledního soudu jako výše popsaná navštívení. Avšak skutečný poslední soud, závěrečný soud nad celým časovým cyklem, se nemůže omezit pouze na jednu dimenzi, oblast, úroveň či jeden svět. Musí být všezahrnujícím. Jinak by příští cyklus času nemohl dojít svého plodného dozrání. Nutnost osobního objevení se Pána Ježíše Krista ve všech světech zóny vymístění, ve všech peklech i na vaší planetě je podmínkou pro konečnou eliminaci negativního stavu. Jenom Pán Ježíš Kristus může provést a taky provede eliminaci negativního stavu, protože jen On/Ona zná nyní negativní stav v absolutním smyslu.

Další časový cyklus nemůže začít, pokud negativní stav nebude zrušen, ježto mu bylo povoleno vzkvétat pouze v rámci jednoho časového cyklu. V tom byl slib Pána Ježíše Krista, učiněný před veškerým Stvořením, než negativní stav byl aktivován. Slib daný v Absolutním stavu má absolutní hodnotu a závažnost. Nemůže být porušen. Jinak by se zrušila absolutnost jeho stavu.

Proces konečné fáze posledního soudu nad tímto časovým cyklem proběhne ve stavu neutrálnosti. Jak si pamatujete z výše řečeného, jednou z důležitých podmínek pro spravedlivý poslední soud je otevření a přístupnost všech pamětí, jakožto i zrušení nevědomých procesů. Vždyť to je povahou a životem negativního stavu být právě něčím takovým. A toto je důvodem, proč je nutná bezprostřední přítomnost Pána Ježíše Krista v negativním stavu. Tím procesem a skrze toto tělo-maso (pamatujte si, že to tělo bylo sestrojeno z elementů negativního stavu), bude Pán Ježíš Kristus moci odstranit ty podmínky negativního stavu, dokořán otevřít jejich paměti, zrušit nevědomé duševní procesy a stav nevědomosti bez nebezpečí zničení negativního stavu. Přítomnost Pána Ježíše Krista na vaší planetě, ve všech peklech a po celé zóně vymístění v tom fyzickém těle-mase ujistí znovu každého, že lze zůstat naživu v tom těle či v tom, s čím souvztaží, aniž by v sobě mělo něco z negativního stavu.

Tento příklad nulifikuje moc negativního stavu zničit kohokoliv s otevřenou pamětí, bez nevědomých duševních pochodů a bez neznalosti (jak tomu bylo před tím) a přivede všechny do stavu neutrálnosti. Jedinou výjimkou budou pseudotvůrci a nadlidé jimi geneticky zfabrikovaní. Ti by nemohli přežít tu přítomnost vinou toho, že mají zvláštní sebe - ničivý kód implantovaný pro to, aby v případě té přítomnosti reagovali explozí. Z toho důvodu - pokud se pamatujete z předešlé kapitoly - budou během cestování přes devátou dimenzi vyvedeni ze všech dimenzí do stavu, jenž se nazývá limbo, kde podle povahy toho stavu všechny kódy a závazky budou zrušeny, či

prostě selžou. V té kondici objeví se před nimi Pán Ježíš Kristus (simultánně a synchronicky spolu se všemi jinými místy) a provede nad nimi konečný soud.

4. Zatím se v těchto neutrálních podmínkách odstraní z lidské mysli všechny genetické i jiné bloky implantované pseudotvůrci, jak bylo vylíčeno v šesté kapitole této knihy, a rozličné úrovně mysli budou osvobozeny a znovunapojeny, fyzické tělo, sestrojené z elementů negativního stavu, bude zaměněno tělem prozatímním, vytvořeným z prvků stavu neutrálního, i započne proces konečné fáze posledního soudu. Jak víte, tento proces se musí udát v neutrálních podmínkách, aby nedošlo k ovlivňování pomocí nátlaků a návnad jak ze strany negativního, tak i pozitivního stavu. Zde musí být úplná nezaujatost. Jen v neutrálním stavu je možno se setkat s podmínkami nezaujatosti.

Přítomnost těch genetických i všelijakých jiných bloků a typické lidské hmotné tělo činí nemožným, aby lidé vzpomínali jasně, aby něco věděli náležitě a vnímali správně. Princip posledního soudu vyžaduje, aby všechny tyto schopnosti byly plně obnoveny a dány do neutrálních podmínek spolu s poskytnutím všech výběrových možností, aby tak lidští i jiní tvorové negativního stavu mohli volit pouze na základě plné znalosti a jasnosti vnímání a vzpomínek. Zároveň však si musí být plně vědomí všech aspektů negativního stavu a všech aspektů stavu pozitivního, aby mohli poctivě porovnávat. Toto je možné jenom z pozice mimo oba stavy. Rozhodnutí, učiněné z pozice jednoho či druhého stavu, postrádá objektivnost a platnost. Proto nutnost neutrálního stavu.

5. Ve skutečnosti v procesu posledního soudu celý časový cyklus, v němž bylo dovoleno negativnímu stavu vzkvést i dozrát, musí být dán do stavu neutrálnosti. Členové pozitivního stavu budou postaveni před životně důležitou úlohu rozhodnout se ohledně trvalého vyloučení té představy z jejich mysli, kterou denně odmítali a nechali padat do zóny vymístění. Toto důležité rozhodnutí nemožno řádně učinit z jednostranné pozice v rámci pozitivního stavu. Bylo by zaujaté ve prospěch pozitivního stavu, tedy v zájmu jeho trvalého odmítnutí.

Aby takové rozhodnutí mělo navěky trvalou platnost, musí k němu dojít v neutrálních podmínkách, kde lze objektivně srovnat pravou povahu pozitivního stavu s pravou povahou stavu negativního, a tak vyvodit správný závěr. Toto je pravý vnitřní význam posledního soudu. Rozhodnutí o permanentním odhození zmíněné představy ukončí poslední soud a nový časový cyklus může započít. Kdyby se však nerozhodlo zbavit se navždy té představy (vzdálená možnost), pak přítomný časový cyklus by musel pokračovat a negativní stav by pak nemohl být zrušen. To by prostě znamenalo, že nebylo ještě získáno plné vědění o povaze negativního stavu a o tom, co se nemá volit, a že se tedy v učení má pokračovat. Je to spravedlivá a objektivní možnost každé situace.

Zde jde však o pouze to, že Pán Ježíš Kristus by nezahájil proces konečné fáze posledního soudu (pro tento časový cyklus), kdyby neshledal, že všechny lekce byly dány a že negativní stav vyčerpal svou užitečnost. Ale konečné rozhodnutí musí být učiněno v neutrálním stavu všech dotyčných. Pán Ježíš Kristus nemůže nikomu vnutit něco, co by bylo v rozporu s něčí svobodnou volbou, založenou na svobodné vůli. Taková je přirozenost Pána Ježíše Krista. Kvůli této přirozenosti jen Pán Ježíš Kristus může předsedat u konečného posledního soudu jakéhokoli časového cyklu.

6. V rámci příprav pro otevření všech pamětí a odstranění nevědomých procesů a ignorance jako podmínky pro zahájení posledního soudu, bylo Pánem Ježíšem Kristem darováno Nové zjevení, a to pro veškeré stvoření i zónu vymístění. Toto Nové zjevení vysvětluje nejzávažnější duchovní otázky, vztahující se k Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista, k situaci v duchovním světě a v zóně vymístění, jakožto i ke všem nevyhnutelným informacím, nutným pro ten účel. Až nastane čas, bude Nové zjevení sloužit jako spouštěč otevření všech pamětí, dá lidem, lidským i jiným tvorům, pocit důvěrné známosti, a tak jim usnadní přijetí toho, co se naučí - až budou otevřeny všechny brány jejich paměti a všechna potlačení do nevědomí a zatlačení do podvědomí vyjdou na povrch vědomého uvědomění po odstranění stavu ignorance ohledně všeho duchovního.

Poskytnutí Nového zjevení je nutným předpokladem posledního soudu a pro otevření pamětí, protože slouží jako zmírňovač účinku šoku, do kterého se dostane každý, kdo pozná pravdu o všech těchto záležitostech.

7. V procesu konečné fáze posledního soudu bude uvedeno veškeré stvoření i s celou zónou vymístění do zvláštního stavu seřazenosti a přístupnosti, aby tak proudila informace ze všech úrovní do všech jiných úrovní k vyzkoušení, prozkoumání a ohodnocení, ale hlavně, což je nejdůležitější, pro oddělení, rozlišení a odhaleni loajalit, úmyslů, motivací a pravé tvářnosti identity všech. V průběhu této fáze bude odhalena pravá podstata osobní povahy každého, ‚já jsem' se odhalí a přijde na světlo denní, takže déle nebude docházet k zmatku při odpovědi na otázky: ‚Kdo jsem a proč jsem tam, kde jsem?' a ‚co je účelem mého osobního života?' a na podobné věci.

Poslední soud nemůže nastat, pokud nejdříve nebude učiněn tento krok, protože jenom z pozice poznání a zjištění vlastní pravé totožnosti, jakož i znalosti poslání a účelu vlastního života, může každý být spravedlivě souzen. Z tohoto důvodu musí v procesu této fáze posledního soudu všechny vnucené nánosy negativního stavu, vědeckých i náboženských vyznání či všeho toho, co máte, být separovány od pravého jádra jedinečnosti každé osobnosti a individuality, hluboce pohřbeného pod tíhou těch nánosů a vyjít ven na světlo a do vědomí. Jenom ty věci mohou zůstat a být vzaty v úvahu, s nimiž se jedinec zcela ztotožnil dobrovolně na základě svobodného výběru, a tak je učinil trvalou integrální částí svého výjimečného jsoucna a bytí. Jenom tyto věci mohou být někým přivlastněny jako pravé a takto svobodně přivlastněné mohou být souzeny. Všechno ostatní, co bylo vnuceno - a to bez ohledu na to, jakými prostředky - musí být vyřazeno, odloženo a vůbec nevzato v úvahu. Nepatří to dotyčné osobě. To platí o jakémkoliv přivlastnění - ať pozitivním či negativním. Pokud kdo něco nepřijímá ze svobodné vůle a na základě svobodné volby, nýbrž že to vyžadují jakási očekávání, požadavky, příkazy, zázraky, přesvědčování a mandáty, přicházející z vnějšku - nic z toho se mu nemůže přiznat, ať je to cokoliv.

Proces posledního soudu je schopen vše toto postavit na pravé místo a posuzovat to z náležitého a vhodného hlediska. Nic se nesoudí, co je z vnějšího vnucení, nýbrž jen to, co je z vnitřní identifikace z pozice vlastní svobodné vůle a volby. Takže, stane-li se na příklad někdo věřícím vyznavačem pravých duchovních principů tohoto či jiného Zjevení pod vlivem jakési nemoci nebo zázraků či znamení, neboli jiných zevních událostí, jež jej donutily přijmout zmíněné principy, pak taková víra je jen prázdné

ponětí, povrchně přilepené k zevní mysli bez opravdových kořenů, jdoucích do vnitřního stavu či niternosti té které osoby. Aniž je Nové zjevení nebo vlastně cokoliv přijato na základě zásad svobodné vůle, proto, že je to naprostá pravda, a aniž kdo pozná a přijme tu pravdu kvůli pravdě samé a protože pravdu miluje - nemůže se to stát integrální částí jednotlivcova života. Proces posledního soudu ve svém konečném rozsudku rozlišuje různost těchto pozic.

8. Proces posledního soudu se ubírá na základě duchovních principů stvoření - směrem zvnitřku navenek. Proto, když se prozkoumává něčí pravá přirozenost, tento proces nejdříve hodnotí stav nejhlubší niternosti; pak je na řadě stav vnitřnosti; a konečně je souzen stav zevnějšností. Při konečném rozhodnutí zjistí se velmi pečlivě, v jakém rozsahu život zevnějšností byl řízen duchovními principy, vycházejícími z jedincovy vlastní niternosti. Jinými slovy, jaký byl stupeň souladu mezi niterným myšlením a jeho vnějším projevem či slovním komunikováním, které se použilo, mezi niternými pocity a jejich zevnějším vyjádřením; mezi niternou vůlí a vnějším chováním; mezi niternými záměry a způsobem jejich vnějšího projevu atd.? Čím více diskrepancí se najde, tím je zřejmější, že život jedince ovládal negativní stav, a tím více času bude třeba pro konverzi do pozitivního stavu a pro podstoupení procesu duchovní, mentální a fyzické transformace. Toto vše je určeno procesem posledního soudu.

9. Nejdůležitějším účelem posledního soudu je spasení všech z negativního stavu Pánem Ježíšem Kristem.

V konečné fázi posledního soudu se vypátrají a určí nejzávažnější duchovní záležitosti života, na nichž závisí sám život i jednotlivcovo postavení. Jak si vzpomínáte, duchovní osud každého je určen podle pojetí, představy, chápání, postoje, přijetí a čeho všeho, co má, vůči pravé Přirozenosti Pána Ježíše Krista. V procesu posledního soudu se tato vztahovost a toto pojímání Přirozenosti Pána Ježíše Krista plně zjeví a odhalí a porovná s pravou skutečností té přirozenosti. Při této příležitosti bude možno opravit všechna neporozumění, všechny zkresleniny a falzifikace týkající se této záležitosti. Pamatujte si, že se to bude dít ve stavu neutrálnosti. Dílo spasení nemůže se konat, nedojde-li k vysvobození od všeho vnuceného, přicházejícího ze všech stran a směrů. V podmínkách té neutrálnosti Pán Ježíš Kristus osobně zjeví každému Svou pravou Přirozenost, jak je popsána na stránkách této knihy, a tím činem umožní všem porovnat systémy své víry a jak ladí s pravou realitou té Přirozenosti.

Toto je nutný krok, vlastně životně nejzávažnější. Poslední soud nemůže být dovršen, ani nemůže vůbec probíhat, není-li každému dána příležitost poznat zkušenostně, kdo Pán Ježíš Kristus doopravdy je. V posledním aktu nemůže se v tomto či jakémkoliv jiném ohledu provést rozumný a platný výběr, aniž jsou k dispozici zkušenostní fakta o této či jakékoliv jiné záležitosti. Je nemožné vypracovat správný postoj vůči někomu, koho jste nikdy neviděli a osobně nezažili, o kom jste se dozvídali jen z povídaček nebo dohadů jiných, nacházejících se ve stejné situaci jako jste vy. Vztah založený na tom, o čem se jen povídá a o čem jsou pouhé dohady, může, ale také nemusí, být správný. Věří-li někdo v Pána Ježíše Krista z doslechu nebo na základě dohadů, nikoliv na základě osobní zkušenosti, pak může podlehnout zkreslenému pojímání Jeho/Její Přirozenosti. Řídí se podle náboženských dogmat, jež diktují, jak se má pojímat

Přirozenost Pána Ježíše Krista a jaký vztah k Němu/Ní se má mít, přitom se prohlašuje, že diktované je jedině možným a správným způsobem vztahovosti.

Za podmínek aktivované a dominantní existence negativního stavu a dokud ten stav trvá, je tato situace tolerována, aby lidé neskončili postojem znesvěcení a rouhačství vůči Pánu Ježíši Kristu. Jelikož nikdo ve skutečnosti neví, kdo Pán Ježíš Kristus je, nikdo nemůže vpravdě znesvětit Jeho/Její pravou přirozenost. Tato situace je povolena kvůli spasení všech chycených do pasti negativního stavu, nehledě na to, jakými prostředky či náboženskými systémy k tom došlo.

V procesu posledního soudu jedinec je uveden do zvláštních podmínek; zcela zbaven všech nánosů donucenosti a je mu dána možnost osobní, soukromé a intimní zkušenosti toho, kdo Pán Ježíš Kristus skutečně je. Na základě toho zážitku, ve stavu naprosté svobody (pokud někdo je v negativním stavu, nemůže být svoboden) může učinit konečný, osudově nejzávažnější výběr: Přiznat, či nepřiznat tuto Novou přirozenost Pána Ježíše Krista. Všechny důsledky obou výběrů jsou v okamžení ukázány volícímu. Ví se teď přesně, co se volí a co se má očekávat v důsledku takové volby. Pamatujte si, že v této fázi neexistuje žádné nevědění a že na nikom se nežádá, aby volil slepě. Proto je jasně vidět, co je to, co si kdo zvolí. V této příležitosti spočívá akt věčného spasení nabízeného Pánem Ježíšem Kristem. Toto je vlastně proces posledního soudu. Závažnost přijetí pravé Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista, v procesu konečného rozhodování vysvítá - spolu s mnohými jinými věcmi - z obsahu vnitřního smyslu vyprávění o Poslední večeři Pána Ježíše Krista, jež se udala před Jeho zrazením a ukřižováním, které však vyvrcholilo Jeho/Jejím vítězstvím nad negativním stavem uvnitř pozitivního stavu (viz následující kapitolu).

Jak si vzpomínáte, první vítězství Pána Ježíše Krista nad negativním stavem bylo uvnitř pozitivního stavu - to bylo vyhnání pseudotvůrců z nebes a jejich uvěznění. Druhé vítězství Pána Ježíše Krista nad negativním stavem bylo dokončeno před nedávnem, kdy byla zrušena lidská éra a její negativní stav v mezisvětě. Třetí a konečné vítězství Pána Ježíše Krista se udá uvnitř samotného negativního stavu. Toto vyvrcholí úplnou eliminací a zrušením negativního stavu a konečným aktem posledního soudu nad celým přítomným časovým cyklem. Tímto posledním aktem tedy bude dovršen proces posledního soudu pro tento časový cyklus.

Ten/ta, co má uši k slyšení, ať slyší, co Pán Ježíš Kristus zjevuje v této kapitole.“

Kapitola devátá

VÝZNAM POSLEDNÍ VEČEŘE

Dne 16. února 1988 v 5:00 ráno bylo ke mně slovo Pána Ježíše Krista, řkoucí:

„Při bedlivém prozkoumání různých duchovních idejí, sloužících jako základ většiny doktrín a dogmat, nebudeme moci najít ani jedinou, ano, ani jedinkou myšlenku, jež by nebyla překroucena, špatně pochopena, zfalšována, zprzněná, externalizována, ritualizována a vzatá doslovně. Tato vážná situace vyvěrá z povahy světa, v němž žijete. Jak víte, toto je svět, kde existuje negativní stav po boku stavu pozitivního, a to v aktivovaném a dominantním postavení. Ve skutečnosti přítomnost pozitivního stavu ve vašem světě je značně slabá, zcela minimální a zmenšuje se geometrickou řadou.

Od doby aktivace negativního stavu nebyl pozitivní stav nikdy něčím převládajícím na vaší planetě. Může se říci, že pozitivní stav měl pocit a také prožíval svůj pobyt ve vašem světě jako život na nepřátelském území. Vinou této povahy vašeho světa jakékoliv duchovní ideje, které zde existují, jsou schopny se tam uchytit jen překrouceným, zprzněným, zfalšovaným, nesprávně pochopeným, zevnějším a doslovným způsobem.

Jak si pamatujete z kapitol páté a šesté, bylo hlavním usilováním pseudotvůrců během geneticko - inženýrské práce nad nyní existujícími lidskými tvory rozdělit jednu mysl, fungující ve třech aspektech, na tři separované mysli, uzavřít je ve zvláštní nádobě, sestrojené z genetického i jiných materiálů, odloučit je od ostatního těla a tělesného života a ponechat pouze infinitesimálně malinký otvůrek, jímž by proudila životní energie pro udržování lidského těla při životě. Pseudotvůrci tam umístili zvlášť trénované strážce a démony, kteří mají polapit každou duchovní ideu, přicházející z Nejniternější duchovní mysli a z duchovního světa, zprznit ji, zmrzačit a v takové podobě jí dovolit projít k vnější vědomé mysli. Takže v době, kdy duchovní idea dorazila do vašeho uvědomělého vědomí, musela projít přes četné pasti, v nichž byla podrobená výše zmíněné negativní transformaci, takže je vnímána buď ve zkreslené formě či - a to nejčastěji - v úplně opačném smyslu od toho, jaký měla ve svém původním stavu. Takový je stav duchovní uvědomělosti po celé zóně vymístění i na vaší planetě.

Zde se usiluje o ritualizaci, externalizaci a literalizaci všeho duchovního, pocházejícího z nejniternějšího stavu duchovního světa. Tento proces obírá jakoukoliv duchovní ideu o její pravý význam. Takto se podařilo negativnímu stavu úplně zkazit ***všechna*** nyní existující náboženství na vaší planetě. Na tomto principu fabrikuje negativní stav nová náboženství, kulty a duchovní hnutí.

Když nahlížíme na tento důležitý fakt a skutečnost, pak není divu, že i pojetí poslední večeře je stejně zvráceně pochopeno, překrouceno, zobřadněno, zvnějškovatěno a literalizováno, to jest, bere se doslovně. Okolo jejího vykonávání se v některých

křesťanských náboženstvích vybudoval složitý ‚mystický' rituál, ve kterém se předpokládá uskutečnění nějakého druhu tajemné přeměny chleba ve skutečné tělo Kristovo a vína v Jeho skutečnou krev.

Až do tohoto okamžiku nikdo náležitě nechápe, co skutečně poslední večeře znamená a jaký má vůbec význam. Jedinou výjimkou zde je původní vysvětlení tohoto pojmu ve spisech Swedenborga. Ačkoliv Swedenborg vysvětlil jeden z mnoha náležitých významů poslední večeře, berou ji jeho následovníci přesto doslovně a její rituál provádějí v zevní formě sám o sobě, ve snaze imitovat to, co činil Ježíš Kristus. Tím, že tak činí, dusí každý význam ukázaný Swedenborgem.

Zde se přehlíží a zapomíná se, že během Svého života na vaší planetě vyjádřil Pán ležíš Kristus ve Svých jednáních, činnostech a sděleních určitý hluboký vnitřní duchovní význam, a to v řeči zevních forem. Jak víte, jiný jazyk nebyl a není použitelný v negativním stavu. Tento fakt znamená, že vše, co Pán Ježíš Kristus dělal či řekl, nemá žádné doslovné, vnější označení. Všech Jeho/Jejích skutků a slov bylo užito jako důležitých symbolů, obsahujících velice hluboký duchovní význam, bez toho, že by měly nějaký význam samy o sobě, kromě toho, že jsou nádobami, které se po použití odloží.

Je velmi zatěžko lidským tvorům něco takového přijmout. Nezapomeňte, že tam na vaší planetě máte po mnoho milionů let získaný špatný návyk všechno brát doslovně a podle zevnějšku. Není snadno vzdát se tak darebného zvyku. Pro vaši informaci: Největší nesnáz, kterou zakoušejí lidští tvorové, zvláště pak fundamentalisté, konzervativní křesťané a tak zvaní nově zrození křesťané, když po své fyzické smrti vstoupí do duchovního světa, je v šokujícím zjištění: Není žádný opravdový význam v doslovném smyslu *Biblí Svaté*, jenž jim byl tak drahý, a který tak zdůrazňovali. Ještě více jsou ohromeni zjištěním, že žádná apoštolská epištola neobsahuje vnitřní duchovní smysl. Toto byl jeden z mnoha důvodů Pavlova propadu: Bral vše v krajně doslovném smyslu, zvláště co se týkalo jeho vlastního národa (Židů a Izraele).

A přece je něco duchovně velmi závažného v příběhu o poslední večeři. Něco se nyní poví, co vám všem unikalo od doby, kdy se tato událost odehrála. Není nahodilé, že všechna evangelia se o této události zmiňují, ač Janovo evangelium ji klade do zcela jiné perspektivy. Její příběh je zaznamenán u Matouše 26:26-30; u Marka 14:22-26; u Lukáše 22:14-20 a u Jana 13:1-35. Obsahem příběhu je to, že Ježíš Kristus věda, že bude zrazen a dán do rukou pohanů, aby byl ukřižován, oslavil poslední Pasah se Svými učedníky. Během oslavy vzal chléb, vzdal díky, rozlomil a dal Svým učedníkům, řka, že ten chléb je Jeho tělo, které dává za ně, a že to mají činit na Jeho památku. Poté vzal kalich s vínem a nabídl jim a v průběhu toho prohlásil, že ten kalich je Novou smlouvou v Jeho krvi, prolévané za mnohé na odpuštění jejich hříchů. A že nebude moci pít z plodů vinné révy až do příchodu Božího království. Tento příběh je v úplnosti uveden ve svém doslovném smyslu v první epištole Pavla ke Korintským, kapitola 11, verše 23-26.

A tedy, když vzaly doslovně vše, co Pán ležíš Kristus tenkrát řekl, ustanovily křesťanské církve posvátný rituál Poslední večeře Páně a učinily jej jedním z nejsvětějších dogmat svých učení. Svatým se stal rituál sám o sobě a ne to, co

doopravdy symbolizuje. Po pravdě řečeno, nikoho ani nezajímá tento reprezentující symbolismus.

Vezměme příběh poslední večeře, zaznamenaný v evangeliu Lukáše 22:14-20:

> Verš 14: ‚Když nastala hodina, usedl ke stolu a dvanáct apoštolů s Ním.'

‚Když nastala hodina' znamená ukončení jedné fáze poslání Pána Ježíše Krista. ‚Usedl ke stolu' značí uznání, že tato fáze poslání byla naplněna. ‚A dvanáct apoštolů s Ním' označuje, že všechny aspekty pravdy a dobra, jakožto i zla a nepravd byly náležitě uspořádány a uvedeny ve stav připravenosti pro užití v příští, nejrozhodnější bitvě s negativním stavem, která se odehraje.

> Verš 15: ‚I řekl jim: „*Horoucně* jsem toužil jíst s vámi tohoto velikonočního beránka, dříve než budu trpět".'

„I řekl jim' znamená potřebu se o něco dělit. Božská láska a Moudrost Pána Ježíše Krista si nepřeje nic více, než se dělit o vše, co má, a co prožívá se všemi ve stvoření. ‚Horoucně jsem toužil jíst s vámi velikonočního beránka, dříve než budu trpět' označuje, že se musí sdělit nesmírně důležitá duchovní záležitost ohledně pravé Přirozenosti Pána Ježíše Krista, jak je symbolizována velikonočním beránkem, a to dříve, než vstoupí do pekel.

> Verš 16: „‚Neboť vám pravím, že ho již nebudu jíst, dokud se to nevyplní v království Božím.'"

‚Jíst velikonočního beránka' značí přijmout pravdu o vlastní přirozenosti. Jelikož pravda je vždy odvozena z Nejvyššího, nemůže být vlastní přirozenost náležitě pochopena či získána bez poznání, že Nejvyšší je pravým zdrojem jedincovy totožnosti, a to proto, že On/Ona je pravým pramenem jednotlivcova života.

Avšak zde je to Ježíš Kristus, kdo to říká. To má v sobě daleko hlubší význam. Když to vyslovil, Ježíš Kristus přijal skutečnost Své pravé Božské přirozenosti, jež se stala tělem, a přijímá fakt, že toto tělo - lidské tělo - musí podstoupit fúzi v Přirozenost Nejvyššího, takže Nejvyšší se stane povšechností Pána Ježíše Krista. Toto je důvod, proč Ježíš Kristus říká: ‚Již ho nebudu jíst, dokud se to nevyplní v království Božím', což značí, že fúze toho těla, jež se stalo Božským, nemůže nastat nikde jinde než v samotném Nejvyšším, a to prostřednictvím Jeho/Její Absolutní zevní mysli (království Boží). Tento proces je dovršen v duchovním světě a plná pravda o této revoluční záležitosti bude zjevena později (‚dokud nepřijde království Boží').

> Verš 17: ‚A pak vzal kalich, vzdal díky a řekl: „Vezměte a rozdělujte mezi sebou".'
>
> Verš 18: „‚Neboť vám pravím, že od této chvíle nebudu píti z plodu vinné révy, dokud nepřijde království Boží.'"

‚A pak vzal kalich' znamená přiznání Své vnější hmotné formy, jež byla vytvořena z elementů Josefa a Marie, které však nyní byly v procesu posledního aktu divinizace,

označené slovem ‚vzal'. To znamená, že to Božské z elementů, přišlých z Nejvyššího, přivlastnilo si zbožštělou vnější formu, původně sestrojenou z prvků zóny vymístění. ‚Vzdal díky' znamená plné uznání, že je to pravdivá skutečnost. ‚A řekl' označuje podělení se o tuto pravdu. ‚Vezměte a rozdělujte mezi sebou' znamená nutnost přijmout skutečnost ohledně Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista a toho, jak má každý ustanovit vztah vůči Němu/Ní v Jeho/Její Nové přirozenosti. ‚Rozdělit mezi sebou" značí činit to ze svobodné vůle všech skrze proces společného sdílení každé odlišné, jedinečné, individuální zkušenosti ve vztahu k pravé Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista. Takové vzájemné sdílení zvyšuje a obohacuje percepční schopnost během zakoušení všeho, co souvisí s tímto faktem.

‚Neboť vám pravím' zdůrazňuje pravdivost této věci. ‚Nebudu píti z plodu vinné révy' znamená, že nic nemůže být docíleno v zevním stupni zóny vymístění, z pozice toho stupně, představovaného zde plodem vinné révy, neboť neobsahuje žádnou duchovní pravdu (‚víno'). ‚Dokud nepřijde království Boží označuje, že to může být dokonáno jenom z pozice duchovní pravdy, jež na sobě zakusila přímý dopad všech nepravd negativního stavu. Jenom z té pozice mohou se všechny tyto falešnosti anulovat.

> Verš 19: ‚Pak vzal chléb, vzdal díky, lámal jej a dával jim říkaje: „Toto jest Mé tělo, které se za vás vydává. To čiňte na Mou památku".'

‚Pak vzal chléb' znamená uznání faktu, že život v Jeho těle byl čistě Božského původu z Božského dobra. ‚Vzdal díky a lámal' znamená přiznání, že tento fakt je pravou skutečností, na níž negativní stav neustále páše násilí. ‚A dával jim říkaje' značí zjevení a sdělení této pravdy vycházející z dobra Jeho/Jejího srdce čili Božství. ‚Toto je Mé tělo, které se za vás vydává' označuje potvrzení přítomnosti Božského ve formě, jež byla vytvořena z prvků zóny vymístění jako podmínka pro spasení všech, co byli polapeni negativním stavem. ‚To čiňte na Mou památku' značí, že je zapotřebí neustále si uvědomovat, že Božské bylo učiněno lidským a že lidské bylo učiněno Božským, neboť na té uvědomělosti závisí osvobození z poroby negativním stavem všech zel a nepravd.

> Verš 20: ‚A právě tak vzal kalich, když bylo po večeři, a řekl: „Tento kalich je nová smlouva v Mé krvi, která se za vás prolévá".'

‚A právě tak vzal kalich, když bylo po večeři, a řekl' - zde se znovu zdůrazňuje důležitost uznání vnější hmotné formy - těla a sdílení faktu této důležitosti. ‚Tento kalich je nová smlouva v Mé krvi' znamená, že tato zevní fyzická forma - tělo, jež byla učiněna Božskou, projde procesem fúze a bude inkorporována do povšechnosti Plné přirozenosti Nejvyššího, a tak Nová přirozenost Pána Ježíše Krista plodně dozraje tak, jak tomu nikdy předtím nebylo v jsoucnu a bytí. Její Absolutní duševnost neboli přiznání, že Duševnost Nejvyššího byla přítomná v tom těle/krvi, se prolévá, čili vydává negativnímu stavu. ‚Která se za vás prolévá', či podle Matouše 26:28, ‚prolévá se za mnohé na odpuštění hříchů', značí toto vydání Duševnosti negativnímu stavu, čili fakticky uvědomění si, že Nejvyšší z pozice Své ryzí Lásky a Dobrotivosti se tak ponížil, že vstoupil do zóny vymístění; odtud si vzal fyzické tělo - maso; vložil do něho Svou Duši - Mentalitu; a vstoupil do boje proti všem silám negativního stavu, který usilovně popíral Jeho/Její Božskou přítomnost, a to neustálými útoky na Jeho/Její hmotné tělo - tu nejzranitelnější součást Jeho/Její přítomnosti v negativním stavu a zároveň jedinou

součást, skrze niž mohla Božská přítomnost konat dílo Spásy. Jenom díky tomuto dílu mohla být vytvořena trvalá podmínka k tomu, aby každý, kdo se nachází v negativním stavu a kdo přiznává tento fakt, mohl skrze ni být vysvobozen z negativního stavu, a aby tak jeho hříchy - problémy mohly být odstraněny.

Několik ústředních termínů v tomto příběhu je třeba zdůraznit a pochopit. Jsou to: ‚plod vinné révy a víno', ‚kalich', ‚krev', ‚chléb' a ‚tělo'. Tyto pojmy mají duchovní význam a význačnost na mnoha úrovních. Jimi se popisuje proces divinizace a hybridizace lidského těla-masa Ježíše Krista. Protože tento proces je nejdůležitější událostí, jakou kdy veškeré stvoření i zóna vymístění zažily od doby svého založení, hraje poslední večeře tak závažnou roli ve všech křesťanských rituálech.

‚Víno' a ‚krev' ve všech aspektech jejich významu označují Božskou pravdu (jeden z jejích prvků, který byl vyňat z Absolutní vnější mysli Nejvyššího, zvané Kristus). Ale tím, že muselo dojít k separaci toho prvku z povšechnosti Absolutní mysli Nejvyššího, je zde uveden princip vinné révy. ‚Vinná réva' v této souvislosti označuje zevní stav přírodního stupně a skutečnosti jeho jsoucna a bytí, kde negativní stav byl započat a uveden do aktivního a dominujícího způsobu činnosti. Takže ‚vinná réva' zde též označuje celou zónu vymístění, která sestává ze zla a nepravd negativního stavu.

‚Plod vinné révy', či ‚víno' značí všechny výsledky a následky násilí, jehož se negativní stav dopustil nad Dobrem a Pravdou pozitivního stavu, jež Ježíš Kristus inkorporoval do Své krve. ‚Krev' zde má dva souběžné významy: Božskou pravdu čelící všem nepravdám negativního stavu, a která je odstraňuje z té části hmotného těla - masa, jež byla vytvořena z Josefova prvku. Avšak ‚krev' také znamená duši čili mentalitu. Zde se popisuje postupné odpuzování duševnosti, vzešlé z genů Marie a Josefa a pozvolné vlévání Božské mentality z Nejvyššího do toho těla-masa. ‚Pít plod vinné révy' znamená plné prožití zkušenosti s ukrutnou a ohavnou duševností negativního stavu a její postupnou výměnu za Božskou duševnost, která měla sídlit v tom těle a učinit je Božským. Jakmile to tělo je učiněno Božským, může se udržet v plnosti pozitivního stavu - Království Božím. K tomuto uchycení nemůže dojít dříve, než je dokončen proces plné fúze všech částic fyzického těla-masa v povšechnosti Přirozenosti Nejvyššího, čili dokud Nejvyšší se nestane plností Pána Ježíše Krista.

‚Kalich, obsahující plod vinné révy', znamená toto lidské tělo-maso jako nejzevnější nádobu Božské duševnosti. Božská duševnost sama je odvozena z Absolutní vnitřní mysli čili Absolutní duše Nejvyššího, jež se jmenuje Ježíš. Zde vidíme tajemství sjednocení principu ‚Ježíš' a principu ‚Kristus'. Pokud si vzpomínáte, jedním z nejhlavnějších kroků, který aktivátoři negativního stavu potřebovali učinit, bylo odizolování, separování a rozbití jednoty, jedinosti a harmonie všech duchovních principů. Nejdůležitější a nejúčinnější zákrok v tomto negativním procesu se týkal odloučení pravdy od jejího dobra a dobra od jeho pravdy. Tento proces představuje věčné duchovní manželství. Pravda bez svého dobra nemá sama o sobě žádný život a je bezvýznamná. Je mrtvým koněm (užije-li se vašeho rčení). Avšak dobro bez pravdy nemá žádné prostředky pro své projevení se. Ve stavu oddělenosti tedy nemají žádnou moc. Tato zdařilá odluka umožňuje negativnímu stavu klidně dozrát a stát se silným. To, co činí pozitivní stav slabým, slouží jako zdroj moci pro negativní stav. V tomto ohledu značí separace ‚Ježíše' od ‚Krista' porušení a zapření všech fundamentálních

duchovních principů. Ale toto porušení potřebovalo být uznáno a prožito Nejvyšším dříve, než mohlo dojít k znovusjednocení těchto principů.

Pamatujte si, prosím, že inkarnace Ježíše Krista byla vtělením do negativního stavu, stavu to rozpolcenosti, odloučenosti a izolace. V tom je jeho podstata. Ježíš Kristus se nemohl objevit v negativním stavu ve Svém původním sjednoceném stavu. Minulo by se to účelem. Kdyby se objevil jako sjednocený, bylo by došlo k okamžitému vyhlazení negativního stavu. Negativní stav nemůže přestát ani na zlomek vteřiny tento sjednocený stav. A tím, že by stav Ježíše Krista byl absolutním, záhuba negativního stavu byla by rovněž absolutní. A toto by nebylo dílem spásy, nýbrž destrukce. V takovém případě negativní stav by právem mohl líčit Boha jako kruté, vražedné a krvežíznivé monstrum.

A proto měl vstup Ježíše Krista do negativního stavu se stát v souladu s pravidly a regulacemi existujícími v negativním stavu - stavu odloučenosti. Takto byl nejdříve separován princip ‚Kristus', vpojen fúzí a hybridizován s elementy Josefa (nepravdami negativního stavu) a s prvky Marie (se zly negativního stavu). Z té pozice, z postavení ‚Krista', započal proces postupné eliminace nepravd a falešné duševnosti, na jejich místo přišla pravda Krista. Zároveň byl postupně uváděn princip ‚Ježíše-dobra', jak docházelo k eliminaci zla a zlé duševnosti s vyvrcholením úplné záměny zlé mentality Božskou duševností - Ježíšem. Jakmile bylo zcela dokončeno vypuzení zel a nepravd, došlo k znovusjednocení Ježíše a Krista. Tím Ježíš se stal Ježíšem Kristem - unifikací dobra a pravdy, což připravuje cestu ke vstupu Ducha Nejvyššího do tohoto sjednoceného Ježíše Krista.

Duch Nejvyššího - Absolutní nejniternější duchovní mysl - nemůže vstoupit do fúzí připraveného hybrida - Ježíše Krista, dokud z toho těla nejsou vyhnána všechna zla a nepravdy a dokud nedojde k znovusjednocení všech separovaných a izolovaných duchovních principů. Předčasný vstup Ducha Nejvyššího do Ježíše Krista by znamenal konec negativního stavu, neboť nic z negativního stavu nemůže snést čistotu pozitivnosti toho Ducha a nic z negativního stavu nemůže vstoupit do toho Ducha.

Slovo ‚chléb' souvztaží s Absolutním duchem čili s Absolutní nejniternější duchovní myslí Nejvyššího. Povšimněte si, prosím, pořadí, v jakém učedníci dostávají kalich a chléb. Tím sledem Ježíš Kristus zdůraznil náležitost duchovní procedury. Nejprve je podáván chléb, pak následuje kalich. To znamená, že se vše má vyvozovat z toho nejniternějšího a postupovat směrem k tomu nejzevnějšímu a ne v opačném směru, jak je to v případě negativního stavu. Fakticky negativní stav je vybudován na této zvrácené pozici - zvnějšku směrem dovnitř.

Výchozím bodem pro všechny i všecko má být duch čili duchovní principy. Vše je odvozeno z těchto principů. Cokoliv existuje, existuje díky svým duchovním principům, které neustále vyzařují z Pána Ježíše Krista. Slovo ‚chléb' znamená tento fakt, neboť dává potravu pro tělo, a tak udržuje to tělo živým a žijícím. ‚Chléb' zahrnuje a značí všechna dobra, jež tělo potřebuje pro své přežití. Je to duch (‚chléb') toho těla, který mu dává život. Brát a jíst tento chléb značí přiznat tento nejdůležitější, vitální a osudově závažný fakt. Na jeho přijetí (jíst chléb) závisí jednotlivcův život. ***Na přijetí toho faktu, že Boží Duch byl přítomen ve hmotném těle Ježíše Krista, jež také***

obsahovalo Jeho/Její Duševnost (pití krve), závisí spása všech z negativního stavu. **Není jiné cesty ven z negativního stavu**.

Vzpomínáte, co Ježíš Kristus řekl lidem v evangeliu Janově v kapitole 7 ve verších 53-56? Citujeme:

> ‚Ježíš jim řekl: „Zajisté pravím vám, nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít Jeho krev, nebudete mít v sobě život. Kdo jí Mé tělo a pije Mou krev, má život věčný a Já ho vzkřísím v poslední den. Neboť Mé tělo je pravý pokrm a Má krev pravý nápoj. Kdo jí Mé tělo a pije Mou krev, zůstává ve Mně a Já v něm“.‘

To je přesně to, co je míněno zde citovaným sdělením. A toto je přesně to, v čem je pravý duchovní význam poslední večeře.

V kontextu poslední večeře učinil Ježíš Kristus rovnítko mezi slovem ‚chléb‘ a slovy ‚Mé tělo‘. Zde se klade důraz na přijetí faktu, že hmotné tělo-maso se stane integrální součástí celku Přirozenosti Nejvyššího, jenž se stane plností Pána Ježíše Krista. ‚Pán‘ je scházejícím pojítkem. V době fúze byl Ježíš Kristus fakticky ‚Kristem‘. Po vyhnání duševnosti, zděděné z Josefa a Marie, stal se Ježíšem Kristem. Avšak po ukončení fúze toho těla v Nejvyšším, stal se Pánem Ježíšem Kristem. Přijmout tento fakt znamená jíst Jeho/Její tělo - pravý chléb a pít Jeho/Její krev - pravý nápoj. ***Jenom přijetím tohoto faktu lze mít věčný život v pozitivním stavu a být úplně osvobozen od negativního stavu. Přijmout toto je dobro (pokrm), protože je to skutečná pravda (nápoj). Cokoliv je dobré, je pravdivé. Cokoliv je pravdivé, je dobré. Zde je pravé a opravdové sjednocení všech duchovních principů, které jsou životem pozitivního stavu***.

Význam poslední večeře je ve stálém připomenutí, že není jiné cesty, vedoucí do království Božího než přes úplné přijetí této Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista (jak je zjeveno v této knize). Je ještě několik dodatečných bodů o poslední večeři, které stojí za to, aby se připomněly:

1. Předvídaje zradu křesťanství, zavedl Pán ležíš Kristus poslední večeři jako připomínku toho, co bylo pravým významem Prvního příchodu Ježíše Krista. Předvídal, že křesťanské náboženství, jako všechna ostatní, bude prodlévat v zevnějšnostech duchovnosti, nikoliv v jeho niternostech. Díky tomuto faktu bylo nutné odkázat jakýsi vnější prostředek, jakým by se tito důležití duchovní činitelé vtiskli do jejich vědomí. Toto je jedním z důvodů, proč Pavel zopakoval vnější proces poslední večeře, jak ji vykonal Pán ležíš Kristus, a tak ji ustanovil ve všech církvích (1 Korintským 11:23-26). Byla to role Pavlova zavést tuto externalizaci a dovést ji do nejzazší plodnosti.

Sdělením těchto faktů pomocí takových zevních prostředků - i když značně temných - se může udržovat na vaší planetě i v ostatní zóně vymístění určitá dávka náležitého duchovního života. To jsou ty pravé pozůstatky duchovnosti, které budou sloužit později v díle spásy všech z negativního stavu a pro trvalé zrušení negativního stavu. Tento duchovní fakt je jediné, na čem závisí vyznění rozsudku při posledním soudu, popsaném v předešlé kapitole, založené na duchovnosti všech a na její kvalitě. Toto je

důvodem, proč se věci, obsažené v symbolismu poslední večeře, tak zdůrazňují. Ale to také ukazuje, jak daleko se dostali na zcestí křesťané i všichni jiní ve svém pojímání Přirozenosti Pána Ježíše Krista, když se dopustili odluky Ježíše od Krista a Krista od Ježíše a Pána Ježíše Krista od Boha a Boha od Pána Ježíše Krista a Ducha Svatého ode všech. Svatý Duch v této zvláštní souvislosti byl Duchem Nejvyššího čili tím prvkem Absolutní nejniternější duchovní mysli, jenž se spojil s ostatními elementy, použitými v procesu hybridizace Ježíše Krista a později Nejvyššího, kdy se Nejvyšší stal Pánem Ježíšem Kristem.

Tedy, symbolismus poslední večeře zdůrazňuje tuto jednotu a bude sloužit jako svědek proti všem, kdo se účastní vnějších rituálů a přitom jejich srdce odmítá přijmout fakta jimi reprezentovaná, jak se popisuje v této kapitole.

2. Jeden z důležitých aspektů obsahu a významu poslední večeře je potvrzení platnosti a zdůraznění závažného duchovního principu sdílení. Toto vysvítá ze slov ‚a rozdělte mezi sebou' a z toho, že pili ze stejného kalichu.

Tento princip naznačuje, že každá sentientní entita a lidský tvor jest jedinečným celkem a má svůj svérázný a neopakovatelný způsob vnímání Přirozenosti Pána Ježíše Krista, a to ze specifické pozice, kterou každý zastává mezi ostatními. Toto vnímání se liší od jednoho jedince k druhému, jsouc založeno na jedinečné struktuře jejich osobností a jejich povah. Nikdo není stejný. Proto z pozice této *nestejnosti* každý má sklon chápat a inkorporovat Přirozenost Pána Ježíše Krista poněkud rozdílným způsobem. Toto odráží ten osudně závažný fakt, že nikdo nemůže vnímat a chápat Přirozenost Pána Ježíše Krista v absolutním smyslu. Akt percepce a chápání je relativní, závislý od svérázné povahy každého jedince.

Aby se poskytlo pole pro širší a rozmanitější vnímání a chápání pravé Přirozenosti Pána Ježíše Krista, byl uveden duchovní princip vzájemného sdílení. Každý má se rozdělit o svůj ráz vnímání a chápání této Přirozenosti, jakožto i o zkušenost vztahu k Ní s kýmkoliv. Všimněte si však, prosím, že se učedníci měli rozdělit o ***stejný*** kus chleba a pít ze ***stejného*** kalichu. Tento důležitý fakt naznačuje, že je to absolutně tentýž Pán Ježíš Kristus, kterého spolu sdílí, a ne někdo jiný; a že ve vnímání toho, jak jedna osoba chápe a zachází s Pánem Ježíšem Kristem, je stejně cenné a důležité, jak je to i v případě kohokoliv jiného; a že je to naprosto stejný Pán Ježíš Kristus, ke kterému mají vztah.

Díky prozíravosti ohledně vyrojení mnohých sekt, seskupených kolem učení o přirozenosti Pána Ježíše Krista a prohlašujících se za jediné pravé, bylo nutno uvést určitý symbolismus pro sjednocující princip. Do určité míry poslední večeře slouží tomuto účelu. Opět musí být řečeno, že jde o připomínku, že je jeden Bůh, a že ten Bůh je Pán Ježíš Kristus, jenž je vnímán nekonečně rozmanitými přístupy a způsoby, a přitom je to tentýž Pán Ježíš Kristus.

3. Jiný důležitý aspekt významu poslední večeře je označení základny, na níž se ustanovuje vztah k Pánu Ježíši Kristu. Není postačující rozumově uznat Pána Ježíše Krista, jak je popsáno v této knize. Nezajišťuje to vzájemnost, a proto to nemá hmatatelné, ani jakékoliv jiné následky. Musí se budovat na velice osobním, velmi

soukromém a velice intimním postoji. Zásadní zde je, že pro zahájení významného a odpovědného poměru s Pánem Ježíšem Kristem musí se na základě svobodné vůle a ze svobodné volby pozvat Pán Ježíš Kristus do vlastního srdce.

Rozumový poměr je vztah ze zevnějšku, ve stavu separace. Jedinec je odloučený od Pána Ježíše Krista. Je-li tomu tak, pak se nachází v negativním stavu. Být oddělen od Pána Ježíše Krista znamená být v negativním stavu. Dopad tohoto tvrzení je obrovský. Nikdy nemůžeš dostat se ven z negativního stavu či být spasen, nepozveš-li Pána Ježíše Krista, aby vstoupil do tvého nitra, stal se integrální částí tebe a byl jedno s tebou. Toto je, co znamenají slova ‚jíst Jeho tělo' a ‚pít Jeho krev'. Toto je osobní, soukromé a intimní zažití. Je to vzájemný poměr, ježto Pán Ježíš Kristus se stal zcelenou částí tebe a ty jsi se stal integrální částí Pána Ježíše Krista. A toto je, co označují slova ‚kdo jí Mé tělo a pije Mou krev, zůstává ve Mně a Já v něm' (Jan 6:56).

Přijmout pravou přirozenost Pána Ježíše Krista, jak se popisuje v této knize, a požádat Ho/Ji, aby do tebe vstoupil a stal se integrální částí tebe a byl vládcem nad tvým životem - značí vzájemné sdílení. Pán Ježíš Kristus sdílí s tebou Sama Sebe a ty se s Ním/Ní dělíš o sama sebe, a tudíž sdílíš tuto jedinečnou zkušenost se všemi jinými, kdo jsou ochotni sdílet a být sdíleni. Když toto činíš, účastníš se Večeře Pána Ježíše Krista. A toto je celý význam Poslední večeře Pána Ježíše Krista.

4. Jakmile se toto uzná a tento druh sdílení se ustanoví, neexistuje již žádná potřeba účastnit se v zevním obřadním procesu poslední večeře, jak je praktikována ve všech křesťanských církvích. Původním účelem založení jakékoliv církve bylo pomoci lidem s procesem vzájemného sdílení. Byly vyvinuty určité kroky napomáhající lidem soustředit se na přítomné záležitosti a na to, jak se dostat do styku s Pánem Ježíšem Kristem ve svých nitrech, aby Jej/Ji mohli pozvat ke vstupu do všech aspektů jejich ducha, duše a těla a tak odpovědět na Jeho/Její pozvání stát se jedno s Ním/s Ní (Já v tobě a ty ve Mně). Toto je jediná role, jakou by měla mít každá církev. Avšak vlivem negativního stavu se všechny tyto kroky a procedury staly jen zevnějšími obřady bez jakéhokoliv hlubšího významu. Bylo o nich prohlášeno, že jsou svaté samy od sebe a jejich zevní výkon či účastenství bylo a je považováno za dostačující pro vedení pravého duchovního života.

Obřad poslední večeře se nevyhnul tomuto údělu. Stal se ještě více ritualizovaným a externalizovaným než cokoliv jiného. Ztratil docela svůj pravý smysl. Za nyní existujících podmínek zvrhl se v bezvýznamnou proceduru, jež postrádá jakýkoliv pravý duchovní náznak. Tím, že nyní je k dispozici toto Nové zjevení Pána Ježíše Krista, poslední večeře v tradičním křesťanském vyznění se ruší. Nemá již žádnou platnost. Přítomná forma poslední večeře, zaváděná v tuto chvíli, tkví v denním vcházení do vlastního nitra a ve styku s Pánem Ježíšem Kristem na osobním, soukromém a intimním základě, a tím se má potvrzovat skutečnost, že Pán Ježíš Kristus je v tobě a ty jsi v Pánu Ježíši Kristu. Takovým potvrzováním dokážete být vládci svého života, schopnými odpudit všechny nátlaky negativního stavu, které neustále na vás naléhají, a to tak dlouho, pokud jste v hmotném těle.

Avšak mějte na zřeteli, že abyste mohli být v denním styku a obecenství s Pánem Ježíšem Kristem a účastnit se Jeho/Její poslední večeře, je nezbytné přijmout Novou

přirozenost Pána Ježíše Krista, jak se zjevuje v této knize. Když k tomu nedojde, dostaneš se do styku s falešnými ‚kristy' a s falešným Ježíšem Kristem¨' a s celým zástupem falešných proroků, kteří se ti zjeví jako andělé světla. Toto je důležitým varováním. Mnoho lidských tvorů bude mít mnohé obtíže uznat, že je tomu tak. Ale toto je Nové zjevení a Pán Ježíš Kristus činí vše novým a jiným. Staré časy jsou neodvolatelně ty tam.

Ten/ta, co má uši k slyšení, ať slyší, co Pán Ježíš Kristus zjevuje v této kapitole."

Kapitola desátá

OBNOVENÍ, POZMĚNĚNÍ A ZNOVUDEFINOVÁNÍ DUCHOVNÍCH PRINCIPŮ

Dne 18. února 1988 ve 4:40 ráno bylo ke mně slovo Pána Ježíše Krista, řkoucí:

„V této knize bylo zjeveno, že došlo k revolučním změnám po celém stvoření. Tyto změny byly vyvolány hlubokými změnami, jež nastaly ve věci pojímání Přirozenosti Nejvyššího, Jenž/Jež se stává povšechností Pána Ježíše Krista. Jak bylo řečeno, Nová přirozenost Pána Ježíše Krista vyžaduje nový přístup a způsob v postoji sentientních entit vůči Němu/Ní.

Důležité duchovní principy, formulované dříve, mají za to, že jakmile určitý krok, éra, epocha - a co všechno tam nemáte - splní svůj účel, je vystřídána následujícím krokem. Všechny principy, stavy a podmínky předešlého kroku jsou pečlivě ohodnoceny a posouzeny, aby se rozhodlo, do jaké míry a zda vůbec se mohou přenést do dalšího kroku. Jak víte, duchovní kvalita následujícího kroku je značně rozdílná od předešlého kroku a mnoho, ne-li většina věcí se nemůže přenést do příštího kroku. Toto je duchovní zákon platící pro všechny doby i všechny kroky. Dobrý příklad takových modifikací a změn je možno vidět v Mojžíšově zákoně, který byl dán dětem izraelským. V době Prvního příchodu Ježíše Krista převážná část toho zákona již vyčerpala svůj užitek a splnila svůj účel. Zákon, který ještě nevyčerpal svou užitečnost a nesplnil svůj účel, nemůže být modifikován ani zrušen ani změněn. Toto je význam slov, zaznamenaných u Matouše 5:18:

> ‚Neboť zajisté pravím vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné písmenko ani jediná čárka ze zákona, dokud se všechno nestane.‘

Někteří lidští tvorové se domnívají, že všechny zákony mají trvalou a nemodifikovatelnou povahu. Výše citované tvrzení však naznačuje, že zákony se nemohou zrušit, pokud se všechny nenaplní. První příchod Pána Ježíše Krista byl splněním toho zvláštního zákona. Není proto náhodou, že vzápětí po vyslovení výše uvedeného, pustil se Ježíš Kristus do zrušování určitých zákonů nebo do jejich značného modifikování. V celé páté kapitole Matouše se po verši 18 nepopisuje nic jiného než proces tohoto rušení a modifikace. Později v průběhu Svého poslání na vaší planetě zredukoval a modifikoval Ježíš Kristus celý Mojžíšův zákon na dva zákony, jak je zaznamenáno u Matouše v kapitole 22 ve verších 34-40 (i v jiných evangeliích).

Jak si vzpomínáte, tyto dva principy jsou následující:

> ‚Miluj Pána, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí. Miluj svého bližního jako sám sebe.‘ I řekl: ‚Na těch dvou přikázání spočívá celý zákon i proroci.‘

Na konci Své mise dal Ježíš Kristus Svým učedníkům nové přikázání, zaznamenané u Jana 13:34-35:

> ‚Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali, jako Já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem. Podle toho všichni poznají, že jste Moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.‘

Dalším krokem, jenž následoval po odchodu Pána Ježíše Krista z vaší planety, bylo zpříkladnění a diferenciace duchovních principů. Jak lze rozlišit následovníky Pána Ježíše Krista od všech ostatních? Tím, že se ukáže, jak vypadá hluboká láska a úcta jedněm k druhým. Jednáš-li tak, jako každý jiný, v čem tedy je rozdíl mezi tebou a jinými? Je zřejmé, že v době, kdy Ježíš Kristus dával toto nové přikázání učedníkům, žádná pravá láska jednoho k druhému na vaší planetě neexistovala. Jinak by nebylo třeba formulovat toto přikázání či tento zákon. Tedy výše uvedena ilustrace vám, jak nastává periodické osvěžování, modifikace a nové definování všech duchovních principů a zákonů a proč jsou nezbytné.

V přítomné době započalo nové údobí v dějinách tohoto časového cyklu. Tato perioda není jenom počátkem nového kroku, jak to bylo v případě předešlých period a kroků tohoto časového cyklu: Je to úplně nová éra v rámci tohoto časového cyklu, která je započata Pánem Ježíšem Kristem. Tato nová éra nemohla začít, dokud by nenastaly hluboké změny v Přirozenosti Nevyššího a Nejvyšší se nestal Pánem Ježíšem Kristem. Když se to naplnilo, dřívější éra či předešlá perioda již vyčerpala svůj užitek a splnila svůj účel a nová éra duchovního vývoje přichází do své plodnosti. Nové zjevení, obsažené v této knize, je odrazem této Nové éry. Tato nová éra či perioda se týká veškerého stvoření a jeho multivesmíru, všech sentientních entit, celé zóny vymístění a všech jeho obyvatel, jakožto i vaší planety. Multiverzální důsledky této éry jsou enormní a budou trvat po dlouhou dobu - až k samotnému konci tohoto časového cyklu i déle.

Pro tuto její nesmírnou důležitost je nutno všechny duchovní zákony, které vládly v předešlé éře či dřívějším údobí, nově definovat, obnovit, modifikovat a v případě nutnosti i zrušit a odstranit. V přítomné době se berou v úvahu následující zákony:

1. Prvopočáteční zákon se vztahuje k lásce k Pánu, vašemu Bohu. Tento zákon je modifikován následujícím způsobem:

> **Miluj Pána Ježíše Krista bezpodmínečně s moudrostí z celého svého ‚Já jsem‘, a to nade všechny a nade všecko, kvůli samotnému Pánu Ježíši Kristu a kvůli samotnému principu, aniž bys něco očekával na oplátku. Ze své svobodné vůle a dobrovolnou volbou doznáš, že existuje jenom jeden Bůh, Stvořitel, Spasitel a Zdroj pravého života - Pán Ježíš Kristus. Ze své svobodné vůle a dobrovolnou volbou**

přiznáš a přijmeš Novou přirozenost Pána Ježíše Krista, a tím uznáš skutečnost, že lidské tělo Ježíše Krista bylo učiněno Božským, tak jak i Jeho/Její Božství bylo učiněno lidským a bylo plně včleněno, vpojeno a zkříženo v celistvosti Nejvyššího, a tak Jej učinilo plně a dokonale Pánem Ježíšem Kristem.

Nepřijme-li se nejprve tento fundamentálně důležitý nový duchovní zákon, vládnoucí nad Novým věkem, pak žádný z následujících zákonů nebude déle mít moc či význam.

2. Druhý zákon se vztahuje na lásku k jiným. Tento zákon je modifikován tímto způsobem:

Miluj bezpodmínečně s moudrostí z celého svého ‚já jsem' všechny více než sama sebe, a to kvůli Pánu Ježíši Kristu, v nich přebývajícím, kvůli nim samým a kvůli samotnému principu, aniž bys očekával něco na oplátku.

3. Třetí zákon je zcela novým a je odvozen z výše uvedených modifikovaných zákonů. Jeden aspekt tohoto zákona byl obsažen ve starém přikázání ‚milovati budeš bližního svého jako sama sebe'. Formulace tohoto nového zákona vypadá takto:

Miluj sebe sama bezpodmínečně a s moudrostí z celého svého ‚já jsem', ve všech aspektech svého projevování se svého ducha, své duše i svého těla - své jediné mysli, a to kvůli Pánu Ježíši Kristu v sobě a v jiných, kvůli ostatním a celému stvoření, kvůli sobě, jako jedinečnému a neopakovatelnému jedinci, a kvůli samotnému principu, protože je to tak správné.

Na těchto třech zákonech tedy záleží všechny duchovní principy a z nich se všechny odvozují. Jejich splnění znamená splnění veškerých zákonů ve jsoucnu a bytí.

Než přikročíme k dalším zákonům, jsou nutná některá vysvětlení obsahu výše definovaných tří zákonů. Je třeba vysvětlit dva pojmy: ‚Bezpodmínečná láska' a ‚milovat s moudrostí'. Jak jste si povšimli, tyto termíny neexistují ve starých zákonech. Slovo ‚láska' bylo použito prostě. Stalo se tak za účelem odrážení existujících duchovních podmínek v době před odchodem i po odchodu Pána Ježíše Krista z vaší planety. Jak si můžete vzpomenout, těmi podmínkami byly externalizace, literalizace a ritualizace všech duchovních principů, které s v takovémto procesu zcela vytratily. Není žádná moudrost v takovém postoji a procesu. Ba ani správné pojímání samotných principů tam není.

Vzhledem k tomu slovo ‚moudrost' nebylo užito, protože šlo o bláhový přístup. Ale ani slova „bezpodmínečně" nemohlo být použito. Bylo by bývalo vzato doslovně. Lidští tvorové by nesprávně usoudili, že musí milovat jiné v jejich zlu a negativním stavu. Takto milovat by znamenalo milovat zla a nepravdy. Bylo tedy užíváno jenom slovo ‚láska', aby se ukázalo, že pravý zdroj života se může najít jen v milování Boha, jiných a sama sebe. Avšak toto neurčuje, jak se ta láska má projevovat. Namísto toho se odkazuje na Desatero přikázání. Ta ukazují na to, co se nemá dělat. (O otázce Desatera viz kapitola dvacet čtyři v této knize, pod názvem ‚Desatero znovu navštívené'). Ale

mimo pobídky k přijetí Boha neříkají nic, co se má dělat, nebo to ukazují velmi neurčitě. Proto se usoudilo, že zachování obřadu podle předpisů Mojžíšova zákona a - v křesťanské éře - sledováním diktátů doslovných výpovědí Ježíše Krista a zvláště pak Pavlových stanoví, co se má dělat. Navíc k dodržování těchto předpisů byla připojena vložka o odměně. ‚Budeš-li dělat toto, povede se ti dobře.' Nebo: ‚Jak chcete, aby lidé jednali s vámi, tak jednejte vy s nimi' (Lukáše 6:31). Opět je zde podmínka: ‚Budu s tebou zacházet dobře, protože se přeji, aby se se mnou zacházelo dobře.' Dělám to proto kvůli sobě. Při takové kvalitě lásky nemůžeš užít slov ‚bezpodmínečně' či ‚moudrost'.

Důvody pro uvedení takové lásky v té době s pokračováním až ke křesťanské éře se mohou nalézt v duchovní kvalitě, jež vládla v celé zóně vymístění a na vaší planetě. Tehdy již všechny duchovní principy byly zprzněny, překrouceny a úplně zfalšovány. Neexistovala žádná pravá znalost o ničem. Aby bylo možno motivovat lidské tvory pro nějaké duchovní dění za těch okolností, muselo se začít z té pozice, v jaké se nacházejí. A ta pozice spočívá v tom, že činí vše jenom kvůli samým sobě.

Prvním krokem v duchovním probuzením lidských tvorů je láska kvůli vlastním osobním důvodům. Až jsou pevně zakotveny v takové lásce, může se započít s jejich postupným seznámením s pravou znalostí duchovních principů, které nakonec napomohou při změně jejich postoje, takže začnou dělat věci pro obecné blaho. V této nové éře však tyto okolnosti nejsou déle únosné. Dřívější pojímání lásky splnilo svůj účel a došlo k formulování nového způsobu chápání a praktikování lásky. Nastal nyní čas, aby se milovalo bezpodmínečně s moudrostí. Na první pohled se může zdát, že toto tvrzení je v rozporu samo se sebou. Jak je možné milovat bezpodmínečně s moudrostí? Nesvědčí to o selektivní lásce? Rozpor je pouze zdánlivý. Bezpodmínečnost platí jen pro pozitivní stav. Vše, co je pozitivní, může přicházet jenom od Pána Ježíše Krista. Pozitivní stav nemá v sobě nic z povahy negativní. Proto má se milovat bezpodmínečně kvůli sobě samému, jako něco, co ustanovuje pravý život. Pozitivní stav má v sobě plnost přítomnosti Pána Ježíše Krista. Pozitivní stav je Pánem Ježíšem Kristem, který jej zároveň převyšuje ve všech aspektech. Odtud vyplývá požadavek milovat Pána Ježíše Krista bezpodmínečně nade všechny a nade všecko, neboť je jediným pramenem života, a který daruje ten život každému ***bezpodmínečně bez jakýchkoliv háčků***. Takto milovat je moudré. Odtud pochází láska s moudrostí.

Naproti tomu jak lze projevovat bezpodmínečnou lásku uprostřed negativního stavu plného nenávisti, krutosti, zarputilosti a ničivosti? Tím, že se odtrhne povaha negativního stavu. Bezpodmínečné odmítnutí všeho negativního, zlého a falešného je nepodmínečnou láskou ke všem v negativním stavu. Říká se mezi vámi: ‚Neslouží to dobře tvému zdraví (tvému životu) být takovým.' Miluji-li tě doopravdy, pak si nepřeji, abys byl takovým. V této lásce je moudrost. Je moudré odvrhnout vše negativní, jelikož jeho přítomnost odpuzuje přítomnost pozitivního stavu, to jest Pána Ježíše Krista. Postrádání té přítomnosti znamená nepřítomnost pravého života. Milovat zla a falešnosti bezpodmínečně znamená nenávidět a mít v pohrdání vše pozitivní, tj., Pána Ježíše Krista. V tomto je bláznovství takové lásky.

Další rozlišování zde je v tom, že se miluje někdo nepodmínečně v negativním stavu, ale odmítá se jeho zlý a falešný životní styl. Takové odmítnutí není jenom slovy, ale primárně vlastním životním stylem, jenž je od základu odlišný od životního stylu negativního stavu. Vzpomínáte na nové přikázání, které dal Ježíš Kristus Svým učedníkům? Milujte se navzájem, aby podle té lásky jiní, co v takové lásce nejsou, mohli vidět, že patříte k pozitivnímu stavu. Milujte je kvůli nim, kvůli Pánu Ježíši Kristu, a dáváte jim příklad toho, jak to vypadá patřit pozitivnímu stavu v porovnání s přebýváním ve stavu negativním. A toto je, co značí milovat bezpodmínečně s moudrostí po dobu nacházení se na území negativního stavu.

Jiný aspekt takové lásky je v tom, že každý v určitém stupni v sobě nosí přítomnost Pána Ježíše Krista. Agenti i otroci negativního stavu také mají tu přítomnost, jinak by nemohli žít ani zlomek vteřiny. Avšak, jak již připomenul Swedenborg, jejich problém je v tom, že popírají tu přítomnost a otáčejí se k ní zády. Tímto činem vylučují svoji přítomnost v Pánu Ježíši Kristu, tj. v pozitivním stavu. Neexistuje zde žádná reciprocita. Milovat takto někoho bezpodmínečně znamená milovati bezpodmínečně Přítomnost Pána Ježíše Krista v něm. Miluje se Pán Ježíš Kristus v jiných a milují se jiní, protože v sobě nosí tu přítomnost. Vše ostatní není relativní, nemá žádný význam a je neskutečné. Cožpak můžeš milovati něco nereálného? Taková láska neexistuje. V bezpodmínečné lásce Pána Ježíše Krista v sobě a sama sebe pro tento fakt je pravou moudrostí té lásky. Toto jedině je skutečnou láskou, ze které se odvozuje veškeré ostatní milování. A proto je, co znamená milovat bezpodmínečně s moudrostí.

Ale co znamená - milovat? Jak se projevuje láska v každodenním praktickém životě? Nestačí vyjádřit slovy takovou lásku. Jak víte, lidští tvorové jsou mistry v umění říkat a prohlašovat jedno, ale zároveň myslet a cítit přesně opak toho, co říkají či prohlašují. Proto slovní sdělení ohledně takové lásky sama o sobě nejsou postačující. Mohou být považovány jenom za zevnější vyjádření, že taková láska může, ale nemusí existovat. Ve skutečnosti je nejméně sedm potvrzujících znamení, že taková láska existuje a je reálnou ve vašem životě:

Za prvé: Neustále přemýšlíte o milování Pána Ježíše Krista, jiných a sama sebe bezpodmínečně s moudrostí. Každý stav či pocit, bez ohledu na to, jaký, musí vstoupit do vašeho uvědomění a stát se integrální částí vašeho myšlení. Bez vědomého uvědomění této bezpodmínečné lásky v aktivním myšlení neexistuje potvrzení takové lásky.

Za druhé: Pociťujete intenzivně tuto bezpodmínečnou moudrou lásku vůči Pánu Ježíši Kristu, jiným a sobě. Kdykoliv myslíte na Pána Ježíše Krista, na jiné a na sama sebe, po celé vaší bytosti se šíří nesmírné teplé, radostné a šťastné pocity.

Za třetí: Neustále prožíváte nesmírnou touhu a vůli milovat bezpodmínečně s moudrostí Pána Ježíše Krista, jiné a sama sebe více a více každý den. Všechna tvá vůle, snahy, síla, moc a odhodlání jsou namířeny k takové čisté, nepodmínečné, moudré lásce.

Za čtvrté: Vaše úmysly ve všech činech, bez výjimky a vyloučení, jsou v souladu s pozicí této bezpodmínečné moudré lásky vůči Pánu Ježíši Kristu, jiným a sobě samému.

Za páté: Vaše činy, chování a postoje směřují k neustálému projevování a posilování této bezpodmínečné moudré lásky vůči Pánu Ježíši Kristu, jiným a samému sobě.

Za šesté: Vcházejíce do nitra (jak bylo pospáno v páté kapitole této knihy) dvakrát až třikrát denně, scházejíce se s Pánem Ježíšem Kristem, s ostatními a se sebou samým (v čemž je význam Poslední Večeře), požádáte Pána Ježíše Krista, aby vám pomohl milovat s moudrostí nepodmínečně více a více Jej/Ji, jiné i sama sebe a aby vás učil, jak milovat správně a náležitě a jak taková láska se má zpříkladňovat, uskutečňovat, zpředmětnit, prožívat a praktikovat trvale. Pouze ze svého vlastního nitra, z přítomnosti Pána Ježíše Krista ve vás můžete objevit, v čem spočívá váš zvláštní způsob projevu té lásky ve vašem vlastním individualizovaném životě. Pamatujte si, že rozličtí jedinci projevují rozmanité aspekty a potřeby té lásky. Rozpoznat a vyjádřit takové aspekty a potřeby je moudrostí té lásky.

A za sedmé: Budete vyjadřovat a vyslovovat taktně a obezřetně tuto nepodmínečnou moudru lásku dobrovolným chtěním sdílet takovou lásku, vyžaduje-li se či požaduje, aniž by se uvalovala na kohokoliv proti jeho svobodné vůli a volbě, ale také bez ‚házení perel sviním a dáváním toho, co je svaté, psům' (Matouš 7:6). Během setkání a komunikování s Pánem Ježíšem Kristem ve vašem nitru v době denního praktikování vcházení do nitra požádáte Pána Ježíše Krista, aby vám dal větší stupeň rozlišující moudrosti a intuice, jenž by vás uschopnil zvědět a vycítit, kdy, kde, jak a komu vyjádřit, vyslovit a sdělit vaši bezpodmínečnou moudrou lásku.

Dávat lásku ‚sviním' a ‚psům', to jest zlům a nepravdám neboli jedincům ztotožňujícím se zcela se zly a nepravdami, znamená schvalovat jejich zla a nepravdy. Jejich schvalováním se dává těmto jedincům moc, která patří Pánu Ježíši Kristu. Předáváním té moci vrháte se do nebezpečí vlastního života v důsledku přerušení ochrany z Pána Ježíše Krista (předání moci). V takovém případě se skutečně ‚otočí a roztrhají vás na kusy' (Matouš 7:6).

Nyní zopakujme: Všechny tyto dobré věci se činí kvůli Pánu Ježíši Kristu, kvůli všem duchovním principům, kvůli jiným, kvůli sobě samému, jako nositeli jedinečné a svérázné přítomnosti Pána Ježíše Krista v tvém nitru, a kvůli tomu, že je správné to činit, aniž by se očekávalo něco na oplátku, to jest dělá se vše kvůli samotnému principu. Takto vše činit znamená praktikovat, co požadují tři výš formulované zákony. Tyto tři zákony představují základ duchovního života. Jsou životem zbývajících deseti zákonů, které následují:

1. ZÁKON SVOBODY VOLBY KVŮLI SAMOTNÉMU PRINCIPU

> *Nelze přisoudit nikomu nic z toho, co činí, cítí, chce, k čemu má sklon, co říká a provádí, nekoná-li tak vše ze svobodné volby a vůle, kvůli samotnému principu. Nemá to žádnou osobní duchovní platnost. V procesu osobního posledního soudu se mu to odebere*.

Požadavkem nového duchovního stavu je, že jen to se může stát integrální částí vašeho opravdového života (z hlediska jeho věčného pokračování), co jste získali pouze z pozice své vlastní svobodné volby, ze svobodné vůle, kvůli principu, jelikož tak činit

je správné. Cokoliv jiného, co se takto nezíská, odpadne a nebude se s tím počítat při vašem konečném soudu. Bylo to vnuceno nějakými jinými zevními ohledy. A ačkoli některé z nich mohli být pozitivní a dobré, přece jen nebudou mít žádný vliv na váš život, poněvadž vámi nikdy nebyly zvnitřněny.

Proces zvnitřnění může se udát, jenom když to přijmete na základě své svobodné vůle a volby. Všechno ostatní, co nepostoupí nad vaše zevnějšnosti, zůstává v zevnějšnostech. Jak již víte, nemůžete se sebou vzít nic zevního, neboť váš život tkví ve vašich niternostech, nikoliv v zevnějšnostech. Tím, že jste v negativním stavu, musíte dělat mnoho věcí, které byste nikdy dobrovolně nečinili, kdybyste žili v pozitivním stavu. Životní styl negativního stavu velmi často požaduje, abyste se chovali, působili, cítili a říkali věci, jež nevycházejí ze srdce - z vašeho nitra. Jsou vám vnuceny zákony negativního stavu. Děláte je, protože před svým fyzickým narozením, z určitých důležitých duchovním důvodů, jste si zvolili vstoupit na území negativního stavu. Tento váš výběr předpokládal provádění a prožívání věcí v negativním stavu, které by se jinak nevolily. A přece musíte je dělat, chcete-li přežít na teritoriu negativního stavu. Platit účty, chodit do práce, setkat se s lidmi, kteří s vámi nemají nic společného, snášet věci odporné pozitivnímu stavu, a mnoho jiného v tomto smyslu musíte dělat. Kdybyste se však ztotožnili s těmito negativními věcmi a činy ze svobodné vůle a volby, považujíce vše za zdroj požitku, za něco lahodného a velmi vhodného, nebo byste je zvolili kvůli vlastní reputaci, světskému postavení a prestiži, nebo pro jiné nízké důvody, pak by se vše stalo integrální částí vašeho života, to jest: Bylo by to vámi zvnitřněno a při posledním vyúčtování vám přivlastněno jako něco, co vám patří.

Avšak totéž je pravdou i v případě pozitivního stavu a dobrých věcí v obou směrech. Aniž si zvolíte být pozitivní, milující, moudří a dobří z vlastní vůle a volby a pro samotný princip, neboť je to tak správné tak činit, bez jakékoliv vypočítavosti, pak ta pozitivnost a láskyplnost zůstává jen ve vašich zevnějšnostech. Nevstoupily do vaší niternosti. Jak víte, mnoho lidských tvorů jedná, chová se a vypadá dobře, pozitivně, moudře a láskyplně. Avšak je to vše ne proto, že si tak vybrali v zájmu samotných principů, že to tak doopravdy chtěli, nýbrž proto, že se to vyplácí být takovým. Jejich postavení, prestiž, dobrá reputace v očích jiných a co všechno tam ještě nemáte, jim diktuje a nutí je být takovými. Za jiných okolností by si to nikdy nezvolili. Proto nemůže se jim při jejich osobním posledním soudu přisoudit nic z té dobroty, pozitivnosti, láskyplnosti a moudrosti. Odejme se to od nich a dá se těm, kteří takovými byli ze své svobodné vůle a volby a pro samotné principy. Toto je přesně to, co je míněno slovy Ježíše Krista, jak jsou zaznamenána například u Lukáše 19:26:

> ‚Neboť pravím vám, že každému, kdo má, bude dáno; tomu, kdo nemá, odňato bude i to, co má.‘

‚Každý, kdo má‘ značí každého, kdo věci získal svobodnou vůlí a volbou kvůli principům bez jakýchkoliv vnějších ohledů a nátlaků. ‚Kdo nemá‘ označuje ty, co to učinili z nějakých jiných ohledů než těch, co vyvěrají ze svobodné vůle a volby pro principy a že to je správné samo o sobě. Jejich dobré skutky jsou od nich odloučeny a dány těm, kteří by je byly konali s dobrým úmyslem a správnou motivací podle definice tohoto zákona. Modifikace tohoto zákona se zrcadlí ve slovech ‚kvůli principu,

neboť je správné tak činit'. Toto je rozšířením zákona o svobodě volby, jenž byl omezen formulací o svobodné vůli a volbě bez uvážení samotného principu. V novém duchovním přístupu hraje toto ‚pro samotný princip' nejdůležitější roli. Důležitým ohledem zde není jen to, jak se něco volí (zda ze svobodné vůle či nikoliv), nýbrž proč se také něco volí (je to pro samotný princip - neboť tak činit je správné - anebo z jiných důvodů?). Takže kombinace ‚jak' a ‚proč' určuje, do jaké míry se aplikuje tento nový zákon ve tvém životě.

2. ZÁKON OBMĚNĚNÉ JEDINOSTI A ROVNOSTI

> *Je pouze jeden Absolutní princip života - Pán Ježíš Kristus. Maje Absolutní přirozenost, musí se jedinost tohoto Principu projevit v absolutním smyslu. Avšak neexistují dva absolutní stavy bok po boku pro vzájemné sdílení v absolutním smyslu. Koexistence dvojího absolutna se vzájemně vylučuje. Žádné z nich by nebylo absolutní, jen relativní jedno vůči druhému. Proto veškeré výlučné projevy Absolutna se obměňují nekonečně mnoha různými způsoby. V totálním kumulativním součtu všech těchto diverzifikovaných způsobů a postupů spočívá projevení se v absolutním smyslu. Jelikož každá částice té Rozmanitosti je obsažena v Absolutním stavu, je důležitá a potřebná pro manifestování tohoto Stavu v absolutním smyslu, jako jakákoliv jiná částice či cokoliv jiného. Z tohoto důvodu všechny si jsou rovny. Žádné přednostní zacházení s žádnou z nich není možné, ba ani myslitelné.*

V této Obměněné jedinosti a rovnosti je zakořeněna povaha pozitivního stavu. Jakékoliv vybočení od tohoto zákona představuje porušení principů pozitivního stavu a negativní stav přichází do svého jsoucna a bytí. Z principu zde plyne, že Absolutní stav - Pán Ježíš Kristus je Absolutně pozitivní. Negativní stav nevyvěrá z Absolutně pozitivního, nýbrž z porušení tohoto principu a odchýlení se od něj.

Aby mohl negativní stav být a existovat, musí být počata idea separace, nerovnosti a preference. Tato idea však nemůže být počata v někom, kdo je Absolutně pozitivní. Nicméně může být počata v někom, kdo je relativní vůči Absolutně pozitivnímu, jelikož ten někdo nemůže sám sebe považovat za něco jemu rovného. Rovnost relativních bytostí je založena na faktu, že rovným způsobem v sobě obsahují přítomnost Pána Ježíše Krista, to jest, Absolutní stav. Uznání a přijetí faktu, že Pán Ježíš Kristus se projevuje nekonečnou mnohostí a růzností způsobu mezi všemi a v každém individuu, rovnou měrou sjednocuje všechny jedince v Pánu Ježíši Kristu. Tímto procesem je idea separace, preference, nerovnosti atd. nulifikována a nemůže se zachytit.

Avšak opomine-li někdo uznat a přijmout tento princip, v tu chvíli začne pociťovat sám sebe jako izolovaného, odděleného a nerovného vzhledem ke svému Zdroji. To dává popud k tomu, aby negativní stav dozrál do plnosti. Negativní stav je založen na opozici tomuto zákonu. Je to starý zákon, který je zde nově formulován se zdůrazněním faktu, jak důležité je, abyste viděli svůj poměr k Pánu Ježíši Kristu z tohoto pohledu, a jak se vyhnout upadnutí do pasti negativního stavu, který neustále zpříkladňuje nanejvýš živě svými činy a životním stylem svou opozici k tomuto zákonu.

Nový aspekt tohoto zákona může být nalezen v Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista, jež umožňuje zakoušet Ho/Ji na základě rovnosti prostřednictvím toho fyzického těla - masa, původně vytvořeného z relativních negativních elementů zóny vymístění a planety Nula a inkorporovaného - po své divinizaci - v povšechnost Přirozenosti Nejvyššího. Prostřednictvím tohoto nového stavu může Pán Ježíš Kristus jednat s vámi nejen z pozice Absolutního stavu, ale také z pozice stavu relativního, když sestoupil na vaši úroveň jako rovný s rovným.

Tímto faktem byl význam nerovnosti relativního vůči absolutnímu, který má potenciál pro aktivaci negativního stavu, nulifikován a učiněn neplatným. Věcně důležitý faktor inkarnace Nejvyššího ve formě Ježíše Krista do relativních a negativních podmínek, prožití relativnosti a její inkorporování v Jeho/Její Přirozenosti umožňuje, aby se stýkal se všemi z této relativní pozice, to jest jako rovný s rovnými. Kvůli tomuto osudně závažnému činiteli je navěky zabráněno nutnosti aktivace negativního stavu v budoucnosti - po ukončení tohoto časového cyklu. Před touto inkarnací a než na sebe vzal relativní tělo-maso, nemohl nikdo přistupovat k Nejvyššímu s jakýmkoliv pocitem rovnosti. Podobná situace má vždy potenciál pro reaktivaci negativního stavu. Nyní se však může Pán Ježíš Kristus s vámi stýkat z vaší pozice - z pozice relativnosti. Toto též dává příležitost všem těm, kdo chtějí prožít vtah k Pánu Ježíši Kristu způsobem co nejvíce jedinečným, soukromým, osobním, rovnocenným a intimním.

Jak můžete vidět, má skutečnost Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista enormní důsledky pro všechny časové cykly, které budou následovat po tomto cyklu. Od této chvíle bude Pán Ježíš Kristus moci mít vztah kdykoliv a kdekoliv s každým jedincem z jeho pozice a podle jeho stavu, jako rovný s rovným, aniž by kdy mohl vzniknout pocit méněcennosti či nerovnosti relativního vůči absolutnímu. Takže opakujme, nikdy již nedostane příležitost k tomu, aby negativní stav mohl být znovu započat. Toto je další aspekt spasitelné milosti Pána Ježíše Krista. Tento zákon je tedy modifikován a doplněn s tím, aby v něm byl zahrnut tento nejdůležitější fakt, který scházel v zákoně starém, poněvadž nebyl ještě dokončen proces fúze a hybridizace, popsaný v předchozích kapitolách.

3. ZÁKON DUCHOVNÍ REALITY

> *Je pouze jedna skutečnost v jsoucnu a bytí, z níž všechno ostatní odvozuje svou vlastní realitu - duchovní skutečnost. Nic nemůže být a existovat samo v sobě a samo sebou bez duchovní ideje jeho formování do reality, která je popudem k stávání se této reality. Jinými slovy, vůbec každá realita je nejdříve formulována jako duchovní idea. Jakmile je formulována, čili vyskytuje se v duchu, má tendenci postoupit směrem ke svému konkrétnímu projevení se. Forma tohoto projevu může na sebe vzít jakýkoliv zjev či vzezření v souladu s obsahem vytvářející ideje*.

V absolutním smyslu tento zákon znamená, že může být pouze jedna opravdová realita - realita Absolutního jsoucna a bytí Absolutního ducha Pána Ježíše Krista, z něhož se odvozuje všechno bez výjimky a vyloučení. Naprosto nic nemůže existovat bez tohoto Absolutního jsoucna a bytí. V tomto faktu je samotný duchovní princip veškeré reality. Nejprve tu máme ducha, za druhé je tu duše toho ducha, za třetí je tu forma projevu

toho ducha a jeho duše, a za čtvrté je tu prostředí toho ducha, jež je vytvořeno z idejí ducha, týkajících se náležitě projekce a manifestování jeho formy.

Tento zákon také naznačuje, že vše, co je a existuje, je nositelem a obrazem všech principů a zákonů zdroje, který jej vytváří. Takže má tendenci ujmout se vlastního nezávislého jsoucna a bytí či vlastní reality založené na pravé skutečnosti svého zdroje. Proto - nazíráno samo sebou – zdá se mu, že má vlastní realitu a myslí si, že je nezávislá na všem ostatním.

Důsledky tohoto zákona jsou enormní pro všechny sentientní entity. Tím, že mají svůj původ v Idejích Absolutního ducha Pána Ježíše Krista, závisí jejich život naprosto na Absolutním životě Pána Ježíše Krista. Nicméně tím, že odrážejí v sobě obraz a podobenství svého Stvořitele, zdají se samy sobě jako soběstačné, s vlastní realitou a nezávisle od svého Absolutního zdroje. Principem zde je, že jakmile se idea vyskytne v Absolutní sentientní mysli, pak díky své povaze má ta idea tendenci se promítnout do vlastního jsoucna a bytí, a tak se stát svou vlastní realitou. Toto je nutnou podmínkou pro sentientní život a pro život v multivesmíru. Motivace být a existovat vyvěrá ze schopnosti být nezávislý.

Naproti tomu, být nezávislý je jedním ze životně nejvíc závažných předpokladů pro ustanovení vzájemného poměru s jinými, hlavně však s vlastním Absolutním zdrojem - Pánem Ježíšem Kristem. Jak víte, jeden z účelů stvoření bylo ustanovení takového recipročního poměru se stvořenými. Kdyby neměli tento pocit nezávislosti a své vlastní reálnosti, pak by nemohli vytvořit smysluplný, svobodný a trvalý vztah vůči svému Absolutnímu zdroji.

Byli tedy v průběhu tvoření nadáni svým Stvořitelem stejnými atributy, jaké má Sám: svobodou volby, nezávislostí a pocitem vlastní reálnosti. Z této pozice, majíce tyto důležité atributy, mohou všechny sentientní entity mít pocit vlastní nezávislé skutečnosti, ze které se mohou stýkat se svým Absolutním zdrojem bez pocitu donucení či otroctví. Mít neustále tento fakt na vědomí je tím pravým principem tohoto zákona.

Zamítnutí obsahu, významnosti a skutečnosti tohoto zákona dává popud negativnímu stavu, aby mohl vejít do svého jsoucna a bytí. Realita nezávislosti jsoucna a bytí negativního stavu je založena na faktu přijetí tohoto zavržení. Vše, co je odvrženo z pravého jsoucna a bytí stává se realitou pro jsoucno a bytí negativního stavu. Kdyby nebyla nikdy odvržena pravda o této věci, nikdy by nebyl a ani neexistoval negativní stav. V tomto faktu tkví ten pravý duchovní princip vlastní skutečnosti negativního stavu.

Tento zákon je starý. V souladu s novým duchovním stavem se modifikuje následujícím způsobem:

> *Od této chvíle je pravá realita jsoucna a bytí každého určena tou pozicí, postojem a vztahem, jaké si kdo zvolí vůči Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista popsané v této knize. Jelikož toto je Nová Absolutní realita, je nezávislost všech jiných realit v jsoucnu a bytí definována mírou*

vzájemnosti, jaká se ochotně nabídne této Nové přirozenosti Absolutní duchovní reality - Pánu Ježíši Kristu. Přijetí a potvrzení tohoto faktu uvede každého do pozice pocitu vlastní nezávislé reálnosti. Z této pozice může každý vzájemně oplácet vše, co přichází od Pána Ježíše Krista. Odvržení tohoto faktu uvádí do centra internalizovaného negativního stavu, který se buduje na principech oponujících pozitivnímu stavu - na separaci, zotročení, závislosti a ztrátě vlastní reálnosti.

V tomto spoluoznačení tedy nemůže žádné jiné pojímání Absolutního jsoucna a bytí déle udržovat při životě pravou duchovní realitu něčího života. Neuzná-li kdo ochotně tuto Novou přirozenost Pána Ježíše Krista jako jediného pravého Boha Nejvyššího, pak se stane duchovně mrtvým. Není již udržitelné vyznávat a sloužit nějakému jinému Bohu či bohům pod jakýmkoliv jmény či stadii. Všechny aspekty Nejvyššího, které se objevovaly či byly pojaty pod rozličnými jmény na vaší planetě i jinde v zóně vymístění, byly zcela včleněny a absorbovány v této Nové přirozenosti, která dala vznik úplně rozdílné duchovní realitě.

Vejít v tuto realitu vyžaduje přehodnocení sebe sama a znovudefinování postoje, jaký se zvolí vůči této Nové skutečnosti. Ti lidští tvorové na vaší planetě, jímž se nedostane informace o tomto Novém zjevení, budou postaveni před nutnost volby po svém příchodu do intermediálního světa, což nastane po smrti jejich hmotného těla. Naproti tomu ti, co budou mít příležitost číst tato slova, a přesto si zvolí odvrhnout pravdu této věci, octnou se automaticky na straně negativního stavu.

Mnozí lidští tvorové se pokusí ospravedlnit svůj kolísavý postoj vůči přijetí tohoto Nového zjevení jako jediné faktické možnosti na tom základě, že vyrostli a byli vychováni v rozdílném náboženském prostředí, které je nemá k tomu, aby přijali tento názor. Prohlašují, že jsou Židé či buddhisté či hinduisté či taoisté či muslimové nebo křesťané či co všechno tam nemáte. Tím, že patří k tomuto druhu náboženských směrů, mají za to, že je přestupkem přijmout Novou přirozenost Nejvyššího - po jakýmkoliv jménem, které přijímají - jako Pána Ježíše Krista. Zde se u vás může objevit nebezpečná tendence podlehnout kompromisu a přijmout systémy jejich víry jako božsky inspirované a nepopiratelné.

Podle opravdového duchovního spoluoznačení tohoto zákona neochota přiznat tento fakt znamená neochotu podstoupit změnu. Váhavost ve věci změny svědčí o tom, že jedinec je ovládán negativním stavem. Jak víte, negativní stav nenávidí jakoukoliv změnu, cokoliv nové a progresivní. Má zálibu v stagnaci a rád udržuje status quo do nekonečna. Odpor ke změně znamená otrockou závislost na pojmech, stavech a podmínkách, které podle jedincovy víry mají trvalou hodnotu. V okamžiku, kdy uvěříte, že váš názor, mínění, životní styl, náboženství či cokoliv vaše je trvalým a nezměnitelným, stáváte se jejich otrokem. Přicházíte o svou duchovní realitu, kterou zaprodáváte stagnujícímu systému víry.

Duchovní zločin u všech existujících náboženských směrů na vaší planetě a po celé zóně vymístění je ve faktu, že dogmatizují svoje doktríny o duchovních principech a povaze Boha a považují je za nesmrtelné, a tudíž nikdy nepodléhající změnám,

modifikacím či zaměnění, obzvláště jde-li o Boží přirozenost. Pro ně myslet, že Přirozenost Boží se vůbec může změnit, je rouháním a neodpustitelným hříchem.

Potřeba změn ve všech podmínkách a stavech včetně Přirozenosti Boha Nejvyššího, který se stal plností Pána Ježíše Krista, je podstatou pravé duchovní reality jsoucna a bytí. Starý zákon duchovní skutečnosti se tedy tímto redefinuje, aby mohl odrážet novou duchovní realitu změny. Realita jakéhokoliv jsoucna a bytí se odvozuje ze své schopnosti měnit se podle potřeby, kdy je třeba, je-li vůbec třeba a jakým způsobem je třeba. Jelikož Pán Ježíš Kristus je Sám/Sama v sobě Absolutním zákonem, platí tento zákon stejně i v Jeho/Jejím případě. V tomto je samotný duchovní princip Zákona duchovní reality. Přijetím tohoto zákona jako duchovního faktu se potvrzuje pravá duchovní skutečnost vlastního jsoucna a bytí.

4. ZÁKON DUCHOVNÍ JEDNOSTRANNOSTI

Tento zákon byl uveden v jsoucno a bytí po té, co negativní stav byl aktivován. Poprvé se o něm zmiňuje kniha *Základy lidské duchovnosti* a náležitě je definován v knize *Realita, mýty a iluze*, aniž by byl takto označen. Fundamentální principy tohoto zákona mohou být formulovány následovně:

> *Pozitivní stav je jediným, nejzazším jsoucnem a bytím, jež existuje v sobě, ze sebe a sebou, bez jakéhokoliv jiného pramene či stavu, jenž by se mu rovnal, nebo bylo něco vyššího či opačného. Tím, že pozitivním stavem je ve smyslu jeho absolutnosti a celistvosti sama Přirozenost Pána Ježíše Krista, který jej zároveň přesahuje, je Pán Ježíš Kristus jediným Absolutním jsoucnem a bytím, existujícím v Sobě, ze Sebe a Sebou, bez jakéhokoliv jiného pramene Svého původu.*

Jednoduše řečeno, není jiného Absolutního stavu, který by mu byl rovný, vyšší či opačný, je pouze Pán Ježíš Kristus.

Důvodem k uvedení tohoto zákona po aktivaci negativního stavu bylo to, že negativní stav se prohlásil buď za rovného Bohu, nebo za vyššího než Bůh, anebo Jeho/Jejím opakem. Jinými slovy: Negativní stav přesvědčil mnohé, že existuje dualita jsoucna a bytí, která je tou pravou povahou multivesmíru. Znázorňuje se to jako Janus, bůh s dvěma tvářemi. Jedna z jeho tváří je dobrá, druhá je zlá. Má se za to, že Boží přirozenost je dvojaká, a tudíž Bůh je pramenem jak dobra, tak i zla. V tomto ohledu tedy jsou v multivesmíru dvě sobě rovné síly - pozitivní a negativní. Mají být na protichůdných pólech, aby se tak udržovala rovnováha ve veškerém stvoření. Snažil se tedy negativní stav přesvědčit všechny o tom, že jeho původ je v Nejvyšším, a tím je rovným vůči pozitivnímu stavu, ne-li větším. A nejen to: Ještě i prohlašuje, že bude existovat vždy jako nutná podmínka pro udržování rovnováhy v multivesmíru, a že kvůli té roli umožňuje svobodu volby.

Tato nepravda a nesprávná koncepce je vynálezem pekel. Pseudotvůrci dělali vše možné, aby prokázali tento fakt. Mnohé náboženské systémy obsahují ve svých naukách tvrzení o dvojí přirozenosti stvoření i Stvořitele. Tento systém víry vychází ze skutečnosti, že negativní stav staví se proti všem zákonům a principům pozitivního

stavu. Takto negativní stav se udržuje naživu. Popření platnosti tohoto zákona dělá negativní stav možným. Avšak protivit se něčemu a být opakem něčeho jsou dvě zcela rozdílné věci. První (protivit se něčemu) se odvozuje ze života toho, čemu se odporuje. Principem zde je, že kdyby to, čemu se odporuje, neexistovalo, pak by nebylo čemu se protivit. A tak by ani protivící se stav neexistoval. Druhá (být opakem něčeho) předpokládá dvě síly, jež jsou protichůdné co do místa, stavu, podmínek a povahy, mají své samostatné existence.

Že dvě protichůdné síly mohou existovat, je iluzí, jež vzešla z několika zákonů struktury zóny vymístění. Zóna vymístění byla specificky tak sestrojena, aby se bezpochybně dokázalo, že takové protichůdné síly existují, a že jsou pravou realitou. Pomyslete na příklad na existenci severního a jižního pólu na vaší planetě nebo na elektrickou polaritu. Činí na vás dojem, že jsou si protichůdné buď co do místa, nebo co do stavu nebo podmínek.

Nicméně, skutečnou pravdou je, že tak tomu není. Za prvé: Multivesmír není plochý ani úhlovitý ani lineární. Je kruhový a okrouhlý. Proto každý bod v multivesmíru zaujímá stejné postavení jako každý jiný bod. Jsou navzájem diskrétní, nikoliv protichůdné. Za druhé: Síly, jež působí v každém vesmíru, jsou co do struktury integrální součástí povahy toho vesmíru, odvozené z jednoho sjednocujícího zdroje - z duchovního principu, jak jej výše definuje Zákon duchovní reality. Proto nemohou být navzájem protichůdnými. Konají rozličné funkce, ale tyto funkce mají jeden zdroj a ne dvojí či mnohočetné původy. Negativní stav by se nemohl navěky stát rovným pozitivnímu stavu nebo jeho opakem, jelikož nemá sám v sobě ani od sebe žádný život. Jak si pamatujete, jeho život byl odvozen z odvrhnutých idejí členů pozitivního stavu.

Nová formulace tohoto zákona má dvojí doplnění: Jedno je v tom, že Nová přirozenost Pána Ježíše Krista je jediným Jsoucnem a Bytím, majícím život samo v sobě, od sebe a sebou; a druhé je to, že jakmile členové pozitivního stavu provedou konečnou volbu a rozhodnou, že již nikdy nebudou mít v mysli takovou představu, která by se musela odvrhnout, pak takové představy přestanou být a existovat. Jak ustanou, vyschne pramen života negativního stavu a již ho nebude. V tu chvíli stane se tento zákon obsolentním, neboť stav multiverzu bude unilaterální samotnou svou povahou, nebude již vyzýván k boji svými odpadovými materiály, které se postavily proti jeho přirozenosti a struktuře. Od té chvíle žádné odpadky se nebudou objevovat.

5. ZÁKON DUCHOVNÍHO POTVRZOVÁNÍ PLATNOSTI A ÚMYSLU

Tento zákon ustanovuje význam všech činností v jsoucnu a bytí. Stanoví:

> *Platnost každé představy, myšlenky, pocitu, činu, chování či čehokoliv se musí jednotlivě potvrdit jejich důsledky, následky, výsledky a dopady jak vůči veškerému jsoucnu a bytí, tak i vůči tomu, kdo je produkoval či jim dal původ.*

Tento zákon sestává z dvojího aspektu potvrzování platnosti: počátku jakéhokoliv činu a jeho konečného výsledku. Kvalita takového činu je určena původním záměrem či úmyslem, s jakým ten který čin byl započat. Naproti tomu je obsah takového činu

určen následky, důsledky, výsledky a dopady, které má v nejširším měřítku. Ničemu se nemůže potvrdit platnost a nemůže se to uchytit, nedokáže-li produkovat konečný výsledek. Stupeň přivlastnění konečného výsledku takového činu je určen původním záměrem, s jakým se ten čin podnikal. Jinými slovy: Přistoupilo-li se k činu z jiných důvodů než s úmyslem prospět multiverzálnímu užitku, obecnému dobru a pro blaho všech, pak konečné výsledky nemohou být přisouzeny jejich původci. Platnost a hodnota jakéhokoliv činu s ohledem na jeho zahajovatele se nemůže potvrdit, neslouží-li prapůvodnímu principu obecného dobra a vzájemné prospěšnosti. Toť pravý duchovní princip tohoto zákona. Stvoření povstalo pro tento účel.

V novém, obnoveném souznění tohoto zákona, je přidán tento důležitý element:

> *Pán Ježíš Kristus ve Své Nové přirozenosti je nejzazším původcem a intencionálním faktorem všech pozitivních aktivit v jsoucnu a bytí. On/Ona je záměrným započetím a platnost potvrzujícím zakončením jakékoliv činnosti vůbec.*

V negativním stavu záměry všech činností jsou namířeny k popření, odvržení, překroucení, falsifikaci či zprznění náležitého chápání a přijetí pravé Přirozenosti Pána Ježíš Krista. Konečnou výslednicí takových činností je přisouzení těchto zlých a falešných činů jejich původcům, čímž potvrzují platnost bláznovství a šílenství negativního stavu.

V pozitivním stavu vše se koná s kladným a dobrým úmyslem, aby se viděl, zažil a platně potvrdil fakt, že Pán Ježíš Kristus je pravým životem a inspirátorem všech takových činností a záměru, s jakými byly započaty. Členům pozitivního stavu konající s takovým záměrem Pán Ježíš Kristus přisoudí všechny pozitivní a dobré následky, důsledky a výsledky takových činností. Tím přisouzením je platnost jejich činnosti plně potvrzena.

Jeden důležitý nový aspekt tohoto zákona vstoupil do svého jsoucna a bytí zcela nedávno. Stalo se to po ukončení fúze a inkorporace hmotného těla - masa v povšechnosti Absolutní přirozenosti Nejvyššího, což Jej/Ji učinilo Pravým Pánem Ježíšem Kristem. Počínaje tímto momentem, budou všechna hodnocení takových činností mít osobní, soukromé a intimně spoluoznačení. Pán Ježíš Kristus bude se zjevovat osobně, soukromě a intimně každému jedinci v pozitivním stavu a tou přítomností bude potvrzovat platnost všech idejí, myšlenek, citů, chování a činností každé jednotlivé osoby. Toto je nejblaženější a nanejvýš povznášející způsob potvrzování platnosti.

Další novou komponentou tohoto zákona je, že díky jemu, budou všechny aktivity v pozitivním stavu mít svůj záměr sloužit zájmům Pána Ježíše Krista osobně a v zájmu veškerého stvoření a jeho multivesmíru. Osobní komponenta této zkušenosti nemohla dojít ke své plodné zralosti, pokud nebyla plně ustanovena Nová přirozenost Pána Ježíše Krista. Jeden z mnoha důležitých důvodů pro První příchod Ježíše Krista bylo ustanovit takovou zkušeností možnost pro veškeré stvoření. Pokud si vzpomínáte, nebyl předtím možný žádný přímý, osobní, soukromý a intimní vztah vůči Nejvyššímu. Nejvyšší mohl mít vztah jenom zprostředkováním. Lidské tělo-maso, jež bylo

inkorporováno v povšechnosti Přirozenost Nejvyššího a což Jej/Ji učinilo Pánem Ježíšem Kristem, zrušilo tento prostředek mediace.

Nyní dochází k přímému zapojení a uplatňování všech aktivit sentientních entit po celém stvoření.

Podle nového náhledu tohoto zákona je zřejmé, jak je důležité, aby každý plně přijal do svého srdce tuto Novou přirozenost Pána Ježíše Krista. Od této chvíle to bude jediným pramenem pro opravdové potvrzování platnosti všech činností všech jedinců.

Pokud konečné výsledky jakékoliv činnosti nepotvrzují svoji platnost uznáním a přijetím Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista, žádná z nich nemá pravý pozitivní záměr. Jsou motivovány z nepravého pramene a nesprávnými důvody. Takový pramen a takové důvody staví do negativního stavu. Ovšem, život negativního stavu je založen na popření a odmítnutí tohoto zákona. Tam je vše samoúčelné, bez jakéhokoliv ohledu na Pána Ježíše Krista či na vzájemnou prospěšnost a obecné blaho. Proto jeho činnosti nikdy nemohou být hodnoceny v kladném smyslu a nic z pozitivního ani dobra se jim nemůže přisoudit.

6. ZÁKON BOŽSKÉ PROZŘETELNOSTI PÁNA JEŽÍŠE KRISTA

Toto je Zákon předvídavosti a dovolení. Byl poprvé formulován Swedenborgem. Je to starý zákon. V podstatě stanoví:

> *Božská prozřetelnost předvídá všechno a poskytuje veškeré příležitosti k tomu, aby se vše zpřítomnilo, uskutečnilo a projevilo svou realitou.*

V případě negativního stavu dovoluje Božská prozřetelnost jeho jsoucno a bytí jenom proto, že slouží k určitému velmi důležitému poučení pro veškeré stvoření. Zde se používají pojmy ‚předvídavost' a ‚dovolení', aby se naznačilo, že Stvořitel nic nepředurčil ani nenařídil. Predeterminace a diktáty znamenají absolutní nevyhnutelnost a nemožnost svobody volby. Toto je v rozporu s pravou Přirozeností Pána Ježíše Krista, jež v sobě a sám sebou je absolutní svobodou a volbou. Je to také porušením Zákona svobody výběru.

V zásadě tento zákon stanoví, že Pán Ježíš Kristus vládne nad veškerým multivesmírem a zónou vymístění prostřednictvím Své Božské prozřetelnosti. ***Božská prozřetelnost je definována jako absolutní schopnost řídit všechny události a osudy veškerého stvoření z pozice a podmínek bez času a bez prostoru***. Pro Pána Ježíše Krista všechno probíhá zde-a-nyní bez žádné minulosti, přítomnosti či budoucnosti. Nicméně je Pán Ježíš Kristus zároveň přítomen simultánně a synchronně v minulosti, přítomnosti i budoucnosti. Tento dvojí aspekt Jeho/Její přítomnosti Mu/Jí dovoluje neustále modifikování všech situací takovým způsobem, aby je mohl přizpůsobit neustále se měnícím výběrům všech účastníků a umožnit zkušenost všech důsledků, následků, výsledků a naplnění všech těchto výběrů.

V obecném smyslu, ví a předvídá Božská prozřetelnost Pána Ježíše Krista všechno bezčasové a bezprostorové. Ve specifickém smyslu dovoluje Božská prozřetelnost Pána Ježíše Krista všem sentientním entitám pozměňovat jejich volby a životní osudy

dle jejich svobodné vůle měnit počáteční volbu i s jejími následky. Aktivity Božské prozřetelnosti v tomto zvláštním se omezují na poskytnutí pravých příležitostí pro konání takových změn. Jsou poskytovány všechny příležitosti pro veškeré volby s náležitě definovanými důsledky jakékoliv volby. Současně v každém činu volení je inherentní schopnost pozměňovat, modifikovat, odmítnout či nahradit ten výběr. Takový čin je předvídán Božskou prozřetelností a ta poskytuje příznivé podmínky pro jeho uskutečnění.

Nicméně určité události v negativním stavu a na planetě Nula jsou ***povoleny***, aniž by původně jejich výskyt byl zvolen. Volba být v negativním stavu určuje přiměřenost takového připuštění. Jak víte, negativní stav ve své podstatě nedovoluje nikomu mít takovou svobodu výběru. Volí se být negativní, to jest nesvobodný. Následkem této situace, se tam děje mnoho věcí, které by za jiných okolností nikdy nebyly zvoleny. Budiž znovu řečeno: Toto není ***povoleno***, protože tak tomu chce Pán Ježíš Kristus, nýbrž pro důležité duchovní poučení, které nakonec přivede k nezvolení negativního stavu. Nezvolit si negativní stav je ta pravá volba. Kvůli tomuto náležitému výběru je povoleno, aby se v negativním stavu udály mnohé věci, jež nemají žádný smysl ani význam. Konec konců sám negativní stav nemá žádný smysl ani význam. Jeho jsoucno a bytí, mezi jiným, byly ***povoleny*** jen za účelem ilustrování a demonstrování, že nemá žádný smysl či význam.

Božská prozřetelnost nevládne, neudržuje a neřídí nic ani nikoho donucováním, silou, nátlakem či rozkazováním, nýbrž jen na základě svobodné volby. V Absolutním stavu Pána Ježíš Krista je ve svém jsoucnu a bytí nekonečný počet výběrových možností zřetelně přítomných a rozlišitelných ve svém absolutním smyslu i se svými absolutními následky. Z této pozice Pán Ježíš Kristus vládne, řídí a udržuje veškerý multivesmír i zónu vymístění.

V novém znění tohoto zákona je i zahrnuta i zóna vymístění, jež bývala s dovolením Nejvyššího pod vládou pseudotvůrců. Ta vláda byla od nich odebrána Ježíšem Kristem během Jeho/Její návštěvy v peklech, k níž došlo po Jeho/Jejím ukřižování. Úplná kontrola nad osudy všech v negativním stavu byla získána po plném dokončení procesu fúze a hybridizace hmotného těla-masa v Nevyšším. Nová přirozenost Pána Ježíše Krista prostřednictvím elementů toho těla může proniknout všemi aspekty veškeré zóny vymístění, všech pekel i vaší planety a řídit, ovládat, ovlivňovat a modifikovat jakoukoliv situaci a podmínky tam existující. To Mu/Jí dává příležitost k přípravě všech v negativním stavu k jejich konečnému spasení a vysvobození z negativního stavu a na jeho totální zánik. Takže nyní ovládá Božská prozřetelnost plně negativní stav, majíc na mysli výše zmíněný účel: Spásu a vysvobození.

Podle nového aspektu tohoto zákona je budoucí osud každého určen tím, jaký má vztah k Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista. Čím více kdo přijme tuto Přirozenost, tím více je veden Božskou prozřetelností v duchu svobodné volby. Čím méně se tato Přirozenost uznává, tím více dochází k nevyhnutelnosti, tím méně je svobody volby, tím více je přítomen negativní stav.

Avšak nevyhnutelnost je nevyhnutelná díky počáteční svobodné volbě, kdy se zvolilo být ve stavu a podmínkách či životě nevyhnutelnosti. Ve skutečnosti je pouze jedna

nevyhnutelnost, a to nevyhnutnost si svobodně zvolit cokoliv a zodpovídat za následky jakékoliv volby. V tomto nepopíratelném faktu spočívá význam Zákona Božské prozřetelnosti Pána Ježíše Krista.

Jednou z nejzávažnějších funkcí tohoto zákona je neustálé ujišťování, že jsou přístupny všechny volby kdykoliv a že jsou poskytnuty příležitosti k tomu, aby se nesly či plně projevily důsledky, výsledky a výplody takových výběrů. Platí to jak pro pozitivní stav, tak i negativní stav. V negativním stavu volba nevyhnutelnosti a následků takové volby se plně manifestují, zobrazí a uskuteční na konkrétních příkladech ze života lidí, kteří učinili tak bláznivý výběr.

Dalším důležitým aspektem tohoto zákona je neustálé ujištění, že je možno učinit změnu ve svých volbách, a to pro kohokoliv, kdo si zvolí změnit svůj počáteční výběr ***po*** poučení z důsledků dřívější volby. Integrální součástí tohoto zákona je princip milosrdenství a odpouštění. Tento princip umožňuje zkrátit následky nerozumných výběrů a urychlit proces poučení z nich. Jakmile dojde k uvědomění, že volba byla bláznivá a nevhodná, a jakmile se následky takové volby jasně vidí a jsou v procesu prožívání, pak se může evokovat princip milosrdenství a odpuštění, a tím se proces zastaví. Tento princip působí proti nevyhnutelnosti prožívat konsekvence jakéhokoliv výběru, poskytuje novou příležitost k provedení jiné volby. Je postaráno Zákonem Božské prozřetelnosti o to, aby každý, kdo vzývá tento princip, obdržel odklad.

Vyvolání tohoto principu se docílí plným uvědoměním si tohoto faktu, přiznáním, že k poučení vskutku došlo, přistoupením k Pánu Ježíši Kristu v Jeho/Její Nové přirozenosti, doznáním vlastní bláhovosti, jež se projevila v této věci, a vyznáním lítosti a ochoty se změnit. Když jednou tato prosba je vyslovena před Pánem Ježíšem Kristem, Pán Ježíš Kristus z pozice Své božské prozřetelnosti pečlivě zváží všechny aspekty jedincova života ze stanoviska absolutního vědění toho, co je nejlepší rozhodnutí v té záležitosti. Následky se buď docela zastaví ve svém působení, či upraví, anebo změní, či učiní více snesitelnějšími.

Co si velmi jasně musíte uvědomit s ohledem na tento zákon, je to, že Božská prozřetelnost Pána Ježíše Krista bere v úvahu jen to, co je nejlepší pro každého jedince ze stanoviska jednotlivcova věčného života a ne dočasných okolností, v nichž se to individuum právě nachází. Toto je velmi závažný aspekt Zákona Božské prozřetelnosti. Prosíte-li o něco, co se vám zdá vskutku velmi dobrým nápadem z okamžité dočasné pozice, ale v konečném smyslu splnění vaší žádosti by mohlo ublížit budoucímu vývoji a kvalitě vašeho věčného života, pak vaše prosba bude zamítnuta ve váš vlastní prospěch. Je velmi důležité si uvědomit, že lidští tvorové ve svém postoji tento faktor neberou v úvahu. V důsledku čehož se stávají zahořklými vůči Bohu, jestli jim nevyhoví v tom, o co prosili.

Principem zde je, aby se o nic jiného neprosilo, než aby se splnila vůle Pána Ježíše Krista ve vašem životě v daném čase i trvale. Taková žádost dovoluje Božské prozřetelnosti Pána Ježíše Krista řídit váš život takovým způsobem, aby váš nesmrtelný život v pozitivním stavu byl navěky zajištěn. Takže je to moudré rozhodnutí odevzdat se do rukou této Božské prozřetelnosti a být veden Pánem Ježíšem Kristem a nikoliv vlastní žádostí, přáním a chtěním, jež mohou a také nemusí

být (po většinou nejsou) v souladu s tím, co je pro vás nejlepším v nejzazším smyslu. Pamatujte, že se neznáte v absolutním smyslu. Vaše sebepoznání, jakožto o poznání všeho ostatního, je omezeno vaším relativním stavem. Jenom Pán Ježíš Kristus vás zná v absolutním smyslu. Proto jenom On/Ona ve Své Božské prozřetelnosti ví, co je pro vás nejlepší pro věčnost. S ohledem na negativní stav a všechny jeho následovníky jsou všechny snahy a vládnutí Božské prozřetelnosti Pána Ježíše Krista namířeny k cíli konečného spasení každého v negativním stavu a konečné deaktivace a zrušení negativního stavu. Toto je zákon Božské prozřetelnosti Pána Ježíše Krista.

7. ZÁKON TVOŘIVOSTI, DUCHOVNÍHO UŽITKU A ÚČELU

Tento zákon se odvozuje z povahy Stvořitele.

> *Vlastní této povaze, imanentní jejímu stavu je zde Absolutní potřeba stále tvořit něco nového a odlišného. Ale také je vlastní této potřebě a imanentní jejímu stavu skutečnost, že cokoliv je stvořeno, je stvořeno s úmyslem nějakého důležitého účelu, pro nějaký důležitý užitek.*

Toto je ZÁKON OSPRAVEDLNĚNÍ:

> *Vše, co je a existuje - buď přímým stvořením Stvořitele, nebo z dovolení Stvořitele (negativní stav) - je a existuje pro nějaký důležitý užitek a s nějakým důležitým účelem. Ospravedlnění jeho jsoucna a bytí je skrze jeho užitek a účel. Nemohlo by se stvořit, ani dovolit přivést do plodnosti to, co nemůže sloužit nějakému užitku ani účelu.*

Jakmile něco vyčerpá svou užitečnost a splní svůj účel, nastane jeho konec a je nahrazeno něčím zcela novým s odlišným užitkem a účelem. Žádné dvě věci nemohou být přesně stejné nebo tak být stvořeny či tak připuštěny být a existovat, protože by byly duplikátem stejného užitku a účelu. Bylo by to proti duchu zákona zde formulovaného. Tvořivý čin Stvořitele nikdy není nadarmo. Naproti tomu to, co již jednou vyčerpalo svou užitečnost a dosloužilo svému účelu, nemůže pak být nahrazeno stejnou věcí, neboť již projevilo kvalitu vlastního užitku a účelu. Bylo by to opakováním stejného stavu či situace, které byly zkušenostně prožity dříve. Což by opět bylo mrháním tvořivého úsilí. Proto se musí nahradit něčím docela novým, nikdy dosud neexistujícím a majícím nový účel a užitek. Tento fakt je nutnou podmínkou života veškerého stvoření, aby se vyhnulo stagnaci. Stagnace je smrtelným nepřítelem tvořivého procesu. Takto je tedy celé stvoření ujištěno, že je tu k dispozici vždy něco nového, něco odlišného, co má nový účel a užitek.

Tento zákon platí jak pro Stvořitele, tak i pro všechny sentientní entity stvořené pro určité účely a užitky. Tento zákon naznačuje, že sentientní entity byly stvořeny k podobě i obrazu svého Stvořitele. Proto nosí Jeho/Její Přirozenost v relativním stavu. Touto přirozeností je být tvořivým s účelem a užitkem pro všechny. Hlavním účelem stvoření sentientních entit bylo tudíž to, aby byly tvořivé a aby sdílely svá tvůrčí úsilí se všemi. V tom je jejich užitek pro Stvořitele, Stvořitel, absolutní a absolutně tvořivý, se může projevovat v nekonečných variacích a způsobem tvořivých snah všech sentientních entit. Jelikož tvořivé úsilí v každém vyvěrá z absolutního tvořivého úsilí

Stvořitele, který vždy absolutně je, účely a užitky sentientních entit samy o sobě nevyčerpají nikdy svou užitečnost ani nesplní plně svůj účel. Takže jakmile jsou jednou sentientní entity stvořeny, jsou užitečné a mají účel navěky.

Nicméně produkty jejich tvořivosti nebo cokoliv stvořené pro jejich účel - jakmile splní svůj účel a vyčerpají svůj užitek - v mnoha případech skončí. Tyto produkty samy o sobě nemají absolutní hodnotu, neboť vycházejí z relativních potřeb. Rozličné situace, stavy a okolnosti, v nichž se sentientní entity nalézají v tom kterém zvláštním stupni pokročení a vývoje jejich tvořivých snah, vyžadují rozličné produkty prospěšné povaze každého stupně pokročení. Jakmile ten krok je dokonán, výrobky či nástroje, které mu dopomohly docílit plodného dozrání, nebudou již užitečné a nebudou sloužit žádnému účelu. Jsou nahrazeny něčím novým, co lépe poslouží k vývoji a upevnění dalšího kroku v tvořivém úsilí všech sentientních entit. Jak víte, jedním z takových produktů aktivit některých sentientních entit byl negativní stav. Aktivovaly negativní stav za určitým účelem a pro velmi dobře definovaný užitek. Podle dřívějšího pojímání tohoto zákona mělo se chybně za to, že negativní stav může mít věčný účel a užitek. Mohlo by tomu tak být jenom v tom případě, kdyby byl započat v Absolutním stavu Stvořitele. Ale tak tomu nebylo. Absolutní stav má absolutně pozitivní povahu (Zákon duchovní unilaterálnosti). Proto nikdy nemůže dát zrod čemukoliv s negativní přirozeností. Bylo by to v rozporu s Jeho/Její pravou Povahou.

Avšak sentientní entity, které aktivovaly negativní stav, smějí a mohou započít něco, co nepřichází přímo od Stvořitele. Vychází to z jejich potřeby mít odpověď na duchovní otázku o tom, jak by vypadal život, kdyby se neodvozoval z Absolutního pozitivního stavu Stvořitele a jeho/jejích duchovních principů, nýbrž z nějakého jiného stavu a jiných podmínek. Negativní stav je odpovědí na tuto otázku. Opakuje se: účelem negativního stavu bylo dát odpověď na tuto otázku. Jeho duchovní užitek tkví v odpovídání na otázku živými a konkrétními příklady životních stylů lidských a jiných tvorů, kteří dobrovolně souhlasili prodlévat v negativním stavu právě pro tento účel. Takže je očividné podle požadavků tohoto zákona, že negativní stav nemůže pokračovat provždy, nýbrž jen do té chvíle, až úplně odpoví na tuto otázku všem pro poučení.

Proces poučování se je věčný. Avšak předmět je procesem dočasným, dokud se dokonale neovládne. Když jednou se něco plně pozná, předmět poznání není déle nutný, neboť již posloužil předmětu poučení. Nedá se z něj ničemu více naučit. Je tudíž vyřazen z učební osnovy. Namísto toho vstupuje do jsoucna a bytí nový předmět, který přináší příležitost naučit se něčemu úplně novému. Nesprávný dojem mnohých lidí o věčném pokračování negativního stavu povstal z toho, že si popletli proces poučení (který nikdy nepomíjí) s předmětem poučení (jenž pokračuje tak dlouho, až je docela ovládnut).

Věčné trvání negativního stavu by bylo v rozporu s tímto zákonem, neboť je subjektem i objektem poučení, nikoliv procesem samotného poučení. S výjimkou Absolutního stavu a sentientních entit, jež vycházejí z tohoto Absolutního stavu, všechny subjekty a objekty poznání jsou omezeny svým obsahem. Kdyby tomu tak nebylo, nikdo by nebyl schopen naučit se něčemu o něčem. Bylo by to zoufalou situací pro stvoření, neboť by bylo navěky ve stavu nemohoucnosti vůbec něco poznat. Stále by se učilo poznávat

tutéž věc bez naděje ovládnout subjekt a objekt svého poznání. V takovém případě odpověď na výše uvedenou otázku by nemohla nikdy být poznána a všichni lidé by byli odsouzeni zůstat či být uzamčeni v jednom stavu a kondici až na věčnost. Takový osud by vedl k existenciální sebevraždě veškerého stvoření. A to by byl konec všech tvůrčích snah. Situace takového rázu by nemohla posloužit žádnému účelu ani užitku. Dle tohoto zákona, něco takového je naprostou nemožností.

Novým aspektem a obnovení v tomto zákoně je to, že jediným Absolutním Stvořitelem v jsoucnu a bytí je Pán Ježíš Kristus v Jeho/Její Nové přirozenosti. Absolutní změna v Jeho/Její Přirozenosti dokazuje ten fakt, že absolutní výchozím bodem všech pozitivních změn je změna v samé přirozenosti Stvořitele. Tento fakt nebyl znám před tím, než došlo k dokonání procesu změny v Nejvyšším, který se stal Pánem Ježíšem Kristem. Jelikož tato změna má absolutní rozměry, bude mít poznávání aspektu této změny nekonečné možnosti. Tato změna započala úplně novou éru tvořivého poučování, které určí všechny tvořivé snahy všech sentientních entit až do konce současného časového cyklu. V této skutečnosti je jeden z mnoha nekonečných účelů a duchovních užitků Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista.

Od nynějška veškeré tvořivé úsilí všech sentientních entit bude záviset od jejich schopnosti a ochoty přijmout tuto novou přirozenost a přizpůsobit vlastní povahu ve své struktuře a dynamice Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista. Čím více ji budou přijímat, tím víc tvořivosti, duchovního užitku a účelu bude v jejich tvořivém usilování, a tím více významu a životního účelu se získá obecně i v jejich vlastních životech zvlášť.

8. ZÁKON DUCHOVNÍHO POKROKU

Tento zákon byl široce definován a prodiskutován v knize *Základy lidské duchovnosti*. Zákon v zásadě tvrdí:

> *Každá sentientní entita vstupuje do jsoucna a bytí v určitém bodě stvoření, do určitého stavu, procesu, rozpoložení či času a prostoru. Ve chvíli svého vstupu zahajuje svůj život na nejnižším bodě duchovního uvědomění a postupuje od tohoto momentu výš a dopředu, aby se již nikdy fyzicky či duchovně nevrátila přesně na stejné místo, do téhož času, stejných podmínek, téhož stavu či procesu. Žádné dva stejné či podobné stavy se nemohou žádným způsobem, žádnou cestou ani formou jakkoliv zopakovat ani prožít.*

Způsoby projevu tohoto zákona berou na sebe mnohé formy. Hlavní aspektem tohoto zákona je jeho diskrétní a souvislý modus. Existuje oddělená a kontinuitní progrese. Postupování od jednoho kroku k druhému, od jednoho stupně k jinému, od jedné dimenze k jiné, od jednoho stavu k druhému či od jednoho místa k druhému je vždy diskrétní. Neexistuje mezi nimi přímé spojení, až na to, že jedno předchází druhému a že jedno následuje předešlé. V tom smyslu pouze vzájemně souvztaží.

Dobrým příkladem diskrétní modality je vaše inkarnace na planetě Nula. Neexistuje spojení s tím, ba ani vědomá paměť toho, co jste prožívali, než jste přišli na tuto

planetu. A nejen to: vaše planeta nemá přímé spojení se žádným jiným místem. Ve vaší Sluneční soustavě existuje několik planet. Všechny spolu závisejí vzájemnou gravitací, ale není mezi nimi žádné fyzické spojení. Jsou uzavřeny ve vlastních sférách a prostředích, které není možno přenést na žádnou jinou planetu. Po opuštění vaší planety a vlastního těla nebudete moci přenést planetu ani tělo do příštího kroku či jiné úrovně nebo dimenze. Můžete nastoupit po své planetě a svém těle do nějakého nového stavu, jiného těla, místa či postavení, ale nebudete schopni vzít něco konkrétního z předešlého kroku vyjma svých vzpomínek a vjemů, za účelem srovnání na nich vybudovaném.

Toto je diskrétní modus duchovní progrese. Plyne z něj, že se nikdy nebudete moci vrátit zpět do stejné situace způsobu prožívání, jak by tomu rádi věřili mnozí adepti bláhového konceptu reinkarnace. Podle fyzického pojímání reinkarnace opakovaně jste na stejné planetě a v tom případě procházíte stejným procesem hmotného narození v matčině lůně, ba navíc ocitáte se ve stejném přírodním stupni negativního stavu. Máte zde tedy nejméně trojnásobné zopakování stejných okolností. Taková možnost by byla docela v rozporu s tímto zákonem. Toto tvrzení platí pro každou situaci nebo dimenzi stvoření, nejen pro vaši planetu a zónu vymístění. Diskrétní modalita duchovní progrese vylučuje jakoukoliv možnost fyzické, doslovné reinkarnace v jakémkoliv místě či stavu.

Naproti tomu, souvislý modus duchovní progrese platí pouze v rozmezí toho kterého kroku, stupně, na téže úrovni, dimenzi, ve stejném stavu či procesu. Když se jednou postavíte na určitý stupeň, zůstanete tam tak dlouho, pokud ten krok nebude moci již nic více nabídnout pro vaši duchovní progresi. Začnete na nejnižším stupni znalosti, týkající se obsahu toho kroku, a končíte s největším možným věděním o jeho obsahu, jak se vztahuje k vašim potřebám. Od nejmenšího k největšímu je souvislý modus duchovní progrese. Od nejnižšího k nejvyššímu je její diskrétní modus. Korespondenční významy slov ‚nejnižší' a ‚nejvyšší' jsou ve skutečnosti ta nejzevnější pozice a ten nejniternější stav. V negativním stavu má tento proces ovšem regresivní povahu, ale se stejným základním trendem.

Celý proces duchovní progrese či regrese (v negativním stavu) je u každého vždy určen jeho postavením vzhledem k Absolutnímu stavu, to jest, vůči Pánu Ježíši Kristu. Toť jeden z nejvýznačnějších aspektů tohoto zákona. V novém souznění tohoto zákona od této chvíle jsou rozsah, stupeň a kvalita duchovní progrese či regrese v jakékoliv jejich modalitě určeny tím, jaký se zaujímá postoj vůči Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista. Jelikož toto je docela nový stav, který úplně nahrazuje dřívější, není déle již možná pravá duchovní progrese bez uznání a přijetí Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista na prvním místě. Jak můžete mít vztah k někomu či něčemu, co již neexistuje? Toto jen nový Zákon duchovního pokroku.

9. ZÁKON VĚČNÉHO POKRAČOVÁNÍ

Jakákoliv sentientní entita, jež je nositelkou jakéhokoliv elementu či atributu života, emanujícího z Absolutního pramene života - Pána Ježíše Krista (dříve Nejvyššího), musí pokračovat ve svém jedinečném, osobním a individuálním životě jako sebeztotožněná osobnost, zřetelně odlišná od

všech osobností jiných, jako své vlastní já jsem ‚navěky' v modalitě věčného sebeuvědomění.

Je důležité zde zdůraznit slova ‚jedinečný', ‚sebeztotožněný', ‚výrazně rozdílná osobnost', ‚vlastní já jsem' a ‚věčné sebeuvědomění'. Důvodem pro toto zdůraznění je vyhnout se falešnému dojmu, který vyvolávají mnohá tak zvaná duchovní učení na vaší planetě a po celé zóně vymístění, prohlašující, že někde po cestě jedinec ztratí vlastní identitu jako sebeuvědomující se výjimečné individuum, a že splyne s Bohem, a stane se tak sám jakýmsi bohem nebo jedním s Bohem. Co je platné takové marné splynutí, neexistuje-li vědomí toho, že se existuje a že jeden je částí toho imaginárního Boha? Tohle se řece rovná věčné smrti. Jak se může dle Zákona validace potvrdit platnost faktu osobního splynutí, nebude-li žádná osobní, soukromá, intimní, jedinečná a plně vědomá uvědomělost zkušenosti prožití tohoto aktu? Neexistuje-li žádná jasně prožívaná uvědomělost toho faktu, pak se čin nemůže potvrdit jako platný. A proto z hlediska všech praktických účelů nikdy nenastal.

Smysl jakéhokoliv jsoucna a bytí se vyvozuje z uvědomění si toho jsoucna a bytí. Pokud si vzpomínáte, život v multivesmíru závisí jedině na mentaci sentientní mysli. Život jakéhokoliv specifického aspektu jsoucna a bytí toho multivesmíru závisí na specifické, výjimečné a nenapodobitelné duševnosti rozmanitých sentientních myslí. Avšak tento akt je řízen výše definovaným Zákonem obměněné jedinosti a rovnosti. Čím větší stupeň rozmanitosti sentientních myslí, tím je větší přítomnost Pána Ježíše Krista. Jelikož Absolutní přirozenost Pána Ježíše Krista je na věčné věky nevyčerpatelná, je zapotřebí pro prožívání stále většího stupně Jeho/Její přítomnosti neustále tvořit výjimečné, neduplikovatelné a sebeuvědomělé jedince, jejichž jsoucno a bytí umožňuje takovou životně nezbytnou zkušenost.

Zmizení těchto jedinců v Absolutním stavu Pána Ježíše Krista by činilo tuto zkušenost méně a méně možnou, až by veškerý multivesmír přestal existovat. A v takovém činu by nebyl žádný účel ani užitek. Bylo by to porušení sedmého zákona formulovaného výše. Je však i jiný aspekt tohoto zákona, jenž je nutno formulovat.

Dle tohoto zákona nezávisí jedinečný věčný život jakékoliv sentientní entity na zevních či fyzických formách svého projevu. Zatím co jedinečných duch a duše jsou nositeli života, fyzické tělo jím není. Žije pouze přítomností ducha a duše v té zvláštní formě. Proto tato forma je modifikovatelná, měnitelná, nahraditelná a zničitelná. Posuzovat to, co probíhá a děje se ve sféře ducha, podle stavu těla neboli zevní formy, je hrubým omylem. Mnoho poblázněných lidských tvorů na vaší planetě má za to, že zastavení života v jejich tělech znamená konec jejich života a že sami přestávají být a existovat.

Zevní forma čili fyzické tělo je zvoleno duchem a duší každého jedinečného individua v souladu s těmi duchovními potřebami, které jedinec má s ohledem na svou duchovní progresi. Pokud si vzpomínáte z dříve formulovaného zákona (č.8), nejsou zevní formy vlastní manifestování přenosné do jiného stavu, místa a kondice, pouze v mezích téhož místa a stavu. Nastane-li potřeba přesáhnout ten stupeň pokročení, stav, okolnosti, to místo či co všechno tam je, pak se odkládá zevní forma vlastního projevování - nezáleží na tom, jakými prostředky - a vezme se nějaká jiná forma. V tom okamžiku nezůstane

žádný život v té formě, která se vrátí zpět do prvotního stavu svého prostředí, z něhož byla vytvořena a oživena sentientní myslí (duchem a duší).

Nový aspekt tohoto zákona se vztahuje na kvalitu jednotlivcova věčného pokračování. Od nynějška bude taková kvalita určena postavením a postojem, jaký se zaujímá vůči Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista. Úplné ztotožnění se s touto přirozeností poskytne co největší dávku významu, rozkoše, uspokojení a motivovanosti pro toto věčné pokračování a větší stupeň jedinečnosti, individuálnosti, sebeuvědomělosti, nezávislosti a smyslu neopakovatelnosti vlastního ‚já jsem'. Toť nejžádoucnější vyznění takové totožnosti, neboť se tím zajišťuje stále větší stupeň přítomnosti Pána Ježíše Krista. Není většinou potěšení, rozkoše a povznesen ve stvoření, než prožívat takovou stále se zvětšující přítomnost Pána Ježíše Krista v co nejhlubší osobní, soukromé a intimní modalitě. Je nekonečnou inspirací a nevyčerpatelným blahem pro každou entitu v jsoucnu a bytí.

10. ZÁKON DUCHOVNÍ MORÁLNOSTI A ZKUŠENOSTI

Tento zákon definuje to, co je náležité, správné a mravní ze stanoviska duchovních principů. Určuje, co je žádoucí a přijatelný způsob prožitku a chování. Stanoví:

> *Všechny zkušenosti, chování, činy, myšlenky, pocity, žádosti, přání, chtění, záměry a tendence jsou duchovně vhodné, správné a mravní, odvozují-li se z náklonnosti poskytovat obecné blaho, vzájemný prospěch a užitek pro všechny a jestli se konají, vyjadřují nebo pociťují v zájmu Pána Ježíše Krista, jiných a sama sebe.*

Může se prožívat všechno, co je jen možno zakoušet zkušenostně, koná-li se to s myšlenkou na tento účel. Není nic zakázáno ani se nic neomezuje, je-li úmysl dobrý a motivace správná a koná-li se to za účelem zvelebení a obohacení vlastního života, za účelem stát se lepším jedincem, osobou více duchovní, silněji milující a moudřejší osobností, individuem s větším poznáním a bohatšími znalostmi, úplně odpoutaným od sama sebe (ve smyslu egoistických stavů). Skromnějším, pokornějším a nevinnějším jedincem, užitečnějším, blahodárnějším a více nápomocným individuem, více a více podobným Pánu Ježíši Kristu.

Neexistuje jiná definice duchovní mravnosti a zkušenosti. Je duchovně nemravné tento fakt popírat. Je duchovně nemorální zapírat jsoucno a bytí duchovních principů. Je duchovně nemravní popírat existenci Stvořitele.

V novém spoluoznačení a vyznění tohoto zákona je duchovně nemorální popírat nebo odvrhovat fakt, že Nejvyšší učinil Své Božství lidským a Své lidství Božským. Největší duchovní nemravností je popírat a omítnout Novou přirozenost Pána Ježíše Krista. Každý, kdo to činí, dopouští se duchovního cizoložství. Je duchovně nemorální popírat Nové zjevení Pána Ježíše Krista a zde formulované duchovní zákony.

Sexuální mravnost není vyloučena z tohoto zákona. Jakákoliv sexuální úchylka a perverze normálního pohlavního aktu je duchovně nemravná, protože je v rozporu s fundamentálními principy jednoty maskulinity a femininity. Pohlavní úchylka a perverze není určena sexuálním aktem mezi svolnými dospělými mužem a ženou (bez

ohledu na polohu a způsob koitu), nýbrž v odmítnutí sexuálního styku s osobou opačného pohlaví nebo provádí-li se to způsobem ubližujícím a škodlivým, jak pro partnera, tak i sama sebe.

Je duchovně nemorální být sexuálně angažován s kýmkoliv pro jakékoliv sobecké, nízké nebo bezohledné důvody. Toto platí i v případě vlastního manželského protějšku.

Je duchovně vysoce morální a náležité být sexuálně angažován s jakoukoliv ***svolnou*** dospělou osobou opačného pohlaví, je-li to konáno v zájmu vzájemného sdílení, společného prospěchu a vzájemného zvelebení a obohacení vlastních životů a pro čisté potěšení, rozkoš a uvolněnost. Týká se to tak zvaných svobodných i tak zvaných ženatých/vdaných jedinců. Vše, co napomáhá duchovní progresi a přispívá k nekonečné rozmanitosti s ohledem na duchovní realitu stvoření, jež se jedinečně zrcadlí v každém jednotlivci, je duchovně vysoce morální a vhodné.

Vše co přispívá k větší znalosti a většímu chápání Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista, jiných a sama sebe je duchovně mravné a náležité.

Vše, co překáží takové zkušenosti prožitku, je vysoce nemravní a nebezpečné. V tomto ohledu je povšechnost povahy negativního stavu úplně nemravná, neboť popírá platnost tohoto zákona. Naproti tomu uvaluje negativní stav na lidský život omezení, ohraničení a tabu, která tak znemožňují zážitky nutné pro náležitý duchovní růst a vývin. Je vysoce nemorální klást taková omezení, zákazy a tabu na kohokoliv. Je to porušením zákona svobody volby kvůli principům (č.1) a proti potřebě mít neomezené zkušenosti za účelem, jak byl definován v tomto zákoně.

Nic škodlivého a nic, co ubližuje, nemůže přicházet ze zkušeností prožitku, je-li to konáno z pozice lásky a moudrosti a v zájmu toho, co je vylíčeno v tomto zákoně.

Je duchovně vysoce nemravné a nebezpečné popírat skutečnost, že Nová přirozenost Pána Ježíše Krista je jak Absolutně maskulinní, tak i Absolutně femininní. Z toho vyplývá ten fakt, že je duchovně nemravné a nebezpečné dávat přednost nebo zdůrazňovat jeden princip na úkor druhého, zvláště s ohledem na mužský a ženský rod, považovat jeden za hodnotnější a božštější než druhý. Je duchovně vhodné náležité a morální považovat muže i ženy za sobě rovné a stejně hodnotné ve všech ohledech bez jakýchkoliv výjimek a výsad.

Je duchovně vysoce nemravné komukoliv cokoliv nutit, vnucovat a vlichocovat a manipulovat, využívat, zneužívat, podvádět, oklamávat či úmyslně a vědomě zavádět lidi jakýmkoliv způsobem (včetně sexuálních záležitostí).

V novém spoluoznačení tohoto zákona je vše, co přispívá k ustanovení osobního, soukromého a intimního vztahu s Novou přirozeností Pána Ježíše Krista, děním nanejvýš mravním a žádoucím. Takové osobě je vše dovoleno, neboť bude konat vše s Pánem Ježíšem Kristem, z Něho/Ni, přes Něj/Ni, skrze Něho/Ni, a to v duchu nepodmínečné lásky a zpytující moudrosti, jež rozená, co se děje z vůle Pána Ježíše Krista a co přichází z negativního stavu. Taková osoba nebude mít žádnou chuť, žádné přání ani potěšení činit cokoliv z negativního stavu ani to, co se líbí negativnímu stavu.

Fundamentální aspekt tohoto zákona je v tom, že nikdo nemůže posuzovat, zda se chová morálně či nemravně - jak to definuje tento zákon - podle zevních povrchních kritérií. Mnozí lidští tvorové navenek splňují požadavky tohoto zákona, avšak vnitřně nejsou v souladu s principy tohoto zákona. Naproti tomu, mnozí lidé se zdánlivě chovají nemorálně - podle definice jiných lidských tvorů nebo lidských zákonů - zatím co jejich niterný záměr a motivace jsou v souzvuku s duchem tohoto zákona.

Proto je vysoce duchovně nemorální posuzovat kohokoliv v jakémkoliv ohledu podle zevních faktorů. A jelikož niterné faktory jakéhokoliv chování a postoje jsou známy jenom Pánu Ježíši Kristu a Nejniternější duchovní mysli samé osoby, je duchovně mravní ponechat všechen soud Pánu Ježíši Kristu. Je to něco, co má zůstat mezi Ním/Ní a každým individuem. V nejposlednějším smyslu, v novém spoluoznačení tohoto zákona, je ode dneška duchovní mravnost a zkušenost určena výhradně jedincovým vztahem vůči Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista.

Ten/ta, co má uši k slyšení a naslouchání, nechť slyší a poslouchá to, co Pán Ježíš Kristus zjevuje v této kapitole.“

Kapitola jedenáctá

POJETÍ HŘÍCHU A LIDSKÝCH PROBLÉMŮ

Dne 22. února 1988 v 6:00 hodin ráno bylo ke mně slovo Pána Ježíše Krista, řkoucí:

„To, co se v této kapitole bude probírat, má přímý a důležitý vztah k desátému duchovnímu zákonu, formulovanému na konci předchozí kapitoly (Zákon duchovní morálnosti a zkušenosti). Zatímco v tom úseku předešlé kapitoly byla tendence dívat se na jednotlivcovo chování ze stanoviska toho, co je a co není správné a vhodné, půjde v této kapitole o náležité pojímání, definování a chápání toho, co lidé nazývají hříchy a co považují za lidské problémy.

Pojem hříchu otřásá lidským vědomím a veškerým Stvořením od samého začátku aktivace negativního stavu (mnoho miliónů let) až do dnešní doby a bude to trvat tak dlouho, až nastane naprostý konec negativnímu stavu. Pojem lidských problémů má přímo co dělat s pojmem hříchů, neboť před aktivací negativního stavu žádné sentientní entitě nebylo známo, co jsou problémy.

Oba pojmy jsou ve skutečnosti charakteristickými pro typickou lidskou éru definovanou v knize *Základy lidské duchovnosti* a nově probranou v poslední kapitole knihy *Hlavní ideje Nového zjevení*. Před tím, než se lidští tvorové objevili na vaší planetě, tyto koncepty nebyly vůbec nikomu známy, ani nikým prožívány.

Většina náboženství na vaší planetě nesprávně usoudila, že původ hříchů možno vystopovat u jediné osoby jménem Adam a jeho ženy zvané Eva, jakožto i u jediného živočicha nazývaného ‚had' v nějaké zahradě, které se říká Eden. Vyprávění o Adamovi a Evě a o svůdci hadovi je symbolickým vylíčením zrodu či původu hříchu a lidských problémů, avšak ve svém doslovném smyslu tento příběh nemá vůbec co dělat s jakoukoli fyzickou realitou.

Pokud si vzpomínáte ze zjevení, daného skrze Swedenborga i zprostředkovatele tohoto přenosu, byl Adam původně, před stvořením Evy, reprezentantem prvních androgynních lidí na planetě Zemi, kteří uvedli příznivé podmínky na té planetě pro to, co se mělo vyvinout po jejich odchodu. Kdežto Adam a Eva představují druhý typ lidí, kteří se objevili na planetě Zemi v oddělené formě muže a ženy. V této formě oddělenosti, zobrazené odlukou femininity od maskulinity, se nalezly příznivé podmínky pro počáteční proces aktivace negativního stavu. Že zde se nejedná o dva samostatné jedince, je zřejmé z Genese (první knihy Mojžíšovy) 5:2, kde Bůh nazývá muže a ženu člověčenstvím.

Jak si jistě vzpomínáte, přestavovala zahrada Eden stav vědění a moudrosti, jaké tito lidé vlastnili a užívali. Had představuje počitkové a smyslové vybavení lidských fyzických orgánů, sloužících pro přijímání popudů ze zevního prostředí a pro vyslání popudů do zevního světa.

V hlubším smyslu, jenž do tohoto okamžiku nebyl zjeven, představuje Adam ve skutečnosti originální Nejniternější duchovní mysl člověčenstva. Eva reprezentuje původní vnitřní mysl čili duševnost člověčenstva, která se vždy odvozuje z Nejniternější duchovní mysli (pamatujte si, že vše probíhá od toho nejniternějšího - duchovního k tomu, co je nejzevnější - přírodní), jak je zřejmé ze skutečnosti, že Eva byla stvořena z Adama, totiž z vnitřních duchovních principů, jak se vyskytují a postupují směrem k naplnění účelu svého zevního projevování a stávání se. Had v této souvislosti představuje původní zevní mysl člověčenstva. Jak jste si povšimli, v tomto bodě se užívá slovo ‚člověčenstvo' namísto správnějšího lidstva'. Tenkrát nebyli lidští tvorové, nyní se vyskytující, ještě zfabrikováni. Termín ‚člověčenstvo' zde značí jak ženy, tak muže. ‚Člověk' v tomto označení neznamená muže, nýbrž kombinaci obou - muže i ženy.

Život v zahradě Eden před Pádem představuje jednotu, jedinost a harmonii těchto substanciálních aspektů jedné sentientní mysli v plném vědomí, uvědomělosti a znalosti všech zákonů a principů, vládnoucích v duchovní, duševní i fyzické říši. Jak vidíte, neexistovala zde žádná nesouladnost či odloučenost. Proto žádné hříchy či problémy nebyly myslitelné. V té době také neexistovaly žádné nevědomé procesy ani neznalost.

‚Had' také představuje vědecké výzkumy zevní mysli pomocí senzoriálních a senzuálních nástrojů, vztahujících se k životu na planetě a vůbec k zevnějšímu prostředí. Takže zvíře zde reprezentuje citovou náklonnost dívat se navenek za účelem regulování zevního prostředí a jeho přizpůsobování podle potřeb člověčenstva. V tomto je účel a užití jakékoliv zevní mysli. Jak se tak neustále díváte směrem navenek, může se vám stát, že se začnete převážně zabývat tím, co se děje zvenčí mimo vás. V takovém sklonu se skrývá nebezpečí, že budete tak pohlceni v aktivitách, týkajících se zevního světa, že je najednou budete považovat za oddělenou entitu neboli stav či okolnosti, nezávislé na sentientí mysli. V takovém posuzování je símě pro možnost aktivování negativního stavu.

Oddělování čehokoliv existujícího mimo sentientní mysli do jeho vlastní nezávislé jedinečnosti nakonec umožňuje shledat jej jako mající život v sobě a ze sebe, bez jakékoliv vytvářející sentientní síly. Fundamentální duchovní pravidlo, které se zde musí zopakovat, je v tom, že vše, co existuje a je, je a existuje díky představě o jsoucnu a bytí v sentientní mysli. V absolutním smyslu, veškeré stvoření je možné jenom proto, že je konkretizovanou ideou Absolutní sentientní entity - Boha Nejvyššího - nyní Pána Ježíše Krista.

Avšak - jak si vzpomínáte - jakmile ta idea je konkretizována, odívá se do vlastního nezávislého jsoucna a bytí, aby tak zrcadlila přirozenost svého Stvořitele, jenž je Absolutně nezávislou sentientní bytostí. Tak je tomu v absolutním i relativním smyslu. Nicméně je pramen života té nezávislosti (v relativním stavu) vždy ve vytvářejícím činiteli či stavu.

Díváte-li se na něco navenek od sama sebe a přitom vidíte, jak to něco se vzmáhá a žije, aniž by bylo někým zřejmě řízeno, pak můžete ztratit pravou duchovní perspektivu a než byste to viděli jako svou vlastní konkretizovanou ideu, počnete to považovat za

nezávislé jsoucno a bytí bez jakékoliv spojitosti se svým původním zdrojem. Nakonec můžete dojít k závěru, že není žádného takového zdroje. Tak zevní mysl neustálým díváním se a zkoumáním toho, co je zvenčí, může dojít k podobnému závěru. Tím dochází k nebezpečnému sklonu směrem k separaci.

‚Jsou-li věci ode mne odloučeny', může říci zevnější mysl, ‚a mají-li své vlastní nezávislé jsoucno i bytí, pak je docela myslitelné, že já, vnější mysl, mám své vlastní jsoucno a bytí, nezávislé na žádném jiném aspektu celé sentientní mysli.' Když už dojde k vzniku takové představy, pak se musí vyzkoušet.

Povšimněte si, prosím, že had se se svou otázkou obrací ne na Nejniternější duchovní mysl - Adama, nýbrž na duševnost, to jest na vnitřní mysl, jež se zve ženou. Důvodem, proč se interiorní mysl nazývá ženou je, že ta mysl tvoří duši jakékoliv sentientní entity, jakožto i veškerého stvoření i Pána Ježíše Krista. Duchovní mysl lidského jsoucna a bytí spočívá v jeho duši - ženě. Bez duše - ženy, nemá duch - muž prostředky k projevování svého života. Kdežto bez svého ducha - muže nemá duše - žena žádný život. Z této pozice je jejich rovnost absolutní.

Takže had čili vnější mysl se obrací na vnitřní mysl - duši s ideou, která se nabízí duchu - duchovní mysli k uvážení za účelem jejího možného uskutečnění. Povšimněte si, prosím, velmi pečlivě, odkud přichází ta otázka či myšlenka. Zde dochází k naprosto prvnímu porušení duchovního zákona - idea nevychází z nejvnitřnější úrovně duchovní mysli, nýbrž, namísto toho, z nejvíce zevní úrovně zevnější mysli. Není záležitostí vnější mysli počínat jakoukoliv ideu, neboť taková činnost prostě není její funkcí.

Toto právě je prvním krokem ve směru k odštěpení a odluce zevní mysli od svého pramene - Nejniternější duchovní mysli. Jak vidíte, je zde položen základ pro aktivaci negativního stavu a pro zcela plodonosný příchod hříchů a lidských problémů. Nápad se ovšem týkal poznání toho, co se stane, bude-li se původ života a vědomě cítících entit odvozovat ne z niterného, Božského, duchovního zdroje, nýbrž na místo toho z nějakého jiného pramene či vůbec z žádného pramene, ale z jakési divoké náhody či statistické pravděpodobnosti či jakýchkoliv jiných prostředků. Jak by takový život vypadal? Je takový život vůbec možný? A je-li tomu tak, pak jak, jakým způsobem by se lišil od toho, co je znám a prožívá se právě nyní?

Konec konců neexistovala žádná zkušenost takového života, a to na žádné úrovni sentientní mysli. Chybělo zde něco důležitého. Jak můžeme pokračovat ve svém životě, nemáme-li zkušenost něčeho docela odlišného? Toto je, na co se vlastně had - zevní mysl ptá duševnosti - vnitřní mysli - ženy. Interiorní mysl - žena vnímá platnost té otázky. Je přece funkcí duše - ženy mít takové vjemy, které slouží jako potrava pro myšlení i cítění. Vskutku, ten nápad stojí za to, aby byl prozkoumán. Především se už vyskytuje. A jakmile se už jednou vyskytuje, musí se stát skutečností. Platnost jeho reality se může potvrdit jenom důsledky, následky a výsledky jeho uskutečňování (vzpomeňte si na pátý zákon - Zákon duchovního potvrzování platnosti a účelu). Tragédií je pouze to, že nápad přišel ze špatného konce. Neboť odpověď musí být dána prostředky a jazykem, které jsou vlastní zevní mysli - konkrétním, faktickým způsobem vnějšího prožitku.

Duševnost - vnitřní mysl - žena zjistí, že ta myšlenka je zajímavá, předloží ji Nejniternější duchovní mysli - muži. Není-li původcem té představy, nemá duchovní mysl v této věci na vybranou, než uznat její platnost. Jakmile je uznána nejniternější myslí jako platná, pak se tato idea stane doopravdy živou a začne prospívat a žít svým vlastním nezávislým životem. V té chvíli, kdy se toto provede, pojem hříchu vejde do života a vytváří všechny lidské problémy.

Ze shora uvedeného vylíčení je zřejmé, že hřích a lidské problémy, to jest negativní stav, má svůj původ v nejvíce zevní venkovní části zevnější mysli sentientních entit, jež žily na původní planetě Země. Proces jeho aktivace byl popsán jinde (*Základy lidské duchovnosti*, a v kapitole šesté této knihy ‚Tajemství o pseudotvůrcích'. Viz též příští kapitolu). Zde se to již nebude opakovat.

Jak tedy lze definovat hřích a lidské problémy z tohoto hlediska?

Jak můžete vidět, nemá tradiční náboženská definice hříchu žádnou vynikající vlastnost. Je bláznovstvím usoudit, že jedna nebo dvě osoby zhřešily tím; že neuposlechly Boha, který je schválně pokoušel, když postavil uprostřed rajské zahrady zvláštní druh stromu, jehož ovoce jim zakázal jíst. Proč by měl Bůh škádlit tuto dvojici tak surově? Nezdál by se takový Bůh poněkud dětinským či senilním tvorem, jenž by úmyslně stvořil lidi zvědavé na poznatky, a pak by je ochudil o zisk této nejzávažnější znalosti? Takový postoj přece nemá hlavu ani patu. Jak Einstein poznamenal: Bůh nehraje v kostky se svým Stvořením (‚s vesmírem' podle jeho slov). Bůh tak krutě nežertuje.

Je očividné, že je použito hluboké alegorie v příběhu Genese, aby se upozornilo na nebezpečí, které nastane, když bude aktivován negativní stav. Sděluje se v něm varování neuposlechnout přání zevní mysli přijít s myšlenkami, jež by vedly k aktivaci negativního stavu. Jenom zevní mysl v tom nejzevnějším světě stvoření může toto učinit, dostane-li možnost a příležitost. Varování zde je zřejmé: Nedávejte zevnějšnosti zevnějšností takovou možnost a příležitost, protože by to vedlo k aktivaci negativního stavu. A jakmile je negativní stav aktivován, musí pak cele proběhnout svou dráhu. Nemůže se zastavit, pokud se zcela neprojeví, neuskuteční a nezpřítomní v plnosti svých možností. Toto je duchovní zákon, jenž se nesmí porušit.

Když už se idea vyskytne, zvláště pak v sentientní mysli, bez ohledu na to, na jaké úrovni té mysli, pak musí postoupit až ke svému stávání se. Plně se projeví před tváří veškerého stvoření, aby se uplatnila nebo byla zamítnuta. Aby se mohlo učinit řádné rozhodnutí - zda tu ideu potvrdit jako platnou, nebo zavrženíhodnou - musí se nejprve jasně projevit ve svých důsledcích, následcích a výsledcích. Jiné cesty není. A to je tedy to, co ve skutečnosti sděluje příběh, zaznamenaný v Genesi, v kapitole 3, v *Biblí Svaté* (mimo mnohé jiné, což však se netýká předmětu této kapitoly).

Jinou stránkou tradiční náboženské definice hříchu je prosté vyjmenovávání druhů chování, jež se považuje za hříšné. Typický příklad takového zakázaného chování je v doslovném významu Desatera přikázání. Děláš-li něco, co se nesmí podle těchto přikázání či podle jakýchkoliv jiných zákonů, pášeš hřích. Takto vypadá proklamační definice. Je to rozkaz, který se musí poslechnout bez jakýchkoliv dotazů a bez určování

důvodů, proč je to které jednání hříšné. Jako dobrý příklad nedůslednosti podobné definice je přikázání: ‚Nezavraždíš, nezabiješ.' Ale je docela v pořádku povraždit milióny lidských tvorů v lidských světových válkách, ba i být dekorován a chválen pro takové činy. V jednom případě můžeš být odsouzen k smrti, kdežto v jiném případě můžeš být vyvýšen a vyznamenán řádem pro stejný čin.

Samozřejmě zde máme zcela jinou situaci. Naznačuje se, že stejný čin, viděn v odlišné perspektivě, může a také nemusí být hříšným.

Nicméně Desatero přikázání je po většině formulováno v záporech: ‚Nebudeš' činit to a to! Způsob takové formulace nevede k definici toho, co je hřích. Na místo toho uvádí, co se nemá dělat, aby se vyhnulo hříchu a následným lidským problémem. Nezapomeňte, prosím, že řeč Desatera přikázání je negativní, pronáší se z pozice negativního stavu pro negativní lidské tvory. Tací tvorové nejsou s to vidět či pochopit, co se má dělat. Nejdříve potřebují, aby se jim řeklo, co mají dělat, než budou moci pochytit, v čem je význam a potřeba správného chování. Musí se s nimi mluvit z postavení ‚vzhůru nohama', pozice to, v jaké žijí. Jinak vám neporozumí. Ano, jenom až jim vyložíte, co by se nemělo dělat, můžete pokročit k vylíčení toho, co by se dělat mělo a proč se to má dělat. (Více o Desateru a jeho skutečném významu bude v kapitolách dvacáté čtvrté a dvacáté páté této knihy).

Avšak v pozitivním stavu je situace docela jiná. Lidem tam se nemusí povídat, co se nemá dělat. Uvádět něco v negativních pojmech předpokládá, že něco takového provádějí. Činí-li to, pak nejsou v pozitivním, nýbrž v negativním stavu. Proto přikázání takového rázu jsou pro ně nadbytečná a bezvýznamná. Pouze negativní stav potřebuje přikázání. Lidé v pozitivním stavu mají zakořeněny ve svých srdcích všechny duchovní zákony, které vládnou v multivesmíru. Tyto zákony jsou integrální částí jejich životů a necítí potřebu vyptávat se, proč je tomu tak. Z postavení pozitivního stavu je naprosto jasné, proč něco je, jak je.

Při definování pojmu ‚hřích' musíte vzít v úvahu dva faktory: První je obecný, všeobsahující, oddělený, z hlediska prvotního výskytu. Druhý faktor je zvláštní, souvislý, z hlediska jeho udržování, jak se vztahuje na každodenní život.

Ze stanoviska obecného, diskrétního činitele je definice hříchu následující:

> *Hříchem je přijetí ideje a ztotožnění se s ideou vyskytující se v relativní sentientní mysli: ze svobodné volby přestat s vzájemným oplácením lásky a tvořivé snahy Absolutního Stvořitele (v tomto případě Pána Ježíše Krista, dříve Nejvyššího) a považovat za zdroj života sentientní mysli něco či někoho jiného a nebo vůbec nikoho ani nic, a to se všemi důsledky, následky a výsledky takové volby*.

Toto je tedy velmi obecná a všeobsáhlá definice. Poskytuje vám možnost pochopit, jak hřích může být započat a jaký je jeho původ. Normální reakce vůči takové představě, jež vede k aktivaci negativního stavu - je-li to přijatelné - je odmítnout a vyhnat ji z vlastní mysli. To je normálním stavem. Takto může být definována normálnost ze stanoviska pozitivního stavu.

Naproti tomu přijmout tuto představu jako platnou a ztotožnit se s ní jako jedinou skutečností je abnormální a šílené. Toto je počáteční bod veškerých forem šílenství. Jak si vzpomínáte ze Zákona duchovního potvrzování platnosti definovaného v předchozí kapitole, musí se platnost každé přijaté ideje potvrzovat podle svých důsledků, následků a výsledků. Jakmile v sentientní mysli dojde k úplnému ztotožnění se s tou ideou, hned začíná produkovat důsledky, následky a výsledky, a to tak dlouho, až se její obsah vyčerpá.

Na štěstí pro stvoření došlo ke zrodu té představy v relativní sentientní mysli a nikoliv v Absolutním stavu Absolutní sentientní mysli. Proto je zcela vyčerpatelná, neboť je relativní k relativní povaze. Pokud si vzpomínáte z dřívějších sdělení (v jiných knihách zprostředkovatele tohoto přenosu), to, co je relativní vůči relativnímu, je zcela vyčerpatelné a nemůže trvat navěky. Kdežto co je relativní vůči absolutnímu, musí pokračovat do věčnosti, neboť v sobě nese přítomnost absolutního v relativním stavu. Takový stav se nikdy nemůže vyčerpat.

Potřeba nést důsledky, následky a výsledky jakékoliv ideje určuje její specifické uplatnění.

Ze stanoviska specifického činitele je možno hřích definovat takto:

> *Hříchem je každé jednání, cítění, myšlení, chtění, každý záměr, postoj a vztah jsoucí v souladu s přijetím ideje a ztotožnění se s ideou: ze svobodné volby vyvozovat původ, význam, účel a smysl života z jakéhokoliv jiného pramene nebo z vůbec žádného pramene než z opravdových duchovních principů a zákonů Nejvyššího Boha, Jenž/Jež je nyní Pánem Ježíšem Kristem.*

Neodvozovat něco z takových pravdivých duchovních principů ustanovuje život hříchu. Tak jednat je hříšné. Jsou tu dva aspekty této definice: Jeden je v tomto neodvozování; druhý je v tom, že se odvozuje ze špatného pramene. První aspekt se projevuje v životě ateistů. Jednoduše odmítají či popírají existenci jakéhokoliv boha a jeho duchovních principů. Považují život za vedlejší produkt mrtvé hmoty, jako přechodnou, vrtošivou, dočasnou příhodu, bez žádné smysluplné uvědomělé plánovitosti. Druhý aspekt se projevuje v životě lidských tvorů, kteří dokonce připouštějí, že vše vzešlo z jakéhosi univerzálního vědomí a jeho duchovních principů, avšak jejich chápání a definice těchto principů jsou buď falešné, nebo jsou odvozeny ze špatného zdroje. Anebo je jim to jednoduše jedno v obou případech.

V pozitivním stavu je nejdůležitějším činitelem vztah a postoj vůči Stvořiteli a Jeho/Jejím pravým duchovním principům. Vládnou nad životem pozitivního stavu, kterému dávají smysl, účel a cíl. V negativním stavu je nejdůležitějším faktorem vlastní ego a jak mít moc nade všemi a nade vším. Když Bůh a Jeho/Její duchovní principy mohou sloužit tomuto záměru, mohou být přijati. Avšak, jak víte, přijetí výslovně založené na tomto principu je úplnou falzifikací, překroucením a zprzněním všech duchovních principů a pravé Přirozenosti Boží, které samy o sobě mají docela jinou perspektivu. Není divu, že mnozí negativní lidští i jiní tvorové v peklech a na vaší planetě, jakožto i v celé zóně vymístění vyznávají víru v Boha, v duchovní principy a jeví se jako jejich zanícení následovníci a zastánci. Přistupují k této záležitosti ze

špatného konce a se špatnými úmysly. Přibližují se k tomu z pozice hříchu. Je hříšné užívat jména Božího a duchovních principů pro nízké, sobecké a manipulativní důvody. Myšlenka, sklon, přání a provedený čin při jejich užití mající takový účel na mysli, tvoří to, co je specifický hřích. V tomto spočívá každý jednotlivý hřích.

Ale ještě svéráznějším aspektem projevení hříchu je říkat jednu věc a dělat přesně opak toho, co se říká. Vhodný příklad tohoto druhu hříchu mohou zobrazit sexuální skandály, o nichž slyšíte v náboženských kruzích (v USA). Vezměte na příklad případ Jima a Tamy Bakkerových a Jimmy Swaggarta (o kterých se nyní mluví nejvíce). Samo sebou a o sobě to, co provedli, může, ale také nemusí být hříšné. Mít pohlavní styk s prostitutkou nebo s někým jiným než s manželským partnerem, je samo o sobě neutrální. Hřích nespočívá v samotném činu. V tomto případě hřích začíná typem postoje, chování, pocitů a potřeb, s nimiž se přistupovalo ke zmíněným ženám. Kdyby tento přístup měl na zřeteli vzájemný prospěch, obecné blaho, respektování potřeb sexuálního partnera, oboustranné sdílení rozkoše a prožívání radosti při sexuálním styku, pak by se byl nespáchal žádný hřích a také žádný skandál by nemusel následovat. A dále by mohli kázati své falešnosti ve jménu Božím. Nezhřešili tedy v samotném aktu, ale špatným postojem a duchovním pokrytectvím. Učit milióny lidských tvorů o pekelném ohni a síře jako trestu za cizoložství, přitom považovat pohlavní styk za hřích za všech okolností, pokud k němu nedochází mezi manželskými partnery - a to jen v určité poloze - a pak běžet ven a činit přesně to, co u jiných zatracovali, tohle je tedy opravdovský hřích. Je to hřích licoměrností. Porušuje všechny pravé duchovní principy a plivá do tváře pravému Pánu Ježíši Kristu.

Má tedy hřích jako takový v globálním smyslu svůj specifický původ, jak je jasné z obecné definice hříchu. Ale jeho projevování je zcela jinou záležitostí. Může mít ohromné množství forem, kombinací, stavů, projevů a procesů. Projevování hříchů je tak mnohočetné, jak mnoho je lidských i jiných tvorů v negativním stavu. Konec konců, hřích existuje jen proto, že lidští i jiní tvorové si jej zvolili jako životní styl.

Nejobyčejnější (ale nejméně brané v úvahu) projevování hříchu lze vidět v lidských problémech. V obecném smyslu jsou z tohoto hlediska všechny lidské problémy následkem nějakého hříchu. Jelikož hřích je čistě duchovním stavem (odvozeným z popření či odvrhnutí všech náležitých duchovních principů), stopu všech lidských problémů možno sledovat k duchovním kořenům. Zde je důvod, proč v předešlé dávce Nového zjevení bylo uvedeno, že lidské problémy jsou hříchem (na příklad v knize *Kdo jsi a proč jsi zde?*).

Jak si pamatujete, členové pozitivního stavu nikdy nemusí prožívat či mít lidské problémy. Činí to, co je normální. Je normálním odmítat a distancovat se od výše zmíněných idejí (jak byly uvedeny v obecné definici hříchu). Proto tímto činem odvrhují hřích jako něco, co nemá realitu. A protože není žádný hřích, nemůže docházet k nijakým problémům. Vytváření lidských problémů je (bez jakýchkoliv výjimek a výhrad) závislé na existenci hříchu. Z tohoto hlediska je definice lidských problémů následující:

> *Lidské problémy jsou symptomy špatných duchovních postojů, systémů víry a životních stylů nesouladných s pravými duchovními principy života a*

s pravou povahou duchovní reality, a tyto symptomy jsou zakořeněny buď v existenciálním hříchu (prvotním hříchu), nebo v jeho specifické, individualizované manifestaci.

Existenciální prvotní hřích je globálním hříchem jsoucna a bytí negativního stavu. Jak víte, je negativní stav sám o sobě hříchem. Specifickým projevem hříchu je vyvolený životní styl každého jedince v negativním stavu a vše to, co určitý jednotlivec k tomu přidá. Existenciální prvopočáteční hřích je také znám jako dědičný hřích. Narodit se do negativního stavu znamená, duchovně se nenarodit do ničeho jiného, než do hříchu. Nicméně, takový hřích - jak již Swedenborg poukázal - nemůže přináležet žádnému specifickému jednotlivci, ledaže se ten jedinec s ním plně ztotožní, bude pokračovat v jeho rozhojňování a žít v souladu s jeho obsahem. V takovém případě stává se takový hřích jeho individualizovaným hříchem.

Individualizovaný hřích zahrnuje také vše, co každý určitý jedinec vymyslí nového v tomto ohledu během svého pobytu v negativním stavu, přidá to a navrší ke všem hříchům dohromady. Tento druh hříchů je přisouzen svému nositeli. Stávají se zvoleným životním stylem a úplnou identitou. Všechny tyto hříchy jsou producenty lidských problémů, jak se definuje shora. Z hlediska jejich lidské klasifikace lze rozeznat následující shluky problémů:

1. duchovní problémy;
2. mentální čili psychologické problémy;
3. fyzické, organické čili tělesné problémy (somatické problémy);
4. sociální problémy;
5. ekonomické problémy;
6. problémy prostředí;
7. problémy rasové;
8. politické problémy.

V nejzazším smyslu všechny tyto problémy jsou více méně nezávislými výhonky stejného stromu - duchovních problémů, které jsou, obráceně, důsledky, následky a výsledky prvotního hříchu. Jakmile je původní hřích spáchán, šíří se jako zhoubný nádor, jenž ovlivňuje, řídí a diktuje všechny aspekty života, cele je ovládne a stane se dominantním činitelem. Po chvíli jeho vlivem takový život začíná být považován za normální a přirozený jev, nutný pra lidské přežití. Postupně během mnoha tisíciletí se účelně zapomene, jak došlo k uzrání prvotního hříchu a lidé začnou věřit, že tato situace vždy existovala a že je normální událostí jsoucna a bytí. A takto se tudíž upevní negativní stav jako zdánlivě nezávislá, rovná a nutná soubytnost jsoucna a bytí, jakým je pozitivní stav.

Při hodnocení definice pojmu hříchu a lidských problémů musí se rozeznávat následující kategorie: hříchy, zla, nepravdy a negativní stav. Hříchy se odvozují z nejobecnější kategorizace samotného prvního činu aktivace negativního stavu. Tento akt dal popud ke vzniku divého zmatku všeho druhu utrpení a lidských problémů na

vaší planetě a po celé zóně vymístění.

Aktivovat negativní stav byl zlý čin. Proto všechna zla jsou hříchem. Falšovat, překrucovat či prznit pravdu jakýmkoliv způsobem je činem zla. Proto něco takového činiti je hříchem. Tedy zla se vztahují k záměrným činitelům projeveného hříchu.

Ne všechny lidské hříchy jsou záměrné, a tudíž zlé. Nicméně všechna zla jsou hříchy, neboť zlý čin, má-li být klasifikován jako zlý, musí mít zlomyslný záměr provést něco násilného vůči dobru, v tomto případě vůči pozitivnímu stavu a vlastnímu Stvořiteli. Úmyslné popření či zamítnutí jsoucna a bytí Stvořitele a Jeho/Jejích pravých duchovních principů nebo popření a odvrhnutí skutečnosti, že veškerý život původně povstal ze Stvořitele, je aktem násilí. Činí-li se to se zlovolným úmyslem, s cílem nahradit či odvodit takový druh života od někoho jiného, kdo není pravým pramenem života, je to akt zla. Zfalšovat pravdu o této záležitosti a odůvodnit potřebu odvozovat zdroj života od pramene jiného než pravého Stvořitele, je dalším aktem zla. V souladu s výše uvedenou definicí hříchu, oba tyto akty jsou hříšné.

Provede-li však někdo něco hříšného bez zlého úmyslu, pak se to nemůže považovat za zlo. Je to chyba úsudku či nevědomost z nedostatečné znalosti a nechápání toho, co je dobré a náležité. Naneštěstí je pojem hříchu tak zkreslen a nesprávně pochopen na vaší planetě - kvůli všem nepravdám a zkaženostem, jež pronikly všemi vašimi církvemi a kulty - že všechno, co se činí proti dogmatům a nařízením církevních doktrín či nauk, je považováno za hřích. Katolická církev přišla na příklad s několika neodpustitelnými hříchy, které - dopustí-li se jich kdo - uvrhují do pekel na věčná muka. Taková definice hříchu a neodpustitelného hříchu a odsuzování lidí na věčné zatracení v peklech - bez jakékoliv příležitosti - představte si: navěky, navždy - vyznat své hříchy, poprosit o milost a odpuštění a dostat odpuštění - je ukrutnou ohavností. Je to nejzazší hřích, neboť je spáchán se zlým úmyslem zatracovat lidi na věčnost a zfalšovávat pravou Přirozenost Pána Ježíše Krista.

Pro toto ohavné spoluoznačení pojmu hříchu - jak se uvozuje ve všech církvích na vaší planetě a po celé zóně vymístění - Pán Ježíš Kristus ustanovuje, aby se termínu ‚hřích' déle neužívalo v oblastech pozitivního stavu, ani nikým, kdo žije na území negativního stavu, ale sám je pozitivní povahy. Je tedy tímto slovo ‚hřích' nahrazeno výrazem ‚negativní stav'. Termín ‚negativní stav' je všeobsáhlý, zahrnuje všechno, co se vztahuje na hříchy, zla a nepravdy.

Definice negativního stavu v Novém zjevení vylučuje jeho věčné trvání. Proto kdokoliv se ztotožnil s negativním stavem, vždy bude mít příležitost - nehledě nato, čeho se dopustil - obrátit se do pozitivního stavu, vyzná-li svou negativitu (hříchy, zla a nepravdy), poprosí-li o udělení milosti a odpuštění a o to, aby se transformoval v pozitivní entitu.

Jak bylo uvedeno v knize *Hlavní ideje Nového zjevení*, akt spásy Pána Ježíše Krista - tím, že On/Ona je absolutní - má absolutní platnost pro všechny časy, všechna místa a pro všechny okolnosti a stavy. Pán Ježíš Kristus nedělá nic v relativním smyslu. Prohlásit, že čin spasení Pána Ježíše Krista je omezen časem, prostorem, stavem, okolnostmi či rozsahem, znamená ohraničit moc a schopnosti Jeho/Jejího Absolutního stavu.

Vnucovat taková omezení Pánu Ježíši Kristu je zlo a tedy hříšný čin o sobě. Každý, kdo považuje toto za pravdu, páchá akt zla a ztotožňuje se s negativním stavem. Tato situace je obzvláště závažnou věcí od té doby, kdy došlo k dokončení fúze a hybridizace fyzického těla-masa Ježíše Krista v Nejvyšším a kdy Nejvyšší se stal povšechností Pána Ježíše Krista. Jedním z mnoha fundamentálních důvodů, proč tento vysoce nejzávažnější akt byl podniknut a završen Bohem Nejvyšším, Stvořitelem, nyní Pánem Ježíšem Kristem, byl právě tento účel poskytnout každému, kdo věří, že je odsouzen na věky zůstat v negativním stavu pekel, věčnou příležitost vyjít ven z negativního stavu.

Tento čin umožňuje Pánu Ježíši Kristu vstoupit do pekel přímo a zde se, jako jinde, osobně stýkat s každým tváří v tvář, na intimním základě. Představí se všem v negativním stavu osobně, a dovolí tak jejich soukromou, osobní zkušenost a intimní zážitek toho, kdo je Pán Ježíš Kristus ve skutečnosti a jaký má doopravdy vztah k lidem. Až doposud všichni členové v negativním stavu věřili nepravdám o pravé Přirozenosti Pána Ježíše Krista a o tom, jak jedná s lidmi a co je pozitivní a negativní stav zač.

A co se týká původců negativního stavu - pseudotvůrců - díky přítomnosti Pána Ježíše Krista bude otevřena jejich paměť, takže si vzpomenou, proč bylo dovoleno aktivovat negativní stav, a budou moci prožít Novou přirozenost Pána Ježíše Krista ze zcela rozličného náhledu. Konec konců budou mít co činit s někým, kdo inkorporoval do sebe ty samé elementy, jaké oni tak zručně zfabrikovali s přesvědčením, že díky takovým fabrikacím budou jsoucno a bytí negativního stavu zajištěny navěky. Ve skutečnosti tomu tak věřili i všichni v pozitivním stavu. Bylo snadno tak věřit, jestliže Nejvyšší byl separován a izolován od negativního stavu. Taková odluka a izolace znamená, že negativní stav má svůj vlastní život nezávislý od pozitivního stavu. Cokoliv či kdokoliv má takový život, musí trvat navěky.

Avšak Nová přirozenost Pána Ježíše Krista zcela prokazatelné vyvrátila tuto nesprávnou víru. Nejdůležitějším důkazem v tomto ohledu je to, že všechny prvky, z jakých sestává negativní stav mohou být transformovány v pozitivní elementy, jak to jasně prokázal Pán Ježíš Kristus ve Svém monumentálním aktu. Tímto činem dává každému - včetně pseudotvůrců - příležitost obrátit se do pozitivního stavu, pokud se podrobí Pánu Ježíši Kristu a pro tuto operaci nevyhnutelným transmutacím a genetických duchovních změnám, umožňujícím jim stát se pozitivním a svobodným od negativního stavu.

Vždyť Pán Ježíš Kristus je vždy první, kdo podstupuje všechny nutné procesy pro dostižení toho, co jakkoliv prospívá každé sentientní entitě. Tím vnáší věčný precedent pro všechny. Bez tohoto precedentu by nikdo nemohl dokázat vůbec nic, protože počátek všeho vědění a každé zkušenosti je Pán Ježíš Kristus. Maje toto před očima, každý, kdo čte tato slova a kdo po jejich přečtení bude ještě věřit ve věčné zatracení, dopustí se zlého činu. Ztotožní se s negativním stavem (dříve s hříchem). Naproti tomu, lidští tvorové, kteří toto dílo nebudou číst a nebo nebudou mít vědomou znalost o tomto faktu během svého života na vaší planetě, budou seznámeni s těmito údaji osobně, tváří v tvář, Pánem Ježíšem Kristem, až jejich tělo fyzicky umře.

Pán Ježíš Kristus určil tímto Svým původním učedníkům (z této planety), aby se ujali četného personálu, zvláště vyvoleného za účelem šíření této dobré zprávy a blahé zvěsti veškerému stvoření a postupně všem v zóně vymístění (až nastane chvíle, kdy se to bude moci zde učinit na všezahrnující škále).

Takže tímto činem prokázal Pán Ježíš Kristus nade vší pochybnost, že negativní stav nemůže trvat navěky. Jinak by to znamenalo, že selhal ve Svých snahách inkorporovat v Sobě jeho očištěné elementy. Tento akt, sám o sobě, započatý inkarnací Ježíše Krista do negativního stavu a ukončený jen nedávno, je nejzákladnějším důvodem, proč Pán Ježíš Kristus je nazýván Spasitelem a Vykupitelem všech. Bez vykonání tohoto činu by účel Prvního příchodu Pána Ježíše Krista by byl docela promarněn a negativní stav by vyhrál zápas a zůstal by tak doopravdy na věčné časy a ovládl postupně veškeré stvoření. Na štěstí, Pán Ježíš Kristus nikdy neselže.

Z hlediska tohoto činu není náboženské pojímání konceptu hříchu a neodpustitelného hříchu již déle udržitelné. Proto je nahrazeno slovem ‚negativní stav'. Termín ‚neodpustitelného hříchu' odráží pojetí schopnosti a svobodné volby každého udržovat negativní stav na věčnost. Je to něco, co existuje jako možnost, nikoliv jako uskutečněná událost. Taková idea musí být přítomná v univerzálním vědomí, protože je to jednoduše jedna z naskýtajících se voleb. Všechny možnosti volby včetně této, musí být přítomné pro všechny. Jinak by to bylo porušením samotného principu svobody výběru. Musíte být svobodni, abyste si mohli zvolit zůstat negativním (žít ve hříchu - podle staré terminologie) provždy, na věčnost. Chtít zůstat v tomto stavu i po té, co Pán Ježíš Kristus by byl u vás, mluvil by s vámi osobně, soukromě a intimně, znamená páchat neodpustitelný hřích.

Nicméně v procesu Posledního soudu, jak bylo popsáno dříve, bude tato idea v sentientní mysli překonána. Všichni členové si zvolí svobodně nulifikovat tuto ideu, zrušit ji natrvalo, neboť všechna poučení z její přítomnosti budou v té době úplná. Nebude potřeba ji déle udržovat. Jakmile bude učiněna taková svobodná volba, bude po negativním stavu. Pomyslit si, že by někdo chtěl být v negativním stavu dokonce i po takové zkušenosti s Pánem Ježíšem Kristem a po všech jiných prožitcích pozitivního stavu, je naprosto nemožné.

Je třeba, abyste pochopili, že v průběhu Posledního soudu bude dovoleno lidem z negativního stavu - kvůli objektivnosti, poctivosti a pro porovnání - aby zažili styk soukromě, osobně a intimně nejen s Pánem Ježíšem Kristem, ale i s kvalitou života v pozitivním stavu. A jak je známo od mnohých negativních duchů a démonů, kteří před nedávnem konvertovali do pozitivního stavu, po té, co prožijí něco podobného, ani je nenapadne vracet se do negativního stavu. Jen si vzpomeň ze své klinické praxe, Petře, že jen ty negativní entity jdou zpět, které odmítnou poprosit Pána Ježíše Krista, aby je uschopnil - na okamžik - zažít pravý život pozitivního stavu s tím, aby získaly postrádanou schopnost porovnat to s tím, co měly až dosud. Takže ti, co se vracejí, tuto zkušenost nemají.

I kdyby jste si představili, že by se někomu přece jen zachtělo pokračovat s pobytem v negativním stavu, pak je zde určité opatření, slíbené Pánem Ježíšem Kristem, které spočívá v tom, že v době konečné fáze Posledního soudu pro tento časový cyklus bude

životní energie takové osobě odňata a - po očistění - dána někomu jinému (vzpomeňte na výrok: ‚Tomu, kdo nic nemá, odejme se i to, co má'). Důvodem, proč je tomu tak, je to, že než došlo k aktivaci negativního stavu, bylo dohodnuto všemi, kterých se to týkalo, a slíbeno Pánem Ježíšem Kristem, že negativní stav bude mít povoleno dojít své plodnosti jenom za zmíněných podmínek. Pamatujte si, prosím, že paměť takového potenciálního rebelanta bude otevřena a že si bude moci vzpomenout, že toto byl jeho konečný výběr i slib a že s tímto opatřením svobodně souhlasil. Konec konců, kdyby nebyl svolil, ***nikdy by nedošlo k tomu, že by vstoupil do jsoucna a bytí***. Jen ta osoba mohla i může se stát částí negativního stavu, která plně, zcela svobodně souhlasila s takovým opatřením.

Aby bylo možno lépe pochopit, oč jde v této kapitole, bude třeba vzít v úvahu několik dodatečných bodů:

1. Je nutno zas a znova výrazně zdůrazňovat, že hříchu, lidským problémům a negativnímu stavu se připisuje všemi náboženskými systémy na vaší planetě i v celé zóně vymístění nepravý zdroj. Jak víte, má se za to, že někdo v pozitivním stavu v hodnosti archanděla - jenž prý byl velmi blízko Nejvyššímu, vlastně byl Jeho/Jejím prvním synem - dopustil se i se svou kohortou vzpoury proti Bohu a byl následkem toho svržen do vnějších temnot, kde založil svou vlastní říši negativního stavu za tím účelem, aby uskutečňoval své negativní záměry. K tomu prý došlo v nebi, to jest, v tom nejniternějším stvoření.

Tož toto je oblíbená povídačka, šířená pomocí náboženských doktrín samotným negativním stavem. Ve skutečnosti byl tento příběh vymyšlen pseudotvůrci, kteří ve své původní fázi byli synové Boží. Konec konců byli, než došlo k tak zvanému Pádu, přímým nadělením Božím. Z této skutečnosti, že byli, či přesněji: že jejich předchůdci byli původním nadělením Nejvyššího, pochází původní nesprávný dojem, že byli archanděly Božími, kteří se nacházeli v blízkém sousedství Jeho/Jejího trůnu, to jest, v nejniternější sféře stvoření. Jako odraz tohoto faktu jsou v doslovném smyslu *Biblí Svaté* nazýváni cherubíny, pomazanými atd. Každý, kdo je přímým obdarováním Nejvyššího je bez ohledu na jaké úrovni stvoření je vtělen nazýván takovými jmény, aby se takto odrážela jednota, jedinost a harmonie stvoření.

Avšak pseudotvůrci přesunuli všechnu váhu na doslovný smysl *Biblí Svaté* a vyrukovali s překroucením tohoto příběhu, prohlašujíce, že ve skutečnosti negativní stav vešel ve jsoucno a bytí od trůnu Božího. Negativní stav ve své povšechnosti zoufale potřebuje, aby lidé i lidští tvorové věřili, že jejich původ vychází z toho nejniternějšího. Prostým důvodem toho je, že vše, co přichází z nejniternějšího, musí trvat navěky a je to rovno čemukoliv a komukoliv ostatnímu v pozitivním stavu. Takže jde o pokus učinit negativní stav nesmrtelným a rovným pozitivnímu stavu. Chce přesvědčit každého, že potrvá navěky a že není žádná cesta ven z negativního stavu.

Až dosud bylo dovoleno věřit v tento příběh, aby se dala možnost negativnímu stavu plně se zpřítomnit, uskutečnit a projevit. Toto je nutné za účelem poučení. Kdyby lidští a jiní tvorové věděli, kde je pravý původ negativního stavu, nikdy by nepřistoupili na jeho hry. Nyní však nastal čas, aby se tento falešný dojem opravil.

Nic z negativního stavu nemůže vzejít ani být započato z nejniternější úrovně stvoření. To nejniternější ve stvoření je ryzím pozitivním stavem. Ve stavu ryzosti pozitivního stavu nemůže se žádná představa negativity přihodit. Je tam bezprostřední přítomnost Pána Ježíše Krista ve stavu nejniternějším. Není možná žádná koexistence Pána Ježíše Krista - tenkrát Nejvyššího - s čímkoliv negativním. V tak těsné blízkosti k Absolutnímu zdroji ryzosti pozitivního stavu i sebenepatrnější pokus pomyslit na něco negativního by zapříčinil okamžité zničení kohokoliv, kdo by takové myšlenky měl. Co myslíte: proč bylo nutné, aby Nejvyšší podstoupil tak zapletený, složitý, nepochopitelný a obtížný proces inkarnace do negativního stavu jako Ježíš Kristus a pak fúzí vpojil Své tělo - maso do povšechnosti Své Přirozenosti? Kdyby přežití něčeho negativního v tak těsné blízkosti Nejvyššího bylo možné, pak žádná potřeba podstoupit tak zdlouhavý a komplexní proces by nikdy nevyvstala. Nejvyšší Bůh byl by to mohl učinit docela pohodlně ze Své nejniternější pozice.

Samozřejmě žádná taková situace tenkrát neexistovala. Jsa absolutní a jsa v Absolutním pozitivním stavu, pro samou povahu toho stavu, nic z negativního stavu nemůže v Něm či blízko Něho existovat. Ocitlo-li by se něco v blízkosti Nejvyššího, v okamžiku by se obrátilo v nicotu. Nejpodivuhodnějším a nejtajnějším dějem, který kdy Nejvyšší měl podstoupit, bylo ponížit se nesmírně a klesnout do zvlášť naplánovaných okolností, popsaných ve druhé kapitole této knihy, na úroveň negativního stavu s tím, aby zakusil negativní stav a nabídl každému spásu od negativního stavu, aniž by vtom procesu zavinil něčí záhubu. Myslíte, že kdyby byla nějaká jiná, lehčí cesta k docílení této mety, že by ji Nejvyšší nepoužil?

Konec konců, kdyby byl negativní stav povstal před samým nosem Nejvyššího když se použije vaší metafory - jak tomu všechny církve na vaší planetě věří, pak si můžete být jisti, že by nikdy nemohla uzrát jakákoliv potřeba nějaké inkarnace Nejvyššího do negativního stavu. Má-li něco svůj původ v tom nejniternějším, pak se s ním může jednat z pozice toho niterného právě prostředky té samé niternosti. V takovém případě potřeba dostat se navenek by vůbec neexistovala. Ale jen se podívejte, jak Nejvyšší ve formě Ježíše Krista musí opustit tu niternost a přichází do toho nejzevnějšího v tom nejvenkovnějším, do jeho odpadového materiálu - do zóny vymístění, aby mohl jednat s negativním stavem v té samé pozici, na které došlo k jeho vzniku. Jelikož negativní stav povstal v nejextrémnější pozici toho nejzevnějšího, jediný způsob, jak se ním může zacházet, je jen z té samé pozice. Jakýkoliv jiný způsob by selhal nebo by končil vyhlazením veškerého stvoření.

Zde si musíte být vědomí jednoho velmi důležitého duchovního pravidla: Místo, stav a podmínky, v jakých cokoliv vůbec má svůj vznik, jediné mají účinné prostředky pro to, aby se s tím jednalo efektivním způsobem. Jiné místo či stav či podmínky postrádají tyto vhodné prostředky. Pamatujte si, že všechny stavy, dimenze a úrovně ve stvoření jsou oddělené, nikoliv spojité. Kontinuální způsob existuje jen v nich, ale ne mezi nimi. Proto pravidla jednoho stavu, jedné kondice či jednoho místa neplatí pro žádný jiný stav ani podmínky ani žádné jiné místo. Toto je multiverzální duchovní zákon. Platí jak pro jednu jednoduchou částici, tak i pro kohokoliv jiného včetně Pána Ježíše Krista. Vždyť Pán Ježíš Kristus Sám je Zákonem a Principem. Takové zákony nemohou nikdy být narušeny. Byl-li by z nich jakýkoliv porušen Jím/Jí, kdo je Sám/Sama Absolutním zákonem, znamenalo by to konec veškerému multivesmíru a stvoření. Nebylo by nic,

co by je udržovalo. Tady je tedy třeba, aby se Nejvyšší podrobil - ve formě Ježíše Krista - zákonům a principům, které vládnou negativním stavem. Splněním těch zákonů, které nemohou být narušeny dříve, než se splní, byl schopen ujmout se negativního stavu a od té chvíle řídit jeho osud až do samého konce.

Je tudíž nutné, aby se již jednou provždy oprostilo od této ohavnosti a přestalo se považovat, že původ negativního stavu, původ hříchu, všech druhů zla, nepravd a lidských problémů je v duchovním stavu toho nejniternějšího. Takové úvahy jen živí negativní stav.

2. Při hodnocení lidských problémů, ať jsou jakékoliv, je nutno uvážit následující důležité faktory:

Existují problémy, s nimiž se jedinec narodí. Dobrým příkladem těchto druhů problémů jsou vrozené závady ať fyzického či duševního rázu. Tyto zvláštní problémy mají co dělat s událostmi, k nímž došlo před početím v matčině lůně. Mají hlubší duchovní význam a poučení a vztahují se k faktu, že jedinec byl narozen do negativního stavu. Ve skutečnosti - a toto je novina - narodit se do negativního stavu znamená narodit se se všelijakými defekty. Takže každý, kdo se narodil na vaší planetě je duchovně, duševně i tělesně závadný. Mezi mnohými jinými věcmi sám proces tělesného početí i narození zapříčiňuje tyto defekty. Pamatuje si, že v tom procesu jsou duch a duše zajaty v nanejvýš nezvyklých a podivných podmínkách a genetických ‚vzorcích', jaké neexistují nikde jinde ve stvoření. Toto zajetí uvrhuje ducha a duši do pokrouceného, omezujícího a izolovaného stavu, který jim dává jen málo šancí k jejich náležitému vyjádření, působení a funkci. Toto je důvodem, proč bylo dříve řečeno, že narodit se do negativního stavu je narodit se do problémů, protože negativní stav není nic jiného než samý problém. Nicméně dodatečně si však musíte uvědomit, že narodit se do negativního stavu fakticky znamená narodit se S problémy. Volbě narození v negativním stavu předcházelo nabytí určitých problémů, které jedinci umožnily narodit se v negativním stavu.

Takže když vstupujete do svého světa, nepřinášíte s sebou nic než problémy. Jsou ve vás vštěpeny tím vysoce nepřirozeným procesem inkarnace na vaši planetu. Jak vidíte, je zde složitá situace: jste narozeni s problémy a zároveň jste narozeni do problémů. Toto je věru velice nepříznivá situace. Činí to všechny a ve všech ohledech závadnými bez ohledu na to, jsi-li agentem pozitivního či negativního stavu. Jelikož není nic normálního ohledně negativního stavu, ani v něm (vždyť je přece uchýlením od pozitivního, normálního a přirozeného stavu), nic normálního a přirozeného se nemůže do něho narodit, ani v něm.

Všichni máte úplně zkreslené - v tom nejlepším případě, nebo úplně falešné - v případě nejhorším, vnímání pravé skutečnosti i své vlastní totožnosti. Genetické uspořádání vaší nervové soustavy a mozku, jejichž prostřednictvím mají váš duch a duše povoleno - v nesmírně omezeném stupni - vnímat realitu, je tak pokrouceno, převinuto a zaneřáděno původním genetickým inženýrstvím pseudotvůrců, že je pro ně vůbec nemožné účinkovat jakkoli normálně a rozumně.

Tímto je naneštěstí vaše definice normálnosti ve skutečnosti definicí abnormálna. Z té pozice, v jaké se nacházíte, nemůžete mít nějakou vědomou představu či znalost toho, co je opravdu normální. Samozřejmě, jsou v rámci vaší definice normálnosti, to jest, abnormality, rozličné stupně i úrovně. Tyto úrovně a stupně se vyskytují v rozsahu od tak zvaných běžných problémů každodenního života v negativním stavu s následnými projevy tísně, strachu a ustaranosti (za těchto okolností považované za normální, ale z pozice stavu pozitivního jsou abnormální), až k plnému šílenství, jak je tomu na příklad v psychotickém jevu zvaném schizofrenie. Ať je to běžná starost či schizofrenie, obě jsou abnormální a nepřirozené pro pozitivní stav. Nemají tam žádnou reálnost. Jsou to ohavnosti negativního stavu.

Jelikož jste narozeni s problémy a do problémů, jiný typ problémů, které lidští tvorové mají, jsou problémy získávané během a následkem procesu života v negativním stavu. Tyto problémy se mohou nazývat návaznými problémy, zvolenými původně při volbě vstupu do tohoto světa, do určitého typu situace, jakou je rodina, hospodářská struktura, politika, vzdělání, náboženství, kultura a co všechno tam nemáte po stránce vnějších životních podmínek. Přijetím norem všeobecných životních podmínek a prostředí nevyhnutelně dochází k přijetí i problémů, které k nim patří. Toto způsobuje pro ducha a duši další diskrepance a napětí zaviněné faktem samotného narození i způsobem, jakým k tomu narození došlo, a činí jedince ještě více abnormálním a vzdáleným pravé skutečnosti a normálnosti. Další komplikace vyvstávají z faktu, že jedincovo bytí je ovládáno nevědomými procesy a neznalostí, že tak tomu ve skutečnosti je. Takže ve většině případů lidští tvorové nevědí, proč se chovají, jednají, myslí, cítí atd., tak, či onak a proč jsou postiženi všemi těmito problémy. Jelikož nemají žádné, či téměř žádné odpovědi k těmto otázkám, považují tuto šlamastiku za normální věc a událost. Přicházejí k závěru, že jejich stav je nutným průvodním zjevem života obecně, a proto vše má být tak, jak je. Není prý žádné jiné alternativy. Vidíte, proč negativní stav staví na nevědomých procesech a nevědomosti?

Tato situace dokonale osvětluje povahu negativního stavu a pramen lidských problémů. Je abnormální mít nevědomé procesy a být ignorantem. A protože je vám to přece jen dáno, nikdo z vás nemůže být docela normální. Dokonce i kdybyste si byli plně vědomí toho, oč vskutku běží, nevyléčilo by vás to z abnormálnosti vašeho stavu. Dovoluje vám pouze mít lepší stupeň sebeovládání a řízení záležitostí každodenního života.

Jinou komplikací v této situaci je druh fyzického těla, v jakém sídlí váš duch i vaše duše. Jak si vzpomínáte, bylo toto tělo sestrojeno z negativních živočišných genů. Proto je nejméně vhodnou formou nosiče života. Ve skutečnosti, pravý život je pro funkci takového těla smrtelným jedem. Tělo je postupně ničeno tím druhem života. Aby tělo mohlo fungovat aspoň dočasně, je dovoleno, aby v něm bylo jen krajně ohraničené množství toho života v jakékoli dané chvíli. Jak víte, vaše tělo je nanicovaté, snadno se unavuje, rychle se sedře a vyžaduje stálou pozornost a častý odpočinek. Toto je nesmírně marnotratný způsob prožívání života. Navíc díky tomuto jedovatému procesu, neustále probíhajícímu ve všech buňkách vašeho těla, žije se pořád s vědomým i nevědomým strachem z vlastní smrti. Tato chronická patologická situace činí lidskou abnormalitu ještě více výraznější a zřejmou. Proto možno snadno říci, že být lidským tvorem, je být nenormálním ve všech ohledech.

Aby nemohl vstoupit pravý život v celé své síle do toho těla, byla sentientní mysl, jak si vzpomínáte, oddělena a rozštěpena na tři rozličné oblasti a vložena do modality nevědoma. Jenom velmi malounko uvědomění té mysli je přístupné lidským tvorům. Je omezeno jenom na nějakou vědomost vnější mysli. Přitom však vnější mysl si povětšinou dokonce ani není vědoma existence své vlastní nevědomé části, nemluvě o Nejniternější duchovní mysli nebo vnitřní mysli. Kolik lidských tvorů ví, že v nich je Nejniternější duchovní mysl a vnitřní mysl?

Díky psychologickým objevům má několik lidských tvorů omezenou znalost o tom, že mají podvědomou a nevědomou mysl. Ale mysl, o níž mluví, je integrální částí vnější mysli a jejím obsahem, který sestává povětšinou z potlačených a zatlačených vzpomínek na události, k nimž došlo od chvíle fyzického narození až do přítomné doby. Jenom C. G. Jung byl schopen postulovat existenci nějakých úrovní vnitřní mysli s jejími druhovými vzpomínkami a archetypy. Nicméně až donedávna neexistovala žádná znalost o tom, že je něco takového jako niterná mysl v duchovním spoluoznačení její definice (to jest Nejniternější duchovní mysl). Jistě, mnoho lidských tvorů mluvilo o niterné mysli již před vydáním knihy zprostředkovatele tohoto přenosu *Principy duchovní hypnózy*. Avšak co považovali za niternou mysl, bylo jen určitým aspektem pravé vnitřní mysli.

Rozdělení jedné sentientní mysli na tři oblasti a její umístění do nevědomé, neuvědomělé modality lidských tvorů, přispívá dál k abnormalitě lidského života a produkuje enormní množství problémů. Jiné šílené uspořádání negativního stavu je v tom, jak je pravá sentientní mysl odloučena od těla geneticky vnuceným obalením a kolem ní vytvořenou falešnou sentientní myslí. Tato nepravá sentientní mysl sestává z falešných vzpomínek, citů, emocí, myšlenek, inteligence a všech jiných falešných duševních faktorů a jejich pseudoduchovních idejí. Toto lidským tvorům poskytuje úplně falešné ztotožnění a chápání života, jelikož jsou napojeni na falešnou sentientní mysl, nikoliv na svou opravdovou sentientní mysl.

Jak si vzpomínáte, pravá sentientní mysl je lapena v těch obalech a obklíčena falešnou sentientní myslí. Ve většině případů nemají lidští tvorové přístup ke své pravé sentientní mysli, vyjma ve snech nebo v hlubokém duchovním transu. Avšak sny a duchovní trans mluví řečí úplně rozdílnou od té, jaká se používá v takzvaném stavu bdění. Proto vše, co je vám sděleno ve vašich snech nebo duchovním transu, je předmětem vědomé interpretace. Ten výklad přichází z pozice negativního stavu. Proto má velice malou platnost. A tím sny a duchovní trans po většině nepředstavují žádné nebezpečí pro negativní stav.

Nemajíce náležité spojení se svou pravou myslí, usuzují lidští tvorové, že jejich falešná mysl je pravou myslí a že žádná jiná neexistuje. Toto vyvolává v nich stav neustálého napětí a bytostné úzkosti, což je činí ještě více abnormálními. Jak tedy vidíte, tímto šíleným uspořádáním se zobrazuje, osvětluje a odhaluje pravá povaha negativního stavu za účelem důležitého poučení pro veškeré stvoření.

3. Je zřejmé ze všech předchozích odhalení, že lidské problémy ve svém úhrnu jsou výsledky, důsledky a následky toho, co se nazývalo prvotním hříchem a co je zde označeno jako aktivace negativního stavu. Pokud si vzpomínáte, byla aktivace

negativního stavu možná tím, že se podrobila zkoušce a pokusům otázka, jak by vypadal život, kdyby byl odvozen z nějakého jiného pramene než z pravého Boha Nejvyššího - nyní Pána Ježíše Krista - a z Jeho/Jejich pravých duchovních principů. Jak vidíte, šlo o něco čistě duchovního. Je život možný bez pravých duchovních principů a pravého Boha a s neduchovními či zkreslenými duchovními principy, bez žádného boha či s falešnými bohy? A je-li možný, pak jaký druh života by to byl?

Experimentování s touto otázkou a její zkoušení vede k aktivaci negativního stavu a přináší všechny existující problémy ve všech možných modalitách, formách, tvarech, stavech a situacích, v jakých se jen vyskytují. Je-li tomu tak - a vše nasvědčuje tomu, že je to vskutku tak - pak, aby se mohly problémy vyřešit, nebo aspoň minimalizovat, je nutno započít s takovým jejich a léčením, jež seriózně bere v úvahu duchovní faktory. Proto tedy jakékoliv léčení a náprava této situace musí počítat s duchovním přístupem. Jinak byste ošetřovali symptomy, vycházející z negativního pramene: Musíte nejdříve vzít na vědomí tento zdroj, než můžete trvale odstranit symptomy.

Vyvěrají-li tedy všechny lidské problémy v nejobecnějším smyslu z nedostatku náležitého duchovního uvědomění nebo ze lpění na špatných duchovních principech, pak definitivní uzdravení se může založit na nápravě této situace a na znovuuspořádání lidského vědomí dle všech fakt, která jsou zjevena v této knize. Avšak prvním krokem v tomto procesu je přijetí všeho, co je zde zjeveno jako pravda. Dalším krokem je ochota vzdát se všeho, čemu se věřilo nebo co bylo až dosud považováno v tomto ohledu za pravdu. A třetím krokem je nahradit všechny staré falešné systémy víry a zvyky novými ideami, pozvat a požádat Pána Ježíše Krista v Jeho/Její Nové přirozenosti, aby se ujal plné kontroly nad vaším duchem, duší i tělem a započal s procesem duchovní transformace prostředky, jaké uzná za vhodné pro ten který zvláštní problém.

Je řečeno započít s procesem duchovní transformace. To značí něco, co stále probíhá. Ve skutečnosti se duchovní transformace nikdy nemůže úplně ukončit, dokud žijete na planetě Nula nebo v jakékoliv oblasti zóny vymístění. Tam může být jen započata.

Pamatujte si, že máte na sobě to vaše tělo, které plné duchovní transformaci překáží nebo znemožňuje její provedení. Proto musíte odložit své tělo. To znamená jeho fyzickou smrt. Vaše tělo bylo přece vytvořeno z nejnižších, nejzápornějších a, z co nejvíce neduchovních elementů negativního stavu. Kvůli této povaze nemůže přežít plnou duchovní transformaci. Jedním z hlavních důvodů, proč takové tělo bylo zfabrikováno, bylo zabránit lidským tvorům prožívat plnou duchovní transformaci, pokud ještě prodlévají na planetě Nula. Taková úplná duchovní zkušenost by ohrozila jsoucno a bytí negativního stavu na vaší planetě. Ale to tělo musí jít svou cestou. Dříve nebo později musí zemřít. Je naprosto nezbytné, aby k tomu došlo. Nevyhnutelnost smrti těla vždy bude vyvolávat určitý stupeň strachu, úzkosti, ustaranosti, tísně a smutku. Tělu se nechce umřít. Lpí na tomto životě, i když ten život je pro něj jedem, protože nemá žádný jiný život, ani jinou šanci.

Všichni musíte projít tímto procesem bez ohledu na to, jak jste pokročili na dráze své duchovní transformace. Dali jste k tomu svůj souhlas, když jste vstupovali na území negativního stavu. Proces umírání je přirozeností negativního stavu. Negativní stav je v

procesu umírání v absolutním smyslu. Je to otázka času, kdy bude po něm; přesně jak je to otázka času, kdy vaše tělo má umřít. Toto je váš kříž, který máte nosit; a který nosit jste souhlasili. Neočekávejte více, než se může docílit za takto existujících podmínek.

Jakmile jste osvobozeni ze svého těla, budete uvedeni do zvláštního oddělení Nové školy v duchovním světě, kde se z vás odstraní všechny genetické a duchovní blokády negativního stavu a vaše sentientní mysl bude úplně sjednocena a uspořádána v souladu se silami pozitivního stavu. V tom okamžiku, jenom v tomto okamžiku, může vaše duchovní transformace být dokonána. Ovšem stane se to jen v případě, zvolíte-li, aby se to stalo. Konec konců má každý na vybranou pokračovat s životní modalitou negativního stavu dokonce i po fyzické smrti svého těla. Je mnoho úrovní zóny vymístění i pekel, kde lze pokračovat v negativním životním stylu až do doby, kdy negativní stav navěky zanikne.

Vyřešení lidských problémů nebo pokus o jejich rozřešení jinými prostředky - *bez* tohoto duchovního zřetele - je marným podnikáním. Buď dojde k jejich zhoršení, anebo se vyřeší jen dočasně, než uhodí zas něco jiného. Zdánlivá vyléčení, lidmi zakoušená bez duchovních prostředků, mají jen dočasnou, přechodnou platnost. Tato se nulifikuje, jakmile vstoupí do duchovního světa. Tam se neberou v úvahu žádné jiné než duchovní prostředky. V případě neduchovního uzdravení, všechny problémy, které se vyskytovaly před léčením, v plné míře se navrátí, a to v daleko silnější podobě, skrze s nimi korespondujícími duchovní faktory. Jak si vzpomínáte, každý specifický problém má svůj specifický duchovní kořen. Problém je symptomem či souvztažností toho duchovního stavu. Proto, po vstupu do duchovního světa, ten duchovní stav je odhalen ve své plnosti a vy si jej jasně uvědomíte. Náhle zjistíte, že problém vlastně nebyl vůbec vyřešen, pouze jeho fyzický symptom. Následkem tohoto zjištění stanete se duchovně nemocnými. Aby se mohlo vyhnout této vážné duchovní chorobě, nabízí se zde lidským tvorům rada, aby se kombinovaly ***všechny způsoby léčení s duchovním přístupem***, jak bylo shora popsáno. Tak se stane, že až přijdou do duchovního světa, jejich vyléčení bude platné, protože vzali v úvahu náležité duchovní faktory i prostředky pro léčení problémů, ať byly jakékoliv. Toto duchovní pravidlo se vztahuje na všechny lidské problémy a jejich všezahrnující aspekty.

4. Je ještě jiný komplikující činitel ve věci lidských problémů a všech stavů zla a nepravd. Pokud si vzpomínáte ze čtvrté kapitoly této knihy, byli kolem rozličných úrovní lidské pravé mysli postaveni, kromě nepravé mysli a falešných obalů, zvláštní ‚strážci', aby zajistili, že vše pozitivní, přicházející z pravé sentientní mysli bude zachyceno, zprzněno, překrouceno a zfalšováno a v takovém stavu předáno vědomé části zevnější mysli. Jak si jistě pamatujete, tito ‚strážci' mají za svými zády démony speciálního typu, kteří drží ‚strážce' v úplné poslušnosti negativnímu stavu.

Tento údaj bude těžko přijatelný mnohým lidským tvorům. Nicméně toto je tou pravou skutečností co do struktury vašeho světa i vaší mysli. Proces, jakým toto všechno bylo provedeno pseudotvůrci, je obtížné, ne-li nemožné pochopit kvůli hrubé omezenosti geneticky vtisknuté do vaší životní výbavy. Až budete osvobozeni od těchto ohraničeností, hned budete schopni jasně vidět, že tomu tak vskutku bylo a poznáte, jak k tomu došlo. Jeden z účelů, proč byla tato hrubá omezení vnucena vašemu vnímání

a chápání reality vašeho skutečného stavu, bylo zajistit, aby vám nikdy nepřišlo do vědomí, že toto uspořádání doopravdy existuje. Nejsou přístupné žádné zkušenostní ani vědecké důkazy, které by ověřily toto tvrzení. Jak můžete lidským tvorům prokázat, že rozličné úrovně jejich mysli jsou obklíčeny ‚strážci' a démony z negativního stavu pomocí nějakého tajemného mimočasového, neprostorového zauzlení? Hmatatelný důkaz o něčem takovém neexistuje. Toto bylo provedeno úmyslně za tím účelem, aby lidští tvorové nejen si nebyli vědomí, že je tomu tak, ale aby se blamovali i v tom, co se týká pravého zdroje jejich problémů, trampot a mizérií.

Tak se stalo, že negativní stav z toho vyšel jako čisťounké neviňátko. Užije-li se vašeho obratu. Majíce toto za fakt, většina lidských tvorů se takovému usouzení vysměje a pohotově obviní zprostředkovatele přenosu tohoto zjevení z jakési duševní choroby, která se vyznačuje velikášstvím a náboženskými bludy. Je daleko snazší nasadit na někoho nálepku ‚parafrenie' (což je formou paranoidní psychózy, v níž se vyskytují výrazné halucinace v několika modalitách při, zcela zachovalé a dobře fungující osobnosti - diagnóza uvedená v ICD-9, to jest v ‚Mezinárodní klasifikaci nemocí'), než uznat, že tomu by mohlo být vskutku tak. Kdo může uvěřit takovým fantaziím o zlu, negativních duších a démonech, sídlících v nás? Ovšem jenom nepatrné množství lidských tvorů věří takovému nesmyslu, a i oni jsou možná duševně nevyrovnaní.

To je právě ono: jednou z mnoha funkcí těchto entit je zajistit, aby nikdo nevěřil v jejich existenci. A když už někdo na ně věří, pak ať nikdy nepřipustí, že se nacházejí v jeho vlastní mysli, přímo před nosem. Tyto entity nechtějí, aby lidští tvorové věřili, že vlastně ony udržují, ba v mnohých případech z nich pramení lidské problémy. Kdyby lidé věřili, že tomu je tak, pak by se podniklo všechno možné, jak se jich zbavit. A lidští tvorové by to doopravdy udělali. A byli by vyléčeni ze svých problémů, nebo aspoň by se stali schopnými mít kontrolu nad svými problémy a ne být kontrolováni problémy.

Vidíte, že tito tvorové byli původně zfabrikováni pseudotvůrci se zvláštním záměrem. Byli tak utvořeni, aby mohli vytvářet, vštěpovat, vnucovat, udržovat a upevňovat lidské problémy ve formě takových emocí, jako je strach, úzkost, ustaranost, panika, deprese, melancholie, všechny druhy psychóz a všechny možné tělesné a duševní nemoci.

Aby se toto docílilo, bylo nutno rozštěpit sentientní mysl na tři části, odizolovat je, rozloučit a obaly oddělit jednu od druhé a od uvědomělého vědomí lidských tvorů, umístit je ve fyzické formě, která se vůbec nehodí pro jakýkoliv pravý život, a podřídit je pseudomysli, zfabrikované z negativních živočišných genů pseudotvůrci, které se řídí zákony vlastní výroby. Nyní máte mysl i tělo úplně pod vládou negativního stavu. Jste-li jejich původci, znajíce jejich strukturu a funkci, můžete s nimi manipulovat způsobem, jakým chcete. Můžete jim vnutit jakoukoliv kondici, problém či nemoc dle libosti. Tvorové pro ten účel zfabrikovaní dostali úplný obtisk té mysli, duše i těla, aby je tak mohli ovlivňovat, pozměňovat i trestat, jakkoliv se jim zachce, s tím, aby se ta mysl, duševnost i tělo udržovaly v souladu s povahou a nadvládou negativního stavu. U vědomí této skutečnosti každý proces jakéhokoliv léčení a duchovní transformace musí vzít do úvahy tento faktor.

Ve středověku tento fakt byl znám a nebyli příliš vzdáleni pravdě, jenže se došlo k opačnému extrému. Místo aby tento faktor byl vzat ***jako jeden z mnoha příčinných***

pramenů problému, usoudilo se, že posedlá osoba je vinna, a proto byla upálena na hranici. Takto řešit problém bylo zcela tak zlé a démonické, jako kdyby se vůbec neřešil, anebo kdyby se popřelo, že taková situace existuje. Musíte chápat, že v té době v peklech existovalo mnoho klik. Každá vedla zlomyslnou válku proti ostatním. Ta klika, která vyhrávala, surově trestala členy poražené strany. Na vaší planetě se v těch dobách tato situace projevovala fenoménem inkvizice. Inkvizice obyčejně reprezentovala vyhrávající kliku v peklech a ti lidští tvorové, co hořeli na hranici, byli poraženými. Takže neexistovalo nic pozitivního a dobrého ve způsobu tenkrát použitém při řešení problémů tohoto druhu.

V přítomné době byla zjevena metodologie, jež se může použít vhodně a všeobsažně při zacházení s lidskými problémy. Byla popsána v páté kapitole této knihy.

5. Jiným komplikujícím faktorem problémů lidských tvorů je kosmická, existenciální a duchovní izolace, jež na ně byla úmyslně uvalena. Účelem této izolace je to, aby se lidští tvorové drželi v úplné nevědomosti, v dohadování o komkoliv a čemkoliv jiném ve stvoření a jeho multivesmíru. Mít přímý přístup ke všem úrovním jsoucna a bytí, a to jak duchovními, tak i vědeckými prostředky, ohrozilo by aktivní a dominující postavení negativního stavu. Lidé na území negativního stavu by shledali, co je pravou povahou negativního stavu a co je pramen jeho původu a nakonec by jej potřeli. Z toho důvodu bylo nutno zfabrikovat speciální podmínky se speciálními světy a dimenzemi, kde by bylo jen malé vědomí existence čehokoliv jiného jinde a téměř žádný přístup k tomu. Aby se zajistilo utajení toho, jak vznikl negativní stav a jak operuje, nebyla tato izolace omezena jen na jiné stavy odlišné od negativního, nýbrž se taky provedla uvnitř samotného negativního stavu. Nemají tudíž regulární členové negativního stavu žádný přístup k jiným světům v rámci své vlastní říše. Nejvíc ohraničující postavení bylo uvaleno na vaši planetu. Lidští tvorové na vaší planetě nemají žádnou zkušenostní, hmatatelně prokazatelnou vědeckou znalost o tom, že duchovní a intermediální světy existují; že je něco takového jako zóna vymístění; že peklo doopravdy je. Vědí něco o pekle; ale kdo tam byl tělesně, aby mohl prokázat jejich skutečnou existenci? Většina z nich v pekla nevěří a považuje je za náboženskou bajku vymyšlenou kazateli pro udržování lidských tvorů ve strachu a poslušnosti. Totéž je pravdou i co se týká nebes. Kdo může vědecky prokázat jejich existenci?

Toto omezení se vztahuje i na zevní vesmír, vnímatelný lidskýma očima a jinými smysly. Konec konců, mohou lidští tvorové patřit na planety i hvězdy na obloze. Bylo by obtížné popřít jejich existenci. Ale cestovat tam a je navštívit je něco jiného. Dosud se lidským tvorům podařilo pobýt na jejich vlastním Měsíci. Ale jak to bylo omezující! Jak těžký oděv museli mít na sobě, aby přežili! Kolik nehod a nezdarů museli zakusit, než se jim povedlo učinit první krok na Měsíci! A co s cestováním na jiné hvězdy? S nyní existující technologií by bylo třeba mnoha lidských životů, než by se dostali na jiné planety ve vlastní galaxii, nemluvě vůbec o galaxiích jiných. Tato situace je vážným faktorem a podněcovatelem lidské existenciální úzkosti, zoufalosti, osamocenosti a trýznivých pochyb, jež jsou vykompenzovány krajnostmi, jakými jsou komplex méněcennosti na jedné straně a komplex nadřazenosti na straně druhé.

V lidském životním postavení není nic jistého, stabilního, spolehlivého, nic stálého. V okamžiku, kdy si pomyslíte, že jste získali co nejspolehlivější znalost a pochopení

nijakých faktorů života, které by vám poskytovaly stabilitu a jistotu, náhle se něco přihodí, nějaký nový objev, který úplně zničí stabilitu a jistotu předešlého poznání a stavu. Lidská existence se vláčí takto od doby aktivace negativního stavu, kdy byli zfabrikováni lidští tvorové. Poskytuje to plné zobrazení pravé povahy negativního stavu a ukazuje směrem k jednomu z mnoha specifických zdrojů lidských problémů. V průběhu léčení se tento faktor má vzít v úvahu. Příliš moc se v tomto ohledu nemůže změnit, majíc na zřeteli, že žijete v přítomné době v těle a prostředí takového rázu. Avšak uvědomit si tento fakt umožní lépe kontrolovat problém a dá vám pocit přijatelnosti a pokoje, vědouce, že je to jen dočasné a přechodné.

6. Dalším vážným faktorem přispívajícím k lidským problémům, který byl pečlivě konstruován a naplánován pseudotvůrci, bylo postupné nasazení mnohých rozličných ras s množstvím různých jazyků. Tato situace posiluje stav izolace a odloučenosti, který existuje na vaší planetě. Tímto uspořádáním stávají se značně obtížnými způsoby snadné komunikace, poskytování a sdílení informací a vědomostí, vzájemného chápání a respektu. Lidským tvorům je zatěžko porozumět, co jsou zač sousední národové s odlišnými zvyky, kulturami a jazyky. Následkem čehož se stávají vzájemně podezíravými a nedůvěřivými. Musíte mít speciální tlumočníky a překladatele, abyste mohli komunikovat jeden s druhým. Kolik pak je přitom ztraceno z pravého významu v procesu překládání?

Tato situace však rodí daleko vážnější problém. Jsa odlišným, jiného jazyka, má silnější či větší národ díky již své pouhé početnosti tendenci prohlásit se za nadřazenějšího ostatním národům. Přivlastní si právo vládnout nad jinými, donutí je sloužit svým vlastním politickým potřebám nebo prostě prohlásí, že jiné národy nemají právo existovat, a proto s nimi skoncuje. Ovšem podobné nároky mají i jiné národy. Výsledkem takových bláznivých nároků je nevyhnutelná srážka, vedoucí k zničujícím válkám, rozbrojům a krveprolití. Schází-li jednou duchovní sjednocující princip, nenajde se žádný jiný společný jmenovatel, jenž by učinil a mohl učinit lidské tvory schopné spolupráce, vzájemného porozumění a podpory na jakékoli významné časové údobí. Jakákoliv jiná základna, na níž se pokusí docílit takové sjednocení, se vždy nakonec zhroutí. Jak sami víte z historie těchto snah na vaší planetě, všechny pokusy o něco takového skončily buď úplným nezdarem, a nebo unifikace byla uměle udržována násilně, brutálností, vyhrůžkami a politickou korupcí. Jakékoliv oslabení kontroly takovými prostředky vedlo k okamžitému povstání či revoluci, končící občanskou válkou a vzájemným vyvražďováním.

Tato situace je další formou znázornění toho, co se může přihodit, jsou-li duchovní principy odstraněny, překrouceny, zprzněny, zmrzačeny, zfalšovány či nahrazeny jinými zřeteli. V pozitivním stavu stvoření nic takového neexistuje. Odráží se to ve skutečnosti, že v duchovním světě je jenom jeden jazyk, kterým mluví všechny sentientní bytosti bez ohledu na svou formu, tvar, rasu, rod či jakoukoliv jinou příslušnost. Nekonečné variace odlišností mezi nimi nejsou viděny jako možnost pro rozloučenost, oddělenost či nenávist, ale raději jako trvalá příležitost pro vzájemné zvelebování a obohacování jejich životů a duchovnosti. Čím je větší stupeň rozličnosti mezi nimi, tím je více možností lépe poznat Pána Ježíše Krista v jejich jedinečných zkušenostech.

Jak vidíte, společným jmenovatelem pro všechny zde je Pán Ježíš Kristus. Působíte-li s tímto a tímto společným jmenovatelem a od tohoto, skrze tohoto a z tohoto společného jmenovatele - Pána Ježíše Krista, působíte z pozice sjednocených duchovních principů. Nevzniknou žádné problémy ve vztazích, budou-li vycházet z takové pozice. Avšak, pokud si vzpomínáte, tento princip rozmanitosti vychytrale a šikovně použili pseudotvůrci k fabrikování rozličných ras, majíce na mysli docela jiný princip. Účelem zde bylo zobrazit životní styl, který by neměl tohoto duchovního společného jmenovatele. Na místo toho byly uvedeny city zcela opačného rázu a ty se staly pohonnou silou pro hojnost lidského strádání a utrpení - jako jsou nenávist, nesnášenlivost, povýšenost, nedůvěra a politická paranoia - vedoucí ke zkáze, válkám a krveprolití, jakožto i k všelijakým aktům ospravedlňování, omlouvání a rozumového odůvodňování toho, že mají takové pocity, postoje a chování. Tato situace jasně a obrazně nasvědčuje, že žádný jiný společný jmenovatel, než tento duchovní - Pán Ježíš Kristus, není schopen vydržovat jakýkoliv životní styl osvobozený od problémů.

Dalším účelem devastující izolace a separace pomocí ras, kultur, zvyků a různých jazyků je zabraňovat lidským tvorům ve výměně důležitých duchovních informací, zkušeností a náhledů, které by mohly vést k objevu pravdy ohledně původu negativního stavu a lidských problémů a k jeho následku: pokusu o sjednocení za účelem svržení vlády negativního stavu. Tento účel není tak zřejmý nebo viditelný na povrchu. Nicméně hluboko uvnitř, z přítomnosti ryzí sentienentní mysli - i když uvězněné a izolované - proráží nějaké pocity do jasného vědomí, což nabádá lidské tvory k tomu, aby se snažili, přáli si, toužili či aspoň doufali v takové sjednocení. Pocity tohoto druhu jsou nebezpečím pro existenci a jsoucno negativního stavu, neboť omezují jeho šance přežít delší dobu. Proto byla provedena fabrikace různých a rozmanitých národů, ras, kultur, zvyků, tradicí a jazyků, a to na principech zcela odlišných od duchovních, čímž se stalo, že zmíněné pocity zůstaly pouze pocity, bez jakékoliv naděje na možnost takového sjednocení a eliminace lidských problémů. Pokud existuje negativní stav ve své aktivované a dominantní pozici, tato situace bude trvat až do konce jeho života. Vždyť toto vlastně je tou pravou povahou negativního stavu - být právě takovým! Nic jiného si negativní stav ani nemůže představit.

7. Avšak nejvíce ničivým pramenem lidských problémů je ten duchovní. Ačkoliv není tak zřejmý jako kterýkoli předcházející či jaký bude uveden níže, má daleko větší důsledky pro všechny aspekty lidského života a pro všechny členy veškeré zóny vymístění. Tento pramen se vztahuje ke způsobu, jakým lidští tvorové pojímají přirozenost Pána Ježíše Krista či Boha a všechny pravé duchovní principy, které se z Něho/Ní odvozují. Jak bylo mnohokrát uvedeno dříve a bude mnohokrát připomenuta později, osudy všech sentientních entit na tomto faktoru zcela závisí. Tento činitel byl velmi dobře znám pseudotvůrcům, proto mnoho úsilí vynaložili na to, aby se vytvořila situace a uvedl životní styl, který by nesmírně ztížil pravé pojímání této záležitosti.

Prvním krokem v tomto usilování bylo zfabrikovat zvláštní chov lidských tvorů (lidstvo vaší planety), kteří by se rodili způsobem živočišným, parazitickým v lůně matčině, v úplné nevědomosti, aby byli zcela nevědomí ohledně čehokoliv, ale zvláště pak ohledně duchovních věcí a Boží přirozenosti. Je-li zde někdo, kdo vědomě neví o ničem; a zfabrikujete-li jej tak, aby každá znalost mu byla cpána do hlavy zvenčí a nikoliv zevnitř, pak mu můžete dávat jakékoliv informace o čemkoliv podle libosti a

způsobem, jakým si jen přejete. Takto uzpůsobený jedinec nemá na vybranou, než přijmout jako pravdu vše, co mu říkají jiní z pozice autority.

Aby se zajistilo, že se přijme informace, jež je žádoucí pro udržování negativního stavu na živu a prospívajícím, zfabrikuje se takový jedinec tak, že bude zcela a úplně závislý se svými potřebami na těch, co mají moc. To vytváří falešný, ale velmi bezpečný dojem, že autority mají tu pravou znalost a vše, co říkají, se stane pravdou: Vůbec nevadí, že někdy později bude rebelovat proti těmto autoritám. Než k tomu dojde, bude tak zkažen, nakažen, zašpiněn a otráven vší tou zevnější informací, že celá jeho totožnost bude již založena na ní.

Ve skutečnosti vaše vzpoura je vítána negativním stavem. Vždyť právě tak to vše negativní stav nachystal. Zabraňuje to nebezpečnému sjednocení s autoritativními osobnostmi. Podporuje to princip izolace a separace, na němž je negativní stav vybudován. Majíce tedy falešnou identitu ustanovenou kolem takové informace, budete žít životem, jenž je založen na této falešné, zkresleně a podvrácené identitě. Ta bezpečně udržuje vaše problémy vytvářením nových.

Aby se tedy negativní stav stal jistějším a měl dovoleno trvat co nejdéle - pokud možno na věčnost - nabízí se v nevědomosti zrozeným lidským tvorům množství rozličných konceptů duchovních věcí a přirozenosti Boží. Jen se podívejte, kolik náboženských směrů a četných sekt existuje na vaší planetě! Každý hlavní náboženský systém si vytváří své vlastní představy o podstatě Boží, o duchovních principech, o způsobu bohoslužby a jak se má přistupovat k Bohu. Používají různá jména pro Boha a předpisují rozličné rituály a procedury ve svém přístupu k Bohu. Prohlašují, že jenom jejich Bůh a jenom jejich způsob přístupu k Bohu je ten pravý, správný a jedině přijatelný. Každý jiný způsob je z ďábla, a proto má být odstraněn a zničen. Tak se stalo, že ve jménu Božím docházelo ke krvavým náboženským válkám, jež řádily s fanatickým zápalem od samé doby aktivace negativního stavu.

Aby se také zabránilo lidským tvorům ve sjednocení v rámci jednoho náboženského systému, byly v peklech vytvořeny podmínky pro zfabrikování přečetných sekt uvnitř každého náboženství. Máte tu nyní boje nejen jednoho hlavního náboženského zařízeni s jiným, ale také jedné sekty proti druhé v tomtéž náboženství. Tato situace zajišťuje to, že pokud existuje, nikdy nebude možné, aby se ustanovilo pravé chápání, pojímání vztahu vůči pravému Bohu - Pánu Ježíši Kristu. Rozdíly v různých náboženstvích jsou tak ohromné, že nelze ustanovit ani najít pro ně žádný usmiřující společný jmenovatel. Vždyť ani nemluví stejnou řečí!

Tato celá situace portrétuje Boha podivným způsobem. Jaký je to Bůh, který způsobuje a toleruje podobné věci? Kdo má pravdu? Nebo kdo se mýlí? Přílišný zmatek v této věci vede mnohé k opačnému extrému, kdy se prohlašuje, že žádný Bůh není. Jinak by přece nemohl snášet tahovou ohavnost. Samozřejmě to, co se zde má vzít v úvahu, je, že žádné z těchto náboženství, ani jeho příslušné sekty nemají pravdu. Všechna se mýlí. Žádné z nich nebylo ustanoveno Bohem, to jest Pánem Ježíšem Kristem. Bylo vše zfabrikováno v samých peklech za tím účelem, aby se lidští tvorové drželi v naprosté tmě, co se týká pravé přirozenosti Boží a původu negativního stavu. Pamatujte si, prosím, že náležité poznání, chápání a přijetí pravé Přirozenosti Pána Ježíše Krista činí

negativní stav něčím nemožným. Prostě nemůže za těchto okolností existovat. Jedině, jak se může zajistit bytí a jsoucno negativního stavu, je pomocí neustálých zkreslenin, falzifikací, zprzňování a zmrzačování správného chápání této Přirozenosti.

Zdalipak se najde lepší cesta k docílení tohoto účelu než pomocí náboženství a jejich nesčetných sekt? Vše, co se děje ve jménu Božím, má v sobě více moci a je účinnější. Je vskutku daleko efektivnější než vyložené bezbožnictví. Většina lidí bude pohrdat ateisty. Takže toto není účinný způsob udržování lidských tvorů v negativním stavu, to jest v jejich problémech. Je daleko lepší dát jim mnoho náboženských systémů, množství sekt, kultů a rozličných spiritualistických směrů s přesvědčením, že jsou těmi pravými a svatými ve svém poslání ve srovnání s nedomrlými ateistickými koncepty, které bere vážně jenom hrstka lidí. V konečném duchovním smyslu je tato situace se všemi náboženskými směry pravým napájecím zdrojem všech problémů lidských tvorů a celého lidstva, bez ohledu na to, jaké jsou povahy. Ačkoliv bude těžké, ba nemožné pro lidské tvory toto uznat, ba dokonce pochopit, přesto je to duchovním faktem.

Je-li nejdůležitějším určujícím faktorem života i postavení ve stvoření náležité pojímání, chápání a přijetí pravé Přirozenosti Pána Ježíše Krista i tomu odpovídající životní styl, který si kdo zvolí, pak je nabíledni, proč tento činitel hraje tak závažnou roli ve všech ohledech. Proto jakékoliv ztotožnění se se systémem víry, který udržuje nepravdy, zkresleniny a zvrácenosti v této oblasti, stane se hlavním pramenem osobních problémů.

Negativní stav je však ještě daleko vychytralejší. Kdyby si lidští tvorové plně uvědomili, co je pravým zdrojem jejich problémů, začali by hledat cesty, jak vyřešit tyto problémy. Jsou četné způsoby, jak odradit lidské tvory od toho, aby objevili pravdu. Jeden z nich je prohlášení, že utrpení má velkou duchovní hodnotu a že povede k nebi. Proto je třeba trpělivě strádat v tomto životě a moc se nepokoušet vyhýbat se utrpení, chce-li se kdo stát hodným nebes. Jiným, daleko mocnějším způsobem udržování života tak mnohých náboženských směrů, sekt, kultů atd. je odpovědět jednou za čas na modlitby lidských tvorů, učinit tak, aby jejich žádost byla splněna. Vždyť i falešní bohové musí něco učinit v zájmu své božské reputace. Takže si dovolují provádět všelijaké zázraky, předpovídat budoucnost, která se také splní, odpovídat na modlitby, a tak ujišťovat své následovníky, že jejich Bůh je tím pravým Bohem, a mnohé jiné takové věci. A ovšem, všechno tohle se koná přednostně na veřejnosti, kde je přítomno mnoho svědků, takže lidští tvorové šíří ‚blahou' zvěst své zkušenosti, lákají jiné, kteří uvěří, že mají zde co dělat s pravým Bohem a že proto jejich systém víry a způsob, jak pojímají přirozenost Boží, je ten pravý.

Je velmi snadno ocitnout se v této šlamastice. Zajišťuje to, že lidští tvorové necítí potřebu hledat pravé odpovědi na tyto otázky nebo na jakékoli jiné podobného druhu, a tak setrvávají ve svých systémech víry a jim odpovídajícímu životním stylu. Takto tedy je bezpečně zajištěno udržování a rozšiřování lidských problémů - a tedy i negativního stavu.

8. Nejcitlivější a nejvíce tajnůstkářskou oblastí lidských problémů je věc sexuality. Mnoho bylo zjeveno o pravé podstatě sexuality v knihách Nového zjevení. Jak bylo

řečeno, lze očekávat, že mnoho čtenářů nebylo s to přijmout, co bylo o tomto předmětu řečeno v těch knihách. V kapitole dvacáté této knihy bude o sexualitě více zjeveno ve světle přítomné dávky Nového zjevení.

Sexualita se zdá být oblastí lidského života nejvíce kontrolovanou pravidly společnosti a náboženství. Žádná jiná nejsou tak přísná prosazována jako právě tato pravidla. Vinou této podivné pozice, jakou sexualita zaujímá v lidské společnosti, stala se hlavním zdrojem lidských problémů zjevně nebo zastřeně. Jako u duchovních náležitostí, připomenutých v předešlém bodě, tak i nevhodné, zfalšované, zkreslené, zprzněné chápání sexuality spolu s jejím nesprávným praktikováním a postojem vůči ní vede k mnohým lidským problémům. Na neštěstí, většina těchto problémů není klasifikována jako mající co dělat se sexualitou. Jsou maskovány jako něco jiného s tím, aby svedly lidské tvory k víře, že nemají žádné sexuální problémy. Proč sexualita má tak ohromný dopad na lidský život?

Jak si můžete vzpomenout z kapitoly Sexuální život v knize *Chápání a naplnění našeho pozemského života*, je jednou z primárních funkcí pohlavnosti všeobsahující vzájemné sdílení. Sexualita je nejsoukromějším, nejintimnějším a nejosobnějším nástrojem sdílení. Skrze ni se může prožívat pravá Přirozenost Pána Ježíše Krista a Jeho/Jejích duchovních principů co nejbezprostřednějším a nijak nepokrouceným způsobem. Kvůli této prvotní významnosti pohlavnosti - mimo mnohých jiných - byla její pravá funkce a praxe největším nebezpečím pro negativní stav. Intimní, privátní a osobní prožitky jedincova ducha, duše a těla nemohou být vyvráceny žádnými teoretickými, ba ani praktickými zřeteli. Pro tyto důvody stala se sexualita největším terčem pro všechny překrouceniny a genetická pozměňování pseudotvůrcům a jiným prominentním členům negativního stavu.

Není třeba opakovat zde, co již bylo zjeveno o těchto věcech k jiných knihách Nového zjevení a co bude odhaleno v dvacáté kapitole této knihy. Co se zdůrazňuje zde, je to, že nenáležité chápání, pojímání a praktikování sexuality vede k vývoji šech možných duchovních, duševních, tělesných a pohlavních problémů. Je to jinou, ještě nebezpečnější formou separace a izolace lidských tvorů mezi sebou. Přerušením spojení se svým duchovním zdrojem nemůže nikdy lidská sexualita přinést plné ukojení, znalost a prožívání intimní přítomnosti Pána Ježíše Krista během pohlavního tyku. Naproti tomu, pozměnění tělesné struktury lidských pohlavních orgánů z jejich původního umístění, provedené na počátku pseudotvůrci, nedovoluje lidským tvorům žádné pravé obměňování a vzájemné sdílení pravého obsahu prožitku, který má jejich partner.

Takže, nehledě jak moc se o to snažíte, přece nejste schopni prožívat, ba ani se dozvědět, co a jak prožívá váš sexuální partner. Vinou tohoto prokletého uspořádání, nikdy nemůže nastat pravé sjednocení maskulinního a femininního principu. Hlavním účelem náležité sexuální praxe je prožívat toto sjednocení, protože v něm se nachází přítomnost Pána Ježíše Krista co nejsilněji, nejmohutněji, nesrozumitelněji a nejrozeznatelněji. Sama tato nejosudovější, nejrozhodnější a nejdůležitější schopnost byla z lidské sexuality odstraněna. Ve své přítomné souznačnosti je lidská sexualita zredukována na úroveň živočišné kopulace, chtíče a plození lidského druhu. To vše má negativní spoluoznačení. Není v tom nic pozitivního. Plození druhu nemá žádný

pozitivní význam, protože je jedině za účelem prodlužování života negativního stavu. Vše, co tomuto usilování napomáhá, nemůže mít kladné vyznění, jak tomu lidští tvorové nesprávně věří.

Jakýkoliv nařizovací nátlak na osobní svobodný projev, ať se to týká čehokoliv, vytváří napětí, hněv, násilí a hluboký odpor. Toto je pravdou zvláště v případě sexuality. Následkem toho, že praktikování lidské sexuality je naprosto převrácené a nepochopené, nic není normálního v tom, jak se lidský pohlavní život vyjadřuje a projevuje. Všechny známé sexuální úchylky, zvrácenosti a choroby jsou výsledkem tohoto abnormálního postavení, jaké sexualita zaujímá v lidských systémech. Je to nejvíce střežená oblast negativního stavu, chráněná tak, aby nemohlo dojít ke změnám v existujícím chápání, pojímání a praktikování sexuality.

Hlavním problémem, vyvěrajícím z praxe lidské sexuality, je silný pohlavní pud, prožívaný většinou lidských tvorů a přitom zároveň se vyskytující omezení, tabu a náboženské, sociální a právní požadavky, činící náležité splnění sexuálních potřeb nemožným. Další aspekt těchto potřeb je ten, že zfabrikováním neduchovní sexuality, oddělené od pravého duchovního pramene, považované za abnormální, jsou tyto potřeby přečasto samy úchylné, převrácené i jinak abnormální. Toto bylo provedeno záměrně s tím, aby se ospravedlnilo kontrolování společnosti, vnucené lidským tvorům v tomto ohledu. Takto se se vší jistotou zabrání tomu, aby sexuální praktikování nikdy nepřivedlo k objevu jeho pravého spoluoznačení a významu, jak se odhaluje v knihách Nového zjevení.

9. Lidské problémy se komplikují vinou prapodivného hospodářského systému existujícího na vaší planetě. Aby lidští tvorové byli stále více zaneprázdnění vnějšími faktory svého přežití, které je vzdalují od vnitřní duchovní skutečnosti, byl ustanoven složitý odměňovací systém ve formě vzácných kovů a peněz. Bez peněz se nemůže nic získat pro splnění tělesných, ba i duševních potřeb. Všecko něco stojí. Takže z této situace vyvstává určitá forma duševních problémů - nutkavá potřeba vlastnit velký počet hmotného zboží, cenností a peněz, což vede k promrhání veškerých snah a energií jejich dobýváním.

Tyto hmotné statky se stávají vládnoucí hodnotou života. Můžeš-li za peníze koupit, co se ti jen zachce, pak čím více máš peněz, tím více věcí můžeš mít, a tím mocnějším a vlivnějším se můžeš stát. Takové usilování činí lidské tvory závislými na penězích či materiálních hodnotách, které jim mohou poskytnout mnoho věcí, jaké by jinak nemohli mít. Takto byla vytvořena prapodivná forma závislosti vůči všem zevnějším, přechodným, dočasným a zkáze podléhajícím hodnotám. Většina lidských činností je věnována získávání takových hodnot. Ale i když lidé znají až příliš dobře ten fakt, že nic zevního, získaného během života na planetě Nula, nebudou moci vzít se sebou do hrobu, že všechny statky musí zde ponechat, přesto se stávají otroky těchto snah.

Faktor závislosti na zevnějších hodnotách je pramenem mnoha lidských problémů. Zavírají se tím dveře k jakýmkoliv duchovním zřetelům. Ježto pravá realita a osud jedincova života zcela závisí na správném duchovním postoji, přehlížení této věci se stává hlavním zdrojem mnohého neštěstí. Tato situace byla pečlivě naplánována jako pojistka k tomu, aby lidé neměli vůbec čas, ani přání či ochotu věnovat se vhodné

duchovní aktivitě, jež by je přiváděla ke stav jejich pravé niternosti.

Jakmile se někdo na něco nachytá, pak je nesmírně obtížné zlomit takový návyk. Vhodným příkladem pro takovou ničivou situaci může posloužit závislost na alkoholu a drogách. Profesionální poradci, kteří pracují s alkoholiky a jinými toxikomany, jsou si až příliš dobře vědomi, co všechno se musí provádět, aby se tento návyk překonal. A přesto veškerá struktura lidského života na vaší planetě je budována na tomto typu závislosti v různých formách. Každý je závislý na něčem nebo na někom. Jste závislí na své práci pro vydělání dosti peněz, abyste mohli se postarat o základní potřeby přežití vlastního těla. Závisíte na jiných lidských tvorech, kteří pro vás dělají mnoho věcí. Závisíte na policii, abyste byli ochráněni před nebezpečím zločinných živlů. Bylo by možno do nekonečna vyjmenovávat všechny případy takové závislosti.

Povšimněte si, prosím, že všechny druhy této závislosti jsou zevního rázu. Něco nebo někdo vnější se postará o tuto nebo tamtu potřebu. Zodpovědnost se přesunuje ze stavu niternosti do stavu zevnějšnosti. Díky tomuto způsobu života může negativní stav prospívat a živit se lidskými problémy. Tím, že potřebuje lidské problémy pro své přežití, negativní stav vytváří neustále takové okolnosti v lidském životě, v nichž se mohou rodit nové a odlišné problémy a staré úspěšně podporovat a udržovat.

10. Jeden z mnoha důvodů, proč nyní existující lidské tělo bylo sestrojeno tak, jak dnes vypadá, je v tom, aby se zajistil zdroj problémů, který by živil život negativního stavu.

Lidské tělo ve své přítomné formě a kondici není nic jiného než samý problém. Nejen že je ze sebe a samo sebou problémem, jak bylo dříve uvedeno, ale vyžaduje ohromnou dávku pozornosti a péče k tomu, aby se udržovalo při životě a relativně zdravé. Uvědomujete si, kolik lidských aktivit se vztahuje k tomuto účelu? Jak mnoho času strávíte pečováním o své tělo? Nejpodivnější na vašem těle je to, že vám vůbec v této věci nedává na vybranou. Svou pouhou existencí vyžaduje od vás pozornost a péči. Požaduje pokrm a nápoj. Vyžaduje odpočinek a spánek. Vyžaduje odstranění výměšků. A přece, nehledě na toto všecko, lidské tělo je v procesu umírání. Jak víte, je lidské tělo mořeno všemožnými zhoubnými mikroby, viry, bakteriemi a takovými cizopasnými buňkami, které jsou připravené je sežrat nebo jsou v neustálém procesu jeho požírání.

Jen se podívejte na uspořádání buněk vašeho mozku - jedné z nejdůležitějších částí vašeho těla. Od prvního okamžiku narození mozkové buňky umírají, aniž se kdy reprodukují. Přitom nikdo neví, proč tyto buňky nejsou schopny se reprodukovat, jak některé jiné buňky v jiných částech těla. Toto je naprosto marnotratný způsob jsoucna a bytí. Zde máme důležitou duchovní souvztažnost. Buňky lidského mozku nejsou schopny reprodukování, protože se nacházejí v nejtěsnější *souvztažné* blízkosti duchovní skutečnosti pozitivního stavu. Jsou přímým přijímačem života, jenž má dovoleno vstupovat v infinitesimálním množství do lidského těla a udržovat dočasně jeho život. Mozkové buňky jsou nejcitlivějšími prvky - nositeli myšlenkových procesů, což umožňuje duchovním principům života vstup do jedincova uvědomělého vědomí. Pro tuto nejtěsnější blízkost k pozitivnímu stavu představují velké nebezpečí pro negativní, stav. Aby se tento problém obešel, vyvinuli pseudotvůrci v procesu svých genetických experimentů takový typ mozkových buněk, ze kterých byla odstraněna schopnost reprodukování.

Kdyby mozkové buňky byly schopny reprodukce, pak by potenciál lidského mozku díky přítomnosti všech neporušitelných buněk od chvíle samotného narození až do posledního vydechnutí byl tak ohromný, že by to převýšilo vše, co je známo lidským tvorům. V tak mocném postavení - v nejtěsnější souvztažní blízkosti k pravému zdroji života - bylo by takovému mozku velmi snadné objevit pravou duchovní skutečnost a také pramen a důvod pro aktivaci negativního stavu. Tento objev by znamenal konec negativního stavu. Proto tedy bylo nutné ustanovit rozdílný typ přijímače vědomého života s neustále zmenšujícím se počtem mozkových buněk.

Potřeba mít větší počet takových buněk při tělesném narození než pak v procesu života po fyzickém zrodu vyvěrá - mimo jiné - z toho faktu, že vstup do negativního stavu na vaší planetě je událostí co nejvíce komplikovanou, nebezpečnou a ničivou. Menší množství těchto buněk by nebylo s to odolat náporu všech lidských problémů způsobených tím narozením i procesem samotného rození. Musíte pamatovat, že v tom okamžiku život mozku čelí všem možným eventualitám a silám života v negativním stavu najednou - kdy na něj kosmické paprsky padají přímo. Jakmile se přizpůsobily, mohou pak ty buňky započít s procesem denního odumírání až do chvíle, kdy tělo zemře. Jiné buňky těla tak nehrozí negativnímu stavu, jelikož jejich funkce není v tom, aby byly nositeli myšlenek ani jiných duševních pochodů. Proto mají povoleno regenerovat či reprodukovat se.

Genetická přestavba mozkových buněk tímhle způsobem je učinila krajně zranitelnými a slabými. Nejsou schopny naplno udržovat tělesné funkce a své vlastní funkce na stejné trvalé úrovni. Proto potřebují častý odpočinek a bohatý spánek. Jak víte, nejméně třetina lidského života se stráví v posteli, tj. spánkem a odpočinkem. Nikdo není schopen přežít delší dobu ve svém těle při nedostatku spánku. Žádná z tělesných buněk, zvláště ne mozková buňka, není schopna se udržet na živu bez spánku čili bez odpočinku střídavě s činností. Ze stanoviska duchovního, toto je velmi marnotratný způsob života. Utrácet třetinu, ba i víc z vlastního života na spaní v posteli či odpočívání, svědčí o tom, že je něco velmi špatného v uspořádání života na vaší planetě. Poukazuje to na přítomnost vážného problému velkých rozměrů.

Nicméně bylo lidské tělo sestrojeno tímto způsobem s velmi chytrým záměrem - odebrat lidem co nejvíce času a zaměstnávat je všemi možnými aktivitami, jen aby si nikterak neuvědomili, že existují pravé faktory duchovního života a duchovní skutečnosti. A když jste na smrt unaveni veškerým potýkáním a aktivitami v rámci vašich každodenních lopocení a povinností (udržují vás naživu!), cožpak zbývá chuť na něco jiného, než jít do postele či odpočívat nebo dívat se na televizi atd.? Čím více jste znaveni a čím více jste zaneprázdněni sháněním živobytí, tím méně je času i chuti zabývat se něčím jiným.

Tato situace navršuje a utvrzuje lidské problémy víc a víc, protože nedovoluje lidským tvorům, aby si zvolili vhodný životní styl, jenž by byl v souladu s pravými duchovními principy žití. Ve skutečnosti, lidští tvorové tělesně ani nejsou uzpůsobeni, aby mohli žít takovým blahodárným životem. Všechno v jejich struktuře je zaměřeno k neduchovnímu, umrtvujícímu způsobu života. Takovým životem se negativní stav živí a prodlužuje velmi úspěšně a účinně.

11. Ohromná omezení a ohraničení, jež jsou vlastní podmínkám lidského života v hmotném těle, vytváří další nepříznivou situaci. Celkem vzato, za těchto podmínek je lidským tvorům zatěžko podstoupit změnu. Mají tendenci zajistit si určité permanentní místo, pozici, práci či životní styl a zabývat se tím až do samého konce svého tělesného života. Vypěstují si návykový typ chování, rutinních procedur s velmi nepatrnými úchylkami v procesu jejich života ze dne na den. Málo se mění za takových okolností. Lidští tvorové se cítí takto velmi pohodlně a nejen že mají odpor k nějakým změnám v tomto ohledu, ale cítí se jimi být ohroženi. Prožívají úzkost a strach, kdykoliv se jim podobné změny vnucují. Jelikož jsou ovládáni nevědomými procesy a neznalostí, stávají se pro ně všechny neznámé faktory jakýchkoliv budoucích změn co nejvíce obávanými situacemi. Lidští tvorové se cítí bezpečně a pohodlně, ponechají-li se věci tak, jak jsou, bez ohledu na to, zda vypadají špatně, či dobře. Cítí se nejistými a nepohodlně, naskýtá-li se možnost přerušení rutiny jejich každodenního žití.

Lpění na familiárním, známém a pohodlném životním stylu přivádí je ke stavu stagnace, což ruší jakoukoliv možnost duchovní progrese. Stav stagnace v lidském životě vládne všemi jeho aspekty. Lidští tvorové lpí na těchže názorech, míněních, filosofických náhledech, náboženstvích. Pijí stejné nápoje, požívají stejný pokrm, stýkají se se stejným typem jiných lidských tvorů, vyprávějí stejný druh příběhů a vtipů, konají stejný typ práce atd. Tato situace je určena faktem, že vinou vrozených ohraničeností struktury jejich těla a duševnosti, je nesmírně obtížné pro lidské tvory být pohyblivými a poddajnými. Musíte-li vzít své tělo se sebou, kamkoli jdete, pak musíte také vzít vše, co je nutné pro opatrování a udržování jeho života. Je daleko snadnější zůstat tam, kde právě jste, nebo se posunout do těsné pozorovací blízkostí toho místa, kde jste již pobývali, než všechno opustit a začít vše znovu na nějakém novém, neznámém místě, situaci, stav či podmínkách (pokud nejste ovšem přitahováni k této změně nějakými hmotnými, finančními, hospodářskými či politickými zřeteli - což jsou vcelku jen zevnější, neduchovní faktory).

Toto je také pravdou i s ohledem na vlastní životní filosofii. Je daleko snadnější držet se až do konce toho, v co věříte, než to zaměnit nějakým jiným, nefamiliárním názorem, filosofií, náboženstvím či jakýmkoli jiným postojem. Jste pevně zaběhnuti ve starých kolejích; máte svůj vlastní kruh přátel, kteří s vámi sdílejí váš životní styl ve všech ohledech. Změnit se a vstoupit na novou životní dráhu znamená mnohdy ztrátu všech starých přátel a zvyků a být na krátkou dobu izolován a oddělen od familiárních a pohodlných podpůrných systémů. Často jste považováni bývalými přáteli za blázny, změníte-li se náhle - a to v jakémkoliv směru - a zanecháte-li životní styl, který byl z jejich stanoviska bezpečný, dobře zaběhlý a úctyhodný. Tedy tento druh postoje proniká veškerým lidským životem. Stagnující stav jejich života jim účinně zabraňuje získat náležitou duchovní uvědomělost pravé skutečnosti života. Povaha negativního stavu je stagnující, protivící se jakémukoliv pokroku s výjimkou těch změn, které přispívají jeho udržování a rozkvětu.

Nicméně hlavním terčem nejsou zde tělesné změny, nýbrž duchovní. Negativní stav si nepřeje, aby lidští tvorové měnili svou duchovní orientaci, ať je jakákoliv. Ledaže se to děje ve stejném negativním systému, kde změna je jen zdánlivá, nikoliv skutečná. Negativní stav si přeje, aby lidští tvorové nadále věřili ve své zkresleniny a nepravdy a považovali je za dobré, vhodné, správné a božské. Lidští tvorové si tak ve svých

myslích vytvoří sebeospravedlňující postoj k vlastním systémům víry.

Při takovém postoji kdopak chce něco měnit? Mám-li pravdu a všichni se mýlí, proč já mám měnit něco, co je správné, na to, co není správné? Což by to nebylo bláznovstvím? Tento postoj je dalším zdrojem lidských problémů. Lidští tvorové si nechtějí uvědomit, že stagnující podmínky jejich životů dusí i to malounko v jejich pravém duchovním i duševním životě, co příležitostně pronikne přes všechny blokády a ohraničenosti, nasazené strukturou negativního stavu.

Tím, že nejsou dostatečně náležitě ovlivňováni z duchovní sféry svého niterného života, nalézají se lidští tvorové ve víru všemožných problémů. Samozřejmě, jak je tomu u většiny z nich, nespojují zdroj těchto problémů s tímto faktem - vždyť není vědomě očividným - nýbrž to připisují nějakým zevnějším činitelům, jsoucím mimo sféru jejich vlivu. Je vždy snazší obviňovat něco nebo někoho jiného pro vlastní problémy než připustit, že je to váš nesprávný duchovní postoj, který je způsobuje. Taková je povaha negativního stavu. Je řízena zákonem pseudoduchovní stagnace a regrese, nikoliv zákonem duchovní progrese, jak je to v případě pozitivního stavu. Tato situace mezi lidskými tvory viditelně podporuje a udržuje život negativního stavu v jeho nejplnějším rozsahu.

12. Hrubé ohraničení v lidském komunikačním systému je dalším pramenem vážných problémů a nedorozumění existujících mezi lidskými tvory. Lidské výrazové schopnosti myšlenek a citů jsou omezeny slovy, která užívají, když se chtějí vyjádřit. Je ale možno sdílet zcela jiný význam téhož vyjádřeného slova a dojem toho, kdo jej přijímá, může být zcela jiného rázu, než byl v úmyslu toho, kdo jej vyslal. Tato situace v oblasti lidského způsobu komunikace byla záměrně naplánována pseudotvůrci.

Pokud si vzpomínáte, byl původní způsob komunikace - než byl geneticky přestavěn mozek - zcela jiný. Hlasivky neexistovaly. Proces komunikace nebyl od zevnějšku k zevnějšku, jak je to nyní, nýbrž z niternosti k niternostem. Šel z jedné sentientní mysli k druhé sentientní mysli bez použití hlasitě promluvených slov. Takový typ komunikace nepřipouštěl nedorozumění či matoucí způsob sdělování informace. Nikdo nemohl, ba ani si nepřál skrývat své pravé myšlenky a city. Každý byl otevřenou knihou. Všechny ideje byly sdíleny vzájemně bez výhrad. Podobná situace nemohla způsobit problémy ani narušit komunikaci. S takovým to uspořádáním bylo by velice obtížné aktivovat negativní stav. Otevřená komunikace z niternosti k niternosti pomocí idejí a pojmů zrozených v mysli, neobsahuje nevědomý modus ani aspekty neznalosti. To taky vylučuje jakoukoliv schopnost sdělovat jedno a současně si myslit či pociťovat opak toho, co se sděluje.

Aby se negativní stav mohl aktivovat, potřeboval zatajit svůj pravý záměr a původ. Jinak by se nikdy nemohl uvést v činnost. Z této potřeby vyvstala potřeba vyvinutí nevědomých procesů a neznalosti. Bylo tedy nutno polapit sentientní mysl do pasti zvláštních okolností, popsaných v kapitolách páté i šesté této knihy, a tak její pravý duchovní obsah a původ měl zůstat neznám zevní vědomé mysli lidských tvorů.

Problémem je, že v nejniternější části sentientní mysli - kterou každá lidská bytost má z genů původní sentientní mysli, užitých v procesu křížení s živočišnými geny - je

obsažena pravdivá informace o původu a účelu negativního stavu. Proto byla-li by tato mysl otevřeně přístupná a ve stavu volného komunikování s jinou myslí, pak by šance negativního stavu na přežití byly mizivé. Bylo tudíž nutné zfabrikovat zcela rozdílný způsob komunikace, jenž by zcela znemožnil komukoliv objevit pravdu o této i mnohých jiných důležitých duchovních záležitostech. Proto byla vykonstruována zevní modalita komunikování pomocí hlasivek, která omezuje toto komunikování na vědomou mysl při použití smyslu sluchu, umístěného v zevním těle.

Tímto uspořádáním byla docílena negativním stavem ještě jiná důležitá věc, která je zřejmým zdrojem mnohých lidských problémů. Posiluje fakt vrozené izolace a separace, ve které lidští tvorové žijí. Nikdo doopravdy neví, co se přesně odehrává v jiné lidské mysli. Každý je závislý na tom, co je řečeno vnějšími slovy, pomocí vnějších hlasivek a slyšeno vnějším orgánem sluchu - ušima, než na tom, co se myslí a cítí vnitřně. Takto si zůstávají lidé frustrovaně vzdálenými, nehledě na to, jak blízko jsou fyzicky v době komunikování. A ježto zcela často to, co je řečeno, není tím, co se myslí či cítí, anebo dojem ze sdělovaného je zcela jiný, než jaký se vyjadřuje, nutně dochází vinou této situace k nedorozumění, podezírání, paranoii, odcizení, hořkostí, neuspokojenosti a mnohým jiným problémům lidského života.

Všechny tyto problémy jsou symptomy dominance negativního stavu v lidském životě na vaší planetě. Jak vidíte, není ani jedna oblast lidského života, jež by nebyla nasycena problémy vnucenými povahou negativního stav, jenž má v moci všechny jeho aspekty. Je však problémem této situace u většiny lidí, že ji berou za danou, považujíce ji za normální a přirozený jev.

Můžete být ujištěni, že v této situaci není nic normálního ani přirozeného. Ale tím, že většina lidských tvorů toto považuje za normální a přirozené, pramálo se usiluje o to, aby došlo ke změně této situace. Tím, že se s tím nic nedělá, lidští tvorové napájejí, podporují a posilují své problémy. Takto má negativní stav zajištěnu stálou nepřerušitelnou podporu, čehož následkem je to, že se lidské problémy budou nadále množit, šířit a objevovat v rozličných nových, horších a nesnesitelnějších formách. Tato situace bude trvat tak dlouho, pokud negativní stav nezničí svého hostitele, z něhož se paraziticky živil.

13. Výše popsané uspořádání umožňuje negativnímu stavu cpát lidem do hlavy informace, jaké se jen jemu hodí a jaké jsou žádoucí pro účely negativního stavu.

Nemáte-li o ničem žádné informace nebo jen velice málo informací vycházejících z vašeho vlastního nitra a jste-li tak uzpůsobeni, že všechny zprávy přijímáte zvnějšku, pak zde nemáte na vybranou, než naslouchat tomu, co přichází z vnějších zdrojů informací. Na vstupech informací ze zevnějšku může docela dobře záviset váš život. Nedostatek vhodné informace může vést do stavu naprosté deprivace. Toto záměrné uspořádání vede lidské tvory k zotročující závislosti na informaci, která se přivádí zevnějším způsobem. Když je vaše sentientní mysl uvězněna a nemá povoleno poskytovat potřebnou a nutnou informaci, musíte záviset na jiných zdrojích, spoléhat se na ně či na ně obrátit svou pozornost.

Komukoli se naskýtá velmi málo příležitostí k tomu, aby mohl prodiskutovat či

prozkoumat, jak platná je přijatá informace, přijatá ze zevnějšku. Musí se tomu slepě věřit. Tohle jde snadno, protože na tom mnohdy závisí život. Životní závislost na něčem je nejmohutnější vzpruhou. Co nevidět si navyknete věřit v pravdivost jakékoliv informace, přicházející z vnějšku, aniž byste zkoumali její pramen či spolehlivost. A stane-li se, že nějaká informace se k vám dobere zvnitřku, pak budete nakloněni ji přehlédnout, zvláště nebude-li ladit s obsahem zevní informace. Bude-li váš život záviset na vnějších vstupech, pak niterný zdroj bude automaticky potlačen a přehlédne se jako něco rušivého a obtěžujícího. Přece váš život nezávisí na tom, co vychází z niternosti (aspoň si to myslíte!). Mohlo by se to dokonce považovat za šílenství. Tak se stane návykem očekávat vše zvenčí, ze zevního zdroje.

Nyní budiž řečeno, že v pravém spoluoznačení duchovních principů neexistuje žádná informace ze zevnějšku, která má platnost. Namísto toho je prostředkem vyjádření a projekce toho, co je obsaženo v niternosti. Toto je ten pravý duchovní řád. Tak je tomu v říši pozitivního stavu. Zevnějšnost je prodloužením a procesem niterného a nemá vůbec nezávislé jsoucno ani bytí. Za těchto okolností by však žádný negativní stav nemohl být náležitě aktivován či dlouho zůstat na živu. Proto bylo nutno oddělit a izolovat to zevnější, uzavřít přístup k niternému, krmit to zevní všemožnými falešnými, převrácenými, zprzněnými a zmrzačenými informacemi a učinit lidské tvory na nich závislými.

Oddělení od pravého pramene, přijímají lidští tvorové to zevnější jako jedinou spolehlivou skutečnost, která jim může dát potřebnou informaci, nutnou pro jejich přežití. Takže teď se může manipulovat s lidskými tvory všemožným způsobem a podle libosti, čili jak se to hodí potřebám negativního stavu!

Nemajíce žádnou náležitou informaci o pravé skutečnosti života, jsouce odloučeni od svého niterného pramene a od pravých duchovních principů, jsou lidští tvorové vystaveni jen samým problémům. Těmito problémy jsou živeni pod rouškou náležité a platné informace přicházející zvenčí.

Takže ve většině případů vyvěrají lidské problémy z této ničivé izolovanosti, separace a odštěpení jejich Nejniternější duchovní mysli od jejich uvědomění a uvažování a od jejich pravých duchovních principů a idejí, jakožto i od poznání skutečnosti, že byli učiněni závislými na něčem, co nemá samo sebou ani ze sebe žádnou realitu.

14. Jak již bylo uvedeno mnohokrát dříve, je jedním z hlavních snah negativního stavu držet v tajnosti svůj původ, účel a povahu, maskovat je a skrývat. Toto je jeden z mnoha důvodů, proč lidští tvorové jsou uzpůsobeni tak, jak jsou. V této prazvláštní struktuře neexistuje žádné uvědomělé vědomí ohledně věcí, jež mají co dělat s tímto předmětem.

Jelikož lidští tvorové žijí v takové nevědomosti o pravých faktorech původu téměř všeho v jejich životě, žijí v naprosté nejistotě vůči všemu. Tato nejistota prosakuje všemi aspekty jejich života. Stav nejistoty je nesnesitelný pro lidskou mysl. Ježto je chronickým stavem lidské existence, stala se něčím, co je v pozadí mnohých lidských problémů.

Dalším aspektem tohoto problému je chronický nedostatek náležité zpětné vazby výsledků, důsledků a následků lidských záležitostí a aktivit. Nikdo neví s jistotou, co může očekávat od kohokoliv či čehokoliv. Zpětná vazba, kterou všichni očekáváte, se buď neobjevuje, nebo je zavádějící. Toto jen více podporuje stav vaší chronické nejistoty. Ať se zde znovu zopakuje: nic není jistého v lidském životě. Nic nelze spolehlivě předpovídat. Očekávání lidí jsou velmi vzácně splněna, a nebo se splní zcela neočekávaným způsobem.

Nemajíce žádný bod jistoty, žádný spolehlivý zdroj informací a zpětné vazby končí lidští tvorové buď v zoufalství a depresi či rezignaci a lhostejnosti, a nebo se jednoduše vzdají. Někteří spáchají sebevraždu. Tato situace napomáhá ke vzniku mnohých vzájemných problémů, s jakými se lidští tvorové ve svém životě setkávají. Toto je jedna z mnoha tváří povahy negativního stavu.

Tato situace působí u lidských tvorů dojmem, že ať se v jejich životě stane cokoliv, vše se děje pouhou náhodou, a že mají pramálo moci nad svými osudy. Je-li tomu tak, pak neexistuje v multivesmíru žádné přímé plánování ani rozhodující síla, jež by poskytovala potřebnou příležitost pro sebe řízení. Vše je ponecháno nepředvídatelné náhodě. Tato nepředvídatelná náhoda, jež vládne jednotlivcovým životem, svědčí o tom, že i jeho vlastní život a jsoucno a bytí jsou také pouhou náhodou. Takto tedy se ustanovují neduchovní principy a vznikají a přinášejí své plody pochyby o existenci čehokoli, co vládne životem multivesmíru. Zřejmým faktem v této situaci je to, že tyto druhy vnímání reality a životních stylů byly do nejmenších podrobností pečlivě naplánovány.

Lidským tvorům je zatěžko uvěřit, že bez zřejmé moci nad osudy svých životů, podléhajíce vládě principů nepředvídatelné náhody a statistické pravděpodobnosti, je tato situace ve skutečnosti ne plodem náhody, ale vynálezů a snah sentientní mysli. Pokud si vzpomínáte, pseudotvůrci, aby to vypadalo jako náhoda - zničili všechny stopy své existence a nasadili blokády okolo pravé mysli lidských tvorů, aby se nikdy nemohlo objevit, proč věci jsou tak, jak jsou. Kdo může prokázat, že se něco takového vskutku přihodilo?

Tato situace je zřejmou odpovědí na otázku, jak by život vypadal, kdyby vyvěral z jiného pramene, než z Pána Ježíše Krista a Jeho/Jejích pravých duchovních principů. Jinými slovy: jak by vypadal život, kdyby se odvozoval z pozice čisté náhody, nepředvídatelnosti, statistické pravděpodobnosti, nejistoty a bez jakékoliv zpětné vazby z pravého zdroje života. Životní styl lidských tvorů na vaší planetě a po celé zóně vymístění je názorným a konkrétním zpříkladněním odpovědi na tuto otázku.

15. Ježto lidští tvorové nemají žádnou, nebo jenom nepatrnou pravou duchovní uvědomělost niternosti, nevěnují příliš mnoho pozornosti tomu, co se děje v jejich nitru. Jejich sklon dívat se navenek, k zevnímu prameni pro všechny odpovědi na své otázky - což je podporováno a mnohonásobně zesilováno existující strukturou jejich života - přivádí je k pevné víře, že oni nejsou zdrojem svých vlastních problémů. Jako vše, tak i problémy přicházejí zvenčí. Tímto postojem přichází lidští tvorové k závěru, že oni nemohou být opravdu zodpovědni za své problémy, neboť nemají pod svou kontrolou to, co se děje mimo nich, a že problémy nemají buď žádný, nebo jen velmi

malý duchovní souznak či původ.

Toto je záměrný přesun. Vezměte jako příklad běžnou chřipku či nastuzení, jímž tak snadno a neustále vy, lidští tvorové, podléháte. Kdykoliv dostanete chřipku či rýmu, pronášíte velmi důrazně: ‚Tato chřipka řádí kolem, a já jsem ji chyt.' Jak vidíte, přišla chřipka zvenčí. Chytili jste ji od někoho jiného. Nejste za to zodpovědní, že ji máte. Byla vám vnucena, aniž jste o to prosili. Byla naprosto mimo vaši kontrolu, nad vaše síly.

Takto lidé definují a vnímají většinu svých problémů. Velmi zřídka jim vstoupí na mysl, že by snad mohli být, opravdu snad, zodpovědní za něco, co se děje v jejich životech. Přesunou nebo přenesou odpovědnost na nějaké zevní okolnosti, jež jsou mimo jejich kontrolu. Toto je snadná cesta, jak se vykroutit ze šlamastiky.

Jak si vzpomínáte, je v povaze negativního stavu obviňovat pozitivní stav ze všech svých běd a problémů. Negativní stav předpokládá, že kdyby neexistoval pozitivní stav, nemusel by mít žádné problémy. Problémem negativního stavu je pozitivní stav. Proto negativní stav nemůže být zodpovědný za cokoli, co se přihodí v životě negativního stavu. Vyřaďte pozitivní stav a všechny problémy zmizí.

Takové filosofování je daleko více zřetelné a otevřeně prohlašované v jiných oblastech zóny vymístění a všech pekel. Není tak zřejmým na planetě Nula pro její podivné postavení. Na vaší planetě se tato situace demonstruje více nepřímou formou, skrze výroky a vyznání některých lidských tvorů, že kdyby Bůh měl existovat, pak by nedovolil něco podobného. Takto s oblibou někteří lidští tvorové odmítají převzít plnou zodpovědnost za vlastní život. Tedy musíte považovat Boha za neexistujícího, když dochází k tak ukrutným a ohavným událostem. Anebo ho musíte obvinit, existuje-li, že je krutým a bezohledným, když dovoluje, aby se tyto věci udály. Avšak ve zbytku zóny vymístění, jež je stavem úplné negativity, není zábran neomezeně prohlašovat, že je to pozitivní stav, a tedy Bůh, kdo je vším vinen.

Toto přesouvání a přemisťování zodpovědnosti a nacházení příčin všech lidských problémů v nesprávném prameni umocňuje všechny lidské problémy a způsobuje, že nové neustále přicházejí na svět. Aniž si lidé uvědomí, kde je pravý zdroj jejich problémů - jak definováno na začátku této kapitoly - a aniž se ujmou plné zodpovědnosti za své životy a za vše, co se jim stane, bez ohledu na to, co to je, i bez ohledu na to, jak se to jeví, že je to mimo jejich kontrolu, nebudou prožívat nic jiného než samý problém, víc a víc problémů. Tímto nesprávným postojem silně podporují a udržují život negativního stavu.

16. Hlavním zdrojem lidských problémů je zvířecí čili živočišná součást jejich vybavení. Pokud si vzpomínáte, pseudotvůrci během svá genetické experimentace dokázali odstranit devadesát pět procent všech aspektů pravé sentientní mysli. Pět zbylých procent bylo podrobeno fúzi s devadesátipěti procenty živočišných. Výsledkem byl hybrid ve formě jeskynního člověka, rodič moderních lidských tvorů. Problém s touto situací je v tom, že lidští tvorové považují svou animální část za úplně lidskou. Je-li lidská, pak je přirozená a normální. Proto se nevynakládá žádné úsilí zbavit se živočišných sklonů, považovaných za lidské.

Nejobecnějšími rysy živočišné povahy jsou strach, úzkost, agrese, útočnost, zbabělost, podezřívavost, územní nároky, touha ovládat a vlastnit, odmítání a ničení. Tyto rysy jsou považovány za lidské, vlastní lidské přirozenosti. Lidští tvorové si neuvědomují, že před tím takové rysy, stavy a emoce nebyly žádné sentientní entitě jako přímá zkušenost známy. První nepřímá zkušenost s těmito rysy uzrála ve chvíli, kdy se pseudotvůrcům podařilo zfabrikovat první zvíře nadělené těmito rysy. Později, po zkombinování genů tohoto jedinečného živočicha s geny sentientní mysli, bylo prožívání těchto nepříznivých stavů přístupno sentientní mysli, uvězněné v tom živočišném těle.

Takto se vešla do jsoucna a bytí taková situace, kdy všechny nepříznivé rysy se začaly považovat za lidské a kdy živočichové byli povýšeni téměř na lidskou úroveň tím, že lidští tvorové se rovnali zvířatům.

Ocitáte-li se v této šlamastice, je pro vás nesmírně obtížné neprožívat tyto odporné rysy. Přes všechna úsilí zbavit se jich, přicházejí náhle bez varování. Pro svou zdánlivou autonomii uvnitř lidského systému jsou tyto rysy viděny jako něco nevyhnutelného, co plní nějakou ochrannou funkci, kterou lidská vědomá mysl málo chápe. Toto je destruktivní systém v lidském životů. Dvě životní formy, které nemají nic společného, byly násilně dány dohromady a spojeny. Výsledkem byla aktivace negativního stavu a výroba lidských problémů, jak bylo dříve připomenuto, to byl - dle starého pojímání termínu - největší hřích. Zničil v lidských tvorech pravé podobenství a pravdivý obraz Boží.

Duchovním problémem zde je to, že lidští tvorové ve své přítomné formě stále ještě mají za to, že jsou podobenstvím a obrazem Božím. Je-li tomu tak, pak jakého to máte Boha? Boha, který je rozhněvaný, nenávidící, zuřivý, žárlivý, trestající či mstivý, občas milující, Laskavý a milosrdný. Máte zde rozporné pojímání Přirozenosti Boží stejně tak, jak lidská přirozenost je rozporná, jsouc fúzí dvou nesouhlasných elementů. Stalo se tady to, že pro ospravedlnění jsoucna a bytí takových lidských tvorů bylo nutno nadále usuzovat, že lidští tvorové byli stvořeni podle podobenství a obrazu Božího. Ve skutečnosti lidští tvorové ve své nynější pozici zfabrikovali boha podle vlastního podobenství a obrazu, když do něho promítli všechny své rysy a zároveň ho pohodlně učinili zdrojem všech svých problémů, jakož i štěstí (čili toho všeho, co lidé vůbec považují za štěstí).

Takto tedy můžete přisoudit původ negativního stavu Bohu, a ne jinému prameni. Může-li Bůh být rozhněvaným, nepřátelským, trestajícím, ničivým, žárlivým a krutým a současně milujícím, laskavým, moudrým, milosrdným a trpělivým, pak musí být původcem obou stavů. Je-li tomu tak, pak negativní stav je definitivně rovný pozitivnímu stavu, a proto musí negativní stav trvat navěky. Ať děláte cokoliv, nemůžete se osvobodit od vlivu negativního stavu. Vždyť věříte-li, že jste ovlivňováni Bohem, pak musíte přijmout fakt, že podléháte také vlivu negativního stavu, protože je to přece Bůh, kdo je taky pramenem negativního stavu. Situace je beznadějná. Bez ohledu na to, co si lidští tvorové namlouvají, nebo co říká Bible o věčném spasení a o nebeském blaženství, fakt zůstává faktem. Bůh je v lidském pojetí naplněn negativními city a emocemi, a kdopak ví, v jakém vrtochu se náhle na někoho vrhne. Konec konců je Bohem, a tedy může dělat co Mu je libo. Toto je nevyhnutelný závěr, vyvěrající z výše

uvedených úvah. Nezapomeňte však, že toto pojímání Boha je podporováno doslovnými výroky v *Biblí Svaté*, jež je považována za Slovo Boží. A kdo se opováží hádat se se Slovem Božím?

Takto vypadá past negativního stavu, v níž jsou lidští tvorové polapeni. Toto je pramenem jejich problémů - mylné pojetí Přirozenosti Boží.

Co si nikdo neuvědomuje, je to, že nyní existující lidští tvorové jsou úplným pokřivením a zmrzačením pravého obrazu a podobenství Božího. Je v nich velmi málo, ba jestli vůbec něco, co přichází z toho obrazu a té podoby. Bylo to záměrně zničeno během genetické fúze, jak je vylíčeno v této knize.

Jakmile pseudotvůrci uspěli v tomto nadmíru pustošivém a hříšném pokusu, prohlásili nepravdivě svůj výtvor za podobenství a obraz pravého Boha, aby tak odvedli lidské tvory od možnosti přijmout skutečného Boha a Jeho/Její pravou Přirozenost. Toto bylo dovoleno z důvodů, zjevených jinde v této i jiných knihách Nového zjevení.

Jediný konečný zdroj všech lidských problémů může se tedy nalézti v situaci, jež byla krátce vylíčena v tomto bodě.

17. Složitým faktorem lidských problémů je to, jak lidé vnímají a pojímají duchovní život a strukturu pozitivního stavu. Tento bod má přímou spojitost s předešlým bodem. Předpokládáte-li nesprávně, že nyní existující lidští tvorové jsou pravým podobenstvím a obrazem Božím, pak veškerá duchovní pojetí, náboženství a to, jak lidští tvorové vnímají život na nebesích, bude ovlivněno tímto falešným usuzováním. Takže jejich očekávání, naděje a projekce budou něco docela nerealistického, neboť ve skutečnosti není nic v duchovním světě pozitivního stavu, co je lidsky možné. Odvozujete-li vše z nepravého duchovního pramene, pak skončíte tím, že budete pojímat všechno, co je duchovní, v nesprávných termínech, nesprávně chápaných.

Osudově rozhodující věcí při fabrikování lidských tvorů v ***ne-podobenství a ne-obrazu*** Božím bylo vyvinout falešné duchovní principy, které by neměly nic společného, nebo jen velice málo, s pravou duchovností. Tento krok byl nutný, neboť šlo o to, aby se prokázalo, že život může být započat také z falešných duchovních principů, anebo z vůbec žádných duchovních principů. Konec konců, zfabrikovali-li lidští tvorové boha podle vlastního podobenství a obrazu, pak takový bůh ve skutečnosti nemůže existovat, protože je pouhou fantazií či projekcí lidského myšlení, vyvolanou přáním. Proto tedy všechny duchovní principy, odvozené z takového boha, jsou fakticky neduchovní, ježto žádná pravá duchovnost neexistuje. A jestli náhodou někteří lidští tvorové si zvolí věřit v Boha, pak to bude také přijatelné, protože jejich víra bude založena na nesprávném předpokladu, že jsou jeho podobenstvím a obrazem. Je-li tomu tak, pak jejich bůh je taky podobenstvím a obrazem lidských tvorů, což je logické oběma směry.

Není tudíž nebezpečné dovolit lidským tvorům věřit v takového boha. Ve skutečnosti opak je pravdou: taková víra v takového boha drží je ještě ve větší vzdálenosti od pravého Boha než žádná víra v existenci jakéhokoliv Boha.

Tato logika je nevyvratitelná. Navíc produkuje tato situace rozličné spiritualistické

trendy, které ještě více štěpí lidské tvory na všemožné frakce, z nichž každá tvrdí, že její bůh je tím pravým a že bůh všech ostatních je falešný. A toto tedy vskutku udrží lidské tvory ještě ve větší vzdálenosti od přijetí pravé Přirozenosti skutečného Boha.

Donedávna vytvářela tato situace v intermediálním světě prapodivné okolnosti. Všichni lidští tvorové, přicházející z vaší planety, očekávali, že tam shledají životní styl, jenž by byl v souladu s jejich převráceným, zprzněným a zfalšovaným obrazem toho, jak takový život by měl vypadat. Bylo jim dovoleno, aby zde vytvořili různé společnosti, založené na těchto nesprávných principech, a přitom věřili, že se nacházejí v nebi. Tento stav udržovali tak dlouho, než jeho bláznovství naplnilo svou míru a dokončilo se potřebné duchovní poučení. Potom byli souzeni a umístěni do různých podmínek souhlasných s jejich falešným duchovním pojímáním. Pokud si vzpomínáte, typická lidská éra v intermediálním světě nedávno zcela skončila a žádný nemá povoleno zůstat tam dost dlouho, aby mohl zformovat takové podivné společnosti. V té době došlo k posunu v duchovním stavu veškerého multivesmíru ve stvoření, který trvale zrušil zmíněný stav. Nicméně je dovoleno, aby tato situace ještě pokračovala na čas, časy a poločas ve veškeré zóně vymístění, všech peklech a na planetě Nula.

Tím, že nemá k dispozici žádné vhodné pojetí duchovních principů s jejich účinným aplikováním, končí lidský život jen v samých problémech. Ano, následkem této situace je vznik, udržování a navršování lidských problémů.

18. A nakonec vstoupil v jsoucno a bytí nový zdroj lidských problémů. Tento zdroj se vztahuje na jev Nové přirozenost Nejvyššího, jenž se stal povšechností Pána Ježíše Krista. Pokud si vzpomínáte z předešlé kapitoly, tento fakt vyžaduje, aby všechny sentientní entity ve veškerém stvoření podstoupily proces duchovní transformace kvůli sladěnosti s touto novou přirozeností, aby tak mohly být ve spojení s Pánem Ježíšem Kristem způsobem více osobním, soukromým, intimním a vždy více duchovním. Dopad této změny na vaši planetu a celou zónu vymístění je v procesu příprav pro své projevení se. Samozřejmě, bude mít nepříznivé účinky v daleko větším rozsahu, než jaký zde kdy byl dříve. Nová přirozenost Pána Ježíše Krista přivádí negativní stav do šílenství v jeho zuřivém vyvracení, popírání, zavrhování, přehlížení a maření jakékoliv možnosti přijetí této Přirozenosti. Ta znamená především tyto tři věci:

1. Těsnou blízkost Pána Ježíše Krista k negativnímu stavu jako první krok k začátku konečné eliminace negativního stavu.

2. Zmobilizování všech sil negativního stavu k boji proti přijetí pravé Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista kýmkoliv v jeho doméně.

3. Příprava k propuštění pseudotvůrců na svobodu.

Každý krok znamená větší stupeň problémů lidských tvorů a vznik nových, dosud neznámých (jeden z takových nových problémů se objevil ve formě Získaného syndromu imunní nedostatečnosti - AIDS).

Jak si vzpomínáte, čím více Pán Ježíš Kristus zkracuje vzdálenost mezi pozitivním a negativním stavem, tím více se ukazuje šeredná a prohnilá povaha negativního stavu.

To znamená více problémů pro všechny, co se nacházejí v negativním stavu a na planetě Nula, protože odhalení negativního stavu se, děje zintenzívněním všech problémů. Na druhé straně, čím více negativní stav mobilizuje své síly proti pozitivnímu stavu, tím intenzivnější je dopad na jeho obyvatelstvo a následovníky. Čím surovější dopad, tím hrozivějšími se stávají problémy.

Propuštěním pseudotvůrců na svobodu započne kraťounká éra, kdy negativní stav zcela vyhraje taky na vaší planetě, čímž se problémy naposledy nakupí v nepředstavitelné, nejzazší vážnosti.

Když se to stane, negativní stav vyčerpá svou užitečnost, jeho hříšná existence dojde svého konce a všechny lidské problémy přestanou existovat. Více o lidském životě v příští kapitole.

Ten/ta, kdo má uši k slyšení, ať naslouchá tomu, co Pán Ježíš Kristus zjevuje v této kapitole.“

Kapitola dvanáctá

POJETÍ ŽIVOTA OBECNĚ A LIDSKÉHO ŽIVOTA ZVLÁŠŤ

Dne 28. února 1988, časně zrána za rozbřesku, bylo ke mně slovo Pána Ježíše Krista, řkoucí:

„Aby se pojem života náležitě pochopil, je nutno si uvědomit, že v základě je pět projevů života. Ve skutečnosti - přesněji řečeno - je Absolutní stav života a jeho Absolutní proces s pěti derivacemi tohoto jednoho života.

Jeden Absolutní stav života a jeho Absolutní proces se může definovat v obecném smyslu jako Absolutní život v sobě a sám sebou, bez jakéhokoliv původu, počátku či konce. Obsah slov ‚původ' a ‚počátek' předpokládá existenci nějakého jiného zdroje života, který by měl život v sobě a sám sebou. Aby tedy život byl náležitě postulován, je nutno logicky připustit, že existuje permanentní stav života, který vždycky jest, a že je permanentní proces života, který stále pokračuje. Slovo ‚život' znamená být a existovat. jsoucno je stavem života a bytí je procesem života. Být a existovat značí žít. Žít znamená být a existovat.

Absolutní stav a proces života postuluje Absolutní vědomí vlastního Absolutního jsoucna a bytí. Inherentní a imanentní tomuto Absolutnímu stavu a procesu života je Absolutní vědomí života. V tomto ohledu může Absolutní život být také považován za rovný stavu a procesu vlastního vědomí. Bez svého vlastního vědomí nemá život žádný význam, účel nebo smysl. Toto je zvláště pravdou s ohledem na Absolutní život. Možno zde říci, že pravé spoluoznačení života tkví ve vědomí sebe sama. Toto vědomí života tvoří jeho sentientnost v absolutním smyslu. To znamená, že Absolutní život je Absolutní sentientností. Protože je tu takový život ve své absolutní čivosti, vše, co je a existuje, je a existuje ve sféře Absolutního vědomí neboli Absolutní sentience. Bez tohoto spoluoznačení není žádné jsoucno ani bytí. Jsoucno a bytí zcela závisí na tomto Absolutním stavu a procesu vědomého uvědomění, jež počíná a vytváří jsoucno a bytí. Takže veškerý život ve všech svých formách, podmínkách a projevech se odvozuje z této Jediné Absolutní čivosti, která je životem v sobě i samým sebou.

Jak již bylo řečeno dříve, lze obecně rozeznat pět derivací a manifestací tohoto Života:

1. Pravý sentientní život.
2. Pravý nesentientní život.
3. Smíšenina sentientního a nesentientního života - lidský život.
4. Mrtvý život - negativní stav.
5. Formy manifestace života.

Derivace třetí, čtvrtá a některé formy manifestace života nejsou přímými odvozeninami Absolutního života. Jsou odvozeninami sentientního a nesentientního života, jež jsou přímými deriváty Absolutního života. Jsou nepřímými odvozeninami v tom smyslu, že dar života a jeho principy byly použity některými sentientními bytostmi při výrobě něčeho, co původně nebylo počato v rámci Absolutního stavu a procesu života.

Pravý sentientní život je nejbezprostřednějším přijímačem Absolutního sentientního života v nekonečné variaci jeho elementů. Každý z těch elementů je připojen na ten přijímač či tu nádobu, oživuje ji a udržuje naživu a sebeuvědomělou. Přijímač se takto stává nosičem a projevovatelem zvláštního prvku života, jenž pochází z Absolutního stavu života a odděluje se z něho jeho Absolutním procesem.

Pravý nesentientní život je nejméně přímým přijímačem Absolutního života. Je reflexí výsledného produktu vyzařovaných životních energií, postrádajících plný stupeň sebeuvědomělosti. Jeho účelem je dovést tyto energie k jejich konečné manifestaci a využití a udržovat proudění těchto energií ve stavu trvalé dynamičnosti.

Smíšenina sentientního a nesentientního života je vedlejším produktem sentientního života, aby vytvářela zcela rozdílný životní styl za účelem zrození negativního stavu.

Mrtvý život je negativní stav, sestávající jak z vlastního sentientního, tak i nesentientního života. Důvodem, proč je nazýván mrtvým životem je, že *přímo* neobsahuje nic z Absolutního života. Vše, co postrádá bezprostřední přítomnost toho života, nemůže být považováno za doopravdy živé. Avšak tím, že v sobě nosí sebeuvědomění používáním ukradených principů čivosti, musí se mu dát název mrtvého života. Konec konců, přece jen žije, o něco se snaží a něco produkuje.

Formy manifestování jakéhokoliv života jsou okolnostmi, skrze které a v nichž se ten který život projevuje, uskutečňuje a zhmotňuje. Jsou odvozeny z vyzařujících energií Absolutní formy Absolutního života. Tyto energie produkují prvky, atomy, molekuly, částice, atd., duchovní, duševní a fyzické povahy, z nichž se vytvářejí rozmanitá prostředí a formy života. Pro svou nejzevnější povahu, samy o sobě, ani v sobě neobsahují sebeuvědomělost. Jsou formami sebeuvědomělosti. Mohou se zformovat v struktuře, jakou si lze představit, dle idejí sentientního života, k jeho zvláštnímu projevení. Jelikož sentientní život rodí nekonečný počet variací idejí pro své projevování, existují nekonečné variace životních forem.

Formy života a obsah života jsou dvě naprosto rozdílné věci. Obsahem života je sebeuvědomělost jedinečného jsoucna a bytí života v sobě samém. Formy života jsou zevním vyjadřováním variant jedinečných sentientních životů.

Absolutní sentientní život prostřednictvím svého Absolutního sebeuvědomění vytváří Absolutní sentientní mysl. Všechny jiné sentientní životy, z ní odvozené, tvoří své vlastní sentientní mysli. Bylo již dříve ukázáno, že tato Absolutní sentientní mysl se nyní jmenuje Pán Ježíš Kristus. A všechny sentientní entity v rozmanitých formách svého projevování jsou odvozeny z Jeho/Jejího života.

Pán Ježíš Kristus ve Své přítomně existující Přirozenosti obsahuje v Sobě všechny elementy života včetně prvků, vzatých z mrtvého života i lidského života. Pomocí zvláštního procesu zbožštění udržuje pravý život v těch mrtvých prvcích i lidských elementech. V Něm/Ní mají svůj život. Touto novou přirozeností a skrze ni může být Pán Ježíš Kristus také přítomen ve všech aspektech negativního stavu, aniž by negativní stav byl přítomen v Něm/Ní. Toto je nutným požadavkem v zájmu kontroly, řízení a dohledu nad mrtvým a lidským životem negativního stavu. Na negativní stav se musí neustále dohlížet, neboť je rakovinou pro pravý život, takže bez dohledu by se enormně rozšířil a sežral všechen opravdový život a obrátil všechny a všechno v mrtvý život. Jeho rozšiřování je dovoleno jen do určité meze. Hranice jeho rozšíření jsou určeny tím, jak mnoho potřebuje pro své nejplnější a nejukončenější projevování v zájmu srovnání s pravým životem. Plné ocenění pravého života není možné bez porovnání s padělaným neboli mrtvým životem.

Jak již bylo řečeno, zatím co Pán Ježíš Kristus je ve všech aspektech negativního stavu, nic z negativního stavu není v Pánu Ježíši Kristu. Jak si vzpomínáte, jeden z mnoha účelů, proč Pán Ježíš Kristus nabyl nové přirozenosti, bylo umožnit, aby mohl být přítomen ve všech aspektech negativního stavu, aniž by v mrtvém životě způsobil něčí záhubu. Opravdový život účinkuje jako nejsmrtelnější jed pro mrtvý život. Nemít elementy negativního pro zaštítění a zadržování, byl by mrtvý život v okamžiku obrácen v nicotu. Jak víte, toto by nulifikovalo jakýkoliv pokus o spasení kohokoliv z mrtvého života. Zároveň však působí tyto elementy jako ochranný štít proti negativnímu stavu mrtvého života, takže nic z něho nemůže vstoupit do Pána Ježíše Krista. Kdyby se takovýto vstup odehrál, pak by došlo k tak nezvykle mohutnému výbuchu, že by bylo zničeno veškeré jsoucno a bytí včetně Absolutního stavu a procesu života.

Důvodem, proč by Absolutní stav a proces života byl také zničen, je to, že se zničením multivesmíru byl by nulifikován samotný princip života - zachování života na věčnost. V něm se odehrává nekonečně rozmanitá řada jedinečných manifestací toho Absolutního života. Zničíte-li způsob a modus tohoto projevování, pak zničíte i princip zachování. Tento princip se vztahuje na jakýkoliv stav a podmínky opravdového života včetně Absolutního pravého života. *Princip zachování* tvrdí, že sebeuvědomělý opravdový život - ať jeho forma, stav, či podmínky jsou jakékoliv - musí být zachován navěky. Rozhodujícím slovem zde je ‚sebeuvědomění': Zastavení sebeuvědomění je zastavení života. Není-li sebeuvědomění, není ani vědomí života. Není-li vědomí života, pak není ani zpětné vazby žití. A není-li žádné zpětné vazby žití, pak není života. Takže jakákoliv forma sebeuvědomění, od jeho Absolutního stavu a procesu, který stále jest, až po jeho relativní nositele - sentientní entity - musí být zachován v jsoucnu a bytí provždy, na věčnost.

Vsup čehokoliv z negativního stavu do Pána Ježíše Krista by způsobilo zkázu tohoto nejdůležitějšího faktoru - sebeuvědomění. Výsledkem by bylo nebytí a neexistence. Naštěstí, je Pán Ježíš Kristus vybaven prostředky, které nikdy nedovolí, aby k něčemu takovému došlo. Tudíž - jak bylo uvedeno shora, a což se pro zdůraznění opakuje i zde - je Pán Ježíš Kristus přítomen ve všech aspektech negativního stavu, ale nic z negativního stavu není přítomno v Pánu Ježíši Kristu. Tento fakt je třeba mít neustále na mysli.

Proč ale život ve svých všelijakých formách, stavech, tvarech a projevech vůbec existuje? Proč je potřeba jsoucno a bytí tohoto života? V odpovědi na tuto otázku se skrývá vůbec ***největší tajemství***.

Především budiž uvedeno, že Absolutní život v Pánu Ježíši Kristu svou Absolutní povahou prostě vždy jest. Nemá žádný začátek, ani žádný konec. Toto pochopit je nesmírné těžko tomu, kdo je omezen lineárním způsobem myšlení. Jednoduše řečeno, něco jako podmínky či stav nejsoucna a nebytí, čili neživota, neexistuje. Nelze to postulovat a nikdy něco takového nebylo ani nebude. Jediný stav, jenž vždy existoval, existuje a bude existovat, je jsoucno a bytí čili život. Takže život byl, je a bude bez ohledu na to, v jakých stavech, tvarech, formách či okolnostech. Okolnosti, tvary, formy, stavy a rozličné způsoby projevu tohoto života jsou měnitelné, modifikovatelné, odstranitelné či navrátitelné do původního prvotně neuvědomělého stavu. Mohou přestat a být existovat. Avšak život sám sebou a v sobě nemůže nikdy přestat existovat. Nic se nemůže pozměnit s ohledem na tuto jeho zvláštní povahu. Jakkoli dalece zničíte formu či způsob projevu toho života, nikdy nemůžete zničit život.

Mnoho lidských tvorů na vaší planetě bláhově věří v zničitelnost života zničením fyzického těla. Ti, co se prudce stavějí proti potratu, mají tento sklon a víru. Mají za to, že zničením plodu - zevní formy života - sám život je zmařen. Neuvědomují si, že potratem život sám, obsažený v tom zárodku - pokud tam je vůbec - nemůže být nijak zničen. Zničíte-li budoucí nádobu, v níž by se život měl projevit na vaší planetě, pak život prostě půjde někam jinam, aby pro sebe nalezl jinou formu či nádobu či podmínky či stav či místo. Vše, co jste učinili provedením potratu, bylo zabránění vstupu toho zvláštního života na vaší planetě. Ve skutečnosti se tomuto samotnému životu nijak neublížilo. Nemluvě již o tom, že nosič toho života byl zachráněn před vstupem do bídy a utrpení negativního stavu či do mrtvého stavu života, který existuje na vaší planetě. V určitém smyslu, případný lidský tvor, jemuž se zabránilo vstoupit do mrtvého života, čili lidského života negativního stavu na vaší planetě, by si zasloužil, aby se mu k tak velkému dostižení blahopřálo! Nemluvě ani o faktu, že stejně duch toho života, který je tím pravým životem, nevstupuje do zárodku nikdy dříve, než koncem pátého měsíce jeho vývoje (přibližně). Všechny pohyby, k nimž dochází v takovém plodu před tímto okamžikem, nejsou způsobovány přítomností ducha toho života, nýbrž díky formování různých orgánů v tom zárodku. Takže je nutno uznat, že život je nezničitelný.

Nejobtížnějším aspektem pro náležité pochopení pravé podstaty života je ten fakt, že život je duch. Duch života je vlastně tím pravým životem. Absolutní duch Pána Ježíše Krista je Absolutním pravým životem. Tyto dva pojmy nelze rozloučit. Ve skutečnosti duch je původcem, vyzařovatelem, udržovatelem a zachovatelem svého života i jakéhokoliv života. Stav sebeuvědomění je producentem energie. Musíte chápat, že proces neustávajícího sebeuvědomění ducha je aktivním neustálým procesem, jenž produkuje ohromné množství velmi zvláštní duchovní energie. Tato energie se pojímá jako životní energie. Ustanovuje fakt života zpětnou vazbou svého sebeuvědomění. ***Vědomí sebeuvědomělosti je to, co ustanovuje skutečnost života***.

Tedy na samém počátku (to jest bez počátku) máte nestvořený Absolutní stav a proces života - Pána Ježíše Krista (tenkrát Boha Nejvyššího), Který/Která vždy jest. Je

Absolutním vědomím Svého Absolutního ducha. Absolutní duch je Absolutním uvědoměním Své Absolutní sebeuvědomělosti. Tímto procesem ustanovuje Absolutní fakt Absolutního života. Absolutní životní energie, produkovaná procesem této Absolutní sebeuvědomělosti, je takové velikosti, že může dávat zrod všem jsoucnům a bytím ve veškerém multivesmíru i jsoucnu a bytí tohoto multivesmíru samotného, která jsou relativní vůči Její Absolutní kondici. Takto se může pojímat původ veškerého života.

Zopakujeme: Je tu Absolutní duch, který je ve stavu a v procesu Absolutní sebeuvědomělosti, Tento Absolutní duch je si absolutně vědom své Absolutní sebeuvědomělosti. Procesem této Absolutní uvědomělosti se ustanovuje fakt Absolutního života. Tento proces sám produkuje nesmírné množství životních energií (faktem ustanovení toho života). Z těchto specifických životních energií pocházejí všechny jsoucna a bytí. Tyto životní energie, neustále emanující v absolutním smyslu z Pána Ježíše Krista, tvoří základní stavební bloky a součásti opravdového života stvoření a jeho multivesmíru. Žádný jiný zdroj a původ života nikdy neexistovaly, ani nikdy nebudou existovat.

Toto je nejzávažnější a nejzákladnější pravidlo života - jakož i jeho pravý duchovní princip. Jelikož Pán Ježíš Kristus (BŮH) je Absolutním duchem a jeho Absolutním životem, veškerý život má čistě duchovní obsah. Bez ohledu na to, jaká je jeho forma manifestace, život je vždy duchovní fenomén. Dokonce i mrtvý život negativního stavu je duchovním jevem mrtvé duchovnosti. Vždyť byl vytvořen podle vzoru ukradených duchovních principů života. Zprzněním, zfalšováním a překroucením těchto principů vešel mrtvý život mrtvé duchovnosti do jsoucna a bytí. Avšak jediné, co se může zprznit, zfalšovat a zvrátit, jsou pravé duchovní principy. Kdyby neexistovaly, nebylo by co prznit, překrucovat a falšovat. Takže i mrtvý život stavu negativního je čistě duchovním fenoménem. Kdyby pseudotvůrci nebyli schopni používat ryzích duchovních principů, nemohli by zfabrikovat absolutně nic. Jak vidíte, dokonce i mrtvý život negativního stavu je udržován a je možný díky existenci těchto fundamentálních duchovních principů.

Je-li Absolutní duch producentem Absolutního vědomí své Absolutní sebeuvědomělosti, pak, jak se definuje slovo ‚duch'? Co je duch?

> ***V absolutním smyslu je Duch čistým Absolutním Uvědoměním Absolutního ‚JÁ JSEM'. Toto Absolutní Uvědomění je si Absolutně Vědomo Absolutní Sebeuvědomělosti Svého Absolutního ‚JÁ JSEM'. Tímto Absolutním Procesem je ustanovena Absolutní Skutečnost Absolutního Života, z níž se vytváří všechno ostatní***.

Z tohoto fundamentálního duchovního principu vyvěrá nevyvratitelný fakt, že zdrojem života každého je jeho duch. Ve skutečnosti je jedinečný duch každé sentientní entity samým životem její povšechnosti. Duch je životem své duše stejně jako svého těla či jakékoliv zevní formy své manifestace. Jelikož je to duch, jenž je nositelem jedinečného života z Absolutního ducha, jedinec žije a zůstává na živu jenom díky svému duchu. Duchova duše je mentálním procesem tohoto ducha, kdežto fyzická forma projevu ducha je jeho konkrétní manifestací v zevním prostředí.

Jak vidíte z tohoto pojetí, duch je stavem, duše procesem a tělo je projevením. Stav a proces, které jsou skutečnými nositeli jedinečných elementů Absolutního stavu a Absolutního procesu Pána Ježíše Krista, musí žít provždy, na věčnost. Jsou tím pravým životem, jenž nemůže být zničen, jak napovídá výše formulovaný princip zachování života. Forma, čili tělo jejich manifestace, nemá tuto výsadu, jelikož je vázaná svým vlastním ohraničujícím prostředím, z něhož to tělo bylo vytvořeno. Po té, kdy poslouží účelu svého ducha své duše, musí se vrátit do svého prostředí. Jak bylo uvedeno jinde, to prostředí není přenosné do žádného jiného stavu, žádné dimenze ani žádných podmínek. Musí se zde ponechat.

Další otázkou je: proč Absolutní duch ve svém Absolutním životě potřebuje vytvářet jakékoliv jiné duchy v jejich jedinečném životě, relativním vzhledem k Jeho Absolutnímu životu? Proč se Absolutní duch nespokojí s tím, že bude sám v sobě a ze Sebe, bez šíření se navenek? Odpověď na tuto otázku možno najít v samotné přirozenosti toho Absolutního ducha. Jeden z absolutních aspektů té Absolutní přirozenosti je její účelnost. Absolutní život Absolutního ducha má Absolutní účel. Absolutní účel mu dává Absolutní význam. V předešlém popisu Přirozenosti tohoto Absolutního ducha - Pána Ježíše Krista - bylo ukázáno, že fundamentální principy této Přirozenosti jsou Absolutní Božská láska a Absolutní Božská moudrost. Účelem Absolutní lásky je sdílet s někým jiným, co v sobě obsahuje, Absolutní moudrost té Lásky dává význam tomuto účelu. Nesměřuje-li účel k nějakému konečnému cíli, zůstává bezvýznamný. Konečným cílem takového účelu je ustanovit stav či okolnosti, které by umožnily uskutečnit takové vzájemné sdílení.

Pokud si vzpomínáte z dřívějška, výsledkem sjednocení Absolutní lásky a Absolutní moudrosti je proces Absolutní tvořivosti. Majíc na mysli účel, jehož cílem je dát význam a naplnění Lásce a její Moudrosti ve sdílení, je Absolutní tvořivost motivována k činu. Tvořivý princip Absolutního ducha nemůže působit bez náležité motivace. Proto je motivován účelností toho cíle - mít význam, pojatý v principu vzájemného sdílení. Nesdílíte-li, co máte; nemáte-li zpětnou vazbu toho sdílení, nemá váš stav, vaše láska, vaše moudrost či cokoliv tam máte, absolutně žádný smysl a význam.

Opravdová láska nemůže zcela směrovat k svému vlastnímu nitru, sama k sobě, poněvadž v tom směru není schopna poskytnout zpětnou vazbu výsledků sdílení. Milovat výlučně sebe znamená slepou uličku, čili mrtvý život, neboť původce té lásky je také jejím přijímatelem. Není možno rozeznat v té lásce žádné důsledky, následky a výsledky, jedině to, že je mrtvá. Taková láska nemá žádnou moudrost, žádný účel, žádný cíl, ani žádný význam.

Moudrost pravé lásky však vyžaduje ze své lásky, aby se sdílela také ve směru navenek, má-li se jmenovat či chápat jako láska. Láska se nemůže pojímat jako láska, nebude-li produkovat důsledky, následky a výsledky svého stavu a procesu. Aby to mohla činit - podle principu tvořivosti v moudrosti - musí stvořit duchy, kteří s ní mohou porovnávat, a kteří se mohou stát předmětem a přijímateli této lásky. Tito duchové musí být započati mimo Absolutního ducha tak, aby se mohl navázat reciproční vztah, skrze který by se mohly manifestovat, aktualizovat všechny důsledky, výsledky a následky lásky a její moudrosti.

Všichni stvoření duchové se tudíž musí objevit navenek, mimo a rozdílnými od Absolutního ducha a současně přece jen musí být porovnatelnými s Absolutním duchem, aby jakýkoli význam jejich života a výsledky jejich vlastní lásky mohly dojít plodného dozrání. Kdyby byli uvnitř, jako část Absolutního ducha a stejní s ním, pak by nenastalo pravé sdílení té lásky, ježto by zůstala sama v sobě. Vyloučilo by to reciprocitu, kterou se potvrzuje planost důsledků, následků a výsledků té lásky. Avšak zároveň musí tito duchové nosit v sobě všechny atributy svého Stvořitele, mají-li reagovat na tu lásku smysluplným a vzájemným způsobem a náležitě manifestovat její následky, výsledky a důsledky. Proto jsou všichni stvoření duchové naděleni stejným životem jako je život Absolutního ducha, až na to, že v Pánu Ježíši Kristu je tento život absolutní a nestvořený, kdežto stvoření duchové jej mají jen relativní vzhledem k tomu Absolutnímu stavu. Avšak, tentýž život je nyní vnímán navenek, odděleně a nekonečně odlišně - v rozmanitých formách své manifestace - od Absolutního života Pána Ježíše Krista. Za takových okolností se může ustanovit vzájemný a recipročí vztah.

Hlavním cílem je zde poměr s úmyslem vzájemně sdílet všechny principy lásky a moudrosti. Účelem toho sdílení je ustanovení smysluplného života mimo stav a proces samého Absolutního života. Takovouto účelovostí je zajištěn Absolutní význam Absolutního života. Toto je důvod, proč Absolutní duch, nyní nazývaný Pán Ježíš Kristus, potřebuje vytvářet jiné duchy v jejich jedinečném životě, a proč se nemůže nikdy spokojit s tím, aby zůstal Sám/Sama v Sobě a Sebou. Takový druh stavu by neměl žádný význam ani účel. Bylo by to v rozporu se samou Jeho /Její Přirozeností.

Otázkou ovšem je, proč život, zvláště jeho Absolutní stav a proces, vůbec existuje. Proč život vždy je a existuje? Proč je nemyslitelný žádný jiný stav ani proces? Na tuto otázku není žádná prostá odpověď. Je to velmi složitá situace, kdy je krajně obtížné vyjádřit slovy vašeho typu to, co by mohlo dát smysluplnou a výstižnou odpověď. Je to veliké tajemství, jež se týká samotné podstaty života.

Co musíte pochopit, můžete-li, je, že jsoucno a bytí života je samotným jsoucnem a bytím. Jsoucno a bytí samo o sobě je Absolutním duchem Pána Ježíše Krista. Absolutní duch Pána Ježíše Krista je Absolutním životem v sobě a sám sebou. Vzhledem k jeho absolutní kondici není žádné jiné jsoucno a bytí myslitelné mimo toho, které je a existuje. Je a existuje, aby poskytlo význam, účel a cíl jsoucnu a bytí. Jelikož takový význam, účel a cíl může být nalezen pouze v životě, život je a existuje. Ano, Absolutní duch Absolutního života vždy je a existuje, aby dával jsoucnu a bytí tento smysl, účel a cíl. Bez něho není naprosto nic myslitelné. Tedy, jak si pamatujete, aby se ustanovil smysluplný poměr mezi Absolutním duchem života a stvořenými duchy mnohých forem toho života, bylo nutné obdařit stvořené duchy podobnými atributy, které jsou obsaženy v Absolutním životě. Jakékoliv jiné atributy by byly k ničemu, protože bez nich nelze ustanovit žádné vědomí sebeuvědomělosti stvořených duchů. Jednoduše řečeno: bez těchto atributů by stvoření duchové v sobě žádný život neměli. Žádný vztah se nemůže vyvinout bez vědomí sebeuvědomělosti vlastního ‚já jsem'. Takže všichni stvoření duchové musí především mít plný pocit svého vlastního ‚já jsem' stejně, jako má Absolutní duch Absolutní vědomí svého Absolutního ‚JÁ JSEM'. Jediný možný smysluplný poměr, který lze ustanovit, je od jednoho ‚já jsem' k druhému ‚já jsem' a od toho druhého ‚já jsem' k prvnímu ‚já jsem'. V tomto spočívá reciprocita každého vztahu.

Dalším důležitým, závažným a životně významným aspektem, na němž se takový vztah má budovat, má-li být smysluplná, naplňující a uspokojivý, je stav Absolutní svobody Absolutního ducha. Princip Lásky pro sdílení uvádí, že se žádná láska nemůže ustanovit za žádných jiných okolností, než na základě vzájemné svobody volby. Jak dobře víte, nutit někoho, aby přijal vaší lásku, když si toho vůbec nepřeje, by bylo otroctvím, ne vzájemným milováním. Proto jsou všichni duchové vybaveni duchovními principy a atributy svobody výběru. Tato svoboda volby dává jejich životům význam, účel, cíl a pocit životní nezávislosti. Jenom z pozice nezávislosti lze prožívat svobodně a nezávisle sdílení lásky a dát smysl potvrzení platnosti vlastního života. Pamatujte si, prosím, že život každého ducha může být potvrzen co do platnosti jenom z pozice svobody a nezávislosti (Duchovní zákon č.1). Zatlačíte-li někoho do pozice úplné závislosti na někom jiném, bez vědomí výběru, zda být, či nebýt, existovat, či neexistovat určitým způsobem, pak žádná validace tohoto života nemůže nastat. Zde se porušuje duchovní zákon potvrzování platnosti a úmyslu, jenž byl formulován v pátém bodě desáté kapitoly této knihy.

Neexistuje-li žádné potvrzení platnosti, pak se nemohou manifestovat žádné následky, důsledky ani výsledky života. Nejsou-li tyto přítomny, pak neexistuje žádný opravdový život, a tedy se nemůže ustanovit žádný pravý vztah. Účel takového života je zmařen, nemaje žádný smysl ani cíl. Taková situace by byla v rozporu se samotnou přirozeností Absolutního ducha Absolutního života Pána Ježíše Krista. Proto je stvoření všech duchů možné jenom podle principu svobody volby a nezávislosti, kvůli samotnému principu, za účelem ustanovení smysluplného, naplňujícího a uspokojivého vztahu, který může přinášet trvalé plody a poskytovat Absolutní lásce a její Absolutní moudrosti pozitivní zpětnou vazbu všech důsledků, následků a výsledků Jeho Absolutního tvůrčího usilování.

Když už se jednou stvoří tací svobodní duchové, pak se jim musí poskytnout všechny možné příležitosti pro jejich skutečné sebevyjádření a seberealizování, a to v plné míře jejich potenciálů. Zaopatří se rozličnými specifickými vlohami a prostředím, v němž se tyto vlohy mohou rozvíjet a manifestovat. Z té pozice, ve stavu úplné svobody a nezávislosti, mohou se rozhodnout, zda si přejí přijímat a stejně oplácet lásku svého Stvořitele - Pána Ježíše Krista, či nikoliv. Podle zákona validace oba druhy výběru, mají-li být platné, musí mít své konsekvence, následky a výsledky, zakládající životní styl v souhlasu s tím kterým výběrem. Souhlas a výběr svobodně přijmout a oplácet život Pána Ježíše Krista jako jediný zdroj života, lásky a moudrosti, ustanovuje fakt opravdového sentientního života. Nesouhlas a volba nepřijmout a neoplácet svobodně tento život, ustanovuje fakt mrtvého života čili negativního stavu.

Možnost každé volby má být přítomná a má se jí dát příležitost k potvrzení planosti svými důsledky, následky a výsledky. Mít jen jediný druh výběru by znamenalo nemít žádnou svobodu volby. A to by znamenalo nemít žádný život.

Jak vidíte, je pravý význam a účel mrtvého života, čili negativního stavu v jeho příspěvku k ustanovení faktu života, jenž nemá žádný význam, žádný účel ani cíl v porovnání s účelem, cílem a smyslem opravdového života. Až se tento fakt ustanoví a nastane úplné porovnání, negativní stav mrtvého života nebude mít déle ospravedlnění pro své jsoucno a své bytí. Základna pro náležitý výběr bude natrvalo

vybudována a každý bude vědět, co nevolit. Jak si jistě vzpomínáte z dřívějška, pravý výběr je možný jen tehdy, je-li známo, co nevolit. Účel negativního stavu je v tom, aby se zobrazilo to, co se nemá volit. V tomto je jeho příležitostná hodnota pro opravdový život pozitivního stavu.

Pravým životem pozitivního stavu je sentientní mysl. Požadavkem pro validaci života je existence vědomí sebeuvědomělosti, jež tvoří jsoucno a bytí sentientní mysli. Jak je zřejmé z výše uvedeného, nemůže život být a existovat bez toho, že by nebyl vědomý. Takže prvním krokem v procesu tvoření tohoto života z Absolutního života Absolutního ducha bylo stvořit sentientní mysl srovnatelnou s Absolutní sentientní myslí. Absolutní duch má v sobě Absolutní sentientní mysl ve třech jejích fundamentálních aspektech: Absolutní nejniternější duchovní mysli, čili pravém Absolutním duchu; Absolutní vnitřní mysli, čili Mentalitě a Absolutní vnější mysli, čili Absolutní duchovní formě neboli Duchovním těle. Takovým způsobem je sestrojena i pravá sentientní mysl. Nejniternější duchovní mysl z Absolutní nejniternější duchovní mysli je přijímačem, producentem a formulátorem všech ryzích idejí života. Toto jest ten pravý duch každého života. Vnitřní mysl je přijímačem, přesměrovačem a uváděčem modality životního stylu v souladu s ideami ducha tohoto života. Tato je právě duší, čili mentalitou života. Vnější mysl je projevovačem, zpřítomňovačem, konkretizátorem a uskutečňovatelem toho života. V těchto třech základních funkcích je veškerá sentientní mysl jednotou, jediností a harmonií svého pravého života. Skrze takové funkce opravdový život je a existuje. A v tomto právě spočívá ten pravý život. V průběhu produkování, přijímání, transformování, manifestování a uskutečňování těchto funkcí se tímto procesem vytváří a vyzařuje mohutná sféra životní energie. V této životní energii se odrážejí všechny myšlenky, pojmy, představy, stavy, procesy, city, emoce, pocity, postoje, všechno chování i vše ostatní, patřící sentientní mysli. Všechno má svůj vlastní život, závislý na životě sentientní mysli, tak, jak sentientní mysl závisí absolutně na Absolutním životě Absolutní sentientní mysli Absolutního ducha - Pána Ježíše Krista.

Odrážením životní energie funkcí sentientní mysli se rodí jiné nesentientní životní formy, jako jsou zvířata, ptáci, ryby, hmyz a rozličné rostliny, jakožto i neživotné formy jsoucna a bytí - hmota, vzduch, voda, oheň a všechny ostatní prvky a částice. Tento zvláštní život a neoduševnělé formy nemohou mít bezprostřední čivost, čili být ve stavu sebeuvědomělosti a jejího vědomí, protože jsou pouze souvztažnostními činiteli stavů a procesů sentientní mysli. Jakkoli jsou stavy a procesy této mysli sentientní, jejich souvztažnostní obrazy nejsou. Čím vyšší je úroveň mentace a produkovaných idejí, konceptů, citů, pocitů, atd., tím více se jim podobají souvztažící faktory. Takže na nejvyšší úrovni této produkce objeví se nesentientní životní formy, jako například vyšší živočichové, kteří se budou znamenitě podobat sentientní mysli, aniž by kdy dosáhli čivosti. Čím méně duchovní a ryzí jsou představy, koncepty, myšlenky, city, emoce, pocity a co všechno, tím méně patří záležitostem jiným, než duchovním či duševním, dávají zrod životu rostlinnému, a na své nejnižší úrovni - neživotným formám jsoucna a bytí.

Tedy kvalita a obsah sentientní mysli určuje jakost a obsah nesentientních životních forem, jakož i neživotných forem jsoucna a bytí. Opravdový pozitivní život sentientní mysli bude produkovat pouze kladné, blahodárné a užitečné nesentientní a neživotné

formy života. Naproti tomu, mrtvý život pseudosentientní mysli, to jest negativní stav, bude produkovat opak - záporné, ničivé, jedovaté, nebezpečné a odporné nesentientní a neživotné formy života. Toto je proces generování a udržování života ve veškerém vesmíru i v zóně vymístění.

Avšak je ještě jiná podivná životní forma, která nikdy dosud neexistovala, a která se původně vyskytovala jako izolovaná příhoda, ohraničená pouze jedním místem a stavem. Tato prazvláštní životní forma je výsledkem kombinace a fúze dvou protichůdných stavů - pravého života pozitivního stavu a mrtvého života negativního stavu. Výsledkem této kombinace a fúze byla fabrikace dosud neznámé a neobvyklé životní formy, zvané lidští tvorové, plné rozporů a kontrastů. Ve skutečnosti lidský život nezapadá plně do žádné předtím probírané kategorie života. Je to abnormální příhoda v jsoucnu a bytí, jíž je dovoleno prospívat, rozkvétat a působit jen zatím účelem, aby zobrazila sentientní životní formu, která nevychází přímo z Absolutního života Absolutního ducha Pána Ježíše Krista. Tato životní forma není ani živá, ani mrtvá. Jak víte, v pozitivním stavu stvoření každý je plně živ. V negativním stavu zóny vymístění každý je plně mrtev - při zachování sebeuvědomělosti, která dovoluje těmto mrtvým entitám vnímat a považovat svou smrt za život. Naproti tomu, v lidském životě není žádná z těchto podmínek plně ustanovena.

Jak bylo řečeno shora, existuje taková podivná situace jenom na vaší planetě. Jak si vzpomínáte, jmenuje se vaše planeta planetou Nula. Toto není náhodou. Její název odráží prazvláštní a nezvyklou situaci, v níž jsou lidští tvorové. Je to neutrální stav, který se může ubírat oběma směry - pozitivním i negativním. Toto je důvodem, proč jenom na planetě Nula může vedle sebe existovat smíšenina pozitivního a negativního. Dává to lidským tvorům možnost výběru učinit svobodného rozhodnutí, k jakému druhu projevování života se připojí. Problém s lidskými tvory je v tom, že na rozdíl od entit v pozitivním stavu a všech ostatních entit ve stavu negativním, dospěli k sebeuvědomělosti v procesu postupného poznávání, přicházejícího zvenčí. Ve svém původním stavu jsou nevědomci, majíce jen malounko sebeuvědomění a značnou dávku nevědomých procesů. Toto jim od samého začátku nedává schopnost platně volit. Aby proces svobodné volby byl platný, musí se dít ve stavu plného vědomí sebeuvědomělosti, s úplnou znalostí všech výběrových možností. Lidští tvorové byli zfabrikováni bez této schopnosti, či - přesně - byla tato schopnost od okamžiku jejich fyzického narození uložena do nevědomé modality, chycena do pasti prazvláštního stavu, jenž jí nedovoluje plně se projevovat. Naproti tomu, všechny jiné formy sentientního života jsou stvořeny s plnou znalostí a se schopností svobodné volby, neboť se rodí ve stavu plného sebeuvědomění. Totéž je pravdou o těch, co zfabrikovali lidské tvory a jiné tvory v peklech. Ti také vstoupili do svého jsoucna a bytí s plnou znalostí a vědomím své sebeuvědomělosti.

Aby se tedy dala lidským tvorům příležitost vyvinout tuto schopnost, a aby se jim nabídla možnost svobodného výběru, byli postaveni do těchto neutrálních podmínek na planetě Nula a v průběhu svého života jsou pak vystaveni oběma alternativám. Tyto alternativy uvedou v chod jejich původní vybavení (ať pozitivní, či negativní), což jim umožňuje plnit životní poslání na základě vlastní svobodné volby. V přítomné době a za nyní existujících podmínek na planetě Nula není jiná cesta, jak uvést lidské tvory do takové pozice, v jaké by se mohly vzbudit jejich vrozené vlohy.

Jak víte, k inkarnaci Ježíše Krista došlo na vaší planetě. To bylo naprosto nutným krokem. Jedním z důvodů bylo plně aktivovat pozitivní alternativu. Tato alternativa byla více neuvědomělá a ve stavu možnosti, než v aktivním modu. Avšak nejdůležitějším důvodem, proč tato inkarnace se stala na planetě Nula, byl ten, že nezvyklé podmínky vaší planety působily jako přechodný stav přípravy ke vstupu Ježíše Krista do plnosti negativního stavu - do pekel. Vaše planeta Mu/Jí poskytla prostředky k bezpečnému vstupu do pekel a k splnění Jeho/Jejího skutečného poslání. Lidští tvorové nesprávně věří, že primárním posláním Ježíše Krista bylo narodit se na vaší planetě a z té pozice spasit lidské tvory na planetě Nula. Ale - ač toto Ježíš Kristus měl také na mysli - nebylo to hlavním účelem. Hlavním účelem bylo získání speciálních prostředků, jejichž pomocí by mohl vstoupit do negativního stavu v jeho naprosto zlém a nesprávném rozpoložení a dokonat zde velmi dobře naplánované poslání. Toto poslání se kulminačně vyplní - až nastane vhodná chvíle - v úplném eliminování mrtvého života negativního stavu, který je maligním nádorem veškerého jsoucna a bytí.

Aby lidští tvorové byli schopni potvrdit platnosti svých životů a osudů, bylo třeba, aby se uvedli do podmínek, v nichž by byly k dispozici příklady obou životních stylů. Tyto životní styly jsou s to vyvolat v lidských tvorech náklonnosti, tendence, rysy a vzorce chování, souladné s jejich původním výběrem, o němž nemají uvědomělou vědomost, ani znalost. Jinak by nikdy nesvedli znovu nabýt vědění smyslu, účelu a cíle svého narození na planetě Nula. Nemohli by potvrdit platnost svých životů, poněvadž by byli v úplné nevědomosti ohledně těchto skutečností. Jak mnoho lidí skutečně ví, kým jsou a proč jsou na planetě Nula? Taková znalost zcela chybí. Na místo toho je tento fakt nahrazen konkrétními vnějšími příklady toho, jak lidští tvorové tráví své životy - pozitivně, nebo negativně. Tyto příklady vyvolávají v nich přání sledovat linii toho kterého životního stylu, přitom se dává přednost tomu, který nejvíce ladí s jejich pravou přirozeností.

Jak si pamatujete, pravá lidská přirozenost je určována několika faktory: 1. Narozením z pozitivního stavu ve funkci agentů pozitivního stavu s úkolem zobrazovat příklady pozitivního života lásky a moudrosti. V přítomné době se rodí stále méně a méně lidských tvorů tohoto původu. 2. Narozením z negativního stavu jako agenti negativního stavu, aby se zobrazily a udržovaly příklady negativního života zel a nepravd. Z tohoto inventáře se nyní rodí více a více lidských tvorů. 3. Zrodit se z rozličných idejí obou stran za jediným účelem - vtělení se na planetě Nula. Více a více lidských tvorů se rodí z negativních idejí a stále méně a méně se rodí z pozitivních idejí. Toto uspořádání je nutné, má-li negativní stav zvítězit i na planetě Nula. Tedy přítomnost těchto činitelů může vyvolat v lidských tvorech takovou přirozenost, jež souvztaží s každým zvláštním stavem, jaký dokážou plně projevit. Přitom ve většině případů vůbec nevědí, proč jsou zde tak, jak jsou. Takto se nahrazuje nedostatek jejich pravé znalosti a úplná nevědomost ohledně této situace.

Aby se lépe rozumělo lidským životním formám, je nutno zde krátce shrnout proces, jakým se lidští tvorové stali tím, čím jsou. Lze jasně ustanovit několik fází v dějinách sentientního života na vaší planetě.

Zcela první byla fáze androgynní. V této fázi vaše planeta byla zalidněna androgynní formou sentientních entit poměrně na krátký čas - přibližně dvacet století. Byli přímým nadáním Nejvyššího, stvořeným za tím účelem, aby vaše planeta byla připravená na to, co mělo přijít. Jak si vzpomínáte, byla vaše planeta v té době umístěna v jiné části vaší galaxie. Jakmile se poslání androgynních lidí splnilo, opustili vaši planetu a vaši galaxii a nastěhovali se jinde v pozitivním stavu stvoření. Je velice málo fyzické, duševní a duchovní podobnosti mezi těmi lidmi a lidskými tvory, existujícími nyní na vaší planetě. Pouze nějaké, krajně omezené prvky jejich čivosti byly ponechány lidským tvorům. Avšak tyto elementy se neprojevují v lidských tvorech jinak, než že mají jistotu, ohraničenou schopnost být si vědomí své sebeuvědomělosti.

Potřeba podržet určitý stupeň této závažné schopnosti vyvěrá ze skutečnosti, že potvrzení platnosti jakéhokoliv života i životního stylu na ní závisí. Nelze nic zobrazit, ani se není možno ničemu naučit, schází-li taková schopnost.

Účel sentientní androgynní životní formy na vaší planetě byl odhalen v knize *Základy lidské duchovnosti*.

Druhá fáze této historie započala, když se objevily odloučené mužské a ženské formy sentientních bytostí. Z genetického materiálu původních androgynních lidí stvořil Nejvyšší dvě oddělené formy a nadělil je duchem života. Veškeré vědění a schopnosti, jaké ti první lidé měli a nahromadili, plně bylo obsaženo v tom speciálním materiálu, a tak plně předáno druhé řadě lidí. Rodili se s plným vědomím té znalosti, jakožto i všeho ostatního, včetně vědomí své sebeuvědomělosti. Jelikož to byl Nejvyšší, kdo vykonával tento proces, byli tito lidé ještě považováni za přímé vybavení Nejvyššího. Jediným skutečným rozdílem mezi prvním a druhým typem lidí byla jejich fyzická forma a to, že postrádali přímou zkušenost úplné jednoty femininního a maskulinního principu. Pokud si vzpomínáte z dřívějška, je separace femininního a maskulinního principu první nepřímou nutnou podmínkou pro aktivaci negativního stavu.

Je zde ještě jiná věc, která dosud byla utajená, a která se zjevuje nyní poprvé. Povšimněte si prosím, že v procesu tvoření druhého typu lidí na vaší planetě, byl použit docela jiný přístup, než v procesu tvoření prvních androgynních lidí. V procesu tvoření prvních lidí byla použity částice z vyzařující energie nejzevnějšího stupně Absolutní vnější mysli Nejvyššího (ne jako při narození Ježíše Krista, kdy byl přímo použit element z Absolutní vnější mysli - ze samého jejího středu!). U těchto částic došlo k fúzi s prvky jim připadajícího fyzického prostředí. Tato fúze dala zrod prvním lidem. Tento proces dovoluje, aby se přítomnost Nejvyššího v co největší možné míře projevovala v nejzevnějším postavení nejvíc vnějšího stupně stvoření. Tato oblast stvoření není schopna snést víc, než je obsaženo v částicích vyzařující energie nejzevnějšího stupně Absolutní zevní mysli Nejvyššího. Ale protože částice vzešlé bezprostředně z vyzařující energie Absolutního života Absolutního ducha, nyní nazývaného Pán Ježíš Kristus (tenkrát zvaného Nejvyšší - proto je termín ‚Nejvyšší' zde použit), byli první lidé za okolností, existujících v souladu s povahou i postavením té planety, nejvíce možným přímým darováním Nejvyššího.

Díky tomuto faktu vlastnili nepředstavitelně vysoký stupeň vědomostí, moudrosti, lásky, schopností, talentů, darů, vědění a všeho jiného vybavení, jaké si v žádném případě nikdo nemůže představit, ani rozumem obsáhnout. Byli pány svého vnitřního i zevního vesmíru v největším možném rozsahu. Tyto schopnosti a vědomosti vcelku se vším, co získali v procesu svého života na planetě Zemi (jež se tenkrát ještě tak jmenovala), předali příštím lidem, kteří přišli po nich.

Tato příští generace, v separované mužské a ženské formě, byla stvořena fúzí tří prvků. Z genetického materiálu, zanechaného prvními lidmi, použil Nejvyšší k sestrojení jejich těla jeden maskulinní a jeden femininní gen, plus jeden element z fyzického prostředí. V procesu kombinování těchto elementů a jejich fúze, bylo docíleno separace metodou potlačení zevních genetických rysů, jak femininních, tak maskulinních genů. Jak jste si jistě povšimli, bylo fundamentálním rozdílem mezi prvními a druhými lidmi to, že zatímco v procesu tvoření prvních lidí byly použity částice vyzařující energii z nejzevnějšího stupně Absolutní vnější mysli Nejvyššího, u procesu tvoření druhých lidí tak tomu nebylo. Na místo toho vzešla druhá řada lidí z genů prvních lidí.

V jednom z mnoha významů vyprávění o Adamovi popisuje se tento proces jako čin Pána Boha, při němž vzal jedno z Adamových žeber a učinil z něj ženu. V této souvislosti slovo ‚žena' neznamená pouze ženský rod. Též označuje jakoukoliv sentientní entitu, jež se spíš odvozuje z nějaké jiné primární sentientní entity, než přímo z Pána Boha. V případě Adama - prvních lidí - byl použit přímý přístup. V případě druhých lidí, zvaných Adamem a Evou, bylo použito nepřímého přístupu. Tento rozdíl má velký duchovní význam. To, co se u prvních lidí nemohlo změnit, byla okolnost, že byli stvořeni jako jednota femininních a maskulinních principů. *Vše, co přichází od Pána Boha Nejvyššího, nemůže být v žádném jiném stavu*. Nicméně, jak si pamatujete, za účelem aktivace negativního stavu bylo nutné použít jiného přístupu. Negativní stav nemůže být aktivován z pozice unifikace těchto principů. Tvoření procesu pravého života se uskutečňuje jenom v procesu tohoto neustálého sjednocování. Toto je pravou přirozeností Pána Ježíše Krista, který se tehdy jmenoval Pán Bůh Nejvyšší. Pročež vše, co se odvozuje přímo z jakéhokoliv aspektu Nejvyššího, v tomto případě z vyzařujících životních energií - jak bylo popsáno výše – nemůže se objevovat v žádném jiném stavu.

Při předvídané aktivaci negativního stavu - aby se mu dala příležitost plného dozrání - bylo nutno ustanovit takové životní formy, které by nebyly přímo odvozeny od jakéhokoli aspektu Pána Boha - ba ani z životních energií, emanujících z nejzevnějšího aspektu jeho/Její Absolutní zevní mysli. Ty energie jsou bezprostředními emanencemi a vyzařováním Nejvyššího. Nemohou být použity pro tuto separaci.

Jiným důvodem pro rozdílnost mezi prvními a druhými lidmi bylo to, pokud si vzpomínáte, že Nejvyšší nemohl být přítomen při procesu aktivace negativního stavu. Jeho/Její přímá přítomnost by úplně znemožnila tu aktivaci. Když někoho tvoříte ze samých částic, jež z vás vyzařují, jste plně přítomen v těch částicích. Avšak používáte-li tyto stejné částice, nyní zkombinované a spojené s elementy zevního fyzického prostředí, a z jejich vlastní fúze vytvoříte něco, nebo někoho zcela jiného, pak do jsoucna a bytí vejde nový kříženec, jenž v sobě nebude mít nic z vaší bezprostřední

přítomnosti. Jak vidíte, takto započal proces vzdalování Nejvyššího od budoucího aktu vyvolání mrtvého života negativního stavu.

Jakmile se druhá řada lidí úplně zabydlila na planetě Zemi, započala třetí fáze dějin na vaší planetě. Život lidí druhé ‚vlny' vzkvétal po mnoho miliónů let. Během této doby bylo dosaženo mnohých velkých duchovních, duševních, fyzických a vědeckých úspěchů. Nejen že měli tito lidé přístup ke zdroji veškerého vědění a mnohých druhů schopností a k možnostem jejich využití, které ponechali první lidé, nýbrž tvořivě dále rozvinuli tyto znalosti, vymysleli a objevili četné jiné koncepty a taje života, což plně využili k obecnému vylepšení svého životního stylu.

Zatímco dělali pokusy s genetickým materiálem, zanechaným prvními lidmi, jakožto i se svým vlastním genetickým vybavením, pojali nápad vytvořit životní formu, jež by byla jejich přesnou podobou, avšak s tou výjimkou, že by nebyla přímým počinem Pána Boha Nejvyššího, který je stvořil podle výše popsaného procesu. Těmto lidem bylo povoleno pojmout tyto představy v jejich myslích za účelem přiblížit více negativní stav jeho aktivaci. Důvodem toho, že se tato představa mohla zrodit v mysli druhé vlny lidí tak snadno, bylo to, že měli znalost a zkušenost ohledně svého vlastního početí jako derivace genetického materiálu, patřícího někomu jinému, než Pánu Bohu. Došli tedy k tomuto závěru: Jestli je Pán Bůh vytvořil pomocí zprostředkování a nikoliv bezprostředně, použiv již existujícího zevního materiálu ve formě prvních lidí, pak proč by tedy neměli použít vlastního materiálu a stvořit životní formu podle vlastního podobenství a obrazu? Takový úsudek je logickým závěrem, vyplývajícím z tohoto procesu.

Po dlouhé době experimentování druhá vlna lidí ve svém úsilí uspěla. Jak si pamatujete, byl jimi použit jeden gen jejich ženského druhu a jeden gen z jejich mužského druhu, provedena fúze takovým způsobem, že byl umožněn vznik nekonečných variací a rozmanitostí při produkci životních forem. Od této chvíle byl ustanoven nový způsob přivádění lidí na tento svět. Lidé byli tvořeni ne Nejvyšším, ale jinými lidmi, kteří používali metodologii Nejvyššího, podle níž byla vytvořena druhá vlna lidí. Tedy v tomto plemeni lidí neexistuje téměř ani zbla z bezprostřední přítomnosti Nejvyššího ve formě nějakých Jeho/Jejích přímých elementů či částic.

Počáteční účel ani úmysl při stvoření třetího typu lidí nebyl záporný. Ve skutečnosti byl kladný, vyvěrající z tvořivých snah životních forem, přítomných v nich z Nejvyššího. Toto jednoduše znamená, že když máte určité schopnosti, dojde k tomu, že se stanou motivujícím činitelem k zahájení činů, které jsou ve shodě a obsahem těchto schopností. Máte-li znalost a schopnost k produkování životních forem, pak jste motivováni použít toho vědění a těch schopností, dělat přesně to, co vám daly. Toto je životně důležitý duchovní princip. Konec konců, proč byste měli být vybaveni takovým darem? Pro parádu jenom? Jste vybaveni všemožnými vědomostmi, dary a schopnostmi za tím účelem, abyste je používali, vyvíjeli, ovládali a neustále je vylepšovali. Bez uvádění všeho do praxe byste to nedokázali uskutečnit. U druhého typu lidí neexistovala žádná jiná motivace, ani jiný důvod a záměr, než plně uskutečňovat, realizovat a projevit své schopnosti, znalosti a dary. Nicméně jejich konání bylo využito k tomu, aby bylo negativnímu stavu dovoleno dojít k plodnému dozrání z důvodů, které byly vylíčeny jinde.

Třetí fáze dějin vaší planety začíná vlastně v době, kdy všichni lidé z druhé fáze odešli z vašeho světa a usadili se jinde. Třetí typ lidí byl zcela výsledkem genetického inženýrství, jak bylo popsáno výše. V procesu toho genetického inženýrství byly třetím lidem geneticky předány všechny schopnosti, talenty, dary a znalosti, nyní již nashromážděné v míře vám nepředstavitelně obrovské. Takže se tito lidé narodili v procesu něčeho takového, co vzdáleně připomíná dvojklonování, do plného vědění a chápání všeho toho, co jim bylo předáno a také, jak s tím zacházet.

Dějinná doba *třetího typu lidí* trvala nejdelší čas - mnoho milionů let. S každou novou generací docházelo k určitému duchovnímu úpadku. Tím, že neměli bezprostřední zkušenost být stvořeni přímo Nejvyšším, a tím, že byli vytvořeni pomocí tak zvaných vědeckých vnějších prostředků, přišli v průběhu mnoha milionů let tito lidé postupně k závěru, že by mohli zcela nezávisle a soběstačně existovat ve všem svém usilování, aniž by potřebovali počítat s nějakou vyšší mocí či vyšším zdrojem.

Nyní vidíme, že takové úvahy jsou vlastně prvním krokem k aktivaci mrtvého života negativního stavu. Avšak třetí vlna lidí - řečeno přesně - čtyřstatisící generace třetích lidí, jež pojala tento nápad, stále to vše ještě činila v zájmu využití a aplikace svých schopností a znalostí, nikoliv s nějakým zlým úmyslem.

Aby se mohla ověřit planost této teorie (podle níž by mohli produkovat životní formu, jež by nepotřebovala brát v úvahu žádnou vyšší duchovní moc jako pravý zdroj života, a která byla úplně nezávislá na nějakém prameni, vyjma jejich vlastní soběstačnosti), tato zvláštní generace vytvořila čtvrtý typ lidí, z nichž nakonec vzešli původní pseudotvůrci.

Ačkoliv tento nový typ lidí byl v základě vytvořen podle stejných metodologických procedur, byla v genetickém materiálu použita jiná sada a kombinace rysů. Bylo s úspěchem docíleno potlačení genetických znaků, které nosí paměť a fakta závislostí na duchovních principech, a zdůrazněny genetické znaky, nesoucí duševní a fyzické dispozice soběstačnosti, nezávislosti a snahy o sebeuskutečňování pomocí vlastního usilování a vlastních sil, jakožto i jiné dispozice, mající co činit s tímto trendem. Takto započala čtvrtá fáze dějin vaší planety nasazením čtvrtého typu lidí. A znovu jim byly předány v průběhu genetického inženýrství, které vedlo k produkci čtvrtých lidí, ve své úplnosti všechny znalosti, schopnosti a veškerá dostižení v jejich obrovském nahromadění. Nic nescházelo, až na potlačenou potřebu záviset na pravých duchovních principech Absolutního života Absolutní sentientní mysli Boha Nejvyššího a vše z nich odvozovat. Čtvrtý typ lidí se takto narodil také do plné znalosti všeho a do vědomí své sebeuvědomělosti s přidanou komponentou nové výběrové možnosti - nebýt závislý na ničem duchovním. I tito lidé zaujímají dlouhou dějinnou dobu, rozprostírající se přes mnoho milionů let.

Během jejich historie, jak se tak dále vyvíjel jejich dar úplné nezávislosti a soběstačnosti, dostali nápad, jak se úplně oddělit od ostatního stvoření, aby tak mohli vyzkoušet platnost teorie: co by se stalo, kdyby byli docela rozdílnými. Jinými slovy: byla konečně položena otázka, jež byla předvídána Stvořitelem - Absolutním zdrojem života, která zní: jak by vypadal život, kdyby byl úplně separován a nebyl závislý na ostatním stvoření, ani na Stvořiteli?

Jak vidíte, formulace této otázky se poněkud liší od formulace, jakou má konečná verze. Neříká se v ní, jak by vypadal život ***bez*** Stvořitele nebo kdyby byl ***odvozen z jiného zdroje*** než z Nejvyššího a Jeho/Jejích duchovních principů, to jest z falešných duchovních principů. Namísto toto jsou zde použity výrazy ‚separován' a ‚nezávislý' či ‚úplně rozdílný'. To není náhodou. Konečné znění této otázky nemůže dozrát, pokud nejdříve nedojde k ustanovení odděleného a od ostatního stvoření odlišného a zcela nezávislého životního stylu. Pouze ve stavu separace konečná verze této otázky může být myslitelná. V početí ideje úplného oddělení od ostatní části stvoření byl dokonán a ukončen druhý osudný krok ve směru k plné aktivaci mrtvého života negativního stavu.

Takže tato idea se měla vyzkoušet. Tentokrát však tito lidé se rozhodli uplatnit zdařilé výsledky svých pokusů na samých sobě. Nejprve použili obrovský genetický fond, který měli k dispozici z různých životních forem, k tomu, aby sestrojili nový styl života, který by ještě byl k jejich podobě a obrazu, avšak s jiným náhledem na život, multivesmír a Nejvyššího. Jde zde o to, že chcete-li se stát zcela odlišným od kohokoliv ve stvoření, musíte přijít na něco, co se od nich docela liší. Tato nepodobnost ve své počáteční etapě není natolik zevní povahy či stupně vědění, inteligence a toho, jak je aplikovat a využít, nýbrž spíše povahy niterné a vnitřní.

Jak můžete v tomto ohledu uvést něco docela odlišného? Zavedením fundamentálně rozdílného životního stylu. Jenže do té doby neexistoval a nebyl prožíván žádný jiný životní stav, než pozitivní. Jak na to tedy půjdete, abyste definovali životní styl, jenž je zcela odlišný než známý, pozitivní? Pečlivým tříděním, rozborem a definováním všech aspektů pozitivního stavu a vynalezením přesného opaku všeho obsaženého v přirozenosti pozitivního stavu. Opačné principy mohou uvést docela odlišný životní styl.

Tedy v procesu této fáze genetického inženýrství byly potlačeny všechny pozitivní rysy a pomocí velmi speciálního plánu byly vštípeny docela nové ideje do všech následujících genů, použitých při fabrikaci pátého druhu lidí. Nyní došlo k tomu, že tento typ lidí byl vytvořen s rysy, které byly úplným opakem pozitivního stavu, avšak byla jim plně ponechána veškerá inteligence, znalost, všechny schopnosti, talenty, dary, atd., jaké měli ti, co je zfabrikovali. Po úspěšném dokončení tohoto experimentu pozměnili experimentátoři vlastní genetické uspořádání a fúzí splynuli s pátým typem lidí a stali se tak jejich řídící silou. Nyní tedy nastal poprvé ve stvoření nový životní styl, jaký nikdy předtím neexistoval, ani nikdy znovu nebude existovat po té, až splní účel, daný jeho mrtvému jsoucnu a bytí.

Pátá fáze dějin vaší planety se vztahuje k pátému typu lidí. I tato fáze trvala několik milionů let. V procesu této fáze postupně ‚zdokonalovala' pátá vlna lidí stav úplné separace, izolace a nezávislosti od ostatního stvoření, až dovedla své oponující rysy do stavu nejkrajnějšího. Postupně byla vyčerpána a pronikla do všech aspektů jejich života úmyslná extrémní nenávist vůči všemu pozitivnímu a zvláště pak vůči Pánu Bohu. Tímto krokem vstoupil negativní stav mrtvého života do podmínek plné aktivace. Bylo to v této fázi, kdy byla formulována konečná verze výše uvedené otázky.

Majíce úplně zachováno a plně k dispozici všechno vědění a všechny schopnosti, neboť byli nejvyvinutějšími učenci všech dob, tento druh ‚pátých' lidí, nyní právem nazývaných pseudotvůrci, pojal nápad zfabrikování lidských a jiných četných tvorů ve formách jak čijících, tak i nesentientních, jakožto i nápad zalidnit zónu vymístění. Za tímto účelem založili v duchovní dimenzi zóny vymístění několik světů, známých jako ‚pekla'. Tak byla tedy ustanovena pekla. Z této pozice začali provádět to, co bylo popsáno v šesté kapitole této knihy.

Jak vidíte z tohoto krátkého vylíčení, byl negativní stav jasně započat na úrovni nejkrajněji zevního stupně fyzické dimenze stvoření a nikde jinde. Nikdy neměl žádnou takovou pozici, jež by se mohla rovnat pozici pozitivního stavu, protože se odvozuje ze života pozitivního stavu početím ideje oponování přirozenosti pozitivního stavu. Naprosto nemá žádné kořeny v Pánu Ježíši Kristu, jenž se tenkrát jmenoval Nejvyšší či Pán Bůh.

Odporováním přirozenosti pozitivního stavu - nositeli pravého života - stal se negativní stav nosičem mrtvého života.

Zfabrikování lidských tvorů a jejich životního stylu, jak se projevuje na vaší planetě počínaje jeskynním lidským tvorem až do příhodné doby, se stalo jedině za tím účelem, aby se prokázalo, že může být vyprodukována životní forma, docela se lišící od čehokoliv a kohokoliv jiného, která nemá žádnou znalost, žádnou představu, žádné ponětí ani vědomí čehokoliv duchovního, ani čehokoliv jiného, ale rodící se ve stavu naprosté nevědomosti, a přitom přece jen je schopna vyvinout všechny tyto faktory na základě vlastního usilování a namáhání. Lidští tvorové jsou zde právě za tím účelem, aby se dokázalo, že není třeba žádného Boha či duchovních principů ke stvoření života, poněvadž se může objevit bez jakéhokoliv rozumového úsilí. Účelem bylo padělat důkaz poukazující na to, že lidští tvorové mají svůj původ ve zvířatech podle evolučního postupu a nikoliv podle aktu stvoření. Vše bylo uspořádáno a zařízeno tak, aby sloužilo tomuto účelu.

Fakta, která jsou zde zjevená, podporují tvrzení, že lidští tvorové nejsou přímou danností Nejvyššího, ačkoliv materiál, který byl použit k jejich fabrikaci, ***ve svém původním stavu***, vyšel z Nejvyššího. Avšak v době, kdy tento materiál byl používán k fabrikaci lidských tvorů, jeho původní stav a obsah byl tolikrát pozměněn a tak často podlehl mutacím, že pro praktické důvody nemůže být považován za něco, co vychází z Nejvyššího.

Lidští tvorové jsou nejpřišernější úmyslnou mutací genetického materiálu, mnohokrát záměrně pozměněného, zkombinovaného a fúzí spojeného s nejpřišerněji záměrně mutovanými zvířecími geny odvozenými ze živočichů, kteří byli sestaveni ještě z více přišerně mutovaných živočichů, zfabrikovaných pseudotvůrci.

Kvůli těmto okolnostem jenom v lidských tvorech se uskutečňuje extrémní manifestování mrtvého života negativního stavu a jeho snah v porovnání s prostým životem pozitivního stavu. Původci a aktivátoři negativního stavu sami nemohli splnit tuto funkci, neboť dokonale věděli, co dělali. Byli ve stavu plného vědomí

sebeuvědomělosti, jež původně vytvářelo pravý život v jejich nitrech. Pouze tehdy, kdy se rozhodli provést v sobě genetické změny ve shodě s výše uvedenou procedurou, zvrátil se jejich život v mrtvý život.

Z pozice mrtvého života, produkováním takové formy života, která vlastně není ani mrtvá, ani živá, může a smí započít ilustrování a zpříkladňování pravé povahy negativního stavu.

Princip, který je nutno zde vzít v úvahu, je, že pravá podstata negativního stavu se může plně poznat jenom z pozice ignorance a nevědomých procesů inherentních v podmínkách lidského života, který není ani mrtvý, ani živý, a kdy nikdo nemá ani potuchy o tom, jak povstal negativní stav a co je jeho účel. Pseudotvůrci nikdy neztratili plnou znalost o jeho původu a účelu, neboť to byli oni, co mu dali zrod a určili, co má být jeho účel. Proto nemohou být jeho exemplifikací.

Jak si vzpomínáte z předešlého, zpříkladnění se musí dít vždycky na základě důsledků, následků a výsledků této aktivace, a ne na základě samotného aktu aktivace. Lidští tvorové a jejich zkažený, nenasytný, lakotný, licoměrný životní styl dvojího standardu jsou nejvyšším bodem této exemplifikace. Tvorové v peklech nemohou sloužit tomuto účelu, poněvadž se nacházejí plně v podmínkách mrtvého života. Z takového chápání původu samotného lidského plemene, může se odvodit definice lidského života v jeho zvláštnosti:

> ***Lidský život ve své zvláštnosti je procesem stavu, jenž existuje mezi pravým životem a neživotem, a to za tím účelem, aby se plně zpříkladnily všechny důsledky, následky a výsledky aktivace negativního stavu s tím, aby se umožnilo důležité duchovní poznání pro veškeré stvoření a jeho multivesmír o pravé povaze něčeho zcela odlišného od pozitivního stavu, tak, aby každý věděl přesně, co nevolit.***

Podle správného smyslu a obsahu této definice nemůže lidský život být považován za pravý život. Avšak ani nelze jej považovat za zcela mrtvý život. Je to podivný stav, jaký nikde a nikdy před tím neexistoval ani nikde nebude existovat, až splní svůj účel, jak to odráží shora nabídnutá definice. Vlastně žádný jiný účel ani význam pro lidský život nikdy neexistoval, ani nebude existovat. Pokoušet se najít jakýsi jiný účel a smysl v tomto neobyčejném stavu, jenž se nazývá lidský život, je marným a hazardním podnikáním, které může v mnoha případech vést k sebevraždě.

Když už jednou si uvědomíte, co je pravým smyslem a účelem tak zvaného lidského života, pak se vše přivede do zcela jiné perspektivy. Jak si pamatujete z předešlé kapitoly, bylo tam uvedeno, že nic není normálního na vaší planetě. Abnormálnost vašeho stavu vyvěrá z tohoto prapodivného postavení. Jen pravý život je normální. Mrtvý život v peklech je pro ně normálním životem, ale žádným životem z pozice pozitivního stavu. Avšak vaše okolnosti nepatří do žádné z těchto situací. Proto se nehodí k zařazení do žádné kategorie života či neživota. Jsou šílenými podmínkami, dovolujícími co možná v největší míře předvést úplně všechny důsledky, následky a výsledky aktivace negativního stavu.

Tím, že se nacházíte v takových podmínkách života, jaké jsou nyní, je tato pozice příčinou toho, že je pro vás nesmírně těžké dojít ke správnému pojímání pojmu života obecně, tak i lidského života zvlášť. Ocitáte-li se ve stavu abnormálnosti, přicházíte o náležité orientační body, takže nejste schopni poznat, v čem spočívá pravý život. Ve skutečnosti vypadá normální život jako abnormální, díváte-li se na něj za nenormálních okolností. Neznáte-li to, co je vlastně normálnost, a nemáte-li zkušenostní příklad normálního života, máte sklon odmítat vše, co se vám nehodí, anebo co se liší od toho, co zakoušíte ve svém každodenním životě. Vlastně vás to zneklidňuje. A protože je to zneklidňující, jako neznámý faktor, má se za to, že je to abnormální.

Lidským tvorům je tedy již kvůli samotné jejich struktuře zabráněno v tom, aby získali náležitou znalost a zkušenost pravého života. Nejsou vlastně ani sestrojeni v žádném aspektu své struktury tak, aby byli schopni něčeho takového. Z toho důvodu většina lidských tvorů na vaší planetě, dostala-li by do rukou tuto knihu, považovala by ji za plod šílenství či pomatení na rozumu.

Aby mohlo být vrženo více světla na koncept života obecně i lidského života zvlášť, musí se vzít v úvahu následující body:

1. Jak si pamatujete, je život procesem stavu vědomí ducha svého sebeuvědomění, čili svého ‚já jsem'. Takže je nutno vždy rozlišovat mezi procesem něčeho a stavem něčeho. V tomto ohledu může život být považován za účelný produkt probíhajícího procesu vědomí sebeuvědomělosti ‚já jsem' ducha. Slovo ‚proces' naznačuje, že jde o něco dynamického, co neustále pokračuje. Jde zde o určitou diskrétní následnost, nastávající současně i simultánně, nicméně jde přece jen o následnost. Následnost se postuluje za tím účelem, aby se mohlo získat lepší pochopení toho, oč zde skutečně běží.

Za prvé: Je tady duch. V tomto případě - Absolutní duch. Za druhé: Je tu stav ducha. Duch jest - toto je stav. Za třetí: Je zde proces ducha - uvědomění. Duch si je vědom, že existuje. Za čtvrté: Je tu vědomí sebeuvědomění. Duch si uvědomuje, že si je vědom svého stavu. Za páté: Je zde ‚já jsem', což je proces sebeuvědomělosti z toho uvědomění. Toto je procesem ducha. Duch si není jenom vědom, že je, ale také, že je ‚tím', co si uvědomuje - tedy ‚já jsem'. Za šesté: Je tu energie procesu stavu ducha - jeho ‚já jsem'. Za sedmé: Je zde vědomí produkované energie z tohoto probíhajícího procesu. Kombinace této energie a její uvědomění tvoří pravý život ducha. V tomto smyslu je život nutně produktem těchto sedmi kroků. Vyskytují se všechny synchronně, součinně a simultánně. Život se odvozuje z jejich sjednocené úplnosti. Anebo přesněji: ***život je a existuje ze sjednocené úplnosti všech stavů ducha***. Život je tudíž imanentní stavu ducha a jeho procesu.

Nemůže být či existovat žádná jiná kondice ducha. Je tedy život tou pravou přirozeností ducha. Či ještě přesněji: duch je pravým životem samotného života. Podle diskrétní modality duch předchází život a život je projevem jsoucna a bytí ducha. Život je modalitou, jakou a prostřednictvím jaké duch působí. Žádná jiná modalita působení není k dispozici. Je tomu tak a ne jinak. Je to něco trvalého, nezměnitelného.

Kdykoliv lidští tvorové pojímají přirozenost Boží, vždy předpokládají, že je zcela nezměnitelná a věčně stejná. Ve skutečnosti však není to Bůh, jehož přirozenost je trvalá a na věčnost nezměnitelná, nýbrž je to modus operandi - život - co je trvalé a co vždy bylo, je a bude od věčnosti do věčnosti. Nic se nemůže změnit na tomto způsobu působení. Je vždy stejný. Pán Ježíš Kristus, jsa Absolutním duchem Absolutního života, se nachází v trvanlivém, nezměnitelném modu opernadi. Může působit jenom svým životem, skrze něj, s ním a z něho. Toto je jedině možnou modalitou Jeho/Jejího působení. V tomto ohledu, ***a jenom v tomto ohledu***, je opravdu nezměnitelný a vždy stejný. Toto se však nevztahuje na Jeho/Její Přirozenost, která je v neustálém procesu svého dynamického projevování v nekonečných rozmanitostech cest a způsobů.

Může vám vstoupit na mysl jiný modus operandi než život? Nikoliv. Toto je pravda v absolutním smyslu ve vztahu k Absolutnímu životu Absolutního ducha Pána Ježíše Krista.

Pravý sentientní život se řídí podle stejného vzoru relativně k Absolutnímu stavu. Podle stejného vzoru postupuje i mrtvý život, jenomže v opačném smyslu.

Situace s lidským životem je obvzláště odlišná. Lidský život je pokřivením všech vzorů. Paradoxně jde o stav žádného stavu a proces žádného procesu. Je to nemožnost, jež byla dočasně učiněna možnou. Postrádá jakýkoliv smysl a význam. A opět paradoxně: Nemít žádný smysl a význam je smyslem a pravým významem lidského života. Zopakujme: V zobrazování tohoto ne-smyslu a této bezvýznamnosti spočívá pomíjivá hodnota života lidských tvorů.

2. Pojetí sentientního života obecně se může lépe chápat podle toho, jak funguje a jak se projevuje. Jeho struktura může být pojímána ve třech aspektech:

První aspekt vyvěrá ze stavu života, kterým je duch života. Jelikož zde máme co dělat s duchem, nazývá se tento aspekt ***duchovním aspektem***. Je počátečním bodem samotného života a všech jeho funkcí a projevů. Tím, že je původcem všeho ostatního, jeví se všechno ostatní - kvůli tomuto faktu - v jisté vzdálenosti či blízkosti od ducha nebo-li od tohoto duchovního aspektu života. Taková zdánlivost působí dojmem, že duchovní aspekt je stavem ***nejniternějším***.

Je tedy duchovní aspekt života tím nejvnitřnějším stavem života. Ovšem nejniternější toho nejvnitřnějšího je duch sám a jeho ‚já jsem'. Protože ‚já jsem' je aktivním stavem, je v procesu neustálé produkce duchovních energií. Tyto duchovní energie vyzařují z duchovního aspektu života a tvoří jeho druhý aspekt.

Druhý aspekt života je procesem sebeuvědomování ‚já jsem'. Produkuje vlastní proces myšlení, cítění, chtění atd., který se souhrnně nazývá ***duševností***. Je to proces duševnosti ‚já jsem', která sama uvažuje, pociťuje, chce, usměrňuje a dává do pohybu. Jinými slovy, je to to, co se nazývá duší života.

Sebementace je základnou, na níž jsou založeny všechny jiné formy duševních činností života. Je nemožné na příklad myslet na jiné, aniž jste si vědomi faktu, že ten, kdo myslí, jste vy. Musíte to dělat z vlastní sebeuvědomělosti. Nejste-li se vědom vlastního stavu ani procesu, pak si je nemůžete uvědomit ani u jiných. Jak již bylo dávno

připomenuto v knize *Poselství z nitra* můžete mít vztah jenom ze sebe sama. Žádná jiná pozice vztahovosti není dostupná. Pamatujte si, že je dostupná jenom jedna pozice, z jaké duch může působit - život. Život je procesem duchovna sebeuvědomování ‚já jsem', které vytváří duševní procesy. Jelikož je to nakonec život toho ‚já jsem', může každý mít vztah ke komukoliv a čemukoliv jinému pouze z pozice ‚já jsem'. Zopakujme si: jiná pozice není přístupná. Toto jsou fakta života.

Tím, že druhý aspekt života je procesem prvního, jeví se poněkud vzdáleným od stavu toho nejniternějšího. V jeho blízkosti - tím, že je mezi prvním aspektem a aspektem nadcházejícím - může se nazývat ***vnitřním aspektem neboli zprostředkující duší neboli mentálním aspektem života***.

Proces neustálé mentace toho ‚já jsem', čili vnitřního aspektu života rodí své vlastní životní energie. Tyto energie stále vyzařují směrem navenek a tvoří třetí významný aspekt života - ***zevní čili vnější manifestaci ži***vota.

Proces mentace vyžaduje potvrzení platnosti podle důsledků, následků a výsledků svých činností a idejí duchovních aspektů. Tyto stavy rodí akce, jednání, postoje a životní postavení směřující k svému ‚já jsem', ke všem a všemu ostatnímu. To je také formou manifestování života v jeho zevním prostředí. Pro svou vzdálenější blízkost vůči duchovnímu a duševnímu aspektu života je nazýván zevním či vnějším aspektem života. Jeho forma se jmenuje tělem života.

Tyto tři fundamentální aspekty života jsou vždy od sebe vzájemně oddělené. Jsou myslitelné v synchronní, souběžné a simultánní modalitě svého jsoucna a bytí. Samy v sobě fungují ve spojitém a sukcesivním modu. Nicméně žádná spojitost mezi nimi neexistuje kvůli jejich diskrétní povaze. Souvztaží jeden s druhým: nejniternější koresponduje s vnitřním, vnitřní se zevním, zevní s vnitřním a vnitřní s nejniternějším. Souhrnně jsou jednotou, jediností a harmonií života.

V povšechnosti svých funkcí a projevů tvoří to, co se nazývá ***sentientní mysl***.

Takže sentientní mysl může být pojímána v těchto třech sjednocených aspektech života, nazývaných nejniternější, čili Duchovní myslí, vnitřní, čili duševní myslí a zevní, čili vnější myslí. V tomto ohledu může být sentientní mysl považována za nositele pravého života. Skrze ni se pravý život zpřítomňuje, uskutečňuje a projevuje.

Nesentientní život, jako externalizovaný souvztažný zevní faktor idejí, mentací a pocitů sentientní mysli, takovou strukturu mít nemůže. Je zformován z těch nejvenkovnějších životních energií, vyzařovaných z nejzevnějších aspektů života. Jelikož jeho formulace je založena na tomto zevním aspektu, odráží nesentientní život pouze strukturu zevní mysli. Sám v sobě a sebou nemá zevní aspekt života žádnou sebeuvědomělost. Tato přichází z nejniternějšího aspektu života - ‚já jsem'. ‚Já jsem' si uvědomuje svůj zevnější aspekt. Zevnější aspekt si uvědomuje sebe sama vědomím ‚já jsem'. Kvůli tomuto uspořádání je nesentientní život ohraničen v zevních aspektech života, kde má svůj vlastní relativní niterný, relativní vnitřní a relativní zevní stupeň. Nemaje žádnou pravou niternost či duši, nemůže nesentientní život nikdy docílit toho, aby si vytvořil pojetí ‚já jsem'.

Ve skutečnosti je funkce nesentientního života zcela jiná. Účelem zde je ustanovit životní formy, které by představovaly chování nejzevnějšího aspektu života ve formě zevních, konkretizovaných zobrazení využitím elementů prostředí, z něhož byly formy nesentientního života sestrojeny, k kombinaci s ideami sentientní mysli. Takže nesentientní život nemá svůj vlastní nezávislý život, ale je derivací životních energií, vyzařujících z aktivit nejzevnějších aspektů pravého sentientního života.

Struktura mrtvého života se podobá struktuře pravého života až na to, že je v pozici vzhůru nohama. To nejniternější mrtvého života je tím nejzevnějším a to nejzevnější je nejniternějším. Interiorní aspekt mrtvého života pochází z toho nejzevnějšího, což je považováno za nejniternější. Toto uspořádání produkuje zla a nepravdy mrtvého života, které jsou výdechy negativního stavu.

Lidský život ve své zvláštnosti je úplně pokřivenou strukturou pravého života. Obsahuje značné množství rysů nesentientního života s tím, aby udržoval lidské tvory ve venkovním aspektu života. Zároveň lidský život v sobě obsahuje nejniternější duchovní aspekt, vnitřní aspekt, čili duši, a zevní aspekt. Avšak tyto aspekty v lidské struktuře jsou izolovány, separovány, uzavřeny a uvrženy do modality nevědomí.

Další odchylkou v lidské životní struktuře je infúze mrtvého života ve formě falešného niterného aspektu, falešného vnitřního aspektu a falešného zevnějšího aspektu. Takto může být lidský život považován za obludnou kombinaci izolovaných, separovaných a zpitvořených elementů pravého života. Toto je nesmírně neobyčejnou a jedinečnou kombinací, jaká - jak bylo shora řečeno - činí nemožné možným. Tato struktura lidského života produkuje životní styl, jaký byl vylíčen v předchozí kapitole a jaký je zobrazen dějinami lidstva na vaší planetě. V této kapitole nebude nabídnut žádný komentář k tomuto předmětu. Tato kapitola má jiný účel.

3. Tři aspekty života a sentientní mysli - jak bylo popsáno shora - mají velice svéráznou funkci a modalitu svého projevování, neboli - přejete-li si použít výrazu ‚žití' - pak tedy modalitu žití. Jsou řízeny vlastními principy, zformulovanými v rámci každého aspektu z nejzazších duchovních idejí, zrozených v nejniternějším stavu ‚já jsem'. Specifická funkce a modalita žití života z pozice jeho tří aspektů uděluje životu jeho kvalitu. Toto je kvalita žití. Stav života - to nejniternější, proces života - vnitřní aspekt, a manifestace života - zevní aspekt, všechno toto má svou kvalitu. Kvalita tohoto života je určena povahou ducha a jeho duše.

Co je podstatou tohoto ducha? Především vyvěrá z Absolutní přirozenosti Absolutního ducha Absolutního života Pána Ježíše Krista. Jeho ústředním tématem a principem je dávat, sdílet, přijímat a oplácet tím, čím je a co má, a to v zájmu samotného principu. Neboť - což je nejdůležitější - tím, že má život jako imanentní faktor své přirozenosti, dává, sdílí, dostává a oplácí život. Kvalita života je tedy určována tím, do jaké míry a jak dalece a plně se toto dávání, vzájemné sdílení, dostávání a oplácení uskutečňuje. Čím je toho více, tím vyšší kvalita života; čím méně, tím je nižší kvalita. Když se z toho nic neuskutečňuje, pak neexistuje žádná kvalita. V posledním případě život postrádá jakoukoliv kladnou jakost.

V případě nesentientního života je jeho kvalita určena funkcí, jakou vykonává pro udržování zevního prostředí v ekologické rovnováze za tím účelem, aby sentientní život měl zdravé prostředí pro své projevování. A také, do jaké míry je schopen odrážet souvztažící faktory aktivit zevnějšího aspektu života a sentientní mysli. V mrtvém životě negativního stavu kvalita života je určena opačnými principy. Jde o nesdílnost, nepřijímavost a žádné vzájemné oplácení, jedině pod nátlakem. Jakost lidského života zvlášť vyvěrá z jeho podivné struktury. Jsa vnucenou, nepřirozenou směsicí a překroucením všeho výše uvedeného, produkuje něco docela negativně nové - nekalé motivování při konání čehokoliv. Takže můžete pozorovat lidské tvory, kteří dávají, sdílejí, přijímají a oplácejí, avšak úmysl, s jakým to činí, není ve většině případů bez nízkých důvodů. Velmi vzácně se to dělá kvůli samotnému principu. A i když někteří představitelé pozitivního stavu žijící na vaší planetě se všemožně snaží to činit v zájmu samotného principu, přesto struktura života v nich, díky svému uspořádání, je taková, že nedovoluje, aby se úplně zbavili nízkých zámyslů. Protože si uvědomují, oč jde, agenti pozitivního stavu se neztotožňují s tímto postojem, a proto jim nepřináleží.

Je tedy jakost lidského života zobrazením a projevením zcela odlišného způsobu života, jenž není ani pravým životem čistých principů, ani mrtvým životem vůbec žádných principů, nýbrž úplným zpitvořením, zprzněním a zmrzačením všech principů jakéhokoliv života i neživota.

4. Povaha ducha života určuje podmínky, za jakých se koná opravdové sdílení, přijímání a oplácení tohoto života. Budiž připomenuto, že tyto podmínky se odvozují z povahy samotného ducha. Jak si pamatujete z výše řečeného, jedním z imanentních faktorů života ducha je jeho svoboda a nezávislost. Ta je nejniternějším činitelem života ducha. Na vnitřní úrovni se projevuje stavem svobodné a nezávislé duševnosti. Na vnější úrovni se projevuje v podmínkách svobodné a nezávislé volby toho, jak se chovat, jednat a mít vztah v souladu s tou volbou. Pro tuto důležitou povahu se pravé dávání, sdílení, přijímání a oplácení může konat jen na základě svobody a nezávislosti. Musí se dít svobodně na základě nezávislé volby. Máte svobodu vybrat si nezávisle, že to bude činit v zájmu samotného principu. Pouze v těchto podmínkách může být pojata a projevena pravá jakost života. Svoboda ducha je prostředkem k jeho vyjádření a projevování vlivu. Nezávislost ducha je procesem, jakým jeho život funguje. Tyto dvě modality života ducha jsou základnou všech jeho aktivit. Bez nich by žádná činnost nebyla možná.

V nesentientním životě se nemůže princip svobody a nezávislosti uskutečnit, protože postrádá sebeuvědomění. Život svobody a nezávislosti závisí na uvědomění sebeuvědomělosti ‚já jsem', které vytváří pojetí svobody a nezávislosti. Takové pojímání není k dispozici u nesentientního života, neboť je řízen slepými pudy, které jsou v něm zakořeněny. Tyto pudy jsou odrazem životních energií, vyzařujících z nejzevnější úrovně zevního aspektu života za účelem orientování se v zevním prostředí. Nemají žádnou potřebu vyvinout koncept ‚já jsem'. Proto svoboda a nezávislost v jejich případě by byly něčím nadbytečným.

V mrtvém životě negativního stavu všechny okolnosti jsou nevyhnutelné a vnucené. Proto je svoboda a nezávislost jedovatým ovzduším pro všechny v negativním stavu. Jejich svoboda a nezávislost je vyjádřena jejich výběrem nemít žádnou svobodu ani

nezávislost. Tento výběr je zdrojem jejich mrtvého života. Bez něho by nemohli mít jsoucno ani bytí. Bez něho by nemohli mít jsoucno ani bytí.

Spoluoznačením lidského života zvlášť je příšerná kombinace výše uvedeného. Fúze smyslu pro svobodu a nezávislost se stavem žádné svobody a nezávislosti a se slepými pudy forem nesentientního života vytváří prapodivné podmínky lidského života. Vinou těchto okolností získali lidští tvorové směsici potřeb být zároveň závislými i nezávislými; být svobodnými a nebýt svobodnými; chtít, aby se vše dělalo pro ně, zároveň chtít vše dělat sami; řídit a být řízeni; kontrolovat a být kontrolováni; svolovat a rebelovat atd. ***Lidský život zvlášť je zobrazením všech možných protikladů, umístěných v jedné nádobě***.

Na takových rozporech může být nejlépe zobrazena pravá povaha aktivovaného a dominujícího negativního stavu. V lidském životě neexistuje žádná důslednost. Lidským tvorům není přístupný žádný sjednocující princip. Je-li lidský život plný rozporů a nedůsledností, cožpak se může v něm prožít stav unifikace? Takže v lidském životě se nemůže projevovat pravý život, protože pravý život je založen na principu sjednocení svobodné volby v duchu nezávislosti.

Jediný svobodný a nezávislý výběr, jaký lidský život ve své přítomné struktuře má, je být jevištěm, na kterém se všechny tyto rozpory a nedůslednosti mohou odehrávat za účelem poučení všech v pravém životě.

5. Přirozeností pravého života a jeho ducha je vlastní smysl zodpovědnosti za tento život. Jelikož duch je výrobcem života (v tom smyslu, že Absolutní duch je Absolutním producentem Absolutního života), je to duch, čili duchovní aspekty života, co na sebe berou plnou zodpovědnost za život. Pojetí života a pojetí zodpovědnosti za život se nemohou oddělovat. Je-li jednou život produkován, je a existuje, pak nemůže být ponechán tak řečeno napospas. Život je, mimo mnoho jiných věcí, procesem a extenzí svého ducha. Ať se stane životem cokoliv, odpovídá za to jeho duch. Duše ducha, čili intermediální aspekt života, má zodpovědnost za vhodné formy duševnosti toho života. Zde spočívá zodpovědnost za poskytování náležitých nástrojů životu pro jeho vyjadřování a vnímání. Nemá-li duch žádné prostředky pro své vyjadřování a pro své dojmy, nemá žádný život. Duše každého ducha je zodpovědná za zaopatření neustálých modalit toho vyjadřování a vnímání. Tělo ducha a duše, čili zevní aspekt života, je zodpovědno za zpřítomňování a uskutečňování života v jeho nejplnější kondici a formě. Odpovídá za to, aby život dostal smysl konkrétnosti a hmatatelnosti.

V obecném smyslu sentientní mysl, jsouc nosičem a propojovatelem tohoto života, zodpovídá za to, jak svůj život nosí a projevuje. Jedině sentientní mysl ve svém ‚já jsem' si může uvědomovat přítomnost svého života. Kdo si je vědom svého života, nese plnou zodpovědnost za ten život. Toto je jeden z nejdůležitějších duchovních principů samého života. Život by nebyl nikdy s to se narodit ze svého ducha, kdyby neexistoval plný závazek toho ducha být zodpovědným za svůj život. Jinak by život neměl žádný smysl. Pouze z pozice této odpovědnosti za život může život dojít svého plodného dozrání. Smysl zodpovědnosti za život se odvozuje ze stavu vědomí a sebeuvědomění. Také se odvozuje ze smyslu pro svobodnou a nezávislou volbu produkovat život a být za něj zodpovědný. V tomto smyslu zodpovědnost za nesentientní život spočívá na

těch, kdo produkovali takový život. Jelikož nesentientní život plně odvozuje své aktivity ze sentientní mysli, je sentientní mysl také zcela zodpovědná za nesentientní život. Nesentientní život nemá žádné sebeuvědomění, a proto ani smysl pro zodpovědnost. Sentientní mysl je zodpovědná za to, že jej vyzbrojí řadou speciálních principů a instinktů, jimiž by se zajistilo pokračování a správné fungování nesentientního života.

V podmínkách mrtvého života negativního stavu působí vůle úplně se vzdát zodpovědnosti za život. Tam se praktikuje tendence uvalovat veškerou zodpovědnost na někoho či něco jiného. Jelikož toto je dobrovolným stavem, všichni účastníci mrtvého života jsou plně zodpovědni za mrtvý život.

V případě lidského života zodpovědnost za něj vyvěrá z faktu, že účastníci lidského života svolili na základě svobodné volby hrát v něm roli a dobrovolným souhlasem nepamatovat se, že takový výběr byl učiněn. Podivnost lidského života spočívá v tom, že postrádá jakoukoliv vědomou paměť čehokoliv, co bylo zvoleno před tím, než došlo k přijetí tohoto cizího a nezvyklého života. Takže lidští tvorové ve většině případů nemají uvědomělé vědomí či přímou zkušenost v oblasti pravého, tak i mrtvého života. Všichni lidští tvorové vědí jen to, co bezprostředně prožívají. Nesou plnou zodpovědnost za toto hrubé ohraničení na základě faktu, že si zvolili, aby tomu tak bylo.

Tudíž, ať jde o jakýkoliv druh života, nosič takto svobodně zvoleného života se musí za něj ujmout plné zodpovědnosti.

6. Jak bylo naznačeno shora (bod 3 a 5), jedním z nejvíce fundamentálních aspektů povahy ducha je dávat a sdílet vše, čím je a co má a nést za vlastní život plnou zodpovědnost. Tato povaha a princip určuje povinnosti, jaké duch má vůči svému životu. V případě Absolutního života Absolutního ducha je Absolutní povinností neustále tvořit nové jedinečné životní formy za tím účelem, aby se mohl zpřítomnit princip dávání a sdílení, jakožto i přijímání a oplácení. Nemůžete sdílet a oplácet, není-li co a komu.

V tomto ohledu je povinnost dávat život za účelem tohoto sdílení a oplácení inherentním rysem přirozenosti ducha. Na úrovni nejniternějšího aspektu života je povinností neustále plodit ideje nových forem sentientního života, do kterého lze vložit jedinečný a svérázný život za účelem poskytnutí příznivých podmínek a okolností, za jakých se mohou odehrávat toto sdílení a oplácení v duchu svobody a nezávislosti. Na úrovni vnitřního aspektu života je povinností poskytovat proces velice svérázné a jedinečné duševnosti, pomocí kterého a skrze který se toto sdílení a oplácení může zpřítomnit a uskutečnit. Na úrovni zevního aspektu života je povinností poskytnout co nejpříznivější prostředí a modality chování, postojů, usilování, žádosti, přání, chtění a náklonnosti, které činí toto sdílení a oplácení konkrétní a hmatatelnou zkušeností velice žádoucí povahy.

V zásadě jsou dva aspekty této povinnosti. Jeden směřuje k jedincovu vlastnímu životu. Druhý směřuje ke sdílení a oplácení toho života. V prvním případě je povinností ducha udržovat ten život v optimálním stavu a optimální funkci v zájmu samotného principu.

Toto je právě to, co má být. V druhém případě povinností je ustanovit co největší počet vztahů s jinými duchy života za účelem sdílení a oplácení vlastního jedinečného života.

V nejvyšším duchovním smyslu je povinností ducha sdílet a oplácet vlastní jedinečný život s Absolutním zdrojem a darovatelem života - Pánem Ježíšem Kristem. Jenom když se toto činí, lze dostávat od Pána Ježíše Krista na oplátku něco z Jeho/Jejího Absolutního života, a to v relativních dávkách. Má to být v relativních dávkách, protože jsa na straně přijímatele, žádných duch nemůže pojmout Absolutní obsah Absolutního života Pána Ježíše Krista. Duch je relativní vůči tomuto Absolutnímu stavu, a proto přijímá svůj podíl pouze v krůčcích, ve shodě se svou specifickou relativní povahou. U nesentientních životních forem se tato povinnost odráží v jejich prvotním pudovém chování. To v nich nevyvolává žádný smysl povinnosti. Namísto toho je spíš donucuje k tomu, aby se starali jenom o sebe a své prostředí, jako o věc přežití. Přijímají život ze sentientní mysli, jejíž povinností je dbát na to, aby se takové pudy udržovaly funkční, a aby ten život neustále proudil ve všech svých formách a projevech.

V případě mrtvého života negativního stavu povinnost je vnímána ve snaze zachovat všemi prostředky vlastní status a v usilování stát se rovným pozitivnímu stavu. Toto je negativní povinnost. Každý v negativním stavu je nucen konat skutky, které jsou destruktivní vůči pravému životu a posléze jsou příznivé pro mrtvý život.

V případě lidského života zvlášť můžete vidět kombinaci všech tří modalit života, avšak ve zvráceném, zpitvořeném a zfalšovaném stavu. Rozpory v lidském životě jsou zdůrazněny faktem, že lidští tvorové pociťují povinnost za něco, co nemůže být živé nebo je živé jen na kratičké časové údobí. Lidské tělo - aby se v něm udržela zdánlivost života - je největším objektem té povinnosti. Jelikož lidské tělo trvá pouze několik dekád, plnění povinnosti vůči němu při sebevětším usilování, neposkytuje vám pocit, že ta povinnost má doopravdy nějaký smysl. Konec konců to tělo přece jen umře, ať děláte, co děláte. Nemajíce přímou zkušenostní a hmatatelnou uvědomělost o vlastním duchu a duši - mnoho lidských tvorů dokonce popírá jejich existenci; život lidských tvorů se stává výsměchem povinnosti vůči sobě.

Nikde jinde nespatříte tak rozporné počínání vůči sobě sama. Na jedné straně lidští tvorové úzkostlivě pečují o zevnější aspekt svého života, někdy i o duševní, čili vnitřní aspekt svého života; velice vzácně o duchovní, čili nejniternější aspekt svého života. Na druhé straně, přesně ve stejném okamžiku, činí všecko možné, co je škodlivé pro všechny aspekty jejich života. Můžete jasně pozorovat, jak jednou rukou lidští tvorové budují a druhou rukou v té samé chvíli ničí, co vybudovali. Toto nemá žádný smysl. Takže smysl jakékoliv povinnosti vůči lidskému životu také nemá žádný smysl. Tímto ne-smyslem se může nejlépe docílit zobrazení a poznání všech důsledků, následků a výsledků aktivovaného negativního stavu. V tomto smyslu lidský nesmysl jedině má smysl. V tomto ohledu lidská povinnost spočívá v ilustrování této neobvyklé situace.

7. Život obecně má jistou strukturu a obsah, jakožto i dynamiku a komponenty, které tvoří jeho přirozenost. Toto jsou niterné faktory života. Struktura života obecně sestává ze stavebních bloků odvozených z přirozenosti jeho ducha. Životu předchází idea života. Duch má vůli k životu prostřednictvím neustále se rodících idejí života. Zastavení proudů těchto idejí, znamená zastavení všeho života. Toto tvrzení nutno

chápat jak pojmově, tak i co do působnosti. Ve skutečnosti ideje života i život sám jsou synchronním, souběžným a simultánním děním. Avšak tím, že se jeví v diskrétní modalitě duchova pojímání, předchází v tomto smyslu ideje života život sám.

Analýza struktury života by vyžadovala rozložení procesu formování života. Avšak, jak si vzpomínáte ze začátku této kapitoly, pravdou je, že ‚duch je život a život je duch'. Prostě jsou. Nicméně tím, že život probíhá a duch vždy je, je logické pojímat ducha jako originátora života, neboť žije ze své vlastní ideje života. Takže v tomto smyslu jsou tu odděleně: za prvé: duch, za druhé: idea života, za třetí: je tu neustálé zpřítomňování ideje - život sám.

Jak vidíte, na nejniternější úrovni je hlavním stavebním blokem života idea života, která se neustále vyskytuje a je udržována v sentientní mysli. Jiným stavebním blokem života na nejniternější úrovni je stav ducha, v němž se tyto ideje formují. Sentientní mysl ducha, jsouc si neustále vědomá své sebeuvědomělosti, plodí ideje života za účelem sebeúdržby a konečného dávání a sdílení toho života. Takto je sentientní mysl ducha v nejzazším smyslu životně nejzávažnějším a nejvíc rozhodujícím životním blokem. Bez něho by nebyl žádný život myslitelný.

Ještě dalším stavebním blokem života na nejniternější úrovni je ‚já jsem' ducha. Potvrzení života, to jest, že život je, vyvěrá ze sebeuvědomělého ‚já jsem'. Bez vědomí toho ‚já jsem' nemohou se zrodit žádné ideje života a žádná sentientní mysl nemůže být počata.

Náležitou posloupností těchto tří stavebních bloků života v nejniternější úrovni života je od sebeuvědomělého ‚já jsem' ducha, přes jeho sentientní mysl, k životním ideám ducha.

Na úrovni vnitřního aspektu života, tvořícího jeho duši, lze objevit následující stavební bloky života: Aktualizovaná idea jedinečného neopakovatelného života tvoří jeho pravou duševnost. Obecné ideje života jeho ducha, jako základna života, jsou na této úrovni pojímány jako jedinečná a svérázná manifestace v procesu duševnosti života. Aby se život zachytil, musí se vnímat jako něco specifického. Takže, specifická percepce života je jedním ze stavebních bloků duševnosti života, s jejíž pomocí je život schopen vnímat sama sebe. Druhým stavebním blokem na této úrovni je myšlení a pociťování, což umožňuje, aby život byl myšlen a pociťován svou vlastní životností. Život musí být předmětem myšlení, cítění a pociťování, má-li se vnímat a prožívat. Třetí stavební blok na vnitřní úrovni je vůle a její záměr. Život musí být chtěn svým nositelem, má-li být a existovat s úmyslem být sdílen, oplácen a plně uskutečněn.

Na úrovni vnějšího aspektu života stavebními bloky jsou: Specifická forma životní manifestace, která životu dává smysl hmatatelnosti a konkrétnosti. Forma života je prostředkem životní manifestace za účelem zpětné vazby jeho životnosti. Druhým je smysl pro přijetí. Život musí být přijat, má-li se potvrdit platnost jeho jsoucna a bytí. Zpětná vazba přijetí vůči jeho zdroji dává životu význam a účel. Třetím stavebním blokem života na zevní úrovni je touha, přání a chtění být živ, dávající zpětnou vazbu svému zdroji, že život je vskutku žádoucí a chtěn.

Všemi těmito stavebními bloky, vzatými spolu, a díky všem jejich četným odvozeninám je život ustanoven ve svém jsoucnu a bytí. Jakmile se ustanoví ve svém prameni, postupuje směrem k vyvíjení nekonečných způsobů svého manifestování tím, že tvoří rozličné přijímače života, které naplňuje tím životem (samým sebou), a takto žijí a jsou naživu.

V případě nesentientního života je jeho manifestování - díky tomu, že je jenom derivátem derivátu - omezeno na procesy životního prostředí. V případě mrtvého života negativního stavu, je proces tentýž, jenže se zcela opačným účelem a významem. Jeho účelem je konečné zničení veškerého pravého života. Tento destruktivní účel dává smysl mrtvému životu.

V případě lidského života zvlášť je proces životního ustanovení převrácený, překroucený, zfalšovaný a zmrzačený. Lidští tvorové nemají vědomé představy o tom, co je vlastně život. Necítí žádnou účelovost svého života, takového, jaký je, a ten jim nedává žádný jiný hmatatelný smysl než ten, že jsou nějak a dočasně naživu. Rozpor lidského života z tohoto stanoviska se odvozuje z naděje, nepodložené zkušenostní percepcí, že jaksi budou žít napořád (ač ne všichni lidští tvorové věří, že tomu tak je). A přitom zoufale lpí na životě svého těla, který jim nevyhnutelně uklouzává, věříce, že s přerušením života jejich těla nezůstane pro ně žádné sebeuvědomělé vnímání života prostřednictvím jejich jedinečných osobností.

Jak bylo uvedeno v jedenácté kapitole této knihy, je lidský život řízen - mezi jiným - principem nejistoty. Není nic jistého v životě a neví se ani nic jistého o něm. Nikdo neví s určitostí, co se stane po smrti jeho hmotného těla. Život již nebude? Je život omezen jen tím malinkým počtem let, strávených na této planetě? A ačkoliv je mnoho informací o životě, jež podporují obě alternativy - jak tu, že žádný život po smrti není, tak i tu, že po smrti je nový život - vše to jsou jenom hádání a mínění, dohady, domněnky a předpoklady, jaké mohou být pravdou, ale také nemusí. Nikdo nemá bezprostřední, déle trvající zkušenost o tom, co se stane, až lidský tvor zemře. Někteří v tomto ohledu něco takového krátce prožili, ale nedostatečně dlouho na to, aby druhé ujistili, zda-li tento prožitek byl skutečný, nebo šlo jen o uvolnění představ, uložených v mozkových buňkách, představ, odvozených z jedincovy soustavy víry o tom, jak by život po smrti měl vypadat - jak někteří ‚vědci' prohlašují.

Takže lidské pojímání života nemá v sobě nic z opravdovosti skutečného života. Lidský život lze ve skutečnosti považovat za karikaturu pravého života, násilně zkombinovaného s mrtvým i nesentientním životem.

8. Jedním z nejdůležitějších vnitřních faktorů života je jeho obsah. Může se říci, že obsah života obecně je to, co dává životu život. Na nejniternější úrovni se obsah života definuje a ustanovuje obsahem jeho ducha. Jak si pamatujete, je účelem života - mezi mnohým jiným - dávat, sdílet, přijímat a oplácet vše kvůli samotnému principu. Tento princip určuje obsah života. Aby se tak činilo kvůli samotnému principu, obsahuje v sobě duch života stav, který se nazývá **LÁSKA**.

Láska může být definována jako nejintenzivnější sebeuvědomělost a vědomí života ducha, poskytující duchu nesmírně rozkošné pociťování svého stavu. Láska miluje život absolutně. Všechny ostatní formy láska se odvozují z této obecné lásky života.

Pravou přirozeností a obsahem Absolutního ducha je čistá Absolutní láska. Je jeho věčným, nezměnitelným stavem. Je to tato Absolutní láska, která je ve skutečnosti zdrojem života ve všech jeho projevech. Jelikož přirozeností lásky je milovat život bezpodmínečně, tvoří a plodí mnohé formy života s tím, aby je nadělila a obdařila svou láskou. Pravou podstatou lásky je sdílet se a dávat nepodmínečně někomu jinému. Aby se toto mohlo konat, Láska Pána Ježíše Krista stvořila, tvoří a bude tvořit věčně nekonečné druhy sentientního života, se kterými se tato láska může sdílet a oplácet na základě shora uvedených principů svobodné volby a nezávislosti.

Je povinností lásky života poskytovat životu příležitosti milovat a být milován. V této povinnosti je obsažena její Absolutní moudrost. Je moudré milovat život a řídit jej tak, aby měl neustále příležitost k vyjádření, k ovlivňování, k pociťování a k prožívání té lásky. Moudrost je regulátorem lásky. Láska je životem své moudrosti. Spolu představují hnací sílu a energii života. Lásku a moudrost lze pojímat jako krev a kyslík, které živí všechny tělesné orgány a buňky, a tak je udržuje při životě a funkčními. Takže láska a moudrost jsou opravdovým životem samého života a tím pravým obsahem života obecně. Moudrost přivádí svou lásku ke všem životním projevům, přizpůsobujíc ji úrovni jedinečné kvality schopnosti přijímání a oplácení každého subjektu i objektu té lásky. Z tohoto údaje je očividné, že pravý význam života může být nalezen v lásce a její moudrosti. Toť pravý základ a obsah života.

Na vnitřní úrovni života obsah života se projevuje ve své dobrotě a pravdě. Život obecně je vždy dobrý. Že je dobrý - toť skutečná pravda. Je dobré žít, být a existovat. Je pravda, že jedinec žije ze své vlastní dobroty, lásky a moudrosti. Pravdou je, že vše, co není z pravého života lásky a moudrosti, nemůže být dobrým. Proto nemůže být doopravdy živým. Stav lásky a proces moudrosti, jakožto i stav dobra a proces pravdy, vyžadují plné vědomí sebeuvědomělosti ‚já jsem' ducha života. Jenom z pozice ‚já jsem' může nastat rozeznání lásky a moudrosti. ‚Já jsem' žije uvědomělostí a prožíváním své lásky prostřednictvím své moudrosti. Ze svého dobra, skrze jeho pravdu, vytváří svou duševnost.

Na zevní úrovni života se obsah života projevuje konkrétními láskyplnými skutky a chováním, jakožto i ryzí vírou v jeho moc a účel. Koná jen to, co je dobré podle jeho lásky do takového rozsahu, jak je to moudré a nutné, aby se projevovala jeho pravá přirozenost. Bere v úvahu jen to, co je pravdivé, vhodné a moudré k tomu, aby se dávala všem skutkům a všemu chování kvalita, pečování, porozumění a ocenění.

Všechny tři aspekty obsahu života jsou funkcemi, v nichž se mohou náležitě uskutečňovat dávání, přijímání, vzájemné sdílení a oplácení. Uskutečněním tohoto faktoru dává se životu opravdová realita. Tím je život skutečným. Na úrovni nesentientního života tento obsah se projevuje v instinktivním a strukturálním usilování o zachování svého druhu s tím, aby se udržovalo neustálé proudění života ve všech jeho aspektech. Na úrovni mrtvého života negativního stavu obsah toho života představuje vše, co je opačné: Láska se zvrátí v plamennou nenávist; moudrost

v bláznovství; dobrota v zlo; pravda v nepravdu; konkrétní láskyplné skutky a chování v konkrétní nenávistiplné skutky a zlomyslné a zlořádné jednání; ryzí víra v úplné popření všeho, co je pozitivní, dobré a pravdivé.

Na úrovni lidského života zvlášť je jeho obsahem násilná směsice všeho výše uvedeného. Smysl a význam lásky, moudrosti, dobra a pravdy, jakožto i láskyplných skutků a víry jsou převráceny, zprzněny a špatně pochopeny. Láska k jiným je obrácena v sebelásku, takže milování jiných je pouze ve vlastním zájmu a ne kvůli jiným; láska k Bohu je obrácena v lásku k tomuto světu a všemu zevnímu. V takto převrácené lásce nalézají lidští tvorové svou pseudomoudrost a pseudopravdu.

Láska k tomuto světu znamená lásku ke všemu, co je zevnější, bez jakékoliv zřetele na niterné duchovní faktory. Má to širší význam. Neznamená to jenom lásku k předmětům zevní povahy, jako jsou na příklad peníze, majetek, zboží a všechny možné druhy hmotného vlastnictví, ale také rozličné rituály, zvyky, kultury, konvence, tradice, návyky, různá hnutí a vnější náboženské příslušnosti i jiná zevní společenstva. To vše se miluje ve vlastním zájmu, nikoliv pro ně samotné, jako prostředky pro získání vyššího duchovního uvědomění. Tak ku příkladu, každý, kdo rád chodí do kostela a tam vykonává určité obřady kvůli vlastním pocitům, miluje tento svět čili zevnějšnosti, z nichž se skládá tento svět. Tato láska nahrazuje pravou lásku života - Boha čili Pána Ježíše Krista. Dokonce koná-li se to vše ve jménu Pána Ježíše Krista, přece jen ve většině případů se to dělá pro nějaký nízký důvod, nikoliv kvůli Pánu Ježíši Kristu, kvůli principu, že tomu všemu tak má být.

Toto je podivné abnormální rozpoložení lidského života zvlášť.

9. Jiný vnitřní faktor života je jeho dynamika. Jak víte, život není stagnujícím stavem. Duch života, jsa ve svém vlastním stavu, projevuje tento stav v jeho procesu. Je tedy život neustálým dynamickým aktivním procesem. Nikdy se nezastaví ani neodpočívá. Dokonce i jeho odpočinek by byl aktivním, dynamickým procesem, neboť vyžaduje uvědomělost odpočinku. Bez uvědomělosti odpočinku se žádný odpočinek nemůže pojímat, a následně ani prožít. Nejzřetelnějším a nejdůležitějším aspektem životní dynamiky je její tvůrčí pud. Svou láskou a moudrostí je život puzen stále tvořit. Pomocí svého tvůrčího úsilí může život plně projevovat svou lásku a moudrost. Tvořivost je neustálým procesem lásky a moudrosti ducha. Ve skutečnosti se tvořivost může pojímat jako sám život lásky a moudrosti. Jak jinak se může láska i moudrost realizovat než pomocí tvůrčích činů? Stvoření se z těchto skutků dovídá, že je milováno a že se o něj moudře pečuje, a to neustále a trvale.

V nejzazším smyslu má tvořivost života za svůj účel dávání, sdílení, přijímání a oplácení aktů lásky a moudrosti. Nemáte-li někoho, kdo může ocenit, reagovat, pozorovat a účastnit se při činech tvořivosti, pak tvůrčí snahy nemají žádný smysl.

stvoření bylo stvořeno činem ryzí Lásky skrze proces její ryzí Moudrosti, aby se dala životu zpětná vazba jeho tvůrčích snah z tohoto milovaného stvoření.

Na nejniternější úrovni života se tvořivost pojímá jako sama idea života. V obsahu a významu slova ‚život' se odráží jeho tvořivý stav, který je stále ve svém procesu. Takže

nejprve máte ideu tvořivosti, ta dává popud tvořivosti k tomu, aby začala tvořit. Toto je jejím nejniternějším stavem.

Na vnitřní úrovni života se tvořivost pojímá jako účelný a smysluplný proces, který je dobře naplánován, promyšlen a pociťován všemi modalitami duševních pochodů. Vlastně jeden z mnoha důvodů, proč byly pojaty mentální procesy, bylo učinit tvořivost rozeznatelnou, vnímatelnou a proživatelnou. Duševní pochody samy o sobě jsou aktem tvořivosti svého ducha. Jsou čidly tvořivosti.

Na zevní úrovni se tvořivost pojímá jako konkrétní hmatatelný konečný produkt, který poskytuje zpětnou vazbu svému duchu o výsledcích, následcích a důsledcích jeho tvořivých snah. Zpětná vazba je nutným doprovodným činitelem tohoto celého procesu. Skrze ni se duchu umožňuje posuzovat výsledky jeho tvořivých činností a nadále být inspirován ve své dynamické tvořivosti. Je tudíž dalším aspektem dynamiky života inspirace. Život je inspirován svým jsoucnem a bytím. Inspirace je výsledkem procesu, v němž duch si uvědomuje svůj vlastní život, což jej inspiruje k tomu, aby neustále tvořil, a to v nekonečných variacích, způsobech, směrech a modalitách. To je vlastní život tvořivosti.

Na nesentientní úrovni života je tato tvořivost vyjádřena ve schopnosti rozmnožovat svůj druh v nekonečné rozmanitosti. Neexistují dva stonky trávy nebo dva listy, které by si byly přesně podobny. Nejsou tu ani dva přesně stejní pohybliví tvorové. Uniformita neexistuje na žádné úrovni života. Na úrovni mrtvého života je proces tvořivosti blokován a omezen účely destruktivnosti. Všechny inspirační snahy jsou namířeny na podporu mrtvého života, který se neustále hroutí. Účelem zde je zfabrikovat stagnantní podmínky, jež by udusily tvořivé úsilí pravého života. Takže v mrtvém životě je tvořivost a inspirace obrácena v proces padělání a úskočnosti. Na úrovni lidského života jde o převrácení a zprznění tvořivých snah usilování v kombinované rozpornosti všeho výše uvedeného.

Lidská tvořivost a inspirace jsou pojímány jako produkty nějaké životní síly v nich se nacházející, jež je nutká současně stavět i bourat; něco si cenit a zároveň tím pohrdat; něco obdivovat a v téže chvíli si to hnusit; milovat a současně i nenávidět; vyrábět a zároveň to ničit; přijímat a v tu ránu to odvrhovat; něco potvrzovat a hned to popírat; zároveň věřit i nevěřit; mít naději a současně si zoufat; vlastnit něco a současně být něčím vlastnictvím atd. - a to vše se děje v tomtéž jedinci. Rozpory v těchto stavech udržují lidský život v neustálém napětí a trvalé nejistotě. Tento stav je považován za normální okolnost lidského života a za předpokládaný zdroj inspirace a tvořivosti. Následkem pak je, že vše, co lidští tvorové tvoří a k čemu jsou inspirováni, má velmi málo společného s pravou inspirací a tvořivostí.

Výtvory lidských tvorů, považované za vrcholy tvůrčích snah, jako na příklad umění, hudba a věda, jsou jen velice slabou imitací pravé tvořivosti a inspirace. Je tedy tvořivost na úrovni lidského života obrácena v imitaci jejich snah a inspirace pak v nejasnou, téměř nečitelnou faksimile svého originálu.

Problém s lidskými tvory a jejich lidským životem je, že ze stanoviska tvořivosti a inspirace jsou tak izolováni a separováni od kohokoliv a čehokoliv jiného ve stvoření,

kromě sobě podobných na vlastní planetě, že nemohou porovnat nic z toho, co činí, se žádným jiným stavem nebo okolnostmi tvořivosti a inspirace v ostatním stvoření. Lidským tvorům se nedostává žádné zpětné vazby od ostatního stvoření o tom, co dělají a jak se to může porovnat se všemi ve stvoření. Zpětná vazba existuje jenom v jejich vlastním systému ve srovnání se snahami dvou různých jedinců. Taková zpětná vazba nemůže být považována za pravou zpětnou vazbu, jelikož nedává představu o tom, jak se věci mají ve srovnáním s někým či něčím úplně jiným, než je to, co lidští tvorové mohou na planetě Nula nabídnout.

10. Integrující faktory života jsou jeho rozmanité komponenty. Mohou být pojaty jako souhrn všech strukturálních stavebních bloků, obsahu a dynamiky života. Takže hlavními komponentami života na nejniternější úrovni jsou všechny ideje lásky a moudrosti, všechny ideje tvořivosti a inspirace a všechny ideje o samém životě, zahrnuté pod sebeuvědomělostí ‚já jsem', která je nejzákladnější komponentou života. Tyto komponenty se formují v sentientní mysli ducha jako podmínky pro jeho stav a proces. Žádný stav ani proces nemůže existovat bez formace těchto idejí. Toto je imanentní podmínkou jsoucna a bytí ducha. Z toho se odvozují všechny životní procesy.

Na vnitřní úrovni tyto komponenty zahrnují všechny formy duševních pochodů pod názvem myšlenkových procesů, uvažování, logiky, rozumovosti, citovosti, vůle, úmyslů a dobra a pravdy. Tyto komponenty tvoří duševní život čili duši života. V nich a skrze ně život vnímá a prožívá sama sebe. Na zevní úrovni života jeho komponenty zahrnují konkrétní činy, jednání, reakce, odpovědi a zpětnou vazbu. V nich se život plně zpřítomňuje a uskutečňuje.

Ze stanoviska nesentientního života jsou jeho komponenty redukovány na instinkty a genetické kódy, které jim dovolují být a existovat bez uvědomování svého jsoucna a bytí. Ze stanoviska mrtvého života negativního stavu jeho komponenty zahrnují vše, co je v opozici s komponentami pravého života.

Ze stanoviska lidského života tu máme rozporuplnou směsici všeho, co bylo shora uvedeno, a to v převráceném, zprzněném, zfalšovaném a zmrzačeném stavu. Jak bylo již řečeno dříve, lidský život postrádá jakékoliv pojetí počátečního bodu všeho života. Jelikož nemá přímou vědomost toho, jak a proč započal život obecně a lidský život zvlášť, je hrubě omezen ve své schopnosti definování a rozeznávání svých vlastních komponent. Nemajíce žádnou zkušenostní bázi pro rozpoznání jakékoliv jiné formy sentientního života, jsou lidští tvorové odkázáni na své dohady, hypotézy, vědecké teorie a odhady, které se od základu mýlí. Prohlašuje se, že lidský život se bere z jakéhosi Boha, který je pojat způsobem naprosto nevhodným, anebo z nějakého kosmického guláše, v němž se jakousi nepředvídatelnou náhodou zkombinovaly jeho komponenty a prvky tak, že vznikl popud k započetí života a tento pak v procesu své evoluce vyvrcholil objevením se lidského života.

Nyní zde máme odpověď na otázku, jak vypadá život, je-li pojmově odvozen z této hypotetické mrtvé směsice či z imaginárního pseudoboha, jenž nemá nic společného s realitou, to jest, z Boha falešného a z nepravdivých či zvrácených duchovních principů. Toť skutečná tvář lidského života. Jsa zobrazujícím příkladem této odpovědi,

je lidský život zásobovatelem přecenného poučení pro veškeré stvoření dlící v pravém životě Absolutního života Absolutního ducha Pána Ježíše Krista.

11. Mimo niterných aspektů života, znázorněných výše, jsou také zevní faktory života. Život rád bere na sebe formu. Prostřednictvím své formy může život být konkrétně rozeznán, může být vnímán a zažíván také zvnějšku čili navenek. Je zřejmé, že v tomto smyslu může být život pojímán jako subjektivní stav i jako fenomén, pozorovatelný zvenčí. Existuje nositel života a také je zde proživatel života. Proživatel života je jeho subjektem. Nositel života je jeho objektem. Jde tu o souvztažnost s obecnou formální strukturou života, která se projevuje - pokud si vzpomínáte - ve třech aspektech: V nejniternějším, vnitřním, a zevnějším. Tyto aspekty života lze pojímat jak s ohledem na proživatele života, tak i nositele života. Proživatel života jej zakouší ve třech modalitách: jako nejniternější čili nejhlubší niterný stav, jako vnitřní proces i jako zevní projev. Ve všech třech případech toho prožívání jde o niternou čili subjektivní zkušenost.

Naproti tomu nositel života, jsouc jeho vlastním objektem, pozoruje život, jako by byl navenek, mimo něj. Rozlišuje tudíž v sobě to, co zakouší život ve svém nitru, i to, co pozoruje tentýž život mimo, navenek od sebe. Aby takové pozorování bylo proveditelné, zrodila se v duchu života idea formy životní manifestace. Tato forma má za svůj účel nejen stát se objektem pozorování, ale - což je nejdůležitější - prostředníkem konkrétního, hmatatelného sdílení svého stavu a procesu. Jednoduše řečeno, život ve své zevní formě se stává hmatatelným. Aby bylo možno život ohmatat, procítit a pozorovat zvenčí, musí být forma života nadělena určitými smyslovými orgány pro percepci, pociťování, recepci a komunikování. Tyto orgány ve všech svých modalitách se stávají zevními faktory života. Mohou být podstaty duchovní, či povahy duševní, anebo mít přirozenost fyzickou čili tělesnou. Toto uspořádání koresponduje s požadavky duchovního, zprostředkujícího a přírodního světa.

Jak si vzpomínáte, má každý svět svůj vlastní niterný, vnitřní a vnější stav. Každý z nich má své specifické ústrojí pro vnímání, pociťování, přijímání a komunikaci, souhlasné s povahou svého světa.

Tyto orgány uschopňují každého k tomu, aby prožíval a sdílel život na všech úrovních jeho projevování. Jsou sestrojeny z idejí početí života za účelem jeho zkušenostního prožívání a sdílení.

Duch, v tomto případě Absolutní duch života, plodí ideu účelu života. Ustanovuje tento účel jako moudré sdílení a vzájemné oplácení své lásky a všeho, co má. Z této idey se rodí další, jež definuje rozličné modality tohoto sdílení a oplácení. Idea těchto modalit produkuje potřebné orgány, nástroje a prostředky, jimiž se to vše dociluje ve všech úrovních a aspektech života.

Na úrovni nesentientního života jsou tyto orgány ohraničeny na zevní stupeň. Nemohou pocítit nic z toho, co je niterné podstaty, a projevuje se v nich velice omezené množství z vnitřní úrovně. Na úrovni mrtvého života negativního stavu byla všechna

tato ústrojí rekonstruována tak, aby mohla vnímat, pociťovat a přijímat pouze mrtvý život a komunikovat s ním, bez schopnosti vidět či prožívat něco jiného.

Na úrovni lidského života zvlášť máte násilnou kombinaci všech aspektů orgánů pravého života, orgánů nesentientního života a orgánů mrtvého života. Tato neobvyklá kombinace poskytuje lidskému životu podivnou soupravu smyslových orgánů, které úplně zkreslují, zprzňují a zmrzačují všechny vhodné způsoby vnímání, pociťování, přijímání a komunikování na všech úrovních života. Fakticky je situace s lidskými smyslovými orgány taková, že byly pečlivě navrhnuty tak, aby dávaly převrácený pohled na život v jeho všech aspektech. Jak víte, jsou lidští tvorové po většině schopni vnímat jenom svůj vnější hmotný svět a funkce svých těl. Jsou schopni omezeně zakoušet vlastní stav mysli a emocí. Nicméně kvůli geneticky pozměněným smyslovým orgánům dokonce i vnímání vlastního fyzického prostředí, jakožto i funkcí vlastních těl a mysli neodpovídá pravé skutečnosti. Fakticky vše, co lidští tvorové myslí nebo cítí, že vnímají, pociťují a přijímají, není skutečně to, co si myslí, že je. Jejich vnímání světa není takové, jak svět ve skutečnosti je. Je značně zkreslené. Tato situace dává lidskému životu docela rozdílnou perspektivu. Nemajíce jiný způsob ani pramen informace než tyto zkreslující smyslové orgány, přicházejí lidští tvorové k takovým závěrům o životě obecně a lidském životě zvlášť, jaké odrážejí pramálo z reality života. Nadto si neuvědomují, že všechny zevnější aspekty jejich života, jakožto i niternosti byly záměrně pozměněny, překříženy či přepojeny, aby se tak umožnil vznik toho prapodivného fenoménu, jakým je lidský život.

12. Existuje ještě další zevní faktor života, který lze považovat za zevnějšnost zevnějšnosti. Toho činitele lze pojímat jako prostředí života. Pojem prostředí vyvěrá z představy ducha o rozmanitých prostředích, do jakých se zevní forma života se svým niterným a vnitřním obsahem, strukturou, dynamikou a všemi komponentami může umístit.

Jak si pamatujete, existuje Absolutní duch - Pán Ježíš Kristus, který/která je životem v Sobě a samým Sebou. Z Absolutního Ducha života vyzařuje a rodí se veškerý život. Aby život splnil svou funkci a svůj účel, byli stvořeni přijímači tohoto života, kteří se stali nositeli Jeho rozličných elementů. Jelikož se život ubírá z toho nejniternějšího přes to zprostředkující směrem navenek, jeví se v tom zevnějšku, jako by byl mimo svůj zdroj. Jenom tímto jevem lze ustanovit blízkost k jeho Zdroji a jen tak se může zahájit komunikování.

Slovo ‚blízkost' postuluje imaginární vzdálenost mezi dvěma body, které jsou ve stavu neustálého komunikování. Absolutní bod života vysílá a relativní bod v dálce přijímá a oplácí to, co přijímá tím, že poskytuje zpětnou vazbou počátečnímu bodu. Aby se v této nutné blízkosti nalézal bod příjmu, bylo pro něj stvořeno velice svérázné prostředí, v němž může vnímat sama sebe jako svobodný a nezávislý aktér přijímání a recipročního vyměňování života se svým vlastním prostředím. Toto prostředí se může pojímat jako základna či matrice, kam byl život přidělen Vysílatelem.

Jakmile se takové prostředí stvoří, vezmou se z něho elementy a pomocí fúze se spojí s ideami zevnějších forem pro vyjádření a působení života. Tímto způsobem se dostane svérázné tělo pro život ducha a duše, přizpůsobené zevní struktuře toho prostředí.

Prostředí je obdařeno určitými fyzickými, kosmickými, magnetickými, elektrickými, chemickými, gravitačními a podobnými silnými i slabými silami a stavy, které přispívají k udržování zevní formy života - těla, aby mohlo být účinným čidlem, orgánem vnímání, vodičem a recipročním činitelem obdrženého života.

Každá specifická struktura jedinečného ducha a jeho života vyžaduje svérázné prostředí a bázi čili matrici, kde by se mohla plně zpřítomnit a uskutečnit. Existuje tolik druhů prostředí a matric života, kolik je jedinečných rodin duchů s jejich jedinečnými dušemi a formami manifestování. Jelikož v jejich případě prostředí jsou přizpůsobena jejich potřebám, má duch pod plnou kontrolou tato prostředí, upravuje je podle toho, jak je třeba, kdy je třeba a jestli je vůbec třeba. Toto je normální způsob interakce, mezi prostředím a promítnutým do něho života duchů. Takto je uspořádán pravý život. Nesentientní životní formy mohou být považovány za integrální součást takových prostředí. Jejich primárním účelem je poskytovat specifické komponenty tohoto prostředí, jichž je třeba pro náležité projevování a funkci sentientního života. Dělá se to ve formě udržování rovnováhy a vhodné ekologie každého svérázného prostředí. Specifičnost prostředí určuje specifičnost nesentientních životních forem, které se objevují v tom prostředí jako souvztažnost vůči specifičnosti jedinečných duchů okupujících to prostředí.

Mrtvý život negativního stavu produkuje své vlastní negativní prostředí spolu se svými negativními životními formami ve shodě s vlastním negativním účelem zničení pravého života. Prostředí mrtvého života je jedovaté pro vše, co je v pravém životě, stejně jako prostředí pravého života je smrtelné pro mrtvý život. Vzájemně se nemísí a také přijímají a vysílají na úplně rozdílných vlnách. Vlny mrtvého života se šíří v opačném směru ve srovnání s vlnami pravého života a nikdy se spolu nesetkají, vyjma neutrální zóny planety Nula. Matrice čili báze mrtvého života negativního stavu sestává ze všech částic, chemických prvků či čeho všeho odvozeného z odvržených idejí pravého života, popírajících Absolutní zdroj - Pána Ježíše Krista. Sestává tedy mrtvý život negativního stavu z odpadu a nepotřebného materiálu, odmítnutého pozitivním stavem pravého života.

Prostředí, báze a matrice lidského života je šerednou a nemožnou směsicí pravého života, mrtvého života a nesentientního života. Aby se takový pustošivý život mohl uchytit, bylo nutno pro něj opatřit zcela speciální prostředí, nanejvýš nepohodlné a neobvyklé tělo s co nejkřehčejší matricí nesoucí otisk lidského života. Jak víte, lidský život ve svém těle je založen na něčem, čemu učenci říkají karbo-oxygen-proteinová matrice. Tato kombinace je nezbytná, má-li se lidský život vůbec projevit. Žádné jiné hmotné prostředí není s to udržet lidské tělo naživu. V rozporu s tím, v co věří vědci mezi lidskými tvory, tato hmotná matrice je nejméně vhodným prostředím pro jakýkoliv život. Žádná jiná forma života se na něm nemůže udržet. Jelikož však lidští tvorové nemají přímou zkušenost se žádným jiným životem než s vlastním a jeho nesentientními formami, jakožto i jen s vlastním prostředím, nesoucím život, jak jej znají, prožívají a vnímají - došli k závěru, že neexistuje žádná jiná životní báze ani jiná matrice života.

Ať je nyní známo, že prostředí lidského života a forma jeho projevování - lidské tělo, stejně jako i nesentientní životní formy, doprovázející lidský život, jsou smrtící a

nesnesitelné pro jakýkoliv jiný život. Jejich životní prostředí nehodí se pro nic jiného než pro časově velmi krátké udržování ohavnosti té rozporné směsice uměle zfabrikovaného života, jemuž se říká lidský život. Jak vidíte, je lidský život artefaktem, nemajícím co činit s pravým životem v jeho ryzím stavu. Tento artefakt vystupuje jako zkreslenina a velmi šeredná karikatura pravého života. Toto je jeden z primárních důvodů, proč Pán Ježíš Kristus prohlásil během Svého pobytu na vaší planetě ‚…kdo nenávidí svůj život v tomto světě, uchrání jej pro život věčný' (Jan 12:25). ‚Nenávidět svůj život v tomto světě' znamená neuznávat jej jako pravý život. Nic není milování hodného v životě na tomto světě. Když se to dělá, zajistí se příznivé podmínky pro udržení infinitisimálně malé dávky pravého života, jakou lidský život má z výše připomenuté směsice. Z tohoto nepatrného množství získá se plnost pravého života po odchodu z lidského života. Toto značí slova: ‚uchrání jej pro život věčný.'

Že prostředí lidského života a tělo a jejich nesentientní doprovod jsou nejnevhodnějšími podmínkami pro život, se odráží ve faktu, že lidští tvorové nejsou schopni přežít v nich více než hrstku desetiletí. Jak si vzpomínáte, v rozličných prostředích pravého života mohou sentientní entity žít celé eóny či na věčnost, zachtějí-li zůstat ve stejném prostředí. Taktéž i mrtvé sentientní entity mohou po eóny žít v jejich mrtvém prostředí bez jakýchkoli obtíží, tak dlouho, pokud negativní stav má povoleno dlít ve svém jsoucnu a bytí. Jak vidíte, v negativním smyslu je situace lidského života úplně jinačí. Nikde jinde a s nikým jiným taková situace neexistuje. Dobře a živě ilustruje odpověď na otázku, jež byla shora mnohokrát formulována.

13. Jak bylo uvedeno dříve, je jedním z hlavních účelů jsoucna a bytí života sdílet a vzájemně oplácet tento život z pozice lásky a moudrosti různými prostředky a způsoby. Výše bylo popsáno několik niterných i zevnějších faktorů života, jimiž a skrze něž dochází k tomuto sdílení a recipročnímu oplácení. Jelikož toto je hlavním účelem života, sám život a jeho absolutní pramen, jakož i relativní prameny jsou sestaveny, budovány a formovány takovým způsobem, aby bylo možno plně a dokonale splnit tento cíl sdílení a oplácení. Toto je naplněním samé přirozenosti života a jeho ducha. Prostým důvodem, proč účelem života je sdílení a vzájemné oplácení, je to, že taková je povaha obsahu, struktury, dynamiky a všech komponent života. Život nemůže být ani existovat bez tohoto účelu.

Takže aby se tento účel mohl plně zpřítomnit a uskutečnit, je duch života i jeho život vybaven speciálním modem vztahovosti, posílání, dávání, sdílení, přijímání, oplácení a komunikování na všech úrovních svého jsoucna a bytí - se zahrnutím naprosto všeho. Tato modalita je známa pod jménem sexualita. V tomto ohledu možno sexualitu pojmout jako všeobsáhlý prostředek životního sdílení a oplácení, jež se odehrávají simultánně na všech úrovních života a všech jeho aspektech – niterném-duchovním, vnitřním-duševním a zevním-tělesném.

Primární účelem sexuality je být prostředkem úplné výměny stavů a procesů jednoho jedinečného nositele života s jiným jedinečným nositelem života opačného pohlaví. Ve smyslu absolutním je sexualita Absolutním prostředkem Absolutního ducha Absolutního života - Pána Ježíše Krista pro výměnu - za účelem sdílení a oplácení - celého obsahu lásky, náklonnosti, moudrosti, pravdy a všeho pociťování pravého života, jakož i pro zrození nových tvůrčích idejí, které by mohly dát popud k započetí

dalších nositelů sentientního života, jací ještě nevstoupili ve jsoucno a bytí. Takto se naskýtá víc a víc příležitostí pro sdílení a vzájemné oplácení se vždy novými elementy života, dříve nezažitými. Toto se děje v zájmu neustálého obohacování a zvelebování samého života. Tvořivé snahy Absolutního ducha i relativních duchů vrcholí v tomto všeobsažném modu života.

Na nejniternější duchovní úrovni života se sexualita projevuje v co nejrozkošnější, orgasmické zkušenosti plození nových idejí života, jež uschopňují ducha života sdílet se způsobem nanejvýš soukromým, osobním a intimním. Není pro ducha nic tak radostným a potěšitelným, jako vynalézat nové ideje, jakých by se užilo při stvoření někoho nového a rozdílného, s rozdílným a novým prostředím a všemi jeho komponentami, jaké je nutno zaopatřit, aby zde byl někdo, s nímž by se mohlo uskutečňovat sdílení a vzájemné oplácení v nové a rozdílné modalitě. Tento proces trvá na věčnost. Na duchovní úrovni života se pohlavní styk života uskutečňuje chvilkovým splynutím dvou rozličných duchů opačného pohlaví za účelem vzájemné výměny jedinečných idejí. Výsledkem této výměny a sdílení je zrod zcela nové životní ideje, jaká se použije pro nadělení životem nového, dosud neznámého nositele života - sentientní entity. Narození takové ideje je nejradostnějším zážitkem pro oba dočasně splynulé duchy s jejich jedinečnými ideami. Toto je duchovní základnou pro orgasmickou zkušenost. Toto je duchovní spoluoznačení sexuality.

Na vnitřní úrovni života projevuje se sexualita jako nejradostnější orgasmický zážitek přijímání a zpracování - pomocí jeho duševního stavu a procesu - všech idejí, zrozených z dočasného splynutí dvou duchů za účelem výměny a vzájemného sdílení idejí života. Tato zkušenost dovoluje narození nových myšlenek, citů, náklonností a chtění dobra a pravdy, jakožto i odlišného stavu duševnosti, jaký se nekonečně liší od všeho dosud prožívaného. Tato nově vzniklá duševnost je pak následně přidělena nově narozené sentientní entitě - jako výsledek této výměny. Zároveň zkušenost nového a rozdílného dále povyšuje a obohacuje duševnost dvou načas splynutých duchů, s přídavkem něčeho, co nikdy nebylo počato ani se dříve nepojímalo.

V procesu duchovního i duševního sexuálního aktu dochází k vyzařování zvláštního typu energie z těch, kdo se účastní tohoto procesu. Tato energie je použita energií obecného života pro tvoření nových prostředí, stavů, podmínek, časů a míst pro bydlení nově stvořených sentientních entit, vzešlých z tohoto sexuálního aktu. Pomocí energie obecného života vyzařované z Absolutního zdroje života - Pána Ježíše Krista a ze všech jiných relativních pramenů - sentientních bytostí, je tato speciální energie sdílena se všemi ve stvoření. Takže každý má užitek z tohoto zvláštního, soukromého, intimního a osobního prožitku dvou duchů a duší opačného pohlaví, účastných v sexuálním aktu.

V tomto ohledu je čas, aby se zjevilo, že energie života, neustále proudící ze svého Absolutního zdroje - Pána Ježíše Krista, je čistě sexuální podstaty.

Konec konců život je pro sdílení, dávání, přijímání, reciproční oplácení a výměnu. Ať se toto vzájemné sdílení a vyměňování děje v jakékoli formě, jakémkoli stavu, jakýchkoli podmínkách či jakémkoli procesu, je toto vzájemné sdílení a vyměňování ve svém konečném smyslu vždy sexuální povahy.

Ovšem, toto chápání a pojímání sexuality, jež nemá nic společného s tím, co je myšleno a praktikováno lidskými tvory, se zcela přehlíží. Z lidského pojímání a chápání pohlavnosti není v pravé sexualitě obsaženo vůbec nic. Prostě řečeno, v duchovním a duševním spoluoznačení pravé sexuality je ona průchodem, kterým proudí neustále životní energie v zájmu sdílení, oplácení a vzájemné výměny. Je to tvůrčí energie ducha života, z níž jsou stvořeny sentientní bytosti, aby jim mohl být nadělen jedinečný život podle obrazu a podoby Absolutního zdroje života, s nímž se tato výměna může stát skutečností. Takový akt je nejradostnější zkušeností pro Absolutního tvůrčího ducha. Tato slast je pramenem orgasmického prožitku - nesmírné a nepopsatelné radosti z konání toho aktu. Toto je důvodem, proč životní energie, neustále vyzařující ze svého Absolutního zdroje - Pána Ježíše Krista - je čistě sexuální podstaty.

Na zevní úrovni života projevuje se sexualita jako nejuspokojivější a orgasmické konkrétní procítění všech duchovních a duševních činností, vzájemně vyměňovaných ve formě tělesných a fyzických reakcí, které spojují tu zkušenost v jeden jedinečný celek. Duchovní a duševní výměna se předává dále prostřednictvím smyslového a senzuálního prožitku této výměny, která plodí novou ideu formy projevu. Tato idea se následně použije pro sestrojení těla - zevní formy - pro nově narozenou sentientní entitu, jíž a skrze níž ta sentientní entita bude projevovat svůj život, za účelem vlastního sdílení a oplácení.

V úplnosti výše vylíčených konceptů možno pojmout pravou sexualitu. Všechny jiné formy a prostředky sexuálního aktu odvozují se v zásadě z tohoto pojetí.

Na úrovni nesentientního života je sexualita omezena pouhým účelem zachování druhu a udržování životního proudění na nejzevnější úrovni. Ohraničenost tohoto procesu je regulována strukturálním a pudovým zaměřením, jež dovoluje rostlinám a živočichům ukojovat pouze sezónní potřebu sexuálních aktů. Na úrovni mrtvého života negativního stavu akt sexuálního styku má za jediný účel produkci, naplnění a realizaci idejí zla a nepravd, jež by dovolily zachovávat mrtvý život - pokud možno - na věky. Jelikož účelem zde je zlo a nepravda, veškeré úchylné sexuální chování vyvěrá z jejich naplňování. Vždyť účelem zde je být v opozici k účelu sexuality pozitivního stavu.

Na úrovni lidského života jsou pojem a praxe sexuality nanejvýš podivné, převrácené, zprzněné a abnormální. Jako vše ostatní, je i lidská sexualita převrácenou, ‚předrátovanou', zfalšovanou a úchylnou kombinací sexuality pravého života, nesentientního života i mrtvého života negativního stavu. Nikde jinde ve stvoření neexistuje takové pojímání, chápání a praktikování sexuality. U lidských tvorů dostala sexualita formu nejúchylnější a nejpatologičtější.

Kvůli svým strukturálním genetickým změnám má lidská sexualita ve většině případů velice málo duchovního a duševního spoluoznačení. V tomto ohledu se podobá více nesentientnímu modu sexuality, s výjimkou toho, že je jevem neustálým, nejen sezónním - jak je tomu u života mrtvého. Pohlavní orgány lidských tvorů se nacházejí v nanejvýš nepřirozeném místě a jejich anatomická struktura je nejméně výhodná pro sdělování a výměnu jedinečných životních idejí mezi mužem a ženou. Sexuální akt lidských tvorů probíhá v plné separaci a izolaci každého účastníka. Žádné jiné než vnější a verbální sdílení toho, co partneři vnitřně prožívají v průběhu sexuálního aktu,

není možné. Tento způsob výměny neposkytuje žádné hlubší reagování, jímž by se mohlo proniknout k duchu, duši i tělu. Vše je omezeno jen povrchním fyzickým zážitkem hmatu, který vzruší tělesné hormony, a tak může docházet k sexuálnímu styku.

Jsou tedy lidští tvorové zcela připraveni o jakoukoliv pravou zkušenost toho, jak vypadá sexuální akt a co se v něm může docílit. Tato situace je nepřekonatelně komplikována mnoha nesmírně směšnými a bláznivými zákazy, tabu, zábranami, předpisy a zákony, které regulují lidskou sexualitu. Proto stala se sexualita nejcitlivější a nejproblematičtější záležitostí lidského života. Než aby byla požehnáním, radostí a rozkoší - jak jí to bylo přisouzeno - je lidská sexualita prokletím, hanbou, předmětem rozpačitosti, problémem a zdrojem manipulací a hříšných aktů - není-li praktikována podle předpisů a pravidel lidské společnosti, jejích zákonů a náboženství. Tato situace lidského života a jeho sexuality znázorňuje, jak by se sexualita neměla nikdy pojímat, chápat, definovat a praktikovat.

Pro více údajů o tajemství sexuality obecně i lidské sexuality zvlášť viz kapitolu dvacátou této knihy.

14. V povšechnosti projevu života tak, jak vytéká ze svého ducha, jsou dva výrazně rozličné trendy, dávající životu rozličný význam, smysl, vjem i kvalitu.

Vše, co je zahrnuto v pojmech lásky, dobroty, náklonnosti, vůle, intuice, tvořivosti, cítění, hřejivosti a podobných faktorů života, je pojato jako femininní principy a obsah života. Vše, co je zahrnuto v pojmech moudrosti, pravdy, rozumu, logiky, racionality, myšlení a podobných faktorů života, je pojímáno jako maskulinní principy a obsah života.

V Absolutním stavu Absolutního života Absolutního ducha jsou tyto dva principy v procesu trvalé Absolutní jednoty, Jedinosti a Harmonie. Během emanace ze svého absolutního stavu včleňují do všech aspektů a forem životního projevování určitou specifickou jakost, která ovlivňuje způsob uskutečnění jejich interakce a vztahovosti.

Ve vyšším smyslu představuje femininní princip jeho esenci, kdežto maskulinní princip jeho substanci. Ve skutečnosti tvoří neustálá interakce a vztah esence se substancí v Duchu života to, co je samotným životem, z čeho život pramení a vyzařuje.

V procesu interakce femininního a maskulinního principu za účelem plození a udržování života je vytvářena speciální energie, jež se stává prostředkem, jímž se všechny aspekty femininity a maskulinity spojují dohromady v jakési duchovní manželství. Tento prostředek byl popsán v předešlém bodě pod termínem sexuality.

Esence života čili femininita je trvalým stavem, jenž již samou svou povahou má potřebu sdílet a být sdílen. Substance života čili maskulinita je v neustálém procesu, jenž samotnou svou povahou poskytuje nejvhodnější prostředky pro takové smysluplné sdílení života. Maskulinita je očima feminity, skrze které se život hodnotí a oceňuje. Feminita je tvořivou mocí maskulinity, která činí život možným. Ve své integrální jednotě ustanovují jednoho ducha života.

V tomto ohledu duch se může definovat jako integrální jednost všech femininních a maskulinních principů za účelem vytváření, vyzařování, podporování a udržování života ve všech jeho formách a projevech.

Proces integrace je **tím** pravým sexuálním procesem. Produkuje stav nesmírné slasti, radosti a rozkoše ze sjednocení jednoho s druhým. Takto jsou všechny sexuální energie produkované takovýmto spojením a sjednocením vždy směrovány od femininního principu směrem k maskulinnímu a od maskulinního principu směrem k femininnímu. Ve vzájemném prožitku tohoto oboustranného spojení rodí se orgasmus. Orgasmus je intenzívním stavem tohoto spojení, který ve svém duchu vytváří nesmírnou touhu sdílet tento blažený stav s někým jiným. Z této touhy jsou směrovány všechny životní energie, směřující k jejímu zpřítomňování a uskutečňování. Jako výsledek tohoto směřování je stvořeno stvoření nadělené obrazem a podobou svého Stvořitele. Proto každá životní forma ve stvoření obsahuje v sobě ten či onen stupeň femininních a maskulinních principů.

Bez souběžného obsahování obou principů v nitru každého nositele života nemohl by se život udržet. Vždyť konec konců je život integrální jedností všech femininních a maskulinních principů. Kvůli těmto důležitým činitelům, kdokoliv i cokoliv žije, je naživu touto integrální sjednocenou přítomností. Tato přítomnost tvoří jedincovu sexualitu. Cítí a prožívá sama sebe jako sexuální bytost.

Aby se mohla znázornit důležitost tohoto faktu, jeví se některé sentientní entity ve své zevnější formě jako mužské a ženské. V každém muži i každé ženě jsou obsaženy oba principy: Jak femininní, tak i maskulinní, avšak jeden se zdůrazňuje víc než druhý, na základě výběru demonstrovat vnější touhu po jejich splynutí v jednu integrovanou úplnost. Takže již svou povahou muž i žena mají sexuální přitažlivost a touhu jeden vůči druhému, aby opětovně potvrzovali účel svého života – nejzazší vzájemnou výměnu všech principů života ve všech jeho perspektivách dávající zrod novým ideám, které se následně používají pro stvoření nových životních forem.

Na úrovni nesentientního života projevují se principy femininity a maskulinity ve formě instinktů pro zachování druhu, aby život v té formě neuhasl. Na úrovni mrtvého života negativního stavu fungují tyto principy v opačném smyslu. Jejich účelem je zmařit potřebu pro unifikaci a integraci, držet je separovaně, aby se nemohly zachytit žádné známky pravého života ve sféře mrtvého života. Aby se mohla docílit tato separace, došlo ke genetické přestavbě femininních a maskulinních genů, kteráž byla včleněna všem aktivátorům a udržovatelům negativního stavu, aby tak mohl mrtvý život dojít ke svému plodnému dozrání.

V lidském životě jsou principy maskulinity a femininity úplně odděleny nejen v zevní formě, jak se to projevuje v mužském a ženském rodě, ale také v oblasti veškeré mysli. Tato separace se odráží ve způsobu, jakým se muž a žena pojímají v té které společnosti. Jeden princip je vyvýšen nad druhý, jako by jeden byl cennějším a potřebnějším než druhý. Navíc je lidské pojímání přirozenosti a účelu femininity a maskulinity záměrně tak převrácené a zprzněné, že v něm nezůstalo nic z pravého chápání jejich podstaty. Ale nejen to: kombinování všech protichůdných aspektů rozličných životních forem v procesu fabrikování lidských tvorů stalo se, že pravá

povaha femininity a maskulinity v lidských tvorech nemá vůbec vztah k tomu, co je skutečně pravá maskulinita a femininita.

15. Povaze samotného života je vlastní jeho užitečnost. Principem, mnohokráte dříve formulovaným, je, že nic neexistuje bez nějakého účelu. Všechno v jsoucnu a bytí se má nejen potvrdit co do platnosti, ale také ospravedlnit. Ospravedlnění jakéhokoliv jsoucna a bytí je v užitku, kterému slouží či který poskytuje. Takže dokonce i sám život se musí ospravedlnit svou užitečností. Je život užitečný? Jakému užitku slouží?

V Absolutním stavu Absolutního ducha Absolutního života - v Pánu Ježíši Kristu projevuje se tato užitečnost jeho tvořivým procesem. Tvoří-li se za účelem sdílení a vzájemného oplácení, v zájmu samotného principu, pak se činí něco pro něčí potěšení a ku prospěchu všech. Jelikož samotnému životu je vlastní tvořivý proces, je jeho užitečnost určena již samou jeho povahou. Život, protože je životem, je užitečný.

Užitečnost všech nositelů života se určuje podle rozsahu, v jakém používají toho života pro své vlastní tvůrčí snahy za účelem sdílení a vzájemného oplácení v zájmu samotného principu. Čím více používají svého života pro tento účel, tím jsou užitečnější a tím jejich žití má větší míru ospravedlnění.

Užitečnost nesentientního života se odvozuje ze služeb, jaké poskytuje pro udržení rovnováhy a ekologie prostředí a jako zdroj energie poskytované tělům sentientních entit. Užitečnost mrtvého života negativního stavu se může vidět ve faktu, že nemá žádný užitek. Znázornění neužitečného života je užitečné pro poznání toho, co je opravdový užitek. Tímto aktem mrtvý život dočasně ospravedlňuje své jsoucno a bytí. Užitečnost lidského života je určena faktem, že znázorňuje veškerému stvoření, co se nemá volit a jak se nemá žít. V tomto zobrazení je jeho ospravedlnění.

16. V evangeliu dle Jana, kapitola 11, verš 25 je napsáno: ‚Ježíš jí řekl: „Já jsem vzkříšení a život…“‘ Toto sdělení přináší na světlo zcela jiné chápání toho, čím vlastně je opravdový život. Doposud byl život popsán strukturně, jako stav a proces Absolutního ducha Absolutního života - Pána Ježíše Krista a jak funguje v nositeli toho života či ve všech těch, co jsou tímto životem naděleni. V spoluoznačení výše uvedeného sdělení je ještě jiný přístup k chápání života. Nevztahuje se ke struktuře, dynamice, obsahu a součástem života, jimiž se život obecně popisuje a pojímá, nýbrž k duchovní jakosti života.

Tedy máte zde život jako takový a žití toho života. Otázkou je, jak se život žije. Jinými slovy, otázka zní, co je kvalitou prožívaného života? To je duchovní pojetí ze stanoviska jeho etického a morálního uplatnění. Není dost jen mít život, ale tento je třeba prožívat nějakým způsobem.

Ráz a způsob, jakým se život žije, rozhoduje o tom, zda jeden je vskutku na živu a doopravdy žijící. Jak vidíte, je zde použito dvou výrazů - ‚naživu‘ a ‚žijící‘. Většina lingvistů zaměňuje tato slova jako synonyma. Zde však slovo ‚naživu‘ znamená být nadělen životem; toť stav života. Jedinec má život. Zatím co slovo ‚žijící‘ znamená proces života čili jak se ten život prožívá.

Jak si pamatujete, každý v negativním stavu věří, že je plně naživu a žijícím. Avšak ze stanoviska opravdového života je jejich život životem mrtvým. Není tedy pravým životem. Vnímat vlastní žití a bytí naživu duchovně ještě neznamená, že tomu vskutku tak. Někdo se může považovat, cítit se a myslet si, že je naživu, ale ve skutečnosti může být mrtev.

Jak vidíte, slovo ‚mrtvý' v tomto spoluoznačení není použito ve stejném smyslu a se stejným obsahem, jak je to u lidských tvorů na vaší planetě. Být mrtev u nich je totéž co úplné zastavení všech funkcí jejich těl a tělesných orgánů. Ze stanoviska pravého života toto není opravdová smrt. V *Biblí Svaté* je tento druh smrti nazýván první smrtí. První smrt je vlastně maskovaným požehnáním, protože osvobozuje od omezení a ohraničení převráceného, zprzněného, nepřirozeného, abnormálního, defektivního a šíleného života lidských tvorů. Jeden je vzkříšen buď z takového života, nebo z takové smrti a poté vstupuje buď do pravého života, nebo do skutečně mrtvého života (podle výběru). Zvolit si vstup do pravého života zabraňuje vlivu druhé smrti, jež nemá žádnou moc nad pravým životem, jak je patrno ze Zjevení 20:6.

Z tohoto vylíčení je zřejmé, že bytí naživu a žití nejsou určeny faktorem vlastnictví života, nýbrž kvalitou prožívání života a postojem, jaký se projevuje vůči pravému zdroji života. Ve skutečnosti je kvalita prožívání života vždy určena typem postoje, jaký kdo má vůči pravému zdroji života. Především, uznává se, že existuje Absolutní zdroj života, z něhož něčí život pochází? A jestli ano, pak jaký je postoj vůči tomu Zdroji? Jaký je vztah k tomu Zdroji?

Pouhé přiznání jsoucna a bytí toho Zdroje samo sebou a o sobě není dostatečné pro potvrzení něčího bytí naživu a žití. Je to jenom prvním krokem. Důležitým duchovním principem zde je, jak již mnohokrát bylo uvedeno dříve, že bytí naživu a žití může být validováno podle TYPU postoje, myšlenek, citů, chování atd. vzhledem ke Zdroji svého života. Jelikož Pán Ježíš Kristus prohlásil, že On/Ona má život v Sobě a ze Sebe, je to obzvlášť postoj vůči Pánu Ježíši Kristu, který určuje, zda někdo je skutečně naživu a žijícím. Žádný jiný činitel nemůže sloužit k potvrzení platnosti tohoto faktu.

Povšimněte si, nyní, prosím, zvláštnost tohoto tvrzení: Pán Ježíš Kristus je pravým životem. Přijetí tohoto faktu a strukturování prožívání vlastního života v souladu s tímto přijetím a s tím, čemu Pán Ježíš Kristus, umožňuje být naživu a žijícím. Zvláštnost tohoto výroku je velmi zřejmá jmenováním Pána Ježíše Krista jako jediného Zdroje této skutečnosti a ne nějakého jiného boha, Otce, Syna, Ducha Svatého, Buddhy, Krišny, Jehovy, Alláha atd. Není jiného Boha mimo Pána Ježíše Krista, který může potvrdit platnost a způsobit bytí naživu a žití.

Z tohoto výroku je očividné, že uctívač jakéhokoliv jiného boha než Pána Ježíše Krista - ať užívá jakéhokoliv jména - nemůže být doopravdy naživu ani žijícím. Toto bude zdrcujícím a nepříjemným poznatkem pro všechny, kdo uctívají někoho jiného a ne Pána Ježíše Krista. Jelikož Pán Ježíš Kristus není jenom život, ale také vzkříšení, má schopnost přinést pravé bytí naživu a bytí všem, co uctívají jiné bohy pod jakýmikoliv jinými jmény, kteří po poznání tohoto neoddiskutovatelného faktu, projeví touhu odstoupit od své falešné, zvrácené víry a přijmou Pána Ježíše Krista jako jediného boha Nedílného, Nejvyššího, Kdo je jediným pravým Zdrojem veškerého opravdového

života. Tato výpověď se vztahuje také na většinu křesťanů, protože nepřijímají Pána Ježíše Krista, ale jenom Syna Božího pod jménem Ježíše nebo Krista nebo Krista Ježíše či Ježíše Krista, jako druhé osoby jednoho Božství. Takové pojímání Přirozenosti Pána Ježíše Krista je duchovní ohavností a činí všechny jeho vyznavače duchovně úplně mrtvými.

Zapírání a odmítnutí tohoto faktu je podstatou pseudoživota čili mrtvého života negativního stavu - veškeré zóny vymístění a všech pekel. Urputné a neustálé popírání a odmítání tohoto faktu dokonce i po Druhém příchodu Pána Ježíše Krista - kdy se zjeví osobně všem v mrtvém životě i na vaší planetě (jak bylo popsáno ve čtvrté kapitole této knihy) - vede k tomu, co se nazývá druhá smrt, z níž žádné vzkříšení není možné. V takovém případě jakákoli životní energie přítomná v těchto jedincích, jim bude odňata a oni se obrátí v nicotu. Ve chvíli dokončení tohoto časového cyklu stanou se - bez Pána Ježíše Krista, Kdo jediný je životem a vzkříšením - doopravdy ničím v nejzazším smyslu tohoto slova, ne jen duchovně.

Je tedy duchovně nemorální a neetické odmítat nebo popírat pravou Přirozenost Pána Ježíše Krista. Každý, kdo to činí, žije životem nemorálním a neetickým. Takovým postojem se nulifikuje vlastní jsoucno a bytí čili životnost a žití. Jak vidíte, životnost se vztahuje ke jsoucnu a žití se vztahuje k bytí.

Na úrovni nesentientního života, jenž úplně závisí na jsoucnu a bytí sentientních myslí, je jeho kvalita a forma zcela závislá na stupni pravé životnosti a žití těch myslí. Proto uznání a přijetí Pána Ježíše Krista jako jediného Zdroje pravého života se všemi důsledky takového činu plodí nesentientní životní formy nesmírně rozkošné, překrásné, mírné, lahodné a užitečné povahy. Naproti tomu popření a odmítnutí Pána Ježíše Krista jako jediného Pramene opravdového života produkuje formy nesentientního života povahy nanejvýš zlořádné, strašlivé, ničivé, šeredné, útočné, násilné, odporné a jedovaté.

Jak vidíte, bez Pána Ježíše Krista je zde jen destrukce a degradace života a žití. To je právě to, co se odehrává v mrtvém životě negativního stavu. Na úrovni lidského života zase máte abnormální a patologickou kombinaci všeho toho, co bylo shora uvedeno, jenže ve zvrácené, zpitvořené a zfalšované formě. Máte tam malinkou menšinu, co přijímá Pána Ježíše Krista tak, jak je to správné a náležité. Tito lidští tvorové, tím, že žijí tímto druhem lidského života, nacházejí se ve stavu první smrti. Ve skutečnosti však jsou velmi naživu a žijícími niterně. Lidský život na vaší planetě je považován za první smrt. Jinak, jak bylo uvedeno na začátku této kapitoly, lidští tvorové nejsou ani mrtví, ani naživu. Toť důvod, proč jejich stav se jmenuje první smrtí. Budou vzkříšeni Pánem Ježíšem Kristem (nikdo jiný to učinit nemůže) z první smrti buď pravého života, nebo do druhé smrti. Lidští tvorové, kteří přijali pravou Přirozenost Pána Ježíše Krista a žili ve shodě s tímto přijetím, budou vzkříšeni do pravého života.

Pak tam máte ty na vaší planetě, co věří v nějaké jiné bohy či uctívají nepravého Ježíše či Krista či Pána či Ježíše Krista či Pána Ježíše Krista jako druhou osobu Božství. Tito lidští tvorové fakticky nejsou ani mrtvými, ani naživu a žijícími. Takovou je velká většina lidských tvorů na vaší planetě.

Pak máte třetí kategorii lidských tvorů, kteří pocházejí z mrtvého života pekel. Tito jsou doopravdy mrtví a nic z pravého života a žití není v nich obsaženo. A zase jejich počet je ohromný a neustále vzrůstá.

Přítomnost všech tří projevů (jak je právě uvedeno) určuje povahu vašeho nesentientního života. Poměr počtu lidských tvorů v každé kategorii určí počet jak pozitivních, tak negativních nesentientních životních forem na vaší planetě. Takže máte na své planetě reprezentaci pozitivních nesentientních životních forem i zastoupení negativních životních forem. Negativní reprezentace je značně převládající. Nicméně musíte si uvědomit, že na vaší planetě - tím, že na ní vše je zpitvořené, zprzněné a zfalšované - dokonce i pozitivní nesentientní životní formy jsou zamořeny tím stavem a nevypadají tak, jako cokoli, co se objevuje v pozitivním stavu pravého života.

Podobně jak lidští tvorové, kteří jsou agenty pozitivního stavu (ti, co vyznávají a přijímají pravou přirozenost pozitivního stavu pravého života) a kteří obývají těla zformovaná z elementů mrtvého života, jsou ovlivněni povahou té struktury - právě tak jsou ovlivněny tímto negativním uspořádáním i takzvané pozitivní nesentientní životní formy.

Definice čehokoliv pozitivního je myslitelná jenom ve vztahu ke zřejmému negativnímu ostatku. Jelikož lidští tvorové jsou úplně separováni a izolováni od ostatního stvoření a jeho multivesmíru, nelze jim nijak poznat a pochopit, co je ryzí pozitivní stav a jak vypadá. Pročež jejich pozitivnost má ve většině případů velmi malou podobnost k tomu, co je vpravdě pozitivní. Nicméně tím, že lidští tvorové jsou ochuzeni o to, mít takové pravé poznání, přijímá Pán Ježíš Kristus jejich pozitivnost jako takovou, po vzkříšení pak lidští tvorové tohoto druhu budou zbaveni své ‚pozitivnosti', očištěni ode všeho negativního, lpícího na nich z pobytu na planetě Nula, a přičleněni pravému pozitivnímu stavu. Vzhledem k tomuto faktu je očividné, jak je životně, osudově a fundamentálně důležité získat pravé poznání a pochopení Pána Ježíše Krista, aby bylo možno být živým a žijícím.

17. Absolutní život Pána Ježíše Krista proniká veškeré jsoucno a bytí, dává, podporuje, udržuje a reguluje život ve všech jeho formách, okolnostech, stavech, procesech a projevech. Je to také pravdou s ohledem na mrtvý život negativního stavu i na lidský život. Jak si pamatujete, jeden z nejzáhadnějších činů Nejvyššího byl Jeho/Její vstup do negativního stavu všech pekel cestou přes vaši planetu. Na vaší planetě získal Ježíš Kristus takový druh těla, který Mu/Jí umožnil interakci s negativním stavem a ujmout se vlády nad ním.

Znovu si zde zopakujeme: To tělo bylo speciálním procesem vpojeno fúzí do Nejvyššího a Nejvyšší se stal plností Pána Ježíše Krista. Jako Pán Ježíš Kristus proniká - prostřednictvím původních elementů zóny vymístění - každého a všechno, také na vaší planetě a ve všech peklech, jakož i v celé zóně vymístění. Takže - jak bylo zjeveno v druhé kapitole této knihy - samotná podstata Boha Pána Nejvyššího podstoupila hluboké změny. Revoluční nová přirozenost Jím/Jí ustanovená neučinila Ji/Jeho nikým jiným než Pánem Ježíšem Kristem. Tato situace vyžaduje, aby veškeré jsoucno a bytí podlehlo neodvratně rozhodnému modifikování za účelem akomodace všech vůči této

změně. Od této chvíle budou životnost a žití každého určeny tím, jaký druh vztahu a postoje bude mít vůči této Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista.

Aby jedinec mohl být na živu a žijícím, musí uznat a přijmout následující fakta:

> ***a. Nejvyšší Bůh učinil Své Božství lidským v osobě Ježíše Krista na vaší planetě, a to způsobem, popsaným v druhé kapitole. Takže Ježíš Kristus byl pravým Bohem.***
>
> ***b. Ježíš Kristus učinil Své lidství Božským a vzal s Sebou lidské tělo po odchodu z vaší planety. Ve stavu mezidobí mezi ukřižováním a vzkříšením vstoupil do všech pekel a tam splnil jedno z nejdůležitějších poslání tím, že podrobil veškerý negativní stav Své kontrole.***
>
> ***c. V procesu času a ne-času, v prostoru a ne-prostoru byl Ježíš Kristus znovusjednocen s Nejvyšším Pánem Bohem a fúzí vpojil Své lidské tělo do povšechnosti Absolutní přirozenosti Boží. A tak se Panovník Bůh Nejvyšší stal na věčnost Pánem Ježíšem Kristem.***
>
> ***d. Tímto závažným aktem byl dokonán První příchod Ježíše Krista a započal Druhý příchod Pána Ježíše Krista.***

Na přiznání a přijetí těchto základních čtyř principů bude záviset životnost a žití. Každý, kdo je přijme bez výhrady, bude naživu a žijícím. Každý, kdo je odmítne a popře, stane se mrtvým a nežijícím. Znovu se opakuje: Je nemorální a neetické odvrhovat a popírat tato fakta.

Ve shodě s těmito faktory bude se provádět modifikace života ve všech jeho aspektech a na všech úrovních včetně negativního stavu i lidského života. Čím víc přijímání, tím kladnější bude modifikace; čím méně přijetí, tím zápornější bude modifikace.

18. Tyto čtyři faktory v ustanovení faktu bytí naživu a žití hrají také co nejrozhodnější roli při určování rozličných životních stylů života a žití.

Modalita životního stylu dovoluje životu a žití, aby byly tím, co skutečně jsou. Etický a morální aspekt života a žití - ze stanoviska duchovního - se projevují v životním stylu, jaký se praktikuje. Jelikož jedinec žije a je na živu podle toho, JAKÝ má postoj vůči Pánu Ježíši Kristu - ať ten postoj je jakýkoliv - ovlivňuje záliby, lásky, přitažlivosti, sklony, chování, náhledy, názory, ideje, pojmy a vše, co kdo má, na čem lpí a po čem se pídí.

Zajímavým bodem zde je uvědomit si, že Absolutní jsoucno a bytí Pána Ježíše Krista dává možnost jakémukoliv životu - včetně mrtvého života negativního stavu i lidského života, aby byl a existoval. Konec konců, bez Pána Ježíše Krista žádný život není myslitelný. Proto život obecně je možný jenom kvůli Absolutnímu životu Pána Ježíše Krista. Dokonce i popření a odmítnutí Pána Ježíše Krista činí mrtvý život negativního stavu možným. Popírat a zavrhovat je aktivním stavem. Jsoucno a bytí Pána Ježíše Krista umožňuje právě je popírat a odmítat. Bez Jeho/Jejího Jsoucna a Bytí by nebylo

ani existovalo nic k popření či odmítnutí. Tak by tedy neexistovalo žádné popírání a odvrhování. Z tohoto můžete vidět, jak vše závisí na jsoucnu a bytí Pána Ježíše Krista.

Nicméně, kvalita osobního životního stylu závisí čistě na osobním, soukromém a intimním postoji, jaký jedinec projevuje vůči Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista, jak se odráží ve čtyřech činitelích, popsaných v bodě 17.

V pozitivním stavu života všichni plně přijímají novou přirozenost Pána Ježíše Krista s jásáním a s pocitem velké radosti. Dává jim to příležitost získat a sdílet něco docela odlišného, co dosud nemělo své jsoucno ani bytí. Jelikož plně přijímají Novou přirozenost Pána Ježíše Krista, jejich životní styl plně odráží tuto přirozenost. Je založena na principech lásky a moudrosti, dobra a pravdy, dávání a přijímání, sdílení a vzájemného oplácení, na chování, působení, myšlení, cítění, chtění, sklonech atd., a to vše kvůli samotným duchovním principům. Je to život radovánek, lahodnosti, radosti, spokojenosti, uspokojení, tvořivosti, produktivity, štěstí a velké užitečnosti všem a hlavně, Pánu Ježíši Kristu. Je to život zbavený problémů a jakýchkoliv nepříznivých zkušeností. Nic z negativního stavu nemůže vstoupit do takového života, stejně jako nic z negativního stavu nemůže se nalézat v Pánu Ježíši Kristu. Kdo odráží Přirozenost Pána Ježíše Krista, odráží i vše, co je obsaženo v té Přirozenosti.

V negativním stavu mrtvého života, založeném na principech odmítnutí a popření Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista, jakožto i Jeho/Její dřívější Přirozenosti, je životní styl přesným opakem toho, co je životem pozitivního stavu. Popíráte-li či odvrhujete-li pravou Přirozenost Pána Ježíše Krista, pak také odmítáte a popíráte, co je v té přirozenosti obsaženo. Takže váš životní styl bude něčím, co není obsaženo v té Přirozenosti.

Namísto lásky budete mít nenávist a sebe lásku; namísto moudrosti budete mít bláznovství; namísto pravdy budou nepravdy; namísto radosti, slasti a potěšení bude ubohost, chtivost a šílenství, dychtící po co nejnižších smyslných ‚rozkoších'; namísto provádění věcí v zájmu principů budete vše dělat v zájmu vlastního zisku, bez ohledu na kohokoliv či cokoliv jiného atd. Toť definice mrtvého života. Toť život pravé nemorálnosti, neetického chování a duchovní ohavnosti. Pročež je mrtvým a nikdo v něm není naživu ani žijící.

Životní styl lidského života odráží překroucení, zprznění a zfalšování jak pravého života, tak i mrtvého života. Do určité míry je nějak lidský život na tom hůře než dokonce i mrtvý život, poněvadž vinou násilné kombinace protichůdných elementů, uměle držených pohromadě speciálním genetickým a duchovním kódem, nemá lidský život žádnou stabilitu, permanentnost ani žádnou jistotu. Nikdo nic nezná jistého o ničem. Jsa v takovém nepřirozeném, rozporném a nemožném stavu, produkuje lidský život přečetné protichůdné, nesmiřitelné názory, mínění, filosofie, náboženství, postoje, životní styly, atd., prohlašované za jedině pravé a božské. Tato situace vyvolává všeobecný lidský životní styl, charakterizovaný napětím, stísněností, ubohostí, válkami, zločiny, agresí, terorismem a čím vším z toho, co tam na vaší planetě máte v takové hojnosti. Jak vidíte, neobsahuje lidský život v sobě nic opravdu pozitivního a dobrého, vycházejícího z pravé Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista.

Nyní budiž řečeno, že nedávno na vaší planetě, jakožto i po celé zóně vymístění, se objevil nový, duchovně nesmírně nebezpečný trend, který ustanoví vznik zcela odlišnému životnímu stylu. Čelíte obrovskému počtu učení, pracovních seminářů, kultů, skupin a trendů prohlašujících, že lék pro všechny nemoci a problémy lidského života se nalézá v nevěnování pozornosti čemukoliv negativnímu, ale namísto toho v tom, že se prostě miluje. Milujte vše tak, jak je, a všechny problémy odejdou. Povšimněte si, že v takové lásce není žádná moudrost. Je to slepá láska, vedoucí slepce a oba skončí v jámě vryté negativním stavem - zabití nebo závažně zranění.

Všechna tato učení, hnutí a trendy jsou původu pekelného, odvádějící vědomí lidských tvorů od existence mrtvého života negativního stavu, ***aniž by je nejdříve zbavila negativního stavu***. Toť nejúskočnější způsob, jakým zachovávat v lidském životě negativní stav v jeho nejplnější míře, což konečně povede k dočasnému úplnému vítězství negativního stavu na vaší planetě.

Tímto máte být zpraveni a dává se vám na vědomost, že všichni vůdcové takových hnutí, učení, bohoslužeb, trendů, kultů, pracovních seminářů atd. jsou ve většině případů démonickými duchy, kteří se vtělili na vaší planetě za tím účelem, aby dobyli vítězství negativnímu stavu pod maskou lásky a ve jménu Boha.

Aniž tato hnutí plně potvrdí čtyři duchovní faktory, definované v bodě 17, a popřou a odvrhnou jakékoliv jiné reality pravého života, pak si můžete být jisti, že přicházejí z pekel a jeho mrtvého života.

Co prohlašují tato různá hnutí ‚nového věku', a to přímo i podvědomě, je to, že máte milovat sama sebe takového, jaký jste. Což znamená: nevšímejte si svých problémů, protože milujete-li sama sebe, problémy zmizí. Ale co z toho zde vskutku plyne, je: nezbavujte se svých problémů, ale milujte je, a tak se vám dobře povede.

Nuže: máte-li rakovinu, například, milujte ji, prosím, a ona odejde. Milování rakoviny, dává se jí negativním stavem více života, který tak podporuje její šíření tak, že nakonec vás zabije i s vaší láskou. Vaše láska k sobě - tak jak jí učí tak zvaní lidští tvorové ‚nového věku' - nemá žádnou moudrost. Pravá moudrost té lásky vám říká, že je třeba, abyste se nejprve zbavili svých problémů - negativního stavu - rakoviny, než doopravdy začnete milovat sami sebe. Tím, že se zbavíte svých problémů, vaše láska k samým sobě se ustanoví a více upevní. Aby k tomu mohlo dojít, je někdy třeba použít drastických prostředků. Většina zhoubných nádorů se musí chirurgicky odstranit.

Jak je možno úspěšně a účinně odstranit něco negativního - vaši rakovinu, neznáte-li, nejste-li si vědomi, ba dokonce nechcete-li ani vědět a poznat, co je podstatou vašeho problému - rakoviny? Než se chirurg pustí do odstraňování rakoviny, musí ji nejprve diagnostikovat - přiznat, že negativní stav existuje. Pak se musí shledat, jaké povahy je ta rakovina. Pak následuje určení, v jakém rozsahu se ta rakovina - negativní stav - se rozšířila ve vašem těle a do jaké míry je operabilní. Jakmile dojde k určení všech těchto faktorů, pak se definují a provádějí kroky, vedoucí k uzdravení a vyléčení. Toť přirozený průběh jakéhokoliv procesu. Avšak nyní existující hnutí se záměrně vyhýbají zmínce nebo popisu negativního stavu, považujíce samu snahu za negativní. Namísto toho mluví o lásce a pozitivních citech. Ve skutečnosti vám říkají, abyste milovali

negativní stav a přitom pociťovali uspokojení - i budete přijati v mrtvém životě negativního stavu. Slibují vám nebe v peklech. Samozřejmě slovo ‚pekla' vhodně pozapomenou.

Je nutno si uvědomit a uznat ten fakt, že v této chvíli neexistuje žádné učení či hnutí na vaší planetě i po celé zóně vymístění - mimo Nového zjevení Pána Ježíše Krista, jak se odráží v této i předešlých knihách Nového zjevení - jež by se odvozovalo z pravého života pozitivního stavu a pravého Pána Ježíše Krista. Mnoho lidských tvorů, ne-li většina, bude mít ohromné těžkosti s přijetím tohoto tvrzení. Ovšem, v nejzazším smyslu, podle plodů jejich práce určíte, kdo je kdo či co je co, když ne během života na planetě Nula, pak definitivně po odchodu z tohoto fyzického těla a po vstupu do duchovního světa. Jinými slovy: jejich životní styl a to, co vyprodukoval, bude soudcem pravdy v této věci.

Životní styl nesentientního života závisí jedině na jeho strukturálním genetickém kódu a instinktech, odvozených ze sentientního života, ať je to pravý život, nebo život lidský, či mrtvý život. Není ničím víc než odrazem jejich eventuálních stylů života.

19. Jak si pamatujete z dřívější diskuse, má život všeobecně dvě modality svého jsoucna a bytí. Jedna je diskrétní a druhá je spojitá. V pravém smyslu tohoto slova nemůže život být a existovat bez svých nositelů, kteří svou vědomou uvědomělostí sebeuvědomění ‚já jsem' potvrzují platnost života a činí jej možným.

Nositelé života se seskupují podle diskrétní modality svého jsoucna a bytí. V rámci této modality žijí svůj život ve spojité modalitě, to jest. od nejmenšího stupně poznání a projevování života uvnitř diskrétní modality až do jeho nejvyššího stupně. Tím, že všichni nositelé života jsou relativními vůči svému Absolutnímu zdroji, to jest Pánu Ježíši Kristu, stává se, že jim dojde zásoba stimulujících faktorů života v mezích té modality, v níž žijí v daném okamžiku a stavu. Jenom Pán Ježíš Kristus, jsa Absolutním původcem, Nositelem, Vyzařovatelem a Dárcem života, nikdy nemůže mít nedostatek takových stimulací, neboť je neustále tvoří ze Svého Absolutního pramene, v němž jsou nekonečné variace idejí, jaké nepřetržitě plodí pro tento účel. Aby život byl trvale produktivní, tvořivý, konstruktivní a užitečný - jak to vyžaduje Zákon užitku - musí být stimulován novými možnostmi.

U relativních nositelů života - sentientních entit je tato potřeba vyjádřena v jejich nutkání a touze postupovat dál - jakmile splní svůj účel ve stavu, podmínkách, času a místě, v nichž se nacházejí v tom kterém okamžiku svého života. Postupování někam a k něčemu dále odráží Zákon duchovního pokroku, popsaný v desáté kapitole této knihy.

Životní styl a jakost činností, jakými se zabýval nositel života během svého pobytu v mezích diskrétní životní modality a jejího nepřetržitého módu, určuje směr, v jakém se ten postup odehraje.

Jeden z duchovních zákonů života, o němž dosud nebyla zmínka, požaduje důkladné hodnocení jakosti a obsahu vlastního života v mezích i během každé životní modality. Je to **Zákon odměny**. Stanoví:

Každý sentientní nositel života - tím, že souhlasil na základě své svobodné vůle a volby nosit a projevovat ten život - si po skončení každé etapy svobodně zvolených povinností a závazků vůči životu, zaslouží být odměněn za své snahy a příspěvky, učiněné v rámci a během každé modality jeho specifického jsoucna a bytí.

Tou odměnou je obecně nové rozšíření života z Pána Ježíše Krista do nějaké jiné diskrétní modality jsoucna a bytí a jejího vnitřního spojitého módu, nikdy zatím neprožívaného, dokud a tak dlouho, než nositel života v té modalitě splní svůj účel a poslouží užitku. Jsou však specifické aspekty této odměny. Nejen že je darováno Pánem Ježíšem Kristem nové rozšíření života někde jinde, ale je dána také nová kvalita a obsah tomu životu, jaké se nikdy před tím neprožívaly.

Kvalita a obsah nového života, kterého se ujme, a který ponese nositel toho života, se určí jakostí příspěvku, jaký byl vykonán ku prospěchu všech v zájmu principu v rámci a během zaujaté předešlé pozice v těch dvou životních modalitách.

V pozitivním stavu života je kvalita a obsah nového života, jenž se má nosit, vždy lepší a vyšší ve srovnání s čímkoliv dříve prožitým. Vždycky jde o vylepšení všech podmínek nositele toho života. Nicméně, tento princip nenaznačuje, že podmínky v předchozích modalitách byly horší či špatné. V pozitivním stavu pravého života žádné špatné nebo horší podmínky neexistují. Všechny podmínky jsou tam dobré a výtečné. Ale v progresivní modalitě pravého života stávají se tyto podmínky stále lepšími a výtečnějšími. Žádná regrese v tomto stavu není možná. Jedině možnou regresí od tohoto životního módu je případ, kdy někdo je požádán Pánem Ježíšem Kristem, aby se vtělil na vaší planetě nebo v nějaké oblasti zóny vymístění či pekla s určitým posláním, daným Pánem Ježíšem Kristem. Toto je dobrovolná regrese, aby se posloužilo většímu stupni užitku a účelu v pomoci Pánu Ježíši Kristu při Jeho/Její uskutečňování velkého plánu ohledně negativního stavu.

Fakt inkarnace na vaší planetě či vstup do pekel je šokující regresí. Avšak toto se koná ne jako negativní odměňování či odplata, nýbrž jako dobrovolné pověření určitým úkolem. Během doby plnění poslání je vždy riziko, že může dojít k regresi díky faktu, že se lze ztratit v zapletenosti a temnotách negativního stavu nebo se stát otrokem negativního stavu. Toto riziko se bere v úvahu a dobře se chápe před přijetím toho úkolu, kdy je také slíbeno, že dojde ke konečnému osvobození z toho stavu a bude umožněn návrat do progresivního módu pozitivního stavu pravého života, kde se bude pokračovat na úrovni, přerušené tímto posláním. Avšak v rámci pozitivního stavu <u>*samotného*</u> neexistuje žádný regresivní trend, ba není ani myslitelný.

Situace je stejná i v mrtvém životě negativního stavu, až na to, že vše se děje opačným způsobem. Odměna se stává trestem, neboť jednotlivcův mrtvý život v rámci i během jakékoliv modality jsoucna a bytí mrtvého života je vždy zlý a negativní. Takový pseudoživot odměňuje své nositele jedinou věcí jakou má - větším stupněm zla a negativity. Takže namísto pokroku je tam každý pod vládou Zákona regrese.

Je nutno, abyste rozuměli, že systém odměn či trestů je zakořeněn v samotné struktuře a přirozenosti života. Účelem je povzbuzovat vznik nových idejí života v pozitivním

stavu či znesnadňovat trvání mrtvého života v negativním stavu. V negativním smyslu - jste-li neustále trestáni za svoje ‚výdobytky' ve službách negativního stavu - nutká to zamyslet se nad vlastní ubohou situací a dojít konečně k závěru, že nežijete pravým životem. Takový závěr může vyburcovat ve vás touhu po změně vašeho status quo. Dostane se vám tím příležitosti, abyste požádali Pána Ježíše Krista - Jenž/Jež se vám zjeví osobně a soukromě - aby vás vzkřísil z vašeho mrtvého života.

Jelikož přirozenost negativního stavu je vybudována na všem, co je opačné v přirozenosti pozitivního stavu, každá odměna, která je tam někomu udělena, obrátí se v trest. Toť logický následek takovéto zvrácenosti.

Situace je jiná v případě lidského života. Jak již bylo uvedeno, existují tři kategorie lidských tvorů, nacházející se nyní na vaší planetě. První kategorií jsou agenti pozitivního stavu. Počet těchto je nesmírně malý a zmenšuje se téměř každodenně. Jelikož jsou zástupci pozitivního stavu, podléhají zákonům, které vládnou životem pozitivního stavu. Druhou kategorií jsou agenti negativního stavu. Počet těchto se rychle zvětšuje téměř každý den. Ježto jsou zástupci stavu negativního, podléhají zákonům, které vládnou mrtvým životem negativního stavu, nerozhodnou-li se ovšem během svého života na vaší planetě konvertovat do pozitivního stavu: v takovém případě - po odchodu z vaší planety - budou uvedeni do speciálních podmínek v Nové škole, kde projdou velice složitým procesem duchovní, duševní i fyzické změny struktury, přestavby a transformace, dostávajíce tak novou totožnost, a budou umístěni v pozitivním stavu pravého života, kde budou podléhat zákonu duchovní progrese. Třetí kategorií jsou otroci negativního stavu - vlastní lidští tvorové. Těchto je převážná většina. V průběhu etapy jejich povinnost na vaší planetě bylo jim dovoleno, aby svým životním stylem a zafixovanou totožností určili, kam chtějí jít a jaké zákony chtějí následovat. Jelikož z pozice lidského života na vaší planetě nelze dojít ke konečnému rozhodnutí v této věci, dochází k tomu po odchodu odsud.

Lidský život vinou totální nevědomosti a tím, že je nemožnou kombinací všemožných protikladů, nedovoluje tvorům vidět či postihnout skutečnou pravdu či v čem spočívá skutečný život. Proto není možno je soudit ve stavu jejich nevědomosti. Na místo toho jsou uvedeni po jejich fyzické smrti do rozličných podmínek v mezisvětě, kde se vyjeví jejich přednosti a totožnosti, a tak se jim dovolí provést volbu na základě pravdivé informace a znalosti, nikoliv na základě nevědomosti, hádanek, převráceností a nejistot lidského života. Problémy s lidskými tvory jsou v tom, že nevědí, co je pravda. Členové mrtvého života vědí, co je pravda, ale popírají a odvrhují ji. Členové pravého života znají pravdu, přijímají ji a inkorporují do svých životů. Pouze lidští tvorové nemají žádnou znalost pravé skutečnosti jakéhokoliv života. Proto nejprve musí být dekontaminováni od tohoto stavu a seznámit se s alternativami.

Odměna lidského života je založena na faktu, jak silně lidští tvorové se pokoušeli co nejlépe plnit svůj úkol v zájmu principu, bez úmyslného ubližování, podvádění, zpronevěření nebo nenávidění atd. V jejich případě jediným rozhodným činitelem v jejich prospěch či proti nim je ***záměr***, s jakým činili to, co činili. Následky jejich činností nejsou dobrým či spolehlivým ukazatelem pro nic, neboť vše, co lidští tvorové konají, činí to na základě převráceného a zprzněného chápání života a jeho principů. Tato situace umožňuje, že mnohé lidské činy se jeví jako dobré a pozitivní, zatímco vše

je produkováno se zlým úmyslem. Současně některé skutky mohou se jevit jako špatné a záporné a přitom jsou konány pro dobrý účel. Proto je určena kvalita lidského života a jeho odměna či odplata pouze podle ***záměru***, s jakým lidští tvorové přistupují ke svým činnostem.

Jejich záměr se bere v úvahu až po ukončení lidského života na jejich planetě. Je použit jako základna, na níž se provádějí všechna rozhodnutí a volby s ohledem na jejich budoucí osudy. Pro tuto situaci je tedy radno, aby lidští tvorové velmi pečlivě prozkoumávali všechny své ***záměry*** při konání čehokoliv. Toto se má činit neustále.

Odměňovací systém nesentientního života je ve vytváření jeho bezpečí a jistoty v pozitivním smyslu; nebezpečí, nejistoty a destrukce v negativním smyslu; a přežití nejsilnějšího ve smyslu lidského života. Jak si vzpomínáte, jsou nesentientní životní formy pouhými souvztažnostmi záležitostí sentientních myslí.

20. Odměňovací systém vlastního stavu a procesu jakéhokoliv života také působí jako zpětná vazba, již shora zmíněná. Informuje nositele života o tom, jak si počíná a jaký je dosah jeho životní činnosti na všechny účastníky v rámci diskrétní modality a během spojitého modu jejich života v každém okamžiku jejich jsoucna a bytí. Tato zpětná vazba je nutnou průvodní okolností života, neboť dává nositelům života motivaci k tomu, aby pokračovali ve svých životních aktivitách. Poskytuje smysl a účel jejich životům, a jsou tak povzbuzováni k neustále lepší činnosti. Bez tohoto typu zpětné vazby byl by život pro jeho nositele beze smyslu, nadávající jim motivaci v něm pokračovat.

V pravém životě pozitivního stavu se tato zpětná vazba provádí neustále. Každý ví, jak si počíná a jak jeho příspěvek k životu působí na všechny ostatní. Nic není skryto před nikým a každý může prožívat okamžité potěšení a radost při pohledu na výsledky vlastních činností i na plody, jaké přinášejí.

V mrtvém životě negativního stavu trest neúčinkuje jako zpětná vazba. Je považován za náhodný zjev, vztahující se přímo k realitě mrtvého života. Fakticky je trest vnímán jako vyzrání nad někým a účelem je kout další pikle s tím, aby se vyzrálo nad tím, kdo vás první přechytračil, tak aby byl potrestán ještě krutěji, než jste byli vy. Je tedy vidno jasně, že zpětná vazba v negativním stavu spočívá v tom, jak může jeden nositel mrtvého života úspěšně přechytračit nebo vyřídit jiného nositele mrtvého života za selhání, které mu umožňuje přechytračeného potrestat.

V lidském životě pravá zpětná vazba není možná. Původně byl tak záměrně zfabrikován, aby ochudil lidské tvory o jakoukoli zpětnou vazbu jejich činností. Ta, jakou lidští tvorové dostávají, není opravdovou zpětnou vazbou, protože neprochází diskrétní modalitou života. Pravá zpětná vazba je možná jenom tehdy, přichází-li ze všech úrovní diskrétní modality a spojitého modu života simultánně. Lidský život je izolován a separován, a proto je sebenapájející se smyčkou, která nemá rozeznatelné či přímé zkušenostní vstupy ze žádné jiné životní modality. Z tohoto důvodu jsou lidští tvorové připraveni o jakoukoliv vědomou znalost o tom, jak aktivity lidského života ovlivňují multivesmír vůbec, ani o tom, jaký mají dosah na jiné životní modality. Důvodem pro tyto okolnosti lidského života je to, že se tím znázorňuje povaha života

nemajícího žádnou přímou zpětnou vazbu o ničem z ničeho nebo od nikoho v jiném modu života. V takovém životě se mohou nejlépe projevit všechny důsledky, následky a výsledky negativního stavu.

Jak je obvyklé, odrážejí se v nesentientním životě všechny korespondující faktory každé modality sentientního života.

21. Jinou funkcí odměňovacího systému života obecně je vytvářet pocity ***ocenění***, ***uznalosti*** a ***vděčnosti*** za příležitost a výsadu být nositelem života. Při pohledu na vlastní životní činnosti a při prožívání přímého vlivu, jaký má všechny ostatní, vyvstane pocit hlubokého ***ocenění***, ***uznání*** a ***vděku*** za jsoucno, kterým kdo je, a za bytí v životní modalitě, v jaké existuje.

Tato situace má dvojí směr. Nejen se cítí vlastní oceňování, uznalost a vděčnost za tento stav, ale také se vnímá jako zpětná vazba, že je někdo oceňován a uznáván a že se mu děkuje za to, čím je a co dělá. Tato situace existuje také na vyšší úrovni vztahu mezi Absolutním zdrojem života - Pánem Ježíšem Kristem - a relativním nositelem života. Vyjadřuje se vděčnost, uznalost a ocenění Pánu Ježíši Kristu za svěření jedinečného života, jehož je nositelem, a zároveň se děkuje, prokazuje uznalost a ocenění Pánem Ježíšem Kristem za bytí věrným, oddaným, zasvěceným a spolehlivým služebníkem a nositelem Jeho/Jejího života. Zpětná vazba tohoto druhu funguje jako největší možný motivující faktor, aby se konalo co nejlépe při plnění povinností a závazků ve funkci nositele tohoto jedinečného života.

V mrtvém životě negativního stavu - tím, že vše v něm je opakem stavu pozitivního - vděčnost se mění v požadavky, uznalost v ponižování a degradaci a ocenění v snížení hodnosti a vyhrožování trestem.

Lidský život sestává ze směsice obou těchto fenoménů, jenže ve stavu zvráceném, zprzněném a vzhůru nohama. Ve většině případů jeden je chválen za to, že něco dělá ve vlastní prospěch, a činí-li něco pro druhé, pak jen tehdy, naplňuje-li to materiálně, jak se říká, jeho vlastní kapsu. V lidských válkách, na příklad, ten jedinec je dekorován nejvíc, který zabije největší počet takzvaných nepřátel. Považuje se za blázna a nepraktického ten, kdo stráví hodně času nad něčím nehmatatelným, abstraktním či duchovním. Kolik lidských tvorů, na příklad, čte knihy, jaké se zabývají Novým zjevením či podobnými věcmi?

Z druhé strany, ačkoli jsou lidští tvorové schopni vyjadřovat svou uznalost, vděčnost a ocenění - a což také často dělají, avšak ve většině případů nevhodně či pro špatné důvody - přesto nemají zkušenostně přímý prožitek vděčnosti, uznalosti a ocenění za to, co dělají a co jsou, od jiného modu, zdroje či rozměru života. Jsou ohraničeni a žijí izolovaně ve vlastní sféře neobyčejně podivného a nemožného života.

Vyjadřování a vjem uznalosti, vděčnosti a ocenění vyžaduje stav plného vědomí sebeuvědomělosti ‚já jsem'. Z tohoto důvodu nesentientní život neobsahuje tuto zkušenost, ačkoliv sentientní entity mohou oceňovat jeho krásu, užitečnost a funkci, ba i jej učinit ještě více takovým.

22. Při posuzování konceptu života obecně nutno vzít v úvahu určité důležité atributy života. Z nich lze rozeznat a pojímat zcela nové aspekty života.

V pozitivním pojímání života nejdůležitějšími atributy jsou ***krása*** a ***elegance***. Život je ***krásný*** a ***elegantní***. Pojem krásy se vztahuje k femininnímu principu života. Pojem elegance k maskulinnímu.

Vnímání životní krásy a elegance vyvolává v jeho sentientních nositelích pocit ***obdivu*** a ***zbožňování*** vůči Absolutnímu Stvořiteli Krásného a Elegantního života - Pánu Ježíši Kristu, který dává zrod této kráse a eleganci, jsa Sám/Sama Absolutní Krásou a Elegancí.

Existuje obecný i specifický význam krásy a elegance života. Obecný význam se vztahuje k vnímání tohoto, že život v sobě a sám sebou, jakožto i v jeho Absolutním zdroji již samou svou podstatou je překrásný a elegantní. Pravý život je vždycky takový. Je obdivuhodný, zbožňovatelný a má se prožívat způsobem krásným a elegantním. Ve specifickém smyslu je krása a elegance života projevována v nekonečných variacích a způsobech dojmů a výrazů prostřednictvím a pomocí jedinečných nositelů života. Každý jedinečný nositel života vnímá a vyjadřuje rozličný, neopakovatelný a nenapodobitelný aspekt životní krásy a elegance.

Díky tomuto uspořádání jsou všichni nositelé pravého života nesmírně krásní a elegantní svými vlastními jedinečnými, neopakovatelnými a nenapodobitelnými způsoby a rysy. Jak víte, každý nositel života a jeho krásy a elegance je obrazem a podobenstvím Stvořitele života - Pána Ježíše Krista. To poukazuje na fakt, že Pán Ježíš Kristus je nejkrásnější a nejelegantnější Tvůrce, Vyzařovač a Dárce života v absolutním smyslu.

Ve zvláštním smyslu, láska, dobro, náklonnost a pozitivní skutky jsou vždycky překrásné. Moudrost, pravda, víra, logika a rozum jsou vždy elegantní. Proto čím více je kdo milující a moudřejší, tím je krásnější a elegantnější.

Jak vidíte, jsou atributy lásky a elegance určeny stupněm něčí lásky a moudrosti, dobra a pravdy, pozitivních skutků a víry. Stav lásky a proces moudrosti pak rozhoduje o vnitřních procesech a zevních formách životních projevů. Čím je vyšší stupeň lásky a moudrosti, tím větší je krása a elegance vnitřních či duševních pochodů a zevních forem života. Jinými slovy: čím větší stupeň lásky a moudrosti, tím větší krása a elegance duše a těla. Protože Pán Ježíš Kristus je Absolutní láskou a Absolutní moudrostí, je Absolutně krásný a Absolutně elegantní. Toť přirozenost pravého života.

V mrtvém životě negativního stavu, jako vždycky, všechno je pravým opakem. Krása se zvrhává v ošklivost a elegance v nepořádnost. Nositelé mrtvého života zbožňují a obdivují vše, co je šeredné a nepořádné. Čím větší stupeň zla a nepravd, tím větší ošklivost a nepořádnost. Stav zla a proces nepravdy rozhodují o vnitřních pochodech a zevních formách projevování mrtvého života. Čím větší stupeň zla a zfalšovanosti, tím je větší ošklivost a nepořádnost duše i těla. V negativním stavu mrtvého života vždy existuje souhlas mezi zlem a nepravdou a způsobem, jak se kdo vyjadřuje a vnímá a jak se jeví v očích ostatních. Protože se tam milují všechny druhy zla a nepravdy, zbožňují

a obdivují se ti, co jsou schopni projevovat takovou ‚lásku' ve stupni co možná nejvyšším, jsouce zároveň šerednými a nepořádnými v co možná největším stupni.

V lidském životě je situace jiná. Jak víte, je lidský život výsledkem násilné, neobyčejné, nepřirozené a nemožné míchaniny pravého života, života mrtvého a nesentientního života. Navíc je tato míchanina či umělá kombinace ještě více převrácena, zprzněna a zmrzačena. Tato situace působí, že lidé vnímají nezvyklým způsobem, co je krásné a elegantní. Tím, že nemají přímý přístup k jiným dimenzím a světům, tím, že jsou před nimi převážně uzavřeny dveře k niterné a vnitřní sféře jejich vlastní mysli, jsou lidští tvorové omezeni na vnímání a určování krásy a elegance z pozice vnějšího pozorování pomocí zevních smyslových orgánů jejich zevní mysli. Takže posuzují krásu a eleganci většinou podle jejich zevní zdánlivosti a ne podle pravého stavu niterné a vnitřní dispozice něčí mysli.

Převrácenost a zprzněnost rozporuplné kombinace, z jaké sestává lidský život, vedou k prapodivnému stavu, o němž nikde a *nikdy* jinde nikdo neslyšel. Pouze v lidské životě můžete se setkat s nehoráznou diskrepancí, jež existuje mezi niternými dispozicemi a zevními projevy. Takže lidští tvorové se mohou jevit navenek, ve své tělesné formě jako velice krásní a elegantní, zatímco niterně a duševně jsou oškliví a nepořádní. A naopak: někteří lidé mohou se jevit jako oškliví a nepořádní zevně, ale přitom jsou dobrými lidskými tvory, krásnými a elegantními niterně a vnitřně. Tato situace vyvěrá ze známé skutečnosti, že pouze lidští tvorové jsou schopni myslet a cítit jedno a současně vyjadřovat a říkat naprostý opak toho, co myslí a cítí. V lidské životě existuje velice nepatrná souladnost mezi niterným stavem a zevním vyjádřením toho stavu. Okolnosti této povahy neexistují nikde a *nikdy* ve stvoření ani v ostatních oblastech zóny vymístění či mrtvém životě negativního stavu.

Tyto zvláštní okolnosti lidských tvorů ilustrují životní styl, jaký je nejen odpojen od niterného, duchovního pramene, nýbrž je s ním v rozporu, poskytující tak lidským tvorům dvojí standard a dvojí závaznost ve všech aspektech jejich života - lidského života. Kvůli těmto okolnostem, lidský smysl pro krásu a eleganci je docela zvrhlý, dávající lidským tvorům velmi malé ponětí o tom, co je pravá krása a elegance. Nejblíže jsou schopni se k tomuto vnímání lidští tvorové dostat prostřednictvím některých uměleckých děl. Toto zvláště platí o jejich tak zvané klasické hudbě. Díla Bacha, Haydna, Mozarta, Beethovena, Schuberta, Dvořáka, Brahmse, Mendelssohna, Chopina a jiných jsou s to dát určitý vzdálený dojem toho, co je vskutku pravá krása a elegance. Ovšem, měli byste slyšet, co tito skladatelé zkomponovali od doby svého příchodu do duchovního světa!

Ve skutečnosti pravá krása a elegance mají svůj počátek v duchovním světě pozitivního stavu. Co u lidských tvorů je vrcholným dostižením v této oblasti, v pravém životě pozitivního stavu je to pouhým počátečním krůčkem.

Nesentientní životní formy plně odrážejí v tomto ohledu podmínky sentientní mysli. V pozitivním stavu pravého života zjevují se překrásné a elegantní druhy různých zvířat a rostlin v souladnosti s povahou jejich tvůrců a příjemně zdobí jejich prostředí. V mrtvém životě negativního stavu nesentientní životní formy přesně odrážejí ošklivost, nepořádnost, krutost a zvěrskou přirozenost jejich plánů.

V lidském životě odrážejí nesentientní životní formy dvojí standarty, protiklady, převrácenosti a zprzněnosti lidských tvorů a ty dávají život nesčetným nesentientním životním formám všech odstínů, stupňů a směsic pozitivní i negativní povahy v rámci stejných zvláštních forem. Tak, jak lidští tvorové obsahují v sobě smíšené pozitivní i negativní rysy ve zvráceném stavu, tak je tomu i u jejich nesentientních životních forem.

23. Jinou fundamentálně důležitou okolností života obecně je jeho strukturální ***zákonitost*** a ***řádnost***. Tato se vztahuje ke kráse a eleganci stejně, jako se krása a elegance vztahuje k femininitě a maskulinitě. Takže může se říci, že ***zákonnost*** a ***krása*** patří k femininnímu principu, kdežto ***řádnost*** a ***elegance*** – k principu maskulinnímu. Anebo: Jedno pochází z lásky - ***zákonnost***; a druhé z moudrosti - ***řádnost***. ***Zákon*** a ***řád*** jsou prostředky, jakými je život uspořádán, organizován a řízen.

Vrozený povaze samého života je stav jeho zákonnosti a proces jeho řádnosti. Protože život vždy vyvěrá z jeho Absolutního zdroje - Pána Ježíše Krista, je Pán Ježíš Kristus Absolutním stavem všech Zákonů a Absolutním procesem veškerého Řádu života. Může se správně říci, že Pán Ježíš Kristus je Absolutním zákonem a Absolutním řádem v Sobě i Sebou. V kombinaci těchto dvou stavů života v Pánu Ježíši Kristu spočívá Jeho/Její Božská prozřetelnost. Touto Božskou prozřetelností i skrze ni On/Ona ovládá a řídí veškeré stvoření v jeho veškerém multivesmíru i zónu vymístění, jakož i na vaši planetu.

Zákony jsou principy, jakými je dovoleno životu být. Řád je princip, jakým je životu dovoleno existovat. Jsoucno je zákonné. Bytí je řádné. Řád se ustanovuje logikou zákonů. Zákony jsou podmínky, na nichž se život buduje. Některé z těchto zákonů byly definovány v desáté kapitole této knihy. Některé z nich se specificky vztahují na stav stvoření, na samotný život a na Přirozenost Pána Ježíše Krista. Tyto, právě zmíněné, nelze definovat ani zjevit v žádných lidských termínech.

Pravý život pozitivního stavu je vždycky zákonný a řádný, protože odráží obraz a podobenství svého Stvořitele. Nositelé tohoto života také nosí všechny životní podmínky, stavy, procesy, faktory a atributy. Proto jejich život není jenom odrazem jeho zákonnosti a řádnosti, ale oni sami jsou zákonní a řádní. Zákon a řád, jak se říká, je vryt do jejich mysli a srdce.

V mrtvém životě negativního stavu je principem se protivit všemu v pravém životě pozitivního stavu. Takže mrtvý život je řízen principy nezákonnosti a nepořádku. Zla jsou nezákonná. Nepravdy jsou neřádné. Nepořádek je ustanoven nelogickou nezákonností. Nezákonnost je právě tou podmínkou, na níž se buduje mrtvý život. Principem negativního stavu je nemít žádné principy. Je to divoká džungle bezzákonnosti a nepořádku. Teprve od doby, kdy Pán Ježíš Kristus převzal od pseudotvůrců moc nad mrtvým životem negativního stavu, byla tam zavedena určitá přísná pravidla řídící jejich každodenní život, aby byli uchráněni od vlastní destrukce svojí nezákonností a neřádností.

Lidský život je odlišný ve všech ohledech. Je řízen speciálně navrhnutými a dovolenými principy, které lidským tvorům určují, co je zákonné a řádné. Tím, že mají velice málo

přímého spojení s čímkoliv zákonným a řádným v pravém životě či životě mrtvém, nemají lidští tvorové žádnou pravou představu o tom, co jsou vskutku zákon a řád, které vládnou Stvořením. Takže jsou nutně řízeni řadou návodů, uvalených na ně zvenčí, které nazývají zákony, a které jim jsou vnuceny zvlášť ustanovenou legální institucí - policií. Jelikož lidská přirozenost je vybudována na protikladech, zkresleninách a zvrácenostech všeho dosažitelného, jsou jejich zákony a řád plné protikladů, nesrovnalostí, zkreslenin a perverzí, nemajících v sobě žádné sjednocující elementy, lišících se široce od jedné kultury k druhé, od jedné země k druhé a od jednoho náboženství k druhému. Tato situace ještě více posiluje princip nejistoty a zmatku, na němž se buduje lidský život.

Formy nesentientního života jsou řízeny kódy a instinkty včleněnými do jejich struktury, která je v souladu se strukturou sentientní mysli v každé modalitě života, dovolující jejich jsoucno a bytí.

24. Jinými integrálními atributy života jsou stálost a důslednost. ***Život je stálým fenoménem***. Fakticky - jak bylo definováno na začátku této kapitoly - je život jedinou realitou, která je a existuje. Vše ostatní se odvozuje z jeho reality. V tomto smyslu ***je stálost jakéhokoliv života důsledným fenoménem***. ***Tím, že je stálý, je život důsledný***. Jelikož se život odvozuje ze svého Absolutního zdroje - Pána Ježíše Krista, může se říci s jistotou, že Přirozenost Pána Ježíše Krista je Absolutně stálá a Absolutně důsledná. Stálost vychází z femininního principu a jeho lásky, dobroty a kladných skutků. Láska a Dobrota Pána Ježíše Krista je stálá. Důslednost vychází z maskulinního principu a z jeho moudrosti, pravdy a víry. Moudrost a Pravda Pána Ježíše Krista je důsledná. Nositelé pravého života, jsouce obrazy a podobami svého Absolutního zdroje, odrážejí tyto atributy života. Ve svém vlastním životě jsou stálí a důslední. Princip stálosti jako integrální atribut jejich života dává jim pocit bezpečí. Jsou bezpeční ve svém životě. Princip důslednosti jako integrální atribut jejich života dává jim pocit jistoty. Cítí se jistí ve svém životě.

Stálost je specifickým životním zákonem, přispívajícím k zákonnosti života. Důslednost je specifickým životním řádem, jenž přispívá k řádnosti života. Stálost je krásná a důslednost je elegantní. Život miluje svou stálost a v té lásce ukazuje důslednost v jejím projevování. Stálost zajišťuje stabilitu života. Stavem stálosti je život vždy stabilní. Důslednost zajišťuje tok vyrovnaného života. Díky procesu důslednosti život je vyrovnaný. Stálost zajišťuje, že život vždy je. Důslednost zajišťuje, že je to tentýž život.

Jak víte, je jen jediný zdroj pravého života - Pán Ježíš Kristus. Toto je stálý fenomén. Důslednost spočívá ve faktu, že život vždy bude vytékat ze stejného zdroje - z Pána Ježíše Krista. Takto je stejným životem. V tomto lze rozeznat stálost života. Není myslitelný žádný jiný pramen života. Každý jiný zdroj produkuje buď mrtvý život negativního stavu, nebo lidský život nejistoty a zmatku.

V tomto ohledu mrtvý život negativního stavu se neustále protiví přirozenosti pravého života. Má za účel popírat a odmítat stálost a důslednost pravého života. Právě tímto je mrtvý život stálý a důsledný. Ovšem tento typ důslednosti a stálosti je ve skutečnosti přechodnost a nedůslednost. Tím, že nemá nic z pravého zdroje života, to jest z Pána Ježíše Krista, a jsa ve *stálém a důsledném* zapírání a odmítání pravého života, je mrtvý

život negativního stavu neschopen mít permanentnost své stálosti. Je proto přechodná a podléhající zkáze. Důslednost v jeho nárocích, vyvěrající z přechodnosti a dočasnosti, je pouze relativní. V tomto smyslu není mrtvý život negativního stavu bezpečný a jistý, protože postrádá pravou stálost a důslednost. Stálost a důslednost může být přívlastkem jenom něčeho, co vždy je a existuje. Není možno vytvořit žádný takový přívlastek mrtvému životu negativního stavu.

Naproti tomu lidský život, jsa životem rozporů a zkreslení, vystupuje jako souhrn nedůslednosti a nestálosti. Neustálý strach před smrtí lidského hmotného těla, do něhož lidští tvorové vkládají tak mnoho životního významu a účelu, znemožňuje, aby se zakoušela stálost života. Toto pak činí všechny životní procesy nedůslednými. Jejich ponětí důslednosti a stálosti jest jen zkreslením pravé skutečnosti. Nedává jim žádný zážitek bezpečí a jistoty. Není nic stálého v lidském životě. Pocit nepermanentnosti prosakuje všemi aspekty lidského života, jsa příčinou mnohých lidských problémů, jak se to popisuje v předešlé kapitole.

Nesentientní životní formy jako obvykle odrážejí tyto stavy pravého života, mrtvého života i lidského života. Nezměnitelně jsou souvztažností toho kterého modu sentientního života. Čím stálejším je život jeho původců, tím stálejším a důslednějším je i nesentientní život.

25. V povšechnosti životního stavu a procesu jsou jisté specifické rysy života, jaké mu dávají určitý charakter. Očividně život má svůj vlastní charakter. Vyvěrá z Charakteru svého Absolutního zdroje - Pána Ježíše Krista. Všichni nositelé pravého života odráží tento charakter svým jedinečným vlastním způsobem.

Hlavní rysy charakteru života je jeho ***nevinnost***, ***ponížení***, ***skromnost*** a ***pokora***. Ve své základní struktuře je tento charakter patrný v jednoduchosti a úspornosti. Životní složitost je vyjádřena v jednoduchých elementech života, jakými jsou formovány jedinečné a neopakovatelné či nenapodobitelné útvary. Tyto útvary se spojují navzájem, aby vytvořily rozmanité shluky života. Tyto shluky života se pak vzájemně navazují, aby vytvářely multivesmír života. Úspornost života odráží tuto prostou strukturu. Definuje jakoukoliv životní situaci z jejího nejjednoduššího aspektu, aniž by dovolovala vstup zamotanému, složitému a matoucímu vysvětlení jakékoli struktury či dynamiky života.

Život nemůže být složitější než jsou jeho nositelé. Jinak by jej nemohli nosit. Tím, že je takový, představuje se život ve své ***poníženosti***, ***skromnosti***, ***pokoře*** a ***nevinnosti***. Čím více se vyskytuje z těchto rysů života v jeho nositelích, tím více sami nositelé jsou skromní, pokorní a nevinní. Uvědomění, že život nevychází z těchto jeho nosičů, nýbrž z jeho Absolutního zdroje - Pána Ježíše Krista, činí je více žijícími a naživu, jakož i skromnějšími, pokornějšími a nevinnějšími.

Nevinnost života se definuje čistotou jeho stavu a procesu, který není zamořen ze žádného jiného pramene a odkazuje veškerý zdroj života zpět ke svému původci - Pánu Ježíši Kristu, a který se zříká toho, že stvořil sám sebe bez jakéhokoli vyššího zdroje.

V mrtvém životě negativního stavu se toto vše popírá a odvrhuje. Členové mrtvého života, nárokujíce si být pramenem jejich vlastního života, stanou se nakonec arogantními, drzými, vychloubačnými, naparáděnými, namyšlenými, velikášskými a nafoukaně egoistickými. Toto jsou obvyklé rysy mrtvého života negativního stavu, které jsou doprovázeny nesmírnými komplikacemi, zapleteností, zatemnělostí, zmateností, byrokratičností, vysvětleními plnými vytáček, falešným ospravedlňováním a naprostým nerozumem.

Lidský život je charakterizován stupidností, bláhovostí, nevědomostí, nezpůsobilostí a kombinací převrácených rysů nevinnosti, ušlechtilosti, skromnosti a pokory umístěnou do nesprávných pramenů. Lidští tvorové nevědí, odkud život přichází. Věří, že povstal evolučním procesem z nejnižších nesentientních životních forem z mrtvé kosmické směsice, anebo byl stvořen nějakou vyšší mocí zvanou Bohem, jehož povahu ve svém nazírání zpitvořili pomocí dogmat a nauk svých směšných náboženství a filosofií do takové míry, že z pravého poznání skutečné Boží přirozenosti nezbylo v nich nic. Buď zjednodušují život až příliš moc, takže to nemá žádný smysl, anebo ho tak nehorázně komplikují, že většina lidských tvorů se vzdá veškeré snahy vypátrat, v čem vlastně lidský život spočívá.

Povaha nesentientního života úplně odráží tyto tři rozličné přístupy jejich vlastního zvláštního způsobu.

26. Jiný důležitý životní rys má co činit s jeho dynamikou. Ve všech svých dynamických aspektech má pravý život povahu ***pohyblivosti***, ***ohebnosti***, ***adaptability***, ***přizpůsobivosti***, ***tekutosti***, ***měnitelnosti***, ***rozmanitosti*** a ***mnohostrannosti***. Jako vše ostatní, odvozují se i tyto rysy dynamického aspektu života z Absolutního zdroje - Pána Ježíše Krista, kdož jest absolutně Dynamický, Flexibilní, Rozmanitý, Všestranný, Pohyblivý atd. Je zde důležité uvědomit si znovu a zas ten faktor, že pravý život není stagnujícím stavem. Ve skutečnosti stav stagnace je zabijákem pravého života. Existuje stálé dynamické proudění života, projevované ve shora zmíněných charakteristikách.

Pohyblivost znamená pohyb života různými směry v jeho diskrétní modalitě i spojitých modalitách. ***Flexibilita*** značí, že život je schopen na sebe vzít mnohé formy, stavy a podmínky. ***Adaptibilita*** označuje schopnost života zachytit se za jakýchkoliv okolností, v jakémkoliv stavu a procesu a včlenit sebe do nich. ***Přizpůsobivost*** znamená, že život je schopen sladit se s jakoukoliv situací a včlenit ji do svého obsahu. ***Tekutost*** značí, že rysem života není stagnující, nepohyblivý stav, nýbrž proudění mnohými směry. ***Změnitelnost*** označuje životní schopnost transformovat jakékoli své stavy, okolnosti a procesy ve zcela nové a odlišné. ***Rozmanitost*** označuje, že život je schopen projevovat sebe v nekonečných variacích forem, stavů, okolností, podmínek a procesů. ***Všestrannost*** znamená, že život má mnoho druhů užitečnosti a použitelnosti.

Takovým je život v pozitivním stavu.

Tím, že mrtvý život negativního stavu se stanoví proti všemu z pravého života stavu pozitivního, jeho rysy jsou nepohyblivost, nepoddajnost, neadaptibilnost, nepřizpůsobivost, stagnace, rigidnost, uniformita a omezenost. Toť pseudodynamika mrtvého života negativního stavu, která mu dává typický mrtvý charakter.

Lidský život je nepřirozenou a nezdravou míchaninou charakteristik mrtvého života a převrácených, jakožto i zprzněných charakteristik pravého života. Fakticky, ***jednou z hlavních strukturálních charakteristik lidského života zvlášť je to, že není jenom kombinací protichůdných elementů mrtvého života, nesentientního života a pravého života, ale cokoli obsahuje v sobě z pravého života, vše to je zvrácené, zprzněné či docela zfalšované***. Aby bylo možno náležitě pochopit povahu lidského života, je nutno mít na zřeteli tento fakt neustále. Dává to lidskému životu úplně jinou perspektivu.

Nesentientní životní formy jsou zrcadlovými obrazy těchto charakteristik v rámci každé sféry sentientního života, odrážející svým charakterem, co jim sentientní mysl vtiskne, bez jakéhokoliv ponětí sebeuvědomělosti či ‚já jsem'.

27. Ze stanoviska duchovní mravnosti a etického obsahu života je možno pravý život charakterizovat jako vždy ***objektivní***, ***spravedlivý***, ***náležitý***, ***nestranný*** a ***rovný*** ve všech svých aspektech.

Objektivita života se odráží v jeho vnímání a rozlišování všeho tak, jak to opravdově existuje, aniž by co přidával či odebíral z jeho obsahu a povahy. ***Spravedlnost*** života se projevuje v zajišťování každé situace, každých okolností a každého stavu vším, co jim patří a co je přesně podobné. ***Náležitost*** života poukazuje na to, že život činí jen to, co je pravé a vhodné. ***Nestrannost*** života znamená, že se jím neberou v úvahu žádné jiné činitele, než ty, které jsou jeho, od něho, z něho a související s ním samým. ***Rovnost*** života značí, že se nedává přednost jednomu či druhému nositeli života, ale se všemi zachází stejně. Vždyť jsou nositeli téhož života, ač existují v nekonečných varietách, podobách a způsobech jeho manifestování. Nezapomeňte, že nejzazší zdroj života je jenom jeden - Pán Ježíš Kristus. V Pánu Ježíši Kristu každý je stejně rovný, důležitý, zvláštní, cenný a potřebný jako každý jiný. Takže v pravém životě není možné žádné preferenční zacházení. Bylo by to porušením principů životní stejnosti.

Mrtvý život negativního stavu je založen na subjektivnosti, nespravedlnosti, nenáležitosti, stranictví a nerovnosti. Každý se tam považuje za něco důležitějšího, více zvláštního, potřebnějšího, cennějšího a povýšenějšího nad každého jiného. Za takových okolností se nikdy nemůže vykonávat žádná pravá spravedlnost, objektivita a nestrannost, neboť se tam přistupuje k jiným z pozice přivlastněné a předpokládané nadřazenosti, považující všechny ostatní za sobě podřadné.

Lidský život je prapodivnou kombinací obou shora uvedených faktorů, jenže ve zcela zpitvořeném, zvráceném a zfalšovaném pojímání objektivity, spravedlnosti, rovnosti a nestrannosti pravého života. V tomto ohledu je lidský život formou působení krajností obsažených uvnitř téhož systému, ba dokonce uvnitř téhož jedince, který tak může demonstrovat oba extrémy souběžně. Tento druh krajností, jenž se zjevuje v tomtéž systému či jedinci simultánně, představuje nemožnost, která byla učiněna možnou umělou a násilnou kombinací elementů mrtvého života se zpitvořenými, zvrácenými a zfalšovanými elementy pravého života. Proces, v jakém probíhá obludná kombinace, odráží nanejvýš duchovně nemravný a neetický čin, vrcholící v nedostatku jakékoliv objektivity, spravedlnosti, soudnosti, náležitosti, nestrannosti a rovnosti. Kvůli tomuto jsou tyto charakteristiky v lidském životě úplně nesprávně pochopeny, vykládány,

uvedeny na zcestí a zmrzačeny. Proto mají v lidském životě malou cenu. Mohou se zpitvořovat, ohýbat, předefinovávat a zvráceně interpretovat, jak se komu hodí a jak vyžaduje ta která situace a okolnost. Soudní síně lidských legálních systémů odrážejí tuto situaci nejlépe.

Pojímání těchto charakteristik pravého života požaduje vysokou úroveň sebeuvědomění či vědomí sebeuvědomělosti ‚já jsem'. Protože nesentientní život nevlastní takovou kvalitu, je řízen svými strukturálními genetickými kódy a instinktivními pudy jemu určenými příslušným sentientním životem.

28. Nakonec, jak je zřejmé z bodu 17, znalost, chápání a uplatňování všech těchto principů života obecně určuje, jak je kdo naživu a žijící. Jelikož všechen život, včetně mrtvého a lidského, závisí na jsoucnu a existenci jediného Absolutního zdroje života - Pána Ježíše Krista, jenž je Absolutním duchem, je pravé pojímání života vždy duchovního rázu. Z tohoto důvodu znalost, chápání a uplatňování duchovních principů života ustanovuje život a žití. V tomto ohledu vše se odvozuje z duchovních principů. Pokus o vyvozování čehokoliv z principů jiných než duchovních vede k aktivaci negativního stavu a ustanovení mrtvého života, jakožto i k fabrikaci lidského života.

Existuje duchovní zákon, který byl definován a mnohokrát se opakoval dříve, který se zde opakuje pro zdůraznění jeho důležitosti, vyžadující, má-li se život řádně a plně projevit, jak je zde uvedeno, aby sledoval určitý směr. Ten směr je: od nejniternějšího duchovního přes vnitřně-duševní k zevně-vnějšímu, fyzickému a přírodnímu.

Mrtvý život je založen na principech, které sledují zcela opačný směr. Lidský život byl založen na porušení všech zákonů a principů jejich zprzněním, zkreslením, zfalšováním a zmrzačením.

Pravý život se ubírá cestou těchto duchovních principů a tímto důležitým aktem umožňuje to, že všechny jiné projevy života jsou a existují. Kdyby pravý život selhal v následování těchto zákonů, pak by nikdy nemohl být ani existovat žádný život včetně mrtvého i lidského života. Tím, že tam někde někdo náležitě sleduje ten pravý duchovní trend života, může veškerý multivesmír s veškerou zónou vymístění a lidským životem na vaší planetě pokračovat ve svém životě. Uvědomte si, prosím, že ***život není možný za žádných jiných okolností***.

A protože všechny duchovní principy, které umožňují životu být a existovat, se odvozují z Absolutního života Pána Ježíše Krista, jenom tím, že Pán Ježíš Kristus Absolutně je a existuje, může jakýkoliv život být a existovat. Tedy, ***život není možný za žádných jiných okolností než z Pána Ježíše Krista, od Něho/Ní, skrze Něho/Ni, s Ním/Ní a Jím/Jí***. To je ten pravý duchovní princip života, kterým se řídí vše ve všem. ***Toto je Absolutní pravda života***.

Ten/ta, co má uši k slyšení, nechť naslouchá tomu, co Pán Ježíš Kristus zjevil v této kapitole."

Kapitola třináctá

JAK PŘEŽÍT LIDSKÝ ŽIVOT

Dne 8. března 1988 v 5:15 ráno bylo ke mně slovo Pána Ježíše Krista, řkoucí:

„Podstatou života lidských tvorů, jak se jeví na planetě Nula, není to, co si myslí lidští tvorové. Předešlá kapitola ukázala, že lidský život je podivným, nepřirozeným, abnormálním, izolovaným a patologickým fenoménem, jemuž bylo dovoleno, aby dozrál do plodnosti pro určité důležité důvody, zjevené jinde v knihách Nového zjevení.

Zjevení o pravé povaze lidského života je jistě nepříjemným překvapením pro většinu těch, jímž se dostává informace o tomto závažném předmětu. Lidští tvorové na vaši planetě nemají žádnou znalost ani nechápou, co je vlastně lidský život, co je jeho podstata a odkud se vzal. Nesprávně jej považují za přirozené, normální a náležité dění. Proto, ať dochází k čemukoliv v procesu dějin lidského života, vše je pro ně přírodním během událostí, který je integrální částí života obecně.

Chybou v tomto přístupu je to, že lidští tvorové považují lidský život za integrální část života obecně, ba dokonce velmi často mají za to, že je jedinou formou a manifestací sentientního života. Tajemství, původ a účel lidského života - vše bylo po dlouhou dobu skryto. Ve skutečnosti to nebylo úplně zjeveno až do chvíle, kdy byla napsána kniha *Základy lidské duchovnosti*. Avšak některé důležité aspekty tohoto tajemství nebyly k dispozici v první dávce Nového zjevení. Jsou zjevovány v této knize. Aby se lépe rozumělo obsahu této kapitoly, jen nutno zopakovat stručně určité věci ohledně lidského života. Jak si pamatujete, dějiny lidského života začínají objevením se toho, co vaši učenci nazývají jeskynním člověkem, či, přesněji, úspěšným zfabrikováním jeskynního člověka. Až do té chvíle lidský život neexistoval ve své nynější formě a projevu a nikdo nic nevěděl o tak nezvyklém fenoménu. Před objevením se lidského života na planetě Nula, sentientní životní formy, které existovaly na této planetě, se nenazývaly lidskými tvory. Duchovně, duševně, ba dokonce i fyzicky se vůbec ničím nepodobaly nyní existujícím lidským tvorům.

Samozřejmě definice jakékoliv životní formy se neformuluje - ze stanoviska duchovního - z fyzické, tělesné či zevní podoby těchto forem, nýbrž podle jejich duchovního a vnitřního-duševního obsahu a charakteru. Avšak v případě sentientních entit, jež okupovaly vaši planetu před objevením se nynějších forem lidského života, dokonce i jejich fyzické formy byly strukturálně jinačí.

Především, jak si vzpomínáte, nedocházelo k žádnému fyzickému, animálnímu narození nových sentientních bytostí. Ty se vytvářely zcela rozdílnými metodami, popsanými dříve. Za druhé: byly uvedeny do plnosti veškerého poznání, přístupného v

té době, a to při úplně uvědomělém vědomí. Takže neměli zkušenost o stavu neznalosti či nevědomých duševních pochodů. Za třetí: měli plnou duševní či myšlenkovou kontrolu nad hmotou a přímý způsob komunikace od mysli k mysli ideami a pojmy, místo hlasového spojení skrze vnější verbalizaci. Za čtvrté: jejich fyzická struktura - ač plně humanoidní svou podobou - byla zcela rozdílná, s úplně jinou strukturou a uspořádáním mozku a nervové soustavy, jakožto i pohlavních a jiných tělesných orgánů. Struktura jejich těl a funkce jejich tělesných orgánů byly takového rázu, že mohly přežít v rozdílných prostředích nebo mohly vyzařovat kolem sebe průhlednou ochrannou sféru, která jim v sobě udržovala jejich vlastní prostředí v době, kdy se zdržovaly v jiném prostředí, nehodícím se pro jejich životní podpůrný systém. A měly mnoho jiných věcí, o nichž se lidským tvorům nemůže ani zdát.

Nic ze shora připomenutých hlavních charakteristik není obsaženo v přirozenosti a struktuře lidského života. Jinými slovy, lidský život ve všech svých aspektech – duchovním, duševním a fyzickém - se nepodobá ničemu v jsoucnu a bytí. Nemůže se najít nic a nikdo pro porovnání, až na to, že zevně či tělesně lidští tvorové připomínají obecně sentientní formy - formy člověčenstva. (Slovo ‚člověčenství' se zde užívá k označení jak mužského, tak i ženského rodu).

Jak si vzpomínáte, je lidský život výsledkem genetického inženýrství, v jehož procesu byly použity tři hlavní elementy i s jejich četnými komponentami: 1. prvky mrtvého života (podle definice, dané v předešlé kapitole); 2. prvky nesentientního života; a 3. prvky pravého života ve stavu převráceném, zprzněném, zfalšovaném a souvztažně pozměněném (skrze speciální typ manipulací a kombinací duchovních zákonů souvztažností). Jako výsledek této účelné, umělé, nepřirozené a abnormální kombinace protichůdných elementů vstoupil lidský život - se všemi svými rysy, obsahy, kvalitami, stavy a procesy - do své plodnosti. Protože není nic normálního v lidském životě, je věcí nesmírně velké důležitosti vědět, jak jej přežít bez poškození vlastní duchovní niterné ucelenosti, skryté za všemi těmi blokádami a obaly zfabrikovanými z genetického materiálu pseudotvůrci. Podívejme se přímo do tváře realitě lidského života: Není lehké přežít lidský život. Svou samou povahou je lidský život velmi silným jedem pro pravý život a velice citlivý na mrtvý život. Na neštěstí, vše toto bylo provedeno úmyslně za tím účelem, aby se negativní stav chopil plné moci nad lidským životem. Pamatujte si, že dokonce i prvky, použité z oblasti pravého života v průběhu fabrikace lidského života, nebyly ponechány netknuté ve svém čistém, původním obsahu, nýbrž byly takříkajíc zmasakrovány skrze zvláštní kombinace a manipulace duchovních souvztažností.

Žádné pojmy v lidské řeči nemohou popsat ani pojmout, co vlastně je tato manipulace duchovních korespondencí a jak se provádí. Taková znalost zanikla u všech v zóně vymístění. Proto nemůže být popsána ani zjevena. Co se může nejvíc přiblížit k lidskému chápání, je zhruba něco, co lidští tvorové nazývají magií (ne ve smyslu čarovných triků kouzelníků, nýbrž ve smyslu čar mágů) nebo magickými prostředky (ve smyslu černé magie), na čemž jsou založeny jejich pohádky. Jak víte, pohádky obsahují elementy pravdy.

Kdyby byli pseudotvůrci ponechali použité prvky pravého života nedotčené, bez drastických změn, nemohl by býval lidský život dojít své plodnosti. Problémem zde je,

že kdyby se i jen jediný element pravého života zkombinoval ve své originální, neporušené formě s jakýmkoliv množstvím prvků mrtvého i nesentientního života, ovládl by nevyhnutelně všechny ostatní a nakonec by je transformoval v pravý život. Za takových okolností žádná možnost by neexistovala pro aktivování negativního stavu a jeho mrtvého života a taky by nenastala příležitost pro lidský život, aby se objevil za účelem zobrazení důsledků, následků i výsledků aktivovaného negativního stavu. Odtud pochází nutnost zmrzačení, překroucení, zprznění a pozměnění elementů pravého života.

Jak pak můžete přežít lidský život za tak nepříznivých okolností? Určité procedury a kroky pro tuto snahu budou formulovány v této kapitole. Platí pro všechny tři kategorie lidských tvorů: pro zástupce pozitivního stavu, pro agenty negativního stavu i pro otroky negativního stavu - vlastní lidské tvory.

1. Prvním krokem je rozeznání, znalost a přiznání faktu, že lidský život není to, co si každý o něm myslí. Namísto toho, má se lidský život od této chvíle pojímat způsobem, jaký je zjeven v této knize. Nemůže dojít k žádné změně ani nemohou působit žádné následné kroky, pokud se na prvním místě neuznají a nepřijmou tato zjevená fakta o lidském životě. Popření a odmítnutí těchto faktů neposkytne potřebu učinit něco s vlastním lidským životem.

Zde zjevená fakta ohledně lidského života nebudou nikým snadno přijatelná. Především smýšleli jste-li o něm jinak po celý svůj život a všichni kolem vás, ba na celé vaší planetě, jsou přesvědčeni, že lidský život je přírodním fenoménem, pak vskutku je velmi obtížné, ne-li naprosto nemožné, přijmout fakt, který je v rozporu s tak zvaným zdravým rozumem skoro každého jednotlivého lidského tvora na vaší planetě. Ale pamatujte si, prosím, že tato situace byla ustanovena přesně za tím účelem - aby lidští tvorové pevně věřili, že jejich život je přírodním, normálním a božským fenoménem. Jak by pak jinak mohl tento život mít šanci, aby prokázal svoji věc? Kdyby lidští tvorové již od počátku věděli, v čem spočívá lidský život, pak by nikdo nebyl ochoten hrát hry negativního stavu. Co si myslíte, proč bylo nutno skrývat toto tajemství původu lidského života takovou dlouhou dobu a dovolovat lidem, aby se rodili v naprosté nevědomosti ohledně této i mnohých jiných věcí

Nebylo jiné cesty pro poskytnutí příležitosti negativnímu stavu, aby prokázal svou věc. Jak víte, bylo dáno povolení pokračovat ve fabrikaci lidských tvorů pro ohromně důležité duchovní poučení všech bytostí a existenci ve stvoření a v jeho veškerém multivesmíru, a to na všechny časy i ne-časy. V nejzazším smyslu prospěšnost tohoto osudově závažného, životně důležitého a fundamentálního poučení daleko převažuje důsledky, následky a výsledky aktivace negativního stavu. Toto je obzvláště pravdou ve světle zjevených faktů, že negativnímu stavu nebude povoleno zůstat na věky. Jeho aktivní modalita, jakožto i typický lidský život jím zfabrikovaný skončí v tom samém okamžiku, kdy se úspěšně dokončí poznání celé jeho podstaty a zaznamená se do všech nejmenších detailů v univerzalitě veškerenstva neboli v tom, čemu někteří z vašich spisovatelů v oboru science-fiction říkají strážce navěky.

Nicméně v duchovním světě i všude jinde situace je taková, že se ***nyní*** vyžaduje, aby se toto tajemství o lidském životě do určité míry zjevilo a předložilo k povšimnutí těm,

kdo jsou ochotni poslouchat, slyšet, chápat a podle toho jednat. Je to známkou toho, že poznávání podstaty negativního stavu vstoupilo do své konečné fáze. Když se to stane, poskytne Pán Ježíš Kristus Nové zjevení k tomu, aby každý mohl být připraven (ať ví, či vůbec neví vědomě o existenci Nového zjevení) vstoupit do této závěrečné fáze. Ovšem doba trvání této poslední fáze nemůže být elementy lidského času zjevena. Může trvat jeden rok, desetiletí, století či millenia. A přesto je to konečná fáze. Takže počínaje touto chvílí přežití lidského života bude záviset na znalosti, uznání a přijetí těchto faktů o lidském životě.

Toto poznání, přiznání i uznání postaví vás do podmínek, kdy budete moci ovládat svůj vlastní život, a ne být ovládáni lidským životem. Aby se získala taková kontrola, potřebujete mít o tom všem tolik pravého poznání, kolik je prakticky možné. Pouze pravé poznání a skutky, konané v jeho duchu, dají vám opravdovou moc kontroly nad lidským životem, dlícím ve vás. Takto se stanete pány svého života a nikoliv hračkou jeho sil.

V případě otroků negativního stavu věci se mají tak, že po poznání faktu o svém životě a svém postavení v lidském životě budou muset - ze své vlastní svobodné vůle - rozeznat svoje vlastní postavení a projevit silnou touhu osvobodit se ze svého rozpoložení a přivlastnit si životní styl poslanců pozitivního stavu. Jedním z hlavních účelů přebývání poslanců pozitivního stavu na vaší planetě je, aby svým životním příkladem poskytli příležitost pro všechny k vysvobození se od nadvlády lidského života negativního stavu.

Vyslancům pozitivního stavu toto uvědomění si skutečnosti usnadní ovládání vlastního života, bez očekávání toho či onoho. Naučíte-li se neočekávat nic (co jiného než bídy se můžete dočkat v lidském životě negativního stavu?), nebudete zraněni ani se nezklamete, když se vše nebude dít, jak byste očekávali.

Pro agenty negativního stavu je nutné, aby si uvědomili, co jsou zač, jaký je účel jejich pobytu na této planetě a aby vyjádřili se vší poctivostí touhu být ze své svobodné vůle obrácení do pozitivního stavu. Jakmile dojde k vyslovení takového přání, pak se jim nabídnou vědomosti Nového zjevení a poskytne příležitost ke konverzi do pozitivního stavu, jakožto i k připojení se k jeho vyslancům. Tento krok platí také pro každého, kdo je v negativním stavu jinde než na planetě Nula, to jest pro všechny, co jsou v zóně vymístění a ve všech peklech.

2. Hned po získání znalostí podstaty lidského života je dalším z nejdůležitějších kroků navázání náležitého poměru s opravdovým pramenem pravého života - Pánem Ježíšem Kristem. Tento krok vyžaduje opuštění a vzdání se všech dosavadním názorů, mínění, konceptů, idejí, systémů víry, filosofií, životního stylu a od typu bohoslužby, na němž se lpí a který se považuje za jediný pravý a vhodný. Jinými slovy: Je nutno, abyste se vzdali jiných bohů či boha ve vaší víře - a to v jakékoliv formě a pod jakýmkoliv jménem. Namísto toho máte přijmout Novou přirozenost Pána Ježíše Krista, jak je zjevena v této knize, a přiznat - ze své vlastní svobodné vůle a volby - že žádný jiný bůh neexistoval, neexistuje a na věky věčné nebude existovat.

Po přijetí tohoto faktu máte pozvat Pána Ježíše Krista, aby vstoupil do veškerého vašeho jsoucna a bytí, a poprosit Jej/Ji, aby se stal vaším vrchním velitelem a pánem, který by vám dal sílu, moc, odhodlání, průbojnost a energii k účinnému přežití lidského života a k ovládání vlastního života. Toto vyžaduje, abyste předali všechen svůj život do rukou Pána Ježíše Krista, který ví nejlépe, co potřebujete a jaké věci jsou nejlepší pro vás osobně s ohledem na účinné přežití lidského života. Důvodem, proč je důležité mít takový vztah k Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista, je to, že pouze z postavení té Přirozenosti - tím, že Sám/Sama osobně zakusil lidský život - může Pán Ježíš Kristus do vás vstoupit a vykonat práci, jaké je zapotřebí, aby se vám pomohlo přežít lidský život. A nejen přežít, ale cítit se chráněnými, bezpečnými, jistými a abyste se těšili z Jeho/Její přítomnosti a ze všeho, čím vás zaopatřil.

Tento fakt prozrazuje, že určité věci vám nebudou dány, i kdybyste o ně prosili. A to z důvodů, že ze stanoviska vašeho věčného života by mohly pro vás být s odstupem času škodlivé a mohly by způsobit, že by se váš život mohl stát ubohým a octnout se v otroctví negativního stavu. Toť důvod, proč se požaduje, aby se vše dalo do rukou Pána Ježíše Krista. Pouze On/Ona může určit - ze stanoviska Jeho/Její Absolutní znalosti vaší situace - proč a za jakým účelem jste vstoupili do lidského života, co doopravdy potřebujete po dobu vaší inkarnace do lidského života na planetě Nula.

Je nutno zdůrazňovat opět a opět, jak je nesmírně důležité zahájit osobní, soukromý a intimní poměr s Pánem Ježíšem Kristem v Jeho/Její Nové přirozenosti, zjevené ve druhé kapitole této knihy. Od této chvíle nebude přístup k jakékoliv jiné manifestaci Boha či Ježíše či Krista či Ježíše Krista či pod jmény, jakých se jen lidskými tvory užívá, efektivní, zvláště pak po té, co se získala znalost této skutečnosti.

V případě, že lidští tvorové budou postrádat náležitou informaci a znalost o pravé Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista, jejich situace se bude hodnotit na základě jejich možností pro přijetí tohoto faktu. Jen Pán Ježíš Kristus zná všechny takové potenciály v lidských tvorech a podle toho může upravit jejich situaci a dát jim příležitost dostat se do styku se zdrojem Nového zjevení buď během lidského života, nebo až jej opustí. Odezva ze strany Pána Ježíše Krista v tomto ohledu se bude řídit buď podle přímého přijetí Jeho/Její Nové přirozenosti, anebo z pozice potenciálnosti přijetí té Přirozenosti (v těch případech, kdy z různých důvodů není žádný přístup k Novému zjevení, jenž těmto faktům učí). Nicméně, tváří v tvář tomu faktu, že negativní stav dočasně musí úplně na vaší planetě vyhrát v rozsahu co nejvíce možném, neočekávejte, že příliš mnoho lidských tvorů dostane tuto příležitost během svého manifestování v lidském životě. Vlastní volbou bude se jim vést velice špatně, i když ne vždy tak zevně, materiálně, nakolik niterně a duchovně.

Konverze agentů negativního stavu do stavu pozitivního bude od nynějška možná jenom tehdy, vyjádří-li z celého srdce, z vlastní svobodné vůle a volby, touhu a ochotu přijmout a uctívat Pána Ježíše Krista v Jeho/Její Nové přirozenosti. Jelikož Pán Ježíš Kristus ve Své Nové přirozenosti obsahuje očištěné elementy zóny vymístění, může na jejich pozvání vstoupit do těch agentů kdekoliv a hned započít proces jejich duchovního znovuzrození a transformace. Žádná dřívější manifestace Boží nemohla toto docílit přímo, osobně, soukromě a intimně. Možnost opravdového obrácení se zakládá na intimní, osobní a soukromé zkušenosti Boha v jednotlivcově mysli a srdci.

Poněvadž pouze Pán Ježíš Kristus má prostředky k tomu, aby vstoupil takto do nitra kohokoliv, může díky těmto elementům pouhé vzývání tohoto Pána Ježíše Krista vykonat tento důležitý proces. Vzývání jakékoliv jiné Boží přirozenosti či formy nebude mít již účinek.

Tímto okamžikem je vzývání jakékoliv jiné přirozenosti či formy Boží, pod všelijakými jinými jmény, považováno za negativní. Fakticky stalo se to doménou a nástrojem negativního stavu k zábraně jeho otrokům a agentům přijmout pravého Pána Ježíše Krista, neboť ví, že takové staré evokace jsou bezpečné, a protože uvrhují vzývatele ještě do hlubšího zajetí negativního stavu.

Toto se tedy prohlašuje a zvěstuje po celé zóně vymístění a ve všech peklech, jakožto i v multivesmírech stvoření se všemi jeho jsoucny a bytím. Plné přijetí tohoto kroku určí úspěšnost a užitečnost při uplatňování všech dalších kroků v zájmu přežití lidského života.

3. Přijetí výše uvedených faktů o pravé Přirozenosti Pána Ježíše Krista určuje, jaký životný styl se má pěstovat během lidského života. Nejdůležitější aspekt tohoto životního stylu se odráží v myšlení, pojímání, cítění, zaměření, chtění a chování. Jde o to, aby se vše odvozovalo z duchovních principů, čili aby se hledělo na věci a události života dění - ať jsou nebo mohou být jakékoli - z duchovního stanoviska. Je třeba uznat, že všechno ***v jakémkoliv životě*** má duchovní původ, dopad a spoluoznačení.

V tomto ohledu je nutno, abyste upustili od pustošivého zvyku v lidském životě zanedbávat působení duchovních principů a usuzovat o všem podle zevního, neduchovního aspektu či zaměření. Máte se trénovat v myšlení, cítění, jednání, chování, chtění a v sklonech k něčemu s duchovními principy v mysli. Máte na ně myslet vždy na nejpřednějším místě a ohodnotit vše, co se odehrává ve vaší mysli a ve vašem životě z jejich stanoviska.

Ať děláte cokoliv, je radno, abyste před tím, než to začnete konat, vzali v úvahu duchovní důsledky svého činu a taky to, zda nutkání dělat něco přichází z pravého duchovního pramene a zda za tím stojí schválení vůle Pána Ježíše Krista. Pamatujte si, že podstata lidského života je zakořeněna, založena a spočívá na úplném znevážení tohoto faktu, či na přijetí zcela falešného, převráceného či zprzněného pojetí a praktikování těchto duchovních principů. Proto, abyste mohli duchovně přežít lidský život, musíte se odpoutat od tohoto faktoru, vlastního lidskému životu.

Není to úloha snadno splnitelná. Jdete proti všemu, čemu jste se učili, nesli si se sebou, trénovali a dosud zakoušeli. Jdete proti obrovské většině lidských tvorů. Avšak požádáte-li Pána Ježíše Krista o pomoc a podporu - a to v zájmu principu - pak se vám definitivně podaří zbavit se toho devastujícího zvyku.

Prosté pojetí těchto duchovních principů je, že všechno se ubírá od nejniternější duchovní úrovně života přes vnitřní či duševní úroveň a končí v zevní, nejzevnější přírodní úrovni; a že život nikdy nemůže povstat ze žádného vnějšího přírodního fenoménu, ale že příroda a hmota mohou být oživovány jenom Duchem života, kdy a kde a zda vůbec je toho zapotřebí. A protože absolutní duch Absolutního života je Pán

Ježíš Kristus, ***je to Pán Ježíš Kristus, kterého máte pojímat ve vašich myšlenkách, citech, úmyslech, vůli, jednání a chápání***.

Toť sám duchovní princip života - jakéhokoliv života. Když toto vše budete činit, pak budete moci přežít lidský život. Tento způsob je jediným odvracejícím od spadnutí do pasti lidského života, který již samotnou svou strukturou vede k mrtvému životu negativního stavu. Pamatujte si, že lidský život byl zfabrikován jenom za jediným účelem: prokázat, že život může povstat a prospívat pomocí neduchovních principů, či z převrácených, zprzněných a zfalšovaných duchovních principů, nebo z kombinace obou; a aby byl zásobovačem lidských tvorů pro pekla mrtvého života. Žádný jiný účel pro lidských život neexistoval v době, kdy byl přiveden k plodnému dozrání.

Někteří duchovní vůdcové mezi lidskými tvory věří, že lidský život je školkou k zalidňování nebes pozitivního stavu. Jaké by to bylo ‚krásné' místo takové nebe, kdyby bylo zabydleno lidským plemenem! Můžete být ujištěni, že přítomnost typického lidského života v nebesích by způsobila to, že by se velice rychle obrátila v pekla. Také si můžete být jisti, že nic z lidského života nemůže vstoupit do nebes či přežít tam delší dobu. Než lidští tvorové budou schopni vkročit do nebe, musí projít poněkud zdlouhavým procesem změny struktury, přestavby, obnovy, vzkříšení a genetické i duchovní transformace, aby se mohla od nich odstranit ta typická *lidskost*. Až se toto provede, mohou tak učinit. Ale pak již nic z typického lidského života v nich nezůstane.

Pravou duchovní skutečností lidského života je, že byl zfabrikován k tomu, aby se stal školkou pro pekla, nikoliv pro nebesa. Jako kdokoliv jiný, tak i lidští tvorové mohou být spaseni od tohoto příšerného údělu spasitelským aktem Pána Ježíše Krista. Kdyby byl lidský život stvořen k tomu, aby se stal školkou pro nebesa, pak by nebyla existovala pro Pána Ježíše Krista potřeba se inkarnovat do lidského života. Jedním z mnoha důvodů pro inkarnaci Pána Ježíše Krista do lidského života bylo dát lidskému životu příležitost odpoutat se od toho strašlivého osudu, pro jaký byl zfabrikován.

Nyní ať je známo, že sledováním těchto procedur můžete značně zkrátit dobu, potřebnou pro zdlouhavý proces transformace, jen co jste pryč z této planety a zbaveni hmotného těla. Proto je nanejvýš výhodné pro každého řídit se a žít podle těchto principů, má-li se vyhnout typicky lidskému osudu vedoucímu do pekel, jakožto i urychlit proces transformace a vstupování do pravého života pozitivního stavu nebes. Právě pro tento důvod zformuloval Pán Ježíš Kristus výše popsané procedury.

4. Je nutné stálé prozkoumávání vlastních záměrů, motivujících a sloužících jako hybná síla pro všechny lidské činnosti. Záměry jsou výsostně důležitou věcí a ohledem na přežití lidského tvora. Jsou jediným platnost potvrzujícím faktorem při určování, v jakém rozsahu jedinec podlehne či podrobí se mrtvému životu negativního stavu.

Jak si vzpomínáte, kvalita duchovního života se ze stanoviska duchovního nemůže posoudit ze žádné jiné pozice. Lidský život se řídí dvojím standartem, rozpory a dvojsmyslností. Naneštěstí výsledky čili plody lidských aktivit jsou velmi bídným a nespolehlivým ukazatelem jakosti jejich niterného života. Přitom je to kvalita

niterného života, a ne její zevnější projev, co v tomto případě rozhoduje o tom, jak je nakloněn jakýkoliv nositel lidského života - zda ve směru pravého života či ve směru mrtvého života. Nikdo neví, někdy dokonce ani sám nositel lidského života o tom vědomě neví, jaké jsou pravé úmysly a motivační faktory lidské činnosti. V nejhlubším konečném smyslu jen Pán Ježíš Kristus ví přesně, čím jsou.

Lidští tvorové jsou velkými mistry podvodu a rozpornosti. Myslí, věří, pojímají a cítí jedním způsobem, ale zároveň se chovají, jednají a dělají věci způsobem zcela opačným. Někdo může být velkým vůdcem, který všelijak přispívá k blahobytu společnosti, přitom jeho důvody pro to, co dělá a čím je, mohou být zcela špatné. Anebo může se stát, že jedinec vyjadřuje, ukazuje a projevuje zevně svou lásku a ohleduplnost vůči jiným, avšak ve stejném okamžiku je niterně přeplněn nenávistí, opovržením a pohrdáním vůči těm samým lidským tvorům či situacím, jimž prokazuje lásku a úctu. Toť pravá povaha, lidského života.

Aby se vyhnulo této nebezpečné pasti, musíte se naučit, jak systematicky prozkoumávat své úmysly a motivace a jak se účinně zbavovat všeho, co je v nich nepatřičné a nízké. Není to snadnou úlohou, protože se na vás žádá, abyste se naučili, jak putovat do nitra pomocí prostředků a metod, popsaných v páté kapitole této knihy a v knize *Kdo jsi a proč jsi zde?*.

Navíc musíte si neustále uvědomovat, že žít lidským životem znamená nevyhnutelně to, že všichni máte nějaké nižší, sobecké a nerozumné úmysly a motivace při konání či chtění čehokoli, co děláte nebo si přejete. Toto je zakořeněné ve vašich genech. Lidský život byl záměrně takto sestrojen. Pročež je nemožné, abyste byli docela svobodní od stavu, jenž je integrální částí vašeho lidského života. Musíte být realistickými, co se týká možností a ohraničení lidského života. Co však můžete dělat, je aktivně se odtahovat od těchto nepříznivých stavů:

Nejdříve musíte přiznat, spatřit a uznat fakt, že většina vašich aktivit je otrávena nevhodným úmyslem a nepatřičnou motivací. Za druhé: musíte vyjádřit silnou touhu zbavit se jich, nebo aspoň mít nad nimi kontrolu do té míry, aby se jimi neovlivňovalo vaše rozhodování a činnosti. Za třetí: máte poprosit Pána Ježíše Krista, aby vám je pomohl odstranit z vašeho života a zaměnit je pozitivními atributy pravého života, aby se tak konaly věci v zájmu principů a pro žádné jiné důvody. Za čtvrté: stane-li se, že se bezděky přistihnete při konání něčeho pro špatné důvody, s podřadným záměrem a nízkou motivací, vyznáte před Pánem Ježíšem Kristem vzniklé problémy a poprosíte o milosrdnost a odpuštění. Za páté: máte eliminovat jakýkoliv pocit viny, jenž by mohl doprovázet vědomí takového nekalého skutku, a tak si odpustili sami sobě, aby se nemuselo neustále nosit břemeno té viny ve vašem srdci, a tak marnila vzácně cenná životní energie na pociťovány viny. Za šesté: očistíte se od všech takových stavů pomocí prostředků a způsobů, o nichž bylo psáno v knize *Kdo jsi a proč jsi zde?*. A za sedmé: poprosíte Pána Ježíše Krista, aby vás ochraňoval - jak jen možno - v podmínkách lidského života, a to všemi prostředky, abyste nesklouzli zpět do stejného typu postojů, pocitů, myšlení, úmyslů, motivací a chování.

Tak tedy - abyste se vyhnuli pasti lidského života, nastražené negativním stavem, radí se vám, abyste prováděli tuto nebo podobnou práci ***denno denně***. Pokud ji neděláte

denně, *spíše tak často v jednom dnu, jak jen prakticky možno*, tato past je nevyhnutelná. Nenechte se uspat ve víře, že vše jde hladce a krásně a že není zapotřebí konat nějakou práci v tomto směru, protože se cítíte nádherně. Toť ta past, která vás přivede k neblahým následkům. Ve skutečnosti, v poslední době se tato práce má dělat daleko častěji, než kdy jindy předtím, a to vzhledem k nebezpečné duchovní situaci, jež existuje v přítomné době na vaší planetě a která bude existovat ve zvětšující se míře až do chvíle, kdy negativní stav se úplně ujme vlády. Jediný způsob, jak se budete moci zachránit před tak vážnou a neblahou situací, je v tom, že budete konat práci tohoto typu několikrát denně.

Závažnost každodenního prověřování vlastních intencí a motivací se nemůže nikdy dost zdůraznit. Může-li se lidský život hodnotit a posuzovat pouze podle niterných záměrů, pak je zřejmé, že takové prozkoumávání a taková práce jedině zaručují, že jedincovy záměry jsou v souladu s pravými duchovními principy. To je něco, co může zachránit před záhubou mrtvého života negativního stavu, k němuž je lidský život přirozeně veden. Na neštěstí není v přítomné době žádná jiná cesta ven z této šlamastiky.

Když se vezme v úvahu typ života, v jakém jste, pak je pro vás všechny nevyhnutelné, abyste podlehli, z času na čas, neustálým (po 24 hodin denně) požadavkům, nátlakům a propagandě negativního stavu a jeho lidského života. V těchto dnech staly se metody negativního stavu v tomto ohledu daleko více přesvědčivé a vychytralejší, než kdy jindy. Již se vůbec neužívají staré šeredné a ošklivé prostředky a způsoby. Tyto jsou pouze pro primitivy. Na místo toho byly vymyšleny a rozličné duchovní, náboženské, morální, etické a ‚slušné' prostředky doprovázené zázračným uzdravováním a konáním lásky a soucitu a všemi možnými velkými znameními a divy (viz na přiklad knihu ‚Kurs zázraků'): ‚aby tak mohly svést, pokud možno, i vyvolené' (Matouš 24:24). Není snadno nenalítnout na tento druh návnad, zvláště vidí-li se nějaké pozitivní výsledky jejich práce.

Avšak, zde je opět ten háček: lidský život se nemůže posuzovat podle okamžitých výsledků práce lidských tvorů. Dlouhodobé výsledky, obzvláště projevené po jejich tělesné smrti, ty platí. Ale hlavně niterné záměry a důvody, proč se vše dělá - to je něco, co se doopravdy počítá.

Lidští tvorové v pohodlnosti zapomněli, co Pán ježíš Kristus řekl ve shora parafrázovaném sdělení v evangeliu Matoušově, kapitola 24, verše 24 a 25, kde se říká: ‚Hle, řekl jsem vám to předem.' Očividně jedním z rysů lidského života je velice krátká paměť a opojenost všemi těmi ‚zázračnými' skutky, prováděnými agenty negativního stavu (vlci v beránčím rouchu). *Mějte se na pozoru před těmito přesvědčivými léčkami!* Nebudete-li denně několikrát konat niternou pouť, pak je nebezpečí, že počnete naslouchat tomu, co přichází zvenčí a co umlčí tichý hlas, vycházející z vašeho nitra. Postupně dojde k tomu, že se to stane vaším denním zvykem - poslouchat to, co oni říkají, a ne, co říká vaše Nejniternější duchovní mysl. Následkem toho zapomenete prověřovat své záměry a motivace, a pak se velmi rychle octnete v otroctví a zajetí negativního stavu. Této pasti se můžete vyhnout, jestli se budete řídit dle těchto procedur.

5. Jako přímý důsledek denního prozkoumávání svých intencí a znalosti faktu, že nikdo mimo Pána Ježíše Krista neví, co jsou pravé intenční a motivační faktory lidského jednání - je nutno, abyste se za každou cenu vyvarovali soudit jiné v jakékoliv formě a podobě. Nejběžnější tendencí lidského života je ukazovat prstem na jiné, zatracovat je, odepisovat je a soudit jenom podle pozorování jejich zevního chování, s velmi nepatrným nebo žádným ohledem na niterné či duchovní důvody, proč se chovají tak, či onak.

Důležitým principem zde je přiznat a přijmout fakt, že každá lidská bytost má právo a výsadu jednat, či být taková, podle toho, jaký si vybere způsob svého jednání nebo bytí. Existuje mnoho důležitých důvodů pro tyto volby. Nikdo nemůže vědět o těch důvodech kromě samého jedince (většinou neuvědoměle) a Pána Ježíše Krista. Je to věcí niterné důvěrnosti každého jedince. Aniž takové lidské chování nepředstavuje zřejmé nebezpečí pro druhé, musí se přijmout tak, jak je, bez pokusu o souzení a odsouzení.

Náležitým duchovním postojem v tomto ohledu je být ohleduplným, chápajícím, přívětivým, uznalým, tolerantním a uvážlivým vůči lidským tvorům, tak jak jsou, aniž by se jim něco vnucovalo proti jejich svobodné vůli a volbě (výjimkou ovšem jsou případy vyložených vrozených zločinců, jejichž životním účelem je uvrhnout všechny ostatní do tenat životního stylu negativního stavu. V takových případech je vaší povinností se bránit proti podobným násilnostem).

Abychom opět zopakovali: tento princip je platný, pokud lidské chování není někomu či něčemu nebezpečné. Je-li tomu tak, pak je povinností vaší duchovní lásky držet na uzdě takové počínání pomocí zákonných a jiných zákroků, které jsou přístupné a přijatelné ve vaší obci či zemi.

Fundamentálním principem zde je vypěstovat postoj láskyplnosti, laskavosti, jemnosti a něžnosti, doprovázený zpytující moudrostí a intuicí v procesu sdílení těchto vybraných pocitů jiným a konání všeho v zájmu principu, neboť tak tomu má být. Je nutno neustále prosit Pána Ježíše Krista o darování schopnosti k tomu, aby se takový postoj vypěstoval a byl důsledně uplatňován ve vlastním životě. A opět, toto není snadno splnitelná úloha, vezme-li se v úvahu pravá povaha lidského života, jenž je vybudován na úplně jiných předpokladech. Přesto však, projeví-li se silně touha, vůle a úmysl být, konat a mít vztahy takto, je možno získat životní styl v souladu s tímto principem. Mějte na mysli, prosím, že jste-li s to vypěstovat a pevně ustanovit ve vašem životě všelijaké nenáležité návyky, pak v procesu těchže snah a téže energie dokážete nejen zlomit ty zvyky, ale i ustanovit druh takového chování, jaké je docela protichůdné vůči některým z vašich bláhových a destruktivních návyků. Ačkoliv je daleko snazší pro lidské tvory ustanovit negativní a sebeničivé zvyky - vždyť lidský život již svou povahou je přirozeně nakloněn tím směrem - přesto schopnost k provádění těchto věcí má sama v sobě pozitivní konotaci. Může se použít ke zlomení toho návyku a k vyvinutí životního stylu v souladu s pozitivními duchovními principy. Energie pro obě alternativy je stejná.

Jak si pamatujete, dokonce i mrtvý život negativního stavu existuje pouze proto, že existuje pravý život pozitivního stavu. Životní energie vyzařující neustále

z Absolutního pramene - Pána Ježíše Krista, je v případě negativního stavu zneužita pro údržbu mrtvého života. Nebýt tohoto faktu, žádný negativní stav by nikdy nemohl existovat. Toť důvod, proč je řečeno, že energie je stejná pro obě alternativy. Rozdíl je pouze ve směru a náklonnosti. Lidský život byl strukturálně tak zfabrikován, aby ‚přirozeně' tíhnul směrem k mrtvému životu negativního stavu. To předurčuje lidské tvory, aby si vypěstovali špatné a sebe-ničivé návyky snáze, než pozitivní postoje. Ze své pozice profesionála, Petře, víš velmi dobře, že tomu je vskutku tak.

To však neznamená, že lidé postrádají schopnost k překonání této nepříznivé situace. Kdyby tomu tak bylo, pak by nemohli mít žádný pocit viny a odpovědnosti ze svých činů. Lidský život na základě nutnosti jeho jsoucna a bytí, je plně vybaven všemožnými schopnostmi, z nichž je nejdůležitější schopnost změnit se. Tato schopnost prostupuje všemi formami sentientního života - pravého pozitivního života, mrtvého života negativního stavu i lidského života.

Máte si pamatovat, že negativní stav a jeho lidský život byl povolen, aby došel plodného dozrání jen pod jednou podmínkou - mít schopnost kdykoliv se změnit a zachovávat svobodnou vůli i svobodu výběru tak učinit. Žádné jiné podmínky by nebyly přijatelné. Jinak by se stalo, že lidští i jiní tvorové v peklech by byli uvězněni navěky v jednom stavu či životním stylu. Taková nemožná situace by byla v rozporu s pravou Přirozeností Pána Ježíše Krista. Kdyby tomu bylo tak, pak by nebylo třeba, aby se Pán Ježíš Kristus vtělil do negativního stavu. A nejen to: při takové nemožné situaci všechna práce Pána Ježíše Krista během pobytu na planetě Nula i ve všech peklech by byla marná, neproduktivní a nevedoucí nikam. Jaký by byl účel takové inkarnace a vstupu do pekel, jestli by tam nikdo neměl schopnost se změnit?

Nepřetržitá věčná spasitelská moc Pána Ježíše Krista je možná jenom proto, že jak v nejhlubších peklech pseudotvůrců, tak i u lidských tvorů na vaší planetě je zachován tento životně a osudně důležitý dar Pána Ježíše Krista - schopnost se změnit čili být znovuzrozen. Jak tvůj pokrevní a duchovní bratr Rev. Dr. Ivan D. Franklin, Petře, rád a správně říká: ‚Člověk dědí nutnost přerodu.'

Takže majíce tuto schopnost a těšíce se z ní, nemají lidští tvorové žádnou omluvu pro pokračování ve svém ničivém a sebeničivém životním stylu. Jsou úplně schopni změnit se a zlomit své návyky v tom či onom chování.

Z tohoto důvodu každý se může naučit stát se milujícím, moudrým, laskavým, jemným, ohleduplným, chápavým, tolerantním, respektujícím, oceňujícím a přijímajícím druhé takové jací jsou, bez odsuzování, zatracování, spílání, bez odepisování někoho a ukazování na něj prstem. Naučíte-li se jednat takto, pak snadněji přežijete lidský život.

6. Jako každý v pravém životě stvoření Pána Ježíše Krista, tak i lidská bytost není opuštěna. Je neustále ve společnosti jiných lidských bytostí. Tento fakt vyžaduje u každého, aby si vytvořil určitý postoj i vztah vůči jiným. V pravém duchovním významu tohoto faktu je vztahem nejvhodnějším a nejsprávnějším ten, který se řídí principem ***společného jmenovatele***. Co či kdo je společný jmenovatel všech sentientních entit bez ohledu na to, v jakém životě přebývají? Jak je zřejmé z řečeného ve shora uvedeném bodě č.5, je to ***schopnost volit a změnit se***. Schopnost volit a měnit se je

jedním z nejvýznačnějších činitelů veškerého sentientního života. Zahrnuje v sobě Zákon svobody a nezávislostí formulovaný dříve. Bez schopnosti činit výběr a podstoupit změnu by se žádný sentientní život neudržel. Vždyť je založen na principu sdílení, dávání, přijímání, vzájemného oplácení atd., a to v zájmu samotného principu. Tento princip požaduje, aby život všech sentientních entit byl vybaven schopností volit a měnit se.

Tajemství v této situaci je fakt, že schopnost volit a měnit se je podstatou samotného života všech sentientních entit bez ohledu na to, jaký je to život (pravý, mrtvý či lidský život včetně nesentientního, který závisí na této schopnosti sentientního života).

Toto je jedna z nejdůležitějších schopností - je darem života od Pána Ježíše Krista, který/která je v Absolutním stavu a procesu Absolutní volby a změny. Toť jeho/její Tvůrčí princip. Avšak tento fakt obsahuje jiné velké tajemství. ***Pán Ježíš Kristus je přítomen v každém bez ohledu na to, jak je dobrý či zlý, a to v této jeho schopnosti volit a měnit se***. Kvůli tomuto fundamentálnímu faktu ***je společným jmenovatelem všech sentientních entit i lidských tvorů sám Pán Ježíš Kristus***.

Tento faktor ustanovuje vhodná duchovní pravidla, na nichž jsou vybudovány všechny lidské vztahy, jakožto i vztahy všech sentientních entit bez výjimek a výhrad. Princip tohoto vztahu může být formulován v následujícím ustanovení:

> ***Navazujte vztah jdoucí od Pána Ježíše Krista ve vašem nitru k Pánu Ježíši Kristu v nitru jiných. Milujte Pána Ježíše Krista v sobě a milujte Pána Ježíše Krista v jiných. V takové lásce je její pravá moudrost***.

Takto se můžete vyhnout milování a schvalování všeho zlého, nepravdivého, neřestného a zvráceného v lidských tvorech. Jelikož nic povahou protivného není v Pánu Ježíši Kristu, pak tím, že Jej/Ji milujete v sobě i v jiných, odvrhujete negativní stav s jeho zly a nepravdami. Milovat sama sebe a svého bližního ve skutečnosti neznamená nic jiného, než milovat Pána Ježíše Krista v sobě a ve vašem bližním. Tou láskou potvrzujete svoji pravou totožnost i pravou totožnost svého bližního. Pravá totožnost může přicházet jenom od Pána Ježíše Krista. Všechny jiné tak zvané totožnosti, viděné v mrtvém životě i v lidském životě, jsou uměle zfabrikovány a navršeny na pravou identitu, která je jimi uvězněna a jejíž funkce se jimi znemožňuje. Bez takových falešných identit se lze zcela obejít. Takže máte ve vztazích s jinými lidskými tvory brát v úvahu faktor volby a změny, který je v každém obsažen a ve kterém je přítomnost Pána Ježíše Krista. Mít vztahy z jiné pozice vede k mrtvému životu negativního stavu. Negativní stav je vybudován na vztazích, které v žádné pozici nevyvěrají z Pána Ježíše Krista. Namísto toho jsou vybudovány na principu vztahovosti ‚ode mne ke mně v jiných'. ‚Ke mně v jiných' znamená, jak jakýkoliv vztah může být prospěšný mně. To také znamená, že jiní jsou zde kvůli mně, takže já je mohu využívat a zneužívat podle libosti. Žádný jiný ohled neexistuje v mrtvém životě negativního stavu. Toť jeden z mnoha důvodů, proč je mrtvý. Jiní jsou užíváni pro vlastní nízké účely. A protože všichni to dělají se všemi, jsou všichni mrtví. Jediná věc, která jim poskytne jakýsi náznak toho, že jsou žijící a naživu, je jejich schopnost volit a změnit se. V této specifické schopnosti je přítomnost Pána Ježíše Krista v nich. Ovšem oni zapírají a odmítají tuto přítomnost. Tímto skutkem účelně a bláhově vylučují svou

přítomnost v Pánu Ježíši Kristu, a tak sami sebe dělají mrtvými. Pravé bytí naživu a žití je možné pouze díky této reciproční přítomnosti. Jedinec může být přítomen v Pánu Ježíši Kristu, a tedy být živým, jenom vtom případě, uzná-li, potvrdí-li a přijme-li fakt, že Pán Ježíš Kristus je v něm. Není jiné cesty.

Když jednou přiznáte, že máte Jeho/Její přítomnost v sobě a že vaše přítomnost je v Něm/Ní, pak vytvoříte společný jmenovatel svých vztahů k jiným, od Pána Ježíše Krista ve vás k Pánu Ježíši Kristu v jiných. Takovýmto konáním budete moci snadno přežít lidský život.

7. Když jednou získáte plné pochopení toho, co je život - jak je zjeveno v této knize - a jakmile si uvědomíte, že veškerý život je a existuje volbou a schopností se měnit, tak je na vás, abyste ustanovili vhodný postoj vůči samým sobě a vůči svému osobnímu a soukromému životu. Jde o záležitost sebezacházení a sebevztahovosti, jež byla rozsáhle prodiskutována v knize *Poselství z nitra*.

V souvislosti s tímto principem se požaduje, aby se poznal fakt, že váš život v lidském životě má nějaký důležitý účel. I když nejste schopni vědomě jistě znát, jaký je účel vašeho života v lidském životě, přesto tento velmi důležitý účel má. Jinak byste nebyli naživu a žijícími v podmínkách, v situaci a ve stavu, v jakých se nacházíte.

Byť se zdržujete v lidském životě jenom na chvilku, váš lidský život slouží důležitému účelu. Toto uvědomění vyžaduje, abyste vypěstovali vhodný a správný vztah sami k sobě, máte-li úspěšně přežít lidský život. Nejdůležitějším aspektem této sebevztahovosti - ze stanoviska principu volby a změny - je převzetí plné zodpovědnosti za vlastní život a za všechno, co se s ním přihodí. Jste na planetě Nula a v lidském životě v důsledku vlastní volby. Nehledě na to, zda si vědomě pamatujete či nikoliv, že jste si to vše sami svobodně zvolili, přesto ať je vám známo skrze toto Nové zjevení Pána Ježíše Krista, že to byl váš výběr. Tím, že jste provedli takový svobodný výběr, jste povinni ujmout se zodpovědnosti za všechny důsledky, následky a výsledky té volby. Jak si vzpomínáte, bez nich váš život nemůže potvrdit svoji platnost.

Aby se tudíž mohlo vyhnout léčkám mrtvého života negativního stavu, nemáte nikdy nikoho obviňovat, a to žádným způsobem ani v žádném případě za nic, co se děje ve vašem životě v daném okamžiku a na daném místě, nehledě na to, jak moc se to zevně jeví, že někdo jiný je příčinným faktorem událostí ve vašem životě. Pamatujte si, že svou vědomou či nevědomou (většinou nevědomou) volbou dostáváte se do situace nebo se přivádíte do stavu, v němž zakoušíte, poznáváte a účastníte se všeho, co se vám přihodí. Proto jenom vy jste zodpovědní za vlastní život. Nikdo nemůže od vás převzít tuto zodpovědnost.

Jak si vzpomínáte z předešlé kapitoly, je mrtvý život negativního stavu založen i na popření a odmítnutí jakékoliv zodpovědnosti za cokoliv a na výčitkách a obviňování a na zavádění či svádění své šlamastiky na někoho a něco. Neujímáte-li se po právu zodpovědnosti za všechny aspekty vlastního života, pak podporujete negativní stav. Skončíte v mrtvém životě.

Pokud si vzpomínáte, přirozenost lidského života byla zfabrikována takovým způsobem, aby se usnadňovalo jeho hostitelům vyhýbat se zodpovědnosti a vždy nalézat nějakou vnější omluvu za své činy. Tendence zde je projektovat nebo přesunovat vinu a zodpovědnost na někoho či něco jiného. Projekce a posunutí viny jsou přirozenými průvodními jevy lidského života.

Tím, že máte schopnost volit a měnit se, můžete se vyhnout této léčce převzetím plné zodpovědnosti za vlastní život. Tímto způsobem lidský život se může přežít bez podlehnutí jeho převrácené, zfalšované a zprzněné povaze. Taková zodpovědnost vyžaduje odpovědný postoj, správné sebezacházení a sebevztahování. Především má se uznat a akceptovat fakt omezenosti, izolace a separovanosti lidského života. Tím, že jste nositelé lidského života, musíte vzít v úvahu vlastní ohraničené potenciály, schopnosti a nadání. Za druhé: máte fungovat plně v rámci svých potenciálů, schopností a ohraničeností, aniž byste se podceňovali či přeceňovali. Za třetí: máte být spokojeni a těšit se z toho, z čeho sestáváte, a ne dychtit, nezřízeně toužit a horoucně si přát něco, co není obsahem vaší bytosti. Jsou přece určité meze toho, co lidský život může nabídnout. A i to, v těch mezích je převráceno, zprzněno a zfalšováno. Za čtvrté: máte zacházet sami se sebou s respektem a sebeuznáním, vědouce, že jste nositelé společného jmenovatele všeho - volby a změny, v nichž je přítomnost Pána Ježíše Krista. A za páté: máte vše to konat ne pro žádné jiné důvody, než kvůli samotným principům, neboť takto konat je správné.

Budete-li ve všem takto postupovat, pak se zdárně vyhnete léčkám mrtvého života negativního stavu v rámci lidského života. Tak se vám podaří úspěšně přežít lidský život.

8. Povaha lidského života se projevuje svou jednostranností a zkřiveností, nevyrovnaností, přeháněním, kymácením od jedné krajnosti k druhé. Pro tuto jeho povahu je nesmírně důležité, abyste se naučili vyhýbat se zmíněné pasti tím, že budete nepřetržitě držet v rovnováze všechny aspekty svého života. Proces takové práce byl rozsáhle vylíčen v knize *Chápání a naplnění vašeho pozemského života*, kam se čtenář této knihy odkazuje.

V souvislosti s tímto bodem je nutno si uvědomovat tento fakt o lidském životě a vypěstovat sklon, potřebu a touhu ke zdolání této situace.

V nejzazším smyslu, může pouze Pán Ježíš Kristus, z pozice Své Absolutní přirozenosti, přivést do rovnováhy život kohokoliv. Pročež se vám radí, abyste požádali Pána Ježíše Krista ve vás (pamatujte, že je přítomen ve vaší schopnosti volit a měnit se!), aby vám pomohl získat zdravější postoj vůči vlastnímu životu. Musíte se naučit o to prosit. Pán Ježíš Kristus, tím, že respektuje vaši svobodu volby a váš osobní životní styl, zdráhá se něco pro vás dělat, nepožádáte-li o to sami. Jinak by narušoval Zákon svobody výběru. Změna jakékoliv situace může nastat jenom v tom případě, zvolí-li se svobodně ji změnit. Tedy je nutno, abyste přistoupili k Pánu Ježíši Kristu s prosbou, v níž byste uvedli, že byste rádi žili životem vyrovnanějším a duchovně vhodnějším.

Avšak je nutno, abyste stále měli na zřeteli fakt, že vinou samé své povahy je lidský život nadělen určitými ohraničenostmi, co se týká procesu jeho rovnováhy. Plná

vyrovnanost, jaká je v pravém životě pozitivního stavu, nemůže se nikdy docílit v rámci lidského života, pro ten prostý důvod, že byl záměrně tak uspořádán, aby byl nevyrovnaný. Jinak by negativní stav nemohl zobrazovat důsledky, následky a výsledky své pravé povahy. Není možný žádný negativní stav ve stavu vyrovnanosti.

Již tím, že dlíte v lidském životě, nacházíte se ve stavu nerovnováhy samotné. Volba účastnit se lidského života byla volbou účastnit se života nevyváženosti. Tato situace se nemůže úplně překonat, dokud prodléváte v lidském životě. Nicméně může být zmírněna, modifikována a značně pozměněna posunutím směrem k vybalancovanému spektru.

Tím, že budete věnovat stejnou pozornost všem aspektům svého života - od nejniternějšího duchovního aspektu přes prostřední duševní aspekt až k nejvíce zevnímu aspektu, budete moci zdolat devastující přirozenost lidského života, projevující se nepřetržitou jednostranností či uhýbáním a nevyvážeností.

Naneštěstí struktura lidského života na vaší planetě je taková, že vás činí zcela závislými na činitelích, kteří se zdají být mimo vaši kontrolu. Musíte jíst, pít, oblékat se, mít kde bydlet atd. Všechny tyto faktory vyžadují peníze. Peníze jsou krví života negativního stavu - jsou falešnou duchovností. Abyste mohli mít peníze, musíte se věnovat určitým pracovním činnostem. Tyto činnosti a zabývání se obstaráváním živobytí; placení účtů (vše něco stojí!) atd., okrádá vás o většinu času a nutí vás, abyste žili jednostranným, nevyváženým lidským životem. Toť záměrná nástraha negativního stavu na lidský život, aby tak držel lidské tvory ve svých spárech. Na konci dne vaše fyzické tělo je tak zdoláno únavou, že sebou hodíte na postel a jdete spát nebo jste s to jen se dívat na televizi, nemajíce čas ani energii, abyste mohli pečovat o jakékoliv jiné aspekty svého života. Příští ráno se probouzíte přesně takovými, jakými jste byli předešlého dne. A toto se táhne stále stejně až do chvíle, kdy ‚natáhnete bačkory', abychom použili lidového rčení, nebo až půjdete do důchodu. A to ještě máte štěstí, budete-li moci jít do penze a zbude vám ještě dost let, abyste mohli dělat něco tvůrčího a v zájmu vybalancování života.

Je samozřejmé, že běžnou tendencí po odchodu do penze je vrhnout se do opačné krajnosti. Konec konců lidský život je vybudován na extrémech. Jeden se věnuje všemožným odpočinkovým aktivitám a všelijakým ‚koníčkům', aniž by bral v úvahu jiné aspekty vlastního života.

Aby se vyhnulo této situaci - aspoň do určité míry - je nutno trénovat využití volného času - během oběda, o dopoledních i odpoledních pracovních přestávkách, jakož i velmi brzo ráno a krátce po práci, k vcházení do nitra a prozkoumáváním potřeb jiných aspektů vlastního života způsobem, jaký se popisuje v knize *Chápání a naplnění našeho pozemského života*.

Toť jediná cesta, jak se vyhnout pasti negativního stavu, vložené do života lidských tvorů. Ovšem takové praktické pokusy o vyrovnávání života v míře co možná největší, za okolností a v rámci ohraničeností lidského života, budou mít daleko větší hodnotu po odchodu z lidského života. Takové praktikování napomáhá k ustanovení životního stylu v souladu s přirozeností pravého života pozitivního stavu a dovoluje, aby se do

něj vstupovalo daleko rychleji, bez potřeby setrvávat v mezisvětě duchů příliš dlouho. Takže vykonávat tuto věc v zájmu samotných principů má mnohé výhody věčného charakteru, nejen pro omezený lidský život. Toť jedna z cest, jak přežít lidský život.

9. Ve srovnání s pravým životem, prodlévání v lidském životě je složité a obtížné. Tato situace vyvěrá z faktu, že lidský život je vymezen, izolován a separován od všeho a všech v jiných projevech života. Lidští tvorové jsou připoutáni k životu, jaký je sotva vhodný pro přežití na planetě Nula. Pouze atmosférické, ekologické a biologicko-chemické podmínky jeho těla jsou sto udržovat lidský život na živu a žijícím. Žádné jiné okolnosti a podmínky nejsou vhodné pro život lidských tvorů. Ti nemohou opustit svou planetu, aby jejich fyzická těla nepodlehla úplné zkáze v kosmickém vakuu či v podmínkách existujících na jiných planetách, dokonce již v oblasti jejich vlastní sluneční soustavy. Aby mohli přežít za takových okolností, musí nosit velice těžkopádné zařízení, omezující je ještě více v pohybu a jejich činnostech. Tyto a ještě mnohé jiné obtíže a komplikace jsou specifické pro lidský život.

Aby se to ještě více nekomplikovalo a nedělalo ještě obtížnějším, radí se, aby každý konal jen tolik, na kolik je nadán, bez mrhání energie na něco, pro co nemá nadání. Účelem zde je soustředit všechny životní energie na vyvinutí potenciálů a darů do největší plnosti jejich kapacity, aniž by se očekávalo více, než může být docíleno v rámci přírodní omezenosti osobního života.

V souvislosti s tímto bodem jde o dvojí záležitost. Za prvé: určit, jak, pro co a pro koho jsou tato obdarování, tyto schopnosti a životní energie použity. Slouží dobrému účelu? Anebo jsou využívány k zvěčňování negativního stavu? Uskutečňují se v zájmu principu, s dobrým a pozitivním úmyslem, pro správný důvod a s náležitou motivací? Anebo jsou zneužity ve službách zla a nepravd, vedoucí k mrtvému životu negativního stavu? Za druhé: plní se každodenní povinnosti a závazky v rámci vlastních vloh, schopností a darů podle všech schopností, s nerozdělenou pozorností, s radostí a potěšením a v zájmu principu, anebo jsou jen zátěží, břemenem, rutinou a monotónností všedního života, které se musí vykonávat kvůli přežití?

Náležitým duchovním přístupem, jaký podkopává negativní aspekt lidského života, dávaje mu jakési pozitivní spoluoznačení, je dělat vše nejlépe v jakékoliv situaci a práci, při každém zaměstnání a povolání, při jakékoli povinnosti a ve všem ostatním, co máte, v zájmu principu, neboť to je to pravé a tak tomu má být. Činí-li se to, pak je možné úspěšně přežít lidský život a zároveň se buduje dobrá a pevná základna k vstupu do pravého života, až se opustí lidský život. Aby se vypěstoval tento životní styl, jest nutno pečlivě hodnotit vlastní život s ohledem na zmíněné záležitosti a sledovat, co by se mohlo učinit pro zlepšení vlastní situace v tomto ohledu. Věrným vykonáváním vlastních životních povinností a závazků v zájmu principu činíte svůj život méně obtížným a méně komplikovaným. A toto jej dělá ještě více schopným přežití.

10. Jeden z hlavních činitelů, které udržují mrtvý život negativního stavu naživu, je jeho strnulost a intolerance vůči novým ideám, konceptům a změnám. Negativní stav je rád takový, jaký je. Jediný směr, jaký toleruje, je směr, v němž se stává více záporným. Být více negativním nevytváří žádnou změnu či rozdílnost. Zlo a nepravda jsou zlé a

nepravdivé bez ohledu na to, v jakém stavu či stupni. Jinými slovy: povaha negativního stavu je být zabedněné mysli.

Lidský život byl sestrojen tak, aby v něm nesmírně obtížně nebo jen velmi pomalu docházelo k význačným změnám, zvláště a hlavně v lidské mysli a v lidských postojích, jednáních a systémech víry, kde na změně nejvíce záleží. Jedinou změnou a jediný pokrok, jaké negativní stav a lidský život podporují a podněcují, je v oblasti technologie a vědy, neboť tyto jsou pouze zevního rázu a slouží účelu negativního stavu - rozšiřovat sféru jeho vlivu co možná nejdále a nejhlouběji. Pro tuto povahu lidského života, je lidským tvorům velmi zatěžko změnit své názory, mínění, systémy víry, náboženství, filosofie a cokoli v tomto ohledu. Mají sklon lpět urputně na přivlastněném systému. Tímto se stávají bytostmi se zabedněnou myslí a často jsou nenávistnými vůči všemu, co není součástí systému jejich víry. Můžete to vidět v celé historii lidského života, v jejímž průběhu se lidští tvorové nepřetržitě navzájem zabíjejí, neboť vyznávají či věří v rozdílné ideje nebo náboženství nebo jiného Boha či co všechno tam mají.

Toto je velice nebezpečná situace. Jsouce takovými, mají lidští tvorové malou šanci dostat se ven ze spárů negativního stavu a jeho mrtvého života. Takto si tedy přivlastňují lidští tvorové životní styl negativního stavu, a tím se automaticky odsuzují k pobytu v peklech. Abyste se mohli vyhnout této situaci, radí se vám, abyste činili dvě věci:

Za prvé: mějte vždy mysl otevřenou, buďte flexibilní a hotoví ke změně, kdykoliv je toho třeba. Za druhé: nikdy se neztotožňujte rigidně se žádnými názory, míněním, náboženstvím a systémy víry v lidském životě, které jsou s to uzavřít vám možnost duchovní progrese a získání a chápání skutečné pravdy.

Jak si pamatujete, realita pravého života je v nepřetržitém procesu změny, modifikování, novosti a všeobecného pokroku. Nestagnuje, jak to dělá negativní stav. Ustrnulé, nezměnitelné, dogmatické a doktrinářské názory, pojmy a ideje jsou životem negativního stavu. Nikdy se v tomto ohledu nemění. Jsou proto stagnující zplozeny mrtvým životem negativního stavu. Vylučují přítomnost Pána Ježíše Krista, zvláště v Jeho/Její revoluční Nové přirozenosti.

Jeden z hlavních faktorů, přivádějících negativní stav k šílenství a zuřivosti, je změna v Přirozenosti Samého/Samé Pána Ježíše Krista. Protiví se, popírá a zamítá ji co nejzlomyslněji a nejprudčeji, protože podkopává samý život negativního stavu - jeho strnulost a stagnaci.

Přijetí Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista znamená, že budete mít svou mysl otevřenou a budete připraveni vnímat, rozlišovat, chápat a dostávat nové aspekty Absolutní pravdy Pána Ježíše Krista, zjevované v postupných krocích. Toť nejúčinnější, nejvýkonnější a nejúspěšnější způsob, jak přežít radostně lidský život a jeho duchovní, duševní a genetickou džungli.

11. Jak již bylo uvedeno několikrát dříve, jednou z hlavních charakteristik lidského života je dvojí standart a rozpory, na nichž je vybudován. Pouze lidští tvorové jsou

schopni si myslit jednu věc a říkat pravý opak; cítit jedno a vyjadřovat opačné; znát, co je pro ně náležité a správné, a přece se chovat v rozporu s tou znalostí; znát, co je dobré a pravdivé, a přesto nadále být zlými a žít životem nepravdy. Žádná jiná sentientní entita kdekoliv jinde neprojevuje takovou ohavnost. Toto je nejobtížnější záležitost pro lidský život a jeho nosiče. Lidští tvorové jsou tak na toto navyklí, že žádná možnost jiné modality žití pro ně není myslitelná. Při vstupu do duchovního světa po fyzické smrti svých těl jsou šokováni takřka až k z bláznění, jakmile objeví, že více již nemohou skrývat pravou povahu a způsob svého myšlení, cítění a svých záměrů. Všechno je tam otevřené.

Protože nemají již déle žádnou možnost tajit své úmysly, myšlenky a city, mnozí z nich se stávají zuřivými a rebelují proti takovému uspořádání. Tímto činem si automaticky volí pobyt v nějakém z pekel, kde tvorové s podobnou povahou tvoří vlastní společnost, jež se snaží nejhorším možným způsobem pokračovat v podvodné modalitě svého bývalého lidského života. Toto je nejpaličatěji zachovávaný kámen úrazu lidské schopnosti duchovního pokroku.

Pravý život pozitivního stavu nesnáší dvojí normu a rozpornosti. Ba ani nelze se dostat do jeho těsné blízkosti s takovým typickým lidským postojem. A přece je tento postoj přímo zabudován do struktury lidské mysli a do všech genů nervové soustavy. Lidští tvorové jsou tak násilně omezeni, ‚sdrátováni' či uzpůsobeni od samého okamžiku svého početí. Neznají žádný jiný život. Nemají žádnou zkušenost žití za jiných okolností. Od samého nejranějšího dětství, ba ve skutečnosti již od prvního dne svého fyzického narození, jsou trénováni k tomu, aby uměli skrývat své pravé myšlenky, city, emoce a úmysly a aby dovedli předstírat, že myslí, cítí a mají v úmyslu činit něco jiného. Jsou tak nalaďováni, tak se jim vymývá mozek, a naznačuje se jim, aby se chovali tímto způsobem. ‚Není to hezké říkat, co cítíš! Nehodí se, aby muž brečel! Není pěkné o tom povídat!' To jsou výroky, kteréž doprovázejí lidský život od kolébky až do hrobu.

Aby tedy lidští tvorové mohli přežít, učí se předstírání a přetvářce. Být takovými je pro ně tak přirozené, jako dýchání. A v určitém bodě jsou tak dobře natrénováni v tomto způsobu života, že si už dále nevšímají diskrepancí, rozporů, předstírání a dvojích standardů ve svých životech. Jakmile se dostanou až tak daleko, pak situace se stane pro ně duchovně nebezpečnou. Bude to jistá cesta k mrtvému životu negativního stavu.

Aby se bylo možno vyhnout této nanejvýš zlořádné, vychytralé a účinné pasti, pak je nutno přistoupit k znovunacvičení se v tom, jak sladit své city, myšlenky, emoce a úmysly s vlastním jednáním, vlastními skutky a postoji. Ale toto je věru jeden z nejtěžších úkolů. Pocítíte-li na příklad nutkavost vyjádřit pravé pocity a myšlenky o svém šéfovi, kterého nemůžete vystát a který vám nepřetržitě leze na nervy, můžete ztratit práci a živobytí. Tak přece nepřežijete. Toť důvod, proč musíte znovu natrénovat způsob myšlení a cítění, jak bylo nahoře ukázáno. Začnete-li myslet a cítit o jiných lidských tvorech i o svém šéfovi v pozitivním duchu a dobrodušně - bez ohledu na to, jak jsou zlí či špatní, nehledě na to, jak jste podle zevního uvážení v právu, pak nebude vůbec zapotřebí cokoliv předstírat. To, jak ustanovit tento druh unifikace všech aspektů mysli a chování, má co činit s tím, jak se stýkat s jinými lidskými tvory způsobem popsaným shora v bodě šestém. Milujte je a myslete na ně pozitivně kvůli

Pánu Ježíši Kristu v nich - v jejich schopnosti volit a měnit se. Tak se stane, že všechny vaše záměry budou nově namířeny k Pánu Ježíši Kristu, a ne na jejich negativní osobnosti a ošklivé chování.

Znovu se musí zdůraznit, že toto není snadné a vyžaduje mnoho úsilí. Avšak požádáte-li Pána Ježíše Krista, dlícího ve vás, pak uspějete ve svém usilování. Avšak, jako u všeho jiného, prosba se nemá učinit pro jiný důvod, než v zájmu samotného principu, neboť to je tak správné a vhodné a protože tak tomu má být. Jinak to nebude působit. V tomto ohledu je radno požádat Pána Ježíše Krista, aby vám pomohl ustanovit nejdříve stálý postoj, při kterém by se vše konalo jenom v zájmu samotných duchovních principů. Tak se stane, že se vyhnete léčkám negativního stavu při požadování věcí kvůli něčemu jinému. Tento bod poukazuje na to, jak je důležité, abyste pracovali nad svým přetrénováním se do modu myšlení, cítění, chtění, zamýšlení a chování, má-li se přežít lidský život a máte-li se vyhnout za každou cenu jeho rozporům, předstírání, dvojím standardům a přetvářkám.

12. Jinou léčkou mrtvého života negativního stavu pro lidský život jsou lidské sklony budovat všemožné tradice, obyčeje, kultury, náboženství, instituce a organizace, které se samy sebou stávají posvátnými. Jakmile se takové útvary ustanoví, pak ovládnou a ovlivňují lidský život ve všech jeho aspektech, diktujíce svá pravidla, zákazy, tabu a početná omezení, která ohraničují lidský život v jeho vnímání i projevu do nejkrajnějšího stupně.

Tím, že lidé nemají žádný přístup ke své duchovní mysli či k pravému životu pozitivního stavu, rodí se v úplné nevědomosti, takže se musí učit pomocí zevnějších prostředků. Nemají tedy přístup k zákonům, regulím a principům, které jsou zakořeněny v každé pozitivní entitě od samého okamžiku jejího početí. Pozitivní sentientní entity nepotřebují, aby jim někdo říkal, co mají dělat, neboť to vědí ze svého nitra od samého okamžiku vdechnutí jejich osobního života.

S lidskými tvory tak tomu není. Nic neznají vědomě, co se nejdříve nenaučí ze zevnějšku. Toto je neobvyklé, nepřirozené, abnormální, patologické, nemožné a prapodivné uspořádání lidského života. Jak bylo již mnohokrát řečeno, je lidský život uzpůsoben přesně takto za tím účelem, aby se jim zobrazil život nevědomosti. Při uspořádání tohoto druhu stává se zcela přirozeně, že se lidští tvorové shromažďují dohromady a formálně organizují, zavádějíce pravidla a nařízení, která jsou povinni zachovávat. Když tak nečiní, jsou trestáni. Takto se jejich nestvůrné systémy stávají pastí, omezující stále víc lidský život samotný ve všech jeho aspektech. Nestačí, že lidští tvorové jsou omezeni, separováni a izolováni ve svém jsoucnu a bytí, musí se ještě dávat dohromady a organizovat do všemožných uskupení a jimi se ještě více ohraničovat, spoutávat a zotročovat pomocí směšných pravidel, místních nařízení, předpisů, výroků, tabu a čeho všeho, co mají. Tím, že to dělají, upadají lidští tvorové stále více do pasti mrtvého života negativního stavu. Toto platí dvojnásob, ba trojnásob pro lidské náboženské organizace a církevnictví, jež se staly peleší démonů, ďáblů, satanů a všech negativních duchů a agentů negativního stavu.

Abyste mohli přežít tento druh lidského života, radí se vám, abyste se distancovali všemožně od všech lidských institucí a organizací, zvláště pak od těch, co mají

náboženskou povahu, a omezili se na členství v těch, které jsou nutné pro vaše přežití a které jsou neutrální či týkají se vašeho povolání či zaměstnání. S ohledem na toto požádejte Pána Ježíše Krista o radu, do které organizace patřit je pro vás bezpečné, pokud vůbec do nějaké. Nicméně, nyní Pán Ježíš Kristus prohlašuje, že - počínaje tímto datem - patřit do jakékoliv lidské náboženské organizace či církve - ať je jakákoliv - může být nebezpečné pro vaše duchovní zdraví. Žádná z nich neuctívá, nepodporuje ani neučí o pravé Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista, jediné, na které se může budovat pravý duchovní život. Toto zvláště platí pro toho, kdo čte tuto knihu. Jestliže někdo, i po přečtení této knihy, bude lpět na starých lidských náboženských tradicích, ať jsou jakékoliv, tyto se mohou pro něj stát nebezpečnou duchovní léčkou. Ve vlastním zájmu, kvůli přežití lidského života i v zájmu vašeho po něm následujícího života, radí se vám, abyste se úplně distancovali od všech tradičních náboženských soustav. Ovšem, výběr je váš. Ale také následky.

13. Jak si pamatujete z předešlého, jednou z charakteristik lidského života je, že v něm není nic jistého. Podíváte-li se na lidský život velmi pozorně, zjistíte, že jedinou jistotou v něm je nevyhnutelnost lidské smrti. Je to skličující výhled, neboť nikdo s jistotou neví, co se stane po smrti. Mnozí lidští tvorové věří, že život začíná i končí s jejich lidským životem na planetě Nula. Odmítají či popírají zmínku o životě po lidském životě. Na druhé straně ti, co věří v takový život po lidském životě, mají o něm - jako vůbec o všem ve svém typickém lidském životě - velice protichůdné ponětí. Křesťané věří jinak než buddhisté; buddhisté jinak než muslimové; mohamedáni jinak než hindové; atd. Pak jsou četné zprávy o událostech života po smrti lidí, kteří byli klinicky mrtvými a kteří se vrátili zpět do lidského života s všelijakým prohlašováním o svých zvláštních zážitcích. Nic z těchto prohlášení či různých vědeckých či náboženských názorů se nemůže platně potvrdit či verifikovat žádným lidem přístupnými prostředky. Takže situace je taková, že než aby se získal aspoň nějaký stupeň jistoty, přináší se ještě větší dávka nejistoty a zmatku.

Proto se stalo, že dokonce i lidští tvorové, co pevně věří v život po lidském životě, nečiní nic anebo jen velmi málo v zájmu své věčné budoucnosti. Jediné, o co se neustále starají, je jejich fyzický život na planetě Nula. Tráví svůj lidský život tak, jako by již nikdy neměli znovu žít. Toť typický rozpor v lidském životě - slovy vyjádřit něco, avšak chovat se úplně protichůdně ve srovnání s tím výrokem. Věří v po-lidský život, avšak chovají se a jednají, jako by nic takového neexistovalo.

Nejistota lidského života v tomto, jakožto i ve všech jeho jiných aspektech, byla záměrně vestavěna do samé struktury lidského života.

Kdyby lidští tvorové si byli jisti obzvláště v tom co očekávat po opuštění lidského života, pak by věnovali více pozornosti svým životům a byli by ochotněji nakloněni vnášet více rovnováhy do svého lidského života. To by vytvořilo smrtelnou situaci pro negativní stav, neboť mnozí lidští tvorové by nadále nechtěli pokračovat v životním stylu, který vede k mrtvému životu. Avšak při malinké či žádné jistotě o tom, že něco podobného existuje, věnují lidští tvorové pramálo, ba ani trochu pozornosti tomu, co má přijít po smrti jejich tělesné schránky. Vůbec se tím nezabývají. A pokud ano, pak jenom dočasně, v době, kdy někdo z jejich blízkých umře nebo kdy sami vážně onemocní. Avšak jak dny běží, postupně zapomenou na takové myšlenky a jsou zpátky

přesně u těchže starých zvyků nedělat nic konstruktivního pro svůj budoucí život po lidském životě. Takto se plně podřizují požadavkům negativního stavu.

Abyste se vyhnuli této nebezpečné pasti, radí se vám, abyste uvážili všechny faktory svého života, včetně faktoru vašeho budoucího života po lidském životě čili po smrti vašeho fyzického těla čili tělesné schránky. Lidští tvorové mylně věří, že myslet na fyzickou smrt je velmi nezdravé. Z pozice, ze které sledují fenomén smrti, je to, samozřejmě, nezdravé. Dívají se na ni ze stanoviska strachu, úzkosti, ustaranosti, myslíce, že jde o konec všeho, co jim je tak familiárně známo a co je tak pohodlné. Takže se pečlivě vyhýbají tomuto předmětu.

Při uvážení faktoru života po lidském životě, radí se vám, abyste se na smrt dívali z úplně jiné perspektivy. Především, máte věřit, že existuje život po lidském životě s plným zachováním sebeuvědomění, vašeho ‚já jsem' se všemi vašimi myšlenkami, city, náklonnostmi, postoji, tendencemi a sklony. Neztrácíte nic, nýbrž vše získáváte. Jediná věc, která se ztratí, je vaše omezenost, izolace a separace lidského života se všemi jeho nejistotami, rozpory a dvojími normami, jakož i se vším vaším bezcenným hmotným vlastnictvím. Za druhé, při ohledu na ten život z této perspektivy, začnete se těšit na okamžik, kdy se osvobodíte od lidského života. Avšak zároveň budete činit všechno možné, abyste si zachovali lidský život, je-li nutno, a tak splnili účel svého lidského života ze stanoviska svého pověření. To, jak dobře jste si počínali během lidského života, rozhodne o vašem postavení při vstupu do jiného života. Takže budete prožívat lidský život naplno, v souladu s principy zde uvedenými, a to ne natolik kvůli samotnému lidskému životu, jenž je přechodný a podléhající zkáze, nýbrž kvůli věčnému životu. To, co je v zájmu věčného života, je založeno na konání věcí kvůli principům. Z toho důvodu, pro vyhnutí se pasti lidského života a pro jeho účinné přežití, radí se vám, abyste vše ve svém životě činili ze stanoviska věčného života. Máte velmi pečlivě uvážit, jak váš život - během jeho lidské fáze - ovlivní váš budoucí osud po lidském životě. A protože ten osud je určen faktorem, jak mnoho či jak málo děláte v zájmu principů, pouze usilujete-li o to, abyste dělali vše, jak nejlépe umíte, kvůli samotným principům, kvůli Pánu Ježíši Kristu a pro všechny jiné, pak se nemáte čeho obávat. Přežijete lidský život bez jakýchkoliv komplikací.

14. Z duchovního stanoviska je nejzhoubnější tendencí v lidském životě manipulace, užívání, využívání a zneužívání životních zdrojů a duchovních principů pravého života pro nevhodné účely. Jak víte, byl lidský život výsledkem manipulace, užití, využívání a zneužití duchovním principů pravého života a nových životvorných procesů. Protože lidský život byl zfabrikován takovouto abnormální procedurou, mají v sobě i jeho nositelé stejné tendence. Když jste vytvořeni podle určitých procedur a procesů, pak ty procedury i pochody se stávají podstatou a zdrojem vašeho života. Takto můžete s jistotou říci, že pramenem a přirozeností lidského života je tendence být manipulativním, vychytralým a úchylným a užívat, využívat a zneužívat podle možností všecko a všechny na dosah. Tento pseudoprincip lidského života se může nazvat ‚duchovním' principem číslo jedna, kterým je lidský život naživu a žijícím. Odráží se ve všech lidských činnostech bez výjimky a výhrady. Nejnápadnější a taky nejnebezpečnější oblastí lidského života, v nichž se tento princip důsledně uplatňuje, jsou náboženství a lidská sexualita.

Četná náboženství se všemi svými přečetnými sektami a rozmanitým kultistickými a spiritualistickými trendy, jsou dobrým příkladem pro tuto tendenci. Drze a samozvaně manipulují, užívají, využívají a zneužívají rozličné duchovní principy způsobem, jaký se hodí pro jejich vlastní nízké účely. Ovšem, hlavním účelem těchto tendencí je vláda a moc nad jinými. A proto si vykládají různé duchovní principy v takovém duchu, aby mohli dosáhnout svého hlavního cíle - získání této moci a ustanovení jejich vlády nade všemi. Obvykle prohlašují, že všechna jiná náboženství, sekty, kulty atd. jsou zavádějícími a falešnými a že jenom oni mají to pravé poznání a uplatňování pravdy. Samozřejmě všichni jiní hlásají totéž. Následkem toho je, že na vaší planetě máte nepřetržité krvavé a doktrinární disputace, hádky, boje a ‚svaté' války všech se všemi. Není nic duchovně nebezpečnějšího, než užívání duchovních principů pro takové negativní účely. Dychtit po vládě a moci nad ostatními značí okrádat Pána Ježíše Krista o Jeho/Její věčná práva a výsady. Toto okrádání uzavírá přístup k pravému vnímání, chápání, uznaní, přijetí a náležitému uplatňování Božské pravdy. Nemáte-li Božskou pravdu, pak jste duchovně slepí a stáváte se duchovně mrtvými. A tak skončíte v mrtvém životě negativního stavu v peklech.

Nejhorší, co se může kdy stát, je manipulovat, užívat, zneužívat a využívat jiné a chtít vládu a moc nad nimi ve jménu Božím či Pána Ježíše Krista. To Jméno se stává štítem, za nímž se tyto manipulace skrývají, aby dosáhly svých ohavných cílů.

Mrtvý život negativního stavu se buduje na faktoru vlády a moci. Jelikož negativní stav popírá a odmítá pravou moc Pána Ježíše Krista i Jeho/Její Absolutní vládu, jež jsou založeny jedině na svobodě volby, uzurpuje si tuto moc i vládu pro sebe, a to na základě pouhé síly, nátlaku a donucování. Zatímco Pán Ježíš Kristus nikdy nikomu nevnucuje Svou vládu ani moc, maje v úctě svobodu volby, vládne negativní stav nad svými poddanými projevováním moci a vlády prostřednictvím donucování, síly, nátlaku, výhružek, manipulací, užívání, zneužívání, využívání, trestů a obviňování. A v lidském životě toto vše činí většinou ve jménu Boha, Allaha, Buddhy, Krišny, Ježíše Krista a koho všeho.

Jenže tendence manipulovat, užívat, využívat a zneužívat pomocí síly, vychytralého přesvědčování a jinými podobnými prostředky není omezena jen na náboženský život. Může se odhalit ve všech aspektech lidského života. Existuje tendence využívat všeho kvůli vládě a moci. Nejvíce postiženou oblastí mimo náboženství, kde se tato tendence projevuje, je oblast lidských sexuálních vztahů. V tomto ohledu užívá se sexuality k manipulování jiných s tím, aby se nad nimi panovalo, vládlo a podléhali moci. Duchovní nebezpečí této situace leží ve faktu, že sexuální vztahy jsou nejsoukromější, nejintimnější a nejosobnější zkušeností, jež proniká do všech aspektů jedincovy mysli. Je daleko snazší někoho zotročit duchovně i duševně pomocí sexuálních nástrojů, než jinými více zevními a méně účinnými prostředky. Přečasto je tendence užívat sexuality pro tento hnusný účel rázu nevědomého. Často si lidští tvorové neuvědomují, že se dostávají jeden s druhým do sexuálního styku čistě pro tento skrytý nízký účel.

Otázka a pojem cizoložství a smilství se nevztahují k ničemu jinému, než k užívání jak duchovních principů, což je v případě církví, tak i sexuality, což je u většiny lidských tvorů, pro takové účely. Samozřejmě, všichni učenci a agenti negativního stavu přesvědčivě vykládají věc cizoložství a smilství takovým způsobem, aby zaváděli lidské

tvory k víře, že každý sexuální styk mimo manželského svazku a ne pro zachování druhu je cizoložný a smilný. Takto se může praktikovat kontrola, dominance a moc nad ostatními daleko mohutněji a účinněji.

Budiž však nyní známo, že díky pravým duchovním skutečnostem, odhaleným v Novém zjevení - cizoložství a smilství nemají jiné spoluoznačení, než praktikování duchovních a jiných principů vůbec nebo sexuality a jiných činitelů vůbec za účelem kontroly, dominance, manipulování, užívání, zneužívání a využívání jiných a mít nad nimi moc ve vlastním zájmu či pro jiné nízké důvody, ba pro jakékoliv důvody vůbec. Je to pravda bez ohledu na to, v jakém stavu či situaci k tomu dochází - ať je to v manželství či mimo manželství, v náboženství či mimo náboženství, v církvi či mimo církev, právem zákona či mimo zákon atd.

Ze stanoviska tohoto problému věc sebe - zkoumání, o jakém byla zmínka shora, se stává ještě více naléhavou a závažnou, než kdy jindy.

Aby bylo možno se vyhnout této zhoubné léčce lidského života, která byla do něho vsunuta mrtvým životem negativního stavu, je nutno pečlivě prozkoumávat vlastní úmysly a motivace, s jakými se přistupuje k jakémukoliv druhu vztahu a situace. Je třeba zvláště tázat, v jakém rozsahu se utvořila tendence vůči tomuto typu negativního, či chcete-li to tak nazývat - cizoložnému a smilnému - chování v jakékoliv situaci vlastního života - ať je to sexuální poměr či jakýkoliv jiný. Protože tyto tendence jsou vpleteny do samého tkaniva či struktury lidského života a jelikož jste chvilkovými nositeli toho života, nevyhnutelně máte všichni takové tendence pro manipulování, užívání, zneužívání, využívání, kontrolu, dominanci a hlad po moci. Někdo víc, někdo méně. Proto je třeba, abyste byli neustále na stráži proti těmto tendencím a vyvarovali se funkce pachatelů a posléze účasti otroků negativního stavu.

Jako lidští tvorové musíte především přiznat, že máte tyto sklony, ať jste, či nejste si toho vědomi. Pamatujte si, že v mnohých případech jsou to nevědomé tendence. Negativní stav si libuje v tajnůstkářství, rád kuje pikle za kulisami, aby se vyvaroval odhalení a následnému odmítnutí. Za druhé: je nutno, abyste si vypěstovali cit odpornosti vůči takovým tendencím. Za třetí: je radno, abyste poprosili Pána Ježíše Krista ve svém nitru o pomoc při získávání této uvědomělosti a pro vyvinutí pocitu znechucení při zdolávání takových sklonů nebo aspoň byste byli schopni mít nad nimi plnou kontrolu a nebyli jimi kontrolování. Za čtvrté: je nutno, abyste vytvořili protiopatření k takovým tendencím. V okamžiku, kdy se ty tendence odhalí, vyjádříte svůj nesouhlas s nimi mocně, vědomě a hlasitě, řkouce sami sobě, že ty sklony nejsou vaše, nýbrž že jsou vám vnuceny negativním stavem. Proto je odesíláte zpět k jejich vlastníkům, ježto si s těmi tendencemi nepřejete mít nic společného. Po té požádejte Pána Ježíše Krista, aby vás naplnil duchovně náležitým postoji, city, myšlenkami, odhodláním, motivací a způsobem chování ve vztahu k jiným, a to z pozice nepodmínečné lásky a moudrosti v zájmu principů, kvůli Pánu Ježíši Kristu a vůči jiným. Jak si vzpomínáte - dělat to kvůli tomuto všemu, znamená dělat to také kvůli samým sobě. Tím, že to děláte kvůli Pánu Ježíši Kristu a jiným, potvrzujete platnost svého pravého života, hluboko ve vás schovaného v prohlubních vaší Nejniternější duchovní mysli, a tak se stáváte doopravdy samými sebou a integrální částí pravého života pozitivního stavu stvoření. Činíte to tedy i ve vlastním zájmu. Toto potvrzování

platnosti je jedním z nejlepších prostředků pro přežití lidského života, který je něčím jedovatým a nebezpečným pro váš opravdový život.

Od této chvíle, abyste se vyhnuli léčce lidského života, máte se ve svém sexuálním životě stýkat jenom s takovými jedinci opačného pohlaví, kteří docela a plně přijmou do svého srdce Novou přirozenost Pána Ježíše Krista. Jiný sexuální poměr nebude produktivní. Ve skutečnosti bude pro vás duchovním nebezpečím. Žena či muž patřící Pánu Ježíši Kristu, nikdy nebude užívat sexualitu pro manipulování, užití, zneužití či využití jiných nebo pro kontrolu a moc nad nimi. Zároveň se stane, že nebude pociťovat potřebu sexuálního vztahu s někým, kdo nepřijímá Pána Ježíše Krista v Jeho/Její pravé Nové přirozenosti. Konajíce toto budete schopni přežít lidský život bez příliš mnohých potíží.

15: A nakonec si buďte, prosím, vědomi, že ***lidský život je cestou hustě posetou kameny úrazu. Každý, kdo po ní se ubírá, a to pro jakýkoliv důvod a účel, s jakýmkoli záměrem či motivem, nevyhnutelně, ne jednou, ale mnohokrát za sebou zakopne a upadne***. Je nemožné se docela a úspěšně vyhnout těmto kamenům úrazu, umístěným zde tak záhodně negativním stavem a samou povahou lidského života. Nikdo lépe nezná tuto pravdu než Pán Ježíš Kristus, jenž/jež osobně zakusil lidský život. Rozumí velice dobře nepříznivým okolnostem lidského života a rád odpustí i přehlédne pády a zakopnutí většiny z vás.

Ale aby se toto odpuštění a přehlédnutí uskutečnilo, musíte za prvé uznat, že je jich skutečně třeba. Za druhé: musíte se po zakopnutí vzchopit a narovnat a po pádu se zvednout. Na neštěstí většina lidských tvorů má tendenci setrvat ve stejné pozici nebo zůstat ležet po upadnutí. V tomto případě podléhají negativnímu stavu a jsou pohodlní ve své zapeklité a mizerné situaci. Nepřežijí tedy lidský život. Proto se máte povzbuzovat k tomu, abyste byli odvážní a vytrvalí a necítili se špatně a znechuceně, když klopýtnete či upadnete. Raději se narovnejte nebo vyskočte a pokračujte ve svém putováním přes nebezpečné Údolí smrti lidského života. Nedovolte lidskému životu, aby vás udolal a měl vás v hrsti. Kdykoliv tedy klopýtnete či upadnete, hned vyznejte před Pánem Ježíšem Kristem, v jakém jste nepříznivém postavení, volejte o pomoc, požádejte Jej/Ji, aby vás pozvedl a pokračujte dál, odvážně, směle, s odhodláním, překonávajíce všechny kameny úrazu na této cestě k pravému domovu, pryč z lidského života. Jeden z aspektů ve významu ‚nesení vlastního kříže' je obsažen v tomto usilování. Nosit svůj kříž také znamená trpělivě se narovnávat a pozvedávat po každém zakopnutí či upadnutí a pokračovat se svým životem v zájmu samotných principů. Konáním těchto věcí dokážete přežít lidský život."

Navíc bylo ke mně slovo Pána Ježíše Krista 10. března 1988, řkoucí:

„Někteří čtenáři předešlých knih Nového zjevení ve tvém zprostředkování, Petře, si stěžovali, že obsah nového zjevení je mračný a skličující a že pojednává jenom o negativitě. Takovíto lidští tvorové se neradi dívají tváři v tvář realitě negativního stavu. Byli by radši, kdyby o ní neslyšeli, nemluvili a neviděli její přítomnost kolem sebe a v sobě. Proč se má někdo příliš zabývat negativním stavem? ‚Hleďme si svého v našem životě a nevěnujme pozornost nějaké negativitě, byť nějaká někde je a je nám

nebezpečná. Nebudeme-li si šelmy všímat, šelma nás nechá na pokoji. Jsme v bezpečí.‘ Věru, všichni lidští tvorové podobného rázu mají tento druh myšlenek i pocitů.

Tyto myšlenky a pocity jsou velmi nebezpečné. Negativní stav si libuje v takových myšlenkách a pocitech. Vždyť to byl sám negativní stav, který jim tohle nasadil do myšlení a cítění. Nechce, aby se kdy dostal do lidského povědomí, aby tak mohl vládnout, kontrolovat a dominovat nad jejich životy bez jakéhokoliv omezení a překážek. Pravda o negativním stavu a pravém původu a podstatě lidského života musí vyjít najevo, má-li kdy dojít k eliminaci negativního stavu.

Avšak ve světle těchto zjevených faktů je vůbec aspoň něco pozitivního v lidském životě?

V zásadě je čtvero elementů v lidském životě, které mají v sobě cosi pozitivního. Nicméně musíte si pamatovat, že dokonce i tyto prvky jsou značně zvrácené, zprzněné a zfalšované, nebo aspoň držené v izolaci, separaci a uzavřenosti vzhledem k ostatnímu obsahu lidského života, takže jejich přítomnost je téměř neodhalitelná.

Jak se může poznat, co je v lidském životě pozitivního, když lidští tvorové nemají žádnou základnu, na níž by mohlo docházet k porovnání toho, co je v nich pozitivního s pozitivností jiných životních forem? Jediné, co je k porovnání, nachází se v rámci samého lidského života. Je to pouze spojitá modalita porovnávání. Pro lidské tvory není k dispozici diskrétní modalita srovnání. Mohou porovnat jen dostižení a výdobytky jedné lidské bytosti s druhou. Tato modalita je samonapájecím okruhem, z něhož se nelze nikdy dostat ven.

Aby se tato okolnost mohla ospravedlnit, raději se tedy prohlašuje, že jiný život mimo lidského neexistuje. Tímto se může mít za to, že lidský život má sám o sobě cenu, která se může srovnávat sama se sebou. Neexistuje žádné jiné kritérium pro podobné hodnocení. Toť kruhová logika. Takto se rozumově odůvodňují a omlouvají všechny ukrutnosti a ohavnosti, jež lidští tvorové spáchali v průběhu dějin, počínaje dobou jeskynního lidského tvora až do dnešních časů.

Takže jediná cesta, jak se mohou náležitě vypátrat nějaké pozitivní elementy lidského života - i když ve zvrácené, zprzněné a zfalšované formě - je přímé zjevení, přicházející od Pána Ježíše Krista, jenž/jež ví přesně, co je lidský život zač.

Prvním pozitivním elementem v lidském životě je to, že každý lidský tvor nosí v sobě Duchovní mysl, sídlo svého ‚já jsem‘ a přítomnost Pána Ježíše Krista. Z ní každý lidský tvor žije a je naživu (pamatujte si, že být naživu značí mít život - což je stav života; kdežto žít je být v procesu žití - což je proces života. Pojmy ‚žít‘ a ‚být naživu‘ v tomto spoluoznačení nejsou vzájemně zaměnitelné, jak by se gramaticky očekávalo).

Toto je nejpozitivnější aspekt lidského života, jakožto i vůbec každého sentientního života. Jenže v souvislosti s lidským životem je tento element, pocházející z genů původních lidí na vaší planetě, tak izolován, omezen, separován a polapen do sítě lidského systému, že obšírná většina lidských tvorů se nikdy nedostane k tomu, aby fungovala z pozice tohoto elementu. Většina z nich ani neví, že by v sobě měla tento element. Jediná přístupná věc z tohoto elementu je potemnělé vědomí jejich

individuálního ‚já jsem'. Ale co vlastně je to ‚já jsem', jaká je jeho struktura a dynamika, jak cítí, funguje a žije - o tom nemají ani potuchy. Mnozí z nich se ani nenamáhají položit si tyto otázky.

Druhý pozitivní element v lidském životě, společný i jiným typům sentientního života, je to, že lidští tvorové mají vrozený dar svobodné volby a schopnosti měnit se. Jak bylo uvedeno dříve, toto zaopatření se požaduje, má-li jakýkoliv život vstoupit do svého jsoucna a bytí. Avšak vinou povahy samotného lidského života je tato schopnost v lidských tvorech omezená a ohraničená jejich výběrem být neznalými a mít nevědomé duševní procesy. Jakou pak volbu můžete učinit, nejste-li znalými ohledně přístupních alternativ pro provádění výběru a omezujete-li svou svobodu volby tak, aby to pro vás bylo velice obtížné měnit se? Toť přesně to, čím je lidský život. Výběr byl totiž takový, aby bylo velmi málo na vybranou a byly velmi omezené možnosti pozměňovat to, co bylo vybráno. Kvůli tomuto výběru musí každý lidský tvor dožít svůj lidský život s tím, aby se jim ilustroval jedinečný životní styl, shodný s tou volbou.

Nicméně vnitřně, skrytá v lidské Nejniternější duchoví mysli, je schopnost volit a měnit se plně zachována. Toto je osudově velmi rozhodným stavem lidského rozpoložení, který byl, je a bude použit Pánem Ježíšem Kristem při osvobození lidských tvorů z lidského života.

Třetí pozitivní element lidského života vyvěrá z Nejniternější duchovní mysli. Ta příležitostně pronikne a vezme na sebe formu lidské intuice při vnímání, ve smyslu a chápání skutečné pravdy. Swedenborg nazýval tuto schopnost u lidských tvorů rozumovostí. Toto je jediná zřejmá schopnost, kterou se lidští tvorové liší od nesentientních životních forem. Avšak tato schopnost je blokována těmi všemi nekonečnými starostmi a ztotožňováním se lidských tvorů se zvyky, obyčeji, tradicemi, očekáváními, vnějšími ohledy, chtěním zalíbit se být přijat a podobnými věcmi v takovém rozsahu, že většina lidských tvorů nebere v úvahu hlas své intuice a rozumovosti a bojuje proti tomu hlasu. Zase je tedy tato schopnost použita Pánem Ježíšem Kristem k tomu, aby lidské tvory uchránil od samých sebe.

Čtvrtým pozitivním elementem v lidském životě je lidská schopnost milovat, pečovat, soucítit a mít empatii. Tato schopnost neustále vyzařuje z přítomnosti Pána Ježíše Krista v lidských tvorech. Takže vlastně není specificky jejich, nýbrž Pána Ježíše Krista.

Ve skutečnosti všechny čtyři pozitivní elementy lidského života nejsou ze samotného lidského života, nýbrž jsou vloženy do něho Pánem Ježíšem Kristem, aby upravovaly, zmírňovaly, kontrolovaly a ovládaly sebevražedné a vražedné tendence lidského života. V této souvislosti - tím, že tyto hlavní čtyři pozitivní elementy a všechny jejich deriváty nejsou vlastní ani typické pro lidské tvory, nýbrž že jsou přidány k lidskému životu z čistě duchovních důvodů - nemůže se nalézt nic opravdově pozitivního a dobrého v samotném lidském životě. Konec konců byl lidský život zfabrikován s docela jiným účelem, než aby ukazoval tyto čtyři pozitivní elementy. Každá sentientní entita je obsahuje, zná je, prožívá je a žije jimi. Ničemu novému se nelze naučit z takových elementů, protože jsou integrální částí jakéhokoliv sentientního života.

Musíte chápat - a toto se opakuje zas a znovu - že lidský život byl vytvořen za tím účelem, aby se jím živě, zkušenostně a konkrétně zobrazilo, jak by vypadal život, jestli by byl odvozen ze zdroje zcela rozdílného než je Pán Ježíš Kristus a Jeho/Její pravé duchovní principy čili ze zvrácených, zfalšovaných a zprzněných duchovních principů a jejich falešného boha. Neexistoval, neexistuje a nebude existovat žádný jiný účel pro lidský život. Když si jednou toto uvědomíte a přijmete to, objeví se vám celý lidský život v docela jiné perspektivě.

Je to negativní stav, co se snaží připisovat lidskému životu okolnosti, stavy, atributy a charakteristické rysy, které nejsou lidské či nepatří lidskému životu. Jak by jinak mohl ospravedlňovat, omlouvat a rozumově odůvodňovat své jsoucno a bytí? Negativní stav užívá těchto čtyř pozitivních elementů, které přicházejí od Pána Ježíše Krista, aby prokázal, jak je dobrý, ctnostný a pozitivní. Toť propaganda negativního stavu, která má udržet lidské tvory právě tam, kde jsou - pod kontrolou, panováním a v moci negativního stavu. Když můžete být tak dobrými, tak láskyplnými, tak rozumnými, tak logickými, tak intuitivními, tak sebeuvědomělými během svého lidského života, pak proč se měnit? Všecko je pěkné tak, jak je. Nesnaž se pokazit tento stav tím, že se pokusíš jej změnit.

Jak patrno, je oblíbenou kratochvílí negativního stavu připisovat sobě charakteristiky, rysy, atributy, postoje a chování, jaké nemá. Takto může podvádět lidské tvory vírou, že lidský život tyto elementy obsahuje buď ze své vlastní povahy (hleďte, my jsme to tak udělali!) nebo díky ‚milostivému' obdarování z vůle nějakého falešného boha - kterého negativní stav považuje za skutečného Boha, neboť vám přece daroval takové krásné elementy. Toť velice nebezpečná léčka. Okrádá lidské tvory o chuť užívat svých schopností volit něco jiného a podstupovat změnu. Konec konců, proč si vybírat něco jiného, je-li zde všechno, co sám lidský život potřebuje?

Tento postoj je zapřením a odmítnutím faktu, že zdrojem těchto čtyř pozitivních elementů je Pán Ježíš Kristus. Tím se uzavírá cesta ke styku, interakci a náležitému vztahu s Ním/Ní. Toto je jednou z mnohých účinných cest, jakými negativní stav drží lidské tvory mimo opravdovou duchovnost a nedovoluje přijetí pravé Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista. Varujte se spadnutí do této pasti. Dívejte se na lidský život z náležité perspektivy, jak zjeveno v této knize, a obraťte se ke skutečnému zdroji těch čtyř elementů – k Pánu Ježíši Kristu, uznávajíce Jeho/Její přítomnost, vyznávajíce Mu/Jí, že Jej/Ji plně uznáváte za pramen všeho pozitivního, racionálního a dobrého ve vás, a že Jej/Ji přijímáte do svého srdce jako osobního, soukromého a intimního rodiče, přítele a Boha Pána Nejvyššího.

Konáním toho vyhnete se všem léčkám a blokádám negativního stavu, zakořeněným v lidském životě a úspěšně přežijete lidský život, ze kterého vystoupíte jako vítězi a páni vlastního života.

Ten/ta, co má uši k slyšení, ať slyší, co Pán Ježíš Kristus zjevuje v této kapitole."

Kapitola čtrnáctá

DOSAH NOVÉ PŘIROZENOSTI PÁNA JEŽÍŠE KRISTA NA STVOŘENÍ, ZÓNU VYMÍSTĚNÍ A LIDSKÝ ŽIVOT

Dne 12.března 1988 v ranních hodinách bylo ke mně slovo Pána Ježíše Krista, řkoucí :

„Je docela logické usoudit, že jestliže veškerý život je udržován Absolutním životem Absolutního jsoucna a Absolutního bytí stvoření, pak každá změna v jeho Absolutní přirozenosti bude nevyhnutelně mít ohromný dopad na všechno, co je naživu a žijící v jakékoliv formě a kondici, v jakémkoliv stavu, procesu, umístění, čase a místě. Některé aspekty tohoto dosahu byly uvedeny dříve. Bylo naznačeno, že Nová přirozenost Pána Ježíše Krista - Stvořitele vyžaduje jiný přístup sentientních entit ve vztahu k Němu/Ní. Poukázalo se na to, že nelze docela dobře mít poměr s něčím úplně novým ze staré pozice. Staré způsoby vztahování nemohou vést k navazování vhodných kontaktů s něčím, co potřebuje zcela rozličnou jakost toho kontaktu.

Aby se tato situace napravila, zahájil Pán Ježíš Kristus z pozice Své Nové přirozenosti proces změny a transformace u všech, kdo jsou ochotni přijmout tato fakta. Tento proces je mnohočetný a má mnohé úrovně. Nese se sebou změnu struktury ve všech aspektech sentientní mysli, aby je tak uvedl v soulad s Novou přirozeností Pána Ježíše Krista. Jak bylo sděleno dříve, řídí se tento proces multiverzálním zákonem veškerého směřování a dění - z niternosti navenek.

Takže změny a transformace započínají nejdříve v nejniternějším stavu stvoření - v duchovním světě nebes. Po zdárném zakončení úkolu v nejniternějším stavu, je pak z té pozice zahájen proces změny a transformace v zprostředkujícím stavu stvoření - ve světě duchů. Struktura stvoření nedovoluje, aby se vynechávaly úrovně, čili, aby se přímo zaváděly jakékoliv změny na jakékoliv úrovni, pokud k takovým změnám nedojde na nejniternější úrovni. Samotný život na všech jiných úrovních jsoucna a bytí zcela závisí na tom, co se děje na nejniternější úrovni. Proto nejsou-li produkovány žádné ideje změny a transformace na nejniternější úrovni a jestli nedošlo k následným změnám na té úrovni, pak se nemohou odehrát ani na žádné jiné úrovni. Důvodem pro tento důležitý duchovní fakt je to, že žádná z ostatních úrovní svou strukturou a povahou nemůže sama v sobě a ze sebe produkovat ani zahájit takové ideje a následné změny, jež by jim byly relevantní. Tohle není jejich funkcí.

Takže, aby mohla nastat jakákoliv změna a transformace na jiných úrovních, musí k této změně a transformaci dojít nejdříve na nejniternější úrovni. Z idejí té změny a transformace mohou nastat následné změny a transformace na všech jiných úrovních. Ovšem, totéž je pravdou i vzhledem ke změnám a transformaci zevní úrovně stvoření. Nic nemůže započít na té úrovni, pokud nejdříve není ukončen proces na intermediální úrovni. Funkce, chování a činy na zevnější úrovni zcela závisí na duševních pochodech

intermediální úrovně, která motivuje jejich dění. I když existuje určitý stupeň synchronnosti mezi všemi těmito událostmi na všech úrovních, přece jen jejich proces se odehrává v diskrétní následnosti. Tak se věci mají v pozitivním stavu stvoření.

Jak víte, závisí mrtvý život negativního stavu na odpadu a exkrementech vypuzených z pozitivního stavu. Díky tomuto faktoru závislosti existuje diskrétně sousledná synchronicita v dopadu, jaký tyto změny a transformace budou mít na obyvatele zóny vymístění. Takto dochází k tomu, že vznikání idejí pozitivní změny a transformace v nejniternějším stavu stvoření vyvolává vznik idejí odmítání a zapírání na nejnižší úrovni zóny vymístění. Avšak nutnost stavět se proti těmto novým ideám vyžaduje změnu a transmogrifikaci všech v nejnižších peklech. Toto v nich vyvolává zuřivost, poněvadž jejich staré ideje, pojmy a nástroje jsou úplně bezmocné v boji proti novým ideám, přicházejícím z nejniternější oblasti pozitivního stavu. Proto musí přijít s nějakými novými ideami, pojmy a nástroji, aby se mohli měřit - v negativním smyslu - s novými ideami nejhlubší niternosti pozitivního stavu. V průběhu získávání takových idejí se nenávratně pozměňují a transmogrifikují v něco rozličného, obvykle do stavu ještě šerednějšího, urputnějšího, zlostnějšího a falešnějšího. Tento proces potom v nich započne změny a transformaci jejich vlastní intermediální úrovně a z té úrovně se přejde na jejich zevní úroveň.

Jak vidíte, existuje přímá souvztažnost mezi strukturou pravého stvoření a zónou vymístění, kdy tato zóna je přesným opakem pravého stvoření ve smyslu protinožců - kde tam, kde má být hlava, jsou nohy negativního stavu, a nohy zaujímají postavení jeho hlavy. Takže bodem styku mezi nimi jsou paty a chodidla na jejich nohách. V lidském životě na planetě Nula se tento dosah materializuje až naposled.

Po všech změnách a transformacích v pozitivním stavu a po všech změnách a transmogrifikacích v negativním stavu a po jejich úspěšném dokončení dojde k tomu, že jejich důsledky, následky a výsledky se projevují, zobrazují a konkretizují v lidském životě na planetě Nula. Jak si vzpomínáte, byl lidský život zfabrikován přesně pro ten účel. Proto v lidském životě nikdy nic nemůže započít v sobě a samo sebou. ***Lidský život je odrazem, odpovědí a reakcí na všechny činnosti, jež se odehrávají jinde***.

Jelikož lidský život je v základě neutrální zónou, jsou v něm přítomni jak vyslanci pozitivního stavu (v menšině), tak i agenti stavu negativního (ve většině). Změny a transformace provedené v pozitivním stavu se odrážejí v životě vyslanců pozitivního stavu, kteří na ně odpovídají a reagují. Podobný proces v negativním stavu se odráží v životě agentů negativního stavu, kteří na něj také odpovídají a reagují. Díky zobrazování těchto změn poskytují agenti těch kterých stavů pro všechny ostatní příležitost provést volby v jednom či druhém směru. Pamatujte si, že lidští tvorové potřebují takové ilustrace, neboť jsou zrozeni do stavu neznalosti a nevědomí a již kvůli své povaze se musí poučovat zvenčí, a to konkrétními, zobrazujícími příklady. Tyto příklady jsou poskytovány zmíněnými agenty. Čím více se volí v zájmu negativního stavu - jak je to v případě lidských tvorů na vaší planetě - tím menší je počet poslanců pozitivního stavu a tím větší množství agentů stavu negativního. Jakmile dojde ke konečnému úplnému zvolení negativního stavu, pak poslanci pozitivního stavu budou odvoláni z vaší planety, aby se tak mohlo uskutečnit plné zobrazení povahy negativního stavu s jeho důsledky, následky a výsledky.

Toto je tedy důvod, proč v lidském životě odpověď na jakoukoliv změnu, jež nastala kdekoliv jinde, přichází s opožděním někdy tisíce nebo dokonce i milióny let vašeho času - než tyto změny jsou plně provedeny jinde. Takto změny v obecnosti probíhají. Ovšem, v tomto popisu jde o to, ‚jak' proces probíhá za stanoviska pozorování, nikoliv ‚proč' a ‚co' probíhá.

Proč má docházet ke změnám? A když k nim dojde, co se změní? Odpověď na otázku: proč? lze najít v zákonu duchovní progrese a změny, jak je definován v desáté kapitoly této knihy. Ve skutečnosti potřeba změny tkví strukturálně v podstatě samého života. Takto život udržuje své žití. Jak si pamatujete, Absolutní zdroj života - Pán Ježíš Kristus vpouští život do stavu a podmínek relativnosti postupnými kroky. Každý krok představuje novou změnu, vyžadující akomodaci, transformaci, přizpůsobení a modifikaci starého čili předešlého kroku. Tyto změny se ovšem odrážejí v životním stylu nositelů různých kroků projevování života. Změny v negativním stavu se neodvratně spouštějí změnami v pozitivním stavu kvůli shora uvedenému způsobu závislosti. Změny v lidském životě jsou odrazem obou.

Odpověď na otázku: co se mění? je složitější. Úplně závisí na kvalitě a obsahu ideje uvolněné Absolutním životem Pána Ježíše Krista pro další krok, který následuje po předešlém. Co může mít v základě větší dopad než idea, uvolněná pro stvoření, týkající se strukturální proměny Pravé přirozenosti Pána Boha Nejvyššího v plnost Pána Ježíše Krista? Musíte si pamatovat, že se tu pojednává o povaze Absolutní změny. Jelikož Nejvyšší byl absolutní, Jeho/Její změna nemůže být relativní. Musí být absolutní. Změna tohoto rozsahu vyžaduje změnu ve všech úrovních, sférách, stupních, stavech, procesech, podmínkách, místech, časech a v čem všem každého a všeho v jsoucnu a bytí. Nikdo a nic není vyloučen či vyjmut z tohoto dosahu; jediný rozdíl je v čase a místě této změny. Tak, například, všechna jsoucna a bytí svázaná s časoprostorem budou potřebovat tisíce eónů, aby mohla zažít a reflektovat plný dopad té změny ve své vlastní struktuře i stavu.

V tomto ohledu tudíž odpověď na otázku: co je to, co se mění? je velice prostá: Všechny aspekty struktury a dynamiky sentientní mysli a její přirozenosti jsou v procesu změny a transformace. A tím, že multivesmír stvoření je závislý svým jsoucnem a bytím na sentientní mysli, pak se jeho struktura i přirozenost změní podle ní.

Je tu ale jiný činitel změny tohoto typu. Velmi málo lidských tvorů i jiných lidí si uvědomuje, co je tímto faktorem. Když se mluví o změnách, mluví se o všech a všem, co je a existuje. Avšak Absolutní změna v Absolutní přirozenosti Nejvyššího, jenž se stal plností Pána Ježíše Krista, vyžaduje odlišné uspořádání. Nemůže se omezit jen na to, co je a existuje. Jakákoliv změna v té Přirozenosti již svým vlastním principem vyžaduje nové stvoření. Protože podobná přirozenost dříve neexistovala, nemohl existovat ani stav, odrážející tuto Novou přirozenost. Jak vidíte, máme zde dva faktory této změny: 1. Změna u všech a všeho, co již je a existuje a 2. stvoření něčeho nového, co nemělo jsoucno a bytí, dokud nedošlo k této změně či dokud změna nebyla završena.

Pán Ježíš Kristus tímto zjevuje, že právě dokončil stvoření úplně nového, interuniverzálního, interdimenzionálního a multimodálního vesmíru, se zcela novými sentientními entitami a jejich příslušným prostředím a nesentientními

životními formami, jež plně odrážejí Novou podobu a Nový obraz Pána Ježíše Krista.

Dopad tohoto nového stvoření, jakožto i dopad Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista, z Něhož/Níž tento nový vesmír byl stvořen, bude nevypočitatelných rozměrů. Znovu se opakuje: bude otřásat základy veškerého multivesmíru stvoření po všechny budoucí eóny.

Teď je nutno, abyste pochopili, že Pán Ježíš Kristus - jsoucí mimo čas i prostor a zároveň v čase i prostoru - tvoří za podmínek ne-časových a ne-prostorových. Takže několik měsíců v lidském pojetí času na planetě Nula, od doby Absolutní přeměny Nejvyššího v Pána Ježíše Krista, se může rovnat či souvztažit v ne-časovém a ne-prostorovém stavu s mnohými miliardami či trilióny roků. Je nutno, abyste se dívali na vše, co je zde zjevováno, ze zcela odlišné perspektivy, než jakou užíváte. Pokuste se přesáhnout lidské pojetí idejí ze stanoviska lineárního způsobu myšlení. Jinak to, co se zde zjevuje, nebude mít pro vás, navyklé na lineární způsob myšlení, žádný smysl. Ačkoliv není lehké pro lidské tvory něco podobného učinit, přec jen mají schopnost přesáhnout tento způsob, nebo aspoň intuitivně vycítit, oč zde běží.

Předpokladem a prototypem pro stvoření tohoto nového vesmíru bylo vytvoření Nové nebeské společnosti a Nové školy pro duchovní nové poučení, přeměnu struktury, obnovu, znovunarození a transformaci, popsané v knize *Poselství z nitra*. Bylo to přípravou pro osudný a fundamentální krok, že došlo k jejich utvoření krátce před dokončením Absolutní přeměny Absolutní přirozenosti Nejvyššího v Pána Ježíše Krista. Členové Nové nebeské společnosti a osazenstvo Nové školy tím, že představují to nejvnitřnější nejniternějšího této oblasti stvoření, podstoupili jako první výše uvedené změny a transformaci. Nyní jsou tedy dokonale napojeni na Novou přirozenost Pána Ježíše Krista. Po dokončení procesu své duchovní transformace pomáhali Pánu Ježíši Kristu spolu s jinými podobnými členy v ostatním stvoření při vytváření ***nového interuniverzálního, intermediálního a multimodálního vesmíru***.

Existuje ještě jiný důležitý důvod - dosud nezjevený - proč Nejvyšší podstoupil tuto Absolutní změnu a Transformaci ve Své Absolutní přirozenosti - stal se plností Pána Ježíše Krista. Fúze a hybridizace lidského těla Ježíše Krista do této Přirozenosti má nesmírnou ***preventivní cenu***. Tato byla vykonána také pro ***budoucí prevenci***, aby se zabránilo opětovnému aktivování negativního stavu a jeho mrtvého života . až se jednou odstraní, deaktivuje a úplně eliminuje.

Jak si vzpomínáte, budou všechny zkušenosti negativního stavu - od samého okamžiku jeho aktivace až do samého posledního okamžiku jeho deaktivace uloženy na věčnost v té části multiverzálního vědomí, kterou *Biblí Svatá* nazývá jezerem ohně a síry. Měla-li by opět vyvstat otázka, jak by vypadal život, kdyby byl odvozen z jiného zdroje než z Pána Ježíše Krista, pak by na ni okamžitě odpověděly zkušenosti a příklady, uložené v tom jezeře. To jezero se může pojímat jako multiverzální archiv, zkonstruovaný podle nejpokročilejšího technologického návrhu, který umožňuje jakémukoliv tazateli, aby znovu prožil odpověď způsobem nanejvýš živým, zobrazujícím a konkrétním, jako by byl sám částí toho života. Taková participace vzdáleně připomíná princip holografie - neexistuje lepší termín pro její popis - jenže v daleko pokročilejší formě, než jakou

budou mít k dispozici lidští tvorové v budoucnosti. Jenže problémem je, že při vstupu do tohoto jezera-archivu by tazatel bez speciální ochrany nemohl tuto zkušenost přežít. Tím, že nová přirozenost Pána Ježíše Krista dovoluje každému, aby Jej/Ji prožil způsobem nanejvýš soukromým, intimním a osobním, bude tazatel vždy doprovázen k tomu jezeru Pánem Ježíšem Kristem jako štítem a ochráncem.

Kdyby Pán Ježíš Kristus neměl tuto novou přirozenost, zahrnující lidské tělo, jež bylo zfabrikováno z elementů negativního stavu, pak by ohnivé jezero-archiv nevydrželo Jeho/Její přítomnost a shořelo by na popel ve zlomku vteřiny. V určitém nezvyklém smyslu je tento archiv živoucí entitou. Navždy a nadobro by tak mohly zmizet všechny cenné a hodnotné zkušenosti a příklady životního stylu negativního stavu. Nic by z nich nezbylo. V tom případě - jako výsledek té otázky - musel by negativní stav být aktivován zas a znovu. A to by bylo zbytečným mařením drahocenných životních energií. Avšak díky tomu, že zahrnuje ve Své Přirozenosti to tělo, může Pán Ježíš Kristus bezpečně vstoupit do toho jezera a skrze toto tělo může ochránit jak archiv, tak i tazatele před zkázou a smrtí. V tomto závažném smyslu má Nová přirozenost Pána Ježíše Krista nesmírný ***preventivní význam***.

Jak vidíte, čím více zakoušíte dosah tohoto faktu o Pánu Ježíši Kristu, tím více budete moci chápat absolutní nutnost původního Nejvyššího, aby si opatřil tuto přirozenost pomocí inkarnace na vaší planetě ve formě Ježíše Krista a aby tak vstoupil do pekel. V procesu změny, modifikace a transformace každého, kdo již je a existuje, dochází k plné proměně struktury modality jejich percepce, chápání, myšlení, chtění, cítění, zaměřenosti, chování, jednání a vztahovosti.

Za prvé: dochází ke změně struktury jejich myslí, aby mohli přijmout, integrovat a pojmout ideu Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista. Když se toto učiní, pak se pozmění tvar, obsah a modalita duchovní mysli - toho nejniternějšího každého ducha - odrážející novou strukturu Pána Ježíše Krista. Všechny nové ideje v duchovní mysli se rodí z pozice integrace a syntézy všech elementů duchovního stavu. Před tím byly produkovány a vnímaly se z pozice analýzy a klasifikace. Také nebyl přímý přístup ke zkušenosti s elementy z vně od stvoření. Sjednocující princip byl předpokládán potenciálně a teoreticky, nikoliv přímo a zkušenostně. Nové ideje se rodily z pozice niternosti odděleně od zevnějšnosti a pak byly promítnuty navenek. Nyní se rodí v niternosti dohromady se zevnějšností jako integrální povšechnosti všeho. Takže nyní se také zevnějšnost stává účastnicí procesu tvoření a ne jenom přijímatelkou jeho výsledků.

Jakmile se přeměna struktury duchovní mysli ukončí, intermediální mysl prochází stejným procesem z hlediska její struktury. Proces její mentace plně odpovídá „restrukturované“ duchovní mysli a rozvíjí takovou modalitu myšlení, usuzování, cítění, záměrnosti, chtění atd., jaká odráží toto nové postavení. Totéž se stane se zevnější myslí a s následným stylem chování, činnosti, postojů a života obecně.

Rozdíl mezi sentientními entitami, jež byly v jsoucnu a bytí před touto fundamentální změnou, a těmi, co právě byly stvořeny, je ve faktu, že dřívější entity plně uchovají ve své paměti všechny vzpomínky a prožitky svého dřívějšího stavu. A ačkoliv mohou s jistotou říci, že nejsou takové, jakými bývaly, a že nic starého v nich nezůstalo, přece

jen znají, jak to vypadalo, než došlo ke změně. Vždy jsou schopny porovnávat svůj nynější stav se stavem předešlým.

Naproti tomu mají nové sentientní entity v nově stvořeném vesmíru úplně novou přirozenost. Tato nová přirozenost odráží něco, co nikdy předtím nebylo ve jsoucnu a bytí. Jinak by to nebylo novým. Aby se zajistila duchovní progrese takovéto velikosti, stvořil Pán Ježíš Kristus - ve shodě s potřebami změny a transformace starého či předešlého stavu - úplně nový stav, který v sobě neobsahuje vůbec nic z dřívějších druhů jsoucna a bytí. Nemůže v sobě obsahovat něco starého, neboť existující sentientní entity při svém pokročení do další, vyšší duchovní uvědomělosti, již mají zažitou zkušenost toho starého ve svých životech. Znovu prožívat to staré bylo by zbytečně marnivým opakováním, jaké by neposkytovalo žádné nové poznání, což by je připravilo o proces duchovní progrese.

Aby se mohlo vyhnout takové stagnaci a posléze i duchovní smrti, stvořil Pán Ježíš Kristus něco docela nového, co se nikdy předtím neprožívalo, nevstoupilo do mysli a nevnímalo. Tento nově stvořený stav se stává základnou, na níž se může odehrát další krok duchovní progrese všech.

Při takové základní změně, jakou je Absolutní přeměna Absolutní přirozenosti Nejvyššího v povšechnost Pána Ježíše Krista, nelze si ani zdaleka představit, jaký má dosah na veškeré stvoření a jeho multivesmír a jaký druh struktury nového vesmíru se objeví jako následek této Absolutní změny. Nutnost pro stvoření takového nového vesmíru vyvěrá z faktu, že zbývající část již existujícího stvoření potřebuje zažít plný odraz Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista - něco, co nikdy dříve neexistovalo - a to v konkrétním, relativním stavu. Pamatujte si, prosím, že Pán Ježíš Kristus je absolutní. Změna v Jeho/Její Přirozenosti je tedy také absolutní. Ale všichni jiní jsou relativní vůči tomu absolutnímu. Pro svou relativnost nemohou přímo zakoušet Absolutní stav. Přesto však je třeba, aby ho prožili, kvůli udržení své změny a transformace.

Jedině, jak je možno toho docílit, je stvořit nový vesmír, jaký by plně odrážel povšechnost této Nové absolutní přirozenosti. Jelikož tento vesmír je stvořen z Absolutního nového stavu Pána Ježíše Krista, stává se relativním k té absolutně Nové přirozenosti. Proto v tomto novém vesmíru může mít zbytek multivesmíru stvoření konkrétní zkušenostní zobrazení Absolutní změny Absolutní přirozenosti Pána Ježíše Krista. Stává se zpříkladněním té Přirozenosti v podmínkách příhodných schopnostem přijímání, vnímání a chápání všech již existujících entit. Toť hlavní důvod pro tvoření nových věcí, mimo to, že se to děje v zájmu samotných principů, jak bylo vylíčeno v dvanácté kapitole této knihy.

Existují určité aspekty tohoto nového vesmíru, které se mohou v omezeném smyslu zjevit:

1. Jak jste si povšimli, nazývá se tento vesmír ***interuniverzálním, interdimenzionálním a multimodálním***. Toto není náhodou. Jak bylo dříve uvedeno, sestává stvoření z multivesmíru. Multivesmír sestává z nekonečných druhů vesmírů s jejich příslušnými galaxiemi, slunečními soustavami, planetami a rozmanitými nebeskými tělesy. Každý jednotlivý vesmír pak sestává ze svého vlastního duchovního

rozměru či světa, intermediálního rozměru či světa a ze své přírodní neboli fyzické dimenze či světa. Všechny vesmíry multiuniverza jsou vůči sobě diskrétní. Nemísí se navzájem. Totéž lze pozorovat i u dimenzí v rámci každého jednotlivého vesmíru. Také se navzájem nemísí. Jediné spojení, jež mezi nimi existuje, je přes bílé díry nebo černé díry (tyto v zóně vymístění), které zakřivují čas a prostor. Komunikace mezi nimi se uskutečňuje prostřednictvím souvztažností, symbolismu a reprezentací.

Každý vesmír má svou vlastní jedinečnou modalitu jsoucna a bytí. Každá dimenze uvnitř vesmíru pak má svou specifickou modalitu jsoucna a bytí. Nemají mezi sebou nic společného, jedině, že korespondují jedna s druhou. V jednotlivém odděleném vesmíru vytváří jeho duchovní dimenze či svět to nejniternější toho vesmíru; intermediální dimenze či svět tvoří jeho mentalitu či duši; přírodní či fyzický rozměr tvoří formu jeho projevu či tělo. Toť struktura stvoření, jaká byla v jsoucnu a bytí až dosud. Absolutní nová přirozenost Pána Ježíše Krista vyžaduje přesun v této struktuře. Nově stvořený vesmír představuje tento přesun. Fakt, že je interuniverzálním, označuje pozici, jakou zastává ve vztahu ke všem jiným vesmírům v multivesmíru stvoření. Svou zvláštní, jedinečnou a nezvyklou pozicí je nový vesmír ***přímo*** spojen se všemi ostatními vesmíry. Toto představuje přímý, okamžitý přístup, který doposud nebyl v jsoucnu a bytí. Tento vesmír tudíž odráží Novou přirozenost Pána Ježíše Krista, který má osobní, tělesný, intimní a bezprostřední přístup ke všem modům jsoucna a bytí - včetně veškeré zóny vymístění a všech jejich pekel.

Důvod pro umístění nového vesmíru do takové blízkosti vůči všem ostatním byl v tom, že z té blízkosti se může takřka z první ruky ilustrovat a zpříkladnit Nová přirozenost Pána Ježíše Krista. Vždyť taky byl stvořen přesně za tím účelem. V tomto ohledu komunikování a spojení s jinými vesmíry není omezeno jen na souvztažnosti, symbolismus a reprezentaci, nýbrž je též přímou interakcí, tváří v tvář. Jak si vzpomínáte, doba takové komunikační modality (prostřednictvím souvztažností, symbolismu a reprezentací) v rámci pravého života stvoření pominula. V této chvíli je dočasně zachována jenom ve vztahu se zónou vymístění a planetou Nula.

To, že nový vesmír se nazývá ***interdimenzionálním***, odráží jeho strukturu, jež se liší od všech jiných struktur. Tento vesmír v sobě obsahuje tři dimenze či světy - duchovní, zprostředkující a fyzický, avšak v odlišném stavu. Tyto světy byly zkříženy a spojeny do jednoty, jedinosti a harmonie všech v sobě zahrnutých funkcí, tak jako je Nová přirozenost Pána Ježíše Krista hybridizací a fúzí všech Absolutních elementů života, zahrnujících lidské tělo i všechny elementy zóny vymístění, které za tímto účelem byly učiněny Božskými.

Takže tři světy či dimenze nového vesmíru se nejeví separovanými a diskrétními navzájem, jak je tomu v případě všech jiných vesmírů. Namísto toho jeví se jako jedna sjednocená dimenze ve třech aspektech své funkce. Tato situace odráží fakt, že Nejvyšší se stal Pánem Ježíšem Kristem - Absolutní jedinou entitou ve třech svých Absolutních aspektech: Pána, dříve nazývaného Bohem Otcem, Jehovou či Absolutní duchovní myslí; Ježíše, jenž se dříve jmenoval Syn Boží či Absolutní vnitřní mysl neboli duše; a Krista, dříve nazývaného Synem člověka či nositelem pravdy neboli Absolutní zevní myslí.

Nyní tedy není takováto separace aspektů v Absolutním stavu déle udržitelná, protože před nedávnem byl ukončen proces jejich hybridizace a fúze s fyzickým tělem Ježíše Krista, jak bylo zjeveno v druhé kapitole této knihy. Toť další důvod, proč Pán Ježíš Kristus se má nazývat Jeho/Jejím plným jménem - Pán Ježíš Kristus - aniž by se oddělovaly jakékoliv jeho elementy či komponenty. Lze se na Něj/Ni obracet jenom s ohledem na povšechnost Jeho/Její Absolutní přirozenosti, nikoliv na její separované komponenty či elementy. Jeho/Jejím oslovováním jménem Pán Ježíš Kristus a ne prostě ‚Pán' či ‚Pán Ježíš' nebo ‚Ježíš Kristus' či ‚Kristus', se vzývá tato jednota a potvrzuje přítomnost pravého a jediného Pána Boha Nejvyššího - Pána Ježíše Krista. Současně s tímto se v jedincově nitru ustanovuje příznivá podmínka pro získání podobného stavu unifikace všech aspektů a komponent jeho vlastní sentientní mysli. Takže teď nový vesmír svým konkrétním a zkušenostním zpřikladněním a zobrazením této situace umožňuje, aby každý, kdo je s ním v kontaktu, docílil stejného stavu interdimenzionality a unifikace.

Fakt, že se nový vesmír jmenuje ***multimodálním***, odráží styl jeho jsoucna a bytí. Nejde o nějaký specifický styl, nýbrž o interakci, inkorporaci a manifestaci všech stylů ve zcela nové modalitě, jaká dosud nevstoupila do jsoucna a bytí. Tato situace odráží inkorporaci a fúzi elementů zóny vymístění a planety Nula v povšechnosti Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista, které byly očištěny od všeho zlého a nesprávného obsahu a nahrazeny dobrem a pravdou. Tímto aktem došlo k tomu, že Absolutní styl Jsoucna a Bytí Pána Ježíše Krista inkorporoval všechny jejich modality. Dosud neobsahovala původní modalita Jeho/Jejího Absolutního stylu nic lidského ani ze zóny vymístění. Takže něco důležitého scházelo v té Přirozenosti, co tam bylo pouze potenciálně, skrze přislíbení dané veškerému stvoření, podle něhož potencialita té situace se měla aktualizovat a uskutečnit v pravý čas a za okolností všem nejvíce příznivých, vhodných a prospěšných. Toto se událo v době Prvního příchodu Pána Ježíše Krista. Jakmile proces fúze a hybridizace byl dokončen v Pánu Ježíši Kristu, pak mohl být stvořen nový vesmír, jenž by odrážel tento multimodální stav.

2. Nový vesmír svou podstatou a obsahem plní roli sjednocujícího principu všech jiných vesmírů v multivesmíru stvoření. Změny a transformace v ostatním stvoření mají se porovnávat s novým vesmírem. Dostižení v důsledku těchto změn a transformací se mají hodnotit, posuzovat a uplatňovat podle stavů a procesů toho nového vesmíru. Fungující jako ilustrace a příklad toho, jak se má navazovat vztah k Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista, stává se nový vesmír pojítkem, skrze něž může každý komunikovat se všemi v multivesmíru. Pokud si vzpomínáte, měla Nová nebeská společnost tuto funkci, jenže v omezeném smyslu. Byla pojítkem mezi nebesy, naplněnými bývalými lidskými tvory, a ostatními oblastmi jejich vlastního vesmíru. Avšak tenkrát nebylo ještě vhodné zjevit pravou povahu a pozici lidského života v rámci všech jiných projevů a forem života. Prvním krokem v tomto ohledu bylo - zatím co probíhal proces hybridizace a fúze v Absolutní přirozenosti Nejvyššího - spojovat lidská nebesa s ostatními oblastmi vesmíru s nimi souvztažícími. Takové pojítko scházelo. Jakmile se ustanovilo a Nová škola se otevřela, mohlo dojít k přípravě dalšího kroku a pak se mohlo i vykročit. Nicméně další závažný krok nemohl být zahájen, dokud nebyl dokonán proces hybridizace a fúze lidského těla Ježíše Krista v povšechnosti Nejvyššího.

Toto je důvod, proč Nová nebeská společnost byla nazývána prototypem a předchůdcem tohoto nového vesmíru. Bylo to proto, aby se každý mohl připravit na přijetí nového vesmíru do široké multiverzální rodiny, který by měl stejnou funkci, jakou má Nová nebeská společnost, jenže v daleko širší škále - v multiverzálním vzájemném napojování mezi všemi životními modalitami veškerých jsoucen a bytí.

Aktu stvoření tak nedozírné obrovské entity, jako je tento typ vesmíru se všemi jeho světy a sentientními i nesentientními životními formami s jejich příslušnými prostředími, musí předcházet stvoření jeho prototypu. Protože chybějícími komponentami v Přirozenosti Nejvyššího byly lidské komponenty zfabrikované z elementů zóny vymístění - skutečnost to, jaká by nedovolila stvoření nového vesmíru se specifickým typem přirozenosti - měl být prototyp nového stvoření vyvinut z těchto součástí. Konec konců, ony to byly, co znemožnily, aby se stvoření plně těšilo stavu a podmínkám, jaké prožívá nyní. Toť důvod, proč bylo řečeno, že členové Nové nebeské společnosti pomáhali Pánu Ježíši Kristu při stvoření nového vesmíru. Jelikož nový vesmír představuje tento sjednocující princip, všechny změny a transformace směřující k unifikaci sentientních entit a jejich příslušných vesmírů mají se měřit jeho stavy a procesy.

3. Nový vesmír svou strukturou a dynamikou zavádí v multivesmíru stvoření nový typ duchovnosti, který se odráží ve způsobu, jakým jeho členové vytvářejí vztah k Pánu Ježíši Kristu a jak se uctívá.

Kdyby nějaká lidská bytost potkala novou sentientní entitu z toho vesmíru a kdyby se jí zeptala, do jaké církve patří a chodí, pak by odpověď zněla takto: ‚Chodím do církve Pána Ježíše Krista.' A kdyby jí byla položena otázka, kde se nachází ta církev, odpověď by byla: ‚V mém srdci.' Toto označuje, že mají vztah i druh bohoslužby vůči Pánu Ježíši Kristu, které jsou povahy hluboce soukromé, intimní a osobní, zahrnující všechny aspekty jejich osobnosti simultánně - zvnitřku navenek. A ježto zde se zevnějšnost uplatňuje stejnou měrou, je zkušenost prožitku soukromé, intimní a osobní interakce a bohoslužby přístupná pro vzájemné oplácení a sdílení s každým, kdo si toho přeje.

Do této bohoslužby a vztahovosti byla uvedena zcela nová komponenta. Jako integrální část jejich sjednocené jedné sentientní mysli je jejich duchovní-duševní-přírodně-fyzická sexualita. Máte-li se stýkat s povšechností Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista z pozice povšechnosti své sjednocené mysli, pak musíte do toho zahrnout i všeobsažný nástroj vzájemného sdílení - sexualitu.

Až dosud mělo ostatní stvoření sexuální vztah k Nejvyššímu jedině pomocí mediace, nikoliv osobně, soukromě a intimně. Sexuální poměr s Ním/s Ní se uskutečňuje přes vašeho sexuálního společníka a u vašeho pohlavního partnera skrze vás. U ženského pohlavního společníka - ze stanoviska muže - bylo sexuální spojení vždy s Femininním principem Nejvyššího. U mužského sexuálního partnera - ze stanoviska ženy – sexuální spojení bylo vždycky s Maskulinním principem Nejvyššího. Jak bylo uvedeno dříve, neexistuje žádný sexuální poměr muže s mužem ani ženy k ženě, neboť se jedná o stejný princip. Tento typ homosexuálního vztahu je možný pouze v lidském životě, aby se tak odrážel zvrácený, zprzněný, zmrzačený a zfalšovaný životní styl toho života.

Jinými slovy, tato sexualita je dovolena za účelem zobrazení a zpříkladnění, jak se nemá vytvářet sexuální vztah a konat milostný akt.

Avšak v novém vesmíru byla přidána zcela nová komponenta k výše řečenému sexuálnímu vztahu vůči Pánu Ježíši Kristu. Mimo mediačního prožívání té zkušenosti může se nyní přistupovat sexuálně k Pánu Ježíši Kristu přímo - muži k Jejímu Absolutnímu femininnímu aspektu a ženami k Jeho Absolutnímu maskulinnímu aspektu. Nová přirozenost Pána Ježíše Krista umožňuje tento neobvyklý vztah. Ovšem, tento je neobvyklým jenom ze stanoviska lidského. V pravém životě pozitivního stavu toto je nejvítanější přirozenou situací, jež existovala pouze potenciálně a skrze mediaci.

Majíc lidské tělo ve své povšechnosti, může mít nyní Pán Ježíš Kristus ten nejsoukromější, nejosobnější a nejintimnější vztah ke každému kdekoliv. A co je více soukromé, intimní a osobní než milostný akt? Samozřejmě, způsob sexuálního styku a milostného aktu ve skutečném životě pozitivního stavu a v novém vesmíru nemá absolutně nic společného se způsobem, jaký je u lidských tvorů. Sexualita a milostný akt lidských tvorů jsou hnusnou a zvířeckou karikaturou a úplným zhanobením, překroucením a zmrzačením pravé sexuality pozitivního stavu.

Takže nový vesmír uvádí tuto úplně odlišnou komponentu přímého účastenství, čímž se splňuje slib, daný celému stvoření původním Pánem Bohem Nejvyšším, že se tak stane. Ten slib byl splněn Pánem Ježíšem Kristem a Stvořením tohoto nového vesmíru, který zrcadlí takový vztah. Není nic více inspirujícího, radostnějšího, povznášejícího, příjemného a uspokojujícího, než mít vztah vůči Pánu Ježíši Kristu také sexuálním způsobem. Plnost Božské lásky a Božské moudrosti se může prožívat pouze v takovémto znamenitém vztahu k Pánu Ježíši Kristu. Nový vesmír je zobrazujícím a zpříkladňujícím stavem a procesem takového všeobsáhlého poměru.

V tomto vztahu je obsažen význam duchovnosti a uctívání Pána Ježíše Krista. Chodit do kostela znamená jít k Pánu Ježíši Kristu a prožívat Jeho/Její přítomnost v každé částečce vlastního ducha, duše a těla, mít s Ním/Ní milostné spojení, jehož procesem se získává větší znalost a chápání Jeho/Její, jiných i sama sebe a větší stupeň lásky k Němu/Ní, druhým a k sobě. To je pravá duchovnost a bohoslužba. Nový vesmír je ztělesněním tohoto typu duchovnosti a bohoslužby. Tím se ustanovuje multimodální vztah vůči Pánu Ježíši Kristu v přímém smyslu: K Pánu Ježíši Kristu jako k jedinému Stvořiteli; k Pánu Ježíši Kristu jako k jedinému Rodiči; k Pánu Ježíši Kristu jako k Příteli, Bratru a Sestře; k Pánu Ježíši Kristu ve formě nejkrásnější ženy pro milostný akt s mužem; nebo jako k nejpěknějšímu muži pro akt milování se ženou; a v mnohých modalitách vztahovosti, exemplikovaných novým vesmírem.

4. Protože nový vesmír je multimodální, intervesmírový a interdimenzionální, jsou sentientní entity, stvořené pro jeho zabydlení, vybaveny duší a tělem velmi zvláštní a jedinečné povahy. Jak víte, většina forem vnějšího vyjádření života sentientních entit je vytvořena z materiálu jejich zevního prostředí (ať je jakékoliv povahy). Takže pokud se zdržují v tom prostředí, jsou jím vázáni. Jde o velmi specifické prostředí, jaké snáší jenom ty životní podmínky, pro jaké bylo stvořeno sentientní myslí. Nikdo jiný nemůže přežít v takovém prostředí bez zvláštního akomodování, přizpůsobení a připravování.

Naproti tomu nemá fyzická forma nových sentientních entit v novém vesmíru toto ohraničení. Kvůli povaze, struktuře, účelu, cíli a pozici toho nového vesmíru se vyžaduje, aby všichni jeho obyvatelé byli vybaveni formami, jež by bez překážek a obtíží přežily jakékoliv prostředí v jsoucnu a bytí, včetně veškerých prostředí zóny vymístění a všech jejich pekel (včetně pekla pseudotvůrců) a včetně prostředí lidských tvorů na planetě Nula. Tyto zázračné okolnosti plně odrážejí Novou přirozenost Pána Ježíše Krista, který se díky této nově získané revoluční přirozenosti může bez výhrad a výjimek objevit, být přítomen a působit na jakémkoli místě, v jakékoli době, v jakémkoli stavu, za jakýchkoli podmínek, při jakémkoliv procesu a v jakémkoliv prostředí a bez jakéhokoliv nebezpečí pro kohokoliv. Co je však ještě zázračnější, je to, že sentientní entity ze ***všech*** jiných prostředí, míst, časů, podmínek, stavů, procesů atd., včetně lidských tvorů a všech obyvatel pekel a veškeré zóny vymístění, mohou snadno a pohodlně přežít a plně fungovat v prostředí nového vesmíru, aniž by byly potřebny zdlouhavé přípravy, nutnost přizpůsobení se a akomodace. Každý, kdo vstupuje do toho prostředí, cítí se, jako by vešel do svého vlastního prostředí, jenže na nějaké zcela cizí planetě, mající komponenty systému ochrany života stejné, jako jsou na jeho rodné planetě.

Toto je absolutně nutnou podmínkou pro formu sentientního života nového vesmíru, má-li se splnit jeho účel, cíl a funkce zobrazení, zpříkladnění, uskutečňování, zpředmětňování a projevování Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista ze stanoviska relativní percepce Jeho/Její Absolutní změny. Jak se může zobrazit a zpříkladnit vůbec cokoliv, jste-li izolováni a není-li k vám přístup od jiných sentientních entit, přicházejících ze svých nekonečně různorodých životních prostředí?

Nikdy předtím neexistovaly sentientní entity s takovou novou přirozeností. Nikdo by s tou přirozeností před tím, než Nová přirozenost Pána Ježíše Krista dosáhla svých znamenitých plodů, nemohl tak plně existovat, jako ony teď. Toť pokročilejší stvoření. Dovoluje každému kdekoliv a v jakémkoliv čase v pravém stvoření vstoupit do tohoto vesmíru a jeho prostředky komunikovat a jednat s kýmkoliv přicházejícím odkudkoliv či z jakékoliv doby, aniž by musel podnikat speciální a těžkopádné přípravy, adaptace a akomodace. Od této chvíle každý, kdo si bude přát nebo potřebovat spojit či navázat styk s někým kdekoliv nebo kdykoliv v pozitivním stavu stvoření, nebude muset udělat nic jiného, než vyjádřit takovou myšlenku, vstoupit do toho vesmíru a vykonat to, co bylo jeho cílem. Díky speciálním prostředkům nového vesmíru se to stane téměř okamžitě.

Znovu si uvědomte, že tato schopnost odráží fakt, že Pán Ježíš Kristus je přítomen souběžně, odděleně i nepřetržitě všude a v jakémkoliv čase, a to bez výhrad a výjimek. Jeho/Její bezprostřední přítomnost zahrnuje také veškerý mrtvý život negativního stavu i lidský život na planetě Nula.

5. Pozice nového vesmíru v rámci multivesmíru stvoření je také nezvyklá a podivná. Simultánně zaujímá ne-prostor a ne-čas, diskrétní stav i nepřetržitý proces, jakožto i prostorem a časem vzácné kontinuum, a to ve zvláštním stavu pozměněné osnovy, který mu umožňuje přímý, ostře vyhraněný přístup nejen ke všem jiným vesmírům v multivesmíru stvoření, nýbrž také do zóny vymístění, všech jejích pekel i na planetu Nula.

Jedním z mnoha účelů, pro který nový vesmír byl stvořen, bylo dát popud k započetí plného procesu eliminování negativního stavu. Jak víte, začíná tento proces s odhalením a přivedením na povrch pravé tváře a povahy negativního stavu. Skutečnost takového odhalení a přivedení na povrch znamená - na neštěstí pro lidské a všechny jiné tvory v zóně vymístění - větší stupeň intenzifikace zla a nepravdy a šeredné a bídné důsledky a výsledky takové intenzifikace. Nový vesmír již samou svou existencí dává popud k vyvolání této situace. Jak si pamatujete, negativní stav nemůže být eliminován, pokud se jeho pravá podstata neodhalí, nevyjde na povrch a do plného vědomí všech. Odehrává se tu to, že stvoření nového vesmíru takové monumentální povahy nutí všechny vládnoucí členy všech pekel, aby vymyslili prostředky k protiútoku, jimiž by čelili funkcím a podkopávali, blokovali, zdržovali a znemožňovali funkce toho vesmíru, jimiž ovlivňuje negativní stav. Nutností tak učinit se odhaluje povaha negativního stavu, poněvadž jeho členové musí vyvinout větší stupeň zla a nepravdy, aby se tak mohla docílit protiváha vzhledem ke všemu novému a pozitivnímu, přicházejícímu z tohoto vesmíru.

Avšak je nutno, abyste si uvědomovali, že zde se jedná o veškerý vesmír. Toto není jen nějaký vesmír, ale ***interuniverzální, interdimenzionální a multimodální vesmír***. Pro negativní stav to znamená, že členové nového vesmíru mohou volně vstupovat do jakéhokoliv pekla včetně pekel pseudotvůrců a na planetu Nula a vykonávat tam jakoukoliv práci podle libosti a co nejbezpečněji. A přitom nikdo v peklech proti tomu nemůže absolutně nic dělat. Toto je doposud nejnebezpečnější situace pro negativní stav. Ovšem, toto jen odráží schopnost Pána Ježíše Krista učinit totéž skrze Svou Novou přirozenost. Toť jediná, nanejvýš nebezpečná situace, jež je s to dát popud k úplnému, naprostému a konečnému odhalení negativního stavu a všech jeho forem, podmínek, stavů a procesů projevu, vedoucího k ukončení jeho mrtvého života.

Není divu, že tato situace mobilizuje všechny členy pekel. Nyní musí zfabrikovat vlastní pseudovesmír, srovnatelný mocí, potenciálem a pozicí s novým pravým vesmírem. Tato fabrikace by jim poskytla stejné výsady uvnitř zóny vymístění a na planetě Nula, jaké nový vesmír má uprostřed multivesmíru stvoření, jak bylo vylíčeno v bodě číslo čtyři. Jediný problém je v tom, že nikdo v peklech nemá potřebnou kapacitu a znalost, jak zfabrikovat takový anti- či pseudo-vesmír. A přece je pro plnou expozici negativního stavu a jeho konečnou eliminaci taková fabrikace absolutní nutností. Takže aby se vykonalo právě toto, bylo nutno dovolit otevření pekel pseudotvůrců, zrušit jejich uvěznění, omezit jejich pobyt na sféru zóny vymístění (prozatím) a dát jim povolení, aby přistoupili k té fabrikaci. Pouze pseudotvůrci mají znalost a schopnost zfabrikovat takový antivesmír, který by se mohl srovnat s novým vesmírem.

Ať je nyní známo, že počínaje dneškem, v samém tomto okamžiku, jsou pseudotvůrci vpuštěni do pseudonejniternější úrovně pekel, ze kterézto pozice zfabrikují nový antivesmír s jeho novými pseudoživotními formami, v kterém se provede pseudounifikace všeho pseudostvoření v zóně vymístění. Jakmile dokončí fabrikaci tohoto antivesmíru, budou pseudostvořitelé schopni zmocnit se postupně veškeré zóny vymístění. Z té pozice - po tom zmocnění se - provedou svůj druhý příchod na planetu Nula, který - jak si vzpomínáte - předchází konečné fázi Druhého příchodu Pána Ježíše Krista. Jak dlouho bude pseudotvůrcům trvat, než dokončí pseudostvoření tohoto nového pseudovesmíru a s jeho pomocí se uchopí vlády nad veškerou zónu

vymístění, nemůže být zjeveno v lidských pojmech lineárního času. Bude to trvat tak dlouho, jak bude třeba.

Mezitím dopad všech zde zjevených faktorů na lidský život bude se projevovat pomalu. Taková je povaha lidského života a jeho postavení. Zaznamenáte postupné a nepřetržité zhoršování a erozi stability všech aspektů lidského života; víc a víc všelijakého rozruchu; větší a větší stupeň zla a nepravdy; více a více předstírané duchovnosti a přenosů pseudo-nových zjevení prostřednictvím četných tak zvaných ‚spojovatelů', falešných kristů a guru všech odstínů a dispozicí. Ale také více a více technologických vymožeností, většinou destruktivní povahy s jejich okrajovým uplatněním v lidských službách, jako je například medicína a cestování v kosmickém prostoru. A ovšem, v pozitivním smyslu bude k dispozici i toto pravé a ryzí Nové zjevení Pána Ježíše Krista, jako jediný zdroj duchovní, nebeské, kosmické, univerzální a multiverzální pravdy pro tuto dobu rozruchů, nepokojů a duchovních revolucí.

Přežití a spasení lidského života a mrtvého života negativního stavu (ve skutečnosti všech účastníků mrtvého i lidského života) je umožněno dostupností tohoto Nového zjevení Pána Ježíše Krista. ***V tomto sdělení je ukryto tajemství!***

Ten/ta, kdo chce přežít a být spasen od lidského života a mrtvého života negativního stavu, nechť používá svých uší k tomu, aby slyšel, přijal a aplikoval to, co Pán Ježíš Kristus zjevuje v této kapitole i v celé knize."

Kapitola patnáctá

TAJEMSTVÍ NOVÉHO ZJEVENÍ

Dne 16.března 1988 časně z rána bylo ke mně slovo Pána Ježíše Krista, řkoucí :

„Na samém konci předešlé kapitoly se naznačuje, že jde o velké tajemství ve věci Nového zjevení. Souvisí to s přežitím a spásou všech členů mrtvého života negativního stavu i lidského života. Je na místě, aby se o tom cosi bližšího řeklo.

Nové zjevení obsahuje určité informace, jež nikdy dosud v průběhu dějin lidstva na vaší planetě nebyly přímo zjeveny či vzaty v úvahu. Ač tyto informace byly dostupné v některých knihách *Biblí Svaté*, byly utajeny v jednom z jejich vnitřních, duchovních smyslů. Tento zvláštní význam nikdo doposud správně nerozluštil ani nevyložil. Některé aspekty odlišného duchovního smyslu těch knih v Písmu Svatém byly správně interpretovány Swedenborgem. Avšak význam, který se vztahuje k tomuto zvláštnímu předmětu, nebyl nikdy zjeven před objevením se této porce Nového zjevení.

Každé Nové zjevení, přicházející přímo od Pána Ježíše Krista, se dává v zásadě s dvojím účelem: Jeden účel je hodnocení, vysvětlování a nejnovější pojetí všeho, co se odehrálo a bylo dostupné až do okamžiku přenosu Nového zjevení. Toto je nutnou částí Nového zjevení, neboť je potřeba, aby se získalo plné pochopení událostí, jež předcházely Novému zjevení. Náležité poznání těchto událostí může se docílit pouze z pozice Nového zjevení, jež nebylo integrální částí obsahu předešlého stupně pokročení.

Je nemožné získat správné poznání z pohledu předešlého kroku, jelikož je vůči sobě předpojatý. Každý krok, tím, že je oddělený vzhledem k jinému kroku a souvislý pouze sám v sobě, má tendenci trvat na modalitě svého jsoucna a bytí. Z tohoto důvodu nepociťuje potřebu změny. Hodnotí se z pozice své potřebnosti, dostatečnosti a neustálé užitečnosti. S takovým druhem postoje by se vplížil nebezpečný sklon pro stagnaci, a tak by byl proud duchovní progrese přerušen.

Proto hned po vyčerpání své užitečnosti a duchovního obsahu každý stupeň pokročení se stává předmětem přehodnocení. Toto přehodnocování se provádí ne z pohledu jeho obsahu, nýbrž z pozice a obsahu následujícího kroku. Toto přehodnocování se soustředí na všechny ideje, pojmy, vjemy, znalosti, způsoby chápání a životní styly, které vládly v odcházejícím kroku. Zamíří svou pozornost na to, v jakém rozsahu - vůbec-li - je z této perspektivy použitelný obsah toho kroku pro krok nastupující, následující. Jsou tam nějaké ideje, pojmy, poznatky, vjemy, způsoby chápání atd., které by bylo užitečné zachovat? A jsou-li, pak v jaké formě a stavu? Do jaké míry potřebují modifikaci, pozměnění, reformulaci, nové přizpůsobení atd., aby se hodily pro nový stupeň pokročení? Anebo se mají odhodit, neboť se již vůbec na nic nehodí? Jakému účelu sloužily v předešlém kroku a proč již není možno je déle zachovat?

Nové zjevení slouží jako nástroj posledního soudu v rukou Pána Ježíše Krista. Jím se extrahují, očišťují a čistí všechna zrnka univerzálních pravd, obsažených ve starém, odcházejícím kroku. Je nutno, abyste rozuměli, že každý krok, aby vůbec mohl nastat, obsahuje v sobě nějaké aspekty multiverzálních pravd, jež platí pro všechny časy a pro všechny stupně pokročení. Vedle těchto aspektů obsahuje převážně relativní pravdy, platné jenom v rámci jeho vlastní sféry vlivu a fungování.

Multiverzální pravdy obsažené v tom stupni pokročení se musí z něho odstranit a osvobodit od vlivu relativních pravd toho kroku. Jakmile se odstraní, ztratí relativní pravdy toho kroku svou životnost a stanou se obsolentními. Život jakéhokoliv stupně pokročení se udržuje přítomností univerzálních či multiverzálních pravd. Odstraní-li se, pak zde není nic, co by dávalo život tomu kroku pro jeho pokračování. Poslední soud lidí, kteří se účastnili toho kroku, není za účelem soudního přelíčení, rozsudku, popravy a odsouzení, jak tomu věří mnozí lidští tvorové na vaší planetě. Na místo toho je jeho účelem osvícení, osvětlení a soustředění všech aspektů jejich životního stylu. Činí se to separováním multiverzálních pravd od relativních pravd a tím, že se ukáže, jakému přesně účelu sloužily; a v jakém rozsahu byla splněna užitečnost této zvláštní kombinace multiverzálních pravd s pravdami relativními v tom stupni pokročení.

Jakmile dojde k tomuto oddělení, je dána účastníkům toho kroku možnost výběru přejít do dalšího stupně pokročení, po té, až se podrobí nutné duchovní transformaci. V procesu jejich duchovní transformace osvobodí se od vlivu relativních pravd a poskytne se jim nová sada náležitých duchovních idejí, jež budou vládnout nad jejich životem v příštím kroku. V tomto ohledu proces jejich volby spolu se svobodným přijetím všech následků takové volby je procesem jejich Posledního soudu. Vhodná slova, jaká by se měla v tomto ohledu použít, jsou ***Poslední sebe-soud***.

Tajemství této situace je ve faktu, že nikdo nemá povolení soudit kohokoliv. Dokonce ani Pán Ježíš Kristus nikoho nesoudí. Příčina toho, proč se nazývá Soudcem, je v tom, že je přítomen u všech v jejich schopnosti svobodně volit a měnit se. Pán Ježíš Kristus funguje v tomto procesu jako Rádce, Poradce a Podporovatel bez ohledu na to, co si jedinec bude vybírat. Jeho/Její přítomnost funguje také jako motivující a intencionální faktor v procesu oddělování všech multiverzálních pravd od pravd relativních, obsažených v každém individuu. Jak víte, je Pán Ježíš Kristus Sebou a o Sobě multiverzální pravdou. Proces separace této pravdy se zdá být takovým, že v něm Pán Ježíš Kristus soudí příslušného jedince, neboť to vypadá, jako by vykročil ven z toho individua a zpovzdálí se zobrazují rozdíly mezi oběma. Zobrazení rozdílů se jeví, jako by někdo byl souzen, zatímco ve skutečnosti je to sám jedinec, kdo sebe soudí svým postojem vůči multiverzální pravdě - Pánu Ježíši Kristu.

Jakmile všechny aspekty univerzálních pravd jsou extrahovány z odcházejícího kroku a užitečnost toho stupně pokročení je pochopena a uznána, pak dojde k aktivaci druhého účelu Nového zjevení. Tímto účelem je formulování nových idejí, pojmů, způsobů vnímání, chápání, znalostí a životního stylu, jaké se stanou obsahem přicházejícího neboli následujícího kroku. Bez tohoto zjevení by nový krok nemohl dojít své plodnosti. Tajemství druhého účelu Nového zjevení je ve faktu, že zjevuje ty aspekty multiverzálních pravd a jejich relativní aplikace, jaké nikdy dosud nebyly dostupny.

Tímto, spolu s prvním účelem, popsaným výše, Nové zjevení způsobuje, že se stává cokoli, co bylo dříve zjeveno nebo sděleno účastníkům předešlého kroku, zcela zastaralým. Takže přijetí nových idejí Nového zjevení se stává záležitostí duchovního přežití pro všechny účastníky předešlého kroku. A toto je pravda bez ohledu na to, zda se někdo nachází v pravém životě či v životě mrtvém nebo lidském. Odmítnutím nebo popřením nových idejí Nového zjevení zvrátí se pravý život v život mrtvý; mrtvý život se učiní ještě mrtvějším a lidský život skončí v mrtvém životě negativního stavu. Ovšem, nikdo v pravém životě pozitivního stavu nikdy nepopřel ani neodmítl žádnou z idejí Nového zjevení. Jak víte, odmítnout či popřít něco je jedna věc, kdežto mít potenciál to učinit je něco jiného. V tomto případě potenciálnost pro odmítnutí a popření je odmítnuta a popřena. Jak tak padá do zóny vymístění, je tam zachycena a použita jako báze pro vlastní volby jejích členů - odmítnout a popřít nebo přijmout a změnit se.

Život mrtvého života negativního stavu se odvozuje z potencionálnosti každého v pravém životě pozitivního stavu odmítat a popírat pozitivní stav. Tím, že se odmítá a popírá uskutečnění a zpřítomnění této možnosti, tato padá do zóny vymístění. Účastníci zóny vymístění přijímají ideu odmítání a popírání a vytvářejí si jí svůj aktuální a uskutečněný životní styl. Toť tajemství systému podpory jejich života.

Při formulování tajemství Nového zjevení je třeba vzít v úvahu následující body:

1. Hlavním tajemstvím Nového zjevení je jeho pramen. Nikdo jiný nemůže darovat Nové zjevení než Pán Ježíš Kristus. Toto je absolutní pravda. Je-li Pán Ježíš Kristus v Sobě i Sebou multiverzální a Absolutní pravdou, pak je jen logické usoudit, že Nové zjevení může přijít pouze z Absolutního zdroje. Takže pravým Autorem Nového zjevení musí být Pán Ježíš Kristus. Jakýkoliv jiný zdroj zjevené ‚pravdy' nemůže být absolutní, a proto nemůže obsahovat náležité vědění skutečné pravdy a časovou vhodnost svého zjevení.

Všechna taková zjevení, přicházející ve jménu Pána Ježíše Krista či jménem někoho jiného, jsou povahy relativní nebo falešné a jsou dána za tím účelem, aby odvrátila lidské tvory a všechny ostatní od pravého Nového zjevení. Jakýkoliv anděl, duch či entita prohlašující komukoliv na vaší planetě nebo v zóně vymístění, že je buď pramenem, nebo přenoscem Nového zjevení je podvodným duchem nebo bytostí. Tvrzení takového ducha či anděla o tom, že mluví z pověření Pána Ježíše Krista, ***není již déle*** pravdou.

Jedním z hlavních důvodů, proč se Pán Ježíš Kristus ve Své Přirozenosti stal fúzí lidského těla v Sobě tím, čím je nyní, byla eliminace nutnosti zprostředkování přes anděly či pozitivní duchy a možnost přímé komunikace s každým, s kým On/Ona chce. Problém mediace je to, že mediátor je relativní a nikterak absolutní. V procesu mediace zprostředkující funguje ze své relativní pozice. Nemůže působit z absolutní pozice, neboť by jinak musel být Bohem. Fungovat z relativní pozice, zprostředkující zjevení, znamená vnímat ho v relativních pojmech. Takovýmto vnímáním se ztrácí určitá autenticita původního obsahu.

A nyní v této formě sdělí relativní bytost to zjevení další, ještě relativnější bytosti, řekněme někomu na vaší planetě. Takto máte dvojí relativní kondici, jež ohrožuje náležité vnímání, chápání a používání zjevené pravdy. Aby se vyhnulo možné profanaci zjevené pravdy jejím nevhodným vyložením a aplikováním, vyžadoval stav mediátora, aby se takové zjevení přenášelo pomocí symbolů, souvztažností a reprezentací či podobenství, nikoliv přímým jazykem. Jak víte, přesně taková byla situace u všech Starých zjevení. Dokonce i zjevení Ježíše Krista skrze Jana dělo se mediací, jak můžete vidět již hned v prvním verši první kapitoly:

> ‚Seslal a naznačil ***to*** prostřednictvím Svého anděla Svému služebníku Janovi.‘

Kdykoliv se užívá mediátor, je tu omezení dané jeho relativní kondicí. Anděl není absolutní, nýbrž pouze relativní vůči Absolutnímu. Ani Jan není absolutní. V tomto případě byl relativní vzhledem k relativnímu andělovi, skrze něhož Pán Ježíš Kristus předával to zjevení. Vyžaduje tedy složitost této situace, aby se zabránilo překrouceninám, aby se zjevovaná pravda sdělovala skrytou řečí. Nejvyšší tím, že má jazyk absolutní povahy, nemůže mluvit řečí, majíc povahu relativní. Proto musel použít mluvy, jež je společnou pro všechny stavy a okolnosti. A to je jazyk korespondencí. Avšak problémem je, že tento jazyk se nikdy náležitě nechápe nikým v zóně vymístění (s výjimkou pseudotvůrců) ani na vaší planetě. Takže podléhá zkresleninám, dezinterpretacím, literalizacím a zvnějškovatěním.

A toto je přesně to, co lidští tvorové provádějí s takovýmto zprostředkovaným zjevením. Ale protože ve většině případů nevědí, jaký druh skutečné pravdy se skrývá v těch souvztažnostech, vše, co mohou překrucovat, zprzňovat a nesprávně vykládat, je pouze zevní část nádoby s obsahem té pravdy, nikoliv samu pravdu schovanou v té nádobě. Problémem s lidskými tvory je, jak víte, to, že považují nádobu pravdy za samu skutečnou pravdu namísto obsahu té nádoby. Takto nemohou nic znesvětit. Tato situace nemůže trvat na věky, má-li se odehrát postupná eliminace negativního stavu.

Nejvyšší učinil slib, že se tato situace jednou napraví a že bude darováno Nové zjevení, přicházející bezprostředně od Něho/Ní v prosté řeči zevnějšností, bez jakékoliv mediace skrze anděla či ducha. Aby se mohl splnit tento slib, potřeboval Nejvyšší zaujmout speciální kondici a pozměnit Svou Přirozenost takovým způsobem, aby byl schopen komunikovat v negativním stavu a na vaší planetě přímo s každým, s kým se Mu/Jí chce.

Z tohoto důvodu se Nejvyšší vtělil na vaší planetě ve formě Ježíše Krista a získal tak lidské tělo. Toto tělo posloužilo jako katalyzátor hluboké změny v Přirozenosti Nejvyššího. Jak již teď víte, bylo hybridizováno a došlo k jeho fúzi v Absolutní povšechnosti Přirozenosti Nejvyššího a Nejvyšší se stal na věčnost Pánem Ježíšem Kristem. Maje tuto Přirozenost, může Pán Ježíš Kristus sdělovat přímo, prostou řečí každému srozumitelnou to, co chce sdělit. Jedním z mnoha důvodů, proč zjevení Ježíše Krista prostřednictvím Jana v *Biblí Svaté* bylo ještě psáno jazykem souvztažností a symbolismu, bylo to, že v té době byl proces té hybridizace a fúze velice vzdálen od zakončení.

Je tudíž první tajemství Nového zjevení v tom, že se stalo zcela prvním zjevením, dávaným bez jakékoliv mediace pomocí jakéhokoli ducha či anděla, sdělovaným přímou řečí samým Pánem Ježíšem Kristem bez jakéhokoliv použití symbolismů či korespondencí. Z pozice Své Nové přirozenosti může Pán Ježíš Kristus sdělovat, cokoliv se má sdělit v jakémkoliv daném čase slovy, která nemají ***žádný skrytý význam***, jak tomu bylo se všemi dřívějšími druhy zjevení.

Zjevení dané přes Swedenborga mělo stejnou konotaci, protože byl neustále obklopen množstvím všech možných odrůd duchů, andělů a pozitivních, jakožto i negativních entit. Aby se reflektoval přechod ze starých modalit zjevení k novým, odraženým v Novém zjevení, objevil se Pán Ježíš Kristus Swedenborgovi osobně. Nicméně na svých cestách po duchovní říši a při zaznamenání toho zjevení byl doprovázen a vybízen anděly, kteří mu byli za tím účelem přiděleni. Takže dokonce i to zjevení bylo zprostředkovaným, ač také mělo - poprvé - i elementy bezprostřednosti. Jak bylo připomenuto dříve, je zjevení dané přes Swedenborga předchůdcem Nového zjevení. Proto obsahovalo některé nové elementy. Nové prvky tohoto zjevení byly ve skutečnosti, že v běžném jazyce poskytlo vysvětlení některých tajemství souvztažností. Toto bylo přípravou pro to, co mělo přijít. Jak víte, v době Swedenborgově nebyla ještě plně ukončena hybridizace a fúze lidského těla Ježíše Krista v Absolutní přirozenosti Nejvyššího. Proto úplná bezprostřednost při tom zjevení nemohla dojít svého plodného dozrání.

Tajemství Nového zjevení je v tom, že zatímco je zjevováno přímo Pánem Ježíšem Kristem slovy nemajícími skrytý význam, není jeho zprostředkovatel ovlivňován žádným duchem, andělem ani žádnou entitou (ať v pozitivní či negativní). Ve skutečnosti, nikdo jiný nemá dovoleno, aby vkládal do jeho mysli nějaké ideje či mu sděloval jakékoliv poselství, dokud Pán Ježíš Kristus neřekne nebo nezjeví to, co si přeje říci či zjevit. To se dělá za účelem vyhnutí se jakékoli kontaminaci významu toho, co se svěřuje. Je třeba pochopit, že všichni ostatní tím, že jsou relativní, by pro nevyhnutelnost své podstaty shledávali a vykládali ten význam ze své vlastní subjektivní perspektivy. Subjektivní vnímání každého jedince - ať anděla či ducha nebo kohokoliv jiného - se liší od vnímání jiných entit. Proto by mohl nastat zmatek v případném nevhodném přenosu idejí Nového zjevení. Takovou situaci by okamžitě využili agenti a duchové negativního stavu, jež by mohli úspěšně zkreslit, zprznit a zfalšovat jeho pravý význam.

Pán Ježíš Kristus dovoluje mnohým sentientním entitám (vlastně veškerému stvoření), aby pečlivě naslouchaly tomu, co svěřuje zprostředkovateli přenosu Nového zjevení. Avšak v žádném případě není dovoleno, aby se nějak pletly nebo něco dodávaly ze svého do přenosu, pokud není ukončen. Potom budou jejich komentáře vítány, budou-li nutné a užitečné. Ale takové komentáře nikdy nejsou zahrnuty do textu Nového zjevení. Jenom ta slova a ty ideje jsou obsaženy v jeho textu, které jsou Pánem Ježíšem Kristem svěřovány tomuto zprostředkovateli osobně a přímo.

2. Druhým tajemstvím Nového zjevení je ve skutečnosti to, že Pán Ježíš Kristus ho zjevuje z úrovně Své Absolutní duchovní mysli přes Svou Absolutní vnitřní mysl a prostřednictvím Své Absolutní zevní mysli ve stavu a podmínkách Svého lidského těla, které bylo učiněno Božským. Toto je docela nová situace, jaká neexistovala v jsoucnu a

bytí do této doby. Za starých časů proces jakéhokoliv zjevení se ubíral přes duchovní mysl mediátora vyhnuv se všem jiným úrovním sentientní mysli. Duchovní mysl mediátora, jsouc sídlem Pána Ježíše Krista (v té době Nejvyššího), byla použita pro zasazení nutných idejí zjevení do ní, byly tedy postupně přenášeny do duchovní mysli zprostředkovatele přenosu na vaší planetě. Jelikož šlo pouze o duchovní mysli, jazyk používaný pro přenos byl jazykem korespondencí a symbolismu. Toto je řeč duchovních myslí. Avšak toto zjevení nebylo doprovázeno žádným výkladem jeho pravého významu. Obvykle proroci během přijímání toho zjevení oznamovali, že se nacházeli v hlubokém spánku nebo měli vidění (byli v hlubokém hypnotickém transu) a že ne vždy věděli, oč v jejich vizích běží. Takže všechny jiné úrovně jejich mysli byly buď úplně nezúčastněny, nebo se účastnily jen okrajově s tím účelem, aby mohli zaznamenávat, co slyšeli nebo viděli.

Dokonce i Pán Ježíš Kristus byl během Svého života na vaší planetě ohraničen v té době existující duchovní situací, která Mu/Jí nedovolovala mluvit žádnou jinou řečí než řečí podobenství, symbolismu a souvztažností. Důvodem k tomu bylo, že v té době neobsahoval Nejvyšší ve Své Přirozenosti nic z takzvaného přírodního stupně či ze zóny vymístění. Mluvit z hlubin Nejniternějšího, nemajíc k dispozici žádnou modalitu zevnějšku, znamená mluvit z pozice Absolutního stavu. Nic z toho stavu nemůže být předáno přímo ničemu jinému než samému tomu stavu. Odtud vyvěrá potřeba mediace a reprezentativní řeči.

Avšak Novou přirozeností Pána Ježíše Krista, která ztělesňuje jak to nejzevnější, tak i nejzevnější toho nejzevnějšího (nejzevnější je přírodní stupeň, kdežto nejzevnější toho nejvnějšího je zóna vymístění), se všechno v této situaci naprosto změnilo. Takže nyní může simultánně mluvit ze všech úrovní Své Absolutní mysli ke všem úrovním relativní mysli v jejich vlastních příslušných jazycích. Pán Ježíš Kristus se stal Překladatelem Své vlastní řeči do pojmů a idejí, které jsou pochopitelné komukoliv na jakékoliv úrovni. Když tedy mluví, zní Jeho/Její řeč v myslích všech, kteří poslouchají, jako jejich vlastní řeč a na úrovni jejich chápání, aniž docházelo ke zmatku nebo podivení nad skrytým významem. Pán Ježíš Kristus přenáší Své Ideje a Myšlenky do myslí sentientních entit a přizpůsobuje je perceptivním schopnostem každé mysli zvlášť. Toto je nutnou podmínkou pro Nové zjevení. Jak si vzpomínáte, jedním z tajemství Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista je to, že ní a skrze ni může mít s každým ten nejsoukromější, nejosobnější a nejintimnější vztah. Takový vztah vyžaduje jasně vyhraněné komunikování a porozumění bez použití symbolismu a souvztažností. Jinak by se nemohl ustanovit vztah takovéto povahy. Jazyk korespondencí a symbolismu se bude stále užívat, ale s bezprostředním porozuměním toho, co je jeho pravým významem na každé úrovni jeho projevu. Tak se vyhne jakémukoliv nedorozumění a dezinterpretaci.

Nové zjevení, jež odráží tyto okolnosti, je tudíž podáváno z povšechnosti všech úrovní duchovních faktů, jak jsou obsaženy v pravé Přirozenosti Pána Ježíše Krista. Slova, která používá, jsou slova se svým vlastním významem. Až na pár výjimek, nemá se jim dávat žádný jiný výklad, než doslovný. Již neobsahují mnohočetné významy (vyjma Nové modlitby Pána Ježíše Krista. Viz dvacátou šestou a dvacátou sedmou kapitolu této knihy). Díky Nové Přirozenosti Pána Ježíše Krista neexistuje žádná potřeba mnohočetných významů. Kdykoliv Pán Ježíš Kristus promlouvá ze Své Nové

Přirozenosti a Pozice, slova, která používá, jsou tak tajemné povahy, že jsou s to vyjádřit Jeho/Její ideje na všech úrovních multivesmíru stvoření, zóny vymístění i planety Nula v doslovném významu každé úrovně.

Jak víte, každá úroveň má svůj vlastní doslovný význam. Tento význam se liší od jedné úrovně k druhé. V minulosti, aby se překročily mezi nimi existující rozdíly, byla používána duchovní řeč souvztažností. Neexistoval žádný jiný prostředek. Nová přirozenost Pána Ježíše Krista překonává tuto situaci a dává každé úrovni její vlastní doslovný význam a zároveň je spojuje se Svou Novou přirozeností, zachovávajíc duchovní jazyk souvztažností. Takže se nikdo již nemusí starat o to, zda ještě existuje nějaký skrytý význam v Novém zjevení. Žádný není. Toť tajemství nového zjevení. A kdyby takový význam přec jen existoval (jak je to ve výše uvedené výjimce, týkající se Nové modlitby Pána Ježíše Krista), pak se na to hned upozorní a náležitě se to vyloží. Žádné jiné zjevení v minulosti nebylo tak přímé, tak bezprostřední a nemělo takový význam pro konkrétní situaci jako Nové zjevení.

3. Třetí tajemství Nového zjevení je obsaženo ve faktu, že na jeho dosažitelnosti závisí spása všech účastníků negativního stavu, jakožto i eliminace samého negativního stavu. Staré zjevení samo sebou a o sobě není s to splnit tento důležitý účel. Problém se Starým zjevením je v tom, že ve svém literním či vnějším smyslu neobsahuje žádné skutečné pravdy, nýbrž jenom zdánlivé pravdy. Skutečné pravdy jsou uloženy v duchovním či vnitřním smyslu doslovného obsahu. Takže nikdo nemůže poznat skutečnou pravdu z literního smyslu Starého zjevení. Přesto však vyvozují všechny křesťanské církve a sekty - s nepatrnou výjimkou přívržencŭ Swedenborgova učení - své nauky a principy spasení z doslovného smyslu.

Tak je tomu s jakýmkoliv náboženstvím na vaší planetě. Vinou tohoto faktu, neobsahuje žádná z náboženských soustav a církví nyní existujících na vaší planetě i v ostatních končinách zóny vymístění nějaké skutečné pravdy ve svých příslušných doktrínách a učeních. Toto je důvodem, proč máte tak mnoho rozličných náboženských systémů a sekt, prohlašujících, že mají znalost skutečné pravdy. Z pozice této duchovní situace nikdo nemůže být spasen z drápů negativního stavu. Na základě takových okolností a nenávistné intolerance ani nemůže být eliminován negativní stav. Vždyť - jak víte - svou povahou byl negativní stav vybudován na rozporech a nenávistné nesnášenlivosti! Jak se tedy může někdo spasit z tohoto postavení negativního stavu? Z tohoto důvodu daruje Pán Ježíš Kristus Nové zjevení, jež překonává doslovný smysl Starého zjevení. V Novém zjevení jsou zjeveny skutečné pravdy o povaze negativního stavu i o procesu spasení a zpřístupněny každému, kdo chce slyšet a poslouchat. Důležitou duchovní záležitostí zde je, že aby se všichni mohli spasit od negativního stavu, musí se jim otevřít ukryté skutečné pravdy a odstranit z jejich vnímání a jejich životů zdánlivé pravdy. Spása je možná pouze z pozice skutečných pravd. Žádná jiná základna pro takový proces není možná. Jelikož doslovný smysl v *Biblí Svaté* neobsahuje žádných skutečných pravd, bude muset jednou, kdy duchovní situace bude příznivá, být nahrazen jiným literním smyslem, který nebude obsahovat nic než skutečnou pravdu.

Pán Ježíš Kristus tímto prohlašuje, že ten pravý čas nastal nyní a že současné Nové zjevení, jak je zaznamenáno v této knize, je tou pravou náhradou doslovného smyslu Starého zjevení.

Jiným důležitým bodem v tomto ohledu je, že k vykonání pravého spasení nemůže vůbec dojít, neobjeví-li se skutečná pravda simultánně na všech úrovních všech jsoucen a bytí v multivesmíru stvoření a současně po celé zóně vymístění i na planetě Nula. Dosud taková pravda nebyla přístupna ani v zóně vymístění, ani na vaší planetě. Jak víte, byla nahrazena zdánlivou pravdou. (Příklad zdánlivé pravdy i pravdy skutečné může být nalezen v tom, jak lidští tvorové mluví a jak cítí. Mohou říci jednu věc, jež se zdá pravdivou, avšak cítit něco zcela odlišného, což je skutečnou pravdou. Tak se říká: ‚východ a západ slunce', což je pouze zdánlivou pravdou, zatímco skutečnou pravdou je, že to činí jejich planeta.)

Potřeba simultánního objevení se skutečné pravdy se vyvozuje z toho faktu, že obyvatelé zóny vymístění a vaší planety nemají přístup k jiným realitám stvoření, kde skutečná pravda je vždycky k dispozici. Proto nemohou být účastni na znalosti pravdy těch světů. Kdyby mohli, pak by ji převrátili, zfalšovali a zničili. Tím skutkem by zabránili tomu, aby nakonec byli spaseni Pánem Ježíšem Kristem. Důvodem, proč by tu pravdu překroutili, zfalšovali a zničili, je to, že by ji nevnímali z pozice pozitivního stavu (vždyť se přece nacházejí v negativním stavu). Vnímat pravdu v pozitivním stavu z pozice negativního stavu je naprostou nemožností. Navíc, pravda v pozitivním stavu se nevyskytuje ve svém doslovném smyslu. Nachází se ve smyslu odpovídajícím zvláštní povaze každé úrovně pravé skutečnosti.

Avšak negativní stav může vnímat a pochopit pravdu pouze v jejím doslovném smyslu. A protože pravdou je, že Pán Ježíš Kristus je Absolutní pravdou, pak aby umožnil této pravdě stát se doslovnou, musel si zaopatřit fyzické tělo a jeho literní jazyk, aby tak mohl sdělit tu pravdu všem srozumitelnou řečí. Než byl vykonán tento jeden z nejdůležitějších spasitelných aktů Pána Ježíše Krista, bylo nutno, aby mluvil ve formě zdánlivých pravd, neboť nic jiného nebylo přístupné.

Kdyby Pán Ježíš Kristus sám/Sama nebyl skutečnou Pravdou a kdyby Jeho/Její Přirozenost neobsahovala možnost sdělování skutečné pravdy v literních pojmech, pak by nebyl nikdy dokázal spasit kohokoliv z negativního stavu. Toť jeden z mnoha důvodů, proč se Pán Ježíš Kristus musel vtělit na vaší planetě, vstoupit do pekel i do všech oblastí zóny vymístění a získat všechny nutné prostředky, jimiž by posléze umožnil nahrazení zdánlivých pravd doslovného smyslu skutečnými pravdami.

Jakmile toto je úspěšně vykonáno, pak proces postupného zachraňování všech v negativním stavu a postupného eliminování samotného negativního stavu může začít.

Prvním důležitým krokem v tomto procesu je dát postupně všem k dispozici Nové zjevení. Nové zjevení zaměňuje zdánlivé a rozporné pravdy doslovného smyslu Starého zjevení, které je obsažené v *Biblí Svaté*, skutečnými, doslovnými pravdami. Na jejich základě může být úspěšně vykonán proces spasení všech a pak eliminace

negativního stavu (až nastane její čas). Tato funkce Nového zjevení je jedna z nejtajemnějších.

4. Sdělení, že Nové zjevení bude ***učiněno dostupným*** pro všechny, naznačuje, že ne každý v zóně vymístění a na vaší planetě bude vědět, že nějaké Nové zjevení vůbec existuje. Tajemství Nového zjevení spočívá ve faktu, že ***je dostupno***. Jeho dostupnost jednou umožní, že nastane úžasný posun ve sféře domény negativního stavu. Ten posun otevře ve všech přístup k Nejniternější duchovní mysli, kde je přítomen Pán Ježíš Kristus ve stavu jejich schopnosti svobodně volit a měnit se. Jakmile ten přístup je otevřen, začnou prožívat osobní přítomnost Pána Ježíše Krista, jenž je bude vést ke zdroji Nového zjevení - k Sobě a ke skutečné pravdě, obsažené v samém Novém zjevení.

Aby došlo k tomuto osudově závažnému a vitálnímu posunu, postačí, když se jenom určitý počet lidských i jiných tvorů v peklech, v zóně vymístění a na vaší planetě seznámí s obsahem Nového zjevení. Jde o jakost, nikoliv o kvantitu. Když dostatečný počet lidských a jiných tvorů bude znát Nové zjevení nebo aspoň si ho i jeho obsahu bude vědom, pak bude možné, aby takový posun nastal.

Samozřejmě jenom Pán Ježíš Kristus může vědět, jak mnoho lidských a jiných tvorů je zapotřebí k vykonání tohoto skutku a kdy se ten počet naplní. ***Povaha veškerého negativního stavu se ještě neodhalila a nezobrazila v plné míře. Dokud tomu bude tak, tento počet se ještě nenaplní***.

Toto je něco, co nemá být vaší starostí. Tvůj účel, Petře, i všech tvých duchovních dětí na planetě Nula, je učinit Nové zjevení přístupným na všech úrovních jsoucna a bytí, pro zónu vymístění a na vaší planetě tím, že se náležitě zprostředkuje jeho přenos a nakonec se uveřejní. Vše ostatní je v rukou Pána Ježíše Krista. On/Ona ví nejlépe, jak, kdy a jakými prostředky lze nejúčinněji vyplnit plán spasení a eliminace negativního stavu. Tajemství Nového zjevení je ve faktu, že již jeho ***pouhá dostupnost*** je s to připravit každého v negativním stavu pro konečné spasení. Jak se to uskuteční, nelze v této chvíli vědět z bezpečnostních důvodů. Až dojde k jeho dokonání, pak bude všem zřejmé, jak Pán Ježíš Kristus použil ***této pouhé dostupnosti*** Nového zjevení.

5. Až dosud většina lidských tvorů a pár jiných předpokládá, že Slovo Boží je omezeno jen na knihy, obsažené v *Biblí Svaté*. Jak víte, převážná většina křesťanů věří, že všechny knihy v Bibli jsou stejnou měrou Slovem Božím. Jak již bylo zjeveno skrze Emanuela Swedenborga a také v poslední kapitole knihy *Realita, mýty a iluze*, napsané zprostředkovatelem této transmise, ne všechny knihy *Biblí Svaté* jsou Bohem inspirované a obsahují vnitřní, duchovní smysl. Říkat něco podobného znamená pro mnohé křesťany rouhání se. Ještě větším rouháním se bude zdát prohlášení, že Slovo Boží není již omezeno na to, co bylo napsáno v inspirovaných třiceti pěti knihách *Biblí Svaté*.

Tento postoj většiny křesťanů je podivuhodně rigidní, dusící, úzkoprsý a úplně falešný. Tímto postojem se křesťané snaží ohraničovat Pána Ježíše Krista jen na duchovní věci, řečené před dvěma tisíci lety, jako by byl nemohoucí nebo nepotřeboval, nebo nebyl

schopen pokračovat ve sděleních, majících důležitý duchovní význam; jako by Pán Ježíš Kristus oněměl a nemohl již více promluvit.

V tomto ohledu možno vidět tajemství Nového zjevení v jeho dvou účelech: jedním je bortit tuto ohavnou omezenost a prohlašovat, že Pán Ježíš Kristus všem sdílí Svá slova podle potřeby, kdy a kde je toho třeba a skrze toho, přes koho si zvolí promluvit. Není nahodilé, že každá kapitola této knihy začíná sdělením: ‚…bylo ke mně slovo Pána Ježíše Krista, řkoucí:'. Toto je pro zdůraznění, že Boží slovo, jež je Pán Ježíš Kristus, neustále přichází a je napsáno, aby odráželo duchovní změny a vyplývající duchovní potřeby všech žijících entit, nacházejících se momentálně v jakékoliv životní modalitě.

Pán Ježíš Kristus tímto zde prohlašuje, že Nové zjevení je pravdivým Slovem Božím - Pána Ježíše Krista. Jak bylo uvedeno v předešlých bodech, překonává a nahrazuje doslovný smysl Starého zjevení - Slovo Boží v jeho vnitřním, duchovním smyslu.

Problém se Starým zjevením je ten, že je Slovem Božím ne podle svého doslovného smyslu, který vlastně nemá žádný smysl, nýbrž podle svého vnitřního, duchovního smyslu. Naneštěstí ne příliš mnoho lidských a jiných tvorů na vaší planetě a v zóně vymístění je si toho vědomo a ochotno přiznat tento fakt. Jelikož lpí pouze na literním smyslu *Biblí Svaté*, kterou považují za Slovo Boží, nemají vlastně žádné Slovo Boží. Žijí v iluzi a sebeklamu, že mají Slovo Boží.

Toto nás přivádí k druhému účelu Novému zjevení: Nové zjevení ve své povšechnosti poprvé může být považováno za pravé Slovo Boží - Pána Ježíše Krista, v doslovném smyslu. Pokud Nejvyšší byl bez lidského těla Ježíše Krista fúzí vpojeného do Jeho/Její Absolutní Přirozenosti, nemohl mluvit z ***té pozice***. Mluvil jenom z Jeho/Jejího Absolutního ***duchovního stavu***. Vždyť tehdy Bůh byl ryzím Absolutním duchem. A duch mluví jen z toho, co je jeho - od ducha k duchu. Žádný jiný druh komunikace nebyl přístupný v té době. Takže doslovný smysl Biblí Svaté je pouze oblečením pro toho ducha, nikoliv sám duch. Proto doslovný smysl není Slovem Božím, nýbrž jen nádobou Slova Božího. Ten, kdo lpí na té nádobě a nebere v úvahu její vnitřní, duchovní obsah, nemá Slovo Boží.

Tato situace se však revolučně změnila. Absolutní přirozenost Nejvyššího se zcela proměnila vlastním zkřížením se s tělem Ježíše Krista, stavši se plností Pána Ježíše Krista. Když jednou došlo ke zdárnému dokončení procesu fúze a hybridizace, pak definice, že Bůh je ***jenom*** Duch, není déle udržitelná. Ano, Bůh - jako Pán Ježíš Kristus - je a bude stále jediným Absolutním duchem na věčnost. Ale není déle omezen na ten stav. Nyní je také přírodním tělem, jež je učiněno božským a vpojeno do tohoto Ducha. Z tohoto důvodu je definice Boha modifikována následujícím způsobem:

> **BŮH JE PÁN JEŽÍŠ KRISTUS, KDO JE ABSOLUTNÍM DUCHEM, DUŠÍ A TĚLEM V JEDNOTĚ, JEDINOSTI A HARMONII VŠECH SVÝCH FUNKCÍ A KTERÝ VE SVÉ PŘIROZENOSTI ZAHRNUJE PLNOST STAVŮ, PODMÍNEK A PROCESŮ DUCHOVNÍCH, DUŠEVNÍCH, PŘÍRODNÍCH, FYZICKÝCH, LIDSKÝCH I ZÓNY VYMÍSTĚNÍ V JEJICH ÚPLNĚ ZBOŽŠTĚLÉ FORMĚ A OBSAHU.**

Než došlo k inkorporaci, byly součásti lidské i ze zóny vymístění očištěny a zcela osvobozeny od všech zel a nepravd v nich obsažených. Proces této očisty, vyčištění a osvobození byl dlouho trvajícím pochodem ze stanoviska času vaší planety. Jak víte, nebyl donedávna ukončen. Proto dosud nebyl učiněn žádný pokus o modifikaci definice Boha.

Ukončení tohoto procesu nyní dělá možným prohlásit Nové zjevení za pravé Slovo Boží - Pána Ježíše Krista. Z pozice povšechnosti Své Přirozenosti promlouvá Pán Ježíš Kristus simultánně z Ducha, Duše, Přírodnosti, Těla, Lidskosti i ze Zóny vymístění, které jsou Jeho/Její. Neschází již naprosto nic. Součásti lidské a ze zóny vymístění v Jeho/Její Přirozenosti Mu/Jí umožňují, aby mluvil také jazykem lidských tvorů i zóny vymístění a zároveň všemi jinými jazyky, jimž se rozumí jinde. Toto činí doslovný význam slov v Novém zjevení autentickým, ryzím a vyjadřujícím skutečnou pravdu, zbaveným jakýchkoliv zdánlivých pravd, jaké byly a jsou v doslovném smyslu Starého zjevení zaznamenaném v *Biblí Svaté*. V tomto faktu je největší tajemství Nového zjevení, nyní odhalované.

Výše uvedená definice Boha vyžadovala modifikování kvůli způsobu, jakým Bůh - Pán Ježíš Kristus má být uctíván a jak se k Němu/k Ní má přistupovat. Toto téma bude probíráno v příští kapitole.

Ten/ta, co má uši k slyšení, nechť slyší, co **Pán Ježíš Kristus** zjevuje v této kapitole.“

Kapitola šestnáctá

PRAKTIKOVÁNÍ NOVÉHO ZJEVENÍ

Dne 19.března 1988 časně zrána bylo ke mně slovo Pána Ježíše Krista, řkoucí :

„Znát a chápat pravdy (množné číslo) obsažené v Novém zjevení nestačí k životu Nového zjevení. Jestliže kdo zná a chápe pravdu, ale neaplikuje prakticky to, co zná a chápe, pak ta pravda je pro něho mrtvá. Nic dobrého nevzešlo z takové znalosti a z takového chápání. Jak víte, životem pravdy je její dobro. Její dobro se ustanovuje tím, že se pravda žije. Praktikování pravdy je motivujícím faktorem pro uskutečnění a zpřítomnění dobra. Tento princip platí jako pravda i o Novém zjevení. Aby bylo živým a žijícím, pak je nutno, aby bylo důsledně praktikováno těmi, kterým bylo zjeveno.

Požadavek tohoto druhu je určen Zákonem potvrzování platnosti a účelu, formulovaným v desáté kapitole této knihy. Tento duchovní zákon požaduje, aby jakákoliv idea, myšlenka, jakýkoliv pojem nebo cokoliv potvrzovalo svoji platnost svými důsledky, následky a výsledky. Důsledky, následky a výsledky mohou být projeveny pouze v životech sentientních entit. Pokud nepřiznají, nepřijmou a neaplikují ve svých životech poučky Nového zjevení, pak Nové zjevení není k žádnému užitku. Jeho platnost se nepotvrzuje. Pro tento důležitý důvod bude v této kapitole dán v následujících bodech stručný nástin pro praktikování Nového zjevení. V každém bodě budou vzaty v úvahu dvě úrovně praktikování: Jedna pro ty, co se nacházejí v pozitivním stavu stvoření, a jedna pro ty, co prodlévají na vaší planetě v negativním stavu zóny vymístění obecně.

1. První bod v praktikování Nového zjevení se týká způsobu, jakým mají všechny sentientní entity a lidští tvorové realizovat vztah k Pánu Ježíši Kristu a jak Jej/Ji uctívají. Jak si vzpomínáte z dřívějška, tento způsob byl značně pozměněn Novou přirozeností Pána Ježíše Krista.

Předchozí formy bohoslužby a vztahu k Pánu Ježíši Kristu se určovaly čistě duchovními faktory pro sentientní entity v pozitivním stavu a ritualistickými faktory pro lidské tvory v ostatní zóně vymístění. Takže máte zde dva protichůdné extrémy: Jeden je co nejniternější způsob bohoslužby a vztahovosti; druhý je co nejzevnější. Navíc zevní modalita se zřídkakdy odrážela v dennodenním chování těch, kdo konali takovou bohoslužbu. Spíš byla omezena na sledování a praktikování určitých zevních procedur na určitých fyzických místech pro bohoslužbu, zvaných kostely, v duchu předepsaných dogmat a předpisů, podle nichž se měla/má řídit.

Naproti tomu, vnitřní či duchovní způsob bohoslužby se odvozoval ze staré definice Boha, formulované Ježíšem Kristem během Jeho/Jejího vtělení na vaší planetě, jak je zaznamenáno u Jana, v kapitole 4, ve verši 24:

> ‚Bůh je Duch, a ti, kdo Ho uctívají, mají tak činit v duchu a v pravdě.‘

Tento typ uctívání vylučuje jakýkoliv formální, ritualizovaný, vnější, dogmatizovaný a procedurální přístup. Na místo toho zdůrazňuje niterné přijetí Boha v srdci, z kteréžto pozice se odvozuje a je určen osobní životní styl. V tomto ohledu uctívat Boha a mít k němu vztah, znamená vést určitý životní styl v souladu s duchovními principy, jak jsou definovány Bohem ve vašem nitru. Toto byl dosud jediný přijatelný způsob uctívání Boha. Nebylo dáno žádné jiné zjevení o této záležitosti s ohledem na změnu nebo modifikování způsobu, jak mít vztah k Bohu a jak jej uctívat.

Avšak hlavní idea této dávky Nového zjevení dává všem na vědomí, že tato situace se úplně změnila, stejně jako se i zcela změnila definice Boha. Nová definice Boha byla formulována na konci předešlé kapitoly. Změna té definice vyžaduje změnu způsobu, jakým mají lidští tvorové vztah k Bohu a jak ho uctívají.

Především, a počínaje tímto okamžikem, je jediným přijatelným způsobem vzývání Jména Pána Ježíše Krista. V pozitivním stavu stvoření toto znamená, že jakákoliv jiná jména, pod jakými se Bůh uctívá a navazuje se k němu vztah, nejsou déle přijatelná. Bůh se všemi svými jmény i ne-jmény se stal úplně a naplno Pánem Ježíšem Kristem. Nyní je jasno, že pojem Pána Ježíše Krista zahrnuje ***všechny*** aspekty Boha v jejich celku. Dosud existovala tendence dávat různým aspektům Boha rozličná jména a ne-jména (ne-jména značí přiznání těch aspektů Přirozenosti Boží, které nebylo možno pojmenovat pro nedostatek korespondujícího pojímání jejich podstaty v relativní sentientní mysli. Jedinou věc, kterou ta mysl znala, bylo to, že takové aspekty zajisté existují). A ačkoliv tato situace pro členy pozitivního stavu neznamenala separaci, rozkol či rozdvojení Jediné Přirozenosti Boží, byla, naneštěstí, velice úspěšně využita mocnostmi negativního stavu a lidskými tvory k výrobě nehorázných zmatků mezi všemi, jakožto i k fabrikování přečetných náboženství s nanejvýš rozpornými duchovními představami, s používáním různých Božích jmen v oddělenosti a rozdělenosti pro dokazování správnosti jejich způsobu bohoslužby.

Jeden z mnohých důvodů, proč Nejvyšší získal Novou přirozenost, byl v tom, aby eliminoval rozdíly v pojímání různých aspektů Jednoho Boha pod rozličnými jmény.

Potřeba pro zahrnutí lidských elementů i prvků zóny vymístění do Jeho/Její Přirozenosti vyvěrá z faktu, že je daleko snazší pro každého, aby jednal s kýmkoliv ze své vlastní pozice a přirozenosti. Až do té doby byl Bůh pro lidské tvory, jiné bytosti i tvory v zóně vymístění buď abstraktním pojmem, s jakým nebylo možno navázat žádný smysluplný vztah (konec konců, jak můžete jednat s abstraktním pojmem?), anebo ho považovali za někoho familiárního a viditelného. Poslední situace dala popud k tomu, že mnozí císaři a králové na vaší planetě, jakožto i mnozí tvorové v peklech, se prohlásili za bohy. Tak aspoň mohli být viditelnými a přístupnými ve svém konkrétním fyzickém stavu. Ovšem, tato situace byla a je duchovně velmi nebezpečnou, protože vede k tomu, že lidští i jiní tvorové uctívají falešné bohy, kteří nikdy nebyli, nejsou a nebudou bohy. Následky takových proklamací a takového uctívání nejsou vůbec příjemné.

Z tohoto důvodu, a aby splnil Svůj slib, pojal Nejvyšší také lidskou přirozenost a po té, co ji učinil Božskou, zahrnul ji do Své povšechnosti, čímž ji učinil jedním se všemi jinými aspekty Svého Absolutního jsoucna i Absolutního bytí, stav se Pánem Ježíšem

Kristem. Tímto aktem byl abstraktní koncept Boha eliminován a nahrazen pojmem Pána Ježíše Krista, Jenž/Jež je bytostí poznatelnou, pochopitelnou, hmatatelnou, milovatelnou, objímatelnou, vnímatelnou a pociťovatelnou.

Protože všechny aspekty toho, co je nazýváno Bohem - a to pod jakýmikoliv jmény - byly pojaty v tuto Novou přirozenost Pána Ježíše Krista, je jenom logické, že samým prvním krokem v praktikování Nového zjevení je vzývání Jména Pána Ježíše Krista. Toto pravidlo platí jak pro členy pozitivního stavu, tak i negativního stavu a lidské tvory. Ode dneška máte přistupovat pouze k Pánu Ježíši Kristu. Máte vzývat jenom Jméno Pána Ježíše Krista. Pro ty, co budou číst tato slova, a pro všechny členy pozitivního stavu, jakožto i pro všechny v peklech, kteří slyší tato slova, jak jsou zjevována a přenášena - není jiný způsob k Bohu možný. Pro ty, co pro nějaký důvod nebudou si vědomi tohoto faktu, zvláště v případě obšírné většiny lidských tvorů na vaší planetě, bude evokace Boha pod jinými jmény dočasně přijatelná, než se dozvědí o tomto důležitém duchovním faktu a pokud vzývají Jméno Boží s pozitivním a dobrým úmyslem, pro správné důvody a kvůli principu. Kdokoliv, kdo odmítne vzývat jméno Pána Ježíše Krista po té, co byl s tímto faktem seznámen, bude muset nést následky odmítnutí - nebude vyslyšen a nedostane odpověď. Konec konců, budete-li vzývat nějakého jiného Boha s odlišnou přirozeností a jiným jménem než Pána Ježíše Krista, nebudete vzývat nic. Z ničeho pojde zase nic. Nic nemůže dát žádnou odpověď.

Abychom zopakovali: tím pravým krokem v náležité bohoslužbě a ve vztahu k Bohu je vzývat Jméno Pána Ježíše Krista.

2. Vyvolávání a vzývání Jména Pána Ježíše Krista pro jakýkoliv důvod musí být zahajováno případným vzývatelem z pozice vlastní svobody výběru, kvůli jedinému principu: protože činiti tak je správné a vhodné.

Při praktikování Nového zjevení žádný jiný přístup nemůže ani nesmí vyvolávat odezvu, jelikož život každého závisí na jeho/její schopnosti svobodně volit a měnit se. Proto snaha vyvolávat či vzývat Jméno Pána Ježíše Krista z donucení, pod nátlakem či hrozbou nebo jako následek vidění jakýchsi zázraků či neobvyklých znamení či ze strachu před potrestáním nebo z pocitu viny i v důsledku jiných všelijakých nesvobodných situací - déle již nebude mít žádný účinek, ovšem, ledaže jedinec dříve, než došlo k těmto okolnostem, přijal do svého srdce Novou přirozenost Pána Ježíše Krista a vzýval Jeho/Její Jméno před tím.

Pán Ježíš Kristus nemůže odpovědět žádnými jinými způsoby a cestami, nevzývá-li se a není-li požádán. Kdyby mohl, pak by porušil fundamentální duchovní princip života - svobodu a nezávislost. Odpovídat bez požádání a vyzvání bylo by vnucováním se, jakýmsi stavem nevyhnutelnosti, jež nedává v té které věci volbu. Toto by bylo negativním stavem. Negativní stav funguje na základě tohoto principu. Takže jediný možný vztah a bohoslužba vůči Pánu Ježíši Kristu jsou na základě vzájemnosti, reciprocity, svobody a nezávislosti. Je-li vám něco vnuceno, pak jde o faktor jednostrannosti. Není zde vzájemná a recipročí dohoda. Vaše svoboda a nezávislost byly hrubě narušeny. Jsouc Sám/Sama Absolutní svobodou a nezávislostí, nemůže Pán Ježíš Kristus nikdy narušit tento princip.

Jsou tedy v tomto kroku praktikování Nového zjevení postulovány dva požadavky: Jeden je v tom, že máte mít vztah k Pánu Ježíši Kristu, uctívat Jej/Ji a přistupovat k Němu/Ní z pozice svobody a nezávislosti, ze své vlastní vůle a volby, bez jakéhokoli vnějšího nátlaku. Za druhé: Máte zahájit ten krok sami. To nemůže vycházet od Pána Ježíše Krista.

Důvod pro druhý požadavek je ve faktu, že ***Pán Ježíš Kristus je ve stavu a procesu nepřetržitého odpovídání či odezvy, dávání a sdílení se***. Toť Jeho/Její pravá Přirozenost. Vše je vždy zde. Avšak aby se to vidělo, slyšelo, dotýkalo a používalo, musí se obrátit pozornost na tuto skutečnost a aktivně zahájit akt hledání, slyšení, braní a používání. Toto je princip vzájemnosti a reciprocity. Nejste pasivními, automatizovanými přijímateli něčeho. Jste aktivními, svobodnými a jedinečnými účastníky v tomto procesu. Jako svobodné sentientní entity máte usilovat o to, abyste ukázali dobrou vůli a dali najevo, že si přejete svobodně se podílet na tomto procesu přijímání a použití toho, co je neustále a soustavně k dispozici. Není jiné cesty k přivlastnění si všech věcí dávaných vám Pánem Ježíšem Kristem.

Jestliže se jakoukoliv náhodou cítíte příliš slabí, abyste v tomto ohledu započali s projevováním nějakého vlastního úsilí, pak se vám radí, abyste poprosili Pána Ježíše Krista, aby vás obdaroval plností takové schopnosti. Jak bylo uvedeno mnohokrát dříve, nedostanete nic, aniž o to nepožádáte. Tento krok platí pro každého bez ohledu na to, o jaký typ života jde - pravý život pozitivního stavu; mrtvý život stavu negativního či lidský život.

3. Během vzývání či obracení se k Jménu Pána Ježíše Krista není déle vhodné uznávat Pána Ježíše Krista pod žádnou jinou formou, žádným jiným aspektem či stavem než v Jeho/Její Nové přirozenosti.

Závažnost přijetí faktu, že Bůh se stal tělem v osobě Ježíše Krista, jíž byla zdůrazněna apoštoly Ježíše Krista. Nicméně - ač vpravdě Božský - byl Ježíš Kristus v jejich pojetí stále viděn jako Entita oddělená od Svého Otce - Pána Boha Nejvyššího, který byl jimi vnímán primárně jako mužská postava. Ale v každém případě přiznávali skutečnost, že veškerá moc a sláva i celé stvoření bylo Ježíši Kristu dáno Jeho Otcem. Dát moc, slávu a všechno ostatní Ježíši Kristu, znamená vzdání se dřívější Boží přirozenosti, jaká byla před Prvním příchodem Ježíše Krista, a získání zcela nové, jaká bude mít veškerou moc a daleko více než ta první. Avšak v té době pravý význam tohoto sdělení většině apoštolů unikl.

Emanuel Swedenborg se zabýval tímto předmětem daleko hlouběji. Především uznal skutečnost, že Pán Ježíš Kristus je jediným pravým Bohem. Za druhé uznal za životně nejzávažnější fakt, že pro náležitý vztah a bohoslužbu vůči Pánu Ježíši Kristu je absolutní nutností přijetí skutečnosti, že Nejvyšší učinil Své Božství lidským a posléze učinil Své lidství Božským a tak jej znovu sjednotil se Svým Otcem.

Nicméně až do té chvíle nikdo nevěděl, co se přesně stalo s fyzickým tělem, které Ježíš Kristus vzal s Sebou po Svém vzkříšení a odchodu z vaší planety. Zlidštění Jeho/Jejího Božství a Zbožštění Jeho/Jejího lidství se může pojímat v termínech čistě duchovních, duševních či psychologických. Nezahrnuje to příslovečné lidské tělo. A přece tento

aspekt, aspekt lidského těla, byl jeden z nejdůležitějších faktorů v přeměně Přirozenosti Nejvyššího na Pána Ježíše Krista.

Fakt o lidském těle-mase Ježíše Krista nebyl znám, dokud nebyla tato dávka Nového zjevení učiněna přístupnou pro všechny, kdo stojí o to ji číst a jí naslouchat. Aby se opět připomenulo: Za jakým účelem vzal Ježíš Kristus Své tělo-maso s Sebou do duchovního světa do své osobní domény? Pro ozdobu? Aby se příležitostně mohl na ně podívat, skryté někde v nějaké komůrce, k tomu zvláště uzpůsobené, a obdivovat či připomínat si všechny husarské kousky během života na planetě Nula i v peklech? Bůh nic nedělá bez zvláštního účelu, jenž má povahu absolutní.

Avšak dosud nebylo nikdy zjeveno, co se stalo s tím tělem-masem. Proto - aby se obdržela náležitá odpověď - má se vzývat takovýto Pán Ježíš Kristus a žádný jiný, neboť nějaký jiný déle již není.

Proč je tak důležité pro praktikování Nového zjevení či vlastně i čehokoliv jiného takového, aby se navazoval vztah k této zvláštní Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista, u kterého došlo nedávno k fúzi a hybridizaci s Jeho/Jejím lidským tělem-masem? Protože nikdo nemůže mít náležitý a přímý vztah z pozice svého relativního stavu k někomu, kdo je absolutní. Zvláště pak nikdo nemůže mít vztah z pozice negativního stavu k někomu, kdo v sobě neobsahuje něco z této pozice. Takovýto vztah vyžaduje medium nebo mediátora.

Jak víte, podle tradičních křesťanských nauk Ježíš Kristus je vnímán a pojímán jako mediátor mezi všemi hříšníky a všemi ostatními - a Bohem Nejvyšším. Správně se uznává, že nikdo přímo nemůže přistupovat a mít vztah k Absolutnímu bohu. Jejich problém však je, že oddělili mediátora od toho, komu se zprostředkuje, učinivše tak Boha dvěma - a posléze - třemi osobami: Bohem - Otcem, kterého bylo nutno usmiřovat a jemuž se zprostředkovávalo; Synem Božím - Ježíšem Kristem, který je druhou osobou jednoho Božství a kdo je pravým Mediátorem Bohu - Otci; a Svatým Duchem - třetí osobou Božství, jež přetváří, inspiruje a učí všechny hříšníky i všechny ostatní dle pravých duchovních záležitostí.

Co křesťané, jakožto i všichni ostatní nedokázali rozeznat, bylo to, že Ježíš Kristus vzal s Sebou Své tělo-maso za velmi zvláštním důležitým účelem (jak bylo naznačeno shora). Zřejmě je nevzal pro dekoraci, nebo aby bylo vystaveno na odiv v nějakém věčném mauzoleu, kam by celé stvoření přicházelo, sklánělo se před ním, uctívalo je a velebilo Boha s všelijakým ‚Ach', ‚Och', ‚Uch' a jinými výrazy, obvyklými za takových okolností a v takových situacích. Toto je úplně bláhová představa. Něco takového může napadnout jen mysl lidských tvorů, jak to můžete vidět v případě mauzoleí, vybudovaných pro jejich pseudo-bohy, jakými byli faraonové, králové, císaři, mučedníci - a pro jejich vlastní slávu.

Lidské tělo-maso Ježíše Krista mělo velmi speciální poslání - být integrální součástí Absolutní přirozenosti Nejvyššího. Nejvyšší se tak stal Pánem Ježíšem Kristem a Svým vlastním Mediem či Meditátorem všem i pro všechny sentientní entity, lidské a jiné tvory, nacházející se kdekoliv. Tedy ***Jeho/Její lidské tělo-maso, spojené a zkřížené s Absolutní přirozeností Nejvyššího, působí od té doby jako jediný prostředník mezi***

Ním/Ní, či - abychom byli přesní - mezi Jeho/Jejím Absolutním stavem a rozpoložením čili Absolutním Božstvím a každým, kdo se nachází v Jeho/Jejím stvoření, na vaší planetě, ve všech peklech i v celé zóně vymístění. Neexistuje již žádný jiný zdroj mediace.

Z tohoto důvodu se po přečtení těchto slov bude vzývání nějakého jiného prostředníka - jako Syna Božího, Marie nebo jakéhokoliv jiného svatého, považovat za duchovní ohavnost a cizoložství. Je štěstím pro ty, co tak činí, že nedostanou nižádnou odpověď od domnělých mediátorů. Ale na neštěstí pro ně, při jejich vzývání se může stát, že mohou docela úspěšně vyvolat zlé a negativní duchy, kteří by předstírali, že jsou osoby vzývané a vyvolávané, a tak svést vzývatele k uvěření, že jsou pravými mediátory vůči Bohu. Jdou dokonce tak daleko, že nastraží různé události v životě svých uctívatelů, aby tak mohli úspěšně zakročit v jejich prospěch a zachránit je či uzdravit ze stavu, jaký přitom sami způsobili, nebo předpovídají budoucnost a pak ovlivní události tak, aby se předpověď splnila a byla platná. Toto ovšem posílí jejich roli jako prostředníků vůči Bohu v očích těch, kdo věří v takové mediátory.

Přivlastňováním si takové role a přidělováním jí duchovní moci, jak oni, tak i vzývající je lidští tvorové, okrádají Pána Ježíše Krista o moc být Svým vlastním zdrojem mediace mezi Jeho/Jejím Absolutním Božstvím, přes relativní lidské tělo, zahrnuté do toho Absolutního Božství - a všemi ostatními. Toto je velmi nebezpečná situace.

Ten, kdo praktikuje Nové zjevení, bude vzývat a vyvolávat pouze pravého Pána Ježíše Krista v Jeho/Její lidské formě, jako jediného zdroje jakékoliv možné mediace až na věčnost. Tento krok je platný a aplikovatelný u kohokoliv bez ohledu na to, v jaké formě a v jakých podmínkách se kdo nachází v daný moment. Má univerzální platnost a je požadovaným duchovním principem při praktikování Nového zjevení.

4. V procesu evokace či vzývání Pána Ježíše Krista je nutno si uvědomit, za jakým účelem se přistupuje k Pánu Ježíši Kristu.

Především je účelem přiznat přítomnost Pána Ježíše Krista a vzdát Mu/Jí dík za vše, co bylo, je a bude bez ohledu na to, co bylo, je a bude. Za druhé: přistupuje se k Pánu Ježíši Kristu denně, několikrát za den, neboť tak činit je správné, vhodné, náležité a dobré. Za třetí: dělá se to kvůli samotnému principu, neboť je to multiverzální zákon mít vztah a komunikovat s Pánem Ježíšem Kristem jako zdrojem vlastního života. Za čtvrté: k Pánu Ježíši Kristu se přistupuje v zájmu obecného blaha, vzájemného prospěchu a užitku pro všechny. Každý ve stvoření i všude jinde může mít ohromný prospěch ze skutečnosti takového komunikování a vztahu, nehledě na to, zda je či není si uvědoměle vědom takové prospěšnosti nebo užitku.

Ať je nyní všem známo, že tento způsob komunikace a vztahu s Pánem Ježíšem Kristem - v zájmu principu, jelikož tak činiti je to pravé - je k nesmírnému prospěchu a užitku pro všechny. Pamatujte si, prosím, že komunikace této povahy je děním jedinečným a neopakovatelným. Vaše komunikování a váš vztah k Pánu Ježíši Kristu je jedinečný a liší se od kohokoliv jiného. Jiní Ho/Ji nemohou zakoušet vaším způsobem a podle vaší zkušenosti, aniž by k vaší komunikaci došlo. Jedinečným komunikováním a vztahem s Pánem Ježíšem Kristem a Pána Ježíše Krista s vámi, přispíváte k většímu poznání

Jeho/Její Přirozenosti, jiných i sama sebe pro všechny. To rozhojňuje a obohacuje životy všech. Toť důvod, proč praktikant Nového zjevení bude ve vztahu a spojení s Pánem Ježíšem Kristem dennodenně v zájmu všech, nejen kvůli sobě samému sobě. Nejdůležitější však je, že bude komunikovat s Pánem Ježíšem Kristem kvůli Němu/Ní, aby Mu/Jí poskytl příležitost projevit se skrze něj Svému stvoření způsobem a cestou, jakými by to nemohl udělat skrze jiné. Konec konců, nikdo není stejný jako on/ona. Toto je jeden z nejzávažnějších důvodů, proč praktikující Nové zjevení se bude přibližovat k Pánu Ježíši Kristu každý den.

Za páté: přistupujete-li k Pánu Ježíši Kristu s kladným a dobrým úmyslem, v zájmu toho, abyste se stali lepšími, více duchovními, milujícími, moudřejšími, informovanějšími, užitečnějšími, skromnějšími, pokornějšími, poctivějšími a více a více doopravdy samými sebou se svou vlastní totožností. Pouze Pán Ježíš Kristus - z pozice Svého Absolutního stavu - může vás učinit takovými trvale.

Za šesté: navazuje vztah s Pánem Ježíšem Kristem kvůli tomu, abyste udržovali v jednotě, jedinosti a harmonii funkce své mysli. Pouze z Pána Ježíše Krista, Jím/Jí, skrze Něj/Ni a s Ním/Ní můžete jednat, chovat se, mít vztah a fungovat z povšechnosti vlastní mysli, jedinečným a integrovaným způsobem. Pán Ježíš Kristus je jediným pravým sjednocujícím a integrujícím principem vaší sentientní mysli.

Za sedmé: komunikujete s Pánem Ježíšem Kristem v zájmu ochrany a zabezpečení, před podlehnutím propagandě a vlivu negativního stavu. Toto je použitelné pro lidské tvory žijící na planetě Nula i pro ty, co jsou v zóně vymístění. Pro lidi v pozitivním stavu toto komunikování je také v zájmu úspěšného odpuzování ideje zavrhnutí a popření Pána Ježíše Krista. Jenom na takové požádání a pro tento účel může Pán Ježíš Kristus ochránit každého a poskytnout mu bezpečnost v tomto ohledu. Jelikož všechna moc patří Pánu Ježíši Kristu, lze překonat negativní stav jenom Jeho/Její mocí. Žádná jiná síla nemůže provést tento úkol. Ze své vlastní relativní pozice nikdo není schopen zdárně čelit mocným nátlakům negativního stavu. Avšak kombinací vlastního řádného výběru a rozhodnutí učinit tak s podporou Absolutní moci Pána Ježíše Krista úspěch je zaručený.

5. Potřeba komunikování a vztahu s Pánem Ježíšem Kristem vyvěrá také z faktu, že pouze Pán Ježíš Kristus ví přesně - v absolutním smyslu, co je pro vás nejlepší. Přistupuje proto praktikant Nového zjevení k tomuto komunikování za účelem poznání vůle Pána Ježíše Krista, týkající se jeho/jejího vlastního života. Jelikož nikdo neví náležitě, co je pro něj/pro ni nejlepší, může to určit jenom Pán Ježíš Kristus. Jiný aspekt této situace je v tom, že protože se doopravdy neví, co se má žádat, radí se, aby se přistupovalo k Pánu Ježíši Kristu s prosbou, aby vám ukázal to, oč se má prosit. Jinými slovy, nevíte-li, o co prosit, požádejte Pána Ježíše Krista, aby vám řekl, o co máte žádat, aby vaše prosba z pozice nevědomosti nebyla na překážku vůli Pána Ježíše Krista pro váš život.

Vyšším účelem v tomto kroku je přistoupit k Pánu Ježíši Kristu a požádat Jej/Ji, aby Jeho/Její vůle byla vaší vůlí; aby Jeho/Její výběr vzhledem k vám byl vaším pro vás samotné; Jeho/Její přání, chtění a žádosti týkající se vás, byly vaším chtěním, přáním a žádostí atd. Ba ještě vyšší účel je ve skutečnosti, že požádáte Pána Ježíše Krista, aby od

této chvíle vše, co se má dít ve vašem životě - ať je to cokoliv - se dělo pouze a jenom z vůle Pána Ježíše Krista, a ne z ponoukání negativního stavu nebo jako důsledek vašich bláhových výběrů z minulosti, ani pro jakékoliv jiné důvody.

Důležitost konání vůle Pána Ježíše Krista plyne ze skutečnosti, že lidští tvorové i tvorové v negativním stavu mají velmi omezený nebo žádný přístup k pravé realitě svých totožností. Fungují z pozice svého ‚ega', které je považováno za jejich identitu. Ego je však vybudováno z elementů čistých zel a nepravd a je pro osobnost překážkou či blokádou k poznání sebe. Jelikož ego je vybudováno z prvků negativního stavu, je jeho povahou protivit se všemu tomu, co má doopravdy pozitivní obsah a zdroj. Problém ega je v tom, ***že cokoliv považuje pro sebe za dobré a náležité, je vždy špatné a nevhodné pro pravé ‚já' a obráceně: Cokoliv považuje pro sebe za špatné a nenáležité, je obvykle dobré a vhodné pro pravé ‚já'***. Z tohoto důvodu je vůle ega vždycky v opozici s vůlí Pána Ježíše Krista.

Proto je velice výhodné pro lidské tvory na planetě Nula i pro všechny tvory v zóně vymístění pomíjet požadavky svého ega a podrobit své ego Pánu Ježíši Kristu s prosbou, aby nahradil to ego Svou vůlí pro jejich život. Podobná prosba dovoluje aktivaci pravého ‚já', jež je ukryto v Nejniternější duchovní mysli. Toť stopa k sebeobjevení a k poučení, jak vše konat z pozice svého pravého ‚já' - z toho nejniternějšího, kde je přítomen Pán Ježíš Kristus.

Takže kontakt s Pánem Ježíšem Kristem je možno navázat jenom z pozice toho nejniternějšího, prosbou odstranit falešné ego a nahradit jej vůlí Pána Ježíše Krista. Toto uvádí na scénu pravé ‚já', jímž začíná náležité spojení a správný vztah s Pánem Ježíšem Kristem. Z té pozice můžete se naučit, jak zařídit svůj život takovým způsobem, aby se činilo vše ve směru z niternosti k zevnějškosti, a ne ze zevnějšku směrem k falešné niternosti, jak si toho žádá vaše vlastní ego. Konáním všeho z pravé niternosti navenek se ocitáte v souladu s multiverzálním řádem stvoření a stáváte se členy pozitivního stavu. Tento krok je použitelný pro ty, co jsou ve spárech negativního stavu a pro všechny na planetě Nula.

Pro členy pozitivního stavu se požadavek tohoto kroku v praktikování Nového zjevení projevuje v jejich ochotě a každodenním svobodném znovupotvrzování činit vždy jenom vůli Pána Ježíše Krista. Toto denní utvrzování se je nutným elementem svobodné vůle a volby každého. Jak víte, vyžaduje každý den, každý stav, každá okolnost a každý proces, z pozice svého vlastního obsahu, odlišnou volbu. Aby se mohla učinit vhodná volba, musí se opětovně potvrdit dvě věci: 1. že jste služebníky a následovníky Pána Ježíše Krista; 2. že chcete vykonávat jenom vůli Pána Ježíše Krista. Proto je vaší volbou vždy to, co volí Pán Ježíš Kristus. Budete-li se ubírat touto cestou, nikdy špatně nepochodíte. Zvláště ne tehdy, když to budete dělat v zájmu samotného principu, protože právě toto se má udělat.

Vrozená životu všech členů pozitivního stavu je neustálá touha konat vůli Pána Ježíše Krista. Nicméně mají i své vlastní srovnatelné ‚ego', vybudované na myšlence, že kdykoliv mohou odmítnout vůli Pána Ježíše Krista a popřít ji. Toť jediný citlivý bod, který je potencionálně drží v negativním stavu. Jak víte a jak oni sami vědí, kdyby tu myšlenku přijali, pak by se ocitli v negativním stavu a propadli by do zóny vymístění.

Aby nepodlehli mocným nátlakům té myšlenky, potřebují se denně opětovně utvrzovat v duchu výše uvedeného sdělení. Nová Přirozenost Pána Ježíše Krista činí to pro ně daleko snazším, jelikož jim všem poskytuje živý příklad, jak překonávat jakékoliv pokušení ze strany negativního stavu. Jak si vzpomínáte, bude tato situace pokračovat až do poslední fáze posledního soudu, jak se popisuje v kapitole osmé této knihy.

Takže podle tohoto bodu projevuje se praktikování Nového zjevení v tom, že se bude aktivně - z vlastní svobodné vůle a volby - odmítat být negativním a na místo toho se vždy bude konat vůle Pána Ježíše Krista, a to kvůli principu. Toto pravidlo má multiverzální platnost pro každého všude včetně zóny vymístění, všech pekel i planety Nula.

6. Volba konat vůli Pána Ježíše Krista určuje životní styl v souladu s naukami Nového zjevení.

Jednou z nejpřednějších věcí požadovaných od praktikanta Nového zjevení je, že přijme sebe sama takového, jaký je, a co je jeho údělem a úkolem. V tomto sdělení je tajemství. Jak je vám známo, každá jednotlivá sentientní entita či každý lidský tvor, ať je povahy pozitivní či negativní, přišel do jsoucna a bytí pro určitý důležitý účel. Dokonce i tvorové a agenti negativního stavu zfabrikovaní pseudotvůrci, měli povoleno Pánem Ježíšem Kristem přijít do vlastního svého života z nějakého závažného důvodu a pro důležitý účel.

Aby se mohla zahájit jakákoliv změna ve stavu kohokoliv, musí se uznat skutečnost toho, kdo čím je a jaký je jeho osud a čím byl pověřen. Pro negativní entity je toto kriticky závažným požadavkem, mají-li prokázat jakoukoli touhu po osvobození z negativního stavu a po obrácení do pozitivního stavu. ***Předpokladem pro toto osvobození a obrácení se je poznání toho, čím kdo je a jaké je jeho/její poslání a úděl***. Ze žádné jiné pozice se nemůže započít vhodná a úspěšná změna. Pro získání této důležité informace jsou dány prostředky vcházení do nitra, procedurami, jež byly popsány v páté kapitole této knihy.

Pro členy pozitivního stavu je tento požadavek stejně závažný, neboť určuje, v jakém rozsahu skutečně plní vůli Pána Ježíše Krista. A v čem je vůle Pána Ježíše Krista v tomto částečném ohledu? Být samým sebou a vykonávat veškerou povinnost a všechny závazky v rámci poslání a úkolu, které jste na sebe vzali, ať jsou čímkoliv. Selhání v tomto konání je vzpourou proti účelu vašeho života. Kdybyste měli konat něco jiného, pak byste nebyli bývali stvořeni do postavení, v jakém se nacházíte v tomto bodě svého života. Cožpak si myslíte, že by vás Pán Ježíš Kristus násilně přinutil, abyste přijali toto či ono postavení bez vašeho předchozího dobrovolného souhlasu? Bylo by znásilněním Jeho/Její Přirozenosti.

Pro agenty pozitivního stavu s pověřením na planetě Nula je tato situace značně komplikovaná v důsledku skutečnosti, že nemají vědomou vzpomínku na souhlas s tímto posláním nebo na jeho přijetí. Ale i toto - připomeňme znovu - bylo vzájemně dohodnutým opatřením. Mají-li určitou roli či určité postavení na planetě Nula, pak je zřejmé, že tam mají zůstat do skončení úkolu, jímž byli pověřeni. Ten úkol může být dočasným (v případě, kdy jedinec je pověřen několika následnými úkoly, což znamená,

že žádný úkol se nezačne plnit, pokud předešlý není úplně dokončen) nebo permanentním, trvajícím až do konce jejich lidského života na planetě Nula (což značí, že úkol trvá po celý lidský život toho jedince).

Jak víš, Petře, mnoho klientů, co s tebou nebo tvými studenty prošli procesem tak zvané duchovní transformace, usoudilo, že následkem toho procesu musí zanechat zaměstnání, práci, manželství a co všecko tam mají a čím se zabývají předtím - aby začali dělat něco nezvyklého a revolučního, snažíce se změnit svět, ve kterém žijí. Pokud k tomu nejsou nějaké jiné průkazné důvody, aby se porušily tyto vztahy a pozice, pak zdařený transformační proces nemá nikdy končit takovým výsledkem. Když takto skončí, jeho výsledek byl úplně kontaminován nepravými duchovními rádci a veškerým negativním stavem. Mocnosti negativního stavu použily tak zvanou duchovní transformaci, aby dotyčného jedince dostaly ještě hluboko do spárů a otroctví negativního stavu.

Následkem jakékoliv práce této povahy je hluboká změna v postoji a perspektivě, s jakými se přistupuje k vlastnímu životu. Ve skutečnosti - není-li to obzvláště a průkazně ukázáno a na beton prokázáno, že tomu má být jinak, pak máte pokračovat se svou prací, ve svém zaměstnání, manželství a ve všem, co vám patří, nezměněně a stejně jako dříve, jenže se zcela odlišným postojem a z jiného nadhledu. Vše budete konat kvůli duchovním principům, z pozice své niternosti, v zájmu obecného blaha, vzájemného prospěchu a užitku pro všechny; kvůli Pánu Ježíši Kristu, pro jiné, pro sebe a v zájmu vlastního poslání. Budete vše činit s velkým potěšením, s rozkoší a tak radostně, jak jen možno za daných okolností.

Kdykoliv se setkáte s těžkostmi, pokušením, překážkami a všelijakými problémy, budete jim čelit s odvahou a rozhodností pokračovat ve své práci podle svých nejlepších sil a v souladu se stupněm vašich schopností a nadání, nesouce svůj kříž trpělivě a s výdrží, u vědomí, že vše, co děláte a prožíváte, slouží nějakému duchovnímu účelu. Tímto druhem postoje dáte vznik příkladu toho, jaké je to být, cítit, odpovídat a chovat se v souladu s předpisy Nového zjevení.

Pro členy pozitivního stavu, kteří vědí, kým jsou a co je jejich poslání a jakým úkolem jsou pověřeni, je účelem konat vždy nejlépe ve veškerém jejich usilování a odvozovat vše z Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista.

Jak víte, lidští i jiní tvorové negativního stavu a na planetě Nula nevědí, kým jsou a co je jejich poslání a úkol. Pro ně je duchovním principem přijmout svou roli a pozici, v níž se nacházejí v každém okamžiku svého života, v duchu tohoto nového postoje a nadhledu, jak se popisují shora ve všech ostatních bodech. Jejich znalost musí být v tomto ohledu velmi často z vážných bezpečnostních důvodů ohraničena. Vcházením do nitra mohou poznat některé obecné aspekty svých poslání a rolí, ale nikdy všechny podrobnosti, pokud slouží svému účelu. Pro členy negativního stavu je potřeba zatajení toho, kým jsou, zřejmá. Nikdo nemá vědět, že přišel z pekel. Jinak by je lidští tvorové nepřijali. Je však zde i jiná stránka věci: jak víte, mnozí z těchto agentů neví, že přišli na planetu Nula z pekel. Tato situace umožňuje, aby byli vystaveni vlivu poslanců pozitivního stavu, čímž se může stát, že si následkem toho zvolí konvertovat do pozitivního stavu. Kdyby měli vědět, kým přesně jsou a že si dobrovolně s velkým

potěšením a rozkoší zvolili své negativní poslání, nikdy by je ani nenapadlo konvertovat do pozitivního stavu. Jakmile a jestli se obrátí do pozitivního stavu, pak budou muset pokračovat ve své práci, v zaměstnání a ve všem jiném, jenže s novým pohledem a odlišným postojem, jaké doporučuje Nové zjevení. Jak tedy vidíte, všechno slouží nějakému dobrému účelu.

Takto bude možno rozeznat praktikanta Nového zjevení podle typu postoje, jaký má vůči sobě a svému životu, postavení a své roli, též z jakého nadhledu se dívá na všechny události a všechna dění lidského života a života vůbec.

Co bylo popsáno ve výše uvedených bodech o praktikování Nového zjevení, je ukazatelem toho, jak má být prováděna bohoslužba při uctívání Pána Ježíše Krista.

7. Jak je očividné z výše uvedené definice Boha, je nový typ bohoslužby uctíváním v duchu, v duši i v těle a v pravdě a dobru.

Uctívat v duchu znamená uznat fakt, že každý má ve své Nejniternější duchovní mysli osobní, soukromou a intimně jedinečnou přítomnost Pána Ježíše Krista a že stýkat se s Pánem Ježíšem Kristem z té pozice je způsob co nejvíce osobní, soukromý, intimní a jedinečný. Znamená to taky uznat a přijmout skutečnost, že žijete, dýcháte, fungujete a konáte všecko zásluhou té přítomnosti, takže bez přítomnosti Pána Ježíše Krista jste absolutně ničím. Při znovu utvrzování se v tomto faktu stáváte se víc a více samými sebou. Stáváním se více a víc samým sebou stáváte se víc a více jedinečným prodloužením a procesem Pána Ježíše Krista. Uctívat Pána Ježíše Krista touto cestou znamená uctívat v moudrosti. Toto je moudrostí. Udržovat vztah s Pánem Ježíšem Kristem způsobem osobním, soukromým, intimním a jedinečným je velmi láskyplné. Toť pravá láska, ze které vše prospívá.

Uctívati Pána Ježíše Krista v duši znamená myslet, cítit, chtít, tíhnout, usuzovat a přemýšlet ve všeobecnosti z Pána Ježíše Krista, Jím/Jí, skrze Něj/Ni, s Ním/Ní, o Něm/Ní a z pozice všech Jeho/Jejích duchovních principů; odvozovat a budovat vše jenom z té pravé duchovnosti, zakořeněné v Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista. Toto je pravdou takového uctívání. Takto uctívat je dobrem. A uznat a přijmout fakt, že vlastní duševnost čili vnitřní mysl-duše je přeformovanou duchovní ideou přítomnosti Pána Ježíše Krista v jedincově Nejniternější duchovní mysli.

Uctívat Pána Ježíše Krista v těle značí zde uctívat také z pozice zevní vědomé mysli. To znamená chovat se, jednat, navazovat poměr a činit vše v zevní formě ze svého nitra, z přítomnosti Pána Ježíše Krista ve všech aspektech vlastní mysli. To také znamená vykonávání povinností, závazků, úkolů, práce, každodenního žití atd. zodpovědně a kompetentně v souladu s vlastními nejlepšími schopnostmi bez jakýchkoliv nízkých důvodů, vždy maje na mysli duchovní principy života - Pána Ježíše Krista, jako jediného zdroje života, umožňujícího jedinci být tím, čím je. To rovněž znamená, že se má každý přijmout takový, jaký je ve svém duchu, své duši a svém těle, a přiznat skutečnost, že je nositelem jedinečné přítomnosti Pána Ježíše Krista, a tak učinit svého ducha, svou duši a své tělo posvátným místem, svatyní, chrámem, domovem a majetkem Pána Ježíše Krista a rozdávat se každému, kdo vyjádří touhu sdílet se a vzájemně se podílet o vše, aniž by vnucoval sama sebe či cokoliv komukoliv, ale také

aniž by ‚házel perly sviním a dával psům, co je svaté', což znamená negativnímu stavu zel (sviním) a nepravd (psům). Tedy tento druh uctivatelů Pán Ježíš Kristus pro Sebe vyhledává. Žádná jiná forma uctívání déle již není pro Pána Ježíše Krista přijatelná.

Existující formální, zevnější, ritualizované a dogmatizované bohoslužby na planetě Nula a v některých jiných oblastech zóny vymístění na určitých místech, zvaných církve, jsou zrušeny. Fakticky většina těchto církví se stala peleší duchovních lotrů a zlodějů, kteří připravují všechny uctivatele o pravdu a dobro, a kteří jim blokují přístup k poznání toho, jak uctívat náležitě, a tím jim blokují možnost ustanovit náležitý poměr s Pánem Ježíšem Kristem. Nezačnou-li tyto církve učit principům Nového zjevení a uctívat Novou přirozenost Pána Ježíše Krista, nezbude v nich ani stopa po něčem pozitivním či dobrém, ani po něčem pravdivém a moudrém. Ať je nyní známo a opět se připomíná, že všechny nebo většina přítomně existujících církví na planetě Nula a v jiných oblastech zóny vymístění se stala hlavní baštou pekel a pramenem šíření nepravd, zkreslenin, zkažeností a všech druhů zla ve jménu Boha, Allaha, Buddhy, Krišny nebo Ježíše Krista či jakých všech jmen, která užívají.

Typ bohoslužby, který Pán Ježíš Kristus vyhledává, naznačuje, že jakákoliv snaha o budoucí organizování nějakého nového náboženského hnutí či sekty či církve či jakékoliv jiné organizace založených na Novém zjevení a jeho principech - bude něčím nesprávným a nebude schválena Pánem Ježíšem Kristem. Bude to ve skutečnosti pokus negativního stavu o zvládnutí Nového zjevení a o jeho zvrhnutí, znečištění, otrávení a znehodnocení pomocí jeho oblíbených prostředků - ve jménu Pána Ježíše Krista. Takové usilování nikdy nebude pravou bohoslužbou Pánu Ježíši Kristu. Jedinou vhodnou zevní formou této bohoslužby je příležitostná neformální schůzka dvou či tří nebo více následovníků a praktikantů Nového zjevení ***jedině*** za tím účelem, aby si vzájemně sdíleli své zkušenosti, ideje, koncepty, pocity a myšlenky, vztahující se k otázkám Nového zjevení a jejich života v souladu s těmito principy. V průběhu takového setkání a vzájemného sdílení nastane zábava, potěšení, radost a smích, které se budou sdílet duchovně, duševně i fyzicky (v dobrém jídle, hudbě, vyprávěním atd.). Nic není více náležité a důsledné než tato pravá bohoslužba, při níž se Pán Ježíš Kristus uctívá, jak to vyžadují principy Nového zjevení. Tato forma bohoslužby je použitelná multiverzálně, jakožto i na planetě Nula a v celé zóně vymístění (pro vyslance pozitivního stavu a všechny ty v negativním stavu, co vysloví přání konvertovat do pozitivního stavu).

8. Ustanovení soukromého, osobního a intimního vztahu s Pánem Ježíšem Kristem v hloubi vlastní mysli poukazuje na to, jak se pro praktikanta Nového zjevení stává důležitým přistupovat k Pánu Ježíši Kristu ve vší skromnosti, poníženosti, pokoře a nevinnosti za účelem verifikace, prověření a schválení všech vlastních aktivit. Náležitým duchovním principem zde je porada, vztah, sdělení a požádání Pána Ježíše Krista o radu ve všech záležitostech života. Je-li pravdou, že pouze Pán Ježíš Kristus ví, co je nejlepší pro vás v absolutním smyslu, pak je jenom logické usoudit, že každá jednotlivá činnost, jež se podniká, či plánování toho či onoho skutku - dříve než se uskuteční - se musí vše prozkoumat co do vhodnosti, prokonzultovat a verifikovat s pomocí Pána Ježíše Krista. Vždy máte poprosit Pána Ježíše Krista osobně o radu, jsou-li takové plány či aktivity ve shodě s posláním vašeho života a v souladu s vůlí Pána Ježíše Krista.

Vždy je třeba mít na mysli, že mnohé nápady mohou být podvodnými návrhy negativního stavu za účelem pokušení, a aby vás svedl z cesty a do svých spárů. Takové nápady mohou znít velmi rozumně, mohou vypadat, jako by byly prospěšné, žádoucí a užitečné. Pokud však nejsou potvrzeny a schváleny Pánem Ježíšem Kristem z pozice Jeho/Její jedinečné přítomnosti ve vašem duchu, duši i těle, pak se mají odvrhnout jako nebezpečné a nevhodné.

Tento princip praktikování vyžaduje, abyste neváhali poprosit o radu Pána Ježíše Krista ve všech záležitostech a otázkách vašeho vlastního osobního a soukromého života, bez ohledu na to, jak se vám zdají být triviální, prosté či nedůležité. Negativní stav je mistrem ve vymýšlení všech možných malicherných, zdánlivě nedůležitých záležitostí, kterými a přes které do vás vstupuje.

Nějací bláhovci na vaší planetě věří, že se nesluší obtěžovat Pána Ježíše Krista takovými trivialitami, ale pouze s velice důležitými věcmi, jež jsou otázkou života a smrti. Bláznivě věří, že Pán Ježíš Kristus je příliš zaneprázdněn řešením otázek multiverzálního významu, a proto nemá čas na vaše malichernosti. Dejte si pozor: Takto promlouvá negativní stav. Pamatujte si, že Pán Ježíš Kristus je přítomen ve vás a s vámi, a že Mu/Jí působí co největší radost odpovídat na vaše otázky, dávat vám rady ohledně všech záležitostí vašeho života. Pro Něj/Ni není nic triviálního a nedůležitého. V Jeho/Jejích očích, v Jeho/Jejím Absolutním stavu je každá částečka, každá zmínka, každé zrnko písku tak důležité, významné a potřebné, tak osudově závažné a životně nutné jako cokoliv jiného. Vše hraje určitou vážnou roli, užitečnou pro všechny. Co je užitečné pro všechny, to je velmi důležité pro Pána Ježíše Krista. Pouze z pozice negativního stavu jsou některé věci či vlastně většina věcí považovány za nedůležité, triviální a bezvýznamné. Po pravdě řečeno, celý pozitivní stav a jeho životní styl se negativnímu stavu zdá být takovým (triviálním a nedůležitým). Nedejte se svést tímto postojem. Místo toho se vám radí, abyste se k Pánu Ježíši Kristu přibližovali svobodně a otevřeně, bez váhání, bez jakýchkoliv pochyb, bez ostychu či pocitu trapnosti naprosto se vším. Toto je skutečně důležitým požadavkem praktikování Nového zjevení, aby se mohlo vyhnout pasti negativního stavu.

V pozitivním stavu stvoření je tento princip integrální částí jeho životního stylu a nikdo tam nedělá nic, aniž by to nejdříve nekonzultoval s Pánem Ježíšem Kristem. V negativním stavu - jako vždycky - je pravdou přesný opak. Nikdo či jen nepatrný počet tvorů tak činí. A ti, co to dělají, činí to způsobem nenáležitým, pro nepravé důvody a nedůsledně, jen když jsou v nesnázích.

V tomto bodě se naznačuje, že je třeba naučit, jak náležitě komunikovat s Pánem Ježíšem Kristem. Prostředky a podmínky pro toto spojení byly popsány v knize *Kdo jsi a proč jsi zde?* a v páté kapitole této knihy.

9. Nové zjevení nebudou šířit knězi z kazatelen v kostelích ani v rádiu, v televizi a ani na jiných místech veřejných shromáždění. Bude třeba se naučit spoléhat se na signály z vlastní niternosti ve všech věcech pravdy, z přítomnosti Pána Ježíše Krista v ucelené pravé mysli. Kazatelé neznají pravdu. Jen Pán Ježíš Kristus zná pravdu, jsa Sám/Sama Absolutní pravdou. Proto je životně důležité a osudově závažné, aby každý přijal fakt

Nového zjevení, že nemůže být objevena žádná pravda v žádném jiném zdroji než ve vlastní duchovní niternosti nebo ve zdroji Nového zjevení, jímž je Pán Ježíš Kristus.

Principem zde je naučit se verifikovat vše v životě ve vlastní niternosti s Pánem Ježíšem Kristem - jak bylo již naznačeno shora. Toto je zvlášť pravdou s ohledem na principy Nového zjevení. Každý je pobízen a povzbuzuje se k tomu, aby konal niternou pouť do své Nejniternější duchovní mysli a z pozice integrace všech aspektů jedné mysli, z přítomnosti Pána Ježíše Krista v té integraci, prozkoumával vše ohledně pravého zdroje Nového zjevení.

Tento přístup však bude účinný jenom tehdy, je-li tu posvátná touha naučit se pravdě a znát pravdu v zájmu pravdy, kvůli samotnému principu, bez jakéhokoliv nízkého důvodu či zaujatosti: ne pro to, aby se prokázala pravdivost vlastního systému víry, ať je čímkoliv, a ne kvůli tomu, aby se neschvalovalo Nové zjevení; ba ani proto, aby se dokázala pravdivost Nového zjevení a vyjádřil se nesouhlas s jinými koncepty, představami, názory, náboženskými a filozofickými směry, nýbrž čistě a jedině za tím účelem, aby se poznala a praktikovala pravda. Přistupuje-li někdo k otázce verifikování čehokoliv, nejen pravdivosti Nového zjevení, z tohoto náležitého stanoviska, pak nebude nikdy sveden ne scestí, ani mu nikdy nebude odmítnuta pravdivá odpověď.

A ačkoliv Nové zjevení může v jakémkoli daném časovém okamžiku přenášet jen jedna osoba, kterou pro tento účel určil Pán Ježíš Kristus, potvrzení jeho pravdivosti a platnosti musí vycházet z pravých niter mnoha individuí, která touží, žízní a dychtí po pravdě v zájmu pravdy a kvůli životu v pravdě a jejímu praktikování.

V pozitivním stavu stvoření, hned po vyslovení těchto slov Pánem Ježíšem Kristem a po jejich zapsání zprostředkovatelem přenosu Petrem, dochází okamžitě k jejich verifikaci a validaci ze strany Pána Ježíše Krista z pozice soukromého, osobního a intimního stavu, jaký příslušníci pozitivního stavu mají vůči Němu/Ní ve své Nejniternější duchovní mysli. Jakmile se pravda Nového zjevení ověří a jakmile se potvrdí, že jde o pravé Slovo Pána Ježíše Krista, ihned se uvede do praxe a jejich životní styl se podle něj pozmění.

V negativním stavu a na vaší planetě je situace jiná. Zvláště na vaší planetě bude po nějakou dobu jen velmi málo lidských tvorů vědět, že je vůbec něco jako Nové zjevení. Všichni ti, co o něm vědí, budou muset nejdříve překonat „přirozenou“ tendenci jej odvrhnout jako něco, co není slučitelné s tím, co měli za pravdu dříve. Takže než přijmou Nové zjevení, bude třeba, aby ochotně, ze své svobodné vůle a volby vyjádřili soustavnou touhu být svobodnými od veškeré závislosti na všech vírách, názorech, míněních a životních stylech, jakým se dříve věnovali. Až upřímně vysloví tuto touhu, pak mohou požádat o vysvobození, vyčištění a očistění od toho všeho a nahrazení pravdou Nového zjevení ***jako Nového Slova Pána Ježíše Krista***. Jenom tehdy mohou vstupovat všechny jeho principy a ovlivňovat jejich každodenní žití.

Můžete být ujištěni, že ti lidští tvorové na vaší planetě, kteří upřímně a pocitově touží znát a praktikovat skutečnou duchovní pravdu v zájmu principu - dostanou příležitost setkat se s Novým zjevením - když ne během jejich života na planetě Nula, pak hned po svém příchodu do mezisvěta duchů. Ti v peklech a jiných oblastech zóny vymístění, co

vyjádří takovou touhu, budou přivedeni do speciálního pásma mezi pekly a mezisvětem, kde ve stavu úplné objektivnosti a neutrality budou seznámeni s Novým zjevením a kde budou mít příležitost jeho prostřednictvím konvertovat do pozitivního stavu.

Tímto dnem počínaje, ve chvíli, co se tato slova zapisují a čtou, nikdo se nemůže obrátit do pozitivního stavu jinými prostředky než prostřednictvím principů Nového zjevení.

Přístup k Novému zjevení je plně otevřen ve všech peklech i v jiných oblastech zóny vymístění v té samé chvíli, jak probíhá jeho transmise. Pouze na planetě Nula je v tomto ohledu omezení. Jak bylo dříve zjeveno, negativní stav na vaší planetě musí úplně vyhrát dříve, než se Nové zjevení bude moci plně přijímat a rozšiřovat.

Jak vidíte, je možná skutečná praxe Nového zjevení pouze z pozice touhy znát pravdu za účelem jejího praktikování a prožívání v zájmu principu. Toto je reflexí postoje Pána Ježíše Krista. Pán Ježíš Kristus má vztah ke každému, miluje každého, chce to nejlepší pro každého atd. pro žádný jiný důvod či zásluhu než jen kvůli principu, neboť tak činiti je to pravé. Tento postoj nemá nic ‚za lubem'. Žádné požadavky, žádné podmínky, odměny a očekávání nejsou součástí tohoto postoje. A ačkoliv skutečnost vzájemného oplácení všeho toho, co Pán Ježíš Kristus nabízí ve Svém postoji, přináší všelijaké pozitivní a dobré důsledky, odměny, krásné pocity a mnohé jiné znaky blaženosti, přece jen se to činí ne kvůli nim, ale v zájmu principu, pro lásku k pravdě.

Tento duchovní zákon, mnohokrát opakovaný, může být považován za ústřední téma v praktikování Nového zjevení na jakékoliv úrovni stvoření, v zóně vymístění i na planetě Nula. Žádná výjimka, žádná výhrada neexistuje s ohledem na tento zákon.

10. Hlavní tři duchovní zákony nepodmínečné lásky a moudrosti vůči Pánu Ježíši Kristu, vůči jiným a vůči sobě samému mohou se uplatnit, zpřítomnit a uskutečnit pouze v rámci životního stylu, jakému se dává přednost a jaký se prožívá. Protože je jenom jeden Bůh, a tím je Pán Ježíš Kristus ve Své Nové přirozenosti, veškerá láska má směřovat k Němu/Ní. Milovat nějakého jiného pomyslného boha, ve skutečnosti nejsoucího, znamená nemilovat nikoho. To značí milovat své vlastní představy a touhy vlastního bláznivého srdce, což značí milovat sama sebe kvůli sobě. Taková láska je ve skutečnosti maskovanou nenávistí vůči všem a všemu jinému.

Potíže s přijetím těchto faktů o Pánu Ježíši Kristu a požadavků milovati jenom Jej/Ji kvůli principu, se budou od tohoto okamžiku považovat za znak, že jedinec ve skutečnosti miluje jenom sama sebe. Ten, kdo touží milovat pravého Boha kvůli principu, je přirozeně vybaven zvláštními duchovními čidly, která jej uschopní odkrýt okamžitě, co je skutečná pravda a přijmout ji s velkým nadšením a vděčností. Takový jedinec nebude nikdy mít potíže s přijetím pravdy Nového zjevení jako pravého Nového slova Pána Ježíše Krista a s věčnou nepodmínečnou láskou k Pánu Ježíši Kristu a Jeho/Její Nové přirozenosti.

Mnozí lidští tvorové budou považovat toto sdělení za odsouzení všech, kteří budou mít nesnáze s přijetím nebo kteří šmahem odmítnou Nové zjevení a Novou přirozenost

Pána Ježíše Krista. Budiž nyní dáno všem na vědomí, že každý bez výjimky či výhrady v určité a vhodné chvíli dostane možnost poznat pravdu Nového zjevení a Novou přirozenost Pána Ježíše Krista zkušenostně a osobně. Nikomu nebude uzavřen přístup k těmto faktorům. Avšak je to věcí svobodné volby - přijmout či odvrhnout tuto zkušenost. Nikdo nemůže být donucen v něco věřit. Je to záležitostí zvolené osobní náchylnosti přijmout či zapřít a odmítnout to či ono bez jakéhokoliv donucování. Ve skutečnosti této volby je její následek. Není to pravda Nového zjevení, která někoho odsuzuje, nýbrž jeho zvolený postoj vůči němu a vůči Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista, co tak činí.

Nové slovo Pána Ježíše Krista - Nové zjevení, se nedává za žádným jiným účelem, než aby nabídlo každému spasení (pokud jde o lidi v negativním stavu) nebo novou možnost pro růst, zvelebení a duchovní progresi (pokud se to týká lidí v pozitivním stavu). Pán Ježíš Kristus vždy přichází s něčím pokrokově novým, aby splnil tento účel. V takovém úsilí není náznak odsouzení myslitelný. Nicméně logické konsekvence jakékoliv volby se musí jasně formulovat, aby se tak zobrazilo vše, co se nemá volit. Avšak když si to někdo přece jen zvolí, pak je to jeho zodpovědnost i akt sebe-zatracení. Nikdo nemůže být viněn za volbu někoho jiného. Toto je přirozeností života v obecném smyslu. Tento fakt se může uplatňovat multiverzálně.

11. Jak víte, každý typ života, v němž se jedinec ocitá v jakémkoliv daném okamžiku a místě či stavu, slouží nějakému důležitému účelu. Aby se ten život sladil s principy Nového zjevení, má se užívat a žít v souzvuku s principem umírněnosti. Jakákoliv krajnost, ať je čímkoliv, je negativní povahy.

Pokud se náležitě učíte směřovat vlastní život, pak je dovoleno dělat a zakusit cokoli a účastnit se čehokoliv, co si přejete. Není třeba užít jakýchkoli omezení v žádném ohledu. Život v souladu s Novým zjevením není životem v klášteřích, v úkrytu, na poušti nebo vysoko v horách, ani v nějakých vnějších obřadech a obětování vlastních potřeb, ať jsou jakékoliv - nýbrž životem v normálních, každodenních činnostech spolu se všemi jinými jedinci, v plnění závazků spojených se zaměstnáním a s opatřováním všeho nutného pro udržování toho života v jakékoliv modalitě, formě a za všech okolností. Jelikož jste přijali tento svůj zvláštní život na základě svobodné volby, přijali jste taky i potřebu péče o ten život. Jinými slovy, jak již bylo formulováno v kapitole dvanácté této knihy, jste plně zodpovědni za svůj život a za jeho udržování bez ohledu na to, kde jste a jaký typ života je vámi prožíván. Pečovat náležitě s pocitem zodpovědnosti o vlastní život ve všech jeho aspektech rovnou měrou má spásnou kvalitu pro ty, co se nacházejí v negativním stavu a na planetě Nula.

Jak víte, negativní stav je ničitelem života v jakékoliv z jeho forem a podmínek. Proto cenit si vlastního života, zmírňovat jej a pečovat o něj se vší zodpovědností znamená podkopávat úsilí negativního stavu v tomto ohledu. A v tom je jeho spásná jakost. Pro ty praktikanty Nového zjevení, co zatím žijí na místech nebo v podmínkách, kde vládne negativní stav, dělat právě toto znamená samo o sobě jeden z mnohých způsobů, jak překonávat a ovládat negativní stav. Toto je velmi mocná zbraň v zápase s mrtvým životem negativního stavu a s lidským životem.

Ujmutím se plné zodpovědnosti za vlastní život a jeho náležitou uměřeností a kontrolou, odebíráte moc negativnímu stavu a lidskému způsobu života a prosazujete svoji vlastní pozici skutečného pána tohoto života. Tento krok je zvláště korunován úspěchem, jestliže po nabytí kontroly nad vlastním životem jej podrobíte Pánu Ježíši Kristu, takže On/Ona se posléze stane Absolutním Pánem vašeho života. Tímto skutkem se docílí pravý život pozitivního stavu, jenž je uspořádán a uzpůsoben dle principů Nového zjevení.

V pozitivním stavu stvoření je zodpovědnost za život a jeho usměrňování integrální částí života jeho příslušníků, který je nyní pozměněn ve shodě s Novým slovem Pána Ježíše Krista - Novým zjevením.

12. Praktikování Nového zjevení se může vidět i ve způsobu, jakým se projevuje postoj vůči všem a všemu kolem. Za každou cenu máte si zachovat duchovní svobodu a nezávislost bez závazků vůči ničemu jinému než Pánu Ježíši Kristu a pozitivnímu stavu.

Za žádných okolností se nemáte omezovat oddáváním se jakýmkoli dočasným, přechodným a bezcenným ideám, konceptům, filosofiím, politickým názorům a náboženstvím, hmotným statkům či čemukoliv nabízenému v takové hojnosti negativním stavem. Pokud vůbec možno, vyhýbejte se jakémukoliv poměru, který je ohraničující, omezující, zavazující a uvězňující, ale také se vyhýbejte vlastnímu donucování, omezování, ohraničování jiných.

Respektování své vlastní svobody a nezávislosti vyžaduje i respektování svobody a nezávislosti všech jiných. Pouze takto stvrzujete opětovně, že jste svobodní a nezávislí. Pociťujete-li nebo projevujete-li potřebu vzdát se těchto vzácných duchovních statků v zájmu někoho či něčeho jiného, z jakýchkoliv příčin a důvodů, nebo máte-li potřebu kontrolovat a manipulovat svobodu a nezávislost jiných lidí, činíce je závislými na vás, pak jste otrokem takových potřeb. Ztratil jste svou svobodu a nezávislost. Aby se zabránilo této možnosti, praktikantům Nového zjevení se radí, aby postoupili svou svobodu a nezávislost Pánu Ježíši Kristu. Paradoxně takovým skutkem se stávají vpravdě svobodnými a nezávislými.

Neexistuje žádná opravdová svoboda a nezávislost bez Pána Ježíše Krista, protože On/Ona je tím jejich pravým Absolutním zdrojem. Relativní sentientní entity či lidští tvorové všech druhů mohou mít jen relativní svobodu a nezávislost. Jakékoliv relativní rozpoložení nemůže obsahovat žádnou platnost svého stavu. Ta může přijít jen z Absolutního stavu. Takže ponechány samy sobě, nemohou sentientní entity nikdy být vskutku svobodnými a nezávislými v absolutním smyslu. Pouze v tomto absolutním smyslu může se prožívat pravá svoboda a nezávislost. Aby se toto docílilo, je nutno vzdát se vlastní relativní svobody a nezávislosti v zájmu Pána Ježíše Krista, který je v Absolutním stavu Absolutní svobody a nezávislosti, a z té pozice se stát doopravdy svobodným a nezávislým. Neexistuje žádný jiný pramen pro takový druh svobody a nezávislosti.

Jakmile se toto vykoná, pak máte poprosit Pána Ježíše Krista, aby vás ochránil před zapletením se do situací a všelijakých vztahů, které by vás připravily o vaši svobodu a nezávislost a okradly o nejdůležitější náležitý poměr s Pánem Ježíšem Kristem. Jak víte,

nic nemůže nahradit a zastoupit vztah s Pánem Ježíšem Kristem. Pouze z pozice toho vztahu se můžete bezpečně stýkat s každým a se vším jiným. Ve skutečnosti se z této pozice vytváří vztah od Pána Ježíše Krista v sobě k Pánu Ježíši Kristu v jiných. Takový poměr je vztah ze svobody a nezávislosti vůči sobě a nezávislosti. Neexistuje žádné nebezpečí vzájemného zotročení nebo ztráty svobody a nezávislosti. Tento krok v praktikování Nového zjevení platí multiverzálně.

13. Tento bod je rozšířením bodu 12. Pojednává o otázkách oddanosti. Nejnebezpečnějším aspektem jakékoliv formy oddanosti je neochota a zdráhání se či kolísání, ba dokonce i neschopnost vzdát se něčeho nebo někoho, co vyčerpalo a kdo vyčerpal svou užitečnost. Lidští tvorové vyvíjejí tendenci lpět zoufale na předmětu své oddanosti, ať je jakékoliv formy či tvaru. Duchovně nejvíc škodícími jsou formy oddanosti vlastním systémům víry, náboženství či životních stylů. Zabraňují progresi, růstu a pokročení k další úrovni duchovní uvědomělosti. Oddanost pouze jedné formě života, jako je na příklad lidský život, činí jedince subjektem jeho utrpení, bídy a přijetí jeho negativních aspektů, které se pohodlně považují za dobré a pozitivní - jako by jiný typ života neexistoval. Ulpění na zevnějších tretkách, mazlíčcích, místech či materiálních statcích vás okrádá o vzácné zásoby energie, jež se stravuje neužitečnou podporou těchto lpění namísto vyšších duchovních hodnot.

Vhodným postupem v tomto ohledu je být vždy otevřeným všem zkušenostem a těšit se ze všeho, co je přístupné, a užívat to za dobrým a pozitivním účelem, *aniž by se na tom lpělo*.

Aby se takovým léčkám oddanosti vyhnulo, radí se vám vzdát se jich pro Pána Ježíše Krista a poprosit Jej/Ji, aby se stal jediným středem a smyslem vašeho života. Jako následek budete moci z této pozice mít vše, co potřebujete a chcete, bez nebezpečí, že na tom budete nepotřebně lpět.

Jiným aspektem tohoto kroku je požádat Pána Ježíše Krista, aby vás osvobodil ode všech potřeb, choutek a tužeb, jež jsou v nesouladu s vůlí Pána Ježíše Krista s ohledem na váš jedinečný život. Tak se vaše mysl nepošpiní ničím nebezpečným vašemu životu. Pouze Pán Ježíš Kristus ví, co jsou vaše skutečné potřeby. Ať ty potřeby jsou vašimi potřebami. Ačkoliv tento krok platí multiverzálně, má nesmírný význam pro lidské tvory na planetě Nula i pro všechny ostatní v zóně vymístění.

Vyhýbat se formám takového lpění znamená potírat moc a vládu negativního stavu. Toť způsob, jakým praktikant Nového zjevení - mimo jiné - může být pánem svého života a negativního stavu než aby negativní stav byl pánem nad ním.

14. A konečně: musíte si pamatovat, že všechny věci pominou. Ani jediná okolnost, ani jediný stav, proces, žádné místo či cokoliv není permanentní a uzavřeno v sobě navěky. Vše je měnitelné, modifikovatelné a nahraditelné. Jediné, co je navěky permanentní, je váš vztah k Pánu Ježíši Kristu. Vždyť přece On/Ona je Zdrojem vašeho života. Toto je jediným faktem, který se nikdy nemůže změnit. Dokonce lidští a jiní tvorové, zfabrikovaní pseudotvůrci, závisí ve svém vlastním typu života na tom Zdroji, jak již bylo několikrát uvedeno na stránkách této knihy. Díky tomuto neměnitelnému faktu, nic není důležitější v multivesmíru, než váš vztah s Pánem Ježíšem Kristem a Jeho/Její

Novou přirozeností a jak ovlivňuje váš život a způsob jeho žití. Na tomto faktoru závisí váš osud a místo v jsoucnu a bytí. Čím bližší a lepší je váš poměr k Pánu Ježíši Kristu, tím lepší a šťastnější je váš život. A naopak, ovšem.

Je-li jediným pramenem veškerého vašeho štěstí, potěšení, radosti, rozkoše, lásky, dobroty, moudrosti, pravdy a pravého poznání Pán Ježíš Kristus, pak je jenom logické, že čím lepší je váš vztah s Ním/Ní, tím více máte podílu a zisku na těchto vynikajících atributech. Čím horší je ten vztah, tím méně se vám dostává těch atributů a pozitivních prožitků. Tato situace je přirozeným důsledkem životního jsoucna a bytí. Jelikož žádný jiný zdroj života není a neexistuje, je jen přirozené usoudit, že přehlížení toho zdroje může přinést všechno, ***co není*** obsaženo v tom životě.

Naštěstí, ačkoliv se skutečnost jediného pravého zdroje opravdového života nikdy až na věčnost nemůže změnit - ***toto je Absolutní pravda*** - váš vztah k tomu Zdroji se může změnit kdykoliv, jakmile vyslovíte touhu po takové změně. V tomto ohledu je nutno, abyste rozlišovali mezi stavem tohoto vztahu a procesem tohoto vztahu. Stav tohoto vztahu se nikdy nemůže měnit. Život, či jeho Zdroj, žádá na vás, abyste s ním navázali vztah. Toto je stav a podmínka vašeho bytí na živu. Jinými slovy, jelikož žijete a jste na živu, činíte tak kvůli vztahu k tomuto životu. Pramenem pravého života je tedy Pán Ježíš Kristus. Inherentní faktu vašeho života a žití je potřeba ustanovit poměr s Pánem Ježíšem Kristem. Dokonce i když z nějakého důvodu odmítnete a popřete Pána Ježíše Krista jako jediný Zdroj života, přece jen máte k Němu/Ní vztah tímto odmítnutím a popřením. Toto je vztahem. Toť stav, který je neměnitelný. Avšak proces toho vztahu je vždy měnitelný. Můžete změnit modalitu vztahu k Pánu Ježíši Kristu i s Pánem Ježíšem Kristem kdykoliv podle vlastního uvážení i jakýmkoli způsobem podle libosti. To je výsada daná Pánem Ježíšem Kristem každému jako věčný, neodvolatelný a neodcizitelný dar. Můžete činit s tím darem, co je vám libo. Avšak způsob, jakým ten dar užíváte, rozhoduje o vašem postavení a umístění v jsoucnu a bytí, které vyplývá z vašich výběrů, jaké děláte denně vzhledem k tomu, jaký si přejete mít vztah s Pánem Ježíšem Kristem, jako jediným zdrojem pravého života. Opětovně řečeno: Nic není důležitějšího v jakémkoliv životě. Tento krok může být považován za jeden z nejdůležitějších faktorů při praktikování Nového zjevení. Je platným pro všechna jsoucna a bytí všude a v každém čase bez výhrad a výjimek.

Má-li kdo uši k slyšení, ať tedy slyší, co Pán Ježíš Kristus zjevuje v této kapitole.“

Kapitola sedmnáctá

UMÍSTĚNÍ PLANETY NULA, LIDSKÝCH TVORŮ A LIDSTVA VE VZTAHU SE VŠÍM OSTATNÍM

Dne 26.března 1988 ve 4:20 bylo ke mně slovo Pána Ježíše Krista, řkoucí :

„Když se vezme v úvahu podivnost, neobvyklost a skutečná nemožnost života lidských tvorů, lidstva a existence planety Nula, otázkou je, jak se hodí ke všemu ostatnímu v multivesmíru stvoření?

Víte nyní, že tím pravým principem, jak je zjeven a mnohokrát se opakuje v této i jiných knihách Nového zjevení, je hodnocení pozice a umístění všech a všeho v hierarchii duchovní organizace stvoření Pána Ježíše Krista podle postavení, postoje a vztahu vůči Pánu Ježíši Kristu a jeho/Jejím duchovním principům. Tento princip určuje nejen pozici všech sentientních entit a lidských tvorů, ale také jejich příslušná prostředí, planety, solární systémy, galaxie a vesmíry, která obývají v jakémkoli daném okamžiku.

Jak si vzpomínáte, jsoucno a bytí, jakožto i jakost a pozici multivesmíru se všemi jeho vesmíry, galaxiemi, slunečními soustavami a planetami, určuje sentientní mysl a její kvalita a obsah. Vzhledem k této skutečnosti, otázkou je, jakou pozici, jaký postoj a vztah mají lidští tvorové a lidstvo vůči Pánu Ježíši Kristu a Jeho/Jejím duchovním principům? Odpověď na tuto otázku také určí, kde je umístěna planeta Nula v multiverzálním systému.

Tím, že lidský život je velice neobvyklý, podivný a nemožný fenomén, musí být i lidský postoj, pozice a vztah vůči Pánu Ježíši Kristu a Jeho/Jejím duchovním principům neobyčejnými, podivnými a nemožnými. Jak si vzpomínáte, nikde jinde ve stvoření neexistuje taková situace. Jak jste si vědomi z tohoto Nového zjevení, sestává obsah lidského života ze samých rozporů, zkreslenin, nejistot, falzifikací a zprzněností všeho druhu. Tento obsah určuje a definuje odpověď na výše uvedenou otázku.

Lidský postoj, pozice a vztah vůči Pánu Ježíši Kristu a Jeho/Jejím duchovním principům a zákonům jsou plny rozporů, překroucenin, nejistot, pochyb, odmítnutí, popření, falšování a zprzněností. Lidstvo je rozděleno nesmiřitelně na mnohé různé rasy, každá rasa pak má své vlastní rozporné pojetí Stvořitele či Pána Ježíše Krista. Jen se podívejte na svou planetu. Její populace má číslo s deseti číslicemi. Z tohoto čísla obrovská většina nevyznává ani neuctívá Pána Ježíše Krista. Na místo toho slouží odlišným ‚bohům', jako jsou na příklad Buddha, Krišna, Alláh, Jehova, Manitou atd. Každý z těchto ‚bohů' je pojímán různě a vyžaduje odlišný druh bohoslužby. Zbytek lidstva sám sebe nazývá buď křesťany, či agnostiky, ateisty neboli nevěřícími. Úplná neadekvátnost křesťanského pojímání Přirozenosti Pána Ježíše Krista byla již vysvětlena ve třetí kapitole této knihy.

Tak tedy kolik lidských tvorů na vaší planetě vskutku má náležitý postoj, pravé postavení a náležitý vztah vůči Pánu Ježíši Kristu? Jak víte, toto je určeno tím, že budete mít náležité poznání, chápání a pojetí o Jeho/Její pravé Přirozenosti dříve, než se ustanoví vůči Němu/Ní náležitý postoj, vhodná pozice a náležitý vztah. Číslo lidských tvorů na vaší planetě, majících takový poměr, stěží převyšuje tři číslice. Z kvantitativního stanoviska je tato číslice jako nic, ve srovnání s tou druhou číslicí. Na štěstí, při oceňování jakéhokoliv duchovního stavu má větší váhu kvalita než kvantita.

Máte však rozumět, že kumulativní suma všech negativních kvalit, existujících na vaší planetě s ohledem na tuto otázku, pohlcuje veškerou planetu Nula, zaplavuje úplně její atmosféru negativními, nevhodnými a nepříjemnými myšlenkami, city, způsoby chování, postoji a vztahy, následkem čehož dokáže otrávit a nakazit všechny a všechno. Majíc tak nepříznivou atmosféru, nemůže planeta Nula být umístěna v žádné ze známých dimenzí v multivesmíru stvoření. Ale také nemůže být přesně uložena uprostřed známých oblastí zóny vymístění.

Je-li lidský život jakýmsi neobyčejným, podivným, nemožným, zkaženým a zvráceným fenoménem, pak je logické usoudit, že pozice jeho prostředí, to jest jeho planeta, bude také neobvyklou, podivnou, nemožnou a v nesouladu s ostatním Stvořením a zónou vymístění.

Nově zjevenou informací o vaší planetě je oznámení, že nezaujímá ani žádnou známou pozici v rámci zóny vymístění. Do této chvíle bylo vám dovoleno si myslet, že vaše planeta se nacházela v samé zóně vymístění. Ale - jak bylo uvedeno již v první kapitole této knihy - být v zóně vymístění znamená nacházet se v postavení minusovém. Pozice minus je úplně negativní. Žádná pozitivnost se nemůže předpokládat ve sféře jeho vlivu.

Naproti tomu má planeta Nula prozatím něco z pozitivních elementů za účelem porovnávání a zobrazování života jak pozitivního, tak i negativního stavu. Avšak tím, že planeta Nula je převážně negativní povahy, má blíže k zóně vymístění než k jakékoliv jiné pozici v multivesmíru stvoření. Toť důvod, proč bylo dovoleno, ba dokonce i nutné, abyste mysleli, že planeta Nula se nacházela v říši samé zóny vymístění. Pro všechny praktické účely, podle toho v jaké proporci je dobro vůči zlu i v důsledku toho, že její obyvatelstvo žije převážně ve zlu a nepravdě, nevadí, bude-li planeta Nula viděna jako nacházející se v zóně vymístění. Nicméně docela tam ještě není. Pak je na místě otázka, kde přesně je umístěna planeta Nula vzhledem ve všemu jinému ve stvoření i zóně vymístění? Odpověď na tuto otázku nebude snadno pochopitelná.

Jak si pamatujete, přestěhovali pseudotvůrci planetu Zemi z její původní pozice v nějaké jiné galaxii a sluneční soustavě přes tak zvanou osmou dimenzi do přítomného postavení. Její současnou pozici a její souřadnice naplánovali pseudotvůrci velmi pečlivě, aby učinili nemožné - lidský život - možným.

Jak víte, možnost lidského života ve vší jeho manifestaci vyžadovala speciální druh podmínek, jaké nikdy v žádném čase ani nikde předtím neexistovaly. Říkat, že

pseudotvůrci přestěhovali veškerou fyzickou planetu z jedné dimenze do nějaké jiné neobvyklé pozice, neodráží přesně skutečnost toho procesu.

Co bude velmi nesnadné pro vás pochopit, jak se tak usilovně snažíte ze vší síly najít vhodná slova v angličtině či jakékoliv jiné řeči pro vyjádření toho, co se vám sděluje, je to, že každá planeta, sluneční soustava, galaxie a vesmír mají svou vlastní ryzí fyzickou kompaktnost v nějakém prostoru, čase a nějaké dimenzi. Tato opravdová prostoro-časová-dimenzionální kompaktnost vytváří četné vlastní obrazy a repliky, které se nacházejí v témž prostoru, někdy i v témž čase, ale v jiné dimenzi, a velmi často také v jiném čase. Každý obraz a každá replika příslušné původní planety je obydlena týmž typem sentientních entit, avšak ne svými dvojníky či souputníky. Jsou všichni stejnými sentientními formami, ale ne nutně ve smyslu, že by byla jedna přesnou kopií druhé. Nemožno ku příkladu říci, že každý obraz a každá replika původní planety má svého vlastního Petra s přesně stejnou podobou Petra z původní planety. Existuje určitá zřejmá podobnost, ale ta nemá povahu opakování, jelikož ve stvoření Pána Ježíše Krista není nic opakovatelného. Navíc není obraz či replika pravé původní planety tatáž jak její originál. Jsou tu vždy rozdíly. Originál nelze ničím nahradit.

V případě původní a pravé planety Země jeden z jejích obrazů, ten nejzevnější a nejvzdálenější od svého originálu - a tudíž nejméně odrážející původní strukturu svého originálu - byl oddělen ze své pozice a svého originálu. Po oddělení jej pseudotvůrci přestěhovali do přítomné pozice a učinili jej planetou Nula. Teď zde se zjevuje další důvod, proč se vaše planeta jmenuje Nula.

Mimo toho, co bylo zjeveno v první kapitole (a pokud si vzpomínáte, bylo tam naznačeno, že o této věci bude více zjeveno později), postavení nulové ukázalo, že vaše planeta postrádá jakoukoliv realitu, jsouc oddělená od svého originálu, také že nemá svůj vlastní odraz, obraz, ani vlastní repliku. Na místo toho je zcela a úplně sama bez jakéhokoliv přímého spojení s čímkoliv jinde a zvláště pak ne se zdrojem, který odráží. Jinými slovy, má nulové množství svých vlastních obrazů a odrazů z důvodu, že není sama originálem. Pouze původní planeta sama je svou povahou schopna dávat zrod vlastním obrazům, odrazům a replikám. Obraz, reflexe a kopie nemohou produkovat vlastní sekundární obraz, odraz a repliku.

Cestování pozpátku v čase, které podnikli pseudotvůrci k původní planetě Zemi, bylo podniknuto za tím účelem, aby se nalezl vhodný nejvzdálenější obraz planety, jaká by nebyla ještě zabydlena sentientními entitami. Důvod k tomu, proč vybrali planetu Zemi, byl především v tom, že byli to oni, co obsadili její originální jádro, a za druhé proto, že planeta Země se v té době nacházela v nejzevnějším stupni přírodního multivesmíru stvoření.

Jak víte, jenom v nejzevnějším stupni stvoření je možné a vhodné experimentování s negativním stavem. Žádné jiné postavení nemůže vést k aktivaci negativního stavu. Ale zajisté nebylo dostatečné aktivovat samotný negativní stav. Účelem bylo produkovat životní formy principů negativního stavu a postavit je do přiměřeného prostředí s tím, aby se mohly zobrazit a demonstrovat všechny důsledky, následky a výsledky ‚života' produkovaného takovými nepříznivými prostředky.

Nyní je třeba říci, že jedinými podmínkami, v jakých se takový ‚život' mohl ujmout, byly podmínky nejzevnějšího a nejvzdálenějšího obrazu, odrazu kopií planety, která zaujímala tu nejzevnější pozici v přírodním či zevním stupni stvoření. Takže máte zde mnohonásobnou zevnějšnost: Odehrává se to v zevním stupni stvoření - toť první externalizace! V rámci toho stupně se to děje ve vesmíru, který zaujímá vnější pozici multivesmíru - druhá externalizace! V rámci toho vnějšího vesmíru děje se to v galaxii, která se nachází v nejzevnějším postavení toho nejzevnějšího vesmíru - třetí externalizace! V rámci té galaxie, děje se to ve sluneční soustavě, která zabírá nejzevnější pozici té galaxie - čtvrtá externalizace! Uvnitř toho solárního systému děje se to na planetě, která reprezentuje to nejzevnější všech zevnějšností - toť pátá externalizace! A konečně, životní formy nově zfabrikované z elementů negativního stavu jsou umístěny na nejvenkovnější, nejvzdálenější a nejzevnější repliku, obraz či odraz nejzevnější planety - což jest šestou externalizací! (Ve skutečnosti se vztahuje tajemství čísla šest k apokalyptickému číslu dravce - 666. Toť pravý význam tohoto čísla v duchovním smyslu.)

Avšak dokud tento zvláštní obraz má spojení se svým původním pramenem - originální planetou, má životní styl nově produkovaných životních forem - lidských tvorů - malou šanci zachytit se způsobem plánovaným pseudotvůrci. Spojení s původním zdrojem, který má veškeré informace a znalosti o všech a všem, nemůže úspěšně produkovat ignoraci a nevědomé duševní pochody, které by vedly k plánovanému důkazu o možnosti života odvozeného z jiného pramene než z pozitivního stavu Pána Ježíše Krista. Proto bylo nutné odstranit tento částečný obraz či odraz či tuto repliku od vlastního zdroje a umístit ji někde jinde v podmínkách totální izolace a separace od každého a ode všeho. Ale přitom účel její separace vyžadoval současně, aby její umístění bylo v takové pozici, jež by byla jednosměrně přístupná každému a všemu odjinud způsobem nevnímatelným pro lidské tvory (z pozice jejich vědomého uvědomění).

Důvod, proč je to jednosměrný přístup, je ten, že tento je přístupem pouze na planetu Nula, nikoliv z planety Nula. Planeta Nula a lidští tvorové na ní jsou umístěni na tak podivném místě a do tak divných podmínek, že nemají žádný přímý zkušenostní přístup k nikomu či nikam a nikdy vně své vlastní planety a jejího bezprostředního sousedství a sluneční soustavy a též mimo svou vlastní dobu. Avšak každý jiný odevšad a odjindy může mít přístup na planetu Nula dvojím, velmi specifickým a zvláštním způsobem: 1. projekcí svých myšlenek, idejí, pojmů, pocitů, tužeb, přání, chtění atd. do lidské mysli; a 2. inkarnací na planetě Nula ustanoveným, neobyčejným, nepřirozeným, abnormálním, nezdravým a nemožným (umožněným) procesem takzvaného fyzického narození (jedné z nejnepříjemnějších zkušeností, jakou si jen lze zvolit).

Přímé objevení se lidí z jiných oblastí multivesmíru a ze zóny vymístění v jejich původní a pravé formě není na planetě Nula (před touto dobou a v této době) možné, protože by nemohli přežít v jejích neobvyklých podmínkách a v její neobyčejné pozici. Mohou tak činit jenom ve snech, během plenárního stavu hypnotického transu a ve viděních mysli. Naproti tomu lidským tvorům není dovoleno vystoupit mimo svou sféru vlivu, jež je omezena a ohraničena pobytem na jejich planetě.

Kvůli této situaci nemůže planeta Nula být uložena nikde ve známém prostoru a čase multivesmíru a zóny vymístění. Kdyby to tak bylo, pak by měla přístup jak k jiným oblastem multivesmíru, tak i k jiným oblastem zóny vymístění. Každá z těchto situací by znemožňovala zobrazování, exemplifikaci a manifestování důsledků, následků a výsledků negativního stavu.

V prvním případě spojení by bylo s pozitivním stavem a ten by anuloval každý takový účinek. V druhém případě by spojení bylo s negativním stavem, který by blokoval schopnost udržovat se ve stavu ignorace a nevědomých duševních pochodů. V posledním případě by lidští tvorové okamžitě rozeznali zdroj svých problémů, stavů a podmínek. Jsouce rebelantské povahy (tak přece byli zfabrikováni), hned by se vzbouřili proti svému zfabrikování a odmítli by podřizovat se původnímu plánu. V takovém případě, celá záležitost s odpovědí na otázku života, původně vytvořenou negativním stavem, by se nikdy nemohla vyřešit ani zodpovědět. Veškeré stvoření by postrádalo důležité poznání. Konsekvence nedostatku takové znalosti by byly nevypočitatelné.

Tak kde je tedy planeta Nula situována či umístěna? Jaké jsou její souřadnice?

Řečeno paradoxně, pozice planety Nula je pozicí nulovou. Dá se říci, že není v žádné dimenzi, ani v žádné oblasti zóny vymístění, nýbrž je relativní vůči jim všem, aniž by měla přímou spojitost s jakoukoliv z nich.

Toto je velmi těžké vysvětlit. Je v multivesmíru stav, který není stavem, a je místo, které není místem, čas, který není časem. Ale to není limbem, které se nachází dokonce i mimo tento stav ne-stavu. Můžete jej pojímat jako stav, existující mezi limbem a vším ostatním v nejtěsnější blízkosti zóny vymístění. Může odrážet všechny stavy, podmínky a místa, ale ne jako jejich původní kopie či duplikáty. Jeho ne-dimenzionální podmínky a prostorovo-časový uzel přijímají vše v naprosto zvráceném tvaru. Tak již díky své pravé povaze všechny vjemy obyvatel planety Nula nikdy nejsou v souladu se žádnou skutečností čehokoliv, včetně ‚reality' pekel.

Podivnost těchto okolností je dále komplikována faktem, že vinou již samé své povahy jsou lidští tvorové a jejich planeta vždycky na zvráceném konci příjmu. To znamená, že všechny myšlenky, pocity, představy, pojmy, tvůrčí snahy, chování, postoje či co všechno tam v lidském životě nemají a všechny podmínky, stavy a procesy jejich planety nikdy nejsou originální, produkované jejich vlastní myslí či podmínkami jejich planety nezávisle na nikom a na ničem jiném. Na místo toho jsou všichni bez výjimek a výhrad pod vlivem někoho či něčeho mimo sféry jejich pozice.

Jak tak tyto duchovní, duševní i fyzické procesy, jakožto i procesy ze zóny vymístění přicházejí do lidské sféry, musí projít přes určité dimenzionální blokády a uzly, které jsou vlastní povaze jejich pozice a které úplně překroutí původní verzi poslaného - ať je to cokoliv.

Jeden z důvodů, proč pseudotvůrci umístili planetu Nula v nulovém postavení a v jejím podivném stavu, byl ten, že již samou svou povahou ta pozice není s to odrážet či přijímat něco ze svého původního stavu, obsahu a ze své originální formy. Všechno

zkomolí. To jim zajistilo, že lidští tvorové nikdy nebudou schopni poznat nebo náležitě pochopit, co je pravda o jejich situaci a vlastně co je pravda o čemkoliv.

Nyní se za těchto podmínek může nejlépe odehrát zobrazení, ukázání a projevení se důsledků, následků a výsledků aktivovaného negativního stavu. Lidský život spolu se svou planetou se k tomuto účelu hodí způsobem co nejživějším a sloužícím co největšímu poučení. Žádný jiný stav mimo lidský život není tak vhodný pro tento proces jako je lidský život. Konec konců byl zfabrikován přesně za tímto účelem.

Avšak speciální podmínky lidského života také vyžadovaly velmi speciální kosmické postavení. Jelikož v lidském životě neexistuje nic originálního, lidští tvorové nemohli být umístěni na planetě originálního stavu. Pouze v tom nejvzdálenějším stavu odrazu skutečné planety se takový život mohl uchytit.

Dívaje se na lidský život a planetu Nula z tohoto nadhledu, dvě věci se stávají zřejmými: Za prvé: fyzický svět lidských tvorů a jejich život je pouze přechodným slabounkým příspěvkem zvrácené představy někoho jiného za tím účelem, aby se prokázalo, že život může povstat z ne-duchovního pramene; za druhé: přirozenost lidského života vyžaduje úplnou závislost vlivu ze strany někoho a něčeho jiného. V tomto případě je to primárně mrtvý život negativního stavu, který nasycuje pohnutkami lidský život. Oba tyto body svědčí o tom, že skutečnost lidského života je téměř nijaká a iluzorní, postrádající jakýkoliv základ a trvanlivost.

Ale aby se v lidských tvorech vyvolalo jakési zdání skutečnosti jejich jsoucna a bytí, bylo nutno odpojit je od jakékoliv uvědomělosti ohledně jejich pravého stavu, místa a původu. Takže lidští tvorové nemají jiný pocit, než že jsou nezávislými a svobodnými tvory a že jejich myšlenky, city, pojmy, představy, chování, postoje, snahy a co všechno tam mají, je jejich produkce - vytvořené jejich vlastní myslí mozku. Pouze tento druh uspořádání umožňuje docílení všeho, co se má docílit s lidským životem. Jakékoli úsilí musí být v každém ohledu založeno na uvědomění sentientní mysli, že je to její vlastní nezávislá produkce a že nejde o zevnější sílu, užívající sentientní entitu v úloze média či nástroje pro to usilování.

Není to shoda okolností, že Pán Ježíš Kristus se měl vtělit na planetě Nula do lidského života. Především, jak bylo uvedeno dříve, dal Mu/Jí lidské tělo, vytvořené z elementů negativního stavu a pomocí prostředků, které Mu/Jí umožnily vstoupit do všech pekel. Avšak nejdůležitější je, že Ho/Ji to uvedlo do nemožné pozice, v níž mohl vnímat ‚realitu', jak ji vnímají lidští tvorové. Z té pozice může Pán Ježíš Kristus zahájit proces konverze a změny způsobu vnímání lidských tvorů, až tito opustí planetu Nula. Ba ještě závažnější důvod je ten, že po získání zkušenosti s lidským životem a s jeho zkomoleným a zkomolujícím postavením mohl do něj implantovat odlišnou perspektivu, která nakonec přivede k možnosti ustanovit v lidech stav, vedoucí k poučení o všech skutečnostech o sobě a o negativním stavu ***bez překroucenin***. V tomto ohledu se stalo to, že po fúzi fyzického těla Ježíše Krista v povšechnosti Absolutní přirozenosti Nejvyššího, stal se Pán Ježíš Kristus ve Své Nové přirozenosti pro lidské tvory jediným pojítkem k jakékoliv pravé realitě.

Takže - zatímco před tou dobou neexistovala pro lidské tvory žádná možnost přijímat či vnímat cokoliv ve své pravé kondici, skutečném stavu, obsahu a charakteru, ale jen ve zfalšované, převrácené a zprzněné formě - budou lidští tvorové poprvé moci, po skončení tohoto procesu s Pánem Ježíšem Kristem, poznávat a chápat pravdu v jejím původním, doslovném stavu, za pravých okolností a s pravdivým obsahem pomocí a skrze Pána Ježíše Krista. Samozřejmě, k tomu může dojít - jako vždycky - jen jestliže to učiní ze své svobodné vůle a volby.

Zkomolené a překrucující podmínky lidského postavení a pozice jejich planety byly také důvodem, proč až dosud nemohla být skutečná, čistá duchovní pravda napsána ani zjevena v jiné řeči než jazykem souvztažností, symbolismu a reprezentací. Tento jazyk nemůže být zvrácen. Nejsouce si vědomi, že je tomu tak, nejsou lidští tvorové schopni překroutit vnitřní duchovní smysl skutečné pravdy. Nemají žádnou schopnost chápat nebo i jen vnímat tuto pravdu. Avšak Nová přirozenost Pána Ježíše Krista činí toto vnímání, chápání a aplikaci možnými.

Z tohoto důvodu k plnosti Nového zjevení o těchto důležitých věcech - jak odhaleno v této knize - nemohlo dojít, pokud nebyl dokončen proces fúze a hybridizace, popsaný v druhé kapitole i jinde na stránkách této knihy.

Vše, co bylo zjeveno do té doby, bylo buď znetvořeno, nebo podáváno v pouhém symbolismu a souvztažnostech tak, aby to nebylo zpitvořeno. Takto by se mohl znetvořit jen jeho doslovný význam. A protože doslovný význam nemá žádný význam, ani jeho znetvoření nemá žádný význam. Toto je důvod, proč zjevení, jež přišlo skrze Swedenborga, obsahovalo ještě značné zkreslení a proč první dávka Nového zjevení, obsažená v jiných devíti knihách tohoto zprostředkovatele, nemohla být ukončena či plně vysvětlena. Avšak po té, co se ustanovilo pojítko mezi pravou realitou a lidským životem díky tomuto činu Pána Ježíše Krista, mohlo se toto současné zjevení v plnosti poskytnout. Musí se zde vzít v úvahu, že toto pojítko nefunguje tak moc u lidí, dokud ještě žijí na planetě Nula. Prozatím není toho hodně, co se může dělat vzhledem k této situaci planety Nula.

Než toto pojítko bylo ustanoveno, bylo lidské chování po jejich příchodu do mezisvěta duchů prapodivné. Co si myslíte, jak se lidé chovají dokonce ještě i teď? Než aby se porozhlédli a snažili se naslouchat a něčemu se učit, první věcí, co činí, je to, že se snaží zavést svůj vlastní životní styl ve víře, že jsou nadřazeni všem ostatním a že jejich náboženství či jakýkoliv systém víry je jedinou přijatelnou pravdou. Proto okamžitě usilují, aby každého, koho potkají, obrátili na víru podle jejich vlastního systému. Naneštěstí ve své fanatičnosti týkající se jejich systému víry, ve své chvástavé lidské drzosti a nesnášenlivosti se snaží násilně vnucovat sebe a svůj systém víry všem jiným, připravujíce je o jakoukoliv svobodu výběru. Toto je zvláště pravdou o Mormonech, Svědcích Jehovových a o tak zvaných nově narozených křesťanech. Tento typ chování je typicky lidským. Žádné jiné sentientní entity nemají podobné sklony. Ve skutečnosti chovat se takto je pro všechny, kromě lidských tvorů, úděsným a šokujícím činem.

Protože scházelo výše zmíněné pojítko, toto chování bylo povoleno a snášelo se po dlouhou dobu a lidským tvorům bylo dovoleno v intermediálním světě duchů tvořit si společnosti, stavy a organizace v souladu s preferovaným způsobem života a

náboženství, kdy věří, že se nacházejí v nebi. Tato situace pokračovala téměř dva tisíce let vašeho času. Avšak nedávno byla úplně zrušena a déle se již netoleruje.

Ve chvíli, kdy lidští tvorové vstoupí do tohoto světa, jsou seznámeni s realitou své situace a Pán Ježíš Kristus se jim osobně zjeví a dá jim příležitost zkušenostně poznat pravdu v jejím původním, nezvráceném stavu a obsahu.

Díky tomuto osobnímu prožitku mají lidští tvorové možnost jasně vidět, co si mají vybrat. Proto již není třeba, aby se shromažďovali do společností a organizací sobě podobných, ale na místo toho jsou posláni do Nové školy za účelem strukturální změny, znovupoučení a přetváření, anebo se připojí k podobně lidským tvorům v nějakých pekelných oblastech.

Při posuzování lidských tvorů a jejich pozice musíte si být vědomi jejich značně křehkého, nestálého a nevěrného rozpoložení. Tím, že se nachází na straně příjmu, jsou lidští tvorové nesmírně zranitelní všemožnými duchovními, duševními a fyzickými nákazami, chorobami, nemocemi, komplikacemi a procesy stárnutí. Jak si vzpomínáte, byli tak sestrojeni ve všech ohledech, aby přirozeně inklinovali směrem k negativnímu stavu raději, než aby se snažili být pozitivními v souladu se strukturou a dynamikou pozitivního stavu. Jejich náklonnost být zlými, vychytralými, podvodnými, úplně sobeckými, sebestřednými, nezralými, jednostrannými, rigidními, nepřizpůsobitelnými a návykovými je geneticky zakořeněná či zakódována do všech aspektů jejich ducha, duše i těla.

Tato kondice činí obtížným, aby mohli vnímat, chápat, přivlastnit si a udržet vpravdě pozitivní a duchovní životní styl, jaký vyžaduje otevřenost, flexibilitu, pokoru, poctivost, slušnost, skromnost, nevinnost, pravdivost, nesobeckost, láskyplnost a měnitelnost.

Ve svém zevním, fyzickém zjevu lidští tvorové nejvíce připomínají známé sentientní entity v tom, že také chodí na dvou nohách, mají dvě ruce, dvě oči, dvě uši atd. Avšak tato podobnost končí tímto zevním zjevem. A ačkoliv ve svém těle mají podobné orgány jako mnohé sentientní entity, umístění těch orgánů, jakožto i jejich strukturální kompozice a funkce se velice liší. Toto je zvláště pravda, co se týká struktury a funkce lidského mozku, nervového systému a sexuálních orgánů. Struktura a funkce jejich mozku a celé nervové soustavy byly zcela pozměněny a ‚převinuty' takovým způsobem, aby to lidským tvorům znemožňovalo senzoricky vnímat realitu tak, jaká ve skutečnosti je. Tato změna struktury byla nutným krokem, aby se umožnilo lidským tvorům přežití na planetě Nula, jež je uložena v nejizolovanějším, nejseparovanějším a nejneobyčejnějším místě navenek od multivesmíru, zóny vymístění a limba.

Udržovat jakoukoliv formu života v takových kosmických podmínkách je nesmírně obtížným úkolem. Toť příčina, proč je lidské tělo tak snadno všemožně zranitelné a rychle se opotřebuje. Jak jste si vědomi, průměrná životní doba toho těla není víc než 75 let. I když zásluhou lékařské vědy se situace poněkud zlepšila, žijí lidští tvorové zřídka déle než 95 let.

Porovnáme-li tento život co do svého trvání s životy jiných pokolení v multivesmíru, pak se při tom srovnání zdá, že díky své krátkosti jakoby vůbec neexistoval. Kdyby lidští tvorové nebyli geneticky naprogramováni plodit se tak intenzívně a s takovou frekvencí, vyhynul by jejich rod velmi rychle beze stopy.

V tomto ohledu byly lidské pohlavní orgány záměrně sestrojeny tak, aby lidští tvorové ve své většině mohli být velmi plodní a snadno oplodnitelní, aby se tak udržoval a podporoval jejich rod na živu. Mají velmi silný pud a potřebu mateřství a otcovství. Toto je účelně podmiňováno a znovuposilováno všemožnými náboženskými doktrínami a dogmaty i jinými sociálními požadavky, aby se tak zajistila nepřetržitá životnost lidské rasy.

Z pozice totální izolace a separace a vinou toho, že nikdo *z* nich nemá přístup k nikomu a k ničemu jinému v multivesmíru a v zóně vymístění, z toho, že jsou docela sami a bez zkušenosti přímého vztahu k jakékoliv jiné sentientní entitě, vypěstovali v sobě lidští tvorové komplex nadřazenosti a chvástavé arogance. Docela vážně připouštějí možnost, že jsou nadmíru jedinečnou, ba vůbec jedinou životní formou ve jsoucnu a bytí, a proto jsou drahocennými a vysoce hodnotnými a nikdo se s nimi nemůže srovnávat. Zároveň a protože nevidí ani nemohou prožívat žádné jiné podmínky pro vývoj sentientního života, považují lidský život v jeho tělesném projevu a v jeho zevním, venkovním složení a životním prostředí jako za jedině vhodný a vědecky možný.

Tak lidská věda ve většině případů neodvozuje život od nejzazšího duchovního pramene, ale z neobyčejné kombinace zevních kosmických částeček či směsice, jež čirou náhodou vyprodukovalo něco, co se nazývá životem.

Tím, že kromě svého vlastního života nic přímo nevědí o možnosti stavu, podmínek a procesů odlišného života, vyvinuli lidští tvorové neobyčejný postoj vůči svému životnímu typu. Zoufale lpí na tomto životě, jako by jejich fyzická smrt znamenala, že docela přestávají existovat.

Povaha, struktura a obsah lidského života tím, že je nemožným fenoménem, který byl umožněn prapodivnými kombinacemi a silami (při porovnávání se všemi jinými projevy a nositeli života), staví lidský život do pozice rakovinné, nakažlivé, nevyléčitelné a nebezpečné buňky, jež ve skutečnosti má tendenci pohltit vše, co je vskutku živé. Je parazitem, žijícím na úkor svého hostitele, kterého požírá, a tím průběžně ničí i sám sebe. V pravém slova smyslu tohoto slova lidští tvorové nežijí, nýbrž pouze vegetují. nemají žádnou představu o tom, jak vypadá opravdový život.

Aby se zobrazil typ života, jaký nevyšel z pozitivního stavu, to jest z Pána Ježíše Krista a Jeho/Jejích duchovních principů, bylo dovoleno, aby lidský život došel svého plodného dozrání. Poučení z tohoto je docela zřejmé. Není-li život doopravdy odvozen z Absolutního zdroje - Pána Ježíše Krista a Jeho/Jejích pravých duchovních principů, pak nemůže docílit žádného jiného stavu, žádné jiné formy ani jiného stylu, než jakým je ve skutečnosti lidský život.

V tom je cena lidského života, že zobrazuje, zpříkladňuje a poskytuje toto poučení. Žádná jiná hodnota se lidskému životu nemůže připisovat. Vždyť především - aby se znovu opakovalo - byl zfabrikován a bylo mu dovoleno, aby vešel do svého nemožného jsoucna a bytí přesně za tímto účelem! Toť důvod, proč lidský život, lidstvo a planeta Nula jsou umístěny kosmicky, duchovně, duševně i fyzicky v tak nezvykle nemožných podmínkách. Ve skutečnosti - jak bylo již mnohokrát dříve uvedeno - v lidském životě není nic možné. Je ošklivou zrůdností, tolerovanou jen za účelem cenného duchovního poučení.

A přece se Pán Ježíš Kristus neostýchal inkarnovat do lidského života, do nejhorších možných podmínek a dokonce inkorporoval lidské tělo-maso po jeho zbožštění do povšechnosti Jeho/Její Absolutní přirozenosti. Mimo toho, co již bylo zjeveno o této inkarnaci, budou zde zdůrazněny ještě dva důvody pro tento čin:

1. Spasení všech od vlivu negativního stavu (zvláště lidských tvorů a tvorů, zfabrikovaných v peklech) není možné ze žádného jiného postavení než z pozice, v jaké se nachází výplod samotného negativního stavu. Tento produkt musí zahrnovat všechny aspekty negativního stavu ve všech úrovních jeho manifestace. Jak víte, byli lidští tvorové zfabrikováni ze tří rozporných a nemožných elementů - znetvořených a zprzněných prvků pravého života, z přímých elementů mrtvého života a z několika zkombinovaných prvků rozličných druhů nesentientního života. Vytvořením této podivné životní formy mohly se projevit důsledky, následky a výsledky aktivovaného negativního stavu.

Spása veškerého stvoření z negativního stavu je možná jenom z konečných výsledků aktivit negativního stavu. Míní se tím to, že aby se mohlo vstoupit do negativního stavu bez jeho zničení, bylo nutno, aby Pán Ježíš Kristus vstoupil do konečného produktu negativního stavu nejdříve, tam získal vhodné prostředky a pomocí těchto prostředků vstoupil do mrtvého života samého negativního stavu.

Žádné jiné životní formy mimo lidských tvorů by nebyly nejvhodnějšími prostředky pro vykonání tohoto cíle, neboť lidští tvorové jsou konečným produktem negativního stavu.

V jiném smyslu byla nutnost začít s lidským životem ve faktu, že kdyby byly k dispozici ke vstupu do negativního stavu jakékoliv jiné prostředky než lidští tvorové (a ty nebyly), pak by lidští tvorové byli vyloučeni z procesu konečné transformace a spásy z negativního stavu a lidského života. V takovém případě nebylo by možno eliminovat negativní stav, jelikož jeho konečný produkt - lidští tvorové - by dále a nepřetržitě plodili negativní stav v lidské formě, s lidským obsahem i podmínkami; anebo - kvůli ztrátě podpůrného systému, přicházejícího od jejich rodičů – pekel - by navěky zhynuli či přestali existovat. Takovýto výsledek by sám o sobě byl velmi negativní. Proto by skutečností takového vyznění negativní stav setrvával ve svém mrtvém životě v nějaké jiné formě a podmínkách.

2. Zde přichází druhý důvod, proč Pán Ježíš Kristus vešel do negativního stavu cestou lidského života. Jak víte, Absolutní láska a Absolutní moudrost jsou inherentní v Jeho/Její Přirozenosti. Prostě řečeno: Absolutní láska je absolutně - a vše-obsažná.

Nemůže ze své sféry vyloučit lidské tvory. Jinak by nebyla absolutní. Absolutní moudrost této Absolutní lásky požaduje, aby se milovalo v absolutním smyslu, přizpůsobeném úrovni a potřebám každého nositele jakéhokoliv života. Takže bylo by to porušením Přirozenosti Pána Ježíše Krista a všech Jeho/Jejích duchovních principů, kdyby pominul lidské tvory a nechal je jejich vlastnímu sebezničujícímu údělu. Konec konců, prokazují lidští tvorové veškerému stvoření a jeho multivesmíru neocenitelnou službu tím, čím právě jsou, a tak, jak jsou.

V tomto ohledu je na místě otázka, co se stane s lidskými tvory, lidstvem a s planetou Nula, až lidský typ života vyčerpá svou užitečnost, všechny duchovní poučky budou zvládnuty a negativní stav bude eliminován?

Ta skutečnost, že lidští tvorové svým neobyčejným způsobem života poskytují neocenitelnou službu veškerému stvoření, má spásnou kvalitu. Navíc - jak bylo dříve zjeveno - jakýkoliv život, včetně nemožného lidského života, obsahuje v sobě schopnost svobodně volit a měnit se. Tato schopnost je používána Pánem Ježíšem Kristem v procesu duchovní, duševní a fyzické transformace lidských tvorů, až opustí svou planetu a hmotné tělo, v němž je jejich život polapen.

Je třeba, abyste chápali, že lidský život je integrálně spojen s tím typem jejich hmotného těla a planetárních podmínek, v jakých žijí. Pouze v lidském životě a nikde jinde je tomu tak, že prostředí planety a hmotné tělo převážně ovládá způsob života. Lidský život závisí na těchto dvou zevních faktorech. Lidští tvorové mají velmi málo schopnosti myšlenkové kontroly a vědomé regulace svých tělesných funkcí a fyzického prostředí. To, co mají z té schopnosti myšlenkové kontroly je ve srovnání s jinými sentientními entitami, majícími schopnost plné kontroly, tak infinitesimálně malinké, že se s tím nedá počítat. Jejich chvástavě arogantní nárokování si nějaké lidské schopnosti kontrolovat myslí procesy a funkce jejich těl a jejich fyzického planetárního prostředí pomocí inženýrství, není ničím víc, jak drzým vychloubáním. Je tak nepatrného rozměru, že jim neposkytuje žádnou pravou schopnost kontroly. Nakonec vždy ještě podléhají pravidlům, řídícím jejich tělo a planetární fyzické prostředí. A ačkoliv několik vybraných jedinců dovede docílit relativně hodně v transu podobném stavu, jde pouze o ubohoučkou výjimku z tohoto pravidla.

Když tedy lidští tvorové opustí hmotná těla a planetární prostředí, zanechají za sebou tyto dva mohutné stimulátory a upravovače lidského života. Co berou se sebou na místo toho, je způsob lidského života, čili lidský životní styl. Ve skutečnosti však tím, že nejsou neustále znovuposilováni v modalitě lidského života svým hmotným tělem ani planetárním prostředím, není pro lidské tvory tak těžké vzdát se lidského životního stylu, než jak se to jeví na první pohled. Vše, co jim zbývá učinit, je vyjádřit své přání před Pánem Ježíšem Kristem, aby byli osvobozeni od svých neřestných, rigidních, zarputilých a arogantních návyků, které jsou vlastní jejich lidskému životu.

Jiným problémem s lidmi je ovšem to, že jejich život je specificky vázán pouze na určité podmínky. Nemohou bez těchto podmínek, reflektovaných v jejich hmotných tělech a v planetárním postavení, fungovat. Tak se stává, že po svém příchodu do mezisvěta duchů a po té, co jim bude vysvětleno vše o jejich stavu a situaci, nabídne se jim, aby si zvolili, zda podstoupí transformaci do pozitivních entit nebo do negativních. Oba druhy

výběru vyžadují rozsáhlou práci vzhledem ke změně celé struktury a funkce jejich mysli, aby se tak mohly pohodlně přizpůsobit nově zvolenému životu. Takže v obou případech po dokončení rozsáhlé duchovní, duševní, genetické a fyzické transformace neponechávají si nic ze specificky lidského uvnitř nich samých ani v jejich zevnější formě.

Volba transformovat se v pozitivní entitu přivádí lidské tvory do speciálního oddělení Nové školy, kde se podrobí výše uvedenému procesu a pak se připojí ke sboru andělů a pozitivních duchů souhlasně s jejich nově zvoleným údělem. Volba transformovat se v negativní entitu je daleko snazší a nevyžaduje tak rozsáhlé akomodace, protože již samou svou povahou a díky tomu, jak byli zfabrikováni, stejně mají lidští tvorové přírodní sklon být negativními. Jen několik malých úprav je zapotřebí v tomto případě provést, aby se mohli sladit s atmosférou příslušných pekel, kam hodlají vstoupit a usadit se tam. Tito lidští tvorové se průběžně připojují ke sborům ďáblů, satanášů, démonů či zlých duchů vhodných pro jejich zvolený vlastní životní styl.

Jak již bylo uvedeno v knihách *Základy lidské duchovnosti*, *Poselství z nitra* a *Hlavní ideje Nového zjevení*, byla tato typicky lidská éra docela eliminována z mezisvěta duchů. Aby se čtenáři znovu připomnělo: až donedávna bylo lidským tvorům povoleno z určitých důležitých duchovních důvodů usadit se v mezisvětě duchů, kde po mnoho století zvěčňovali typicky lidský život, jaký vedli na planetě Nula. Dala se jim iluze, že se nacházejí ve svých dřívějších hmotných tělech a na své dřívější planetě. Jen pomocí té iluze mohl se typicky lidský život udržovat, jsa speciálně svázán s těmito dvěma podmínkami. Ale tak tomu již není. Jediným místem, kde lidský život ještě živoří (lidští tvorové věru nežijí, jen vegetují), je planeta Nula. Neexistují jiná místa, kde by se mohli nalézat lidští tvorové. Nakonec, po té, kdy služba, kterou lidští tvorové vykonávají pro všechny, déle nebude požadována, bude lidský život ve své přítomné formě a podmínkách úplně eliminován i na planetě Nula. Sama planeta Nula bude po svém vyčištění a očištění od všech zašpinění, jedů a nákaz lidského života navrácena na své originální místo ve sféře původní planety Země. Anebo podlehne sebeničivé jaderné či jakékoliv jiné katastrofě (její slunce se například stane supernovou) a její obraz i odraz zmizí z multivesmíru.

Ovšem, všechny zkušenosti lidských tvorů od okamžiku jejich fabrikace až do samého jejich konce, budou věčně zachovány v multiverzalitě povšechnosti (jezeře ohně a síry) pro věčné poučení všech sentientních entit o tom, co si nikdy nemají volit. A tímto aktem skončí historie lidstva ve vší své úplnosti na věky.

Má-li kdo uši, aby slyšel a naslouchal, ať slyší a poslouchá, co Pán Ježíš Kristus zjevuje v této kapitole.“

Kapitola osmnáctá

NOVÝ ŽIVOT POZITIVNÍHO STAVU

Dne 27. března 1988 nedělního rána bylo ke mně slovo Pána Ježíše Krista, řkoucí:

„Konec zvláštního lidského života, života nemožnosti, rozporu, podvodnosti, chytračení, dvojích norem, dvojakosti, nejistoty, nestálosti, nemocí, slabostí, pochyb, nerozhodnosti, vražednosti, ničivosti a všech jiných přečetných nákaz negativním stavem, jakými je lidský život tak hojně obdařen, neznamená konec jeho nositelů - lidských tvorů. Jak bylo naznačeno v předešlé kapitole, tito budou transformováni buď do pozitivních, nebo negativních entit.

Ale negativní stav bude nakonec eliminován. Konečná eliminace specifického lidského života na planetě Nula bude provedena současně s konečnou eliminací negativního stavu. Oba jsou nerozlučně spojeny speciální pupeční šňůrou. Lidský život závisí na pokrmu, dodávaném negativním stavem. Negativní stav potřebuje lidské tvory pro projekci a uskutečňování všech zlých, nepravdivých, obecně i specificky negativních idejí. Takže přesekne-li se ta pupeční šňůra, žádný z nich nemůže přežít příliš dlouho. Negativní stav by mohl přežít bez lidských tvorů nějaký čas. Ale nakonec by podlehl pro nedostatek zpětné vazby svých snah a pro nedostatek zásob nových duší lidských tvorů. To by mělo za následek jeho postupné odumírání. Samozřejmě k tomu nedojde, pokud lidští tvorové i negativní stav nevyčerpají svou užitečnost, pro kterou existují. A protože jejich užitečnost je vzájemně vázána, nastane jejich eliminace současně a během stejné doby (je to postupný a pomalý proces).

Když tento nejžádoucnější úkol bude úspěšně dokončen, žádný specifický lidský život ani mrtvý život nezůstane; jediný druh života, který tehdy bude k dispozici, bude pravý život pozitivního stavu se svými nekonečnými rozmanitostmi projevů a s nimi korespondujícími nekonečnými rozmanitostmi pozitivních nesentientních životních forem.

Je život bez lidského života a bez mrtvého života negativního stavu možný? A když je, pak jaký by to byl druh života?

Jak si vzpomínáte, bylo jasně zjeveno v páté kapitole knihy *Realita, mýty a iluze*, že všechno úsilí negativního stavu je věnováno prokazování, že negativní stav potrvá navěky, neboť pozitivní stav potřebuje negativní stav pro své přežití. Pseudo-logičnost této halasné propagandy je v tom, že jestliže negativní stav je potřebný pro přežití pozitivního stavu, pak negativní stav je také dobrý a bohulibý, a tedy bylo by proto bezbožné a špatné jej potírat nebo eliminovat. V tomto mylném pojímání je negativní stav uvažován jako rovný stavu pozitivnímu, neboť bez negativního stavu by nebyla možná žádná svoboda výběru.

Je to pravda, že negativní stav měl povoleno dozrát kvůli svobodě výběru. Ve skutečnosti však byl negativní stav aktivován s tím, aby se dala odpověď na nejdůležitější otázku položenou Stvořením o modalitě života či o životě obecně, jenž by

byl odvozen ze zdroje jiného než z Pána Ježíše Krista a Jeho/Jejích duchovních principů. Byl také dovolen kvůli zobrazení toho, co se nemá volit. Jenom v tomto smyslu přispívá negativní stav ke svobodě výběru. Když však negativní stav odpoví plně na všechny otázky a konečný výběr bude proveden - jak bylo popsáno v kapitole osmé této knihy - pak v čem by byl účel jeho neustálé existence? Po tom všem by nesloužil žádnému účelu ani užitku. Jak si vzpomínáte, duchovní zákon užitku a potvrzování platnosti dovoluje, aby někdo a něco mělo jsoucno a bytí, jenom když slouží nějakému užitku, podle kterého se může potvrdit platnost a ospravedlnit jejich existence. Neexistuje žádný důvod pro pokračování někoho či něčeho za touto čárou.

Jak víte z výše připomenuté knihy *Realita, mýty a iluze*, nepotřebuje pravý život pozitivního stavu - kvůli své přirozenosti - nic pro své jsoucno a bytí, kromě svého Absolutního zdroje - Pána Ježíše Krista. Ale Pán Ježíš Kristus Sám/Sama je tím Absolutním životem. Tajemstvím jsoucna a bytí pravého života je to, že je a existuje kvůli samotnému principu, neboť tak tomu má správně být. Moudrost lásky života je v té skutečnosti, že Pán Ježíš Kristus dává zrod životu kvůli principu, jelikož činit to je velmi dobré. Žádné jiné vnější důvody a zvláště pak žádný negativní stav nejsou nutné pro validaci, ospravedlňování a pokračování jsoucna a bytí života.

Nicméně jsou tu tajemství i tajnosti, které nebyly doposud odhaleny. Ať je to zjeveno nyní, ***že pravý život pozitivního stavu, až do tohoto bodu a pokud negativnímu stavu je dovoleno existovat, byl a bude nakažen přítomností aktivovaného negativního stavu v rámci současného časového cyklu***. V tomto tajemství lze rozeznat tři kvality života v pozitivním stavu:

1. První, jaká existovala před tímto časovým cyklem, kdy negativní stav byl spícím a ve stavu potenciálnosti;

2. Druhá, jaká existuje nyní, kdy je negativní stav plně aktivován a koexistuje s pozitivním stavem takřka přímo u jeho nosu;

3. A třetí, která nastoupí po tomto časovém cyklu, kdy negativní stav i lidský život nebudou již mít žádné jsoucno ani bytí v nijaké modalitě, formě či stavu.

Každá ze shora uvedených tří situací vyžaduje odlišnou modalitu i kvalitu života. Nejhorší situace je ovšem v přítomném časovém cyklu vinou aktivního módu jsoucna a bytí negativního stavu.

Když Pán Ježíš Kristus pobízel každého, aby nesl svůj kříž trpělivě a vytrvale, nepromlouval jenom k lidským tvorům, ale, což je navýsost důležité, ke všem ostatním sentientním entitám v celém stvoření a jeho multivesmírech. ***Jsoucno a bytí negativního stavu je břemenem a křížem pro každého všude a za všech časů. Přímo i nepřímo nepříznivě ovlivňuje život každého bez ohledu na to, v jaké modalitě života kdo je a existuje***.

Pamatujte si, že se vždy musí učinit volba pro, nebo proti negativnímu stavu. Toť břemeno, které nosit jste souhlasili pro důležité duchovní poučení. Tato slova

promlouvají nyní ke všem všude a ve všech dobách bez ohledu na to, kde a v jakém čase se kdo nachází v každém daném okamžiku v rámci tohoto časového cyklu.

Problém s touto situací je v tom, že plná přirozenost negativního stavu nemůže být odhalena ve své úplnosti v jednom daném čase. Nikdo nikde a v nijaké době by nemohl přežít ani zlomek vteřiny takové náhlé exponování. Proto musí být povaha negativního stavu odhalována postupně, krůček za krůčkem, v malých přírůstcích. V každém okamžiku jeho nového poodhalení se musí provést nová volba pro, či proti němu, a to každým všude a v každé době bez výjimek a výhrad.

Jak víte, konečná fáze posledního soudu nemůže započít, pokud není konečně odhalena plná podstata negativního stavu. Jen a jen tehdy bude učiněna poslední volba v tomto ohledu a veškeré stvoření bude nakonec osvobozeno nadobro a navěky od tohoto děsného břemene. Až se toto stane, pak tehdy a jenom tehdy, jedním posledním výběrem, započne pravý život pozitivního stavu ve své plnosti.

Zde se zjevuje velká záhada a velké tajemství. Stvoření bylo stvořeno Pánem Ježíšem Kristem kvůli pravému životu pozitivního stavu. Avšak plnost toho života nemůže započít, dokud nebudou provedeny všechny volby i ten konečný výběr pro, či proti němu. Aby takový výběr mohl být učiněn svobodně a nezávisle, na základě srovnání a živým příkladem, musel být nejdříve aktivován negativní stav, kterému bylo dovoleno předvést svůj vlastní životní styl a modalitu lidského života s tím, aby se stvoření již nikdy nemuselo opět zatěžovat otázkou o možnosti jakéhokoliv jiného života než pravého života pozitivního stavu.

Před tím, než plnost pravého života pozitivního stavu může dojít svého plodného dozrání, musí se dát příležitost všem jiným formám nepravého života - jakými jsou lidský a mrtvý život - aby prokázaly svou platnost a nutnost v rámci výběru vzhledem ke všemu jinému. Jinak by se stvoření na věčnost trápilo nejistotou nezodpovězené otázky o jiném druhu života. Trápit se nejistotou o čemkoliv neumožňuje životu, aby se mohl náležitě vyjádřit a vnímat. Příliš moc vzácné energie se spotřebuje v zápolení s touto nejistotou.

Naproti tomu se v rámci tohoto časového cyklu během aktivní modality negativního stavu příliš mnoho drahocenné energie utrácí v potýkání se a jednání s negativním stavem ve formě provádění výběru i jinak, aby se dovolilo plné zpřítomnění, uskutečnění a manifestování pravého života pozitivního stavu. Víte přece, že toto je omezeno jsoucnem a bytím mrtvého života negativního stavu i lidského života. Situace byla poněkud odlišná, ale ne o mnoho lepší, v předešlém časovém cyklu, během kterého negativní stav byl dřímajícím. Opět se příliš mnoho vzácné energie života utrácelo na udržování negativního stavu v dřímotách, aby se tak dovolilo plné využití té energie pro ukázání plnosti pravého života pozitivního stavu. Takže dokonce i všechny předešlé časové cykly byly v tomto ohledu značně omezeny potencionálností negativního stavu.

Tajemství této situace spočívá v tom, že ***všechny předešlé časové cykly, jakožto i tento cyklus času, a tedy jsoucno a bytí veškerého života až do samého konce tohoto časového cyklu, byly a budou přípravným stadiem pro plné aktivování***

skutečně pravého života pozitivního stavu, až budou provedeny všechny náležité volby každým jednotlivým jedincem všude a ve všech dobách bez výjimky a výhrady. Takže jenom v příštím časovém cyklu a životě, kdy negativní stav a lidský život více nebudou, bude plné vyjádření a vnímání pravého života pozitivního stavu schopno dojít plodného dozrání tak, jak to bylo míněno Pánem Ježíšem Kristem od věčnosti do věčnosti a od okamžiku, kdy stvoření bylo stvořeno.

Přítomný časový cyklus, během něhož negativní stav existuje v aktivované modalitě, může být považován za bod obratu všech cyklů času, jelikož je posledním a jediným, který má přímo co dělat s negativním stavem. Tento časový cyklus připravuje cestu pro konečné a rozhodné provedení výběru, po němž pak nebude žádná potřeba jsoucna a bytí negativního stavu v jakékoliv modalitě. Můžete považovat tento časový cyklus za dělící čáru mezi dvěma osudně závažnými epochami stvoření a jeho multivesmírů: jednou - jako přípravným stadiem pro pravý život pozitivního stavu, a druhou - jako stadiem skutečně plného pravého života pozitivního stavu.

Tato nesmírně důležitá zpráva, až do této chvíle skrývaná, byla uvítána všemi v multivesmíru stvoření s nadšenými výkřiky radosti, potěšení, rozkoše, slasti, vděčnosti, ocenění a uznání. Všem jim to dává velkou naději a povzbuzuje je k tomu, aby nesli svůj kříž ještě chvíli déle, ***než se splní všechno ohledně negativního stavu a lidského života***. Naproti tomu vyvolává tato ohromná zpráva příšerný povyk a výtrysk nenávisti, hněvu a vražedných pudů u všech aktivních členů negativního stavu a příslušných pekel.

Jakmile všechny tyto věci budou dokonány a celé stvoření bude trvale osvobozeno od břemene mrtvého života negativního stavu i od lidského života, pak drahocenná životní energie spolu se všemi ostatními druhy energie bude plně věnována vyvíjení, vyjadřování a vnímání pravého života pozitivního stavu bez překážek a obtíží.

Jaký to bude život? Neexistuje žádná zkušenostní ilustrace pro takový život, neboť - jak vidíte ze zjeveného tajemství - byl život pozitivního stavu dosud pouze přípravným stadiem pro volbu toho života. Nemůže vůbec započít takový druh života, pokud všechny volby všech jiných typů života nebudou zcela odmítnuty a eliminovány. Jakmile se odmítnou a eliminují, pak pouze tehdy může se ustanovit ve své plnosti a stát se svou vlastní ilustrací. Proto tedy není možné zcela předvídat, jaký druh života to bude, jelikož se bude rozvíjet určitými progresivními kroky, zatímco všichni jeho účastníci budou věnovat své tvůrčí snahy pro formování toho života v souladu s náležitými duchovními idejemi života, uvolňovanými Pánem Ježíšem Kristem, jakmile se stanou připravenými.

Nicméně některé obecné principy tohoto života budou prodiskutovány při plném vědomí, že *v žádném případě nejsou povinnými, konečnými, závaznými, vynucovanými či trvalými. Vždy se mohou modifikovat, pozměnit, přizpůsobit či odmítnout, bude-li to nutné*.

1. Jakost života v pozitivním stavu - to, jakou bude mít strukturu, až negativní stav a lidský život nebudou více v žádné formě ani stavu existovat - je popsána v niterném duchovním smyslu některých knih *Biblí Svaté*. Například celá kapitola 60 proroka

Izaiáše líčí proces osvobození stvoření od přítomnosti negativního stavu a nastolení docela odlišného životního stylu - dosud neznámého. Většina lidských tvorů má za to, že Izaiáš píše o budoucím údělu dětí Izraele, doslovného židovského národa, žijícího na planetě Nula. Izrael však souvztaží, jak již bylo uvedeno dříve, s rozličnými stavy a podmínkami jak pozitivního stavu, tak i stavu negativního, či obou zároveň - v závislosti na kontextu, v jakém se slovo ‚Izrael' objevuje.

V kontextu Izaiášovy kapitoly 60 označuje ‚Izrael' veškeré stvoření, které se osvobozuje od vlivu všech časových cyklů, které obsahovaly či inkorporovaly v sobě negativní stav buď v dřímajícím, nebo aktivovaném stavu. Současně popisuje i modalitu života, jaký bude ustanoven, jakmile se skončí proces této liberalizace.

U proroka Ezekiele v kapitolách 40 až 48, tedy ve všech osmi kapitolách, se v jejich vnitřním duchovním smyslu popisuje struktura časového cyklu, jaký vystřídá přítomný cyklus. Primární zdůraznění u Ezekiele je v tom, jaká bude v té době modalita bohoslužby a vztahu vůči Pánu Ježíši Kristu. Zároveň formuluje všechny duchovní principy, jakými se tehdy bude řídit život pozitivního stavu. Zdá se, že slova, jejichž Ezekiel použil při popisu toho všeho, mají úzký vztah k různým vnějším obřadům, k budově ve městě i k chrámu uprostřed toho města. Avšak duchovní význam těch slov nemá žádný vztah k čemukoli ritualistickému či zevnímu. Dobrý příklad pro tento význam se může najít ve způsobu, jakým líčí uspořádání obětí rozličných zvířat na oltáři.

Doslovnou implikací toho textu u Ezekiele je to, že takové oběti budou pokračovat navěky. Vezme-li se tento závěr doslovně, jak je tomu u většiny čtenářů těch kapitol na vaší planetě, pak to činí Ezekiele či, přesněji, Boha, který mu toto všechno říká, lhářem. Vždyť přece oběti zvířat přestaly existovat již dávno! Jak je tedy možné, že v rozporu s celou přítomnou skutečností se dále prohlašuje, že zvířecí oběti Bohu na oltáři ve formě zápalné oběti budou pokračovat navěky? Jak vidíte velmi jasně z této situace, nemá literní smysl těchto kapitol, jakožto i všech jiných textů v *Biblí Svaté* vůbec žádný smysl. Nejen že nemá žádný smysl, ale činí z Boha a jeho proroků lháře.

Avšak duchovní smysl všech rčení a popisů v těch kapitolách v Ezekielovi je něco docela jiného. V této souvislosti město, nastíněné Ezekielem, označuje strukturu Nového zjevení a kvalitu jeho duchovních principů. Obětování zvířat značí připisování všeho dobra a pravdy, lásky a moudrosti, pozitivnosti a zdroje života, jakožto i všech pozitivních citů, pocitů a myšlenek tomu, komu patří - Pánu Ježíši Kristu.

Je třeba, abyste jasně chápali, že negativní stav, který bude existovat jen do té doby, odmítá uznat a přiznat, že Pán Ježíš Kristus je prapůvodní i konečný zdroj všech shora uvedených kategorií. Místo toho se sám považuje za jejich výrobce a dárce. V novém časovém cyklu nebude nikdo již nikdy připisovat cokoliv pozitivního, zvláště pak žádný život, někomu jinému než pravému prapůvodnímu zdroji všeho toho - Pánu Ježíši Kristu. Konec konců, byla aktivace negativního stavu umožněna právě popřením tohoto faktu o Pánu Ježíši Kristu jako jediném Absolutním zdroji života a všech jeho blažeností. Výše vylíčené významy obětování u Ezekiele nemají jinou konotaci než tuto. Jasně se tam odráží fakt, že v novém časovém cyklu nic z negativního stavu, v jakékoliv formě či kondici, nebude mít místo na věky.

Ve Zjevení Ježíše Krista v *Biblí Svaté* je život pozitivního stavu - po eliminaci negativního stavu - popsán v sedmé kapitole ve verších 15 až 17, v celé kapitole 21 a ve verších 1 až 5 kapitoly 22. Zde máme co dočinění se stvořením nového nebe a nové země, Nového Jeruzaléma a s životním stylem, jaký v nich bude ustanoven. V tomto popisu jsou skryty dva spoluvýznamy. První se vztahuje na strukturu a dynamiku nově transformované sentientní mysli a její osobní, soukromý a intimní vztah k Pánu Ježíši Kristu; druhý pojednává o kvalitě, obsahu a modalitě života v pozitivním stavu v rámci příštího časového cyklu.

V prvním spoluoznačení značí ‚nové nebe' transformovanou Nejniternější duchovní mysl všech sentientních entit sladěných s Novou absolutní nejniternější duchovní myslí Pána Ježíše Krista - zvanou ‚Pán'. ‚Nová země' znamená nově transformovanou vnitřní mysl všech sentientních entit, sladěnou s Novou absolutní vnitřní myslí Pána Ježíše Krista - zvanou ‚Ježíš'. ‚Nový Jeruzalém' označuje nově transformovanou zevní či vnější mysl všech sentientních entit, která se přiřazuje k Absolutní zevnější mysli Pána Ježíše Krista - zvané ‚Kristus'. ‚Nový Jeruzalém', zvláště jeho formální strukturální uspořádání, líčí duchovní principy, jakými tato nová sentientní mysl bude působit a jaký vztah bude mít vůči Pánu Ježíši Kristu, jakožto i jaký vztah Pán Ježíš Kristus bude mít vůči každému jedinci.

V druhém spoluvýznamu znamená ‚nové nebe' nový duchovní svět, jaký bude ustanoven v příštím časovém cyklu; ‚nová země' značí nový intermediální svět a ‚Nový Jeruzalém' označuje jeho nový zevní či fyzický svět. ‚Nový Jeruzalém' ve vylíčené struktuře také označuje nové duchovní principy nebo to, co Swedenborg nazývá ‚novou duchovní doktrínou' či ‚Novou církví', jaká bude ovládat a řídit nový život pozitivního stavu v příštím časovém cyklu, osvobozeném od jakéhokoliv vlivu negativního stavu.

Fundamentální premisy všech shora uvedených textů v *Biblí Svaté* svědčí o tom, že v příštím časovém cyklu a jeho duchovním, duševním a fyzickém stavu a podmínkách nebude místa pro cokoli negativního v jakékoli formě či manifestaci. Také naznačují, že hlavní idea výběru ve věci odmítnutí a popření Pána Ježíše Krista a Jeho/Jejích duchovních principů jako jediného zdroje pravého života již déle nebude trápit sentientní mysl, která byla nucena zabývat se tou představou denně a nepřetržitě.

Následkem toho, že nebudou již mít tuto představu ani potřebu se jí zabývat, ať v jejím odmítání či akceptování, budou sentientní entity mít zcela odlišný přístup k životu i vůči samým sobě. Poprvé bude život prožíván způsobem, jakým vždy měl být prožíván - čistě a jenom v pozitivním smyslu.

Dokud ta představa existuje, dokud je třeba se jí zabývat denně, je tu vždy vědomí negativního spoluvýznamu života. Avšak negativní konotací života je mrtvý život negativního stavu. Jeho přítomnost - nehledě na to, kde a v jakém stavu - má nakažlivý účinek vůči všemu, dokonce i vůči pozitivnímu stavu. Vždyť i v pozitivním stavu každý se musí zabývat negativní představou, spotřebovávaje drahocennou energii na její každodenní odvrhování. S takovým plýtváním nemůže čistota, plnost a ucelenost života v pozitivním stavu dojít svého plodného dozrání, dokud všichni neučiní konečný výběr, týkající se trvalého a věčného eliminování té představy a zvolení pozitivního

stavu v čistotě jeho obsahu. Z tohoto důvodu - dokud negativní stav existuje - není možno aktivovat život pouze v jeho čistotě a pozitivním významu. V tomto ohledu se takový život nikdy dříve zkušenostně neprožíval.

Jak bylo uvedeno na začátku této kapitoly, plnost pravého života pozitivního stavu musí být aktivována na základě svobodné volby každého ve stvoření. Avšak aby taková volba byla proveditelná a platná, musí být nejdříve k dispozici a přítomny všechny jiné volby s projevením jejich důsledků, následků a výsledků. Takže se musí zobrazit rozličné modality života a životních stylů konkrétně a názorně pro porovnání s volbou, týkající se pravého života pozitivního stavu.

V pravém smyslu této situace musí znázornění výsledků všech jiných výběrů - vyjma pozitivního - do určité míry předcházet plné a dokončené aktivaci pravého života pozitivního stavu. Logika této situace jasně říká, že dokud jiné typy života existují, nejsou plnost a úplnost pravého života pozitivního stavu možné. Vidno, že slova ‚plnost' a ‚úplnost' označují všechno ve všem a cokoli v čemkoli. Tato situace neposkytuje prostor pro nic jiného ani pro žádnou jinou modalitu života. Jinak by takových slov nebylo použito. Proto otázka: ‚Vskutku chcete něco jiného, čili jakousi jinou modalitu života, než plnost a úplnost pravého života pozitivního stavu?' musí být zodpovězena dříve, než se takový život bude moci plně zachytit ve stvoření. Tedy jakou odpověď dáte na tuto otázku? Odpovíte zobrazením všech jiných modalit života, abyste věděli, co se volit nemá.

Jak bylo mnohokrát uvedeno dříve, slouží negativní stav a všechny jeho životní formy, jakožto i lidský život na planetě Nula přesně tomuto účelu. V těchto neocenitelných službách je jejich spásná kvalita. Pán Ježíš Kristus je nakonec odmění za tyto služby tím, že je spasí od jejich ‚života' a dá jim možnost života v pozitivním stavu. Toto je, jakoby se řeklo: ‚Teď jste plně zažili vše ve vašem typu života. Nastal čas, abyste zakusili něco odlišného. Víte, jaké je to být negativním. Můžete a smíte také vědět, jak se pociťuje a jaké je to být pozitivním.' Ovšem, když jednou se dá možnost negativní entitě zakusit skutečnost pravého života pozitivního stavu - dokonce i v nynější neucelené formě a nedokonalých podmínkách - nebude nikdy chtít se vrátit do svého vlastního života v negativním stavu.

Může se tedy prvotní definice života v pozitivním stavu - podle výše uvedených textů z *Biblí Svaté* - formulovat takto:

> ***Život v pozitivním stavu bude dokonale a úplně zbaven jakéhokoliv vlivu a kontaminace idejí negativního stavu a samotných těchto idejí v jakýchkoliv formách, stavech, projevech a podmínkách provždy, na věčnost.***

Poprvé od té chvíle, kdy stvoření bylo stvořeno, bude se život prožívat tak, jak se patří - pouze v jeho pozitivním smyslu. Jak víte z definice, není život nic jiného než pozitivnost. To, co prožíváte jako život na vaší planetě a jinde v zóně vymístění a ve všech jeho peklech, není vskutku životem, ale něčím jiným (což bylo probráno ve dvanácté kapitole této knihy). Aniž se již bude třeba déle zabývat těmito druhy ne-životů, ustanoví se pravý život ve vší své plnosti.

2. Existence negativního stavu v jakékoliv formě vyžaduje, aby určitá skrytá a nedostupná znalost a působení Božské přirozenosti Pána Ježíše Krista byla zachována z bezpečnostních důvodů, což již bylo uvedeno dříve. Takže dokonce i v pozitivním stavu v jeho přítomné formě a obsahu je vloženo určité omezení na jeho členy, pokud se týká toho, nakolik a v jakém rozsahu mají vědět a být si vědomí určitých důležitých a vitálních otázek. Naproti tomu, jak víte, jsou členové negativního stavu, a zvláště pak lidští tvorové, ovládáni principem ignorace a nevědomými procesy. V jejich případě věci se mají tak, že mají velmi malou, mají-li vůbec, pravou znalost o čemkoliv. Dokud tato situace existuje, musí negativní stav pokračovat ve svém trvání kvůli možnosti zachránit všechny chycené do jeho pasti.

Členové pozitivního stavu, jsouce řízeni principem lásky, soucitu a moudrosti, rádi svolili k tomu, aby byli ohraničeni co do plné znalosti a plného chápání mnohých věcí kvůli tomuto spasitelnému aktu Pána Ježíše Krista. Vzdali se té výsady, protože věděli, že Pán Ježíš Kristus měl dobré a pádné důvody, proč tato situace tajemnosti, maskování a skrývání musí být povolena v rámci tohoto časového cyklu i ve všech dřívějších cyklech času. Avšak jakmile negativní stav více nebude, samou první věcí, která bude natrvalo odstraněna ze jsoucna a bytí, bude tento druh omezení, ignorace a nevědomých stavů a procesů. Potřeba pro nějakou bezpečnost tehdy již nebude existovat.

Plnost a úplnost pravého života pozitivního stavu se nemůže projevit, dokud se požadují tato omezování a utajování. Nedostatek jakéhokoliv stupně znalosti znamená jistý stupeň ignorace. Slovo ‚nedostatek' vylučuje možnost plnosti. Jak vůbec můžete mít stav plnosti a úplnosti, máte-li v něčem nedostatek? Tyto dva stavy se vzájemně vylučují. Z tohoto důvodu dříve, než k něčemu může dojít v příštím časovém cyklu, musí být odstraněna všechna omezení, ohraničení, utajování, ignorování, nevědomí a co tam všechno nemáte v tomto ohledu. Tento krok vysvítá z prohlášení, učiněného ve Zjevení Ježíše Krista v Biblí Svaté v kapitole 21 verš 1:

> ‚A viděl jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly. A také moře již nebylo.'

‚A viděl jsem nové nebe a novou zemi' značí zkušenost odlišného duchovního stavu ve stvoření, který následuje po všech po všech předešlých. ‚Neboť první nebe a první země pominuly' znamená, že všechny časové cykly, které předcházely tomuto novému stavu splnily svou užitečnost a déle nejsou nutné, ani jich není třeba.

‚A také moře již nebylo' označuje to, že nový časový cyklus nebude potřebovat, aby byl držen v jakémsi druhu ignorace, omezení, ohraničení a nevědomí vzhledem k čemukoliv vůbec. ‚Moře' obecně znamená vše skryté, tajné, nevědomé a nepřístupné. Ježto tyto termíny se dají ve vší své plnosti aplikovat i na negativní stav, ve zvláštním smyslu ‚moře' označuje také negativní stav. Takže z tohoto vysvětlení můžete usoudit, že pravý život pozitivního stavu po eliminování negativního stavu bude životem plného vědění, chápání, plné otevřenosti a přístupu ke všemu ve jsoucnu a bytí. Pouze za těchto okolností se může pravý život pozitivního stavu aktivovat a vzkvétat bez omezení. Že tomu vskutku tak bude, je potvrzeno ve verši 25 kapitoly 21 Zjevení Ježíše Krista:

> ‚Jeho brány nebudou zavřeny po celý den (neboť noci tam nebude).‘

‚Uzavřené brány‘ znamenají všechny druhy ohraničení a omezení s tím, aby pozitivní stav byl chráněn před napadením silami negativního stavu. ‚Dnem‘ se značí plná otevřenost, jasnost a chápavost s ohledem na všechny a vše bez zatemněnosti. ‚Noci tam nebude‘ jasně označuje, že příští časový cyklus stvoření nebude obsahovat nic z negativního stavu, v žádné z jeho forem, podmínek či tvarů. ‚Noc‘ je mrtvý život negativního stavu a jeho nevědomost. Toto je ještě víc zřejmé z obsahu verše 4 kapitoly 21 Zjevení Ježíše Krista:

> ‚A setře Bůh jim každou slzu z očí; ***a smrt již nebude***, ani žalu ani nářku a ani bolesti už nebude - neboť co bylo, pominulo!‘

Tento verš líčí hlavní atributy negativního stavu a jeho mrtvého života. Dodatečný důraz je na slovech ‚a smrti již nebude‘. ‚Smrt‘ znamená negativní stav v podmínkách jeho plné aktivace a dominance. ‚Neboť co bylo - pominulo‘ znamená eliminaci negativního stavu a všech jiných stavů, které s ním koexistovaly v jakékoliv formě a modalitě.

Nestačí vrátit negativní stav do jeho dřívější kondice - deaktivace a dřímoty. Dokonce i v takové kondici je negativní stav obrovským břemenem pro pozitivní stav. Idea negativního stavu by stále ještě trápila sentientní mysl, nutíc ji nepřetržitě činit volby ve smyslu odmítání té představy. Činit to je omezováním a ohraničováním pozitivních životních energií v jejich expresi a impresi výhradně ve prospěch pravého života pozitivního stavu. V předešlé dávce Nového zjevení, jež předcházela této knize, převládal dojem, že jediná věc, která se mohla učinit ohledně negativního stavu, byla jeho deaktivace a uložení do stavu dřímoty. Mělo se za to, že v tomto spícím stavu má negativní stav zůstat navěky jako náhradní výběr podle pozitivního stavu.

V době, kdy se ta porce Nového zjevení přenášela, nebyl ještě ukončen proces hybridizace a fúze lidského fyzického těla-masa v povšechnosti Absolutní přirozenosti Nejvyššího. Ale nejen to: v té době přece nikdo ve stvoření či kdekoliv jinde nevěděl, že po vzkříšení Ježíše Krista a po Jeho/Jejím odchodu z vaší planety proběhl takový proces. Pokud ta situace s tělem-masem Ježíše Krista existovala, měl zůstat ten dojem, že negativní stav měl trvat jako předmět volby až na věčnost, i když v dřímající, zkrocené kondici.

Důvod tohoto dojmu v té době byl v tom, že v souvislosti s pokračující separací všech absolutních elementů Nejvyššího od elementů zóny vymístění a lidského života, reprezentovaného fyzickým tělem-masem Ježíše Krista, nemohla jiná percepce existovat. Pokud je něco separováno, dotud má svůj vlastní nezávislý život. V tomto případě se negativní stav ***jeví***, jako by měl svůj nezávislý život. Konec konců ve Své dřívější kondici jako Nejvyšší nemohl Pán Ježíš Kristus vkročit do negativního stavu, aniž by jej úplně zničil. Z této situace povstává ***zdání***, jako by negativní stav měl svůj vlastní život. Pokud toto zdání čili ‚jakoby‘ existuje, musí negativní stav pokračovat jako nezávislý faktor, aby reprezentoval odlišnou volbu. Toto dává negativnímu stavu dojem, že bude pokračovat ve své existenci provždy v jakékoliv formě či jakýchkoliv podmínkách.

Když však stav separace byl eliminován a dokončilo se sjednocení a vpojení všech elementů do Absolutní přirozenosti Pána Ježíše Krista, situace se docela pozměnila. Z této nové pozice sjednocení může každý provést volbu nemít déle negativní stav v jakékoliv formě či stavu jako alternativní výběr. Tedy - aby se to zopakovalo - volbou bude nemít tuto zvláštní volbu. Místo toho se zvolí mít jenom pozitivní stav a jeho život jako tu pravou realitu.

Ale aby každý v negativním stavu i lidském životě mohl být spasen, bylo nutno podstoupit proces fúze a hybridizace lidského těla-masa Ježíše Krista, z něhož mohly být očištěné elementy negativního stavu, zbavené zla a nepravd, zahrnuty do pravého zdroje ***pravého života***. Zde se setkáváte s velkou záhadou! Aby se zachoval život všech v negativním stavu, musel Nejvyšší vpojit do Sebe život negativního stavu po té, co jej očistil od obsahu veškeré negativity.

Mějte na paměti, prosím, že život negativního stavu byl ve své původní kondici ukraden z pravého života pozitivního stavu, vyvěrajícího v té době z Nejvyššího. Takže byl to Jeho/Její život, který byl ukraden, zneužit a obrácen v mrtvý život negativního stavu. Vždyť není jiného zdroje života mimo Pána Ježíše Krista, který tentokrát byl Bohem Nejvyšším. Takový život - ať je v jakékoliv kondici - nemůže být zničen. Místo toho je spasen od svého nynějšího stavu a navrácen ke svému původnímu zdroji pomocí procesu spasení, jaký byl popsán dříve. Jak vidíte, ve skutečnosti žádný jiný život neexistoval, neexistuje a nebude existovat.

V době přenosu předešlé porce Nového zjevení se správně pociťovalo, že život negativního stavu nemůže být zničen. Avšak tím, že nikdo nevěděl o procesu vpojení elementů zóny vymístění a planety Nula do Absolutní přirozenosti Pána Ježíše Krista, se mylně usuzovalo, že negativní stav <u>*sám*</u> musí trvat navěky, i když jen v nečinné, dřímající kondici. V té době bylo nemožné odlišit život negativního stavu od samotného negativního stavu. Život negativního stavu je ukradeným faktorem, který musí být navrácen svému původnímu zdroji. Negativní stav o sobě je násilně přidaným obsahem, který nepatří do toho života a který jej učinil mrtvým životem. Ten život může být spasen procesem vzkříšení z mrtvé kondice (Pán Ježíš Kristus umožňuje toto vzkříšení díky faktoru Svého vlastního vzkříšení z mrtvého života negativního stavu). Nicméně sám negativní stav nemůže být spasen, protože nemá v sobě žádné kořeny, které by se mohly použít v nějakém pozitivním smyslu. Prostý důvod je ten, že negativní stav nemá žádný smysl. A co nemá smysl, nemožno spasit.

Co Ježíš Kristus učinil v procesu Svého prvního příchodu, bylo to, že vzal život negativního stavu, nikoliv sám negativní stav, a vpojil jej do zbývající části Svého Absolutního života. Pamatujte si, že než toto učinil, nejdříve odstranil negativní stav z těch elementů, jaké vzal z negativního stavu. Jinými slovy, Pán Ježíš Kristus odstranil smrtelnost z těch elementů a navrátil je pravému životu.

V procesu Druhého příchodu Pána Ježíše Krista bude zakončen proces navrácení zbytku ukradeného života do svého původního zdroje. V tom procesu bude negativní stav úplně oddělen od toho života. Postrádáním toho života obrátí se negativní stav v nicotu. Takže co zde bude zachováno, není negativní stav, nýbrž život, ukradený z pozitivního stavu, jakým negativní stav žil a byl na živu, obraceje ho v život mrtvý.

Zde je zřejmý paradox: negativní stav může žít a být na živu, jenom když obrátí ukradený pravý život v mrtvý život. A přece je to stále ještě život, který původně patřil pozitivnímu stavu. Ten musí být vrácen, kam patří po té, co projde procesem vzkříšení a transformace. Pán Ježíš Kristus jasně prokázal Svým příkladem, že ten život může být zachován a spasen, aniž by bylo jakkoli nutné, aby na něm negativní stav paraziticky ulpíval.

Toto zjevení jasně ukazuje, že pravý život pozitivního stavu nepotřebuje negativní stav v žádné formě ani kondici. Naopak, bude moci začít žít životem v plné a vrchovaté míře jenom po eliminaci negativního stavu na věčnost.

Zachování všech zkušeností ze života negativního stavu na věky v multiverzalitě povšechnosti neznamená zachování samotného negativního stavu. Cokoliv se poznalo a prožilo v tomto ohledu, bude mít vždy cenu jako znalost a nikoliv jako stav sám o sobě. Vědět něco nebo o něčem neznamená být tím něčím. Jinými slovy: znát negativní stav nebo znát něco o negativním stavu neznamená být v negativním stavu. Takže můžete mít znalost zkušeností jsoucna a bytí negativního stavu (pseudo-jsoucna a pseudo-bytí), aniž byste kdy potřebovali, aby negativní stav sám byl ve jsoucnu a bytí.

Z tohoto důvodu bude budoucí život pozitivního stavu docela a totálně osvobozen od přítomnosti negativního stavu v jakékoliv formě, kondici či projevu. Opakovaně řečeno: plnost života může být prožívána a rozvíjena jenom bez přítomnosti negativního stavu a lidského života. Tudíž nejen, že je možné mít život bez negativního stavu či lidského života, ale ve skutečnosti je pravý život ve své plnosti možný jenom bez nich.

3. Jak již bylo uvedeno mnohokrát dříve, nejdůležitějším determinátorem jakékoliv modality života a jeho stylu je způsob, jakým lidé přistupují k Pánu Ježíši Kristu a jak Jej/Ji uctívají. Tak to bylo a tak tomu bude až na věčnost. Proto je kvalita nového časového cyklu taktéž determinována tímto nejdůležitějším činitelem.

Způsob lidského vztahování a projevování úcty k Pánu Ježíši Kristu v plnosti pravého života pozitivního stavu - po eliminaci negativního stavu a lidského života - se odráží ve verši 22 kapitoly 21 Zjevení Ježíše Krista v *Biblí Svaté*. Stojí tam:

> ‚Avšak žádný chrám jsem v něm nespatřil, neboť jeho chrámem je Pán Bůh Všemohoucí a Beránek.‘

‚Chrám‘, v konotaci tohoto textu, označuje jakýkoliv typ zevní, ritualistické, ceremoniální, organizované a formální bohoslužby, jaká se vidí na vaší planetě. Také značí všechny jejich doktríny a všechna dogmata. Takže slova ‚žádný chrám jsem v něm nespatřil‘ znamenají, že taková modalita vztahovosti a bohoslužby vůči Pánu Ježíši Kristu nebude mít místa či prostoru v novém pravém životě pozitivního stavu.

Vážný problém s tímto typem bohoslužby a vztahovosti - jak se vidí na vaší planetě - je v tom, že neexistuje přímá či nepřímá přítomnost Pána Ježíše Krista během jejího vykonávání. Lidští tvorové mají za to, že taková přítomnost je mezi nimi nebo v nich, prohlašujíce, že jsou inspirováni Duchem Svatým, vycházejícím od Pána či Boha či jakého jména užijí. Nicméně jde zde o klamné pojímání. Po ukončení Prvního příchodu

Pána Ježíše Krista neexistuje žádná taková přítomnost v něčem, co je ritualistické, ceremoniální, vnější, organizované, institučním, atd. To, co dnes lidští tvorové uctívají, je prázdný pojem. Nevidí, neslyší, netuší, nepociťují a nezjišťují žádnou přítomnost Pána Ježíše Krista mezi sebou ani v sobě.

Je to vše proto, že lidští tvorové neuctívají pravého Pána Ježíše Krista, nýbrž nějakou náhražku či klam nebo svou vlastní představu Boha či Pána či Ježíše nebo Krista či Ježíše Krista či jaká jména užívají. Ve skutečnosti uctívají boha, zfabrikovaného podle představ svých srdcí. Samozřejmě, takový bůh neexistuje. Proto nemůže být přítomen v nich ani mezi nimi. Jediné, co je tam přítomné, jsou negativní entity, jež na sebe vzaly roli těchto ‚bohů', aby udržovaly lidské tvory v porobě představivosti jejich vlastních bláhových srdcí. Po úplné eliminaci negativního stavu a lidského života taková bohoslužba a vztahovost vůči Pánu Ježíši Kristu nebude nijak možná, proveditelná ani žádoucí.

‚Jeho chrámem je Pán Bůh Všemohoucí a Beránek' znamená přímou, pociťovanou, hmatatelnou, konkrétní, zkušenostní a bezprostřední přítomnost Pána Ježíše Krista u každého a v každém. ‚Pán Bůh Všemohoucí' zde značí ten nejniternější i ten nejvnitřnější stav Přirozenosti Pána Ježíše Krista a Jeho/Její lidské tělo-maso, které bylo zbožštěno a učiněno Božským a které je mediem uctívání a vztahovosti vůči Bohu.

Ale tato kombinace (Beránek a Pán Bůh Všemohoucí) také znamená něco daleko důležitějšího. Pán Ježíš Kristus bude mít vztah ke všem a všichni budou mít vztah k Němu/Ní zcela novým způsobem. Bude to velmi soukromý, osobní a intimní způsob vztahu, jenž se odehraje simultánně na všech na všech úrovních Nejniternější duchovní mysli, vnitřní mysli a zevní mysli a současně to bude i nejvíce veřejným, sociálním a obecným způsobem při různých společenských setkáních, hostinách a schůzkách za účelem vzájemného sdílení a vedení záležitostí v zájmu obecného blaha. ‚Beránčí' část Pána Ježíše Krista (v Něm/Ní fúzí vpojené lidské tělo-maso) takový vztah i takové uctívání umožňuje. Pán Ježíš Kristus osobně odpoví na každý požadavek vznesený k Němu/Ní, a to bezprostředně, když se ukáže každému, kdo o to požádá.

Takže uctívání a vztah vůči Pánu Ježíši Kristu v novém časovém cyklu pouhého pozitivního stavu budou u všech určeny podle jejich přístupu k Němu/Ní simultánně na všech úrovních mysli při prožívání Jeho/Její přítomnosti pomocí všech percepčních modalit v jsoucnu a bytí a konzultacích, konaných s Ním/Ní ohledně všech věcí osobního života. Bude-li se toto konat, pak každý bude prožívat stálou, nepřerušenou a přímou přítomnost Pána Ježíše Krista ve všech svých činnostech a vztazích. Taková přítomnost tvoří nejdůležitější znak pravého života pozitivního stavu. Dá tomu životu docela jinou perspektivu, která se dosud nikdy neprožívala. Nejžádoucnějším aspektem toho života je mít přímý a bezprostřední přístup k Pánu Ježíši Kristu ve všech záležitostech života. Toť je ta pravá bohoslužba a vztahovost vůči Pánu Ježíši Kristu. Žádná jiná forma uctívání se nebude požadovat a nebude potřebná. Že tomu tak vskutku bude, bylo předpověděno prorokem Jeremiášem v kapitole 31, ve verších 33-34:

> ‚Ale toto je smlouva, kterou učiním s domem izraelským: Po oněch dnech řekne Pán: „Svůj zákon jim vložím do nitra, vepíši jim jej do srdce. Budu

> jejich Bohem a oni budou mým lidem. Už nebude poučovat každý svého bližního a každý svého bratra, řka: ‚Poznej Pána!', neboť všichni Mě budou znát, od nejmenšího do největšího z nich," říká Pán. „Neboť odpustím jim jejich nepravost a jejich hříchu už nevzpomenu."'

4. Sentientní mysli všech lidí v multivesmíru stvoření již nebudou obsahovat ideu práva odmítnout či zapřít pravý duchovní zdroj svých životů. Nebude třeba denně usilovat o to, aby se ta představa odháněla. Tato situace osvobodí proces jejich myslí od utrácení značné dávky energie na vyhýbání se nežádoucí mentaci a od přílišného zaneprázdnění v hledání co možná nejlepších způsobů, jak se osvobodit od nutnosti uvést tu ideu do praxe. Tak se stane, že se poprvé budou moci uskutečnit a zpřítomnit plné potenciály sentientní mysli.

Až dosud sentientní mysl tím, že musela věnovat tolikeré úsilí a tak mnoho času na něco, co nemělo přímý vztah k pravému životu, neměla vhodnou příležitost plně a uceleně se aktualizovat v rámci čistého pozitivního stavu. Z tohoto důvodu v přítomné době, zatímco negativní stav je v aktivní modalitě, není sentientní mysl členů pozitivního stavu ve své náležité funkční modalitě. Nikdo nikdy neměl ještě nějakou zkušenost toho, jaké je to mít veškeré potencionály sentientní mysli pro aktualizaci a realizaci.

Pro tuto situaci a pro nutnost existujících ohraničení, utajování a skrytosti, nemůže se plná znalost všech potencionálů sentietní mysli podchytit ani projevit. Tato situace také vede k prapodivnému stavu značné omezenosti ohledně sebepoznání. Nemáte-li plnou znalost všech schopností své mysli, nemůžete mít plné vědění ani o sobě či o svém vlastním ‚já jsem'.

Pokud negativní stav existuje v jakékoliv formě a kondici, tato situace platí multiverzálně. Čím je větší vzdálenost od pozitivního stavu, tím méně je k dispozici takové znalosti. Protože lidský život, na příklad, je výsledkem nemožné kombinace všemožných ne-duchovních principů se zvrácenými, zprzněnými a zfalšovanými duchovními principy, nemají lidští tvorové žádnou znalost o tom, kým jsou a v čem vlastně spočívá lidský život. Avšak jakmile se tato omezení a ohraničení odstraní, potenciály sentientní mysli se plně rozvinou a vytvoří se plné sebepoznání. Takže v pravém životě pozitivního stavu všichni budou znát, kým jsou, jaký je účel jejich života a jak strukturálně vypadá jejich ‚já jsem'. Znalost sama sebe je vedle znalosti a pochopení pravé přirozenosti Pána Ježíše Krista jednou z nejdůležitějších znalostí (množné číslo!) vůbec. Je to základna, na níž může být vybudován jakýkoliv významný vztah.

5. Získáním plné znalosti pravé Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista a poznání sama sebe se nemůže rozvinout pravý pozitivní vztah mezi všemi členy pozitivního stavu. Toto vyžaduje, aby byla k dispozici třetí z nejzávažnějších součástí plné znalosti. První komponentou je náležitá znalost a pochopení Pána Ježíše Krista. Druhou komponentou je znalost a pochopení sama sebe, svého ‚já jsem'. Třetí komponentou je znalost a chápání jiných.

Až dosud je poznání a chápání jiných omezeno obecným omezením a ohraničením, které každý prožívá kvůli existenci negativního stavu. Nemáte-li plnou znalost a poznání sama sebe, pak se nemůžete odkrýt před jinými a jiní se nemohou odhalit před vámi v co možná úplné míře. Tato situace vkládá určitá omezení a neúplnost na vztahy, jaké existují mezi všemi v přítomné době. Vždy něco chybí či se něčeho nedostává v těch vztazích. Takže v přítomné době nikdo doopravdy nemůže prožít, jak vypadá navazování poměru s jinými na základě plného sebepoznání i poznání jiných. V určitém ohledu jedinec zůstává sám sobě i jiným záhadou a jiní zůstávají záhadnými jemu. Jak se tedy může utvářet uspokojivý a plně smysluplný vzájemný vztah s jinými v podmínkách takové záhadnosti?

Avšak v pravém životě pozitivního stavu, jaký započne po tomto časovém cyklu, budou všechna tajemství a záhady, omezení a ohraničení odstraněny ve všech ohledech. Poprvé to dovolí prožívat jakýkoliv vztah z pozice plné znalosti sama sebe i jiných. Hlubokost, smysluplnost, radostnost, extáze, inspirace a všechny pocity takových vztahů nelze popsat žádnými přístupnými slovy. Musí se nejprve prožít, než bude možno je popsat jakýmkoliv způsobem. Nemohou se vak takto prožívat, dokud existuje negativní stav i lidský život.

6. Jeden z nejvíce neobvyklých aspektů pravého života pozitivního stavu tehdy bude skutečnost, že jeho obsah, styl a způsob budou určeny vůlí všech jeho účastníků. Tento fakt činí velmi obtížným, ba až nemožným předpovídat, jaké budou specifické aspekty toho života. Příčinou toho je, že každá jednotlivá osoba se bude velice aktivně účastnit při budování, vyvíjení a ustanovení života, jakožto i náležitého definování či určování jeho povahy. Takže všichni členové pozitivního stavu se budou podílet spolu s Pánem Ježíšem Kristem na vytváření tohoto vskutku nového, neobyčejného a pozitivního života. Každý přispěje svými tvořivými snahami k tomuto velkému usilování. Z tohoto důvodu není nový život pozitivního stavu něčím předurčeným a daným jednou provždy, bez konzultací a použití idejí budoucích účastníků nového života pozitivního stavu.

Jak víte, v počáteční fázi stvoření, kdy se stvoření tvořilo poprvé a kdy se zavedl čas a prostor, Stvořitel stvořil Své stvoření Sám/Sama a pouze ze Sebe, bez jakékoliv zevnější pomoci. Avšak jeden z účelů stvoření je stvořit sentientní entity podle tvořivého podobenství a obrazu jejich Stvořitele s tím, aby jejich tvůrčí snahy mohly být plně využity v jakýchkoliv následujících aktech. Takže Pán Ježíš Kristus, jsa Absolutním stvořitelem a jsa u každého osobně a intimně přítomen v jeho tvůrčím úsilí, stvoří nový časový cyklus s pomocí všech sentientních entit a bytostí.

Protože schopnosti sentientních entit být tvořivými vyvěrají z Absolutní tvořivosti jejich Tvůrce, je jedině On/Ona Stvořitelem. Nyní však Tvůrce a Stvořitel tvoří a vytváří nejen Sebou a ze Sebe, nýbrž také skrze druhé, z nich a s nimi. Konec konců toto je důvodem, proč je Stvořitel stvořil. Doposud je plná účast všech sentientních entit v tomto tvůrčím usilování omezena a nemá všeobsáhlou povahu. Především proto, že všechny sentientní entity postrádají plnou informaci a znalost o mnohých věcech. Takový nedostatek omezuje a ohraničuje plnou tvořivost a její vyjádření a vnímání a sdílení. Za druhé: Máte ohromné množství sentientních entit v negativním stavu pekel, v celé zóně vymístění a na vaší planetě, jež nejen že se vůbec neúčastní tohoto tvůrčího

procesu, ale - naopak - staví se proti němu ve snaze jej eliminovat a zahubit. Toto nežádoucí rozdělení v jsoucnu a bytí: pozitivní versus negativní čili tvůrčí versus destruktivní - znemožňuje, aby se sjednocené tvořivé úsilí plně uvedlo do praxe. Dokud negativní stav existuje v jakékoliv formě a kondici, má samo jeho jsoucno a bytí zamezující, překážející efekt na proces jakéhokoliv tvůrčího úsilí kdekoliv.

Především to vyžaduje ohromné množství drahocenné energie a snahy odhánět negativní stav od stavu pozitivního. Tato vzácná energie není k dispozici pro využití v tvořivém usilování všech svých nejplnějších potenciálů. Za druhé, je tu ten pocit separace od miliard a miliard sentientních entit, chycených do pasti negativního stavu a užívajících svůj život k ničení života. Výdej jejich energie je zcela neproduktivní. Ale taktéž se této energie nedostává ostatní části stvoření v pozitivním stavu; předpokládalo se, že bude použita odlišným, pozitivním a vskutku tvůrčím způsobem. Avšak - jak si vzpomínáte - byla ukradena z pravého stvoření aktivátory negativního stavu.

Slovo ‚ukradená' znamená, že něco velmi důležitého bylo odebráno stvoření a použito jinde - mimo stvoření - pro zcela rozdílný, neproduktivní účel. Slovo ‚ukradená' ale také značí, že cokoliv bylo ukradeno, musí se vrátit na své pravé místo, aby se to použilo pro původně zamýšlený účel. Též označuje, že tato situace - okolnost okradení - je dočasnou věcí. Ztráta vinou této krádeže byla pro stvoření nesmírná. Stvoření postrádá něco, co mu právem náleželo. A nejen to, ale čin krádeže a loupeže rozštěpil jsoucno a bytí na tři části: na pravé a skutečné stvoření a na zónu vymístění a lidský život na planetě Nula, nacházející se mimo stvoření.

Dokud tento stav existuje, dokud důležitá integrální část ve stvoření schází a je používána v rozporu s jeho tvořivým usilováním, nikdo v pravém životě pozitivního stavu nebude plně tvůrčím, produktivním, konstruktivním a patřičně užitečným. Taktéž pokud chybí podstatný počet sentientních entit ve stvoření, nemůže dojít k plnému zpřítomnění a uskutečnění náležitého sjednocení, jednotnosti a harmonie tvořivých snah všech.

Jedním z mnoha důvodů, proč Pán Ježíš Kristus přijal novou přirozenost a Kondici, bylo sjednocení Jeho/Jejího stvoření, aby bylo takové, jaké má být. Rozkol a rozštěp byly tolerovány kvůli poučení a pro provádění náležitých a správných výběrů, kdy se zvolí pravý a plný život pozitivního stavu. Pán Ježíš Kristus musel vstoupit do negativního stavu, aby tam ustanovil příznivé podmínky pro navrácení ukradeného ‚vlastnictví' jeho pravému majiteli - pozitivnímu stavu. Takže tam vstoupil za účelem konečného eliminování tohoto nesnesitelného rozštěpu ve jsoucnu a bytí.

Jakmile tento rozštěp a rozkol bude odstraněn a ukradené ‚vlastnictví' navráceno tam, kam patří, pak tehdy a jenom tehdy bude možno začít s budováním pravého a plného života pozitivního stavu s úplným a povšechným participováním a přispíváním ze strany všech entit všude. Pokud schází třebas jen jedno individuum v tomto procesu, plnosti tvořivého úsilí se nemůže docílit. Takže se požaduje plné účastenství všech bez jakýchkoliv výjimek a výhrad. Jenom tehdy bude tvůrčí úsilí úplné.

Po eliminaci negativního stavu ve všech jeho formách a podmínkách, až bude dokončen poslední soud nad tímto časovým cyklem (‚Učiněno jest!' - Zjevení 21:6), nastolí se údobí konzultací a navrhování budovatelských plánů se všemi. Všichni členové stvoření budou do posledního individua požádáni, aby předložili vlastní ideje toho, jak by se měl pravý život pozitivního stavu vybudovat a jak by se měl vyvíjet. Všechny předložené ideje budou použity pánem Ježíšem Kristem spolu s Jeho/Jejími vlastními Absolutními ideami při zakládání a ustanovení takového života.

Z těchto faktů můžete jasně vidět, proč není možné přesně předvídat, jaký druh života to bude. Jediná věc, která může být předvídána se stoprocentní jistotou, je to, že to bude život nejpozitivnější, nejtvořivější, nejšťastnější, nejradostnější, nejplodnější, nanejvýš užitečný a pokojný. A že to bude život ***bez*** negativního stavu. Avšak specifické, nekonečné variace a projevy toho života budou záviset na všech vstupech a ideách každé jednotlivé sentientní entity ve jsoucnu a bytí. Pán Ježíš Kristus bude osobně, soukromě a intimně inspirovat a evokovat plné jedinečné potenciály každého jedince ve stvoření, aby vytvářel tyto podnětné příspěvky pro tento nejdůležitější účel.

7. Plné, nerozdělené tvůrčí úsilí každého jedince ve stvoření rozhodne o jakosti sexuálních vztahů, jaké budou existovat ve stvoření v tu dobu. Jak si vzpomínáte ze shora uvedených bodů: plné sebevyjádření a sebevnímání je omezeno restrikcemi, uvalenými existencí negativního stavu. Takže plná výměna a sdílení sama sebe v sexuálním styku není zcela možná. Konec konců neznáte-li plně a zcela, kdo jste a co je vaše podstata, pak v procesu této výměny je předán určitý stupeň toho nevědění i vašemu sexuálnímu partnerovi. Stav tohoto nevědění bez ohledu na to, jak je velké či malé, znemožňuje mít zkušenost úplnosti výměny jednoho ‚já jsem' s jiným. A nejen to, ale - což je nejdůležitější - takový pohlavní styk produkuje zrod idejí, které v sobě nesou inherentní stupeň neznalosti něčeho. Máte tu tedy nepřetržité rození lidí, kteří se narodí s nějakým stupněm neúplné znalosti mnohých věcí.

Toto je omezující situace při jakémkoliv životním procesu, ale obzvláště při vyjádření a vnímání tvůrčího procesu.

Tato situace je opět tolerována kvůli tomu, aby se poznalo a prožilo, jak se pociťuje, když není plné vědění ani plnost zkušenosti něčeho, někoho a sebe sama. Úplné ocenění plné znalosti a zkušenosti je možné jenom z prožití stavu, kdy schází plnost takové zkušenosti a znalosti. Navíc to dává každému jasně na vybranou nikdy nevolit jakýkoliv druh života, který by vzbuzoval stav takového omezení a ohraničení. Ale jakmile se tato omezení odstraní, každý bude mít přístup k získání plného vědění a zkušenostního prožitku sama sebe, jiných, svého Stvořitele a všeho ostatního.

Tato nová zkušenost určí modalitu a vyznění sexuálních vztahů. Především, nebudou žádným způsobem uvalena žádná omezení a ohraničení na jednotlivcův sexuální život. Vždyť jakákoliv omezení a ohraničení omezují a ohraničují. Toto by nebylo životem v pozitivním stavu. V pozitivním stavu jsou tolerovány jenom kvůli jsoucnu a bytí negativního stavu. Proto, když je jednou negativní stav eliminován, je tomu tak i s ohraničením a omezením. Pozitivní stav nebude již déle jakkoliv zdržován negativním stavem nijakým způsobem. Za druhé - a to je nejdůležitější - výsledkem každého neomezeného a neohraničeného pohlavního styku, v němž nebude

nedostatek znalosti Pána Ježíše Krista, jiných a sama sebe, bude poprvé zrod idejí plné znalosti a zkušenosti. Výsledkem toho bude vytvoření docela nové, dosud neznámé a nedostupné sentientní rasy, jaká bude nade všecko, co dosud bylo v jsoucnu a bytí. Aby se použilo vašeho výrazu, budou to supermuži a superženy s nanejvýš neobyčejnou inteligencí, krásou, tvořivostí, láskou, moudrostí a věděním, jací a jaké nebudou mít srovnání s ničím po celém stvoření.

Bude to pokolení těchto nových lidí, co ve skutečnosti bude schopno ustanovit - pod dohledem, dozorem, za předsednictví a pod vedením Pána Ježíše Krista - nový život pozitivního stavu. Ať je nyní známo, že veškeré stvoření horlivě očekává příchod těchto lidí. Budou nejblíže k obrazu a podobně Pána Ježíše Krista, než kdokoliv jiný doposud byl a bude. Poslouží příkladem pro každého, jak být a kým být.

V tomto sdělení se skrývá záhada! Jak víte, každý si již v té době vytvoří velmi osobní, soukromí a intimní vztah s Pánem Ježíšem Kristem - ženy s Jeho maskulinitou a muži s Její feminitou. V procesu sexuálního spojení - z pozice plného poznání Pána Ježíše Krista, sama sebe a svého sexuálního partnera se narazí na nový sexuální zážitek. Sám/Sama Pán Ježíš Kristus bude účasten v tom procesu, když dovede sexuální partnery k neobyčejnému, nepopsatelně slastnému prožití orgasmu, během kterého bude Pánem Ježíšem Kristem včleněn určitý prvek do idejí, které se zrodí z takového sexuálního spojení. Ideje zrozené takovým neobyčejným způsobem (neobyčejným ze stanoviska této doby, ale normálním a pravidelným ze stanoviska toho budoucího času), budou potom naděleny životem, vyvěrajícím přímo z Absolutního nejhlubší niternosti Pána Ježíše Krista. Díky tomuto neobyčejnému uspořádání dojde ke zrodu nadlidí, tak jak bylo krátce vylíčeno výše.

Opět se tu zjevuje velké a nové tajemství! Ne mnoho lidských tvorů, čtoucích tato slova, bude schopno přijmout toto nové tajemství. Bude se jim zdát, že jde o rouhání! Tajemství je ve faktu, že Pán Ježíš Kristus bude sexuálně zapojen v procesu sexuálního styku jakýchkoliv dvou sexuálních partnerů. Pro bláhové a omezené lidské tvory se toto zdá být takto porušením soukromí a perverzním způsobem sexu!

Přesto ať je znovu známo, že prožití pravého pozitivního sexuálního spojení se všemi jeho pozitivními výsledky se nemůže udát pouze mezi dvěma partnery - mužským a ženským - bez plné účasti třetího, vlastně nejdůležitějšího partnera - Pána Ježíše Krista. Uvědomte si, prosím, že Pán Ježíš Kristus zahrnuje v Sobě Absolutní sexualitu. Proto je pouze logické usoudit, že skutečná, ryzí a pravá zkušenost sexuality ve své nejplnější a nejdokonalejší expresi a se vší svou vybranou blažeností je možná, jenom když je Pán Ježíš Kristus v tomto aktu aktivním účastníkem.

Proč si myslíte, že je pohlavní styk dvou lidí bez této nejdůležitější duchovní komponenty tak neuspokojivý, omezující a krátkého trvání? Anebo proč je sexualita lidských tvorů tak abnormální, nepřirozená, perverzní, chorobná a zatížená pocity viny? Protože nedovoluje, aby do jejího aktu vstoupil nejdůležitější třetí partner - Pán Ježíš Kristus s Jeho/Jejími duchovními principy - ženským pro muže a mužským pro ženu. Bez Něho/Ní se postrádá jakákoliv duchovnost. Duchovnost jakékoliv situace se uskutečňuje jenom přítomností a účastí Pána Ježíše Krista jako zdroje jakékoliv duchovnosti a - v tomto případě - sexuality.

Odstraníte-li zdroj pravé zkušenosti života od jakýchkoliv jejích modalit - v tomto případě od sexuality - pak skončíte přesně v takovém typu zkušenosti, jaký tak živě zobrazuje lidský život s jeho zvrácenou a nepřirozenou sexualitou. Mějte na zřeteli, že v tomto ohledu každý typ lidské sexuality, včetně toho, který se považuje za normální a zdravý podle lidských norem, je abnormální, zvrácený a nepřirozený. Z hlediska pravého života pozitivního stavu a podle všech duchovních principů není absolutně nic normálního a přirozeného v lidské sexualitě. Vždyť když není nic normálního a přirozeného v lidském životě v žádném z jeho aspektů, o co více to musí být pravda o něčem tak integrálně vkořeněném do samotného života - o sexualitě!

Na štěstí, až nastane ta doba, nebude existovat žádný specifický lidský život ani jeho typ sexuality. Každý bude prožívat sexualitu v její pravé duchovní, mentální a fyzické esenci a substanci v trojici jejího spojení - mužského individua, ženského individua a Pána Ježíše Krista. Každý sexuální akt v tomto spojení bude prožíván v nekonečně rozmanité variaci, lišící se od všech předešlých aktů. Každá dvojice bude mít ve spojení s Pánem Ježíšem Kristem svůj jedinečný sexuální zážitek, neopakovatelný žádnou jinou dvojicí v jejím spojení s Pánem Ježíšem Kristem. Nebudou existovat v tomto ohledu žádné dvě podobné či stejné sexuální zkušenosti. Vždy bude něco nového a vzrušivě odlišného. Tato nová a podněcující odlišnost bude neustálým pramenem jejich tvůrčího usilování a jeho uskutečňování na věčnost.

Jak vidíte, není třeba negativní stav a lidský život k tomu, abyste byli věčně zaneprázdněni, tvořiví a šťastní. Pravý opak je pravdou: Existence negativního stavu a lidského života činí nemožným, aby kdokoliv měl plnost prožití pravého štěstí, opravdové tvořivosti a vhodného typu zaneprázdnění.

8. Shora popsané záležitosti nové sexuality jsou spojeny také s otázkami manželství, tak důležitými pro lidské tvory. Jak víte, otáčí se lidský život kolem manželského a rodinného života jako nejžádoucnějšího a nejposvátnějšího závazku. Nicméně lidské manželství je fenoménem právě tak abnormálním, nepřirozeným, ohraničujícím a omezujícím, jakým je i veškerý lidský život. Fakticky je právě specifické pouze pro lidský život. Nikde ve stvoření, dokonce i v přítomné době, takové vztahy neexistují.

Lidská manželství se charakterizují jako stav svázanosti, zotročení, závislosti, výlučnosti, vlastnění a jako uzavřené, sobecké a egocentrické pouto, nemající žádnou realitu v pozitivním stavu. Faktem této definice jsou lidská manželství původu negativního.

Je nemyslitelné pro kohokoliv v pozitivním stavu, aby se omezil na strávení celého života až na věčnost ve výlučném poměru s jednou jedinou osobou *bez jakékoliv možnosti* stýkat se s někým jiným. Prostá logika chorobnosti takového vztahu vyvěrá z faktu, že žádné individuum či žádná entita není absolutní. Všichni jste relativní vůči absolutnímu stavu. Relativnost vašeho rozpoložení určuje povahu vašich vztahů.

Máte-li vztah z pozice své relativnosti (a to je jediná pozice vám přístupná) s osobou, která je též relativní, pak váš poměr nemůže být jiným než relativním. Nemůže mít absolutní trvání. Aby takový poměr trval do nekonečna, musí být doplňován mnohými dalšími takovými vztahy. Takové vztahy umožňují splnění potřeb mít permanentní

poměr s jednou jinou osobou poskytováním rozmanitých zkušeností v různých jedinečných vztazích. Dokonce je-li váš poměr s osobou opačného pohlaví, zvláště v procesu sexuálního styku, vždy jedinečný a rozličný, přece je omezen na jednu unikátní zkušenost s touž osobou. To je ohraničující a neproduktivní. Co s jinými jedinečnými zkušenostmi s jinými jedinečnými osobami opačného pohlaví?

Absolutní, neustálý, trvalý a nevyčerpatelný poměr může být ustanoven pouze mezi dvěma stejně absolutními bytostmi. Ale takové bytosti neexistují. Jenom Jeden Pán Ježíš Kristus je absolutní. Co myslíte, proč stvořil nekonečný počet sentientních entit? Mezi jiným je stvořil proto, aby vykompenzoval nedostatek jiné absolutní bytosti. V povšechnosti a kumulativním součtu všech sentientních entit v jsoucnu a bytí je možnost mít nevyčerpatelnou variaci zkušeností, která aproximuje vztah jednoho absolutního stavu k druhému. Je tedy v určitém smyslu lidský druh manželství ochuzením pravého prožívání jakéhokoliv vztahu dokonce i mezi manželskými dvojicemi. Důvodem je to, že vylučují ze svého vztahu ten nejdůležitější požadavek pro permanentní kondici - absolutní stav, projevený v nekonečné rozmanitosti relativních stavů jiných sentientních entit. Ve skutečnosti lze jediný permanentní, nevyčerpatelný a nepřetržitý vztah, jenž se nikdy neopotřebuje, ustanovit jen z relativního stavu vůči absolutnímu.

Takže pouze ve vztahu vůči Pánu Ježíši Kristu, který je Absolutním stavem v Sobě a o Sobě, může se získat věčná trvalost. Pán Ježíš Kristus může ze Svého Absolutního stavu poskytovat nevyčerpatelný zdroj pro udržování takového vztahu. Činí to trojím způsobem: Jeden je prostřednictvím již zmíněné osobní, soukromé a intimní přímé komunikace mezi Ním/Ní a vámi individuálně. Druhý způsob je v Jeho/Její participaci během vašeho sexuálního spojení s partnerem opačného pohlaví. A třetí způsob je v tom, že vám poskytuje tolik variací sexuálních i jiných zkušeností, kolik je jen možno, během nichž je Pán Ježíš Kristus přítomen a jichž se účastní rozmanitým a jedinečným způsobem, to jest vždy jinak než během jiných prožitků. V povšechnosti a kumulativní sumě takových nepřetržitých nekonečných variací zážitků je možno prožívat co nejtěsnější možnou aproximaci vztahu mezi jednou absolutní entitou a druhou absolutní entitou, aniž by se porušila Jedinost Absolutního stavu.

Pouze lidští tvorové na vaší planetě se svými přijatými manželskými pravidly chtějí být vyloučeni z takových vztahů. Jak si vzpomínáte, jeden z mnoha důvodů, proč si lidští tvorové zvolili tak snadno jít do pekla, bylo proto, že odmítli akceptovat tento koncept sexuality a manželského života. Přijetí posvátnosti manželství je u lidských tvorů takového rozsahu, že je nic nemůže přesvědčit o tom, že opak je pravdou - totiž že lidský manželský život byl zfabrikován v peklech, za účelem zvěčňování negativního stavu ad infinitum.

Na neštěstí lidští tvorové věří, že jejich manželství jsou sankciována Bohem. Především toto je právě to, čemu učí církev a co čtou v doslovném smyslu *Biblí Svaté*. Ovšem za existujících okolností na planetě Nula a v lidském životě není jiný sexuální či manželský vztah možný, ba ani doporučitelný, jelikož lidští tvorové nejsou vybaveni pro takovou zkušenost ani duchovně ani mentálně, ani fyzicky či sexuálně. Kdyby byli, pak by nebyli lidskými tvory.

Lidští tvorové byli především zfabrikováni za tím účelem, aby zobrazili sexualitu, manželské vztahy, jakožto i mnohé jiné věci, jaké jsou nemožné, nemyslitelné, abnormální, nepřirozené a mající velice málo - ba vůbec-li - něco společného s praktikami a zkušenostmi pravého pozitivního stavu. Protože jste v lidském životě, musíte nést svůj kříž bytí lidskými tvory a přijmout fakt, že dokud se nacházíte v lidském životě, jste omezeni a ohraničeni pouhou lidskou zkušenostní životní modalitou ve všech jeho oblastech a projevech. Nic jiného vám nebude přístupné, dokud neopustíte své tělo a planetu Nula.

S existencí negativního stavu a lidského života existují v tomto ohledu určitá omezení a ohraničení dokonce i v pozitivním stavu. Toť důvod, proč život pozitivního stavu nebyl ještě plně aktivován. V novém životě pozitivního stavu nebudou žádná z takových omezení a ohraničení tolerována ani udržitelná. Takže nebude existovat žádný lidský typ vztahů ani lidská manželství. Na místo formálních manželství budou mít k dispozici formy zvláštních spojení a sjednocení, jež vyhovují jedinečným potřebám každého. Tyto svazky a spojení budou na bázi úplné svobody a nezávislosti, bez jakýchkoliv druhů závaznosti, vlastnění, požadavků či výlučnosti. Sdílení každého jiného a všech jiných se všemi jinými bude mít neohraničené proporce. Toto je naprosto nutnou podmínkou za účelem plného zpřítomnění, uskutečnění a projevení se všech jedincových tvůrčích snah.

Jste-li omezeni na jakýkoliv vztah a jakýmkoli vztahem mimo Absolutně jediného vztahu s Pánem Ježíšem Kristem, pak plnost exprese a imprese vašich tvořivých snah se stane také omezenou. Brzo se opotřebujete a ztratíte veškerou motivaci pokračovat ve svém tvůrčím úsilí. Tím, že máte jen omezenou zpětnou vazbu - v tomto případě pouze od jedné či dvou osob - přestanete odpovídat na stejný typ motivujícího zdroje, který nebude již déle motivující. Skončit v takovém rozpoložení znamená skončit smrtí. Toto je možné jenom v negativním stavu.

Je obtížné popsat, jaké druhy svazků a spojení se budou formovat v novém životě pozitivního stavu. To proto, že budou určeny všemi členy stvoření při konzultaci s Pánem Ježíšem Kristem. V té době bude jasné, jakými budou. Nicméně můžete si být jisti jednou věcí: Žádná omezení ani ohraničení ani jiné podobné negativní věci nikdy nevstoupí do jakéhokoliv aspektu nového života. Aby se znovu zopakovalo: nový život bude vybudován na základě svobody, nezávislosti, lásky, moudrosti, nepřetržitého pokroku, změny a vzájemného prospěchu, obecného blaha, tvořivosti a neomezeného sdílení. Vždyť Pán Ježíš Kristus poskytuje život právě pro tento vznešený účel.

9. Bezmezné potenciály jedinečných expresí a impresí každého jedince určí míru užitečnosti jeho usilování v konání toho kterého typu práce, zaměstnání a povolání, v jakých se mu zachce být angažován. Užitečnost jedincova života je určena tím, jak přispívá svými jedinečnými talenty, dary a schopnostmi.

Nemajíce déle již ohraničenosti, omezenosti a nevědomosti všelijakého druhu, lidé tehdy budou schopni uskutečňovat, zpřítomňovat a projevovat všechny své dary, schopnosti a talenty způsobem co nejvíce produktivním, konstruktivním a tvůrčím. Princip, na kterém se jakákoliv užitečná činnost bude budovat, bude spočívat v kvalitě oceňování a potřeb. Každý jedinec je jedinečný a odlišný. Každý má jedinečné a

rozličné dary, talenty a schopnosti. Ty jsou výrazy Absolutního stavu Pána Ježíše Krista, který nadělil těmito dary, talenty a schopnostmi každého jedince. Toto učinil pro specifický účel - aby se sdílelo s ostatními a přispívalo k blahobytu všech ostatních. Protože každý jednotlivec má v sobě tak nesmírnou upotřebitelnost a naplnitelnost potřeb druhých pro sdílení bez ohledu na to, čím a jaké jsou ty dary, talenty a schopnosti, vše z nich je stejně potřebné a oceňované. Takže do nového života pozitivního stavu nikdy nevstoupí něco jako komplex nadřazenosti a méněcennosti, jak to zakoušejí lidští i jiní tvorové negativního stavu.

Zároveň tím, že žádní dva jedinci si nejsou podobní, nikdy v tom životě nedojde k žádné duplikaci jakýchkoliv aktivit. Duplikace jsou ztrátou drahocenné energie a tvořivého usilování. Pán Ježíš Kristus nikdy nevytváří dva či více darů, talentů a schopností, které by se navzájem zdvojovaly ve svých činnostech. Pouze v negativním stavu a v lidském životě restrikcí a limitů je možná taková neproduktivní duplicita. Je pouze logické usoudit, že jste-li jakkoliv ohraničeni a omezeni, brzo vám dojdou nové nápady a pak skončíte tím, že budete dublovat. Toto je typickým stylem negativního stavu. Všechno v něm i na vaší planetě podléhá zas a znova duplikacím.

Podívejte se na odpadky, smetí, brak a neřádstvo, jaké lidský život produkuje! Je třeba vybudovat celý komplex zařízení, která se zabývají tímto odpadem. Fakticky se lidský život točí kolem záchodů, fekálií, močůvky a odstraňování odpadků a smetí. To mluví docela výstižně o tom, že negativní stav neprodukuje obecně nic jiného než odpad, smetí, brak, šmejd a všelijaké věci na vyhození. Toto jsou ‚rozkoše' negativního stavu, kterými neustále napájí lidský život.

Přítomná situace členů pozitivního stavu je kvůli svobodě volby taková, že dokonce i oni se musí neustále omývat a očisťovat od představ, jež je ponoukají k tomu, aby odmítali a zapírali Pána Ježíše Krista a život pozitivního stavu. Takové ideje mohou být považovány za jejich odpadový materiál, který se musí odhazovat. Jak víte, tento vyhozený odpad padá do zóny vymístění, zde je zachycen a použit jako zdroj odpadního života jejích členů. Potom je mnohonásobně duplikován a předává se lidskému životu na vaší planetě. V tomto ohledu je lidský život vyživován odpadky vyhozenými z pozitivního stavu a použitými pro mrtvý život negativního stavu, který je vrhá zpět. Ve skutečnosti život lidský se jeví jak odpad odpadu z odpadu. Toto je proces duplikace, triplikace a multiplikace negativního stavu.

Taková situace se ovšem nebude déle tolerovat v novém životě pozitivního stavu. Členové pozitivního stavu - jakmile se osvobodí od nutnosti odhazovat výše zmíněné ideje - budou mít příležitost, aby konečně konali to, k čemu byli stvořeni: neohraničené, neomezené, nepotlačené a nepřekazitelné zpřítomňování, uskutečňování a projevování všech svých potencionálů, darů, talentů a schopností pro vzájemné sdílení a ve prospěch všech.

10. V novém životě pozitivního stavu bude mít pojetí volného času a zábavy docela jiné spoluoznačení. Jak jste si povšimli, nebyla zde zmínka o spaní. Není to náhodou. Potřeba spánku vyvěrá z nutnosti udržet určitou znalost a informaci záhadnou a ukrytou. Také vyvěrá z existence nevědomosti a nevědomých procesů. Toto pak nasvědčuje tomu, že život spánku povstal z negativního stavu. Je to proto, že negativní

stav potřebuje určitou znalost a informaci skrývat dokonce i před členy pozitivního stavu.

Kvůli negativnímu stavu existují ignorace a nevědomé procesy. Čím více vědomostí a informací se musí odpírat jakékoliv sentientní entitě a čím více nevědomosti a nevědomých pochodů působí, tím delší doba spánku se vyžaduje. Takže dokonce i členové pozitivního stavu v přítomné době potřebují mít údobí periodického spánku.

Naproti tomu lidští tvorové, jsouce výtažkem ignorace a nevědomí, potřebují nejdelší dobu ke spánku. Téměř polovina jejich lidského života se stráví spánkem či jinými formami odpočinku.

Situace nevědomosti a zatajování určuje také délku jakékoliv fáze člověka. Čím je více té ignorace a utajování, tím je kratší ta fáze nebo životní rozpětí. Takže opět je to fáze lidského života, která tím, že je ve stavu největší nevědomosti a utajování pravých duchovních i jiných faktů, trvá nejkratší úsek času. Žádná jiná fáze života kdekoliv a v jakémkoliv čase není tak krátkého trvání.

Proto jakmile potřeba utajování a záhadnosti bude eliminována, jakmile lidský život ignorace a nevědomých procesů nebude déle existovat, jakmile negativní stav již více nebude, nebude existovat žádná potřeba spánku. V novém životě pozitivního stavu tedy spánek nebude mít místo. Bude nahrazen delším obdobím práce, učení, zábavy, bavení se, svátků a nejrůznějšími dalšími oddechovými aktivitami.

Obsah a kvalita oddechových a zábavných činností budou určeny v době zavedení a ustanovení nového života pozitivního stavu. Můžete být ujištěni, že to bude něco, co nebylo nikde a nikdy zkušenostně prožito v žádném dosavadním životě.

Jednou z oblíbených činností, kterým se věnuje čas, jaký se nyní tráví nutným spánkem, bude učení se novým způsobům vnímání, vyjádření a vztahovosti. Lidé budou hodně cestovat po veškerém multivesmíru stvoření, aby se poučili o jiných formách sentientního života, jejich životním stylu, tvůrčím usilování a o tom, jaká je kvalita jejich vztahu k Pánu Ježíši Kristu. Takové poučení bude sloužit účelu nepřetržitého zvelebování a obohacení každého až na věčnost. Protože budou do jsoucna a bytí přicházet vždy nové formy sentientního života, bude zde vždy něco nové a podněcující k poučení.

11. Jak víte, je multivesmír stvoření uspořádaným a zákonným děním, řízeným určitými duchovními principy Božské prozřetelnosti Pána Ježíše Krista. Toto vyžaduje, aby existoval určitý typ duchovní organizace, aby se tyto multiverzální zákony naplnily. Jeden z fundamentálních rozdílů nového života pozitivního stavu bude v tom, že každé idividuum ve stvoření bez výjimek a výhrad bude mít vštípeny tyto zákony ve svém srdci, a to na základě své svobodné vůle a volby. Takže každý bude řízen těmito zákony z vnitřku a nikoliv z vnějšku.

Z tohoto důvodu nebude existovat v té době žádný vnější typ vlády politické nebo jakékoliv jiné povahy. Pamatujte si, že Pán Ježíš Kristus bude mít intimní, soukromý a osobní vztah s každým jednotlivcem. Tudíž je to Pán Ježíš Kristus, který jediný může ovládat jakýkoliv vládnoucí orgán či individuální život. Mluvíte-li a stýkáte-li se

s Pánem Ježíšem Kristem denně, pak jakou jinou potřebujete autoritu? Pán Ježíš Kristus a vaše ‚já jsem', které v sobě obsahuje všechny vládnoucí zákony multivesmíru, jsou vašimi absolutní vládci. A jelikož ve vašem ‚já jsem' jsou od Pána Ježíše Krista ve vás, pak v konečném smyslu je pouze a jedině Pán Ježíš Kristus vaším Absolutním vládcem. Mít Jej/Ji za pravého Absolutního vládce a Absolutní autoritu znamená, že jste dokonale svobodní a nezávislí na jakýchkoliv vnějších autoritách a jejich nanucování.

Bude existovat v té době jenom neoficiální typ vlády, který se omezí na záležitosti koordinování činnosti a udržování diplomatických vztahů s jinými formami sentientního života po celém multivesmíru. Každá zvláštní forma sentientního života se bude obvykle shlukovat okolo jednoho stavu a jedné oblasti v čase a prostoru. Tyto shluky budou vytvářet zdání, že existují země, mající stejné formy sentientního života. Avšak nebudou mít žádnou politickou či jinou moc nad nikým mimo koordinování činností. Jak víte, všecka moc bude patřit Ježíši Kristu.

Rozsah, obsah, kvalita a forma jakékoliv takové vlády bude určena specifickou volbou toho, jak se bude v té době projevovat nový život pozitivního stavu tím, či oním způsobem. Kvůli tomu se nemůže o této záležitosti více zjevit.

Má-li kdo uši k slyšení, nechť slyší, co Pán Ježíš Kristus zjevuje v této kapitole."

Kapitola devatenáctá

ŽIVOT PO LIDSKÉM ŽIVOTĚ

Dne 9. dubna 1988 v 6:00 hodin ráno bylo ke mně slovo Pána Ježíše Krista, řkoucí:

„Při pohledu na zjevená fakta o lidském životě je zřejmé - a ať se to znovu zopakuje - že lidský život není to, co si lidští tvorové o něm myslí. Ovšem tím, že lidští tvorové jsou typicky lidskými, nikdy nebyli a nejsou schopni dojít k jakékoli sjednocující a jednotné teorii o svém vlastním životě. Četné rozporné a nesmiřitelné teorie o původu života a podstatě lidského života, existující vedle sebe na vaší planetě, jsou dobrým příkladem pro tuto situaci. Avšak žádná z těch teorií se ani trochu nepřibližuje pravdě.

Předmět této kapitoly je dvojí: Jedním je zjevení o údělu či osudu lidských tvorů hned po té, co opustí svou planetu čili - jak říkají - až zemřou. Druhý je odpovědí na otázku, co se stane s lidským životem, či - přesně řečeno - s lidskými tvory, kteří byli specificky zfabrikováni, aby byli lidskými tvory, až bude negativní stav a lidský život eliminován. Jak si pamatujete z knih *Poselství z nitra* a *Kdo jsi a proč jsi zde?*, ne všichni lidští tvorové na planetě Nula jsou skutečně lidskými tvory. Mnozí přítomní na vaší planetě přijali lidský život a lidskou formu za určitými důležitými duchovními účely. Naproti tomu byli mnozí lidští tvorové, vlastně většina z nich, zfabrikováni pouze pro jeden účel: aby nebyli ničím jiným než typickými a specifickými lidskými tvory.

V případě těch, co nejsou lidskými tvory a kteří dočasně přijali lidský život a jeho formu za účelem svého poslání na planetě Nula, je situace zjednodušena. Po ukončení svého poslání, ať je to cokoliv, a po opuštění planety Nula navrátí se na místo, do stavu či kondice, z níž se vtělili na vaši planetu. Tento návrat po smrti jejich lidského těla není okamžitý. Než se dostanou na svou domácí základnu, budou muset projít údobím něčeho, co vy byste pojmenovali karanténou. Podstoupí zvláštní typ duchovního ‚vykuřování', při němž se u nich odstraní všechna špína, všechny jedy a nákazy typického a specificky lidského života a kdy dojde k důkladné očistě a umytí všeho, co je povahy lidské. Pak se navrátí do své vlastní společnosti a připojí se ke svému lidu. Proces vykuřování, vyčištění a očisty se vskutku odehrává u těch, kdo přišli z pozitivního stavu a také se tam vracejí, ať je to duchovní svět či intermediální svět. Ti, co přišli z fyzického vesmíru pozitivního stavu, nevrátí se zpět na svou fyzickou planetu, nýbrž buď do mezisvěta duchů, nebo do duchovního světa, souvztažícího s jejich fyzickým světem.

Situace je odlišná u těch ne-lidských tvorů, kteří na sebe vzali lidský život a jeho formu kvůli poslání z různých pekel nebo jiných oblastí zóny vymístění. Ti neprocházejí procesem vykuřování, vyčištění a očisty. Na místo toho se získaná lidská přirozenost inkorporuje do jejich po-lidského života takovým způsobem, aby se stala intergrální částí dřívější přirozenosti v transmogrifikované kondici. Slovo ‚transmogrifikované' v této souvislosti značí odstranění jakýchkoliv pozitivních elementů, získaných během

jejich života na planetě Nula, a extrahování všeho negativního a nanejvýš specificky lidského (ve smyslu negativním) a zkombinováním toho všeho s jejich původní vlastní přirozeností. Toto je typem zvráceného „'vykuřování', ‚vyčištění' a ‚očisťování'. Výsledkem této kombinace je získání daleko horší, ošklivější a zlořádnější démonické přirozenosti, jež se pak použije v duchovní válce proti pozitivnímu stavu.

Jedním z mnoha důvodů, proč se negativní entity z pekel a jiných oblastí zóny vymístění inkarnují na planetě Nula, je získání nějakých elementů lidské přirozenosti, aby se tak staly více zlými a účinnějšími bojovníky v zápase proti Pánu Ježíši Kristu a všem těm, kdo se nacházejí v pozitivním stavu.

Inkarnace na planetu Nula vytváří ovšem pro negativní entity určité riziko. Vždyť donedávna se vtělilo na vaši planetu mnoho pozitivních entit. Takže tito démonové v lidské formě jsou vystaveni přímo vlivu poslanců pozitivního stavu v lidské formě a riskují být navždy ztraceni pro negativní stav tím, že by konvertovali do pozitivního stavu s pomocí agentů pozitivního stavu. Tento risk stojí za to, aby byl podstoupen, protože když uspějí v jejich poslání, získají po návratu neobyčejnou moc a schopnosti zla, jaké jim dosud nebyly přístupny. Avšak vyslanci pozitivního stavu jsou vystaveni stejnému riziku. Dostávají se do nebezpečí korupce ze strany negativního stavu a lidské přirozenosti a velmi často ztrácejí svůj původní pravý nadhled a dočasně podlehnou pokušení a slibům negativního stavu.

V obou případech - jak při konverzi negativních entit v lidské formě do pozitivního stavu, tak i pozitivních entit v lidské formě do stavu negativního - není tento proces tak obtížný, jak se zdá. Musíte si pamatovat, že nikdo z nich nemá vědomou znalost či paměť o tom, kým jsou, odkud přišli, či jaký je účel jejich přebývání na planetě Nula. Jak víte, tato okolnost je jediný způsob, jakým se vstupuje do lidského života a prožívá, co je to být typicky lidským tvorem. Jakýkoliv jiný způsob by nebyl způsobem lidským. Takže jsouce v plné nevědomosti o těchto faktech, oba druhy těchto ne-lidí v lidské formě se mohou snadno zviklat tím, či oním směrem. Vždyť - konec konců - mají všichni v sobě plně zachovánu svobodu volby a schopnost se změnit. Jak si vzpomínáte, tyto dvě schopnosti tvoří základnu pro jakýkoliv život, bez ohledu na to, jaký je to druh. Zopakujme: život v jakékoliv formě a stavu, ať je to život pozitivní, negativní či lidský, je naprosto nemožný bez těchto dvou stavebních kamenů života.

Nicméně jsou lidští tvorové na planetě Nula většinou pravými lidskými tvory. Byli zrozeni jenom za jedním účelem - být lidskými tvory a podávat příklad typické a zvláštní lidské přirozenosti, jak byla popsána ve dvanácté kapitole i jinde v této knize. Tito lidští tvorové nezakusili žádný jiný život než pouhý lidský život. Jejich život v tom speciálním intermediálním světě - než vstoupili do fyzického lůna svých lidských matek - byl v rámci lidských parametrů. Je proto otázkou, co se stane s lidskými tvory, až opustí planetu Nula, čili - podle vašeho výrazu - až umřou? Situace s lidskými tvory po fyzické smrti jejich těl je daleko komplikovanější než s kýmkoliv jiným. Nezapomeňte, že v sobě mají typického lidského ducha a typickou lidskou duševnost. Vše, co postrádají, je vnější fyzické tělo.

Pokud si vzpomínáte, lidské tělo se zevně, ve svém vnějším zjevu, se příliš moc liší od jiných těl většiny sentientních entit kdekoliv v mezích tohoto zvláštního vesmíru

v multivesmíru. Nicméně obsahuje lidské hmotné tělo některé orgány, které v žádném jiném typu těl neexistují (na příklad orgány vylučování). Umístění orgánů toho těla se také liší, zvláště v struktuře mozku, propletení nervové soustavy, u sexuálních orgánů a hlasivek. Toto byla velmi závažná změna v lidském těle, provedená kvůli jeho akomodaci typickému a specifickému lidskému duchu a jeho lidské duševnosti.

Když jednou toto tělo přestane fungovat, lidský duch a jeho duševnost se z něho uvolní a pokračují ve svém životě. Avšak zde se objevuje problém. Lidský život a jeho duch a duševnost nemůže přetrvat v žádné jiné sféře ani atmosféře než ve své vlastní. Nemůže přežít nikde jinde. Naproti tomu se ani zničit nemůže. Není zničitelný žádný sentientní život bez ohledu na to, v jakém stavu, formě a okolnostech. Život může změnit formu svého projevu, může se transformovat z jednoho stavu do druhého, ale nikdy se nemůže zničit. Protože lidský život je zvrácenou formou sentientního života, nemůže být zničen, bez ohledu na to, v jakém stavu zpitvoření je. Avšak tím, že má schopnost svobodně volit a měnit se, může se transformovat nebo - v negativní konotaci - může se transmogrifikovat.

Proces transformace či transmogrifikace není jednoduchý. Vyžaduje spoustu úsilí a času (slovo ‚čas' je zde použito ve smyslu souvztažnosti s určitými duchovními stavy, jichž je třeba k provedení tohoto procesu. V této souvislosti není ho použito jako časového měřítka ve vašem pojetí času). Mezitím musí lidský duch a jeho duševnost někde přebývat.

V intermediálním světě duchů je speciální ‚záchytka' (lepší termín v lidském jazyce neexistuje pro popsání této záchytné oblasti), přizpůsobená specificky podmínkám přežití lidského ducha a jeho duševnosti, dokud nebude ukončen proces transformace či transmogrifikace. Je to tato zvláštní oblast, do níž vcházejí všichni praví lidští tvorové nejdřív po své smrti, čili po opuštění planety Nula. Ani se nemusí říkat, že tato oblast zadržení je věru dobře izolována a separována od ostatních obyvatel toho světa. Komunikuje se s nimi pomocí speciálních, nepopsatelných ochranných prostředků.

V přítomné době je situace s lidskými tvory po jejich fyzické smrti podstatně jiná než bývala předtím. Změna v této situaci nastala po dokončení hybridizace a fúze lidského těla-masa v Absolutní přirozenosti Nejvyššího, který se stal povšechností Pána Ježíše Krista. Před dokončením procesu této fúze a hybridizace byl v Nejvyšším přítomen určitý stupeň separace některých lidských elementů. Nejvyšší používal lidského těla Ježíše Krista, aby se objevoval před lidskými tvory, kdy to bylo potřebné a nutné, ale přece jen byl ještě separován od Své Absolutní esence i substance. Pokud tato separace existovala, byl úděl lidských tvorů jiný, než je dnes. Ve stavu separace nemohlo dojít k žádné podstatné změně v lidském duchu a jeho duševnosti. Za takových separačních okolností jediná věc, jaká byla možná, bylo potlačení nebo uspání či zkrocení typické lidské přirozenosti. Avšak lidská šelma zůstala na živu, i když jakkoliv spící. Mohla by se však probudit či vyvolat nebo přivést do pozornosti kdykoliv. Nemůže se eliminovat či transformovat v něco pozitivního. Z tohoto důvodu existovaly až donedávna u lidských tvorů tři různé stavy po jejich smrti.

První byl v rámci pozitivního stavu. Ti lidští tvorové, co rozeznali negativnost, zlo a zfalšování typického lidského života a učinili vše, aby se zdržovali od jednání,

působení, myšlení, chtění, záměrů a cítění typicky lidských, a kteří s dobrým a kladným úmyslem se obrátili k Bohu, dostali povolení zformovat své vlastní nebe v rámci pozitivního duchovního světa nacházejícího se v tomto zvláštním vesmíru v lůně celkového multivesmíru. Tato lidská nebesa se výrazně lišila od všech jiných nebes. Ačkoliv byla povahy pozitivní, přece jen pro pokračující separaci lidských elementů v Nejvyšším byla oddělena a odloučena od zbytku stvoření.

Spojení s jinými oblastmi stvoření, jakožto i s jinými nebesy v rámci tohoto vesmíru bylo zprostředkováno mediátory zvláště určenými Pánem Ježíšem Kristem, kteří byli trénováni, vybaveni a naděleni specifickými schopnostmi pro přežití v lidské atmosféře i sféře. Bylo-li třeba či zachtělo-li se lidskému tvoru těchto nebes navštívit nějakou jinou sféru mimo lidská nebesa, vyžádalo si to podstoupit speciální proces příprav a přizpůsobení se. Tento proces mu dovoloval dočasně vstoupit do té sféry a přežít tam tak dlouho, dokud účel návštěvy trval. Avšak v tom okamžiku, kdy účel té návštěvy byl splněn, začali lidští tvorové-hosté i jejich hostitel pociťovat úzkost, což znamenalo, že nastal čas, aby opustili společnost jeden druhého. Z tohoto důvodu - ve většině případů - byli lidští tvorové na nebesích ohraničeni ve svém komunikování a vztazích v mezích svých vlastních nebes. Ať se znovu opakuje: tato situace s lidskými nebesy odrážela stav pokračující separace lidských elementů od povšechnosti Absolutní přirozenosti Nejvyššího, který nyní je Pánem Ježíšem Kristem.

Druhý stav lidských tvorů, jenž nastal po jejich fyzické smrti, byl v rámci intermediálního světa duchů. Ve skutečnosti měli lidští tvorové svůj vlastní mezisvět duchů, separovaný a izolovaný od jakýchkoliv jiných intermediálních světů, kde měli dovoleno formovat se ve společnosti, země, státy a organizace přesně tak, jak to činili za života na planetě Nula, dokonce zachovávali i jména svých zemí, měst, vesnic a planet. Nazývali svůj mezisvět planetou Zemí a z hlediska všech praktických účelů se jevila jako planeta, z níž přišli (planeta Nula, které oni říkali Země). Většina z nich pevně věřila, že žije na své původní fyzické planetě a ne v nějakém jiném světě.

Typ lidských tvorů, který se usadil v tomto světě, domnívající se, že jde o permanentní skutečnost, byli lidští tvorové, kteří v sobě měli silné tendence a sklony jak pro negativní, tak i pro pozitivní stav. Čili ti, jejichž odhodlání připojit se k jedné nebo k druhé straně nebylo jasně identifikováno či učiněno. Životní styl těchto lidských tvorů i s jeho důsledky byl náležitě vylíčen ve spisech Swedenborga.

Jakýkoliv lidský tvor, ať to byl někdo povahy pozitivní či negativní či nerozhodnuté, vstoupil po své fyzické smrti nejdříve do tohoto mezisvěta. Délka jeho pobytu v tom světě byla určena faktorem ztotožnění se s jedním ze stavů. Čím více bylo ztotožnění se stavem pozitivním, tím méně času strávil v tom světě a tím dříve se odebral do jednoho z lidských pravých nebes. Čím více se ztotožňovali s negativním stavem, tím méně se zdržovali v intermediálním světě a rychleji odcházeli do jednoho z lidských pekel. Čím méně identifikace bylo s oběma těmi stavy, tím déle zůstávali v mezisvětě duchů, a to až do té chvíle, kdy byla provedena volba a rozhodlo se pro jedno nebo druhé a kdy se pravá přirozenost toho kterého lidského tvora odhalila a projevila. Před dobou Swedenborga pobyt lidských tvorů v mezisvětě duchů byl možný po staletí. Po Swedenborgově době a až do nedávného zrušení lidského intermediálního světa pobyt nemohl trvat déle než třicet let (užije-li se lidských časových měřítek).

Třetí stav u lidských tvorů po jejich fyzické smrti byl v rámci negativního stavu. Lidští tvorové, kteří projevili nepřekonatelné tíhnutí k negativnímu stavu, se po krátkém pobytu v lidském intermediálním světě přidali k lidským tvorům s podobnou náklonností v nějakém z lidských pekel. Také v peklech tvořili lidští tvorové své vlastní společnosti a země, jež byly relativně separovány a izolovány od jiných pekel.

Takže, jak vidíte, nehledě na to, v jakém stavu lidští tvorové setrvávali po jejich fyzické smrti, byli vždy separováni a izolováni. Jak bylo uvedeno výše, důvodem pro to je to, že je v samé povaze lidskosti být separován a izolován. Vlastně vinou svých ohromných předsudků, pověrčivosti a zaujatosti, nepřáli si lidští tvorové moc se stýkat s někým jiným než se sobě podobnými (vyjma tak zvané misionáře, kteří se vždy snažili navštěvovat jiné společnosti s tím, aby je obrátili na lidskou náboženskou víru).

Bylo vždy nesmírně těžké pro lidské tvory připustit fakt, že nejsou preferovanou, zvláštní a nadřazenou sortou. Považujíce a shledávajíce sami sebe se za preferované, zvláštní a nadřazené, odmítají jiné nebo se dívají z patra na všechny ostatní, jako na něco méněcenného ve srovnání se sebou.

V pozitivním stavu lidských nebes byl takový postoj zkrocen, ale vždy číhal zpod potlačené a dřímající kondice. Stálo to mnoho úsilí a práce pro lidské anděly a andělské duchy, aby se tato tendence držela pod kontrolou. Ovšem, jsouce takové povahy, lidští tvorové mají nezřízenou schopnost se svou chvástavou drzostí odstrkovat každého, kdo je jiný. Proto nikdo ve stvoření ani v zóně vymístění nebyl příliš horlivý stýkat se s lidskými tvory tak, či onak.

Jak si vzpomínáte, bylo již dříve řečeno, že hned první věcí, co se lidští tvorové snažili dělat, kdykoliv někoho potkávali v životě po lidském životě, bylo obracet dotyčného na svou lidskou víru, vlastní způsob a styl života. Nedošlo-li u té entity ke konverzi, čemuž vždy tak bylo, pak lidští tvorové ji zatracovali do pekel, ač sami se nacházeli v peklech (měli za to, že měli moc na zatracování). Každý se vyhýbal projevům lidského chování, jak jen bylo možno.

Tato situace u lidských tvorů existovala tedy donedávna. Když jednou došlo k eliminaci stavu separace a izolace lidských elementů od Absolutní přirozenosti Pána Ježíše Krista a po té, co tyto elementy podstoupily fúzi v povšechnosti Jeho/Její Absolutní přirozenosti, mohl započít proces buď transformace, nebo transmogrifikace. Duchovní princip požaduje, aby jakýkoliv proces této povahy byl odvozen z pozice unifikace a jednotnosti. Je pouze logické usoudit, že je naprosto nemožné jednat ve stavu separace a izolace, ze stavu odloučenosti a oddělenosti. Pokud takový stav existoval, nemohla nastat žádná opravdová transformativní činnost.

Stav separace a izolace nemůže transformovat izolovaný a separovaný stav. Jediné, co může učinit, je udržovat ten stav odloučenosti a oddělenosti do nekonečna. Z toho důvodu, pokud ten stav existoval, bylo lidským tvorům dovoleno zůstat lidskými tvory, separovanými a izolovanými od všech ostatních, ve všech svých stavech, okolnostech a situacích.

Jistě, tato situace nemohla být tolerována na věky. Pokud existuje stav separace a izolovanosti, existuje i negativní stav. Je to životem negativního stavu. Prvním krokem v procesu eliminace negativního stavu je odstranění lidské odloučenosti a oddělenosti pomocí transformace a obdarování lidských tvorů takovým typem života, který by vedl k sjednocení a jednotě. Sjednocené elementy v Absolutní přirozenosti Pána Ježíše Krista tento proces nyní umožňují.

Jak víte, jenom Pán Ježíš Kristus může podniknout tak enormní a neobyčejný proces. Nicméně ani v lidském životě není nic příliš obyčejného. Ale pokud separace lidských elementů od Pána Ježíše Krista pokračovala, žádná akce nemohla být v tomto ohledu podniknuta. Jakýkoliv pokus tak učinit za okolností separovanosti, by vedl ve skutečnosti k vyhlazení lidských tvorů. Důvodem toho je fakt, že bez lidských elementů v Absolutní přirozenosti Pána Ježíše Krista žádný lidský tvor by nemohl přežít Čistou Božskou sféru ani na zlomek vteřiny. Pamatujte si, že lidský život není schopen vést k žádné jiné formě života. Jakákoliv jiná forma a projevování života je smrtonosná a jedem pro lidský život. Vyčištěné a zbožštěné lidské elementy v Pánu Ježíši Kristu Mu/Jí dovolují přiblížit se k lidským tvorům kdykoliv, za jakýchkoliv okolností, stavu a místa bez nebezpečí pro ně a započít proces jejich úplné transformace a nadělení odlišným životem.

První fáze procesu této transformace a životního obdarování začíná v lidských nebesích duchovního světa. Byla zakončena dnes, k tomuto datu. Všichni lidští tvorové těch nebes ze své svobodné vůle a volby byli transformováni a osvobozeni od typické lidské přirozenosti a integrováni v povšechnosti ostatního stvoření. Nejsou již odloučeni ani odděleni od nikoho ve stvoření. S tímto novým životem obdržela jejich nebesa nový typ atmosféry, která uschopňuje kohokoliv k tomu, aby mohl vstoupit do jakýchkoliv jiných míst, stavů a podmínek bez potřeby příprav či mediace.

Druhá fáze začíná právě nyní v intermediálním světě duchů, kde se lidským tvorům naskýtá možnost volby buď vstoupit do Nové školy, kde by se podrobili procesu této transformace a životního obdarování, anebo se odebrat do jakéhokoliv lidského pekla podle vlastního výběru. V reakci na tyto obrovské revoluční změny, jež se odehrály u lidí i jiných, mají pekla teď také dovoleno pokračovat ve svém usilování v tomto ohledu.

Od této chvíle jsou všichni lidští tvorové v příslušných peklech úplně transmogrifikováni a obráceni v tvory opravdu pekelné, jejich pekla již nejsou nepřístupná pro nikoho. Proces transmogrifikace lidských tvorů v peklech je nutným krokem k tomu, aby se povaha negativního stavu mohla plně a dokonale odhalit.

Pokud si vzpomínáte, bylo před několika týdny zjeveno, že pekla pseudotvůrců byla otevřena, takže mohou vycházet a připojovat se k členům v jiných peklech. Jejich prvním činem hned po vypuštění bylo transmogrifikování lidských tvorů v příslušných peklech, aby tak pekla mohla docílit své vlastní pseudounifikace. Pouze pseudotvůrci měli znalost, jak provést proces transmogrifikace a pseudounifikace. Pekla potřebují dosíci své vlastní pseudounifikace jako odpovědi na ty ohromné změny, k nimž docházelo v pozitivním stavu. Aby mohli účinně pokračovat ve svém boji proti

pozitivnímu stavu a všem jeho fundamentálním změnám, potřebují tuto dočasnou unifikaci.

Za nyní existujících okolností, jakmile lidský tvor umře a opustí planetu Nula, je umístěn do záchytné oblasti v intermediálním světě. Trvání pobytu v té oblasti zadržení pro kohokoliv nemůže být delší než tři roky, počítá-li se podle elementů lidského času. Během těch tří let každý lidský tvor dostává možnost volby pro konvertování do pozitivního stavu tím, že vstoupí v Nové škole do zvláštního oddělení, specializujícího se na lidské záležitosti. V Nové škole je proces jejich transformace a životního obdarování započat Pánem Ježíšem Kristem a Jeho/Jejími asistenty. Neexistuje žádný časový limit pro jejich pobyt v Nové škole. Jedinec tam zůstává tak dlouho, jak je třeba, aby tento proces byl dokonán účinně, úspěšně a natrvalo. Různí lidští tvorové mají různý stupeň identifikace s typickým lidským životem. Čím stupeň ztotožnění je větší, tím je delší pobyt, během kterého je konána namáhavější a složitější práce. A vice verza: Čím menší identifikace, tím lehčí a rychlejší je proces.

Odmítnutí konverze do pozitivního stavu a vstoupení do Nové školy znamená, že se zvolilo vstoupit do jednoho z pekel, kde je každý lidský tvor transmogrifikován v pekelného tvora.

Takže od tohoto okamžiku nikomu z lidského plemene planety Nula po odchodu z této planety není dovoleno zůstat typicky lidským déle než tři roky, jak to souvztaží s lidským planetárním časem. Tato situace je velice závažným pokročením v procesu totální a dokonalé eliminace negativního stavu a mrtvého života všech pekel a plodu jejich fabrikace - lidského života.

Při pohledu na tato fakta, krátce zjevená v této kapitole, je zřejmé, že lidský život je dočasným a přechodným děním. Je-li jednou eliminován negativní stav, nezbude nic, co by napájelo trvání lidského života. Vždyť - ať se to znovu zopakuje - lidští tvorové a jejich život jsou produktem negativního stavu. Všichni lidští tvorové, kteří ještě budou přítomni na planetě Nula v době konečného eliminování negativního stavu (bude-li tehdy život v jakékoliv formě a stavu vůbec ještě zjevný na vaší planetě) i budou-li kdekoliv a v jakémkoliv čase jinde (v údobí přidělených tří let), budou se účastnit posledního soudu. Tenkrát se jim poskytne možnost konečné volby, zda konvertovat do pozitivního stavu a zanechat za sebou typický lidský život, anebo přestat být a existovat na věky. Jestliže kdokoliv z lidských tvorů jakousi náhodou odmítne dokonce i tehdy konvertovat do pozitivního stavu, budou mu elementy pravého života původně přišlé z ukradeného života pozitivního stavu odňaty a ve vyčištěné, očištěné a ‚vydýmené' kondici navráceny jejich původnímu legitimnímu Zdroji a Majiteli - Pánu Ježíši Kristu. Aktem tohoto odnětí obrátí se tací lidští tvorové a vlastně kdokoliv jiný automaticky v absolutní nicotu. Jak si vzpomínáte, je život v jakékoliv formě a podmínkách živý a žijící jenom díky elementům života, jenž původně vzešel z Pána Ježíše Krista. Žádný jiný život není možný, nehledě na to, jak hodně jsou tyto elementy zvrácené, zfalšované, zpitvořené či zmrzačené.

Tímto posledním aktem skončí natrvalo tento typický, neobyčejný, nemožný a specifický život i jeho historie. Samozřejmě budou všechny zkušenosti lidského života od okamžiku jeho fabrikace až do momentu jeho eliminace zachovány na věčnost

v multiverzalitě povšechnosti nazývající se jezero ohně a síry. Zachování těchto zkušeností bude nutné pro věčné poučování všech, co budou stvořeni po tomto časovém cyklu. Jelikož tvoření nových sentientních entit a jejich rozličných životních forem je nepřetržité na věky, je očividné, že je nutno zachovat tyto zkušenosti na věčnost pro jejich poučení.

Má-li kdo uši k slyšení, ať slyší, co Pán Ježíš Kristus zjevuje v této kapitole.“

Kapitola dvacátá

TAJEMSTVÍ SEXUALITY OBECNĚ A LIDSKÉ SEXUALITY ZVLÁŠŤ

Dne 30.dubna 1988 časně zrána bylo ke mně slovo Pána Ježíše Krista, řkoucí :

„Předmět této kapitoly ti působí velké starosti, Petře. Poslední dobou jsi byl velmi váhavý s pokračováním v přenosu čehokoliv, co se týkalo sexuality obecně a lidské sexuality zvlášť.

Jak bylo nutno očekávat, učení Nového zjevení o pohlavnosti způsobilo značný rozruch, zatracování, rozkol, obviňování a odmítnutí ze strany mnohých z těch, kteří četli, co dosud o této věci bylo zjeveno. Někteří čtenáři Nového zjevení původně přijímali jeho ideje s horlivostí, než narazili na ty ideje, které vysvětlovaly předmět sexuality. Stal se kamenem úrazu pro mnohé.

Byl jsi, Petře, v té době dokonce i nejbližšími ‚přáteli' naříčen z toho, že důvodem, proč téma sexuality bylo podáno a vysvětleno v tom duchu, jaký byl prezentován v rámci Nového zjevení, bylo právě to, co jsi potřeboval pod rouškou Božského zjevení k ospravedlnění svých vlastních sexuálních problémů a možných zápletek s ženami jinými než tvoje choť. Tito jedinci tě, Petře, vinili z toho, že ses snažil jim naházet písek do očí, aby uvěřili, že tvé zvrácené ideje o sexualitě jsou idejemi Pána Ježíše Krista. Proto některé osoby, co se prohlašovaly za tvé nejbližší přátele a následovníky, odstoupily od tebe i od učení Nového zjevení. Toto odmítnutí a falešné obviňování ti způsobilo mnoho bolesti a utrpení, i stal ses v tomto ohledu poněkud zahořklý. Pýcha tvého ega hrála v tom značnou roli.

Na neštěstí, důsledek celé této záležitosti způsobil i to, že jsi začal pochybovat o pravdivosti a čistotě nejen idejí o sexualitě, jak jsou vysvětleny v rámci Nového zjevení, ale také o celém obsahu Nového zjevení. Tázal ses (a jistě to stále činíš!), zda skutečně šlo a jde o slova pravého Pána Ježíše Krista, co jsou transmitována přes tebe, anebo jsou to výplody tvé vlastní fantazie, či zda nejsi sveden z cesty nějakým druhem démonů nebo démonických duchů, prohlašujících, že jsou Pánem Ježíšem Kristem.

Ovšem tyto pochyby byly ihned kapitalizovány negativním stavem a byly použity pro jeho prudké útoky, zablokování a duchovní regresi v tvém případě. Vinou této neblahé situace zařekl ses, že nikdy již nebudeš přenášet něco o sexuálních otázkách. Doufal jsi, že tento předmět nevypluje na povrch jako oddělená entita a že namísto toho bude ohraničena kratinkým vysvětlením v průběhu zjevování nových duchovních idejí, jež nemají přímý vztah k sexualitě, jak tomu bylo v předešlých kapitolách této knihy. Všimni si, prosím, že přenos této porce Nového zjevení byl přerušen na několik týdnů. Jeden z důvodů, ač ne jediný, bylo tvé váhání a neochota pokračovat v tomto přenosu ze strachu a obav, abys nebyl požádán zabývat se více sexuálními otázkami ze

stanoviska Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista a všeho, co má vztah k té Přirozenosti. Tvoje váhavost a tíseň, jakožto i fakt, že vinou učení o sexualitě mnoho z dřívějších čtenářů odmítlo Nové zjevení, jsou pochopitelné, když se vezme v úvahu, že téměř od samého okamžiku početí až do posledního momentu vašeho fyzického dechu dovídali jste se o sexualitě a mnohých podobných otázkách takové věci, které jsou pravým opakem toho, čemu učí Nové zjevení. Byli jste krmeni těmito ideami tak řečeno s mateřským mlékem.

Je to ještě více pochopitelné, když se vám předkládají tato tradiční učení o praktikování sexuality jako Zákon Boží; jako přikázání Absolutní duchovní autority; jako požadavky občanských, morálních a legálních (kriminálních) zákonů lidských společností; jako očekávání těch, kdož jsou vám blízcí, které vy milujete a kterých si vážíte, jakožto i těmi, kdo milují a mají v úctě vás. Jak víš, Petře, ze své vlastní zkušenosti, je to nesmírně těžké vše obrátit na ruby a šmahem odmítnout všechny přijaté normy a prohlašovat něco, co je opakem toho, čemu učí, co se požaduje a co se očekává, že bude tím, čím má být. Hrozí to tvé reputaci. Vystavuješ se všemožným persekucím, haně, obžalobám. Jsi považován za duševně chorého nebo vyšinutého. Jsi podezříván ze sexuálních deviací všeho druhu jako osoba, trpící tím, co vaše soudní zákony jmenují morální hanebností; tvoje profesionální postavení mezi jinými profesionály je otřeseno, takže skončíš v naprosté bídě, opuštěnosti a izolaci. Při takovém konci začneš pochybovat o svém zdravém rozumu a tážeš se, zda se vůbec má někomu dávat Nové zjevení a zda jde vskutku o Nové zjevení, přicházející od Pána Ježíše Krista a ne z tvé vlastní představivosti, z čehož tě někteří z tvých někdejších ‚přátel' obvinili. I říkáš si: ‚A co když přece jen mají pravdu a já se mýlím! Kdo jsem já, abych lidem říkal cokoliv o čemkoliv? Když je to tak bolestné a zavádějící, pak to musí být omyl a všichni jiní mají pravdu!' A další podobné myšlenky ti přicházejí na mysl.

Nyní tedy: jestliže ty, či přesněji nové ideje, které jsou posílány přes tebe, jsou nepravdivé a přicházejí z tvé představy nebo přímo z negativního stavu pekel, nemyslíš, že by negativní stav dělal všechno, co je v jeho moci, aby je rozšiřoval a učinil přístupnými, jako to dosud prováděl s mnohými jinými transmisemi z duchovního světa? Můžeš být ujištěn, že kdyby tomu tak bylo, byl bys v národních televizních a rozhlasových besedách a show, tvoje knihy by byly v seznamu bestsellerů a v této chvíli byl bys multimilionářem. Tedy nebyl by pravý opak pravdou, to jest, když negativní stav činí tak obtížným, tak nemožným a urážlivým přijmout Nové zjevení, že se tedy jeho nové ideje přesně strefují do černého a že vskutku přicházejí z pravého Božského zdroje - Pána Ježíše Krista?

Proto, Petře, jsi žádán Pánem Ježíšem Kristem se vší pokorou a úctou, abys začal znovu s přenosem a zahrnul do této porce Nového zjevení myšlenky o sexualitě obecně a lidské pohlavnosti zvlášť, jež budou zjeveny v této kapitole. Když se lidští tvorové, dokonce i někteří z tvých nynějších přátel, kteří si přečtou tuto kapitolu, od ní odvrátí a tebe, Petře, odsoudí a zavrhnou, pak budiž, a ty sám si z toho nic nedělej. Cožpak odvrhují a zatracují tebe či tvé ideje? Neodsuzují-li a neodmítají-li Pána Ježíše Krista a Jeho/Její nové ideje? Pamatuješ si, co dávný filosof Platon řekl? Že pravda se musí respektovat více než lidská mínění o tobě či vlastně o čemkoliv jiném. Kdo je schopen, připraven a ochoten to přijmout, pak tak učiní. Jiní mají možnost vlastního výběru. Nechť nesou oprávněné následky své vlastní volby.

Bolí tě to, že jsou někteří lidští tvorové, na příklad mezi Swedenborgiány, kteří, podle sdělení tvého bratra Ivana, původně stáli při tobě a podporovali Nové zjevení až do chvíle, kdy si přečetli o jeho ideách ve věci sexuality. Po té se obrátili proti tobě a odmítli i vše ostatní, co se vztahuje k Novému zjevení. Budiž znovu zdůrazněno, Petře, že to nejsi ty ani tvá slova, co oni odmítají, ale zavrhují Pána Ježíše Krista a Jeho/Její slova vinou své neschopnosti vidět skutečnou pravdu a tím, že dávají přednost svým vlastním tradičním a pohodlně stagnantním způsobům existence, které je drží v porobě negativního stavu.

Ať je nyní známo ze Slova Pána Ježíše Krista, že cokoliv bylo zjeveno o sexualitě v dřívějších knihách Nového zjevení a co bylo uvedeno o ní v předešlých kapitolách této knihy, jakož i všechno, co bylo odhaleno o jiných ideách, je pravdivé a platné a přichází přímo od Pána Ježíše Krista. Nic z toho není od nikoho jiného ani od zprostředkovatele tohoto přenosu.

Kdo si zvolí to přijmout, ať to tedy učiní. Kdokoliv si vybere jeho odmítnutí, ať tedy odmítá. Nikdo není nucen k tomu, aby věřil, že toto Nové zjevení přichází od Pána Ježíše Krista. Ale nechť mluví za sebe sama fakta lidského života a praktikování lidské sexuality s jejími hroznými problémy, existujícími od doby zfabrikování lidských tvorů.

Dosud zjevené pravdy o sexualitě obecně a lidské pohlavnosti zvlášť - ač byly správné a platné - nenabídly ještě plné a vyčerpávající pochopení její povahy, obsahu a praxe. Existuje velká a hluboká záhada ohledně sexuality obecně a lidské sexuality zvlášť, jaká vám nebyla svěřena či vysvětlena v přijatelných a pochopitelných termínech. Nic nemohlo být zjeveno v tomto ohledu, dokud Nová přirozenost Pána Ježíše Krista nebyla plně ustanovena a nestala se navěky funkční. Jak vidíte, je zde přímá závažná souvislost této záhady s Novou přirozeností Pána Ježíše Krista. Na druhé straně však tvoje váhavost, Petře, ve věci pojednávání s touto otázkou a strach, že budeš odvržen svými fyzickými přáteli, poněkud zdržela toto přenášení. Nyní však nastal čas překonat tyto negativní pocity a s otevřeností srdce a mysli započít s přenosem toho, co následuje.

Pokud si vzpomínáte z dříve zjevených idejí o sexualitě, byla toto pojata jako všezahrnující nástroj sdílení; jako motivující faktor tvořivosti; jako prostředek pro získání větší a lepší znalosti vlastního Stvořitele, jiných a sama sebe; jako hybná síla života; jako prostředník vzájemného požitku, radosti a rozkoše. V pojetí lidské sexuality je jí taktéž násilně použito pro jediný možný způsob plození a udržování lidstva naživu tím, že ho zásobuje novými, početnými členy.

Co pobouřilo většinu čtenářů a některé z tvých bývalých ‚přátel', Petře, ve věci pojímání sexuality, nebylo výše uvedené vylíčení či definování pohlavnosti, nýbrž předkládaný způsob jejího praktikování. V novém pojetí sexuální praxe se naznačuje, že pravé praktikování sexuálnosti z hlediska jejích duchovních principů se nemůže omezit na vše ostatní vylučující, ohraničující a omezující sexuální vztah v rámci manželského svazku. Jinými slovy: mnoho čtenářů Nového zjevení usoudilo, že Dr. Petr Francuch učí a schvaluje cizoložství, smilství a promiskuitu (tak, jak je tito čtenáři definují a chápou). Jediné, čeho si tito čtenáři pohodlně nepovšimli, bylo uvedení toho, že za nynějších podmínek lidští tvorové nejsou dokonce ani fyzicky vybaveni pro

praktikování takové sexuální modality. Zároveň bylo zdůrazněno, že když se někdo dostane do sexuálního vztahu s kýmkoliv opačného pohlaví - ať je ženatý/vdaná či nikoliv, nemá se takový jedinec horempádem označit za cizoložníka či smilnici. Takové individuum může a taky nemusí být cizoložným či smilným, vše záleží na povaze, obsahu a jakosti jeho záměru, s jakým se vchází do takového poměru.

Rovněž se znovu definoval pojem cizoložství a smilství a pohlíží se na něj z vhodnější perspektivy. Jak jste si dobře všimli, lidské pojímání cizoložství a smilství se primárně omezuje na fyzický sexuální poměr. Jeho neoprávněné omezení se vztahuje na jakýkoliv sexuální vztah mimo manželského pouta, bez ohledu na to jaký byl záměr, či důvod a motivace pro takový poměr. Jinými slovy: kdo má sexuální vztah - ať svobodný či ženatý/vdaná - s jinou osobou než vlastní manželským protějškem, bez ohledu na to proč takový poměr byl podniknut, je bezvýhradně považován buď za cizoložníka(ci), nebo za smilníka(ci). Nikdy, nebo jen zřídka se berou v úvahu jiná pojetí cizoložství či smilství.

Aby se tato situace vyjasnila, probereme ještě jednou tyto pojmy.

V *Biblí Svaté*, v níž se vždy jedná o duchovní otázky, zabývá se pojem cizoložství a smilství hlavně jedincovým vztahem k Bohu. Ale při vylíčení tohoto vztahu užívá *Bible Svatá* lidskou vnější řeč. Používá příkladů z lidských zevnějších vztahů, aby se tak niterně sdělovala duchovní fakta o vztahu lidských tvorů vůči jejich pravému Stvořiteli.

Avšak lidští tvorové, prodlévající v zevnějšnostech, usoudili, že *Biblí Svatá* se zajímá doslovně o fyzické sexuální návyky a praktiky lidských tvorů. Tento falešný úsudek vedl apoštola Pavla k tomu, že vypracoval tu nejvíce omezující filosofii lidské sexuality, jaká kdy byla pojata. V rámci zrady křesťanství bylo učení Pavlovo v této věci bezvýhradně akceptováno a vnuceno většině členů křesťanských církví a bylo posíleno všemožnými sociálními, občanskými, kriminálními a morálními zákony, pro tento účel zfabrikovanými.

Z hlediska Nového zjevení existuje několik úrovní cizoložství a smilství:

1. duchovní cizoložství a smilství;
2. duševní cizoložství a smilství;
3. fyzické cizoložství a smilství;
4. sexuální cizoložství a smilství;
5. sociální cizoložství a smilství;
6. morální cizoložství a smilství; a
7. ekologické cizoložství a smilství.

Definice a obsah jakéhokoliv druhu cizoložství a smilství se neurčuje podle procesu samotného aktu, jak to definují lidští tvorové, nýbrž podle kvality, obsahu a povahy úmyslu, motivace a důvodu, s jakými takový čin byl spáchán.

Duchovně nikdo není souzen podle procesu samotného činu, ale podle určujících faktorů, s jakými ten který čin byl podniknut. Náležitý, spravedlivý soud nemůže být pronesen nad nikým jen na základě procesu samotného aktu, nevezmou-li se v úvahu vyvolávající intencionální faktory. Majíce na mysli tento princip a toto pravidlo, podívejme se krátce na rozličné úrovně či aspekty cizoložství a smilství.

V pojetí této pozice Nového zjevení duchovní cizoložství označuje počáteční přijetí Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista s následným odvrácením se od Něho/Ní a preferováním všelijakých jiných duchovních a náboženských hnutí, existujících na vaší planetě. Tato definice je použitelná kdekoli a kdykoli, nejen na vaší planetě. Duchovní smilství v této souvislosti značí přímé odmítnutí přijmout Novou přirozenost Pána Ježíše Krista a na místo toho se dává přednost jakémukoliv jinému existujícímu duchovnímu anebo náboženskému hnutí.

Duševní cizoložství značí počáteční přijetí pozitivních myšlenek, pocitů, idejí, konceptů, vůle, úmyslů, motivací, chování a postojů s ohledem na kohokoliv či cokoliv a pak odvrácení se od toho všeho a preferování jejich negativních protějšků, jak jsou definovány neduchovním negativním stavem. Duševní smilství značí popření, že existuje něco jiného než mentální procesy negativního stavu nebo že něco jiného je zapotřebí přijímat a praktikovat.

Fyzické cizoložství značí přijmout vlastní zevní tělo a mysl jako duchovní souvztažnost idejí Nejniternější duchovní mysli, pak se odvrátit od těchto idejí a přisoudit veškerou hodnotu a význam života těm nejzevnějším aspektům vlastního života. Ale to také znamená užívání, využívání a zneužívání svého fyzického těla a své vnější mysli bez toho, že se o ně náležitě pečuje a udržují se v rovnováze s ohledem na všechny jiné aspekty mysli po té, co byl učiněn počáteční závazek, že se to bude dělat a skutečně se i tak na chvíli činilo. Fyzické smilství označuje, že se odmítlo přijetí jakéhokoliv jiného zdroje života než pouze fyzického a odmítnutí toho, že existuje něco jiného než pouze přírodní úroveň stvoření. Též znamená odmítnutí potřeby zrovnovážnění všech aspektů vlastního života.

Sexuální cizoložství znamená počátečně přiznat fakt, že sexualita je všeobsáhlý nástroj sdílení, vzájemného prospěchu, obecného blaha, společného požitku, potěšení a radosti, jakožto i pramen pro získání většího poznání Pána Ježíše Krista, jiných a sama sebe - avšak při pozdějším aplikování tohoto faktu užívat sexuality pro docela sobecké důvody a manipulování, užívání, využívání a zneužívání jiných. Toto je nejhorší forma cizoložství. Sexuální smilství znamená popření existence jakéhokoliv jiného aspektu než pouze fyzického a žádný ohled na sexuální potřeby jiných, než na svou vlastní rozkoš, své tělesné uspokojení a naplnění.

Jak vidíte podle tohoto pojímání sexuálního cizoložství a smilství, není tento akt omezen na vztahy jiných než manželských partnerů, a že vztah mezi manželi může být také cizoložným a smilným, přistupuje-li se ke styku s nedobrými úmysly, nevhodnými motivacemi a nepravými důvody.

Sociální cizoložství znamená předstírání, že někdo žije, vydává se ze sebe, koná všemožné činy, pracovní výkony a projevy v zájmu všech (a ví, že tak tomu má být),

avšak ve skutečnosti to dělá vše kvůli sobě, užívaje společnost pro své vlastní sobecké cíle na místo toho, aby služba společnosti byla cílem všeobecného blaha. Sociální smilství značí, že se společnost bere jako služebník v zájmu vlastních potřeb bez jakéhokoliv ohledu na potřeby společnosti.

Morální cizoložství je něco myslet, cítit a věřit a zároveň říkat, vyjadřovat se a jednat zcela opačně; vědět, že je to špatné, avšak stejně to činit. Morální smilství znamená přijmout tento způsob života jako jedině možný a vhodný, provádět ho s veškerou vehemencí a nebrat v úvahu jiné možnosti.

Ekologickým cizoložstvím je považovat počátečně vlastní životní prostředí za odraz sentientní mysli a z té pozice pečovat o vlastní prostředí v souladu s principy vyvážení a ekologie, ale zároveň užívat vlastní prostředí způsobem ničivým, bezohledným a sobeckým, věda, že tak činit je špatné. Ekologické smilství znamená odmítat jakýkoliv ohled na vlastní prostředí a užívat, využívat a zneužívat jej nevybíravě jako pramene pro vlastní cíle bez ohledu na jeho ekologii a potřeby vyváženosti.

V hlubším smyslu všech těchto aspektů cizoložství být cizoložným značí vědět, že něco je správné a pravdivé, ba i zevně to podporovat, ale přitom bažit a záměrně činit, co je opakem té znalosti a pravdy. Naproti tomu v hlubším smyslu všech aspektů smilství být smilným značí provádět věci úmyslně jen ve vlastním zájmu, aniž by se bral v úvahu kdokoliv jiný nebo aby se uvážily jiné úrovně reality než to, co se myslí, že je realita. Klíčovým slovem zde je ‚úmyslně'. Činit něco naschvál, ať je to s pozitivním či negativním úmyslem, určuje stupeň cizoložství a smilství jak v jednoduchých, tak i v složitých aktech.

Jednou ze záhad sexuality obecně je její přímý vztah k hybné síle života i to, že je nástrojem pro vytváření životních forem. Kvůli této záhadě je sexualita přímým účastníkem při nadělování těchto životních forem jejich obsahem, významem, účelem, projevováním, zpřítomňováním a uskutečňováním. Tato role sexuality činí ji jedním z nejmocnějších nástrojů vlivu na formaci rozličných životních stylů a modalit vztahů, jaké existují ve stvoření, v zóně vymístění i na planetě Nula.

Pro tuto osudově závažnou roli není nahodilé, že se sexualita stala pseudotvůrcům terčem jejich největšího genetického pozměňování, zmrzačování, zprzňování a zfalšování jejího významu, účelu, uplatňování a praktikování. Trvalo jim nejdéle, než přišli na typ sexuality, která by byla nejen co nejvíce vzdálena čemukoliv, co by se považovalo za pravou sexualitu pozitivního stavu stvoření, ale také aby byla jakoby sankciována Bohem, jako jedině možná modalita pro praktikování ve jsoucnu a bytí.

Takže se pseudotvůrcům podařilo zfabrikovat typickou lidskou sexualitu, jaká nemá nic, nebo jenom velice málo společného s tím, jak se pojímá, chápe, sdílí, praktikuje a projevuje sexualita kdekoliv jinde ve stvoření a jeho multivesmírech. V tomto ohledu se může říci, že lidská sexualita je výtažek nepřirozenosti, abnormálnosti, perverze, zmrzačení, nemožnosti a smíšeniny elementů co nejrozpornějších a nejnesmiřitelnějších kvalit. Aby se zopakovalo: lidská sexualita je něco zcela nemožného, co se učinilo možným nepřirozenou, násilnou kombinací prvků, nemajících mezi sebou nic společného a držených ve své formaci speciálním typem

duchovní, korespondenční, magické a genetické vazby, jakou lidská mysl ani zdaleka nemůže pochopit.

Je nutno chápat, že jedna ze záhad sexuality se může nalézt ve faktu, že sexualita je bránou, kterou vchází pravý život do svých forem a nositelů. Ten, kdo má klíč od té brány, může mít největší vliv na to, jak život v této formě nebo v tom nositeli bude naplňován. Kdyby pseudotvůrci nechali sexuální strukturu pozitivního stavu nedotčenou, byli by ve svém úsilí zcela selhali, neboť sexualita je vodičem životních energií a jejich veškerého obsahu způsobem co nejtajemnějším a záhadným. Do svých nositelů uvede vše, co do ní bylo vloženo. V pozitivní konotaci sexuality, přicházející od Pána Ježíše Krista, je tato vodičem všech náležitých životních idejí a jejich pravého duchovního pramene, čímž činí ten život pravdivým, pravým a jsoucím naživu. Z tohoto důvodu se nic nemůže učinit ve věci změny takového života, ledaže jeho vodič bude podroben úplné změně struktury a bude napojen na pramen jiný, než je Pán Ježíš Kristus a Jeho/Její pravé duchovní principy.

Takže se pseudotvůrci pustili do rozsáhlého experimentování se sexualitou, jež trvalo mnoho milionů let, až posléze přišli na nejpříznivější kombinaci, jež se odrazila v tom, co je vám známo jako lidská sexualita. Do té doby nic podobného neexistovalo ani nebylo počato.

Hlavním účelem pro fabrikování lidské sexuality bylo odpojit ji od jejího pravého duchovního zdroje - Pána Ježíše Krista, a tak jí zabránit, aby přiváděla pravý život, a napojit ji na neduchovní zdroj, ze kterého by přiváděla nanejvýš nepřirozený, zprzněný, zvrácený, zfalšovaný a nemožný život - lidský život. Docílit něco takového bylo nejtěžším úkolem a mnoho nezdarů potkalo pseudotvůrce v jejich experimentování v tomto ohledu. Problémem je to, že sexualita je integrálně spojena s pravým životem a s jeho bytím naživu. Jakýkoliv pokus přerušit spojení s jejím pramenem končí téměř okamžitě smrtí.

Co se mělo učinit, bylo to, aby se přišlo na nějakou neobyčejnou kombinaci protichůdných sil, spojených dohromady takovým způsobem, aby se předstíralo, že jsou vskutku naživu a živoucí, a napojit ji téměř ihned na sexualitu, zatímco se tato současně odpojuje od pravého zdroje života. Předstíraný život měl být téměř totožný se svým originálem, aby tak sexualita byla donucena stát se vodičem této nové formy neobyčejného a nemožného ‚života'.

Ve skutečnosti došlo zde k tomu, že pravá sexualita, jak se pojímá a praktikuje v pozitivním stavu všemi lidmi, byla nahrazena či obklopena předstíranou - zfabrikovanou z různých prvků, vzatých z pravého sentientního života. Tato padělaná sexualita čili pseudosexualita se stala vodičem lidského života, uklohněného z idejí, vyzařovaných z negativního stavu pekel.

Úplné odstranění pravé sexuality z jakéhokoliv druhu života, včetně života lidského, není možné, protože jsouc vodičem pravého života, sexualita funguje jako elektrické vedení, které vede elektřinu - v tomto případě pravý život. Takže bez toho vedení by žádná elektřina nepřicházela. (Je zde tajemství souvztažnosti mezi rolí sexuality a fyzickým fenoménem elektrické a magnetické síly. Co se týká této skutečnosti, fyzické

fenomény elektrické a magnetické síly jsou vlastně nanejvýš přímou souvztažností této role sexuality v jakémkoliv smyslu. Ve skutečnosti by takové fenomény nemohly existovat nebo se projevit v přírodě, kdyby tato duchovní realita sexuality a její role neměla své místo v jsoucnu a bytí.) Avšak toto vedení lze odvést, izolovat a skrýt a předělat jeho strukturu tak, aby mohlo vést pouze velice omezené množství toho života, postačující právě jen k tomu, aby udržoval zdánlivost života v jakékoliv životní formě. Zároveň je možné použít zbytku potencionálů toho vedení tím, že se napojí na nějaký jiný pramen pa-života, nutíce jej k tomu, aby byl vodičem této neobyčejné a nemožné smíšeniny všeho, co jen vás napadne do toho vložit.

A takto byla lidská sexualita zfabrikována. Proces a prostředky, jakými došlo k té fabrikaci, jsou tak složité a zamotané, že lidská mysl nemá žádné korespondující představy, pojmy, obrazy a slova, které by mohly pomoci k pochopení a uhádnutí, jak to vše bylo vykonáno. Byla by to marná práce snažit se o to, abyste aspoň matně něco pochopili.

Současně - v procesu této fabrikace - byla vštípena do lidské mysli vrozená představa o tom, že lidská sexualita a to, jak se jí rozumí, jak se praktikuje a jaký má mandát od různých duchovních, náboženských, morálních, sociálních a právních zákonů, je něčím jedině možným, správným a zbožným. Tím, že tato idea je geneticky zakořeněna v lidské mysli i v lidském těle, je téměř nemožné pro lidské tvory mít o sexualitě jiné ponětí. Není divu, Petře, že mnozí lidští tvorové i někteří z Tvých bývalých ‚přátel' se odvrátili od Nového zjevení díky jeho revolučnímu učení o sexualitě.

Co pseudotvůrci v tomto ohledu docílili, bylo to, že do lidského životního systému vnesli propracované pocity viny, hanby, trapnosti, hnusu a odporu vůči jakékoliv jiné modalitě pohlavního života. Takže pro většinu lidských tvorů myslet či toužit po nějaké jiné modalitě sexuálního života vede k vyvolání těchto nepříznivých pocitů, které jim způsobují nesčetné sexuální a jiné duchovní, mentální a fyzické problémy, nevedoucí k ničemu jinému než k sexuálním perverzím, pohlavním chorobám, syndromu získané imunní nedostatečnosti (AIDS), k utrpení a veškeré bídě.

Na neštěstí tento bídný důsledek jen posiluje tradiční lidské pojímání sexuality, které vám říká, že kdyby se žilo v pohlavním životě tak, jak to schvalují všechny lidské zákony a společenská očekávání a tradice, neskončilo by se v takové bídě, ať se projevuje v jakékoliv formě.

Takže v zásadě lidští tvorové mají málo na vybranou, pokud žijí v lidském životě, než praktikovat svou sexualitu tak, jak byla schválená jejich různými zákony. A přece - jak bylo řečeno shora - v pojetí a praktikování lidské sexuality není v struktuře, obsahu, pojímání a praktikách lidské sexuality nic vpravdě normálního, zdravého, náležitého, morálního, duchovního, zákonného a čehokoli jiného. Nejhlavnějším důvodem pro to je, že je napojena na nepravý zdroj 95 procenty své celkové kapacity. Pouze méně než jejích pět procent je napojeno na pravý zdroj.

Avšak aby se zajistilo, že to minimální spojení lidské sexuality s pravým zdrojem neovlivní jeho lidskou orientaci v pozitivním smyslu, bylo pojímání a ponětí toho zdroje nehorázně zprzněno, zfalšováno, překrouceno a zmrzačeno v takovém rozsahu,

že se nepodobá žádným způsobem své původní identitě. Takto bylo prospívání lidské sexuality bezpečně zajištěno do nekonečna.

Ve chvíli, kdy píšeš tato slova, Petře, prožíváš slabé proudění pocitu mrzutosti, neochoty a zhnusení, což ti chce říci, že to, co jsi právě napsal, musí být naprostý nesmysl, fabrikace tvé vlastní představivosti nebo nějaké podivné vnuknutí ze strany jakéhosi negativního ducha či démona. Tento tvůj zážitek, Petře, jen dokazuje fakt, který se zde probírá ve věci lidské sexuality. Být nadělen typickou lidskou sexualitou, znamená být také nadělen geneticky zakódovanými pocity hnusu, viny a odporu vůči všemu, co se staví proti lidskému pojímání sexuality. Ale prosím, aby ses naladil na těch méně než pět procent napojenosti lidské sexuality na Dárce života. Tvá duchovní intuice z té oblasti ti říká něco docela jiného. Existuje ohromná afinita a vnitřní jistota ve všem, co se zde předkládá. Naslouchej té niterné intuici - ‚slabounkému tichému hlasu nitra' a nevěnuj pozornost těm vnucujícím se negativním pocitům v této věci.

Při pohledu na tato fakta, jaké jsou tedy fundamentální rozdíly mezi sexualitou obecně a lidskou sexualitou zvlášť?

Některé odlišnosti lze formulovat a vytyčit. Jiné jsou takového rázu, že nemohou být pochopeny omezeným lidským rozumem. Jeden z hlavních rozdílů se najde ve shora uvedeném faktu, že lidská sexualita ve více než 95 procentech je napojena na nepravý zdroj života. Proto v převládající většině situací přivádí a sděluje lidské mysli špatné ideje, vjemy, chápání a zkušenosti života ve všech jeho aspektech. Takže toto blokuje v lidském vědomí pravou realitu jsoucna a bytí na všech jeho úrovních. Kvůli této situaci nemají lidští tvorové žádnou představu o tom, co je vlastně život a sexualita. Tím, že jsou izolováni a separováni od všech ostatních bytostí ve stvoření a v zóně vymístění, nemohou zkušenostně porovnat se všemi jinými svůj život a sexualitu, jak je sami chápou, pojímají a praktikují. Nemajíce žádnou znalost o nikom a ničem jiném ve jsoucnu a bytí, lidští tvorové mají tendenci učinit závěr, že není možné žádné pojímání, chápání a praktikování sexuality.

Naproti tomu v pravé realitě sexuálního života všech sentientních entit pozitivního stavu je sexualita spojena s pravým zdrojem skutečného života - Pánem Ježíšem Kristem a se všemi Jeho/Jejími duchovními principy. Kvůli této spojitosti jim jejich sexualita přivádí a sděluje jenom správné a ryzí ideje o životě a všech záležitostech prožívání a praktikování jejich sexuality za tím účelem, jaký byl ustanoven a sdělen Pánem Ježíšem Kristem.

Další hlavní a fundamentální rozdíl je v tom, že lidská sexualita je zcela a úplně externalizována a naplněna tělesností. Má velmi málo duchovního spoluoznačení a jen velmi zatemnělé spoluoznačení duševní ve formě vágního pocitu naplnění a uspokojení. Kvůli tomuto postavení lidské sexuality nikdy nemůžete během pohlavního styku dojít k opravdové, všeobsažné vzájemnosti mezi mužem a ženou. Fakticky jsou uzamčeni ve své vlastní zkušenostní modalitě, jež se nemůže sdílet jinak než zevním pozorování či vokálními projevy, které doprovázejí takový styk.

Avšak vyložení těchto vokálních projevů a zevního pozorování je velice ubohým faktorem sdílení niterných prožitků v tomto procesu, neboť slova a tělesný výraz

mohou se buď předstírat, anebo nejsou s to přivádět k opravdovému stavu a procesu té zkušenosti. Takže lidští tvorové si nikdy nemohou být jisti tím, co jejich sexuální partner skutečně prožívá v průběhu sexuálního spojení. A nejen to, ale jsou velice často zmateni i ohledně svých vlastních osobních či soukromých prožitků, takže často skončí s pocity prázdnoty, ponížení a deprese.

Jako klinický psycholog, Petře, víš až příliš dobře, jak mnoho lidských žen je ošizeno o pravou zkušenost dokonce svého vlastního orgasmu. A co říkat o lidských mužích, co jsou frustrováni možností impotence a předčasné ejakulace? A mnoho jiných takových problémů, které souží lidské tvory a které jim nedovolují prožívat lidskou sexualitu dokonce v rámci jejich vlastní nesmírné omezenosti. Toť výsledek zvnějškovatění a příklonu k tělesnosti u lidské sexuality.

Struktura lidské sexuality je těsně spjatá s její anatomickou strukturou. Lidské pohlavní orgány byly úmyslně umístěny v nejnešikovnější a nejméně pohodlné pozici, ve které je uměním udržet sexuální spojení na delší dobu bez svalových křečí či tělesné bolesti či bez nějakých jiných nepříjemných tělesných symptomů, které komplikují zkušenost opravdové radosti při pohlavním styku. Jedinec musí být velmi vynalézavý, aby získal znalost a zkusil nové sexuální pozice a způsoby styku, chce-li plně utilizovat *lidské* potenciály své sexuality.

U lidského muže schopnost angažovat se v sexuálním spojení závisí jedině na *dosažení* a pak udržení dostatečně dlouho trvající erekce jeho penisu. Kvůli všemožným předsudkům, předpojatostem, pověrám i jiným duchovním, duševním i tělesným problémům není tento počinek vždy možný. Příliš mnoho zevních i vnitřních faktorů může nepříznivě ovlivnit tuto schopnost. Je zde tedy závislost na příliš velkém množství jiných činitelů, které jsou zdánlivě nad síly jakéhokoliv lidského muže. A když – vůbec-li - se erekce docílí a udrží po dostatečně dlouhou dobu, kolik lidských mužů je s to mít další erekci ihned po ejakulaci?

Sexuální cyklus lidského muže a lidské ženy nikdy není náležitě sladěn. Muži docházejí k orgasmu rychleji než ženy. Není snadno pro ně docílit simultánního orgasmu stejné intenzity v průběhu pohlavního spojení. Některé lidské ženy jsou schopny prožít mnohonásobné orgasmy, některé vůbec žádné. Kolik lidských mužů je schopno prožít mnohočetné orgasmy? Ne příliš mnoho, jsou-li vůbec nějaké.

Největším frustrujícím činitelem lidské sexuality je to, že i když je tato nejintimnějším prostředkem daným lidským tvorům k tomu, aby mohli zažít blízkost jiné osoby, nedovoluje nikdy vzájemná pohlavní zkušenost pronikat do partnerových myšlenek, pocitů, emocí, stavů a procesů ve smyslu prožití jedinečné konfigurace partnerovy osobnosti. Dokonce i při takovém intimním vzájemném sdílení - třebas primárně fyzickém - zůstávají si jeden druhému hádankou. Bez ohledu na to, jak často se věnují sexuálnímu spojení, nehledě na to, jak dlouho se navzájem znají, přesto vždy něco velmi důležitého zůstane pro oba navzájem skryto. Důvodem pro tuto situaci s lidskou sexualitou je to, že je odpojena od svého pravého duchovního a duševního pramene. Nedostatek této osudově závažné a životně důležité napojenosti je neustále přítomen v průběhu pohlavního styku i po něm, ač většina lidských tvorů není schopna hmatatelně ukázat, co tak bolestně postrádají.

Nikdo neví, či jen velmi málo lidských tvorů ví, že přerušení tohoto spojení je hlavní příčinou všech tragédií lidské sexuality. Pomocí prapodivné struktury a prazvláštního duchovního, duševního a tělesného pozměnění stala se lidská sexualita nástrojem negativního stavu k tomu, aby udržovala lidské tvory v zaslepenosti a činila je neschopnými prožívat všeobsáhlost sdílení se s kýmkoliv jiným. Toto všeobsáhlé vzájemné sdílení by jim mohlo umožnit objev povahy pozitivního stavu, který má své kořeny v takovém sdílení - a otočit se zády k negativnímu stavu. Toť důvod, proč lidská sexualita byla uzpůsobena tak, jak je.

Jinou hrubou omezeností lidského těla ve vztahu k sexualitě je to, že pocitové a senzorické schopnosti lidských tvorů jsou nesmírně úzké co do pole působnosti a frekvence. Svými tělesnými orgány jsou lidští tvorové s to vnímat a pociťovat pouze v krajně omezeném rozsahu, jsouce připraveni o možnost percepce jakýchkoliv jiných frekvencí pod nebo nad tím rozmezím. A nejen to: jejich smyslové fyzické orgány neodrážejí správně skutečnost toho, co vnímají.

Takže máte zde dva omezující faktory: První je v tom, že mnohé bohaté zkušenosti se lidským tvorům vyhýbají kvůli jejich neschopnosti vnímat a prožít věci, jež jsou mimo dostupný rozsah a danou frekvenci. Druhý se týká toho, že to, co je v tom rozmezí a co má tu frekvenci jejich percepce a zkušenosti, neodráží pravou realitu vnímaného jevu. Jinými slovy to, co vnímají jako skutečnost, není vpravdě skutečnost, ale buď zkreslená realita, anebo něco docela falešného. Z toho důvodu ať se prožívá lidskými tvory cokoliv během sexuálního spojení, jakožto i v průběhu čehokoliv jiného, je buď zkreslené, nebo falešné, či mimo rozsah a frekvenci jejich smyslových percepčních schopností.

Dobrým příkladem pro tuto situaci je to, že každá sentientní entita, jakožto i vše živé včetně lidských tvorů, zvířat, rostlin atd. vyzařuje nepřetržitě jedinečnou sféru, specifickou pro jejich povahu, ve formě vln, energií, barev, světel, vůní a čeho všeho. Tato sféra je odrazem a obsahem všech kategorií, atributů, rysů a vzorů unikátní struktury a dynamiky každého jedince a individualizované životní formy. Žádný z lidských tvorů nebo jen mizivé množství z nich, a to krajně omezeně, může vnímat tyto sféry, které nesprávně nazývají aurami. Avšak ti, co jsou schopni poněkud vnímat tyto tak zvané aury, nejsou s to dedukovat něco zvláštního o povaze jejich emanátorů, vyjma velmi obecných a nepřesných pojmů.

Jak vidíte z toho všeho, jsou lidské percepční a senzorické schopnosti enormně omezené a jednostranné, poskytující jim ve většině případů nesprávné či falešné vjemy o realitě a vnímání jeden druhého. Když se všechny tyto faktory vezmou v úvahu, pak jaký druh sexuálních vztahů, ba vlastně jakýchkoliv vztahů, se může lidskými tvory docílit? Velice omezený, převrácený, nenaplněný, neuspokojivý a po většině prázdný a bez jakéhokoliv významu. Tím, že nemají možnost jiného zkušenostního porovnání s ničím jiným, než co je jejich vlastní, nemají lidští tvorové fakticky žádnou zkušenost opravdové sexuality, ba ani žádnou jinou zkušenost. Jejich vztahy jsou zcestné, nereálné. (Ty bys, Petře, řekl, že ‚zapáchají'.)

Naproti tomu je duchovní, duševní, tělesná a anatomická struktura sexuality v pozitivním stavu docela odlišná ve srovnání s lidskou pohlavností. Sexualita ve své

pravé konotaci je prožívána, předkládána a sdílena simultánně a synchronně duchem, duší i tělem v jednotě, harmonii a jednotnosti své funkce. Niterné, vnitřní a zevnější aspekty sexuality působí dojmem a jsou vyjádřeny jako jedna, nerozlučně prožívaná zkušenost.

Pohlavní orgány sentientních entit pozitivního stavu jsou vytvořeny a umístěny tak, aby poskytovaly plnost obsahu a kvality jedinečnosti jedincovy duchovnosti, duševnosti a tělesnosti. Takže pravé sexuální spojení nikdy není omezeno jenom na vnější zkušenost vagíny s penisem v sobě a penisu ve vagíně.

Ačkoliv sentientní entity pozitivního stavu mají pohlavní orgány s fyzickými komponentami, jež odpovídají souvztažně s lidským sexuálním orgánům, je jejich struktura, funkce, účel a začlenění v rámci celku sentientního systému docela jiného druhu. Především jsou tyto orgány vždy ve stavu připravenosti pro sdílení za jakýchkoliv podmínek. Jejich funkce a schopnosti jsou zcela kontrolovány sentientní vědomou myslí (nemají žádnou nevědomou mysl!). Jak muži, tak i ženy jsou schopny prožívat mnohočetné orgasmy stejnou měrou.

Průběh sexuálního spojení v pozitivním stavu může být pojímán takto:

Každá sentientní entita vyzáří naprosto jedinečnou viditelnou sféru, v níž jsou plně obsaženy a odrážejí se jedinečné kvality duchovní, duševní a tělesné povahy její osobnosti. Tato sféra je nabita sexuální energií, která přenáší tyto jedinečné kvality komukoliv, kdo se vyskytuje nablízku zmíněnému individuu a kdo se otevře tomuto sdílení.

Jsou dva rozličné aspekty, vyzařované z této sféry. Jeden je sexuální, otevřený a vnímatelný pouze osobě opačného pohlaví - od muže k ženě a od ženy k muži. Druhý je obecný, otevřený a vnímatelný kýmkoliv. Tyto dva aspekty mají různou funkci, ale oba jsou používány za účelem sdílení jedincových jedinečných charakteristik na různé úrovni života. Sexuální aspekt je nejvíce jedinečný v tom smyslu, že není žádným duplikátem téže struktury a obsahu. Má v sobě velmi zvláštní rys, včleněný do něj Pánem Ježíšem Kristem za tím účelem, aby se prožíval soukromý, intimní a osobní vztah k Němu/Ní a k feminitě a maskulinitě obecně.

Než dojde k pohlavnímu spojení, je k případnému sexuálnímu partnerovi vyslán vnímatelný signál. Setká-li se ten signál s příznivou odezvou, vrátí se k vysílateli, naplněn jedinečnou a neobyčejně přitažlivou a vzrušující vůní a v neobyčejném duchovním, duševním a tělesném naladění. V případě nepříznivé odezvy se navrátí signál zpět ke svému vysílateli, přinášeje zvěst o vděčnosti a ocenění toho, že byla poskytnuta možnost účastnit se té jedinečné zkušenosti, pro kterou přijímatel v té chvíli nabyl připraven. Jak muž, tak i žena jsou si rovni v tom, že jsou jak stranou vysílací, tak i přijímací.

V průběhu sexuálního spojení se vyšle a obklopí přijímatele jedinečná sexuální sféra, obsahující unikátní rysy jedincovy maskulity či fenimity, jakožto i všechny jedincovy osobnosti ve všech jejích duchovních, duševních a tělesných aspektech ve vyrovnané míře a vybalancovaně. Pak se přijímatel stává zároveň i vysílatelem, jenž obklopí svou

vlastní jedinečnou sexuální sféru vysílatele, který se také stane přijímatelem. V průběhu tohoto obklopení a úplného prostoupení navzájem splynou a rovnou měrou si vymění celý obsah svých osobností, všechny své unikátní sexuální charakteristiky, jakožto i své duchovní, duševní a tělesné stavy. V průběhu té výměny dojde k několika věcem:

1. Každý účastník získává jedinečnou zkušenost o tom, jaká druhá osoba je a jak funguje. Pamatujte si, prosím, že každá osoba je nekonečně a věčně jiná. Nejsou možné dvě stejné zkušenosti dokonce ani u téže osoby, jste-li s ní v pohlavním styku. Vždy se zažívá něco nového a odlišného.

2. Jedna osoba prožívá druhou osobu v sobě a zároveň i sama sebe v té osobě.

3. Jedna osoba prožívá sebe v jiné osobě a zároveň v samé sobě s neobyčejnou intenzitou a jasností.

4. Jedna osoba prožívá, jak ji druhá osoba prožívá v sobě.

5. Jedinečná zkušenost jednoho druhým ve stavu splynutí (nic podobného nikdy dříve neexistovalo).

6. Neobyčejná zkušenost jedinečné přítomnosti Pána Ježíše Krista v nitru té osoby a ve vlastním nitru, výměna a splynutí toho prožitku.

7. Úplně nová a jedinečná zkušenost aspektu života, jaký se nikdy dříve nevyskytoval v žádné modalitě zkušenosti.

V průběhu této mnohočetné zkušenostní modality, kdy všechny aspekty té modality se vzájemně obmění a splynou, uskuteční se duchovní, duševní a fyzická přítomnost Pána Ježíše Krista, přinášející tímto způsobem zcela novou zkušenost plnou rozkoše, nanejvýš blaženou a nanejvýš neobyčejnou, jež vyvrcholí v úžasném duchovním, duševním a tělesném orgasmu.

V průběhu toho orgasmu dojde k dvěma důležitým věcem;

1. Je odhalen a prožíván úplně nový, tímto neznámý aspekt Přirozenosti Pána Ježíše Krista, přirozenosti vysílatele a přijímatele a obráceně (nyní tedy víte, proč v dřívější porci Nového zjevení byla sexualita pojata jako jeden z nejdůležitějších nástrojů pro získání větší, hlubší a důslednější znalosti, pochopení a lásky vůči Pánu Ježíši Kristu, jiným a samému sobě).

2. Zrodí se úplně nová, dosud nepřístupná a nemyslitelná idea, jíž Pán Ježíš Kristus ihned nadělí nový individuální sentientní život, aby se stala svéprávnou, jedinečnou, svobodnou a nezávislou sentientní entitou.

Tím, že jde o jedinečnou zkušenost, pak aby bylo možno získat nekonečné množství rozličných jedinečných prožitků pro obohacení a zvelebení vlastního života a pro radost, slast, rozkoš a jejich výměnu, jakožto i pro získání větší vědomosti, porozumění

a lásky vůči Pánu Ježíši Kristu, vůči jiným a samému sobě, taková zkušenost se nikdy nemůže omezit pouze na jednu osobu.

Nicméně tato situace nevylučuje možnost něčí volby být v duchovním manželství s jednou osobou na věčnost. Ale takové duchovní manželství nemá co činit s nějakou výhradností, majetnickým ovládáním, žárlivostí a jinými negativními jevy, tak názorně viditelnými v lidských manželstvích. Opravdové duchovní manželství již pro svůj vlastní růst, svou progresi a své vylepšování nejen že podporuje takovou nekonečnou rozmanitost sexuálních prožitků s jinými jedinci opačného pohlaví, nýbrž je požaduje jako něco integrálně potřebného pro udržování takového manželství.

Toto sdělení o sexualitě a duchovním manželství je mnohými čtenáři této knihy, jakožto i předešlých knih zprostředkovatele tohoto přenosu přijímáno s velkými potížemi a působí až to, že jej úplně zavrhují a odvracejí se od Nového zjevení. A přece - při pohledu na výše uvedená fakta - je jen logické usoudit, že jinak se věci mít nemohou.

Avšak inherentně a geneticky je v lidských tvorech zakořeněna neochota, ba averze vůči tomuto pojímání sexuality, což činí téměř nemožným, aby spatřili tuto překrásnou logičnost. Aby se znovu zopakovalo, každý, kdo čte tuto kapitolu, má Bohem darované právo a výsadu přijmout či odvrhnout, co je zde o této věci zjeveno. Nikdo není nucen čemukoliv věřit. Když někdo nemůže vidět logičnost této situace a tohoto uspořádání, pak se nebude moci přesvědčit ani žádnými jinými důvody.

Avšak jsou ještě jiné záhady o sexualitě, které je třeba odhalit. Budou zjeveny v následujících bodech:

1. Vezme-li se do úvahy fakt, že hlavní obecnou rolí sexuality je být vodičem života od jejího ryzího pramene k jeho rozličným formám - tedy sdělovat všechny náležité, správné a pravdivé ideje života - pak pro věčné přežití všech sentientních entit jako nejdůležitějších nositelů života je osudově nejzávažnějším faktorem v tomto ohledu plně explicitně i implicitně poznat, chápat a používat podstatu sexuality.

Jsouc vodičem či vnášečem života do svých nositelů, odráží sexualita strukturu pravého života. Ve své původní struktuře má sexualita tři hlavní aspekty, které odpovídají souvztažně třem hlavním aspektům sentientní mysli. Tedy sexualita sestává z nejniternějšího duchovního aspektu, intermediálního čili duševního aspektu a zevního čili fyzického aspektu. Tyto aspekty sexuálnosti jsou diskrétními vůči sobě navzájem a spojitými uvnitř sebe. V povšechnosti své struktury fungují jako jeden integrovaný faktor.

Funkcí nejniternějšího duchovního aspektu sexuality je nepřetržitě vést náležité duchovní ideje života k jeho nositelům. Jak víte, ustanovují tyto ideje bytí naživu jakéhokoliv nositele života. Jedinec žije a je živoucím proto, že má neustálý přísun vhodných duchovních idejí života. V tomto je ústřední pozice sexuality vzhledem k ústřední pozici Nejniternější duchovní mysli, jež užívá sexualitu jako prostředek pro emanaci životního podpůrného systému pro všechny ostatní aspekty jakékoliv sentientní mysli.

Funkcí intermediálního čili duševního aspektu sexuality je být vodičem náležitého ponětí transformace všech duchovních idejí života do duševních procesů čili mentace jakékoliv sentientní mysli. Takto tento aspekt pohlavnosti poskytuje vhodné a správné ovzduší a taky základnu, v níž a na níž se formuje zdravá mentalita, souladná s duchovním stavem, a která se následně projevuje v takových procesech jako je myšlení, cítění, chtění jakožto i všechny jiné duševní pochody. Vnitřní sentientní mysl užívá sexualitu jako prostředku pro emanaci procesů své duševnosti všem jiným aspektům jakékoliv jiné sentientní mysli. Bez přenášení těchto procesů byla by sentientní mysl odpojena od vnímání své vlastní duševnosti.

Funkcí zevnějšího čili fyzického aspektu sexuality je být nepřetržitě vodičem náležitých a vhodných idejí forem činů, chování, postojů, motivace a zevní podoby jakékoliv sentientní mysli. Tento aspekt sexuality dává sentientní mysli ponětí toho, jak se kdo stává tím, čím vskutku je ve svém vlastním zevnějším, zevním projevování se a v konkrétní životní zkušenosti prostřednictvím způsobu chování, vztahovosti a schopnosti vnímat a oceňovat přírodní aspekt projevu života.

V povšechnosti těchto aspektů funguje sexualita jako vodič náležitých idejí sjednocujících principů na všech úrovních, stupních a ve všech sférách života a sentientní mysli. Tato role sexuality vytváří jednu z největších záhad jejího fungování.

Z této role sexuality můžete nyní vidět, proč byla hlavním terčem genetických změn ze strany pseudotvůrců. Kdyby nebyli bývali s to odklonit sexualitu od vedení náležitých životních idejí všem třem jeho aspektům, pseudotvůrci by nikdy nebyli uspěli s aktivováním negativního stavu. Může se s jistotou říci, že převážná část jejich experimentací v tomto ohledu se týkala pozměňování sexuality.

V průběhu fabrikace lidských tvorů a lidského života vytvořili pseudotvůrci nejdříve pseudoniternou mysl, na niž napojili nejniternější duchovní aspekt sexuality. Za druhé, po té, co vybudovali pseudovnitřní mysl, napojili do ní intermediální čili duševní aspekt sexuality. A za třetí, napojili zevní čili fyzický aspekt sexuality na pseudovnější mysl, kterou vytvořili za tím účelem. Aby mohli sexualitu zaopatřit podpůrným životním systémem, vybudovali pseudotvůrci ze speciálních duchovních, duševních a tělesných genetických materiálů pobočnou linku, kterou napojili sexualitu na ten infinitesimálně malinký otvůrek z Nejniternější duchovní mysli, z pravé vnitřní mysli a z pravé vnější mysli. Tato vedlejší linka byla sestrojena velmi pečlivě v tom ohledu, aby sexualitu napájela pouze omezeným množstvím životních energií, poskytujíc jí podpůrný životní systém, ale nic jiného. Nemůže být vodičem vhodných a správných idejí duchovnosti, duševnosti a tělesnosti, a tedy ani opravdového života.

Tím, že nemá přímé spojení a možnost zkušenosti s pravým životem na žádné jeho úrovni, lidský život a lidská sexualita jsou mimo jakékoliv percepce, jakéhokoliv poznání a ponětí toho, co vlastně je život a sexualita. Na místo toho jsou neustále ‚krmeni' - pomocí své sexuality - špatnými, zvrácenými a zfalšovanými ideami, zrozenými v pseudoniterné, pseudovnitřní a pseudovnější mysli, a pak dopravovanými na všechny úrovně jejich vlastního života. Zároveň však jsou lidští tvorové nepřetržitě napájeni - prostředky nesprávně napojené sexuality - jednou zvláštní ideou, jež jim říká pomocí všech způsobů vnímání, přijímání, dojmů a vyjadřování, že jejich život a

způsob pojímání a praktikování sexuality je správný a jedině možný a že jakýkoliv jiný způsob a ráz prožívání jejich života a pohlavnosti není slučitelný s žádným životem. K této představě se přidává pocit viny, hanby a trapnosti, napadne-li někoho chtít, přát si a zatoužit prožívat život a pohlavnost nějak jinak, než vyžaduje přikazující praxe. Tímto devastujícím uspořádáním je pokračování lidského života a jeho pohlavnosti zajištěno do nekonečna přesně tak, jak je.

2. Z výše uvedeného pojímání sexuality může se vydedukovat další její záhada.

Je zřejmé, že funkce a role sexuality se nemůže omezit jen na to, čemu lidé říkají ‚milování se'. Milovat se, čili být účasten v pohlavním styku je expresivním a impresivním modem sexuálnosti na všech jejích třech úrovních. V tomto ohledu je nutno rozeznat dva faktory: 1. Sexualitu jako takovou; a 2. sexuální styk. Tito dva činitelé, byť mezi sebou spojení a vzájemně na sobě závislí, mají zřetelně odlišné funkce. Obecně je sexualita vodičem všech aspektů života z jeho původního zdroje - Pána Ježíše Krista k rozmanitým nositelům života. Proces přijímání života prožívá prostřednictvím svého sexuálního vodiče každý jeho nositel jako radostnou událost. Jím a skrze něj dochází k přímému spojení s vlastním Zdrojem - s Pánem Ježíšem Kristem. Přes něj a s jeho pomocí se navazuje nejintimnější soukromý a osobní vztah s Pánem Ježíšem Kristem. Jím a skrze něj žijete a jste naživu.

Tyto faktory vám umožňují prožívání sama sebe jako jedinečnou, žijící, fungující, aktivní a nezávislou entitu. Taková zkušenost vytváří nanejvýš rozkošný a radostný stav, jakého vůbec možno dosáhnout. Je nejohromnější věcí ze všech žít a být naživu. Pocity tohoto druhu vzbuzují v každé sentientní entitě stav orgasmického vzrušení, radosti a štěstí, který se prožívá na všech úrovních její mysli - duchovní, duševní i tělesné.

Toto je tedy sexualita. Takto se pravá sexualita definuje.

Naproti tomu pohlavní styk je procesem sdílení těch slastných, radostných, vzrušujících a šťastných životních pocitů z pozice vlastního jedinečného maskulinního aspektu u muže a feminního aspektu u ženy, skrze něž muž může začít to, jak je život vnímán, pojímán, přenášen a prožíván ženou, a žena může mít zkušenost toho, jak je život vnímán, pojímán, sdílen a prožíván mužem. Účelem takového druhu sexuálního styku je dosíci sjednocení a výměnu všech maskulinních principů se všemi feminními principy života a všech feminních životních principů se všemi maskulinními principy života. Výsledkem takové unifikace a výměny je narození zcela nové ideje, kterou Pán Ježíš Kristus nadělí jedinečným sentientním životem.

Sexuální akt se tedy může pojímat jako specifičtější aspekt pohlavního života, jakým a skrze který jedinec se dělí o to, co má, se všemi, kdo jsou nadáni odlišnými strukturálními charakteristikami ze stanoviska rozdílu mezi feminními a maskulinními principy.

Tato rozdílnost v pojetí lidské sexuality je ztracena. Lidská sexuálnost byla zredukována na to, co lidští učenci jmenují koitus mezi dvěma lidskými tvory za účelem tělesného a biologického ukojení a za účelem plození. Jiný spoluvýznam

sexuality není lidem přístupný anebo mizivě málo. Toto bylo nutným opatřením, aby se tak zobrazilo - za účelem duchovního poučení - jak vypadá život bez náležitého pojímání, chápání a praktikování pravé sexuality. Jinými slovy, účelem lidské sexuality ze stanoviska multiverzálního poučení je zobrazit živými příklady, jak se sexualita nikdy nemá pojímat, vnímat a praktikovat. Čili jaký způsob pohlavního života a milostného aktu se nemá nikdy volit.

3. Z výše uvedené definice sexuality vyvěrá její záhada největší. Tato záhada má co činit s Pravou novou přirozeností Pána Ježíše Krista.

Je-li pravá sexualita vodičem všech životních idejí, vyvěrajících z jejich zdroje - Pána Ježíše Krista, pak Pán Ježíš Kristus ve Své Absolutní esenci i Své Absolutní substanci je Absolutní sexuální bytostí. Toto je nutným logickým závěrem: Jestliže On/Ona stvořila a dále tvoří sentientní entity za účelem sdílení Jeho/Jejího Absolutního života s tolika jedinci, jak je to jen možné, a jestliže vodičem toho sdílení je sexualita, pak sexualita je absolutní integrální částí Přirozenosti Pána Ježíše Krista. Přenáší ty nejvíce esenciální a substenciální elementy života - Božskou lásku a Božskou moudrost Pána Ježíše Krista.

V relativních podmínkách - v podmínkách všech sentientních entit je sexualita vodičem lásky a moudrosti té lásky od jedné ke druhé. Toto je základ a základna, na nichž se budují všechny vztahy. Toto je zvlášť pravdou, vezme-li se v úvahu fakt, že pojímání sexuality se neomezuje pouze na milostný akt, nýbrž že má daleko širší spoluoznačení, jak již bylo naznačeno výše v bodě druhém.

Takže všechny vztahy mezi Pánem Ježíšem Kristem a sentientními entitami, jakožto i všechny vztahy mezi samotnými sentientními entitami, mají sexuální spoluoznačení, jak se chápe obecně (a nejen jako proces milostného styku). Bez sexuálního zprostředkování a přivádění různých idejí těchto vztahů, žádné pravé vztahy by se nikdy nemohly ustanovit.

Avšak existuje ještě jiný aspekt tohoto tajemství, vztahující se k Pánu Ježíši Kristu, lidské sexualitě, negativnímu stavu a procesu spasení.

Jak si pamatujete, jeden z mnohých důležitých důvodů, proč se Nejvyšší vtělil na planetě Nula ve formě a v projevení se Ježíše Krista, bylo získání lidského těla - masa a ***jeho sexuality***. Povšimněte si, prosím, že nikdo na vaší planetě nikdy nemluví nebo neuvažuje o sexuálním životě Ježíše Krista. A přece integrální část lidské přirozenosti a formy jejího projevování - což jest lidské tělo - je lidská sexualita.

Není možné vytvořit náležitě fungující a použitelné tělo, aniž by se nadělilo tím, co jeho život umožňuje, tím že jej do něho přivádí - lidskou sexualitou. A nejen to: absolutní nutnost integrace lidské sexuality v tom těle vyvěrá z faktu, že lidská pohlavnost je vodičem všech idejí zla, nepravd, zvráceností, zpitvoření a falzifikací negativního stavu za účelem zobrazení všech důsledků, následků a výsledků aktivovaného a dominantního negativního stavu. Lidská sexualita fakticky hraje nejdůležitější roli v tomto zobrazování.

Pokud si vzpomínáte, jeden z mnoha účelů, proč Pán Ježíš Kristus byl na vaší planetě, bylo to, aby zažil přímo, z první ruky, všechny ukrutnosti a ohavnosti negativního

stavu a aby tak nad nimi zvítězil, je podrobil a vše přivedl do pořádku. Protože lidská sexualita poskytuje tuto zkušenost způsobem nanejvýš přímým, nejvýraznějším a nejintenzivnějším a protože je životně nejzávažnějším vodičem a mediátorem její pravé podstaty, bylo proto nutno plně integrovat lidskou sexualitu ve fyzickém těle Ježíše Krista.

Většina křesťanů tedy mylně soudila, že Ježíš Kristus, jsa Synem Božím, nikdy nemohl mít sexuální touhy či pohlavní poměr s lidskými ženami. Pro ně dokonce jen myslet na takové možnosti je tím nejhorším druhem profanace Svátosti Pána Ježíše Krista (podle toho, jak definují pojem svátosti). Podle jejich chápání: jak mohl Ježíš Kristus mít nějaký sexuální styk, když byl svobodný a nikdy se neoženil? Vždyť - podle nich - pozitivní sexuální poměr může mít místo pouze v rámci legálního manželského svazku. Jakékoliv jiné pohlavní spojení by bylo velkým hříchem. Ježíš Kristus neměl žádný hřích - jediná bytost ve stvoření, jež byla bez hříchu. Proto, podle jejich křesťanské logiky, Ježíš Kristus nikdy nemohl mít sexuální zkušenost. Tato logika je zvláště přesvědčivá, vezmou-li se v úvahu některá doslovná sdělení Ježíše Krista o manželstvích a pohlavnosti. Nejčastěji citované tvrzení je zaznamenáno v evangeliu Matoušově, kap.5, verš 28:

> ‚Já však vám pravím, že každý, kdo pohlíží na ženu ***s chtivostí*** po ní, již s ní zcizoložil ve svém srdci.‘

Všichni křesťané - nebo povětšinou - usoudili, že toto tvrzení je všeobsáhlé a zahrnuje jakékoliv sexuální toužení po ženě – nebo - v případě ženy - po muži, a to v jakémkoliv postavení a s jakýmkoliv záměrem. Většina literních interpretů tohoto tvrzení má za to, že slovo ‚chtíč‘ má pouze jedno spoluoznačení - jakoukoliv touhu po sexuálním spojení mimo manželských svazků.

Avšak Ježíš Kristus nespecifikoval Svými slovy záležitost sexuálního styku jinak, než chutí na někoho jiného. Mít chuť na někoho především neznamená jenom touhu mít pohlavní styk. Značí mnoho jiných věcí. Jelikož Ježíš Kristus použil slova ‚chtivost po ženě‘, každý automaticky usoudil, že tím mínil sexuální chtivost. Za druhé, sexuální chtění někoho neznamená nutně, že všechny či jakékoliv touhy mít pohlavní styk s někým jiným, než s vlastním manželským partnerem, mají chtivou povahu. Jak jste si povšimli, kladl Ježíš Kristus důraz na slova ‚s chtivostí‘, aby se tak pečlivě rozlišilo mezi touhou a normální a přirozenou touhou. Chtivě toužit po ženě či - v případě - po muži, znamená v doslovném smyslu toužit po ní či po něm pouze ze sobeckých, škodlivých a ubližujících důvodů a se špatným úmyslem sebelásky. Všechno, co neslouží ***vzájemnému*** prospěchu, obecnému blahu, sdílení a vzájemnému potěšení, společné slasti a radosti je chtivé, a proto zlé či cizoložné. Toto je to, co Ježíš Kristus mínil v doslovném smyslu zmíněného textu.

Ale jak přece víte, Ježíš Kristus nikdy nemluvil doslovně, nýbrž duchovně a souvztažně. Takže v tomto spoluoznačení nemluvil vůbec o fyzických lidských pohlavních vztazích, ale o duchovních záležitostech, jak jsou pojaty rolí sexuality jako vodiče jakýchkoliv špatných idejí, postojů a způsobů chování, vyvěrajících z negativního stavu; než aby tento vodič byl raději použit pro zprostředkování a přenášení vhodných, správných a pravých idejí pozitivního stavu. Kdokoliv pohlíží na negativní stav v jakémkoliv jeho

projevu, a nejen v sexuálním, aby si přivlastnil jeho povahu, páchá cizoložství. Pohlížet s takovým úmyslem na negativní stav, zde reprezentovaný termínem ‚žena', je projevem chtivosti, a proto je cizoložstvím. Důvodem, proč Ježíš Kristus použil slova ‚žena' v tomto označení, bylo to, aby zdůraznil princip separace, na němž je vybudován negativní stav. Je v povaze negativního stavu, aby byl separován od pozitivního stavu. Žena je odloučena od muže.

Akt separace byl zlým činem, který aktivoval a uvedl do dominance negativní stav. Proto v tomto spoluoznačení ‚žena' neznamená ženský rod či feminní princip obecně, ale akt separace za účelem aktivování negativního stavu. Z tohoto důvodu, termín ‚žena' v tomto případě označuje veškerý negativní stav, jenž je úplně separován a izolován od pozitivního stavu. Pozitivní stav je zde označen slovem ‚muž'. ‚Muž' v této konotaci neznamená mužský rod ani maskulinní principy obecně, nýbrž princip unifikace a jednotnosti všech aspektů duchovních idejí a feminity a maskulinity, jež jsou povahy pozitivního stavu.

Takže pohlíží-li ‚muž' - každý z pozitivního stavu chtivě na negativní stav - ‚ženu', aby ho měl pro sebe, páše cizoložství ve svém srdci, neboť si přeje vstoupit do stavu separace a izolovanosti, zrazuje tak jednotu, jednotnost a harmonii přirozenosti pozitivního stavu. Ovšem, nikdo v pozitivním stavu nemá takové sklony. Ale mají tam tu ideu svobody volby odvrhnout pravý zdroj života. V tomto smyslu jim Ježíš Kristus říká, aby nepohlíželi na tu ideu s úmyslem přijmout ji do svých osobních životů. Je samozřejmé, že tato konotace citovaného verše u Matouše unikla většině, ne-li všem křesťanům. Jelikož se u nich každá sexuální touha rovná „chtíči", nemohl Ježíš Kristus podle jejich pojímání nikdy mít nějaké sexuální touhy v lidském či jakémkoli jiném smyslu.

A přece velkým tajemstvím tohoto faktu je to, že Ježíš Kristus nebyl by dokázal vykonat akt spasení nikoho, aniž by býval měl ***lidský typ*** zkušenosti i v oblasti lidské sexuality. Pokud si vzpomínáte z dřívějších sdělení, aby se eliminoval negativní stav, je třeba mít plnou zkušenost z první ruky a znalost jeho podstaty. Není možná jiná cesta k spasení a k eliminaci. Protože lidská sexualita na všech svých třech úrovních byla a je hlavním vodičem a mediátorem všech druhů zla, nepravd a zvrácenin negativního stavu, tedy samotného negativního stavu, jediná cesta jakou Ježíš Kristus mohl přijít do přímého kontaktu s plnou přirozeností negativního stavu, byla skrze přímé prožití a praktikování lidské sexuality.

Ať je nyní známo poprvé, že spasení lidstva a kohokoliv jiného by se nikdy nedocílilo, kdyby se Ježíš Kristus během svého života na vaší planetě vyhýbal přímé sexuální zkušenosti s lidskými ženami. Na této životně závažné zkušenosti závisí spasení všeho všude v jsoucnu a bytí na vaší planetě a po vší zóně vymístění, jakožto i konečná totální eliminace negativního stavu. Toto sdělení obsahuje tajemství ze všech největší. Toto tvrzení může mezi mnoha čtenáři těchto slov vyvolat pobouření. Jak může někdo dojít k tak pustošivému, hanebnému a hříšnému závěru? Mnozí si pomyslí a uvěří, že nakonec Dr. Francuch přece jen docela ztratil rozum a zbláznil se.

Avšak než se dojde k takovému bláhovému závěru, ať se vezme v úvahu tato logika:

Aby se mohl negativní stav eliminovat ve své povšechnosti (a eliminace je eliminací jen tehdy, když je úplná), mají se prožít zkušenostně všechny aspekty negativního stavu. Mít zkušenost v jednom z jeho aspektů, ale vyhýbat se prožití jiných jeho aspektů, by znemožnilo eliminaci v jakémkoliv z jeho aspektů. Dokonce i kdybyste nesouhlasili s výše uvedeným pojímáním sexuality jako vodiče a mediátora života, v tomto případě života lidského, museli byste přiznat, že lidská sexuálnost hraje význačnou roli v lidském životě i ve všech lidských problémech. Chcete-li zbavit lidské tvory jejich problémů, nemůžete vyloučit ze své zkušenostní modality tak význačný aspekt lidského života. Jak je pak daleko důležitější prožít lidskou sexualitu, souhlasíte-li s výše uvedenou definicí sexuality v obecném smyslu!

Takže díky těmto faktům bylo pro Ježíše Krista krajně závažným, aby během Svého života na vaší planetě měl sexuální spojení s lidskými ženami v zájmu úplného prožití totální přirozenosti negativního stavu za účelem spasení a konečné eliminace negativního stavu.

V procesu toho zkušenostního prožívání Ježíš Kristus odpuzoval ze Svého těla postupně - prostředky lidskému rozumu nepostižitelnými - trošku po trošce, krůček za krůčkem všechny zlé, falešné, žádostivostí pokažené, ošklivé a negativní konotace lidské sexuality, kdy ji odpojil od jejího nepravého zdroje a napojil ji znovu na její původní, pravý zdroj - Boha Nejvyššího (jak byl Bůh tehdy nazýván).

Tímto závažným a tajemným aktem Pán Ježíš Kristus vydláždil cestu pro všechny lidské tvory a všechny tvory v negativním stavu k záchraně a vysvobození z poroby a otroctví negativního stavu, dav jim skrze Sama Sebe prostředky k odpojení své sexuality od negativního stavu a k znovuvpojení do Něj/Ní (kam patří!). Takto jejich sexualita bude mít schopnost ujmout se znovu své patřičné role vodiče všech pravých a pravdivých idejí opravdového života pozitivního stavu ke všem v negativním stavu a v lidském životě, kdo přijímají, co se zde zjevuje. Takže nyní má lidská sexualita šanci se zachránit od svého negativního spoluoznačení.

Jiná námitka ze strany většiny, ne-li všech křesťanů ohledně této otázky může se očekávat ze stanoviska, z jakého berou v úvahu a jak chápou koncept panenství. Jak víte, panenství v doslovném smyslu *Biblí Svaté* rovná se svatosti. Podle nich a literního smyslu je panenství cesta života, jíž se má dávat přednost před manželským a sexuálním životem. Taková tvrzení, jako pro příklad: ‚to jsou ti, kdo se neposkvrnili se ženami, neboť jsou panici' (Zjevení 14:4), jsou vykládána doslovně. Pro ně je tam poukázáno, že sexualita může mít jen negativní označení dokonce i v rámci manželského svazku. Je tolerována pouze kvůli plození - jedinému pozitivnímu spoluoznačení, co se týká její podstaty. Kvůli těmto a podobným výpovědím pojali křesťané Ježíše Krista jako panice. Proto jak by bylo možné, aby byl sexuálně zapleten s lidskými ženami, byl-li panic?

Pokud si vzpomínáte z výše uvedeného vysvětlení termínu ‚žena' a ‚muž', neobsahují ty pojmy v duchovním smyslu nic, co se vztahuje na pohlaví. Na místo toho, ‚žena' se vztahuje k negativnímu stavu a ‚muž' ke stavu pozitivnímu. Toto je obzvláště očividné z výše citovaného verše ve Zjevení Ježíše Krista přes Jana (14:4). Kdyby tomu tak nebylo, pak by se mohl učinit závěr, že by bylo pro ženy velmi obtížné, ne-li nemožné,

vstoupit do pozitivního stavu a že jenom muži, či nějací speciálně vybraní muži, kteří nikdy nebyli sexuálně zapleteni se ženami, by mohli docílit této nejvyšší duchovní úrovně a octnout se co do duchovních schopností v nejbližším sousedství s Pánem Ježíšem Kristem, který je nejzazším panicem.

Toto je bláhové uvažování. Termín ‚panictví' duchovně nemá jakkoliv vztah s literní sexualitou, jak je pojímána většinou lidských tvorů. Na místo toho znamená být svobodným od vlivu zel a nepravd negativního stavu a nedovolit, aby se stal vládnoucí silou jedincova života a poskvrnil jej, učiniv jedince svým otrokem. Taktéž značí, že tací lidé mají svou sexualitu napojenou na její pravý pramen - na pozitivní stav Pána Ježíše Krista - a že odmítají podléhat nepřetržitým pokušením ze strany negativního stavu, který se chce zmocnit jejich sexuálnosti a odpojit ji od jejího pravého zdroje a namísto toho je napojit na nepravý zdroj - negativní stav.

Ať je nyní známo, že žádné jiné spoluoznačení ve slově ‚panic/panna' a ‚panictví/panenství' nikdy neexistovalo, neexistuje ani nikdy nebude existovat. Takže označení Ježíše Krista jako panice ukazuje na fakt, že On nikdy nepřijal negativní stav do Svého života a že nikdy nepodlehl žádným z příšerných pokušení ze strany negativního stavu, jakým byl neustále, po čtyřiadvacet hodin denně podrobován během Svého života na planetě Nula.

4. Jedním z tajemství, proč získal lidské tělo-maso a vzal je se sebou po odchodu z vaší planety, bylo to, aby vpojil a integroval v povšechnosti Přirozenosti Nejvyššího nejen to tělo-maso, ale rovněž i lidskou sexualitu. Bez integrace lidské sexuálnosti v Přirozenosti Nejvyššího, nemohl by se Nejvyšší nikdy stát povšechností Pána Ježíše Krista. Hlavní elementy zóny vymístění a planety Nula, užité při formování fyzického těla Ježíše Krista, byly přinášeny a zprostředkovány lidskou sexualitou. Takže jediným způsobem, jak mít něco ze zóny vymístění a planety Nula v této Absolutní přirozenosti, bylo zahrnout do ní lidskou sexualitu, jež zprostředkovala tyto závažné elementy.

Nejvyšší se stal Pánem Ježíšem Kristem jen faktem, že připustil, aby do Něho/Ní vstoupil celý obsah a význam lidské sexuality po té, co byla očištěna od všech nánosů nesprávných pojetí, zvráceností, zprzněností, falzifikací a čeho všeho, co v ní bylo z negativního stavu; po ukončení procesu jejího ***zbožštění***. Tímto rozhodným aktem stal se Pán Ježíš Kristus nejen plností všech elementů jsoucna a bytí a elementů zóny vymístění a planety Nula, ale také plností sexuality ve všech aspektech jejího projevování se, včetně zóny vymístění i planety Nula.

Záhada této inkluze spočívá ve faktu, že než k ní došlo, něco scházelo v Absolutní přirozenosti Nejvyššího a bylo tam jenom potenciálně v aktu přislíbení všem - než stvoření bylo stvořeno - že tato situace bude napravena a stane se povšechností všech a všeho.

Jak již bylo vytknuto několikrát dříve, postrádal tehdy Nejvyšší elementy nejkrajnější úrovně nejzevnějšího stupně, z kteréž to úrovně negativní stav byl počat a aktivován. Musíte se snažit znovu pochopit, a to se připomíná vám všem (nestěžujte si na nadbytečnost v této knize - vždyť lidská mysl má jedinečnou schopnost zapomínat věci nebo je chápat nesprávně), že kdyby Nejvyšší byl býval přítomen také na té úrovni,

negativní stav nemohl by být nikdy, na věky aktivován. V takovém případě by stvoření bídně trpělo nejistotou z toho, že nemá žádnou odpověď na existenční otázku o životě jiném, než je život pozitivního stavu. Také by nemělo možnost žádného výběru v jakékoli věci. V takovém případě život by pro sentientní entity neměl žádný význam a skončil by existenciální sebevraždou všech.

Nikdo by nedovedl aktivovat negativní stav za přímé přítomnosti Nejvyššího. Z toho důvodu nejzevnější stupeň stvoření vyvinul ze svých vlastních energií svou vlastní nejzevnější úroveň, jež postrádala přímou přítomnost Nejvyššího. Na té úrovni, jak již víte, se negativní stav aktivoval. Z těchto podmínek - z nejzevnější úrovně nejzevnějšího stupně se vyvinula odlišná životní forma, jež nemá nic společného se životem pozitivního stavu. Jakmile byla utvořena, tato forma života se odloučila a oddělila od pravého života, zalidnila zónu vymístění a začala projevovat svou přirozenost. Tento život byl mrtvým životem negativního stavu a lidským životem. Jelikož vodičem a mediátorem jakéhokoliv života je jeho sexualita, byla vyvinuta i sexualita odlišného typu, která se hodila pro takový typ života.

Nic ale z tohoto života neexistovalo tenkrát v Nejvyšším. Jak byste si tedy počínali při eliminování takového pseudoživota, když jednou již odpověděl plně, docela a ke spokojenosti všech tu existenciální otázku? Nechat ho být a existovat na věčné časy? Kdyby to tak bylo, pak by pozitivní stav nikdy neměl příležitost pro své plné rozvinutí a vyplnění, neboť - jak si pamatujete z předešlé kapitoly této knihy - bylo by nutno neustále plýtvat ohromným množstvím životní energie na to, aby negativnímu stavu nebylo dovoleno ovládnout pozitivní stav, a pro odpuzování negativních představ o potřebě odmítat Pána Ježíše Krista jako jediný zdroj života. Anebo jej zničit beze stopy, jakmile splní svůj účel? Toto je naprosto nemožné, jelikož všichni lidští i jiní tvorové negativního stavu všude nosí v sobě potenciálnost pro spasení díky své schopnosti volit a měnit se. Ať se řekne opět nadbytečně: v té schopnosti všech je přítomnost Pána Ježíše Krista. Zničíte-li je, pak zničíte něco, co patří Pánu Ježíši Kristu. Zničíte důležitý duchovní atribut. Tím činem ničíte jediný zdroj života - Pána Ježíše Krista. Zničením Pána Ježíše Krista dojde ke zničení veškerého stvoření a všech jeho obyvatel. Takový akt byl by neslučitelný s pravou Přirozeností Pána Ježíše Krista. Jsouc Absolutní láskou a Moudrostí, může ta Přirozenost pořídit pouze plán spasení.

Spasení je možné jenom proto, že Stvořitel stvoření Sám/Sama prožívá přímo, z první ruky něco, co nikdy před tím nebylo částí Jeho/Její Absolutní přirozenosti. Vstupuje do té oblasti, kde se tomu životu daří, získá všechny jeho zkušenosti, transformuje všechny jeho elementy v Sobě, provede jejich fúzi ve Své Přirozenosti, vezme na Sebe skutečnost nejzevnější úrovně stupně stvoření - což je zóna vymístění a planeta Nula. Skrze tyto a těmito elementy může nyní přímo vcházet do všech úrovní toho pseudoživota a může zahájit proces spasení a transformace všech jeho účastníků. Toť proces, jakým se dosáhne spasení. Neexistuje žádná jiná cesta. A protože - podle definice samotné své povahy - je sexualita prvotním mediátorem a vodičem tohoto procesu, je to lidská sexualita, která je vpojena do Přirozenosti Pána Ježíše Krista, aby zprostředkovala a přiváděla ideje spasení ke všem, co se nachází v negativním stavu.

Toto je důvodem, proč bez zahrnutí lidské sexuality do Své Přirozenosti by se Nejvyšší nikdy nemohl stát Pánem Ježíšem Kristem. Podle definice ***je Pán Ježíš Kristus Někdo,***

kdo ve Své Přirozenosti nepostrádá (na rozdíl od Nejvyššího) nic, ba ani plnou zkušenost - z první ruky - podstaty negativního stavu. Toto je také jeden z hlavních důvodů, proč již déle nenáleží užívat pojmu ‚Nejvyšší'. Termín ‚Nejvyšší' odráží nedostatek k té přímé zkušenosti a inkluze všech prvků jiného, nepozitivního životního stavu. Jestliže po té, co se Nejvyšší stal Pánem Ježíšem Kristem, vzýváte jméno Nejvyššího, vzýváte ten nedostatek. Proto vzýváte něco, co neexistuje.

Jak vidíte, vše má své logické odůvodnění. Nyní také můžete vidět, proč se tak hodně zdůrazňovalo v předchozích knihách Nového zjevení, že co bylo vhodné a správné včera, nemusí být dnes, a co je náležité a korektní dnes, nemusí být zítra. Proto se tehdy radilo, abyste měli svou mysl a srdce otevřené a vždy připravené pro změnu. Tu je přesně proč! V době, kdy se ta díla psala, nebylo vždy jasno, proč se kladl důraz na tuto záležitost. Nyní již víte, proč! Na neštěstí někteří z vás pohodlně zapomněli na ty výroky a výstrahy a pokračovali ve své váhavosti - přijmout či odmítnout současnou dávku Nového zjevení a Novou přirozenost Pána Ježíše Krista, lpíce na tom, co bylo správné tenkrát, ale co nyní potřebuje novou úpravu a - v některých případech - musí se úplně pozměnit nebo nahradit. Prosím, pamatujte si, že jste byli varováni, abyste se připravili na to, že se věci změní a že budou jinými ve srovnání s tím, co jste věděli a prožívali tehdy. Nedovolte, aby vás negativní stav ukonejšil do pohodlnosti dřívější znalosti a praktikování svého každodenního života a žití. Ovšem, jako vždycky výběr je váš; a takové budou i jeho následky.

5. Jak víte (aby se to znova zopakovalo), došlo následkem té revoluční změny v Přirozenosti Nejvyššího, kdy se Nejvyšší stal plností a povšechností Pána Ježíše Krista, k ohromným změnám v celé struktuře a tkanivu stvoření i v jeho multivesmíru, jakožto i u všech jeho obyvatel. Z této situace vyplývá, že je jen logické dojít k závěru, že sexualita veškerého stvoření také podléhá těmto důkladným změnám. Je to vskutku sexualita, jež je vlastním mediátorem a vodičem všech idejí těchto změn. Toť cesta, kterou se ideje těch změn zkušenostně přinášejí ke každé sentientní entitě.

Jednou z nejvíce zarážejících a nejzáhadnějších změn v oblasti sexuality bylo vpojení lidské sexuálnosti do Přirozenosti Pána Ježíše Krista. Tato inkluze přináší všem takový obsah a charakter sexuality, jaké se doposud neprožívaly. Pokud si vzpomínáte, je lidský život a tedy i lidská sexualita ztělesněním a úhrnem extrémního zvnějškovatění a fyzikalizace. Tento aspekt scházel v Přirozenosti Nejvyššího. Proto se nikdy nemohl stát vodičem ani mediátorem sexuality takového typu k ostatku stvoření. Jen to se mohlo přinášet, přivádět a zprostředkovat, co bylo tehdy v Přirozenosti Nejvyššího k dispozici. Z toho důvodu sentientní entity ve stvoření, s výjimkou lidských tvorů, postrádaly jeden důležitý konečný faktor vnímání a vyjadřování své sexuality. (Na druhé straně však lidští tvorové nemají k dispozici jiné faktory sexuality při jejím praktikování a vysvětlování než ve formě této extrémní externalizace a fyzikalizace.) Nebyla jim přístupná žádná zkušenost nejzevnější a nejintenzivnější exprese a imprese sexuality z toho prostého důvodu, že žádná idea takové zkušenosti z Absolutního zdroje - Nejvyššího se k nim nemohla přivést. V té době postrádal Nejvyšší ve Své Přirozenosti přímou inkluzi jakékoliv lidské sexuality. Avšak nyní se tato situace plně napravila. Po úspěšném dokončení fúze a zahrnutí lidské sexuality, čemuž předcházelo totální vyčištění a očištění od veškerého zla a všech falešných idejí a obsahů, začala se

ke všem ve stvoření přivádět nová idea, vztahující se k nejzevnějšímu a fyzickému aspektu sexuálního projevu a vnímání.

Zahrnutí této ideje do povšechnosti sexuální zkušenosti všech ve stvoření završilo uspořádání sexuality do soudržného celku, který již nepostrádá aspekty nejzazší zevnějšnosti a tělesnosti. Nejzevnější aspekt se může pojímat jako souhrn všech duchovních, duševních a fyzických sexuálních zkušeností, jenž může přinášet povšechnost jedinečné povahy osobnosti každého jedince a jedinečnou strukturu jeho mysli. Něco podobného nikdy před tím neexistovalo. Pouze v pozitivním stavu byla nová sexualita utvářena k tomu, aby se stala tím, čím měla být a co měla znamenat a přinášet.

Tímto aktem a díky neustálému proudění této nové ideje sexuality, získané Pánem Ježíšem Kristem z lidské sexuálnosti, byla pohlavnost všech sentientních entit ve stvoření obohacena a zvelebena v takovém rozsahu, že se o tom nikomu nikdy nemohlo ani zdát. Jeden aspekt této změny je získání zevnější, fyzické blízkosti vůči Pánu Ježíši Kristu a ke všem ostatním způsobem co nejvíce soukromým, intimním, osobním a přímým. Toť způsob, jakým Pán Ježíš Kristus transformoval v Sobě nanejvýš abnormální, nepřirozenou, omezenou, omezující, patologickou, zvrácenou a negativní lidskou sexualitu do souhrnné vnější nádoby, v níž všechny jiné sexuální imprese, exprese a zkušenosti kulminují, aby tak poskytly všem co nejúplnější pocit celistvosti, povšechnosti a jednoty se Stvořitelem.

Transformace lidské sexuality v Pánu Ježíši Kristu se stala základnou, na které se může způsobem co nejvýznačnějším a nejkonkrétnějším budovat a ustanovit přímý vztah mezi lidskými tvory a Pánem Ježíšem Kristem, jakožto i ostatním Stvořením. Bez tohoto činu Pána Ježíše Krista nemohl by žádný lidský tvor být spasen od typického lidského života. A taky by se stalo, že lidští tvorové by nikdy nebyli s to navázat spojení s ostatní částí stvoření. Takže by byli odsouzeni k tomu, aby po zbytek své věčnosti zůstali v odloučenosti a izolaci ode všech ve stvoření tak, jak jsou právě teď. Avšak tím, že dobrovolně na Sebe vzal lidskou přirozenost a - což je nejdůležitější - i lidskou sexualitu, odvrátil Pán Ježíš Kristus od lidských tvorů tento úděsný osud a úděl. Tento čin vytváří další tajemství sexuality obecně i lidské pohlavnosti zvlášť.

6. Tím, že Pán Ježíš Kristus pojal do Sebe lidskou sexualitu a povznesením sexuality v ostatním stvoření novou rolí, jakou lidská sexualita v pozitivním stavu bude hrát, je zajištěno na věky proudění pozitivních a neporušených idejí do nejzazší nejzevnější úrovně nejzevnějšího stupně stvoření. Tímto a skrze tento tajemný akt docílil Pán Ježíš Kristus něco, co nikdy před tím neexistovalo. Pán Ježíš Kristus se prostřednictvím Svého fyzického těla-masa a pomocí lidské sexuality navěky umístil přímo, osobně a neustále v této nejzazší nejzevnější úrovni nejzevnějšího stupně stvoření, kde došlo ke vzniku negativního stavu. Výsledek tohoto tajemného umístění a důsledky přímé přítomnosti Pána Ježíše Krista v tom stupni, jakožto i zajištění nepřetržitého proudění všech pozitivních idejí do toho stupně, završily nejdůležitější ustanovení a vytvoření zcela nového stavu a podmínek. ***Nebudou již déle nikde a nikdy ve stvoření žádné místo, postavení, stav, okolnosti či proces nebo čas či paračas, kde by se negativní stav mohl znovu vyskytovat po té, co bude eliminován a zůstane zrušen navždycky***.

Bez tohoto činu Pána Ježíše Krista by tedy hrozba obnoveného výskytu mrtvého života negativního stavu visela nad veškerým Stvořením jako Damoklův meč. Existence takové hrozby by nedala pokoj sentientním entitám. Opět by se vyplýtvalo další obrovské množství energie a úsilí na neustálou ochranu od té hrozby.

Avšak díky zahrnutí lidské sexuality do Přirozenosti Pána Ježíše Krista, může Pán Ježíš Kristus být věčně přítomen všemi Svými prvky také v té oblasti - prostředky a skrze prostředky této sexuality - bude schopen nepřetržitě přivádět, zprostředkovávat a sdělovat všechny náležité ideje života do tohoto stupně, a tak se zajistí, že se v tomto stupni nepostrádá nic, co by mohlo dát další popud k vytvoření negativního stavu. Nechť se zase zopakuje (ne kvůli přebytečnosti), že negativní stav se nemůže vytvořit nebo aktivovat či započít v přímé přítomnosti Pána Ježíše Krista. Takže nyní je na věčnost zajištěno proudění duchovnosti k nejzazšímu konci nejzevnější úrovně nejzevnějšího stupně stvoření. Toť největší preventivní akt proti jakékoliv budoucí možnosti opětovného návratu negativního stavu do svého mrtvého života. Toto je jedna z největších záhad spasitelného aktu Pána Ježíše Krista.

Jak vidíte, má spasitelný čin Pána Ježíše Krista mnoho aspektů, daleko více, než si lidští tvorové mohou představit a pochopit svou omezenou myslí.

7. Fakt nepřítomnosti Nejvyššího v nejzazší úrovni nejzevnějšího stupně stvoření v té době, to, že nebylo k mání proudění vhodných duchovních idejí prostřednictvím sexuálního vodiče, a to, že nebyla žádná zpětná vazba o jakékoliv činnosti toho stupně pro ostatek stvoření, výhodně využili pseudotvůrci. Nejen dali zrod negativnímu stavu a uvedli jej do aktivního a dominantního postavení, ale - a to je nejdůležitější - podařilo se jim odříznout nejzazší úroveň toho stupně od ostatku stvoření a přenést ji do zóny vymístění. V této úrovni a z ní zfabrikovali různé úrovně pekel a jiných oblastí zóny vymístění. Použili prvků té úrovně při fabrikování rozličných životních forem, jež by umožňovaly nezávislé přežití zevních činitelů, bez jakékoliv propojenosti s duchovním vnitřním zdrojem. Tato úroveň, její přirozenost a její specifické zákony byly použity při vyvíjení lidské sexuality, charakterizované extrémní externalizací, omezeností a fyzikalizací s žádným nebo velmi malinkým duchovním obsahem. Takže bylo odříznuto od stvoření něco důležitého, co bývalo jeho integrální částí, a použito pro zcela nepravé účely. Tímto vyzývavým negativním aktem podařilo se pseudotvůrcům vyvinout a ustanovit docela odlišný životní styl, jaký je paralelou života pozitivního stavu a který oponuje všem jeho zákonům, principům a ustanovením.

Odpojíte-li něco od pravého zdroje a použijete-li to pro účely, pro jaké nebylo stvořeno, pak vejde do svého jsoucna a bytí jakýsi velmi podivný, pokroucený, nanicovatý, chorobný, nepřirozený a abnormální stav, jenž bude naprostým zpitvořením a úplnou karikaturou svého originálu. Přesto však je to pravý originál, který je zpitvořen a znetvořen ve formě karikatury. Žádné znetvořeniny ani karikatury nemohou existovat, ba ani se pojímat bez svého originálu. Jelikož originál je sestrojen co do struktury takovým způsobem, aby mohl přivádět všechny životní ideje prostřednictvím sexuality, je to tedy pohlavnost negativního stavu a lidská sexualita, jež jsou nejvíce znetvořeny a zkarikovány. Avšak, jak je vám známo, možno rozeznat nějaké rysy originálu v jakékoliv jeho znetvořenině a karikatuře. Vždyť byly vybudovány a rozvinuty z ukradené úrovně pravého stvoření - z originálu. Takže lidská sexualita a

sexuálnost negativního stavu v obecném smyslu odráží překroucené, zprzněné a zfalšované principy pravé sexuality. Bez toho by životní styl negativního stavu nebyl možný, jak by nebyl možný ani pozitivní stav bez své pozitivní a opravdové sexuality.

Jak bylo dříve uvedeno, má se jakákoliv sexualita pojímat jako elektrické vedení, kterým se vede elektřina. Bez toho vedení není možné žádné využití, rozlišení ani zakoušení této elektřiny. Elektřina v tomto spoluoznačení se může přirovnat k životu a sexualita k vodiči, který přivádí, zprostředkuje a sděluje ten život. Jsou neoddělitelní a jeden bez druhého nemohou existovat. Je tedy pohlavnost nejzávažnější součástí jakéhokoliv života. Nikdy nemůže být zničena, bez ohledu na to, v jaké formě a stavu se objevuje. Může se pouze modifikovat, transformovat, restrukturalizovat a napojit na nějaké jiné prameny, avšak nikdy nemůže být odpojena od samotného života. V případě jejich rozpojení, obé by přestalo existovat. Toť důvod, proč Pán Ježíš Kristus na místo toho, aby v Sobě zničil lidskou sexualitu, raději transformoval a napojil na pravý zdroj Svého života.

Bez ohledu na to, jak silně byla lidská sexualita transformována a pozměněna, přece zůstává lidskou sexualitou a její hlavní jakost externalizace a fyzikalizace je trvale zachována v jejích pozitivních potenciálech - jako vodič náležitých duchovních idejí k nejzevnější úrovni nejzevnějšího stupně stvoření; zároveň jako zpětné vazby zpřítomněných, uskutečněných, projevených a zpříkladněných idejí na této úrovni, aby se dal popud jiným úrovním stvoření k početí nové tvůrčí životní ideje. Zároveň bude Pán Ježíš Kristus moci prostřednictvím lidského aspektu Své sexuality v příhodnou dobu navrátit ukradenou a odříznutou nejzazší zevní úroveň nejzevnějšího stupně stvoření a po provedení vyčištění, očisty a vydýmení ji znovu napojit a opět sjednotit s jejím patřičným niterným, nejniternějším a vnitřním celkem - ostatkem stvoření. Když k tomu dojde, pak nebude existovat žádné místo, kde by negativní stav mohl vzkvétat a prospívat.

8. Z výše uvedeného pojetí sexuality v obecném smyslu je zřejmé, že pohlavnost není něčím, co bylo odděleně stvořeno v určitém časovém bodě a pak dáno do vínku sentientním entitám. U Pána Ježíše Krista je vlastně tak věčná a absolutní, jak je Pán Ježíš Kristus Sám/Sama. Je integrální komponentou funkce všech absolutních kategorií a principů Jeho/Jejího Absolutního života a Jeho/Její Absolutní mysli na všech jejích úrovních a ve všech jejích aspektech. Je tudíž sexualita neoddělitelná od Přirozenosti Pána Ježíše Krista. Tím, že stvoření odráží Jeho/Její Absolutní přirozenost v relativních podmínkách, je stvoření výsledkem tohoto Božského sexuálního aktu, a proto je naděleno sexualitou, aby odráželo tvůrčí princip.

Pán Ježíš Kristus stvořil Své stvoření ze Sebe a skrze Sebe, nikoliv z ničeho či z někoho či něčeho jiného. Nebyl by tedy mohl nadělit Své stvoření sexualitou, kdyby takový stav nebyl integrální součástí Jeho/Její Absolutní přirozenosti. Jestliže stvoření je skrze a od Pána Ježíše Krista, jak by tedy mohl nedělit Své stvoření něčím, co Sám/Sama nemá? Nedávalo by to absolutně žádný smysl.

Odnedávna je to pravdou i ohledně lidské sexuality, která se stala ve své vyčištěné a transformované kondici a formě integrální komponentou Absolutní přirozenosti Pána Ježíše Krista. Proto od nynějška, právě od této chvíle, každý, kdo čte tato slova a přece

ještě odděluje sexualitu obecně a lidskou sexualitu zvlášť od Pána Ježíše Krista, nebo popírá fakt, že sexuálnost je integrální částí Jeho/Její Absolutní přirozenosti a že lidská sexualita prošla fúzí v Jeho/Její Přirozenosti na věčnost, takový jedinec páše nejohavnější duchovní cizoložství. Od tohoto okamžiku popírat tento fakt - po přečtení a získání této nové znalosti - znamená popírat, že Pán Ježíš Kristus existuje. Žádné jiné pojímání sexuality nebude přijatelné.

Pokud jde o lidskou sexualitu a způsob, jak se pojímá a praktikuje lidskými tvory na planetě Nula, v příhodnou chvíli dojde k jejímu osvobození od všech omezení, zel a nepravd, překroucení a zprzněností a pak se plně využije pro pozitivní účely způsobem popsaným shora.

Nicméně způsob, jakým se lidská sexualita praktikuje právě teď, bude nakonec zrušen a nahrazen svobodnějším a přiměřenějším způsobem praktikování ve shodě s povahou pozitivní sexuálnosti, jak se pojímá a praktikuje v ostatním stvoření. Ve světle tohoto faktu se lidským čtenářům těchto slov, těm, co ještě žijí na planetě Nula, velmi výrazně a naléhavě radí, aby se podle možnosti co nejvíce distancovali od tradičního pojímání sexuality lidských tvorů, jak se odráží v nařízeních, příkazech a zákonech jejich sociálního, náboženského a právního systému (i když ne v konkrétním praktickém smyslu - což není vždy možné - pak aspoň ve vnitřním, duchovním smyslu, nebo projevem souhlasu a ztotožnění se s ideami sexuality, jak je zjevená v Novém zjevení a zvláště v této kapitole). To je připraví na to, že přijmou pravé, nové spoluoznačení a praktikování lidské sexuality, jak byla ustanovena Pánem Ježíšem Kristem v Jeho/Její transformované lidské sexuálnosti.

Ulpíváním na typickém tradičním pojímání lidské sexuality lidští tvorové po svém příchodu do duchovního světa velmi ztěžují Pánu Ježíši Kristu přidělení jim nové, transformované lidské sexuality a sexuality v obecném smyslu. Závažnost tohoto aktu je docela zřejmá z toho, co o tom bylo řečeno výše, jelikož na uznání tohoto faktu závisí vhodné přijetí, inkorporování a praktikování života ve shodě s Novou přirozeností Pána Ježíše Krista. Takový život bude jedinci pravým nebem. Toto i je to, v čem spočívá nebe. Naproti tomu odmítnutí tohoto faktu znamená ochudit se nebo připravit se o toto nebe a namísto toho přijmout do sebe pekla.

9. Na závěr této kapitoly nabádá se, aby všichni uvážili, že není možno v sentientní mysli, včetně mysli lidské, plně obsáhnout, pochopit a splňovat pravé duchovní principy s jejich uplatňováním v každodenním životě a žití, aniž se přijme výše uvedené pojetí sexuality obecně a lidské sexuálnosti zvlášť a bude se považovat za integrální část či komponentu jakéhokoliv duchovního principu. Vždyť především sexualita je vodičem a mediátorem těch principů. Jak můžete obsáhnout, pochopit a praktikovat něco, když odmítáte to, co jej přivádí, zprostředkovává a přináší?

Jeden z nejdůležitějších důvodů, proč se negativní stav stal faktem života a proč lidský život je tak bídně omezující a omezen, je v tom, že lidští tvorové a negativní stav vypudili sexualitu z jejího pravého místa a odmítli přiznat, že je Božským vedením, mediátorem a přinášečem všeho života a jeho pravých duchovních principů. Separace pohlavnosti od pravé duchovnosti, a tedy od Pána Ježíše Krista, dala naplno popud

k započetí negativního stavu a k ustanovení typického lidského života se všemi druhy jeho protivenství.

Takže aby se uskutečnil návrat k pozitivnímu stavu, samotným prvním krokem, který je třeba podniknout, je pohlédnout na záležitost sexuality obecně i lidské sexuálnosti zvlášť ve světle tohoto Nového zjevení a shledat ji jako integrální část duchovních principů, neodlučitelnou od Absolutní přirozenosti Pána Ježíše Krista.

Po přečtení těchto slov budou se tě, Petře, někteří lidští čtenáři, žijící ještě na planetě Nula ptát, jak mají praktikovat svou lidskou sexualitu. Jak víte, pokud jste v lidském těle a na planetě Nula, jste vázáni lidskými zákony a požadavky. Jsou geneticky zakořeněny ve vašem těle, ve vaší lidské mentalitě i ve vaší lidské pohlavnosti. Nicméně existuje ohraničený způsob, jak se dostat ven z této šlamastiky, přinejmenším do určité míry.

Máte se postavit proti požadavkům negativního stavu přeměňováním všeho, co je vám přístupné v rámci lidského života v něco, co má odlišný účel ve srovnání s tím, pro jaký záměr jste to měli vykonat. Toto je pravdou o všech aspektech lidského života, nejen o lidské sexualitě. Dáte všechny tyto faktory do služeb pozitivního stavu. Toto se provede změnou postoje vůči lidskému životu i lidské sexualitě.

Radí se vám tímto, abyste se těšili co nejvíce - jak jen možno za omezených a omezujících okolností - ze všeho, co je vám dostupné, včetně a zvláště pak z vaší sexuality. Tím, že to budete radostně užívat pro pozitivní účely, jako na příklad pro rozdávání, přijímání a sdílení pocitů rozkoše, slasti, radosti, štěstí a pro vzájemný blahobyt, obecné blaho a užitek se všemi, kdo se chtějí vzájemně podílet a účastnit se na takovém životě - a činit to kvůli principům, neboť tak činit je správné, s pozitivním a dobrým úmyslem, popíráte pojetí života a sexuality negativního stavu.

Konec konců je třeba, abyste si pamatovali, že i když lidská sexualita je krajně omezená a omezující, přece jen je stále ještě jediným nástrojem dostupným lidským tvorům, kterým a skrze který mohou se dostávat do nejtěsnější možné blízkosti jeden druhého způsobem nejintimnějším, soukromým a osobním a docílit určitý ohraničený stupeň vzájemného svěřování toho, čím a kým jsou. Dokonce i v omezeném a omezujícím lidském pohlavním styku je taková fyzická zkušenost blízkosti, jakési velmi omezené splynutí jednoho s druhým v průběhu sexuálního styku, kdy mužský úd vstupuje do ženské vagíny a ženská vagína přijímá do sebe mužský úd. Tato vzájemná výměna, pokud se dělá s náležitou perspektivou, jak se odhaluje v Novém zjevení, může se stát pramenem slasti, rozkoše, radosti, štěstí a vyšší znalosti o Pánu Ježíši Kristu, jiných a sama sobě a také zdrojem náhlé inspirace, nových náhledů a většího stupně produktivnosti a tvořivosti. Takové potenciály existují dokonce i v omezených a omezujících zážitcích lidské sexuality.

Proč si myslíte, že negativní stav přikazuje a vnucuje ve jménu Božím a prostřednictvím náboženských, sociálních, morálních zákonů a nařízení tak mnoho restrikcí a tabu na lidské sexuální projevy, vjemy a praktiky? Nebo proč negativní stav

vštípil do lidských genů tak mnoho pocitů viny, studu, trapnosti a jiných nepříjemných a negativních citů a emocí z lidské sexuality a různých sexuálních vztahů? Anebo proč negativní stav zfabrikoval takové množství venerických nemocí, syndrom získané imunní nedostatečnosti (AIDS) a další různé duchovní, duševní, fyzické a sexuální problémy a perverze, mající co činit s lidskou sexualitou? Jen pro jediný důvod: za každou cenu a všemi prostředky odvádět lidské tvory od angažování v rozmanitých sexuálních zážitcích se správným záměrem, účelem, aby tak nemohli objevit a naučit se více o pravé podstatě života, jich samých a jiných a - což je nejdůležitější - Pána Ježíše Krista, a zvláště teď o Jeho/Její Nové přirozenosti.

Tento aspekt sexuality - jak je zde uvedený - se velmi těžko přijímá lidskými tvory, kteří ve jménu Božím byli vychováváni a vyučováni úplně opačně k tomu, co se zde sděluje. Bude to nejobtížněji přijatelný aspekt Nového zjevení, který bude pro lidské tvory dokonce i nyní těžko přijatelný. Buďte připraveni na mnohá odmítnutí a odsouzení.

Nicméně mějte na zřeteli, že tato rada o lidské sexualitě a pohlavním styku platí jenom s jednou podmínkou: Každé dvojici, jež se chystá k sexuálnímu styku v rámci či mimo manželského svazku, se radí pečlivě prozkoumat její záměry, motivaci a důvody, pro jaké přistupuje k pohlavnímu aktu. Navíc je radno, aby jak žena, tak i muž v přístupu k druhému za účelem toho, co lidští tvorové nazývají milostný akt, byli stejné duchovní orientace a stejně chápali otázku pohlavnosti, jak se zde zjevuje, anebo aspoň aby k sobě nepřistupovali z žádného jiného důvodu, než kvůli otevřenému sdílení, pro radost, rozkoš a potěšení ze společnosti druhého, bez jakýchkoliv skrytých pout (jako jsou například manipulace, ovládání, ubližování, poškozování, urážení, zlé sobecké úmysly, užívání, využití, zneužití i jakékoliv jiné negativní důvody).

Můžete si představit, že byste se sexuálně zapletli s osobou, jež postrádá vhodné duchovní atributy a náležité poznání sexuality, jak je zde zjevená a jak ji vy znáte a uznáváte? Ačkoliv takové angažování z vaší strany nemá v sobě negativní čili hříšné spoluoznačení (chcete-li použít slovo ‚hříšné'), vystavujete se nebezpečí padnout do léčky negativního stavu. Negativní stav může použít vašeho partnera, aby vás postupně zotročil, opanoval, využil, zmanipuloval a přivlastnil si vás, žárlil na vaši duchovnost a nebo byl na vás závislý a učinil vás závislým na něm (z jakéhokoliv důvodu). S takovou angažovaností můžete skončit v horším stavu, než v jakém jste byli, než k tomu došlo.

Takže je nutno být nesmírně opatrným, zvláště nyní, kdy negativní stav přesunul své bitevní pole na vaši úroveň, a tedy se za každou cenu vyhnout takovému vztahu ve vlastním zájmu, tak i kvůli pozitivnímu stavu. V určitém směru je duchovně prospěšnější masturbovat - nejsou-li jiné prostředky pro sexuální poměr s duchovně pravým sexuálním partnerem - než se dostat do takových nepříznivých sexuálních vztahů. Avšak angažovat se sexuálně s těmi, kdo jsou stejného duchovního zaměření, směru a orientace, je hodné povzbuzování za předpokladu, že budete ovládat svůj inherentní pocit viny a sklon k sebe - potrestání jako výsledek té viny. Jinak skončíte ve stejně nepříznivé situaci a v pasti negativního stavu. Vždyť vina je přece produktem negativního stavu a je jednou z nejnebezpečnějších emocí.

Nemůžete-li najít nebo potkat někoho s takovou vhodnou duchovní povahou a dispozicí, anebo se vám nepodaří ovládnout pocit viny, nýbrž mu podlehnete, pak je lépe, počkáte-li, až budete odvolán z planety Nula a až se vrátíte domů, kde budete moci přijmout praxi pravé sexuálnosti s jedinci opačného pohlaví. Navíc se každému radí, abyste v každém jednotlivém případě šli do svého nitra a požádali Pána Ježíše Krista o radu, zda při případné možnosti být s někým sexuálně angažován, by šlo o něco náležitého a duchovně prospěšného pro všechny zúčastněné a zda by to bylo ve shodě s vůlí Pána Ježíše Krista. Tak se budete moci vyhnout všelijakému nebezpečí spadnutí do pasti, kterou pro vás nalíčil negativní stav prostředky sexuality.

Toť rada Pána Ježíše Krista pro tuto dobu a pro duchovní podmínky existující právě teď na planetě Nula. Kdyby mělo dojít v tomto ohledu k nějakým změnám, pak budete informováni včas. Avšak po nějakou dobu zůstane tato rada v neomezené platnosti.

Ten/ta, co má uši k slyšení i naslouchání, ať slyší a poslouchá ***velmi pozorně*** to, co Pán Ježíš Kristus zjevuje v této kapitole o sexualitě.

Požehnáni jsou ti, co mají svá srdce a mysli otevřené a kdo jsou ochotni změnit se a vyhnat ze svých myslí a srdcí všelijaké nesprávné ideje o těchto i jiných záležitostech života.“

Kapitola dvacátá první

TAJEMSTVÍ STVOŘENÍ A ZÓNY VYMÍSTĚNÍ

Dne 5. května 1988 v 4:35 ráno znovu bylo ke mně slovo Pána Ježíše Krista, řkoucí:

„Co následuje, je těžko pochopit.

V knihách Nového zjevení bylo mnoho odhaleno o původu, procesu a účelu stvoření i zóny vymístění. Je nutno zdůraznit ten fakt, že nehledě na to, jak mnoho a do jakého rozsahu toho bylo zjeveno v tomto ohledu, přece jen realita stvoření, tajemství jeho jsoucna a bytí i všeho, co se v něm i v zóně vymístění událo a udá, daleko překročí všechno, co o tom bylo sděleno dosud, a i to, co se může odhalit v pojmech, konceptech, představách a v řeči lidských tvorů. Proto neočekávejte nějaké vyčerpávající a úplné vědění o této otázce. Některé důležité pojmy o této záhadě nemohou být nikdy zjeveny, pokud jste v lidském životě a v jeho těle na planetě Nula.

Jak víte, mnoho lidských tvorů se snažilo rozluštit záhadu lidského života i života obecně a také to, jak a proč vesmír existuje, jakým způsobem existuje; jak ke všemu došlo a jak to s vesmírem dopadne a mnoho dalších takovýchto otázek ohledně této záležitosti. Rádi by věděli, jak to vypadalo, než stvoření bylo stvořeno; v čem byla motivace a jaký byl záměr při utvoření stvoření; co Stvořitel dělal, než vznikl čas a prostor, atd.

Nikdo nemá určité, jisté a dostupné odpovědi na žádnou z těchto otázek. Někteří lidští tvorové mají za dané, že stvoření existuje, a vůbec se netrápí vytvářením jakýchkoliv takových otázek. Jiní přicházejí s četnými teoriemi a hypotézami, které pramálo, pokud vůbec, pravdivě odrážejí, jak a proč se stvoření událo. Většina takovýchto vykladačů se omezuje na otázku stvoření fyzického vesmíru, nevědouc nic o multivesmíru. Jelikož pouze fyzický čili přírodní vesmír je viditelný a zkušenostně dostupný, usuzují někteří, že existuje jenom fyzická realita stvoření. Tato skutečnost je jim jedinou hmatatelnou, vnímatelnou a vysvětlitelnou věcí. Vše mimo nebo nad tento faktor nemá jakoukoli hmatatelnou realitu. Dokonce i doslovný text v *Biblí Svaté* v první kapitole Genese, v níž se *prý* pojednává o *procesu* stvoření, má na zřeteli fyzický vesmír. A přece - jak již bylo zjeveno v knize *Základy lidské duchovnosti* - nemůže proces stvoření nikdy začít s utvořením fyzického vesmíru. Je vlastně ukončen tím vesmírem.

Navíc existují dvě chybná chápání ohledně užívání slov ‚stvoření' i ‚vesmír'. Má se za to, že akt a proces stvoření je omezen na samotný akt, jaký má začátek a konec. Jakmile stvoření je stvořeno, nic se již nestane, pokud stvořený vesmír nedokončí svůj běh. Nic není dále od pravdy než tento předpoklad. Je nutno si uvědomit, že stvoření je neustálý, nepřerušovaný proces a že nemůže přestat ani na zlomek vteřiny. Samotná podstata stvoření vyžaduje nejen údržbu a podporu toho, co již bylo stvořeno, ale nepřetržité přidávání k tomu, co bylo stvořeno, a zároveň tvořit vždy něco nového.

Chybné chápání této otázky vyvěrá primárně z nesprávného přístupu k procesu stvoření a k pojímání Přirozenosti Stvořitele. Teoretickým předpokladem v tomto ohledu je to, že Stvořitel tvoří v čase a prostoru. Je-li tomu tak, pak je Stvořitel omezen časem a prostorem. Proto tvůrčí proces a akt musí mít jakýsi lineární začátek i lineární konec. Pravdou v této věci však je - jak již naznačil Swedenborg - že proces i akt stvoření není vázán časoprostorově. Takže stvoření se nekoná v času a prostoru, nýbrž naopak, čas a prostor samotné jsou uvedeny do procesu stvoření. Jinými slovy, čas a prostor jsou samy předmětem stvoření. Čili v jednom bodě procesu stvoření jsou čas a prostor samy stvořeny. Ve skutečnosti, čas a prostor se nestvoří dříve, dokud není pojat a proveden proces stvoření fyzického vesmíru. V tomto ohledu může se do určité míry říci, že čas a prostor jsou konečným produktem stvoření, nikoliv jeho počátečními či stavebními bloky.

Protože lidští tvorové, na příklad, mohou myslet primárně pouze v pojmech časoprostorového kontinua, usuzují, že stvoření je omezeno na fyzický vesmír, ježto tento je vždy vázán na prostoročas. Pro obyčejný způsob lidského usuzování nic není myslitelné mimo čas a prostor. Výjimkou z tohoto pravidla jsou vysoce vyvinutí teoretičtí fyzikové či lidští tvorové s vyšší duchovní rozumovostí. Avšak ani pro ně není lehké prakticky pojímat to, co jsou a jak existují věci mimo či přesahující prostoročasové kontinuum.

Druhé chybné chápání se týká slova ‚vesmír'. Opět se má za to, že jest pouze jeden vesmír, v tomto případě fyzický vesmír. Jak bylo uvedeno shora, tento závěr vyvěrá z faktu, že jenom fyzický vesmír je rozeznatelný a vnímatelný, jakož i zkušenostně dostupný lidským tvorům. Co většina lidských tvorů nedovede poznat, je fakt, že slovo ‚vesmír' neodráží pravou realitu celého stvoření. Stvoření sestává z mnohých vesmírů nekonečně rozličné povahy a nekonečné rozmanitosti.

Fakticky existují tři strukturální komponenty ve stvoření. Každá z těchto součástí sestává ze svého vlastního diskrétního multivesmíru, to jest, ze svých vlastních mnohočetných vesmírů, jimž se může sumárně říkat *multivesmír*. Takže je duchovní multivesmír stvoření se svou vlastní strukturou, dynamikou a specifickými zákony; intermediální multivesmír se svou vlastní strukturou, dynamikou a specifickými zákony a fyzický či přírodní multivesmír se svou vlastní strukturou, dynamikou a specifickými zákony. Navíc každý multivesmír sám osobě je složen ze svých vlastních dvanácti specifických dimenzí, jakými a skrze které nepřetržitě uskutečňuje své jsoucno a bytí.

Pravidla prostoročasového kontinua platí pouze ve velmi omezené sféře fyzického čili přírodního multivesmíru - pro jeho nejzevnější stupeň reality, jak je například známá lidským tvorům. Avšak mějte na mysli, že lidské pojímání času a prostoru - jak je jim známé a jimi zakoušené - ve skutečnosti neodráží pravou realitu času a prostoru dotyčného vnějšího stupně fyzického multivesmíru. Pokud si vzpomínáte, je planeta Nula, obydlená lidskými tvory, umístěná v prostoru, jenž není žádným prostorem, a v čase, jež není žádným časem. Z tohoto důvodu je specifický lidský čas a prostor znetvořením pravého času a prostoru. Takže lidští tvorové kvůli své nemožné přirozenosti a kosmické pozici, žijí ve zvráceném čase a prostoru, které nemají co činit s pravou realitou času a prostoru ve skutečném fyzickém zevním multivesmíru.

Toť důvod, proč je tak obtížné, ba nemožné pojednávat o předmětu této kapitoly v lidských termínech. Samotnou svou povahou jsou lidské termíny s to přenášet jenom překrouceniny a falzifikace pravé reality, v tomto případě reality času a prostoru, jak se pojímá pravým obyvatelstvem pravého prostoročasového kontinua v jejich příslušném multivesmíru. Dokonce i v rámci fyzického či přírodního multivesmíru platí zákony času a prostoru pouze v nejzevnějším stupni, který se může nazývat přírodním vesmírem. Avšak omezit veškeré jsoucno a bytí jenom na tento přírodní a fyzický vesmír, je tím nejsměšnějším konceptem.

Jestliže proces stvoření nezačíná stvořením fyzického vesmíru, pak jak, za jakým účelem a jakým způsobem začíná a existuje nějaký stav nebo nějaká kondice, předcházející aktu stvoření

Jak vidíte, již samo slovo ‚začíná' předpokládá čas a prostor. Toto je nejnevhodnějším slovem při použití popisu aktu a procesu stvoření, jelikož předpokládá lineární bod, v němž se událo něco podivného, čehož výsledkem byl počátek stvoření.

Skutečností této situace je to, že stvoření nezačíná. Lidskou řečí nelze v žádné formě či stavu sdělit ve vhodnějších termínech, co je to, oč běží v procesu aktu stvoření. Slovo ‚nastává' je vhodnější, ale i toto slovo je velmi vzdálené od toho, aby reflektovalo pravou realitu procesu tohoto aktu. Můžete si matně představovat, že stvoření nastává. Tento pojem je méně ovlivněn časoprostorovostí, než je slovo ‚začíná'. Proces ‚nastávání' je stavem. Stav lze pojímat jak mimo, tak i v rámci lineárních časových a prostorových pojmů.

Avšak stav je rozpoložením něčeho či někoho, co již je. Tedy stav je produktem ‚Jest'. Proto ‚Jest' je zdrojem nastávání svého stavu.

Velkou záhadou je zde fakt, jak ‚Jest' pojímá samo sebe a nastávání svého stavu. Co je podstatou tohoto ‚Jest'? V tomto bodě jediné, co lze říci, je to, že toto záhadné ‚Jest' je zdrojem všech a jakýchkoliv událostí samotné skutečnosti jsoucna a bytí. Ale proč takové události nastávají a jaký je jejich účel - je těžko zjistit.

Prvním axiomatickým pravidlem ohledně ‚Jest' je to, že vždy je. Nemá žádný počátek ani žádný konec a jeho podstata je samotným jsoucnem a bytím. Takže ve skutečnosti je nesprávné říkat, že ‚Jest' vždy je a existuje, jelikož jsoucno a bytí jsou imanentní jeho pravé podstatě. Jinými slovy: ‚Jest' není jsoucnem a bytím, nýbrž jsoucno a bytí je v ‚Jest'. Toto je velmi závažným a fundamentálním rozlišením. Toto rozlišení nutno stále mít na mysli, má-li se chápat to co je zjeveno v této kapitole.

Tedy ‚Jest' ve skutečnosti je transcendentní vůči jsoucnu a bytí. V tomto smyslu je pojem ‚Jest' nevhodný, neboť lidští tvorové chápou slovo ‚jest' v termínech jsoucna a bytí, a ne tak, že jsoucno a bytí se odvozuje z toho ‚Jest'. Avšak neexistuje žádný jiný termín v lidské řeči, jenž by mohl sdělit třebas vzdáleně přesnou povahu toho, o čem se zde mluví. Z toho důvodu se zde termín ‚Jest' zachová s porozuměním, že jeho definice se fundamentálně liší od té, jakou mají pro něj lidští tvorové.

V tomto ohledu nastává ‚Jest' ne proto, že by nějaká síla mimo ‚Jest' působila to stávání, nýbrž proto, že fakt nastávání je pravou podstatou ‚Jest'. Jinými slovy ‚Jest' samo

nenastává, nýbrž nastávání je v tom ‚Jest'. Takže ‚Jest' dává počátek nastávání samo ze sebe, neboť tak činit je samotnou jeho podstatou.

Jelikož ‚Jest' vždy je bez počátku či konce, může se říci, že před tím, než stvoření bylo stvořeno, ‚Jest' již bylo. Nejsa samo stvořeno, kvůli faktu, že vždycky je (první axiom), stavem a kondicí toho ‚Jest' je jeho absolutnost. Absolutní kondice jeho stavu je určena faktorem, že ‚Jest' nezávisí na ničem a na nikom ve svém jsoucnu a bytí. Jestliže by jsoucno a bytí bylo mimo tohoto ‚Jest', bylo by jsoucno a bytí tohoto ‚Jest' závislé na jsoucnu a bytí, místo aby jsoucno a bytí bylo závislé na ‚Jest'. V takovém případě by nebylo absolutní, neboť ve svém jsoucnu a bytí záviselo by na něčem jiném - na jsoucnu a bytí. Pak by to bylo jsoucno a bytí, které by bylo absolutní, nikoliv ‚Jest'. Nicméně jsoucno a bytí tím, že jsouce jsoucnem a bytím, již podle samé své podstaty závisí na svém zdroji. Proto se může postulovat, že jejich zdrojem je ‚Jest', ve kterém je jsoucno a bytí.

Ať se znovu zopakuje, ‚Jest' není jsoucnem a bytím, ale jsoucno a bytí jsou v tom ‚Jest'. Toť důvod, proč se ‚Jest' pojímá jako Absolutní stav. Nic jiného není absolutním prostě již proto, že všechno ostatní je v jsoucnu a bytí, ale jsoucno a bytí nejsou v nich. Jak vidíte, základní rozdíl mezi Stvořitelem a Stvořením je ve faktu, že ačkoliv jsoucno a bytí jsou ve Stvořiteli a Stvořitel není ve jsoucnu a bytí, je stvoření ve jsoucnu a bytí a nic ze jsoucna a bytí není ve stvoření.

Slovo ‚stvoření' předpokládá, že se tvoří. Slovo ‚tvořit' předpokládá zdroj či původce stvoření (‚Jest'). Zdroj či původce stvoření nemůže tvořit z pozice jsoucna a bytí. Odkud by se vzaly? Aby mohl tvořit, musí Stvořitel (‚Jest') ve Své Přirozenosti obsahovat samotné jsoucno i bytí. Protože jsoucno a bytí je ten pravý niterný stav Stvořitele (‚Jest') je stvoření stvořeno ze Stvořitele (‚Jest'), z Jeho/Jejího stavu Absolutního jsoucna a bytí. Důvod, proč je řečeno ‚Absolutní jsoucno a bytí', je v tom, že podle definice ‚Jest' je absolutní. Proto vše, co je integrální komponentou jeho přirozenosti, je také absolutní.

stvoření nastává faktem, že jsoucno a bytí nastávají v nitru ‚Jest', které nikdy nenastává, neboť jeho podstatou je vždy ‚Jest'. ‚Jest' již ve své podstatě a podle svého obsahu je stavem nastávání, avšak ‚Jest' není ve stavu nastávání. Ježto ‚Jest', je stavem nastávání, ale samo nikdy nenastává, kvůli skutečnosti, že je vždy ‚Jest', je tedy zdrojem veškerého nastávání.

Záhadou je zde ten fakt, že jsa samotnou svou povahou stavem nastávání, a nikoliv ve stavu nastávání, ‚Jest' neustále generuje nastávání tím, že je stavem nastávání. Fakt tohoto generování je procesem stavu nastávání. Takže zde máme stav nastávání i proces nastávání. Stav nastávání je popudem pro proces nastávání. Důvodem toho je to, že každý stav ‚Jest', tím, že je ‚Jest', je aktivním či dynamickým modem. Aktivní modus, jsa v procesu jsoucna a bytí v tomto ‚Jest', vytváří energie, jež se stávají řídící silou veškerého nastávání.

Takže je v povaze toho samého ‚Jest' nepřetržitě ze sebe generovat události, jež jsou produktem jeho aktivního modu jsoucna stavu nastávání, aniž by bylo ve stavu nastávání. Počáteční nastávání může nastat jenom ze stavu, jaký není modem

samotného nastávání. Jinak by to bylo nastáváním sebe sama. Nastávat sebe sama předpokládá hybnou sílu tohoto nastávání.

Z tohoto důvodu jsou zřejmé dvě věci: Za prvé: Stvořitel, který je tímto Absolutním ‚Jest', samotnou Svou povahou či povahou toho, že je Sám/Sama tím pravým jsoucnem a bytím a že jsou v Něm/Ní, musí tvořit. Sám Jeho/Její stav je absolutně aktivní a dynamický. Absolutní aktivnost tohoto stavu je tvůrčí proces sám o sobě a sám sebou. Za druhé: stvoření nastalo ze jsoucna a bytí Stvořitele, ve kterém jsoucno a bytí přebývají, jsouce absolutní komponentou Jeho/Její Absolutní přirozenosti.

V tomto absolutním smyslu nemá stvoření žádný počátek a žádný konec. Pokud Stvořitel vždy je - a ‚Jest' vždycky je - stvoření se vždycky tvoří. V tomto smyslu, stvoření je vždy proces, nikoliv stav. Jsa ve svém vlastním stavu, je relativní ke svému nepřetržitému procesu. Stvoření je emanací Absolutního stavu svého Stvořitele. Můžete zde s jistotou říci, že neexistuje žádný jiný stav mimo stavu tvůrčího procesu z Absolutního stavu Stvořitele. Takže stvoření je něco, co musí být, neboť ***nemůže a nesmí existovat žádný jiný stav ani proces***. Taková je přirozenost toho ‚Jest'. ‚Jest' je Stvořitel.

Přirozenost ‚Jest' čili Stvořitele nelze chápat a obsáhnout z nitra jeho Absolutního stavu. Jeden by musel být tím ‚Jest', aby mohl obsáhnou tu Přirozenost. Nicméně, v relativním smyslu se může ta přirozenost odvodit z přirozenosti stvoření, jež neustále nastává ze Stvořitele. Kvůli jeho nastávání ze Stvořitele, odráží stvoření přirozenost svého Stvořitele v relativní kondici a smyslu.

Ježto nejdůležitějším a nejzazším procesem stvoření je sentientní mysl, lze tedy z relativního jsoucna a bytí té sentientní mysli učinit závěr s rozumnou jistotou, že přirozeností toho ‚Jest' je Absolutní čivost, Absolutní sebeuvědomění a že má všechny jiné atributy, nalezené v relativní sentientní mysli. Rozdíl je v tom, že ve Stvořiteli jsou všechny tyto atributy v absolutním stavu, kdežto u všech jiných v relativní kondici. Takže z odpovědi na otázku, proč stvoření vůbec existuje a je, je zřejmé, že žádný jiný stav či kondice či proces kromě stvoření nemůže být ani existovat, kvůli skutečnosti a povaze Absolutního ‚Jest'.

Motivační faktory pro tvoření stvoření vyvěrají z Absolutního stavu Absolutního ‚Jest'. Samotnou svou povahou ‚Jest' je motivováno tvořit prostě proto, že nic jiného není myslitelné. Dokonce nejen že to není myslitelné, nýbrž že žádný jiný stav nemůže být a existovat, ježto žádný jiný stav by nebyl ve shodě s přirozeností Absolutního ‚Jest'.

Faktor Absolutního ‚Jest', v němž je obsaženo Absolutní jsoucno i Absolutní bytí, musí být postulován jako něco, co nepotřebuje důkaz pro své jsoucno a bytí. Toť axiomatický fakt. Avšak tím, že obsahuje v Sobě Absolutní jsoucno a Absolutní bytí jako esenciální a substanciální komponenty samé své přirozenosti, generuje Absolutní ‚Jest' Svým Absolutním aktivním modem to jsoucno a bytí v nepřetržité škále. Je nemyslitelná úvaha, že nebylo a neexistovalo žádné jsoucno a bytí před stvořením stvoření. Jsoucno a bytí byly a existovaly v Absolutním stavu Absolutního ‚Jest'. Toto je to, co bylo a existovalo před takzvaným stvořením.

Existuje všeobecně přijaté chybné pojetí obecného pojmu ‚před stvořením stvoření'. Tento termín předpokládá, že než došlo ke stvoření, nebylo žádné jsoucno a bytí. ‚Před stvořením stvoření' znamená: než byl stvořen a uveden do jsoucna a bytí čas a prostor. Nicméně před tím, než čas a prostor se staly realitou, existoval akt stvoření ve svém stavu od věčnosti.

Opětovně musíme chápat, že je stav stvoření a že existuje proces stvoření. Stav stvoření je Absolutní stavem Stvořitele (‚Jest'). Tak, jak Absolutní ‚Jest' vždy je, je i stav stvoření. Naproti tomu je proces stvoření jeho nepřetržitým nastáváním. Takže může se říci, že než nastal proces stvoření, již byl stav stvoření, nemající začátek či konec, neboť se vyskytuje uvnitř Absolutního stavu Absolutního ‚Jest'.

Z toho důvodu výraz ‚před stvořením stvoření' by znamenal, že procesu stvoření předchází jeho stav. Termín ‚proces' v tomto spoluoznačení předpokládá, že něco má začátek i zakončení. Z toho se může odvozovat pojem času a prostoru. Termín „stav" v této zvláštní konotaci naznačuje, že jde o stálost kondice. Nelze mu přisoudit elementy času i prostoru, ani je nelze z něho odvozovat.

Z tohoto stanoviska lze přijít k závěru, že sentientní entity a zvláště pak lidští tvorové jsou vždy v procesu svého jsoucna a bytí, což je jejich vlastní osobní stav, ale nejsou ve stavu jsoucna a bytí v tom smyslu, že žádný stav není v nich. Pouze Pán Ježíš Kristus, kdo je tím Absolutním ‚Jest', jak se pojímá v této kapitole, může být stavem a procesem jsoucna a existence pro jediný důvod, že On/Ona není ve stavu a procesu ničeho, nýbrž že stav a proces jsou v Něm/Ní jako integrální komponenty Jeho/Její Absolutní přirozenosti.

Toť důvod, proč Ho/Ji správně považují dokonce i lidští tvorové, kteří věří v Boha, za přesahujícího všechny stavy, všechny procesy, všechny podmínky, všechny časy, všechny prostory, veškeré jsoucno, všechno bytí a cokoliv jiné. Nemají však potuchy, proč postulují tento fakt Bohu. Neuvědomují si, že důvodem tomu, proč On/Ona je transcendentní vůči tomuto všemu, je v tom, že toto vše je v Něm/Ní a že On/Ona není v tom všem. Přinejmenším v tom Bůh nebyl původně. Jakmile však proces stvoření nastal, pak tehdy a jenom tehdy Stvořitel začíná přebývat také ve stvoření jako ve Svém vlastním prodloužení a procesu. V tomto ohledu došlo k nové situaci v absolutním smyslu. Stvořitel (‚Jest) zahrnuje ve Své Přirozenosti všechny stavy a procesy. Pokud stvoření není v plnosti procesu, Stvořitel v tom procesu není. Je ve Své niternosti, Sám/Sama v Sobě.

Záhadou této situace je fakt, že Absolutní stav je ***absolutní niterností***. Avšak absolutní proces je dynamickou extenzí toho stavu ve směru od niternosti k zevnějšnosti (z nitra navenek). Protože Stvořitel (‚Jest') je v absolutním stavu niternosti, nemůže za této situace být v ničem, co jde směrem k zevnějšnosti, pokud se ta zevnějšnost nestane plným procesem té niternosti. Jakmile se proces ubírá ze stavu niternosti směrem k stavu jeho zevnějšnosti, stává se Stvořitel (‚Jest') také Svou vlastní zevnějšností. V tomto případě se novost této situace může nalézt ve faktu, že zatím co před tím, než tento proces nastal, Stvořitel nebyl v žádném stavu anebo procesu - neboť stav a proces byl v Jeho/Její Absolutní niternosti - po ustanovení procesu zevnějšnosti získal

Stvořitel obě kondice. Nyní tedy přebývá ve všem a ve všech, co a koho stvořil. Takže Stvořitel je ve stavu a procesu Svého stvoření, jakožto i stav a proces jsou ve Stvořiteli.

Rozdíl v těchto dvou rozpoloženích vyvolal dojem, že existoval čas a prostor před tím, než stvoření bylo stvořeno. Skutečností však je, že absence procesu zevnějšnosti stavu niternosti nedovolovala, aby stvoření bylo nepřetržitým procesem, ale aby bylo jen ve stadiu Absolutního stavu Stvořitele. Jakýkoliv pocit nedostatku něčeho vnímá relativní sentientní mysl a zvláště lidští tvorové, že je to nejsoucí a neexistující. Je to proto, že jsou částí procesu a že jenom skrze ten proces mohou se stát částí původního stavu. Takže pohlížejí na tvůrčí akt z pozice zevnějšnosti a ne z pozice niternosti, neboť jsou v procesu tvoření a ne v jeho Absolutním stavu.

Z té pozice se stvoření vnímá, jako by mělo svůj začátek. Jenom v tomto smyslu může se říci, že na počátku nebyl žádný stav zevnějšnosti. Na místo toho, že to, co bylo od věčnosti, je stav Absolutní niternosti. Pro někoho nebo něco, co je částí zevnějšnosti (stvoření je zevnějšnost niternosti) a dívá se na stvoření z té pozice, vidí se počátek všech věcí tehdy, kdy tato zevnějšnost dojde svého plodného dozrání. Avšak při pohledu z pozice stavu niternosti je jasné, že stvoření vždy bylo, jelikož bylo integrální součástí té niternosti. Je to pouze proces stvoření, jak se ubírá směrem ke své vlastní zevnějšnosti, který se pojímá jako něco, co zde nebylo vždycky.

Největší záhadou v tomto ohledu je, jak a proč nastal přesun ze stavu niternosti k procesu jeho zevnějšnosti. Tento přesun neznamená, že stav niternosti byl opuštěn. Nemožno jej nikdy opustit. Jakýkoliv pokus, i ten nejnepatrnější, upustit od niternosti, měl by za následek věčnou smrt všech ve stvoření. Stvoření se může udržovat jenom z Absolutního stavu niternosti, neboť bylo to tam, kde vzniklo. Nemůže být udržováno pomocí procesu zevnějšnosti, jelikož proces zevnějšnosti se odvozuje ze stavu své niternosti. Proces vždy závisí na svém stavu. Podle definice stav je niterností.

Co se zde událo, bylo to, že stav niternosti započal proces stávání se zevnějšnosti ze stavu své niternosti. Takže otázkou je, jak toto započetí nastalo a co motivovalo ten stav, aby se pustil do takového činu.

Stav Absolutní niternosti je Absolutní ‚JEST', které samo je ‚Absolutní sebe' čili Absolutní ‚JÁ JSEM'. Přirozenost tohoto ‚Absolutního sebe' čili ‚JÁ JSEM' je Absolutní pozitivností. Absolutní pozitivnost je ve stavu Absolutní čistoty a nesobeckosti. Slova ‚sebe' a ‚nesobeckost' nejsou protichůdná. ‚Sebe' může být buď sobecké, bez jakéhokoliv zřetele na cokoliv jiného mimo samo sebe, anebo může být nesobecké, hloubající nad možností rozšířit toto ‚sebe' do jiných ‚sebe'. Protože toto ‚Absolutní sebe' je svou povahou absolutně pozitivní, nikdy nemůže být ve stavu sobeckosti. Proto je absolutně nesobecké. Povahou této nesobeckosti je proces pojímání jiných možností než vlastního Absolutního jsoucna a bytí, obsaženého v Jeho Absolutní přirozenosti. Řečeno filosoficky, pojímání a potřeba jiných možností jsoucna a bytí mimo vlastních je imanentní Jeho Absolutní přirozenosti. Cokoliv je imanentní té Přirozenosti - již díky své vlastní povaze - musí být definitivně zpřítomněno a uskutečněno. Nicméně v tom bodě neexistuje vůbec nic kromě Stavu Absolutní niternosti toho ‚Absolutního sebe' čili ‚JÁ JSEM'. Protože jediná realita jsoucna a bytí přebývá v tom Absolutním ‚JÁ JSEM, pak aby se mohly tvořit jiné možnosti mimo

vlastních, musí použít svého vlastního zdroje i materiálů ze svého vlastního „‘sebe‘ čili ‚JÁ JSEM‘ jako počátečního bodu v procesu stvoření. Pamatujte si, že neexistoval tehdy žádný jiný zdroj ani materiál.

Jakmile je taková idea pojata, pozornost Absolutního sebe či ‚JÁ JSEM‘ se přesunuje od stavu vyjádření té ideje k procesu stávání se té ideje. Idea nepřetržitě nastává uvnitř Stavu Absolutního sebe čili „JÁ JSEM“, protože nastávání je vždycky v Jeho Absolutní niternosti. Aby se mohl změnit stav nastávání té ideje v proces stávání se té ideje, posune se pozornost Absolutního ‚JÁ JSEM‘ pryč od středu niternosti k jeho Absolutnímu obvodu. Proces tohoto posunu produkuje obrovské množství energií velmi speciální povahy. Tyto energie jsou vyzařováním Absolutní intenzivní touhy Absolutního ‚JÁ JSEM‘ (‚JEST‘) sdílet svou Absolutní pozitivnost a dobrotu (pozitivnost se vždy rovná dobrotě) mimo Sebe čili navenek od svého ‚JÁ JSEM‘. Slovo ‚sdílet“ zahrnuje v sobě, že je tu něco jiného než to, co chce ‚sdílet‘. Sdílení je možné jenom ve směru ‚od‘ k ‚do. Ale v tomto bodě, pokud si pamatujete, neexistovalo žádné ‚do‘. Pouze Absolutní ‚Od‘ existuje absolutně.

Aby se sdělovalo od něčeho k něčemu, musí se nejdříve stvořit to něco, k němuž chcete doručit vše, co máte či si přejete sdílet. První krok při tvoření toho ‚do‘ je posun pozornosti od vnitřku či niternosti Absolutního stavu směrem k jeho Absolutnímu obvodu. Použitím speciální energie, získané z intenzivní absolutní touhy sdílet Sebe sama mimo Sebe sama, je stvořeno to ‚venkovní‘ ‚vnitřního‘ neboli zevnějšnost niternosti. Takže - v tomto spoluoznačení - zevnějšnost čili to vnější sestává z elementů čisté speciální energie, vyzařované ze Stavu intenzivní touhy Absolutní niternosti, aby to venkovní čili zevnější bylo a existovalo. Ta energie je řízena od svého niterného zdroje k svému obvodu pomocí prostého přesunu směru jeho pozornosti, která se přiřadí k té Absolutní intenzivní touze po svěřování se a sdílení. V ten samý okamžik, kdy tento přesun nastane, postupuje energie ke své manifestaci od stavu niternosti k procesu zvnějšnění. V tomto ohledu je proces zvnějšnění procesem stvoření.

Takže stvoření je stvořeno ze Stavu Absolutní niternosti Absolutního ‚JÁ JSEM‘ prostřednictvím Absolutní duchovní energie, vyzařované z absolutní intenzivní touhy po sdílení a svěřování všeho, co má a co obsahuje. Z tohoto důvodu se stvoření může pojímat jako zevnějšnost Absolutní niternosti Absolutního ‚JÁ JSEM‘, jež je Absolutním duchem, jímž je Pán Ježíš Kristus.

V tomto procesu stvoření možno vidět ospravedlnění multiverzálního principu stvoření: Vše postupuje z nitra - ze stavu Absolutní niternosti směrem navenek - k procesu zvnějšňování. Ale svědčí také o tom, že zevnějšnost nikdy nemůže existovat sama sebou a ze sebe, neboť je přece procesem stavu niternosti. Zevnějšnost nemá svůj vlastní stav nezávislý od stavu své niternosti. Avšak nosí v sobě všechny atributy svého zdroje.

Je tedy logické předpokládat, že ta zevnějšnost, což je v tomto případě stvoření, je nositelem všech atributů svého Zdroje, neboť stvoření bylo stvořeno z materiálů svého Absolutního zdroje. Jediným rozdílem je to, že zatím co ty atributy v samém Zdroji jsou

v absolutní kondici, ve stvoření, které bylo stvořeno a tedy nemá zkušenost své vlastní absolutnosti, jsou v kondici relativní.

Jakmile je proces zvnějšnění ustanoven, jsa nositelem přirozenosti svého Absolutního zdroje v relativním stavu postupuje podle samé své povahy ve směru vlastní nepřetržité expanze a vlastního šíření se. Toto je nutnou podmínkou tohoto procesu zvnějšnění, jelikož touto nekonečnou expanzí a rozšiřováním může poskytnout kompenzaci své relativní kondice s ohledem na svůj Absolutní zdroj. A nejen to, ale tím, že odráží povahu svého Absolutního zdroje, sám má vlastní silnou touhu činit přesně to, co činí Stvořitel - tvořit za účelem sdílení a svěřování svého vlastního relativního jsoucna a bytí v obou směrech: jak vůči svému Absolutnímu zdroji, tak i ke svému vlastnímu procesu zvnějšnění, to jest, mimo svou vlastní zevnějšnost.

Je tedy proces stvoření dvojnásobným procesem. Stvořitel tvoří ze Sebe procesem, krátce popsaným shora; a prostředky a skrze prostředky již stvořené zevnějšnosti. Konec konců, ta originální zevnějšnost je Jeho/Její vlastní materiál, neustále vyzařující z Jeho/Jejího Absolutního stavu - Jeho/Její Absolutní niternosti.

Kvůli tomuto uspořádání, ubírá se proces stvoření za sebou následujícími kroky a vždycky ve směru z toho nejniternějšího k tomu nejzevnějšímu čili z největší niternosti k největšímu zvnějšnění. Každý krok v procesu tvoření odráží povahu svého předešlého kroku, maje svůj vlastní stav niternosti, z níž tvoří svou vlastní zevnějšnost procesem a skrze proces vlastní duševnosti, která je kondicí jeho ‚mezi-tím' - čili vnitřním stavem.

V Absolutním stavu vnitřního je Absolutní intenzivní touha po sdílení a svěřování toho, co tvoří Absolutní duševnost Stvořitele čili Jeho/Její Absolutní vnitřní kondice. Jí a skrze ni se udržuje Absolutní zevnějšnost. Z kombinovaných emanujících energií, produkovaných složitými interakcemi těchto tří Absolutních stavů (nejniternějšího, vnitřního a zevního), je stvořeno všechno ostatní. Toto ‚všechno ostatní' jeví se vždy jako jsoucí vně Stvořitele. Avšak tím, že odráží přirozenost svého Stvořitele, je strukturálně i taktéž uspořádáno tak, že má svůj vlastní stav nejniternější, vnitřní i zevnější.

Důvod, proč stvoření se jeví vně Stvořitele, je v přesunu Absolutní pozornosti od jádra svého Absolutního ‚JÁ JSEM' ve směru pryč od toho jádra. Důvod, proč tento přesun je nutný, je v tom, že žádné sdílení a svěřování není možné v tomto jádře a s ním samotným. Věnujete-li pozornost jenom vlastnímu jádru, jádru vlastní niternosti, pak nic jiného kromě vás neexistuje. V takovém případě vše ostatní je vyloučeno z vědomí vašeho jsoucna a bytí. Za takových okolností nemůže započít žádné stvoření.

Aby se stvoření mohlo zahájit, musí nastat přesun této pozornosti od samotného jádra ve směru pryč od tohoto jádra. Ve skutečnosti to, co se má stát, je rozdělení té pozornosti. Je zcela nemožné úplně odvrátit pozornost od vlastního jádra. Jinak by došlo k trvalé ztrátě sebeuvědomění. Ztráta sebeuvědomění značí konec všeho, včetně Absolutního ‚JÁ JSEM'. Ale je možné a nutné rozdělit tu pozornost takovým způsobem, aby se její část odvedla pryč od toho jádra. V okamžiku, kdy se tato pozornost rozdělí, již tímto samotným aktem produkuje se množství duchovních a duševních energií,

využitých při tvoření stvoření. Odváděním části Své Absolutní pozornosti od Svého Jádra vytváří Absolutní ‚JÁ JSEM' proces zvnějšnění.

Je třeba si v tomto ohledu zapamatovat dvě věci:

1. Toto všechno se děje v Absolutním smyslu. Proto energie, produkované tímto rozdělením pozornosti, jsou povahy absolutní. Rozdělení Absolutní pozornosti nezmenšuje její absolutnost. Takže tím, že se odebere část pozornosti ze svého Absolutního jádra, proces Sebeuvědomění se nezmenší. Vždyť ta část je Absolutní. Proto dokonce i v rozděleném stavu pozornosti toto Sebeuvědomění zůstává absolutním. Totéž platí i o části pozornosti, jež směřuje pryč od jádra toho ‚JÁ JSEM'.

2. Přirozeností Stvořitele je Absolutní tvořivost. Z tohoto důvodu tím, že se nějaké nebo jakékoliv ideji věnuje pozornost, již samotným faktem této pozornosti, samotnou pozorností stává se ta idea sebeoprávněnou skutečností.

Takže odváděním části Své pozornosti pryč od Jádra Své Absolutní niternosti - ‚JÁ JSEM', stává se zevnějšnost svým vlastním jsoucnem a bytím. Nezapomeňte, že akt věnování pozornosti produkuje ohromné množství kumulativních energií, které jsou ideou tvoření okamžitě použity při utváření reality té ideje.

Zde máte kombinaci dvou procesů: Věnování pozornosti či přesun části této pozornosti od jádra v různých směrech a zároveň - díky skutečnosti toho přesunu - produkování těchto energií, jež okamžitě přistupují ke ztělesňování ideje přesunu a tvoření v samotném stvoření.

Zhruba se může akt stvoření pojímat následujícím způsobem:

Za prvé je zde idea stvoření. Nastávání toho nápadu produkuje ohromné množství energií životní síly. Pak je zde idea přesunu části pozornosti vůči této ideji za účelem jejího uskutečnění. Nyní se část pozornosti posune od jádra k této ideji. Tento přesun pak produkuje vždy ještě větší stupeň intenzivních a extenzivních energií životní síly, které vyzařují z toho přesunu. Potom je tam proces aktualizace té ideje, kterému se věnuje pečlivá pozornost. Proces aktualizace je vykonán jednoduchým aktem obrácení pozornosti k tomu procesu. Tento proces pak produkuje ještě větší stupeň energií životní síly. Akt skutečné aktualizace je kumulativní kombinací všech výše uvedených energií, které se aktem usměrňování části pozornosti od Jádra niternosti promítající navenek té niternosti a dávají tak vznik objevení se zevnějšnosti, kterou je stvoření.

Tato zevnějšnost je výsledkem všech kumulativních energií životní síly, jež se stala novým procesem. Svým vlastním procesem produkuje své vlastní specifické energie, které jsou zkombinovány s ostatními kumulativními energiemi jejího vlastního zdroje. Toto má ovšem aditivní a umocňující efekt. Z nich se rozvětví další řada stvoření. Tato další řada sleduje přesně stejný vzor. Toto pokračuje tak dlouho, až kumulativnost všech zkombinovaných energií je takové intenzity a rozsahu, že dojde k formaci zevně pevné hmoty. Takto je hmota konečnou, nejkrajnější zevní zevnějšností té Absolutní niternosti, která se využívá pro stvoření fyzického či přírodního multivesmíru.

V procesu rozvětvení se jde několika směry synchronně a simultánně. Z energií, vyzařovaných z nastávání samotné ideje v Absolutní niternosti, je stvořena duchovní dimenze každého multivesmíru a jeho vesmírů, galaxií, slunečních soustav, planet a jejich příslušných sentientních obyvatel. Z energií věnování pozornosti této ideji je stvořena intermediální dimenze každého dotyčného multivesmíru a jeho vesmírů, galaxií, solárních systémů, planet a jejich příslušných sentientních entit. A z kombinace všech těchto kumulativních energií je stvořena fyzická či přírodní dimenze každého dotyčného multivesmíru a jeho vesmírů, galaxií, slunečních systémů, planet i s jejich příslušnými sentientními entitami. Toto je tedy normální proces stvoření. Akt stvoření postupuje tímto způsobem neustále a nepřetržitě bez jakéhokoliv přerušení.

Pokud si pamatujete, byl účel stvoření v tom, aby se přinášelo a svěřovalo vše, co Stvořitel má. Proto konečným produktem stvoření bylo stvoření sentientních entit, které by měly podobnou přirozenost, jakou má Stvořitel, s tím rozdílem, že Stvořitel není stvořen, neboť On/Ona ‚JEST' Ten/Ta, kdož vždy je. Prostředí stvoření bylo stvořeno, aby se do něj umístily tyto sentientní entity.

Hlavním důvodem pro stvoření tohoto prostředí v jeho nekonečné rozmanitosti bylo to, aby se všechny sentientní entity mohly objevit jako jsoucí navenek a nezávisle od svého Absolutního zdroje. Důvod pro toto jevení se byl ve faktu, že akt svěřování a přinášení se může vnímat jako takový pouze z pozice nezávislosti a pocitu, že se nacházíte vně svého Stvořitele.

Zde jde o shora připomenutý směr z ‚od' k ‚do' a z ‚do' ke svému původnímu ‚Od'. Realita směru z ‚od' k ‚do' a více versa se nemůže ustanovit, aniž je tu pocit, že něco přichází odněkud zvenčí vlastního sebevnímání. Jinak by sdílení a svěřovaní se bylo pouze od niternosti k niternosti, to jest od mého vlastního ‚já' k mému vlastnímu ‚já'. V takovém procesu nedochází k žádnému skutečnému sdílení a svěřování se, neboť já již mám, co míním sdílet a svěřovat. Co tedy sdílím a svěřuji? Nic nového či jiného.

Avšak jiný důvod toho, proč se všechny sentientní entity musí objevit odděleně od Stvořitele, je v tom, že žádný smysluplný, naplňující a uspokojivý vztah k procesu sdílení a svěřování se nemůže ustanovit, není-li založen na nepřetržitém vědomí vlastní vůle ochotně a přijmout to sdílení a svěřování se a poskytnout zpětnou vazbu tohoto přijetí vlastnímu zdroji, a tak opětovat zážitek toho sdílení a svěřování svému zdroji. Pamatujte si, že Přirozeností Stvořitele je Absolutní svoboda a Nezávislost. Tím, že Stvořitel je jeden a absolutní, neexistuje nikdo a nic, na kom či na čem by závisel nebo s kým či s čím by byl nějak svázán.

Jak bylo uvedeno mnohokrát dříve a jak se nutně nadbytečně opakuje: Kvůli této přirozenosti nemůže Stvořitel tvořit nebo utvářet vztah z žádné jiné pozice než z pozice Své Přirozenosti, to jest, z pozice její Absolutní svobody a Absolutní nezávislosti. Takže aby mohl ustanovit příznivé podmínky pro toto přinášení, sdílení a vzájemné opětování, Stvořitel nejen stvořil tyto sentientní entity s vědomím svobody a nezávislosti, ale vštípil do nich také ideu, že mají právo a výsadu odmítnout Jej/Ji jako zdroj svého jsoucna a bytí a že mohou podle přání odvrhnout přijetí všeho, co se jim nabízí v zájmu svěřování a vzájemného oplácení, neboli odmítnout jakýkoliv akt sdílení.

Neustálé vědomí přítomnosti této ideje je životně nutným předpokladem pro svobodný a nezávislý výběr provádějící život všech sentientních entit. Bez této výsady by byly v otroctví nutnosti žití a přijímání. Akt vzájemnosti, který je základem opravdové lásky a účelem stvoření, by nikdy nemohl dojít svého plodného dozrání, kdyby nebylo této osudově závažné ideje.

Nuže, s ohledem na tuto ideu, mají všechny sentientní entity dvě alternativy, ze kterých smějí, mohou a musí učinit výběr: 1. Odmítnout přijmout tu ideu a tím tedy zavrhnout jakoukoliv tendenci sebeztotožnění s jejím obsahem. 2. Přijmout tu ideu jako jediný zdroj jejich životů a plně se ztotožnit s jejím obsahem. Každá ze zvolených alternativ nese se sebou své následky. Proč musí přinést své následky? Pamatujte si, že všechny sentientní entity jsou odrazy přirozenosti jejich Stvořitele v relativním smyslu. Stvořitel skutečností Své přirozenosti neustále tvoří. Neexistuje žádný stav jiný stav ve jsoucnu a bytí než stvoření Stvořitele a Stvořitel, který/která přesahuje Své stvoření. A tedy, jakékoli vytvořené a po té přijaté či odvrhnuté ideje se okamžitě aktualizují do své vlastní reality, nesouce důsledky, následky a výsledky svého nastávání či přijetí. Jelikož všechny sentientní entity jsou podobné povahy, vše, co rozhodnou, se dle představ jejich rozhodnutí stává svou vlastní realitou, nesoucí důsledky, následky a výsledky toho rozhodnutí - ať je to odmítnutí či přijetí.

V tomto případě odmítnutí přijmout zmíněnou ideu přivádí ke dvěma důležitým následkům: 1. K přijetí Stvořitele jako zdroje vlastního jsoucna a bytí. Toto má za následek nepřetržité přijímání všeho, co se sdílí, a svěřuje se sentientní entitou, a plnou vzájemnost v procesu toho přijímání. V takovémto případě se ustanovuje pravý a skutečný život pozitivního stavu. 2. Odvrhnutá idea je oddělena od sentientní entity skrze ideu separace a je odvržena.

Proces odmítnutí té ideje nyní generuje své vlastní energie životní síly. Kumulativní součet všech těch energií, vytvořených nekonečným počtem sentientních entit, je tak obrovské velikosti, že produkuje realitu, která se zcela liší od toho, z čeho se zrodila. Tato nová podivná realita - tím, že je stále odvrhována z oblasti pravé reality - vymístí se sama z ostatního stvoření a objeví se jako své vlastní jsoucno a bytí úplně vně stvoření. Tak zóna vymístění došla svého vlastního plodného dozrání.

Jak vidíte, zóna vymístění se z energií, produkovaných v procesu odmítnutí uplatnit ideu pochybování, stává svou vlastní skutečností, do níž ta idea může spadnout a neustále tak udržovat na živu její podivné jsoucno a bytí a nepřetržitě napadat sentientní mysl. Následkem čehož se musí znovu každodenně odvrhovat.

Tím, že tato idea nese obraz a podobu svých originátorů, jenže v kondici vzhůru nohama, je struktura zóny vymístění přesně opačná k pravému stvoření. Důvod, proč je vzhůru nohama, je v tom, že jde o ideu odmítnutí pravé struktury reality. A protože není žádná jiná realita ve jsoucnu a bytí než pravá skutečnost Stvořitele, její odmítnutí ustanovuje její přesný opak na základě porovnání. Při srovnání procesu stvoření s obsahem odmítnutí toho procesu dochází k tomu, že není jiné alternativy než ustanovit pravý opak toho procesu. Jakékoliv projevení souhlasu s tím procesem by znamenalo přijetí Stvořitele, nikoliv odmítnutí. Takové přijetí by bylo v rozporu s povahou této ideje odmítání či popření.

Takže povaha zóny vymístění se může ustanovit podle přirozenosti pravého stvoření tím, že se bude postupovat přesně opačným směrem. Dobrým příkladem této pozice vzhůru nohama by byl fundamentální princip, sledovaný pravým Stvořením: Z toho nejniternějšího čili z niternosti k tomu nejzevnějšímu čili zevnějšnosti. V zóně vymístění by se vše odvozovalo opačným směrem. Počátečním bodem by bylo vždy nejzevnější čili vnějšnost, z té pozice by se pak budovalo to nejniternější čili niternost. Toto pravidlo platí pro všechno ostatní v zóně vymístění. Neexistuje žádná výjimka ani výhrada k tomuto pravidlu.

Takže, jak vidíte, je zóna vymístění umístěna vně zevnějšnosti stvoření. Důvod je v tom, že odmítnutí té ideje vychází od sentientních entit, jež se objevují vně Stvořitele ze shora popsaných důležitých důvodů. Pamatujte si: stvoření je vnějšností Stvořitele, kdož je Absolutní niterností. Odmítnutím zmíněné ideje dochází k objevení se vnějšku zevnějšnosti. Ten je úplně separován a izolován od vlastního zdroje tím, že ho neustále odmítá.

Jak vidíte, je to jedna věc být zvenčí za účelem přijímání a vzájemnosti, jak je to v případě sentientních entit v pravém stvoření. Tímto přijetím a vzájemným oplácením se to zevní stává zevnějšností Stvořitele, která se pak stává integrální části Stvořitelovy Absolutní přirozenosti. V tomto případě neexistuje žádná separace ani izolace. Avšak je něco jiného být vně zevnějšnosti z důvodů jejího odmítání a protože se nechce mít s ní nic společného. V tomto případě se ustanoví plná separace a izolace. Ta nevyvěrá ze Stvořitele, nýbrž z přijetí ideje odmítnout Stvořitele jako jediného zdroje jejich jsoucna a bytí.

Kvůli protichůdné povaze této izolace a separace vůči ostatnímu stvoření, které je zahrnuto do Zdroje a sjednoceno s ním, existuje potenciál pro započetí a aktivaci negativního stavu. Dřímavost negativního stavu spočívá ve faktu, že vždy existuje teoretická možnost, že někde v průběhu a kroku stvoření někdo nevyhnutelně přijme tu ideu a že se plně ztotožní s jejím obsahem. V tomto okamžiku, kdy tak někdo učiní, negativní stav se probere ze své dřímoty a stane se plnou realitou. Jakýkoliv jedinec, který přijme tu ideu, automaticky vypadne i s tou ideou do zóny vymístění, kde si vytvoří životní styl v souladu se strukturou a povahou zóny vymístění - pozicí protichůdnosti či vzhůru nohama vůči pravému stvoření a jeho ryzí realitě.

Toto je kratičké vylíčení geneze stvoření a zóny vymístění. Více se o této otázce můžete dočíst v knihách *Základy lidské duchovnosti*, *Čtvero pojetí duchovní struktury stvoření*, *Realita, mýty a iluze* a *Kdo jsi a proč jsi zde?*.

Na závěr této kapitoly shrňme některá zvláštní tajemství stvoření a zóny vymístění v následujících bodech:

1. Hlavní tajemství stvoření se může nalézti ve faktu, že stvoření je stavem Stvořitele. Idea samotného stvoření je strukturální komponentou Stvořitelovy Přirozenosti. Proto v tomto pojímání je Stvořitelovo Absolutní jsoucno a Absolutní bytí imanentní všemu stvoření a Akt stvoření je imanentní Přirozenosti Stvořitele. Není možná jiná cesta než cesta aktu tvoření. Nejen že není možná, ba dokonce není ani myslitelná. Cokoliv jiného bylo by v rozporu s Přirozeností Stvořitele. V jednodušších termínech se může říci, že

stvoření je, protože Stvořitel absolutně JEST. Tím, že Stvořitel absolutně byl, je a bude, i stvoření vždy bylo, je a bude. Stvoření není možné bez svého Stvořitele, ale - řečeno teoreticky - Stvořitel je možný bez stvoření, neboť své stvoření přesahuje. Vzhledem k tomu, že stvoření je stvořeno, není absolutní, nýbrž relativní. Avšak Stvořitel je absolutní. Proto se ve Svém Absolutním rozpoložení může být bez stvoření. Nicméně kvůli samotné Své přirozenosti, si Stvořitel nepřeje být bez stvoření. Stavem Stvořitelovy Absolutní duševnosti je intenzivní absolutní touha po Jeho/Jejím stvoření. Tato intenzivní Absolutní touha vyvěrá ze Stvořitelovy Absolutní lásky a Absolutní modrosti jako nejzazšího stavu a procesu Jeho/Její Esence a Substance. V tomto prakticky nazíraném smyslu Stvořitel nemůže být bez Svého stvoření.

Jak víte, láska touží po milování a moudrost touží znát předmět své lásky. Láska vždy potřebuje předmět pro vyjádření milostných citů. Moudrost z touhy té lásky vytváří pro ni předmět tohoto milování. A jelikož láska může kvést jenom na základě opětování jejími subjekty, je motivována tvořit na věčnost. Takže láska skrze svou moudrost tvoří stvoření za tímto účelem na věky.

Protože láska ve stavu Stvořitelovy Přirozenosti je absolutní, musí konat nejméně dvě věci: 1. Musí na věky neustále tvořit nové subjekty své nevyčerpatelné náklonnosti a 2. musí na věky udržovat všechny již stvořené subjekty své náklonnosti. Podstata této lásky a její moudrosti, jakožto i podstata moudrosti a její lásky požadují, aby se tvořily subjekty, které mají možnost svobodné volby přijmout a oplácet, nebo odmítat a odpírat tuto lásku.

Aby se mohl zobrazit život druhé alternativy (odmítnutí a odepření), bylo povoleno jsoucno a bytí zóny vymístění, kde tato podivná kondice může mít příležitost pro svůj vývoj.

Takže záhada jsoucna a bytí zóny vymístění se může najít v tom faktu, že Absolutní láska a její Absolutní moudrost, jakožto i Absolutní moudrost a její Absolutní láska jsou již podle samé své podstaty neschopny násilně vnucovat někomu jejich náklonnost ani životní styl. V tomto ohledu zóna vymístění je a existuje jenom díky této lásce a moudrosti. Mnohým lidským čtenářům se bude toto tvrzení zdát paradoxním. Budou se ptát: ‚Jak může Absolutní láska a Absolutní moudrost tolerovat něco tak ohavného, jako je zóna vymístění se všemi jejími protichůdnostmi s ohledem na pravé stvoření?' Někteří z nich jdou dokonce tak daleko, že popírají existenci jakéhokoliv Stvořitele, majíce za to, že kdyby Stvořitel měl existovat, pak by nikdy nestrpěl jsoucno a bytí negativního stavu se všemi jeho ukrutnostmi a ohavnostmi.

Co však tito lidští tvorové nedovedou rozeznat, je zaprvé především to, že zóna vymístění nebyla stvořena Stvořitelem, ale ideami relativních sentientích entit. Z tohoto důvodu, až se jednou ta idea trvale eliminuje, přestane zóna vymístění existovat. Za druhé, žádná láska není možná v důsledku vnucování a nátlaku. Tento fakt je znám dokonce i nejomezenějším lidským tvorům. Fakticky, jak víte, láska z donucení a vynucená je otroctvím. Tento stav zotročení je životním rozpoložením negativního stavu. Nic podobného neexistuje v Absolutním tvůrci, který je Absolutně pozitivní, svobodný a nezávislý. Proto ani není vůbec schopen aktů donucení a nátlaku. Takové sklony by Mu/Jí nemohly přijít ani na Jeho/Její Absolutní mysl.

Takže paradox jsoucna a bytí zóny vymístění je pouze ve faktu, že Absolutní láska a Absolutní moudrost respektují všechny důsledky výběrů, přístupných sentientním entitám. Odstraníme-li v nich ideu a schopnost volit cokoliv se jim zachce, pak jim odebereme život Stvořitele, který je přítomen v té ideji a schopnost volit, kterýmiž žijí a jsou na živu, neboť na této schopnosti přece závisí život každé sentientní entity. Podívejme se skutečnosti do tváře: žádný jiný typ sentientního života neexistoval, neexistuje ani nikdy nebude existovat.

Nicméně vzhledem k faktu, že zóna vymístění je udržována ideami, které nastávají v relativní sentientní mysli, a které se pak vypuzují, je zóna vymístění pouze relativním stavem vůči relativnímu. Proto jsou její jsoucno a bytí dočasnými, omezenými pouze na trvání v jednom časovém cyklu stvoření. Jak víte, trvání jednoho časového cyklu v relativistických termínech zóny vymístění a planety Nula je omezeno maximálně na několik trilionů let. Nemůže proto zóna vymístění trvat déle než tuto dobu. Avšak dle vašich měřítek zdá se tato doba jako celá věčnost. Nemáte-li ve vaší pozici žádný jiný náhled než přes lineární časové míry a žádnou jinou zkušenost než zkušenost existence negativního stavu - zóny vymístění, pak vám zóna vymístění se svým negativním životem jeví, jako by byla, je a bude na věky. Ve vašich podmínkách si nepamatujete nic z minulosti před inkarnací na planetě Nula a taky nemáte žádný realistický výhled na budoucnost, kdy negativní stav neexistuje a nebude existovat. Nemáte vůbec žádnou možnost zkušenostního porovnání s čímkoliv jiným.

Ať je nyní známo, že tento pohled je velice falešný. Je to perspektiva samé zóny vymístění a všeho jejího obyvatelstva. Zvěstuje se všem v zóně vymístění, že její život bude pokračovat pouze do konce tohoto časového cyklu a do konce duchovního stavu, s nímž souvztaží.

2. Jiná záhada stvoření se může pojímat v tom smyslu, že stvoření je formou vyjadřování a vnímání Stvořitelovy Přirozenosti. Je-li počáteční stav Stvořitele - Pána Ježíše Krista - Absolutní niternost, pak všechna vyjádření té Niternosti nabývají formu v jejich zevnějšnosti. Zevnějšnost se vnímá těmi expresemi a oplácí jim své vlastní vjemy formou svých vlastních dojmů, jak vnímá, přijímá a začleňuje tato vyjádření. Tedy lze vidět, že veškeré stvoření je vyjádřením niterného stavu Stvořitele ve formě zevnějšnosti, do které jsou vtisknuta tato vyjádření. Takto naplňováno, udržuje stvoření své jsoucno a bytí. V tomto ohledu jsoucno a bytí stvoření závisí na vyjádření Stavu Absolutní niternosti Stvořitele. Jestli by nebylo nic, čím by se stvoření mohlo naplňovat, nemohlo by přežít ani jedno mrknutí vašeho oka. Proces vnímání je procesem přijímání života, kterým je stvoření naživu. Skrze svoje vnímání expresí svého Absolutního Stvořitele může stvoření být ve vlastním procesu jsoucna a bytí.

Na druhé straně, zóna vymístění se udržuje vnímáním vyjadřování všech těch sentientních entit, které vyjadřují svůj odmítavý postoj vůči přijetí takovéto ideje a ztotožnění se s ní. Toto vyjádření vypadne ven a dopadne na zónu vymístění, čímž jí poskytuje její prapodivný život.

3. Jedna z mnohých záhad stvoření má co dělat se vztahem mezi Stvořitelem a Jeho/Jejím Stvořením. Jak si vzpomínáte, byl zpočátku Stvořitel ve stavu Absolutní niternosti. Akt tvoření postupoval z Niternosti a stal se zevnějšností té Niternosti.

Takže Stvořitel v té době zakoušel Své stvoření z nitra navenek, nikoliv zvenčí do nitra, vyjma zpětné vazby dojmů z vyjadřování, která do něho byla vtisknuta.

Prožívání ve směru zvenčí dovnitř, to jest opačným směrem, je charakteristické pro strukturu zóny vymístění a její obyvatelstvo. Stvořitel postrádal tuto zkušenost z prostého důvodu, že zóna vymístění je umístěna navenek od zevnějšnosti stvoření v podmínkách izolace a separace. Z této zvláštní pozice nebyla možná žádná zpětná vazba, protože nic v zóně vymístění nepocházelo od Stvořitele. Neexistovalo mezi nimi žádné pojítko. Tato situace byla považována za nevýhodnou pro veškeré jsoucno a bytí. Aby se tato situace napravila, vtělil se Stvořitel ve formě Ježíše Krista do zóny vymístění přes planetu Nula; zkušenostně zažil její převrácenou povahu a pak inkorporoval tu zkušenost do Své Absolutní přirozenosti, stav právem plností Pána Ježíše Krista, který již nepostrádá žádnou bezprostřední zkušenost, ať se týká čehokoliv. Mezi mnohými jinými věcmi se tímto aktem docílily dva hlavní faktory:

a. Zóna vymístění se dostala pod plnou vládu Pána Ježíše Krista, Jenž/Jež se stal chybějícím pojítkem vůči ostatnímu stvoření. Toto bylo nutným výkonem, aby se vytvořily příznivé podmínky pro návrat všech, co spadli do zóny vymístění, nebo co tam byli počátečně zfabrikováni - do pravého stvoření a aby zóna vymístění byla nakonec eliminována.

b. Získání nejzevnějšího zevnějšnosti stvoření dovoluje obnovu proudění všech vyjádření Absolutního stavu Pána Ježíše Krista ve směru od nejniternějšího k nejzevnějšímu až k jeho nejzazšímu venkovnímu stupni. Před tím, než se chybějící pojítko nalezlo a znovu ustanovilo, toto proudění se zastavilo přesně na kraji stvoření, otočilo se zpět dovnitř, aniž by se dotklo či nějak ovlivnilo cokoliv mimo svou sféru.

Nyní se touto situací v zóně vymístění vytvořila možnost pro většinu jejích členů - pokud si to zvolí ze své svobodné vůle - obrátit proces svého původního životního stylu z pozice zevnějšnosti do pozice niternosti, jdoucí směrem k zevnějšnosti. Učiní-li toto, pak budou s to obnovit vztah s pravým Stvořením a budou moci skrze Pána Ježíše Krista nejen komunikovat s ostatním Stvořením, ale i konvertovat do pozitivního stavu, a tak se dostat ven z pekel zóny vymístění. Před tím, to jest, než se Stvořitel stal plností Pána Ježíše Krista tím, že inkorporoval do Sebe elementy zóny vymístění, nikdo se nemohl dostat ven ze svých pekel, neboť nebylo nic, co by dovedlo ustanovit bezpečné pojítko komunikace.

Jak víš, Petře, a jak to můžeš spolu se svými duchovními dětmi na planetě Nula mnohokrát dosvědčit, od té doby využilo mnoho negativních entit všech hodností a postavení v peklech této příležitosti a konvertovali do pozitivního stavu pomocí procesu, jaký bude rozpracován v příští kapitole.

Bez dobrovolného Stvořitelova rozhodnutí stát se Pánem Ježíšem Kristem v procesu, popsaném v této knize, nebyli by členové zóny vymístění nikdy schopni konvertovat do pozitivního stavu. Kdyby tomu tak bylo, pak by buď zahynuly na konci tohoto časového cyklu, anebo by zůstaly negativními a žili v zóně vymístění na věky. Žádný z těchto případů není myslitelný pro Přirozenost Pána Ježíše Krista. V první alternativě

by došlo k zničení vzácné čivosti. Takové ničení je v rozporu se samou Přirozeností Pána Ježíše Krista. K něčemu takovému nikdy nemůže dojít. Ve druhé situaci by Stvořitel porušil Svůj vlastní slib, daný stvoření, že negativní stav a jeho zóna vymístění nebudou mít povoleno pokračovat déle než po dobu jednoho časového cyklu. A Pán Ježíš Kristus není schopen porušit Své vlastní sliby.

Zde je velká záhada ***Velkého plánu*** spasení, vytvořeného Pánem Ježíšem Kristem, aby spasil od negativního stavu každého, kdo přebývá v negativním stavu, než skončí tento časový cyklus. Specifičnost prostředků pro závěrečný akt tohoto spasení nemůže být odhalena z bezpečnostních důvodů. Až se tato konečná fáze ***Velkého plánu*** naplní, stanou se ty prostředky zřetelnými v době procesu jejich používání. Některé obecné ideje tohoto procesu byly odhaleny v předešlých kapitolách této knihy.

Jediné, co se může odhalit v tomto ohledu, je to, že všichni členové negativního stavu budou těmi prostředky přesvědčeni, aby ze své svobodné vůle a volby, bez nátlaků, donucování a výhrůžek konvertovali do pozitivního stavu, a tak se navrátili do svého pravého domova.

4. Jednou ze záhad stvoření je i fakt, že se projevuje ve svém jsoucnu a bytí nekonečnou rozmanitostí modalit. Toto projevování se je trojí: jedno je diskrétní manifestací s jejími vlastními nekonečnými variacemi způsobů, skrze něž je a existuje. Stvoření je a existuje na mnoha úrovních jsoucna a bytí simultánně a synchronicky. Každá úroveň zahrnuje v sobě svůj vlastní obrovský vesmír. Druhým způsobem manifestace je nepřetržité projevování se v lineární modalitě. Toto je progresivní způsob stvoření - od jeho narození přes dětství k dospělosti, stáří a znovuzrození do jiné modality svého jsoucna a bytí. Třetí způsob je cyklickou manifestací od jednoho časového cyklu k druhému. Každý časový cyklus představuje zcela odlišný aspekt tvůrčího aktu Stvořitele - Pána Ježíše Krista. Pán Ježíš Kristus je Absolutním sjednocujícím principem všech manifestací stvoření tím, že je stmeluje, uceluje a dává mu smysl jednoty, a tak se odráží nevyčerpatelnost stavu Jeho/Její vlastní Přirozenosti.

V tomto ohledu jsou duchovní, duševní a fyzická esence a substance Pána Ježíše Krista pravým a jediným principem všech sil, působících v multivesmíru stvoření ve všech jeho nekonečných modalitách projevů. Učenci na planetě Nula již dlouho pátrají po sjednocujícím principu sil jim dosud známých (přitažlivost, elektromagnetismus, silných a slabých interakcí), avšak doposud nebyli s to jej najít, neboť jej hledali na nepravém místě. A nejen to: brali v úvahu jenom síly, které existují v hranicích jejich vlastní zkušenostní modality.

Co tito vědci nevědí, je to, že univerzální síly, jimiž se zabývají, jsou ze zóny vymístění, a že je mnoho jiných sil povahy duchovní, duševní a fyzické, jež mají tentýž sjednocující princip - Pána Ježíše Krista. Od chvíle, kdy se Pán Ježíš Kristus stal Absolutním pánem všech svých sil, toto pravidlo je platné i pro zónu vymístění a planetu Nula.

Pokud jde o zónu vymístění, její manifestování má také mnohé způsoby, avšak není trojí, jak je to v případě pravého stvoření. Je pouze dvojí: Diskrétní a spojité. Postrádá cyklické manifestování, jelikož je omezeno na dosavadní časové cykly. Nebude mít místo v následujících cyklech času. V dosavadních časových cyklech existovala zóna

vymístění také ve dvou modalitách: Do tohoto časového cyklu existovala v dřímající kondici jako prázdný stav a prostor. Byla možností svého vlastního jsoucna a bytí, ale nebyla aktuálním jsoucnem a bytím. Avšak v současném časovém cyklu existuje zóna vymístění v aktivní modalitě, naplněna mrtvým životem a lidským životem (jak se popisuje ve dvanácté kapitole této knihy). Oba její mody - jak diskrétní, tak i spojitý - jsou omezeny ve své sféře kvůli stavu jejich původní separace a izolace od Absolutního zdroje a zvláště pak kvůli faktu, že zóna vymístění v jakékoliv ze svých četných modalit je konečná a úplně vyčerpatelná. Jen to, co vzešlo z Absolutního zdroje, má nekonečné možnosti a nevyčerpatelné způsoby svého manifestování. Toť další záhada, proč zóna vymístění i vše, co má a co představuje, nemůže nikdy být a existovat věčně.

5. Veškeré stvoření a zóna vymístění slouží mnohým důležitým účelům. Mnohé z těchto účelů byly zjeveny v této knize i v jiných dřívějších knihách tohoto zprostředkovatele přenosu. Nicméně je ještě jeden závažný účel pro jejich jsoucno a bytí, který bude odhalen právě teď. Tento účel se může považovat za tajemství jedno z největších.

stvoření slouží jako jeviště, na němž se všechny aspekty, rysy, charakteristiky, stavy, kondice, procesy a všechno ostatní z Absolutní přirozenosti Pána Ježíše Krista předestírá, zpřítomňuje, uskutečňuje a uplatňuje v modalitě jejich zevnějšnosti, způsobem progresivním a sukcesivním. Než stvoření bylo stvořeno, omezila se tato situace jenom na modalitu niternosti. Až do tohoto stadia byla zevnějšnost prázdná a pustá, to jest neexistující. Když jednou nastal přesun z modality niternosti k modalitě zevnějšnosti - procesem rozdělené pozornosti, popsaným shora, stala se zevnějšnost svým vlastním sebeoprávněným ‚jest' dovolujíc celé Přirozenosti Stvořitele se rozvíjet také v této modalitě. Toto je nepřetržitým, věčným procesem. Tím, že stvoření není absolutní, nemůže obsáhnout povšechnost všech stavů, podmínek, procesů, rysů, charakteristik a všeho ostatního z Absolutní přirozenosti Pána Ježíše Krista - Stvořitele. Činí se tak postupně, sukcesivně, krok za krokem, cyklus za cyklem a stav za stavem. Jelikož Absolutní přirozenost Pána Ježíše Krista - Stvořitele se nikdy nemůže vyčerpat, bude proces stvoření pokračovat na věky ve službách tohoto nejdůležitějšího účelu. Není nic více inspirujícího, nejvíc vzrušujícího, nejvíc radostného a nejdůležitějšího pro členy stvoření, než rozvíjet tuto přirozenost a vždy dostávat něco nového, dosud neznámého, od Absolutního přirozenosti Pána Ježíše Krista.

Pokud jde o zónu vymístění, pak tato slouží jako jeviště pro porovnání pravé Přirozenosti Pána Ježíše Krista s něčím, co postrádá tuto přirozenost. Zobrazuje životní styl, vybudovaný na principech jiných, než je Absolutní přirozenost Pána Ježíše Krista. Tento jiný životní styl se stává velmi důležitým faktorem při určování toho, jaký se učiní výběr ve věci nezvolit již nikdy mít ideu svobodného odmítnutí či popření pravé Přirozenosti Pána Ježíše Krista a životního stylu pravého stvoření. Jakmile dojde k této volbě, bude konec zóny vymístění a jejího specifického životního stylu na dosah.

Kdo má uši k slyšení, nechť slyší, co Pán Ježíš Kristus zjevuje v této kapitole."

Kapitola dvacátá druhá

TAJEMSTVÍ NAROZENÍ, SMRTI, VZKŘÍŠENÍ, ZNOVUZROZENÍ, TRANSFIGURACE A TRANSFORMACE

Dne 7. května 1988, časně z rána, opět bylo ke mně slovo Pána Ježíše Krista, řkoucí:

„Jak již nyní víte, vše, co lidští tvorové považují za normální, přirozené a náležité, není ve většině případů ani přirozené ani náležité ani normální. Tím, že nemají jinou zkušenost či znalost mimo toho, co vidí, co mají a co praktikují, nevyhnutelně přicházejí k závěru, že jejich způsob života a pojímání všech životních otázek jsou jedině možné a jedině správné. Toto tvrzení je zvláště pravdivé, když se jedná o závažné otázky lidského života, týkající se každého jednotlivého lidského tvora.

Dva nejobvyklejší pojmy, které provázejí lidská usilování a jejich život, jsou pojmy narození a smrti. Zatím co tyto dva pojmy jsou důvěrně a osobně známé každému lidskému jedinci, pojmy znovuzrození, vzkříšení, transfigurace a transformace jsou pro většinu z nich buď cizí, nebo vůbec neznámé, nebo pouze vzdáleně povědomé a známé jen některým z nich. Přesto důvěrná blízkost a poznání těchto pojmů, zvláště narození a smrti, ještě nutně neznamená, že to, co o nich vědí, co je jim z nich důvěrné a co z nich prožívají, vskutku odráží pravou realitu za nimi nebo v nich se ukrývající.

Co lidští tvorové v tomto ohledu zakoušejí? V případě narození, jako první krok se odehraje pohlavní styk mezi mužem a ženou. Výsledkem tohoto aktu je velmi často, ale ne vždycky to, že žena počne a otěhotní. V jejím lůně se vyvíjí zárodek po dobu přibližně devíti měsíců. Pak obvykle prochází porodními bolestmi a porodem, kdy plně vyvinutý zárodek je vypuzen z matčina lůna a narodí se na tento svět jako jedinečné individuum, jaké nikdy dříve neexistovalo v této zvláštní jedinečnosti. Toto je ve většině případů vše, co lidští tvorové vědí o narození.

Jak vidíte, je pojem zrození v jejich mysli omezen pouze na jeho fyzické a tělesné aspekty. Avšak mají velmi málo představ, či vlastně nemají žádné pravé představy o tom, jak se vyvíjí individualita, jedinečná mentalita, duše, osobnost a duch novorozeného jedince a jak se stane se tím, čím se stane.

Mnozí lidští tvorové pevně věří, že vše, čeho je třeba pro vyvinutí jakéhokoliv nového lidského tvora, je jedno sperma z muže, jedno vajíčko z ženy a jejich šťastné zkombinování, které rezultuje v produkci nového života. Věří, že prý se duch a duše toho jedince nějak vyvinou z kombinace mužského spermatu a ženského vajíčka. Žádné další hmatatelné poznatky o tomto procesu nejsou lidským tvorům přístupné. A přece to, co se zde prožívá, je pouze fyzický aspekt tělesného narození lidského jedince, a žádný jiný aspekt, speciálně a obzvláště ne duchovní ani duševní aspekt, jenž se účastní tohoto procesu nejdůležitější a nejzávažnější měrou.

Na druhé straně je lidský pojem smrti omezen na proces fyzického umírání zevních fyzických těl. Co se zde prožívá, je to, že v určitém bodě tělo přestane fungovat, všechny jeho orgány z nějakých důvodů či jakýmikoliv prostředky ukončí svou funkci, tělo ustrne, ochladne, stane se tuhým a déle neodpovídá na žádné vnější či venkovní podněty. Po určité době je tento proces nezvratný. Po své smrti se tělo začíná rozkládat a postupně rozpadat na své prvotní částice, to jest, stane se prachem. Z této zkušenosti vešly do lidské řeči tyto výrazy: ‚od prachu k prachu', ‚od popela k popelu', ‚ze země do země'.

Avšak lidští tvorové nemají ponětí o tom, proč musí umírat, proč je smrt nevyhnutelná a co se stane, stane-li se vůbec něco, s tou jedinečnou, živoucí, prospívající, aktivní, fungující a tvořivou individualitou, jaká okupovala to tělo? (V této věci pak lidští tvorové nemají ani tušení o tom, proč se narodili tak, jak se narodili, a za jakým účelem se zrodili!) Ať se znovu řekne, že lidští tvorové nemají žádnou přímou zkušenostní znalost o stavu věcí po smrti lidského těla. Nemajíce žádný hmatatelný důkaz o tom, oč běží po jejich fyzickém úmrtí, mnozí lidští tvorové předpokládají, že za tím bodem nic již neexistuje a že jedinečná individualita té osoby, co bydlela v tom těle, upadne do zapomnění a stane se ničím. Jiní lidští tvorové věří, že život každého jedince pokračuje nějak a někde po smrti jejich fyzického těla. Zase jiní věří, že duch toho těla se zdržuje nějakou dobu v jakémsi limbu či neviditelné záchytné oblasti, kde čeká na příležitost znovu se narodit a znovu přijít na tento svět přes lůno nějaké jiné ženy. Nazývají tento proces reinkarnací. Avšak pro lidské tvory existuje velice málo věrohodných informací o místě či stavu či podmínkách či životě za čárou fyzické smrti lidského těla.

Tento stručný nástin jasně ukazuje, jak je omezená a chatrná lidská znalost a zkušenost těchto, jakož i jiných, životně důležitých záležitostí. Z tohoto důvodu bude odhalena dodatečná informace o těchto otázkách mimo toho, co již bylo o nich zjeveno v Novém zjevení i ve spisech Swedenborga.

První věcí, kterou třeba poznat, je ta, že proces narození má odlišný průběh a odlišné spoluoznačení v duchovním světě, v mezisvětě, ve fyzickém či přírodním světě pravého stvoření, v různých oblastech zóny vymístění a ve všech jejích peklech i na planetě Nula. Ve většině případů nemají nic společného. Totéž je pravdou ohledně zkušenosti i pojímání smrti, přerodu, vzkříšení, transfigurace a transformace. V rozličných stavech a na rozdílných místech multivesmíru a v zóně vymístění, jakožto i na vaší planetě mají úplně rozdílný význam.

Ale důležitou otázkou je: ‚Proč je vůbec nutné, aby došlo ke zrození jakékoliv sentientní entity v jakémkoliv místě, stavu, jakýchkoli podmínkách či v jakémkoli čase?'

V pozitivním stavu stvoření existuje společný jmenovatel pro nutnost zrození na jakékoliv z jeho úrovní. Pokud si vzpomínáte z bodu číslo pět v předešlé kapitole, jeden z hlavních důvodů pro jsoucno a bytí stvoření byl ten, aby fungovalo jako jeviště, na kterém by se manifestovaly všechny elementy a aspekty Absolutní přirozenosti Stvořitele - Pána Ježíše Krista v zevnějšnosti jejich niterného zdroje. Elementy a aspekty neexistují mimo povšechnost jejich celistvosti. Projevují se jako formy či nosiče svého života. Svou přítomností v těch formách či nositelích nadělují ty formy či

nositele životem. Takže jakákoliv forma či nositel takového specifického elementu žije a je naživu díky přítomnosti toho božského elementu.

Akt narození v pozitivním stavu se uskutečňuje následujícím způsobem: Velmi specifický a jedinečný element ze stavu povšechné Absolutní niternosti Pána Ježíše Krista - Stvořitele se posune procesem rozdělení pozornosti ve směru k zevnějšnosti. Tím přesunem - skrze ideu projekce toho elementu do procesu zvnějšnění - je z prvků prostředí, do kterého se idea toho elementu promítá, vybudována forma nositele. Jakmile vybudování formy či nositele je dokonáno, idea toho elementu se ze stavu své niternosti promítne do té formy či nositele a začíná okupovat tu formu. V okamžiku vstupu té ideje do své vlastní formy či vlastního nositele dochází ke zrození jedinečného individua, shodného s jedinečností ideje toho elementu.

A čemu nyní zde třeba rozumět, je záhada projekce. Tajemství je v tom, že to není ten jedinečný prvek sám o sobě, co se promítá do formy, ale právě samotná idea toho prvku. Sám jedinečný prvek nikdy nemůže být odloučen z ucelenosti svého zdroje. Jinak by se jeho zdroj rozpadl. Avšak sama idea toho elementu se může oddělit a promítat, a taky tak činí.

Zde je nutno vzít v úvahu jeden důležitý duchovní princip, že jakákoliv idea jakéhokoliv prvku obsahuje ve svém nitru plný a celý obsah svého prvku. Nic z jeho původního zdroje v ní nechybí. Takže včlenění té ideje v jakékoliv formě či nositeli znamená vtělení plné a kompletní povahy toho elementu. Toť způsob, jakým se pravá Přirozenost Stvořitele - Pána Ježíše Krista přináší v postupných věčných přírůstcích všem ve stvoření.

Jiným důležitým duchovním principem v tomto ohledu je to, že Pán Ježíš Kristus je přítomen ve Svém elementu a jeho ideji ve Své Plnosti.

Záhada přítomnosti Pána Ježíše Krista v procesu zvnějšnění, jsa Absolutní niterností, se skrývá ve faktu té projekce. V idejích elementů a aspektů Své Přirozenosti je Pán Ježíš Kristus nyní stejným způsobem přítomen jak ve stavu Své Nejhlubší niternosti, tak i v procesu největší zevnějšnosti i ve všem, co je mezi tím.

Než došlo k inkarnaci Nejvyššího na vaší planetě a v zóně vymístění ve formě Pána Ježíše Krista a než byl ukončen proces hybridizace a fúze těla-masa Ježíše Krista a než se Nejvyšší stal povšechností Pána Ježíše Krista, jedinou cestou, jak se Stvořitel mohl objevovat v procesu zevnějšnosti čili ve Svém stvoření, bylo prostřednictvím někoho jiného. Pokud si pamatujete, tento způsob objevování se byl nazýván mediací. Nejvyšší se objevoval prostřednictvím jiných, pomocí nositelů idejí Jeho/Jejích specifických a jedinečných elementů. V tomto smyslu byli zprostředkovatelé specificky stvořeni z idejí mediace.

Avšak když se jednou Nejvyšší stal plností Pána Ježíše Krista, vešla do jsoucna a bytí nová okolnost. ***Dodatečně*** k tomu, co bylo shora řečeno, může se Stvořitel nyní zjevit zcela přímo a ***tělesně*** ve vnějšku stvoření, zatímco v tutéž chvíli zůstává ve Svém Absolutním stavu Absolutní niternosti. Tato nová okolnost poskytuje každému ve stvoření úplně jinou a nevýslovnou perspektivu vůči Přirozenosti Pána Ježíše Krista,

své vlastní přirozenosti i vůči poměru mezi ním a jeho Stvořitelem. Avšak proces zrození každého jedince v pozitivním stavu nadále probíhá způsobem, jaký byl shora popsán.

Nuže, jakmile se idea jakéhokoliv specifického elementu promítne do svého narození, promítá se ze všech jeho vlastních aspektů. Pamatujte si, že idea odráží úplně povahu svého elementu. Prvek odráží plně povahu svého celku a své povšechnosti, do nichž patří. Jak víte, má tato přirozenost tři výrazně odlišné aspekty: nejniternější, vnitřní a zevní aspekt. Takže když se idea promítá do svého manifestování, promítá se simultánně a synchronně z pozice svých tří aspektů: duchovního, duševního a fyzického neboli z aspektů nejniternějšího, vnitřního a zevního. Simultánně a synchronně s tímto procesem jsou tímto promítnutím vybudovány tři zcela odlišné formy či těla či nositele. Jedna forma či tělo se vybuduje v duchovním světě z elementů jeho duchovního prostředí; jedna forma či tělo se sestrojí v intermediálním světě z elementů jeho vlastního prostředí a jedna forma či tělo se vytvoří ve fyzickém či přírodním světě z prvků jeho přírodního prostředí. Tato těla pak nesou specifický aspekt ideje toho jedinečného a specifického elementu z Pána Ježíše Krista. Jelikož každý prvek a jeho idea není pouze jedinečný ve své povšechnosti, nýbrž i v každém ze svých specifických aspektů, každý nositel či každá forma či každé tělo, co s nimi souvztaží, jsou také unikátní a neopakovatelné.

Takže každý aspekt ideje toho dotyčného prvku odráží strukturu svého zdroje. Takže má svůj nejniternější neboli duchovní stupeň, interiorní či duševní stupeň a zevní či venkovní stupeň. Z těchto zvláštních stupňů se budují jednotlivé úrovně sentientní mysli té formy či těla či nositele. Z duchovního stupně je vytvořena Nejniternější duchovní mysl; z intermediálního či duševního stupně vzniká vnitřní mysl čili mentalita neboli duše a z nejzevnějšího stupně je vybudována vnější mysl. Toť geneze narození jakékoliv sentientní entity v pozitivním stavu stvoření a jeho multivesmíru.

Důležitá záhada, která se má zde vzít v úvahu, je v tom, že projekce jakékoliv ideje jakéhokoliv elementu Přirozenosti Pána Ježíše Krista do Jeho/Jejího stvoření - procesu zvnějšnění produkuje simultánně a synchronně zrození ne jednoho jedince, nýbrž tři. Jeden je narozen v duchovním světě; jeden se rodí v intermediálním světě a jeden ve fyzickém či vnějším světě. Každý jedinec nese se sebou specifický aspekt ideje toho elementu. Jelikož tyto aspekty vyvěrají z téže ideje téhož elementu, souvztaží tři jedinci jeden s druhým a jsou spojeni jeden s druhým. Všechny jejich funkce se stanou synchronními a simultánními, přesto však každý z nich v tutéž chvíli žije jedinečným a odlišným životem. Nejsou totožní a žádný z nich nemůže být nahrazen druhým. Vždyť každý představuje docela odlišný a velmi jedinečný aspekt ideje toho elementu. Proto tedy nemohou nikdy být stejnými, identickými ani se nemohou nahrazovat jeden druhým.

Avšak ve skutečnosti, ve vztahu jeden k druhému, fungují jako - podle rčení lidských tvorů - duchovní rádci. Ideje duchovní mysli a duchovního světa jsou přijímány jedincem, který se narodil v duchovním světě. Transformace těchto idejí do specifické duševnosti je sdílena tím jedincem, co se narodil v intermediálním světě. A zpřítomněné, zpředmětněné účinky, chování a postoje komunikuje jedinec, narozeným

ve fyzickém či zevním světě. Toto je způsob, jak jsou mezi sebou spojeni a jak si vzájemně radí a navzájem se podporují.

V pozitivním stavu stvoření a jeho multiverzu jsou si tito jedinci jasně vědomi jeden druhého a neustále koordinují svou práci způsobem co nejkrásnějším, nejproduktivnějším a co nejkonstruktivnějším. Jsou nazýváni opravdovými, bezprostředními bratry a sestrami. Všichni ostatní jedinci, co se narodili z nějakých jiných idejí rozličných elementů Přirozenosti Pána Ježíše Krista, se také nazývají bratry a sestrami, byť ne bezprostředními, neboť ty ideje přece jen přišly ze stejného zdroje.

Nuže toto je uspořádání, které existuje v pozitivním stavu. Ale co s procesem smrti, znovuzrození, vzkříšení, transfigurace a transformace? Zdalipak existují takové procesy v pravém stvoření?

V pravém stvoření existují souvztažné faktory k těmto pojmům, které mají odlišný význam i jiné spoluoznačení. Vztahují se k velmi důležitému faktu interakce, existující mezi nositeli idejí zmíněných elementů a jejich Absolutním zdrojem čili k interakci, existující mezi Absolutním stavem a stavem relativním.

Je třeba, abyste si pamatovali, že prvek ve svém původním prameni - tím, že jde o absolutní zdroj - je v absolutním stavu a kondici. Díky tomuto faktu se přirozenost a obsah toho elementu nikdy nemůže vyčerpat. Ani se nemůže vyčerpat jeho idea, jelikož je absolutní kvůli Povaze svého Zdroje. Avšak je přinášena do relativních okolností, neboť její nositel či forma jsou vybudovány z elementů prostředí, které byly specificky stvořeny za tím účelem - zaopatřit nositele ideje příslušného elementu. Jelikož je stvořeno, nemůže být prostředí i se svými prvky nikdy absolutní. Takže povšechnost a úplnost povahy této ideje a tohoto prvku se nemůže doručit nositeli simultánně a synchronně. Na místo toho se idea projevuje v té nádobě či její formě nebo v jejím těle či nositeli v postupných, progresivních krocích. Tento proces odráží to, co je vám známo jako princip duchovní progrese.

Pokud si vzpomínáte, ten princip tvrdí, že když jednou jakýkoliv krok či stav vyčerpá svou užitečnost a dosloužíí svému účelu, pak je ten krok zakončen a nový krok a stav vstupuje do jsoucna a bytí. Budete-li aplikovat tento princip na právě teď probíraný předmět, pak uvidíte, že každý jedinec čili nositel čili kontejner ideje toho elementu ve své specifičnosti žije od jednoho kroku k dalšímu. Jeho život v každém momentě svého manifestování odráží kvalitu, obsah i kvantitu toho specifického aspektu ideje příslušného elementu, jaký mu byl dán v souladu s jeho plnými potenciály pro uskutečnění toho aspektu v každém daném čase. Tím, že není absolutní, nýbrž relativní, je schopen ten který jedinec uskutečnit pouze něco málo z přirozenosti aspektu ideje toho elementu. A pro podmínky své relativnosti jsou potenciály každého jedince vyčerpatelné. V určitém bodě individuum pozná a projeví ten aspekt, jak jen je to v jeho silách za *existujících okolností*. Když jednou tato situace nastane, užitečnost toho individua *v těch specifických podmínkách* končí. Za těchto okolností nemůže déle přinášet něco z toho aspektu. Proto nastává v tom momentě konec jeho života za těch specifických okolností. Zakončení tohoto života za těch specifických okolností se může pojímat jako to, co lidští tvorové nazývají smrtí.

Ve skutečnosti však nejde o smrt, nýbrž o přechod z jednoho specifického stavu života do jiného specifického životního stavu, kde jsou podmínky úplně odlišné a zcela ve shodě s projevováním jiné kvality, obsahu a kvantity aspektu ideje příslušného elementu, obsaženého v tom kterém jedinci. Každá nová jakost, nový obsah a nová kvantita jsou hlubší, důkladnější a více obsažnější povahy než předešlé. Jak tak postupuje od jednoho kroku a stavu k druhému, nabývá jedinec větší a větší stupeň té přirozenosti. Toť stručně princip duchovní progrese.

Na konci té přechodné periody, během které se reabsorbuje jedincovo specifické zevní tělo vytvořené z příslušného prostředí, a po vykonání jeho posledního soudu je ten jedinec uveden do svého nového stavu a podmínek. Po provedení volby ohledně místa či stavu takového manifestování, přistoupí se k vybudování nové zevní formy či vnějšího těla z elementů toho prostředí, ve kterém se jedinec rozhodl pokračovat se svým životem manifestování rozličné kvality, jiného obsahu a odlišné kvantity reprezentativního aspektu ideje příslušného elementu. Proces této volby souvztaží s procesem vzkříšení. Proces objevení se toho jedince v novém stavu souvztaží s procesem znovuzrození. Proces získávání nové formy či nového těla souvztaží s procesem transfigurace. Konečně pak proces manifestování úplně nové kvality, obsahu a kvantity reprezentativního aspektu ideje příslušného elementu souvztaží s procesem transformace.

Avšak buďte si, prosím, vědomi, že v pozitivním stavu stvoření všechny vzpomínky, zkušenosti i vše naučené během každého údobí osobního života v jakémkoliv stavu či kondici nejen že zůstávají neporušené, ale jsou přeneseny do nového života a včleněny do něj jako základ, na němž se buduje nový život. Jinak by neexistoval pocit kontinuity ani pokroku a žádného soustavného poučení. V takovém případě by pak musel každý jedinec opakovat svůj život v jedněch podmínkách zas a znova.

Takto vznikl v lidské mysli i mysli některých jiných tvorů nesprávný koncept reinkarnace. Nemajíce vůbec žádné vzpomínky představují si, že život je opakovatelný ve stejném stavu zas a znova. Bylo-li by tomu tak, pak by všichni jedinci spáchali existenciální sebevraždu, protože by neměli žádnou naději postoupit někam jinam ve svém vývoji. Nemůžete-li to, čemu jste se naučili, využít nějakým produktivním a tvůrčím způsobem, pak jsou vaše poznatky marným podnikáním. Neslouží vůbec žádnému účelu, neboť si nakonec nemůžete vzpomenout na to, čemu jste se naučili. Co pak je to za poznání? Tato situace by byla s to zabít jakoukoliv motivaci k žití, usilování i poznávání. Jedinec by skončil v naprostém zoufalství a odmítl by pokračovat v manifestování jedinečného a specifického aspektu ideje příslušného elementu.

Z tohoto důvodu - aby se zajistilo nepřetržité proudění života - má každý jedinec v pozitivním stavu dostupné všechny vzpomínky i veškerá dostižení ze života všech dřívějších stavů a podmínek, na nichž pokračuje s budováním a přidáváním nové kvality, obsahu a kvantity toho aspektu, který v sobě nosí.

Takže v pozitivním stavu to, co lidští tvorové nazývají smrtí, je něco, co se považuje za nesmírně vítanou a radostnou událost, protože se v ní vyhlašuje nový začátek, jaký má daleko vyšší duchovní obsah. Říká to jedinci, že uspokojivě završil své poslání v daných okolnostech a že je hotov je přesáhnout.

Přesáhnutí okolností, pojímané lidskými tvory jako smrt, probíhá simultánně a synchronně u všech tří individuí, nositelů téže ideje elementu, jenže ve třech výrazně odlišných aspektech. Podle své přirozenosti nikdy nemohou být od sebe separována. Jejich progrese se děje podle stejného vzoru co do síly, šíře i stupně projevení každého příslušného aspektu. Proto užitečnost jejich života na každé patřičné úrovni v jejich světech končí přesně ve stejné chvíli. V tom okamžiku všichni přesáhnou svůj současný stav a - chcete-li to tak nazvat - jsou vzkříšení, narodí se znovu, transfigurují a transformují se do odlišné úrovně. Během jejich přechodné periody jsou tito tři jedinci umístěni ve speciálním dočasném svět bilance, kde procházejí procesem osobního, individualizovaného posledního soudu způsobem, jaký byl pospán v osmé kapitole této knihy. Jakmile se proces jejich zvláštního posledního soudu završí, bude jim přidělena rozličná úroveň jsoucna a bytí, v níž budou pokračovat ve svém specifickém poslání. Tento proces pokračuje na věčnost, nejsa nikdy vyčerpán díky absolutní povaze každé ideje elementu, přicházejícího z Absolutního zdroje a uloženého v každém dotyčném jedinci.

Sám skutečný proces zrodu každého individua na každé úrovni pozitivního stavu stvoření vám není možno plně pochopit. V duchovním světě je toto narození docíleno čistě duchovními prostředky, bez vlivu jakéhokoliv fyzického procesu. Jakmile duchovní aspekt ideje příslušného elementu je hotov k tomu, aby byl promítnut do toho světa, vyhledává nejvhodnější podmínky k zachycení se v tom světě. Obvykle se to děje tím, že se užije vztahu dvou jedinců opačného pohlaví tam již přítomných. Výsledkem jejich sexuálního poměru je zrod jejich vlastní nové ideje, která je připojena k duchovnímu aspektu ideje příslušného elementu. Ze spojení této dvojice idejí a z elementů jejich prostředí s principy sentientní mysli - principy ‚materializace' vybuduje specifická zevní forma manifestace.

V tomto ohledu slova ‚materializace' se neužívá v souvislosti s hmotou. Je užito pro označení jevu vzniku nové duchovní formy-těla, do níž je umístěn ten aspekt, zkombinovaný s ideou dvou sentientních entit. Ve chvíli, kdy ten aspekt vstupuje do připravené formy duchovního těla, to tělo-forma je oživeno a stává se jedinečnou sentientní entitou, jež tímto okamžikem se stává živoucí na věky, ubírajíc se stezkou duchovní progrese způsobem shora popsaným.

Jiný způsob zrození v duchovním světě, který je velmi běžný, je přímým nadělením Pánem Ježíšem Kristem bez použití dvou jedinců opačného pohlaví. Kdykoliv se v tomto ohledu ukáže specifická duchovní potřeba - uvolní Pán Ježíš Kristus specifický aspekt určité ideje samotného Svého specifického elementu pro příslušný účel a promítne jej do duchovního světa. Užitím specifických elementů duchovního prostředí, v němž ten aspekt se má projevit, je z nich a z ideje účelu, pro které tento proces je podniknut, vybudována zevní forma manifestování. Do této formy je uložen obsah, kvalita a kvantita promítnutého aspektu ideje tohoto specifického elementu a okamžitě oživuje tuto formu. Stává se jedinečnou sentientní entitou se specifickým posláním a úkolem, pokračující na věčnost ve shodě se zákonem a principem duchovní progrese.

Ze shora popsaného rození v duchovním světě je zřejmé, že se v tom světě nerodí žádné děti v lidském smyslu toho slova. V tom světě nově narození jsou nazýváni

dětmi jenom díky svému novému počátku a protože začínají svůj život na úrovni nejnižšího stupně manifestování aspektu, který nosí. Nicméně, co do zevního zjevu, jeví se jako úplně dospělí a jsou dospělí. Jiným, co se dívají zpovzdáli, mohou se jevit jako malé děti, aby se tak odrážely souvztažné faktory jejich současného duchovního stavu a úrovně jejich duchovního pokročení. Avšak při kontaktu tváří v tvář jeví se úplně dospělými již od samého momentu jejich obživnutí či narození.

V intermediálním světě je proces rození poněkud jiný. Když už je duševní neboli intermediální aspekt ideje příslušného elementu hotov k promítnutí do toho světa, nejdříve zkoumá nejvýhodnější pozice a vyhledává dvě sentientní entity opačného pohlaví, jež jsou co nejvíce sladěny a použitelné pro tento účel.

Zatímco v duchovním světě je utvoření zevní formy či těla manifestování toho aspektu ideje příslušného elementu okamžitou událostí - díky procesu projevování vlastních idejí sentientními entitami - existuje v intermediálním světě určitá perioda čekání, než k takovému procesu dojde. Ve skutečnosti jsou v tom světě přítomné elementy materializace zkombinovány se zevní kombinací elementů prostředí, užitých pro budování toho těla. Tělo je budováno a připravováno pro přijetí toho aspektu pomocí speciálního genetického a duševního procesu. Tento proces není s to způsobit okamžitou materializaci a objevení se toho těla, jak je tomu v duchovním světě.

Jakmile je toto tělo na určitém stupni svého vývoje, vstoupí aspekt ideje příslušného elementu do toho těla a oživí je. V momentě této vivifikace rodí se nové individuum. Kvůli určitému malému ohraničení ve vývoji toho těla rodí se individuum v rozpoložení, které souvztaží s tím, co lidští tvorové nazývají rannou dospělostí nebo velmi pozdním jinošstvím. Takže v tomto světě je zapotřebí určitého fyzického a duševního růstu velmi krátkého trvání, pro přizpůsobení možnosti plného manifestování příslušného aspektu. V tomto ohledu ani v tomto světě se nerodí děti.

V zevním či přírodním světě stvoření se narození dociluje více zevními prostředky. Když jednou nejzevnější aspekt ideje příslušného elementu je hotov k tomu, aby se projevil ve fyzickém světě, přivedou se dva jedinci opačného pohlaví k sexuálnímu spojení. V procesu jejich spojení se narodí patřičná idea nejvhodnější formy. Ta idea se použije k extrahování nejvýhodnějších genů z těch dvou individuí. Ty geny jsou zkombinovány speciálním genetickým a důmyslným procesem se zevním aspektem ideje příslušného elementu. V této zkombinované kondici vyvine ten aspekt svou vlastní zevní formu manifestování. Tento proces trvá přibližně devět dnů (a ne devět měsíců, jak je to v případě lidského narození). Na konci devátého dne je tělo oživeno a narodí se nový jedinec. Kvůli zapojení fyzického a vnějšího do tohoto procesu, začíná nově narozený jedinec na úrovni, jakou by lidští tvorové mohli považovat za rané jinošství neboli velmi pozdní dětství. Opět - podle lidských termínů - žádné děti se nikdy nerodí ve fyzickém vesmíru.

Žádný z těchto krátce popsaných procesů narození se netýká lidské - živočišné formy rození, která užívá ženské lůno pro vývoj plodu, do něhož později vstupuje specifický duch. Žádný ze shora vylíčených procesů narození neprodukuje jakkoli neznalé či nevědomé, bezmocné jedince, jak tomu je v případě narození lidských tvorů. Všichni

jedinci na všech třech úrovních se rodí s plným vědomím a s plným věděním svého účelu a poslání, pro které se narodili. Téměř okamžitě se chopí svých funkcí.

Situace s procesem narození v zóně vymístění a na planetě Nula je úplně jiná. Jak si vzpomínáte z historie pseudotvůrců, tito původně používali genetický materiál, zanechaný prvními lidmi žijícími na planetě Země. Z toho genetického materiálu, v kombinaci s jejich vlastními ideami negativní povahy, zfabrikovali četné životní formy, včetně lidských tvorů, které speciálně zaopatřili reproduktivními orgány. Vědouce, že nemohli využít žádné ryzí ideje žádných elementů a jejich aspektů, vycházejících z pozitivního stavu, to jest ze Stvořitele - Pána Ježíše Krista, museli pseudotvůrci zosnovat nějaké velmi zamotané prostředky, jakými by mohli do nekonečna zaručit plození a rozmnožování všech čijících i nesentientních druhů. Jak již víte a jak se mnohokrát dříve uvedlo, účelem zde bylo produkovat život, jaký by se odvozoval ze zdroje jiného, než je Stvořitel, jehož jméno tenkrát bylo Pán Bůh Nejvyšší.

Chcete-li dát začátek životním formám nebo nádobám či nositelům života, které by schraňovaly a projevovaly něco, co nepřichází z původního a ryzího zdroje života, pak se nemohou za tímto účelem použít žádné ideje elementů toho zdroje. Kdybyste se pokusili použít takové ideje, pak by jste způsobili produkci pouze pozitivních životních forem, které by nesly specifickou přirozenost svého zdroje v zevních podmínkách. Ježto ta Přirozenost je absolutně pozitivní, je i jakýkoliv nositel jakéhokoliv aspektu z té Přirozenosti také pozitivní. Pro toto uspořádání bylo nutno vymyslet úplně jiné prostředky produkce nových sentientních i nečijících životních forem, aby tak docházelo k nepřetržitému zásobování celé řady negativních sentientních entit a lidských tvorů, které by negativní stav mohl užívat v procesu svého hlavního účele - vésti válku s pozitivním stavem a nakonec zničit pozitivní stav a jeho Stvořitele.

Problém, jakému čelili pseudotvůrci v tomto ohledu, byl v tom, že zpočátku museli používat genetický materiál dostupný v té době. Složení toho genetického materiálu bylo pozitivní. Nic neexistovalo v jeho obsahu, co by bylo negativní povahy. Takže prosté užití toho materiálu bez jakéhokoliv pozměnění by produkovalo jenom pozitivní životní formy.

Pseudotvůrci však věděli, že jakákoliv životní forma či nositel života ve stavu svého bytí naživu udržuje ten život a je naživu ideou svého vlastního zvláštního života. Původně idea vždy přicházela ze Stvořitele a, později, z kombinace Stvořitelových idejí a dvou pozitivních entit opačného pohlaví. Konec konců, životní idea funguje jako katalyzátor pro jakýkoliv genetický materiál, aby byl naživu v jakékoliv formě a kondici, jakou má ta idea. Z tohoto důvodu začali aktivátoři negativního stavu a obyvatelé zóny vymístění vytvářet odlišné typy idejí. Obsah těchto idejí byl v rozporu s obsahem jakékoliv ideje, přicházející od Stvořitele. Vyvěrali z odmítnutých idejí pozitivního stavu spadlých do zóny vymístění. Typu těchto idejí bylo použito při oživování forem a nositelů života v kombinaci s dostupným genetickým materiálem.

Jakmile pseudotvůrci uspěli s tímto procesem, vešly do svého jsoucna a bytí docela nové životní formy, jež neobsahovaly nic, co by se odvozovalo z pozitivního stavu, až na minimální obsah pozitivního genetického materiálu, nutného pro poskytování podpůrného systému pro jejich nositele či nádobu.

Tím, že nebyli schopni, ba ani ochotni používat jakékoliv ideje přicházející z pozitivního stavu v procesu fabrikování sentientních i nesentientních životních forem, vymysleli pseudotvůrci odlišný typ procesu zrození pro všechny v doméně zóny vymístění, ve všech jejích peklech a na planetě Nula. Zfabrikovali tak zvané reproduktivní orgány značným modifikováním a pozměněním sexuálních orgánů, které byly původně vytvořeny z pozitivních idejí tvořivosti. Tyto reprodukční orgány měly zajistit trvání všech vhodných druhů, které by se osvědčily jako spolehlivý nástroj pro šíření negativního stavu. Takže poprvé byl ustanoven odlišný proces rození, jaký nepotřeboval přímou účast žádného aspektu Stvořitele pozitivního stavu.

Z těchto nově zfabrikovaných životních forem byla ustanovena odlišná a velmi speciální genetická zásobárna, která zaopatřuje veškerou zónu vymístění nutným negativním materiálem, potřebným ke kombinaci s každou ideou, jež se vyskytne jako výsledek pohlavního styku dvou negativních entit. Účelem takového sexuálního spojení je dát zrod představě o daleko více účinnějším udržování, pokračování a vzkvétání negativního stavu a života v zóně vymístění. Taková idea je zkombinována s tímto novým genetickým materiálem a ta kombinace vytváří procesem podivných magických a souvztažnostních prostředků zvláštní zevní nádobu či schránu, do které se umístí, tímto ji oživí, a tak dává zrod nové jedinečné negativní sentientní entitě.

Toť způsob jakým se provádí proces rození po celé zóně vymístění. Ve většině případů všechny životní formy, produkované v peklech, jeví se v dospělé formě. Nicméně toto není obecným pravidlem. Některé jsou produkovány ve formě malých dětí, které však mají plnou znalost účelu svého pseudoživota. Důvodem, proč jsou produkovány ve formě malých dětí, je to, že tak mohou působit proti pozitivní významnosti, s jakou koresponduje dětská forma v pozitivním stavu.

Jak víte, hlavním souvztažnostním faktorem všech malých dětí na planetě Nula a také z pozice pozitivního stavu, kde se někteří dospělí zpočátku jeví jako děti, je pozitivní vědomí nevinnosti. Nevinnost je čistota stavu, v jakém členové pozitivního stavu žijí. Jelikož Absolutním zdrojem jejich života je Stvořitel - Pán Ježíš Kristus, je On/Ona v Absolutním stavu Absolutní nevinnosti. Takže, aby mohl protiřečit a ničit pozitivní spoluvýznačnost stavu nevinnosti, fabrikuje negativní stav své vlastní děti, jež odrážejí svým co nejvíce zlým, zlomyslným, podvodným, vychytralým a manipulativním chováním a postojem jeho pravý opak. Tyto životní formy v zóně vymístění jsou nejhoršími mezi nimi všemi. Dejte si pozor na tento fakt! Není náhodné, že některá novorozeňata na planetě Nula již od samého okamžiku svého narození se zdají být tak negativní a způsobují tolik problémů svým fyzickým rodičům. Tyto druhy kojenců jsou inkarnací z inventáře dětí či jejich idejí z pekel. Fakt této situace se odráží v následujícím údaji v *Biblí Svaté*, Žalm 58:4-6:

> ‚Daremní se odcizili lůnu,
>
> Na zcestí hned od narození, mluví lži.
>
> Jejich jed je jedem hada;
>
> Jsou jako hluchá kobra, která si zacpe svoje uši,
>
> Nedbajíc hlasu zaklínačů,

Byť by zaříkávali sebedovedněji.‘

Tedy tak se popisuje ve vnitřním smyslu těchto veršů ohavná povaha těch pekelných dětí, jež byly a jsou fabrikovány za jediným účelem - zničit posvátnost nevinnosti.

Přes 95 % povšechnosti negativních životních forem je fabrikováno z materiálu, vytvořeného relativními pseudotvůrci. Vše, co je reprodukováno relativními bytostmi, je vždy samo relativní. Proto svou podstatou je ten materiál relativní a zároveň má pouze negativní spoluoznačení.

Naproti tomu, zbývajících pět procent součástí, používaných v procesu rození těchto individuí v zóně vymístění, přišlo původně od Stvořitele jako Zdroje každého života vůbec. Avšak méně než dotyčných pět procent je před inkorporováním do tohoto procesu úplně modifikováno a pozměněno. Je v nich odstraněn jakýkoliv náznak pozitivnosti a ponechává se jen jiskřička života schopná zažnout a udržovat plamen zdánlivého života v těchto zfabrikovaných či zrozených jedincích. Pojímání této jiskry je pak překrouceno, zfalšováno a zprzněno, takže tito jedinci nemají vědomí něčeho pozitivního, dobrého a pravdivého. A nejen to: jsou uzpůsobeni věřit a přijímat dvě hlavní nepravdy: První: Neexistují žádné jiné typy či formy nebo styly života než ty, jakými žijí a jaké mají. Druhou: Jejich typ života je pozitivní a dobrý a vše ostatní, existuje-li to vůbec, je povahy negativní, protivné, falešné a zlé.

Ježto veškerá zóna vymístění nemá přímé zkušenostní ponětí toho, jak vypadá život v pozitivním stavu, nemají nic k porovnání. Vše, s čím mohou něco porovnávat, je to, co prožívají v rámci života v zóně vymístění. Tato zkušenost sestává z rozličných stupňů zla a nepravd. Vše se vnímá z toho nejzevnějšího, povrchního stupně jakékoliv součásti zla a nepravdy až do jeho ‚nejnižšího‘ - jejich ‚nejniternějšího‘ neboli nejvíce zlého a nejvíce nepravdivého pseudovnitřního stavu.

V tomto ohledu, jakmile se nějaká idea produkuje za účelem svého zrození, neboli aby se stala negativní sentientní entitou, má své vlastní tři aspekty či komponenty: nejnižší (což je tím nejniternějším negativního stavu), intermediální čili jeho vlastní negativní duševnost a jeho nejzevnější čili nejzevniternější aspekt. Z těchto rozmanitých aspektů je vybudována pseudomysl negativních entit: Z toho nejnižšího je vybudována jejich pseudoduchovní niterná mysl; z intermediální součásti je vybudována jejich pseudovnitřní mysl čili pseudo-duševnost; a z vnějšího aspektu je vybudována jejich pseudovnější mysl.

Když se taková idea promítá do svého zrození, pak se promítne simultánně a synchronně z pozice všech svých tří komponent. Tak se narodí simultánně a synchronně tři individua: Jedno se narodí v peklech, která jsou tím pseudoduchovním, tím nejnižším v zóně vymístění. Tato oblast je přímým opačným faktorem duchovního světa čili nebes pozitivního stavu stvoření. Další jedinec se rodí v intermediálním světě zóny vymístění, který odpovídá - v negativním smyslu - intermediálnímu světu pravého stvoření. Třetí jedinec se rodí ve fyzickém světě zóny vymístění, jež je umístěna v negativně souvztažné blízkosti fyzického světa pravého stvoření. Jak vidíte posud, existuje paralela vývoje tohoto procesu s procesem, probíhajícím v pozitivním stavu stvoření. Až na to, že vždy má úplně negativní konotaci.

Je však přidána k té negativní ideji jedna další komponenta. Ve skutečnosti je ta komponenta uměle naložena na původní tři komponenty té ideje, nesoucí souhrn plného obsahu těchto součástí. Jakmile se integruje do této ideje, pak se synchronně a simultánně promítne do fyzického zrození na planetě Nula ve formě lidské bytosti. Takže v procesu rození v zóně vymístění namísto třech individuí zrodí se čtyři. Toto uspořádání negativního stavu je nutnou podmínkou, má-li se udržovat typický lidský život funkčním a naživu. Jelikož každý z těchto čtyř jedinců vzešel ze stejné ideje, jsou vzájemně spojeni a na sobě závislí. Ve vztahu k druhým fungují spolu se svými pseudospolečníky, vytvořenými z maskulinních nebo femininních aspektů té ideje, jako počáteční či primární ‚stíny' všech ostatních.

Nyní poprvé máte jasné ponětí o tom, jak došlo ke vzniku ‚stínů'. Samozřejmě pro ně v negativním spoluoznačení tito jiní jedinci, odvození ze stejné ideje, nejsou stíny, ale pravými duchovními rádci a bratry i sestrami. Krmí se navzájem zly a falešnostmi různého stupně, každý ze své vlastní pozice, vlastního stavu a místa.

Aby se tato situace vyvážila - zvláště s ohledem na planetu Nula - vždy, kdy se narodí lidský tvor (až do 1. července 1988), pocházející z výše popsané kombinace - pošle Pán Ježíš Kristus dobrovolníka z pozitivního stavu, který se vtělí na planetě Nula současně s dotyčným jedincem. Avšak je nutno, abyste toto tvrzení chápali ve smyslu kvalitativním, nikoliv kvantitativním. Jinými slovy: zrod jedince na planetě Nula, který přichází z negativního stavu, nemusí být vyrovnán jedinci, kteří se vtělují z pozitivního stavu, v poměru jeden na jednoho. Jeden dobrovolník z pozitivního stavu kvalitou své dobroty a pozitivnosti může odpovídat mnoha tisícům ba milionům jedinců přišlým z negativního stavu. V tomto ohledu - kvantitativně - počet jedinců, přicházejících z pozitivního stavu ve srovnání s počtem těch, co přicházejí ze stavu negativního, je velmi nízký, a jak jste si vědomi, stává se stále nižší a nižší každou minutou až do dne, kdy již žádná taková inkarnace z pozitivního stavu není již déle dovolena. Ať se zopakuje znova: to datum bylo 1. července 1988, ve 3:08 hodin odpoledne, (15:08) - tichomořského letního času.

Všichni jedinci na všech úrovních zóny vymístění, zrození ze zmíněné ideje, se stávají pravými „stíny" dobrovolníka, jenž se vtělil na planetě Nula z pozitivního stavu za účelem blokování jeho činnosti a poslání co nejvíce. Tedy každý jedinec, narozený v negativním stavu, to jest v zóně vymístění, výše popsaným procesem, je narozen na nejmenší úrovni zla a nepravdivosti stavu, v němž se narodil. Pro dvojí relativnost jeho přirozenosti (dvojí proto, že nevzešel z Absolutního zdroje), specifičnost jedincova jedinečného projevu jeho vlastního zla a nepravd se v určitém bodě vyčerpá.

Usilováním všech v negativním stavu je získat co největší stupeň zla a falešnosti. Ježto to považují za dobré a pravdivé, žijí v iluzi, že čím více se stanou zlými, čím většího stupně nepravdy docílí, tím jejich život a pozice v rámci hierarchie jejich pekelné organizace budou lepší. Z tohoto důvodu, jakmile pocítí, že přispěli tak mnohým zlem a tak mnohou nepravdou, jaké jen byli schopni produkovat v zájmu obecného zla a nepravdy na úrovni, kde byli původně narozeni, jsou hned na trvalo odstraněni z té oblasti. Obvyklý způsob odstranění je nějakými násilnými prostředky. V lidským termínech tyto prostředky souvztaží s něčím, co se může srovnat se zabitím, vraždou či zamordováním. V tomto ohledu zakouší tito jedinci smrt a skutečně umřou.

Avšak hned po smrti, či brzo po ní, jsou vzkříšeni v oblasti, jejíž povaha sestává z větších zel a falešností, než tomu bylo v předešlé oblasti. Po vzkříšení se znovunarodí v nové formě, jež je v souladu v povahou toho nového světa. Takže jsou transfigurováni ve všech aspektech svých osobností, aby se tak přizpůsobili přirozenosti nového světa. Jakmile se proces transfigurace ukončí, následuje proces transmogrifikace, během kterého se úplně přemění v obraz a podobu zel a nepravd, jakými se vyznačuje život jejich nového světa. Takto přibližně či obdobně probíhá tento proces v zóně vymístění u všech jejích individuí a tvorů od doby aktivace negativního stavu a jeho obyvatelstva. Bude pokračovat tímto nebo podobným způsobem tak dlouho, dokud existuje negativní stav.

V počátečním období je po objevení se v novém světě u všech těchto individuí paměť z jejich předešlých životů zachována. Avšak postupně se v procesu jejich transmogrifikace tyto vzpomínky ztrácejí a jedinci si vědomě přestanou pamatovat cokoliv o svých bývalých zkušenostech. Tímto faktem se v procesu zapomínání buduje jejich nevědomí. Toto nevědomí postupně nabývá v jejich mysli většího a většího stupně. Důvod, proč jedinci v negativním stavu jsou tak uzpůsobeni, aby měli nevědomé procesy a nevěděli nejen o prožívaném dříve, nýbrž i o existenci pozitivního stavu, je v tom, že v každé předešlé existenci se nacházeli se v podmínkách zla a nepravd menšího stupně. Ve srovnání s jakoukoliv běžnou situací, v jaké žijí v tom kterém okamžiku, vzpomínky menšího stupně zla a nepravd by je mohly stáhnout zpět do toho způsobu chování, postojů a činnosti, jaký byl v souladu s dřívějším stupněm. V tomto případě jde o nebezpečí zkažení jiných v novém světě, nemajících vědomou znalost nějakého menšího stupně zla a nepravd. Též přežití takového jedince by bylo ohroženo, neboť tam nikdo nemůže mít méně, než na co byl navyklý a co se považuje u nich za zdroj samotného života. Skrytější a záhadnější důvody pro nevědomé procesy a nevědění u všech v negativním stavu jsou v tom, že existuje určitý stupeň nepatrné, téměř nezjistitelné dobroty ve stavu menšího zla a menší falešnosti, než jaký nařizuje požadavek jedincova vlastního stavu.

Jak vidíte, v porovnání s někým, kdo je ve větším zlu a ve větší nepravdě, ten, kdo je v jejich menším stupni, se může jevit jako dobrý. Takže existuje nebezpečí pro jedince v negativním stavu, že by mohli objevit koncept dobroty. Logika takového objevu leží ve faktu, že možno snadno přijít k závěru, že když existuje stav menšího zla a menší nepravdy, pak se může usoudit o existenci jiného stavu, který je ještě méně zlý a nepravdivý. A když takový stav existuje, pak musí být i stav, jaký je ještě dále od zla a nepravdy, než byla předešlá kondice. A v určitém bodě by mohla by tato logika přivést k závěru, že existuje úplně odlišný stav, v němž nevládne žádné zlo a žádná nepravda. Samou svou povahou může každá sentientní entita bez ohledu na to, jakou má strukturu, být zvědava a zatoužit prožít takový stav. Zvědavost a touha této povahy může dovést k touze a potřebě dostat se ven z negativního stavu a konvertovat do stavu pozitivního. Toť jeden z hlavních důvodů, proč existují nevědomé procesy, ignorance a skryté či potlačené vzpomínky po vší zóně vymístění.

Naproti tomu, všechny čijící entity negativního stavu jsou upovědoměny o existenci jiných oblastí, světů a domén negativního stavu, jež jsou ve větším stupni zla a nepravd, než jaké jsou tam, kde se nacházejí nyní. A ačkoliv nemají dovoleno navštívit ty světy či oblasti přímo, aby obyvatelé těch krajin nebyli kontaminováni jejich

poněkud menším stupněm zla a nepravd, přece jen jsou motivováni touto zvláštní vědomou znalostí, jak usilovat o to stát se horšími a být ve větším stupni nepravd.

Jak vidíte z tohoto uspořádání, žádná jednotlivá osoba nikdy neprožije reinkarnaci do stejné oblasti zóny vymístění, v níž dříve žila před svou smrtí. Dokonce i ze stanoviska zóny vymístění je pojetí reinkarnace úplně nesprávnou, nereálnou koncepcí.

Výše vylíčená situace v zóně vymístění existovala mnoho milionů let. Kvůli těmto okolnostem nikdo nebyl schopen konvertovat do pozitivního stavu. Nikdo nikdy, až na tajné agenty pozitivního stavu, jež byli jinými vnímáni jako zlé entity, nevyšel ven z pekel. Tato situace, stejně jako doslovný smysl *Biblí Svaté* vytvořily u mnohých dojem, že když někdo vstoupí do pekel v procesu sebeodsouzení, nebo kdokoliv žije v peklech - s výjimkou tajných poslanců pozitivního stavu - nikdy se nedostane ven a zůstane tam na věčnost. Avšak inkarnace Stvořitele Boha Nejvyššího ve formě Ježíše Krista do zóny vymístění cestou planety Nula tuto situaci navěky pozměnila. Předvoje z pozitivního stavu byli rozestaveny po vší zóně vymístění za účelem proklamace Evangelia spasení skrze Pána Ježíše Krista. Činnosti těchto předvojů zintenzívněly mnohonásobně, zvláště od chvíle, kdy Nejvyšší inkorporoval a vpojil všechny elementy, získané ze zóny vymístění a planety Nula do Své Přirozenosti.

Tato revoluční změna v Přirozenosti Pána Ježíše Krista nejen ochraňuje všechny poslance pozitivního stavu, kteří dobrovolně zaujali pozice v těch předvojových baštách, od jakéhokoliv nebezpečí přicházejícího od vražedné bandy pekel a zároveň chrání negativní entity před poraněními z přítomnosti těchto pozitivních agentů v jejich doméně, nýbrž také dovoluje Pánu Ježíši Kristu objevovat se přímo a osobně v jakékoliv oblasti pekel. Touto situací se vytvořily příznivé podmínky pro možnost konverze těch jedinců, kteří jsou v peklech a jsou hotovi obrátit se.

Hotovost k obrácení se je určena faktorem odplaty za každý zlý a nesprávný čin. K jakémukoliv stupni zla a nepravdy neodlučně patří jeho hodnota či odměna. Toto je přirozeností jakéhokoliv života. Totéž platí i pro pozitivní stav. Hodnota i odměna jsou inherentní přirozenosti dobra i pravdy. Každý zlý a nesprávný čin určuje svoji zlou a nesprávnou hodnotu či odměnu. Činy dobra a pravdy vytváří dobrou a pravdivou hodnotu a odměnu. V tom je řád a struktura stvoření a zóny vymístění.

Jakmile je jedinec odměněn za své činy a je hotov postoupit k dalšímu kroku svého života, pak než pokročí dál, projde přechodnou fází přípravy pro další krok. V tomto procesu této přechodné periody - před ujmutím se nové role či pozice v dalším kroku, avšak po té, co byla udělena a plně prožita odplata a odměna – se takový jedinec stává hotovým pro konverzi do pozitivního stavu. Během přechodné periody platí jen jeden zákon: Zákon milosrdenství a odpuštění Pána Ježíše Krista. Všechny ostatní zákony jsou v tomto mezidobí nefunkční.

Takto zůstává Pán Ježíš Kristus absolutně spravedlivý, nezasahující do procesu odměny či odplaty, jaké právem patří každému v důsledku zvolených aktivit; a zároveň zůstává absolutně milosrdný a odpouštějící, nabízející každému příležitost konvertovat do pozitivního stavu před tím, než přijme život v dalším stupni pokročení.

Tato situace neexistovala však před inkarnací Nejvyššího ve formě Ježíše Krista na vaší planetě i v ostatních oblastech zóny vymístění. Byla postupně, velmi opatrně a pomalu uvedena po návratu Ježíše Krista z vaší planety. Úplné zavedení těchto podmínek ve skutečnosti nezapočalo dříve, než byla zrušena lidská éra v intermediálním světě duchů a všechny negativní mocnosti byly zatlačeny zpět do své vlastní domény a na planetu Nula. Pokud si vzpomínáte, toto se nestalo do doby odpovídající ve vašich časových pojmech roku 1982.

Další bod, který je třeba si uvědomovat o zóně vymístění a všech jejích peklech, je ve faktu, že než tato situace byla ustanovena, trvalo jsoucno a bytí všech oblastí zóny vymístění a jejích pekel jakožto i planety Nula, po dobu mnohých eónů (počítáme-li to v termínech vašeho časového ponímání). Vidíš, Petře, k žádným změnám v podmínkách pekel nedošlo po mnoho eónů. Vše bylo stejné. Během té časové periody nikdo v peklech nekonvertoval do pozitivního stavu. Nejen že se nikdo neobrátil do pozitivního stavu, ale takový akt byl docela nemyslitelný a zcela nemožný prostě proto, že žádný opodstatňující podklad pro takovou možnost neexistoval. Jak víte, pouze Pán Ježíš Kristus může obrátit kohokoliv. Avšak Pán Ježíš Kristus v té době nebyl Pánem Ježíšem Kristem přítomné doby. Byl tenkrát Nejvyšším, kdo neměl ve Své Přirozenosti nic ze zóny vymístění ani z planety Nula.

Tedy, jak se shora uvádí, za té situace dojem, jaký měli a ještě mají lidští a jiní tvorové v peklech, je, že ten, kdo je zatracen či sám sebe odsoudí k pobytu v peklech nebo je počátečně narozen v peklech, se nikdy nemůže z pekel dostat ven. Žije-li se v peklech po eony, pak nelze nabýt jiného dojmu, než že se tam bude žít navěky, bez jakékoliv možnosti osvobození z toho stavu. Tento dojem je ovšem posílen četnými doslovnými údaji v *Biblí Svaté*, kde se jasně naznačuje, že tak tomu vskutku je, a že je to pravou realitou.

Co si většina z vás doposud nepovšimla je, že Bible byla psána během doby, kdy tento dojem byl správný. Jediné, co se Bible předvídala, bylo to, že se narodí Spasitel na tomto světě, který vykoná velmi důležitý akt spásy všech, kdo ten čin spasení přijmou. Avšak Bible ve svém doslovném smyslu neříká, v čem přesně spočívá ten akt spásy, jaký je jeho rozsah a jak a na koho se vztahuje. Jelikož Bible byla napsána na vaší planetě, bláhově se usoudilo, že tento čin spasení je omezen a platí pouze vůči lidským tvorům na vaší planetě. Toto bylo povoleno, protože, jak vidíte, nic nebylo tenkrát zbudováno, co by poukazovalo, že by taková možnost mohla existovat někdy v budoucnosti. Pamatujte si, že pravý proces spasení či konverze sentientních entit v peklech nemohl započít před r.1982 a plně se uplatnit dříve, než se Nejvyšší stal povšechností Pána Ježíše Krista (ke konci roku 1987).

V meziúdobí, po odchodu Pána Ježíše Krista z planety Nula a během procesu hybridizace a fúze zmíněného těla-masa, bylo podniknuto mnoho jiných přípravných prací, potřebných k tomu, aby mohlo dojít k procesu tak masivní konverze. Především bylo nutno stvořit novou nebeskou společnost; bylo třeba otevřít Novou školu. Pro všechny účastníky této nové společnosti a Nové školy bylo nutno stvořit docela nový vesmír; bylo nutno podniknout rozsáhlou výchovu a převýchovu všech účastníků té nové společnosti a Nové školy; bylo třeba vybudovat a otevřít zcela novou oblast mezi pekly a intermediálním světem a opatřit ji personálem, náležitě specificky vycvičeným

pro ten účel. Za tím účelem bylo třeba zvěstovat Nové zjevení. A mnoho jiných věcí bylo nutno vykonat a zavést, věci, které jsou docela nad váš rozum. Většina těchto věcí byla dokončena do roku 1982 a ostatek byl dokonám koncem roku 1987. Vyvrcholením všech těchto událostí byla transmise této dávky Nového Zjevení. A toto završuje okruh tohoto časového cyklu.

Takže není divu, že všichni lidé, lidští a jiní tvorové, dokonce i pozitivního stavu, až do této chvíle měli dojem, že octneš-li se jednou v jakékoliv pekelné oblasti, zůstaneš tam navždy.

Tváří tvář revolučním změnám existuje nyní pro členy negativního stavu odlišný spoluvýznam pojmů narození, smrti, vzkříšení, znovuzrození, transfigurace a transformace ve srovnání s tím, co prožívali dříve v rámci své vlastní zóny vymístění. Tato konotace se vztahuje na proces jejich konverze do pozitivního stavu.

Jak si vzpomínáš, Petře, byl jsi obviněn některými členy Swedenborgiánské církve z toho, že ve tvém pojímání je snadné obrátit do pozitivního stavu dokonce i nejzlejšího a nejnegativnějšího ďábla či satana či démona a koho jen tam nemáte v peklech. Obvinění mělo na mysli, že vlastně na tom nic není být ve zlech a nepravdách, když se pak můžeš od nich prostě odvrátit a tím věc končí - jsi spasen. V okamžení, mávnutím magického proutku jsi přeměněn z ďábla temnot v anděla světla. Toto odůvodňování je hrubou vulgarizací procesu konverze. Nikdo z vás nemá ani nejmenší tušení o všech věcech, které jsou zahrnuty v tomto procesu. Tento proces přesahuje jakoukoliv úroveň vašeho chápání či schopnosti pochopit, kam to vše vede.

Prvním krokem v tomto procesu je hotovost toho kterého zvláštního individua podle popsaného shora. Když se ustanoví jeho hotovost, je pak ten jedinec veden (po té, co vyjádřil svou touhu být obrácen) krůček za krůčkem ven z pekel. Tyto kroky sledují obrácené pořadí. Z největšího stupně zla a nepravd k jejich nejmenšímu stupni, dokud se nedojde ke speciální oblasti mezi pekly a intermediálním světem. Ta oblast je ve stavu neutrálnosti.

Co si nikdo neuvědomujeme je to, že během obrácené procedury, jak tak jsou otevírány na každém kroku menšího stupně zla a nepravd brány paměti o všech dřívějších stavech, jedinec prochází velmi bolestně údobím další odplaty za činy, jaké byl s to páchat na úrovni každého zpátečního kroku. Toto vyžaduje nesmírně mnoho času, úsilí, odhodlání a výdrže u všech, kdo tento proces podnikají. Také nezapomeňte, že během tohoto zpátečního procesu všichni jedinci podléhají co nejzběsilejším, urputným, krutým, bolestivým a trvalým útokům ze strany ostatních členů negativního stavu, kteří setrvávají ve svém životě zla a nepravd. Kdyby nešlo o fakt, že Pán Ježíš Kristus osobně, soukromě a intimně povzbuzuje, podporuje tyto jedince pomáhaje jim na každém kroku progrese ven z pekel, nikdo by z nich nemohl pokročit a přežít ani vteřinu. Všichni by podlehli těm nehorázným útokům.

Co tedy myslíte: proč Pán Ježíš Kristus tak od základu změnil Svou Přirozenost tím, že do ní vpojil to tělo-maso, či elementy zóny vymístění a planety Nula? Jenom pro parádu a aby se tím blýsknul? Toto je přesně ten důvod, proč to vše učinil: Aby byl schopen

vstoupit do pekel a pomoci všem těm ubohým tvorům projít tím procesem zdárně. Jinak by věru každý zůstal uzamčen v tom stavu navždycky.

Jakmile se jedinci podaří dostat se ven z pekel, je pak přiveden do té zvláštní oblasti, co je mezi pekly a intermediálním světem. V tom okamžiku, kdy k tomu dojde, ten jedinec umře, co se pekel týče. Toto je nové pojímání smrti pro zónu vymístění. Pekla přicházejí o toho jedince provždy. Nikdy se nenarodí znovu v nějakých jiných oblastech pekel. Vstup do zmíněné oblasti označuje jedincovo vzkříšení z mrtvého života negativního stavu. Avšak ve chvíli tohoto vzkříšení dotyčný jedinec se jeví v té oblasti ve své bývalé zevní tělesné formě. To tělo-forma není vhodné pro vstup do samotného pozitivního stavu. Pamatujte si, že tato zvláštní oblast mezi pekly a intermediálním světem je v neutrálním stavu. V neutrálním stavu může jakákoliv životní forma s jakýmkoliv typem těla (až na lidský typ těla) pohodlně přežít. Toť podstata neutrálního stavu. Nicméně v pozitivním stavu může přežít jen forma, jaká je ladí s jeho atmosférou. Jelikož každý jedinec se jeví ve formě a ta forma je integrální částí jeho/její osobnosti, je tedy důležité, aby získal novou, která by byla v souladu s životem pozitivního stavu.

Proces změny vzhledu jeho formy se nazývá procesem transfigurace. Tento proces je složitou konglomerací genetických, duchovních, duševních a fyzických znovupřizpůsobení a znovuspojení, jaké nemůžete pochopit, pokud žijete v podmínkách lidskosti. Jakmile se proces transfigurace ukončí a jedinec přizpůsobil svůj nový zjev, pak může postoupit do následujícího stadia. Jedinec vstupuje do zvláštního oddělení Nové školy pro duchovní znovuprobuzení, přerod a restrukturalizaci. V okamžiku svého vstupu do Nové školy je tento jedinec ***znovu narozen*** k novému životu pozitivního stavu. V této Nové škole začíná proces transformace toho individua. Ten sestává z tak neobvyklých a předivných věcí, že neexistují žádná slova ve vašem lidském jazyce, jež by mohla vylíčit nebo vyjádřit vše, co se děje během té doby.

Když je proces transformace ukončen, individuum dostává novou totožnost, nový život a nové pověření v určité oblasti pozitivního stavu stvoření. Absolvování Nové školy a získání nové identity přispívá k tomu, co se nazývá ***nové duchovní narození*** toho jedince. Opravdový a skutečný život dotyčného jedince v pozitivním stavu začíná právě v tomto významném okamžiku. Potom příslušný jedinec prochází stejným procesem duchovního pokroku, jaký je popsán na začátku této kapitoly.

Jak vidíte z tohoto velmi stručného a neúplného vylíčení, je proces konverze velmi složitý a obtížný. Avšak byl umožněn spasitelným aktem Pána Ježíše Krista. Od této chvíle je umožněn každému. A nádherné je to, že s postupem času bude tento proces snazší a snazší. Každá nová zkušenost v tomto ohledu dláždí cestu všem dalším případům konverze. Nicméně každý bude muset přece jen procházet výše popsanými kroky, jenže se zkráceným a usnadněným způsobem. Nuže toto je, co vskutku znamenají termíny ‚narození', ‚smrt', vzkříšení', ‚přerod', ‚transfigurace' a ‚transformace'.

Co se týká narození lidských tvorů, existují určité podivnosti v procesu jejich početí. Fabrikace lidstva pseudotvůrci byla již rozsáhle popsána v této i předešlých knihách

Nového zjevení. Také byl již vylíčen proces inkarnace poslanců pozitivního stavu i agentů negativního stavu. Avšak situace je poněkud jiná s lidskými tvory, kteří se narodili lidskými tvory, aniž by přišli přímo z pozitivního nebo negativního stavu.

V průběhu spojení dvou lidských tvorů opačného pohlaví narodí se idea, jaká odráží rozmanitým způsobem specifickou přirozenost svých rodičů. Ve většině případů lidští rodiče té ideje nemají vědomé ponětí nejen o jejím obsahu, kvalitě a kvantitě, nýbrž také o faktu, že se taková idea narodila. Ve chvíli, kdy se idea narodí, začne pátrat po prostředcích, jakými by vybudovala svou zevní formu manifestování. Toto se vykoná pomocí fyzického pohlavního styku dvou lidských tvorů opačného pohlaví.

Podivnost lidského narození tkví ve faktu, že fyzické tělo té ideje se paraziticky buduje ve fyzickém lůně ženy. Jak již bylo uvedeno dříve, nikde jinde ve stvoření či kdekoliv v zóně vymístění neexistuje tak nepřirozený, neobvyklý, abnormální, bolestivý a nebezpečný způsob fyzického narození.

Dotyčná idea se po svém početí promítne speciálními duchovními prostředky neznámými lidským tvorům (dokonce ani nyní se nemohou odhalit!) do speciálního a specifického intermediálního světa, kde se připraví ve formě ducha a dočasné formy jeho duševnosti pro vstup do nezvyklých a drsných podmínek ženského lůna a planety Nula.

Zatím co se dělají tyto přípravy, vyvíjí se specifický lidský zárodek těla té ideje. V procesu těch příprav přihodí se té ideji-duchu několik věcí. Především je vystavena rozličným negativním a pozitivním zkušenostem. Inkorporuje ty zkušenosti do svého obsahu. Za druhé, inkorporováním jakékoliv z těchto zkušeností přivolávají se rozliční jiní duchové, kteří ji vystavili těmto zkušenostem, aby se stali integrální částí jejího budoucího života. Tím se stává, že inkorporováním těchto zkušeností do jejího obsahu a pozváním těch duchů, aby se stali integrální částí jejího budoucího života, vyvine se prapodivná rozporná duchovní, duševní a fyzická atmosféra, jež se stane obsahem budoucí lidské osobnosti té ideje.

Tato rozporná přirozenost je zkomplikována dvěma faktory: Jedním je, že rodiče té ideje jsou lidští tvorové. Být lidským neznamená nic, než být rozporným. Takže již v prvním okamžiku narození je ta idea plná rozporností. Tato přirozenost určuje, že idea vyhledává protichůdné zkušenosti v tom speciálním intermediálním světě, jenž existuje pouze pro tento účel. Druhým je to, že fyzické tělo, které se vyvinulo v ženském lůně pro tu ideu, je budováno z prvků negativního stavu. Již samotnou svou povahou a svým stavem vše rozporné. Struktura toho těla napomáhá životu negativního stavu, avšak je nesmírně toxická vůči životu v pozitivním stavu. Tato struktura neustále nutí každého ducha v ní uvězněného, aby byl negativní a přeplněn rozpornostmi a protiklady. Tato situace je zvlášť strastiplnou pro poslance pozitivního stavu. Jejich duch i duše jsou pozitivní, ale jsou v pasti těla, které samou svou přirozeností jde proti všemu, co ten duch a ta duše obsahují. Na druhé straně napomáhá tato situace zvláště agentům negativního stavu, kteří se cítí jako doma v takovém těle, kde prosperují se svou negativní přirozeností, plnou rozporů.

Pro pravé lidské tvory stává se tato situace životním stylem nerozhodnosti, kymácením se od jedné krajnosti k druhé, zatemnělosti a nedůslednosti, kdy se nikdy přesně neví, co je náležité a správné a co není.

Jakmile si dotyčná idea opatří, co potřebuje získat v tom mezisvětě, vstupuje pak do svého plodu a oživí jej. Skutečný vstup toho ducha - ideje do zárodku se nepřihodí dříve než na samém konci pátého měsíce pobytu v lůně matčině. Tedy fetus je téměř šest měsíců starý v době, kdy obdrží svého ducha a svou duši a kdy se vskutku stává živoucím. Až do té chvíle se mu nemůže přisoudit žádný pravý a ryzí život, bez ohledu na to, co kdo říká o této otázce na vaší planetě.

Během těchto čtyř měsíců, strávených v tom zárodku, dojde k úplné izolaci a separaci ducha duše od všech jiných zdrojů, až na to, že si podrží ve své nevědomé části přítomnost všech pozvaných protikladných duchů. Zároveň se potlačí a vymažou všechny vědomé vzpomínky ducha a duše, takže v době narození nemá již vůbec žádnou vědomost o čemkoliv. Je narozen v úplné vědomé ignoranci, bez jakýchkoliv vědomých vzpomínek či znalosti.

Kvůli tomuto důležitému faktoru rodí se lidští tvorové ve formě novorozeňat, v podmínkách povšechné a úplné bezmocnosti a závislosti na dospělých. Pomalým a namáhavým procesem vyvinou se v dospělé fungující jedince, plné rozporností a zmatku. Duchové, jež byli v nich inkorporováni a s nimiž se narodili, se stanou jejich duchovními rádci, pokud mají vztah k pozitivním zkušenostem, anebo ‚stíny' - pokud mají co činit s negativními zkušenostmi. Ježto se plně ztotožňují s jejich přirozeností, mají lidští tvorové i duchové je doprovázející určitý stupeň vzájemné podobnosti.

Jakmile jakýkoliv lidský tvor splní účel svého života na planetě Nula, jeho tělo umře. Pak je vzkříšen v intermediálním světě a tam prochází procesem, popsaným v devatenácté kapitole této knihy (‚Život po lidském životě'). Odkazuje se tímto na tuto kapitolu, aby se osvěžila paměť vzhledem k této záležitosti.

Má-li kdo uši k slyšení, ať slyší, co Pán Ježíš Kristus zjevuje v této kapitole."

Kapitola dvacátá třetí

JAK PÁN JEŽÍŠ KRISTUS VLÁDNE NAD SVÝM STVOŘENÍM, ZÓNOU VYMÍSTĚNÍ A PLANETOU NULA

Dne 9. května 1988 v 4:58 ráno bylo ke mně slovo Pána Ježíše Krista, řkoucí:

„Není možno, aby omezený lidský rozum pochopil či obsáhl proces, prostředky, metody a způsoby, jakými Pán Ježíš Kristus vládne a působí ve Svém stvoření, v zóně vymístění a na planetě Nula v jejich vyčerpávající úplnosti. Doopravdy většina aspektů tohoto působení a vládnutí pro svou obrovitou velikost, intenzitu a rozsah nemůže vstoupit do lidské mysli žádným videm lidské percepce, myšlení, ba ani intuicí. Neexistuje nic v jejich schopnosti vnímat, chápat a představovat si, co by bylo s to poskytnout třebas i sebevzdálenější ponětí o tom, jak se to odehrává. Toto je však pravdou ve většině případů nejen o lidských tvorech, ale také o každé sentientní mysli v jsoucnu a bytí. Důvod k tomuto ohraničení pro všechny bez ohledu na to, jak je kdo duchovně pokročilý, je v tom, že proces vládnutí a působení ve stvoření, v zóně vymístění a na planetě Nula se odehrává z Absolutního stavu.

Tím, že všechny sentientní entity jsou relativními vůči tomuto Absolutnímu stavu, nejsou s to plně pochopit většinu aspektů tohoto procesu. Pro relativnost svého stavu jejich chápání se omezuje jen na relativní termíny. Někteří chápou víc, někteří méně v závislosti na stupni svého duchovního vývoje. Každé chápání, vycházející z relativní pozice, bude při pokusu o aplikování na něco, co má absolutní kvalitu, hodnotu a působivost, pouze relativním. Odtud tedy jeho značná omezení. Avšak některé relativní představy o této činnosti, vládě a působení jsou přístupny dokonce i lidské mysli, která je nejomezenější ze všech. Určité aspekty tohoto procesu již byly zjeveny skrze Emanuela Swedenborga v jeho knize *Božská prozřetelnost* a v některých pasážích předešlých knih i této knihy Nového zjevení. Nicméně, jak víte, od té doby došlo k mnohým hlubokým a revolučním změnám ne jenom ve stvoření, nýbrž - což je nejdůležitější - v Přirozenosti Vladaře, Samotného Stvořitele. Tyto změny mohou také odrážet změny ve způsobu, rozsahu a prostředcích, jimiž Pán Ježíš Kristus, který je absolutním a jediným Vladařem a Stvořitelem, vládne a působí ve Svém stvoření, v zóně vymístění a na planetě Nula.

Jak můžete vidět, jsou užívána tři určení pro toto vládnutí: stvoření, zóna vymístění a planeta Nula. Důvod pro toto rozlišení je v tom, že každá zvláštní sféra vládnutí vyžaduje rozličné prostředky, způsoby a nástroje. Co se může uplatňovat a co vede v určitým výsledkům ve stvoření, nemusí takovým být v zóně vymístění. A co je použitelné a přináší výsledek v zóně vymístění, nemusí takovým být na planetě Nula. A ačkoliv se má za to, že planeta Nula je umístěna na pokraji či v rámci sféry zóny vymístění, je její kosmické, duchovní, duševní a fyzické postavení takové, že vyžaduje velmi zvláštní přístup vládnutí nad jejím osudem. Tato pozice planety Nula byla prodebatována v sedmnácté kapitole této knihy i v jiných kapitolách.

Proberme ***velmi stručně a ve velmi omezeném smyslu*** to, jak se děje toto vládnutí a působení Pána Ježíše Krista. Zásadně jsou to čtyři metody vládnutí nad Stvořením, čtyři metody vlády nad zónou vymístění a tři metody vládnutí nad planetou Nula.

První metoda vládnutí nad Stvořením má co činit se samotnou strukturou stvoření. Jak víte, je veškeré stvoření ideou Stvořitele, jež se vyskytuje ve stavu niternosti a jež se promítá do procesu zevnějšnosti. Takže se stvoření může pojímat jako zevnějšnost Stvořitelových idejí. Jelikož se tyto ideje vyskytují v absolutním stavu, mají proto absolutní hodnotu. Vždy jsou, protože jejich Tvůrce vždy JEST. Tento stav idejí zajišťuje několik důležitých věcí:

a. Svým nepřetržitým nastáváním v Absolutním stavu niternosti Stvořitele zajišťují to, že stvoření vždycky je.

b. Ježto jsoucno a bytí stvoření úplně závisí na nastávání těchto idejí v Absolutním stavu, je jeho nepřetržité jsoucno a bytí zajištěno. Je nutné chápat, že stvoření a jeho běh jsou možné jenom proto, že Stvořitel udržuje ve Svém Absolutním stavu niternosti všechny nutné ideje pro jsoucno a bytí stvoření, pro jeho rozvoj a vývoj na všech jeho funkčních úrovních. Z tohoto důvodu kdyby takové ideje byly vyřazeny a přestaly se vyskytovat v Absolutním stavu niternosti Stvořitele třebas i na zlomek okamžiku, přestalo by veškeré stvoření okamžitě být a existovat.

c. Absolutní hodnoty těchto idejí zajišťují trvalou užitečnost jsoucna a bytí stvoření. Pokud tyto hodnoty existují v absolutním smyslu, pak užitečnost jsoucna a bytí stvoření se nikdy nemůže vyčerpat.

d. Nepřetržitost výskytu těchto idejí v Absolutním stavu niternosti Stvořitele zajišťuje, že stvoření je motivováno k tomu, aby odráželo, nosilo a projevovalo všechny nekonečné rozmanitosti všech aspektů těchto Absolutních idejí. Bez takového neustálého motivování by se stvoření zhroutilo a přestalo fungovat a plnit účel, pro který bylo stvořeno.

Nuže výskyt těchto idejí se děje v Absolutním stavu. Díky tomuto faktu jsou tedy absolutní. Také proces projekce obsahu těchto idejí do zevnějšnosti té niternosti je sám o sobě absolutní. Avšak v momentě, kdy zevnějšnost se stane svou vlastní manifestací, samým faktem, že se stává (což značí, že tak tomu nebylo vždycky), stává se relativní vůči tomu absolutnímu. Avšak tím, že se tento relativní stav odvozuje ze svého absolutního zdroje, může se pojímat jako rozšíření absolutního do jeho relativních podmínek. Nejen že je toto relativní extenzí absolutního, nýbrž absolutní je přítomno ve svém rozšíření v relativním smyslu. Jak si pamatujete, ačkoliv nic z relativního není přítomno v absolutním, je absolutní vždycky přítomno v relativním a naplňuje je docela. Z Absolutního stavu se může relativní kondice vnímat, rozlišovat a obsáhnout v absolutním smyslu tím, že relativnost je extenzí a procesem toho absolutního. Takto Stvořitel ze Svého Absolutního stavu zná z první ruky, v absolutním smyslu, do všech nejmenších podrobností co se děje v jakýchkoliv relativních stavech (podmínkách, okolnostech).

Tím, že veškeré stvoření je Jeho/Její relativní kondicí - zevnějšnost je vždycky relativní vůči niternosti - je Stvořitel v tom nejpřímějším kontaktu se všemi událostmi stvoření kdykoliv, kdekoliv, v jakémkoliv stavu, v jakýchkoliv podmínkách a procesech. Z pozice této přímé zkušenostní znalosti a vnímání vládne Stvořitel nade vším Svým Stvořením a jeho veškerým multivesmírem.

Druhá metoda vládnutí nad Stvořením se vztahuje na strukturu všech čijících entit a na jejich čivou mysl. Pokud si vzpomínáte, každá sentientní entita ve stvoření je nádobou a nositelem velice specifického a jedinečného aspektu elementu ideje čivosti, která se odvozuje z Absolutní ideje Absolutní čivosti Stvořitele. Jak již také víte, hlavním účelem stvoření všech těchto sentientních entit bylo to, aby se mohlo uskutečňovat sdílení a oplácení Absolutního života Stvořitele v duchu úplné svobody a nezávislosti. Byla pro tento účel Tvůrcem stvořena zvláštní jednotlivá prostředí, kam byly umístěny sentientní entity. Tato prostředí byla stvořena tak, že byla úplně závislá na funkci sentientní mysli čijících entit.

Duchovní principy a zákony nyní stanoví, že každý aspekt elementu ideje nejen že závisí na samé té ideji, ale že spolu s tou ideou závisí na svém původci. A nejen to: ale že každý aspekt té ideje nosí v sobě jedinečnou přítomnost svého Tvůrce v relativním stavu. Podle tohoto principu je Stvořitel - jsa Absolutní niterností - přítomen přímo v každé relativní vnějšnosti skrze a pomocí všech sentientních entit, jež jsou nositelkami všech těchto rozmanitých aspektů. Z této pozice je Stvořitel schopen vnímat okamžitě všechny události, dění, okolnosti, procesy a stavy nejen ve stvoření a jeho prostředích, nýbrž také v každičké sentientní mysli. Tím, že prostředí stvoření byla učiněna závislá na funkci sentientní mysli, ví Stvořitel z pozice Své přítomnosti v té mysli okamžitě o jakékoliv možné poruše či úchylce v řádu stvoření i sentientních entit. Toto umožňuje Stvořiteli uvést do souladu jakoukoli odchylku a napravit a opravit jakékoli špatné fungování.

Je nutno, abyste rozuměli, že stvoření ani sentientní entity - jsouce relativními a ne absolutními - nemohou být dokonalé v absolutním smyslu. Pouze Absolutní Stvořitel je absolutně dokonalý. Avšak cokoliv menšího než Tvůrce - nehledě na to, jak je pokročilé - byť by bylo v řadě hned za samým Stvořitelem, přesto není absolutní. Proto tímto faktem vše a každý podléhá nějakým příležitostným omylům, nesprávným vjemům anebo tomu, že není ve shodě s ostatním Stvořením. Principem je zde, že čím blíž jste ke Stvořiteli, tím méně nastává takových omylů a chyb. čím větší vzdálenost od Stvořitele, tím větší je možnost takových omylů, nesprávných vjemů a chyb.

Jsa přítomen v tom nejniternějším sentientní mysli, Stvořitel okamžitě postřehne v té sentientní mysli každý možný nedostatek a ihned jej v této, skrze tuto a touto myslí napraví. Jsou tedy v tomto ohledu hladký běh a trvalá údržba stvoření zajištěny na věky.

Tato modalita vládnutí nad Stvořením dává všem sentientním entitám zkušenostní pocit, že se na tom procesu sami účastní osobně, přímo a intimně, neboť všechny ideje toho vládnutí jsou plozeny Stvořitelem skrze ně a jimi samotnými. Jsou přijímateli, uchopovateli a prováděči těchto idejí, přicházejících od Stvořitele.

Třetí metoda vládnutí se vztahuje na principy a zákony tvořivosti. Tyto zákony a principy jsou integrálními stavy a podmínkami Absolutní přirozenosti Stvořitele. Fakticky - zopakováno zas a znovu (k neradostnému podivení těch, co si stěžují, že v této knize existuje příliš mnoho nadbytečností), že Stvořitel je Si Sám/Sama Absolutními zákony a Principy. Takže proces stvoření se nemůže odehrávat mimo těchto zákonů a principů. Některé z těchto zákonů byly formulovány v desáté kapitole této knihy.

Proces stvoření nejen se řídí těmito zákony a principy, ale stvoření nemůže být stvořeno a ani se pak nepřetržitě udržovat, aniž by se tyto zákony a principy staly jeho integrální přirozeností. Z toho důvodu může se říci, že stvoření je řízeno zákony a principy svého Stvořitele, a protože Stvořitel je Sám/Sama svými vlastními Zákony a Principy, je v nich přímo přítomen ve všech dobách, na všech místech, ve všech stavech a za všech okolností. Stvořitelova přímá přítomnost v těchto Zákonech a Principech Mu/Jí umožňuje okamžitě zvědět v absolutním smyslu vše, co se děje ve stvoření. Jakákoliv porušení či odchýlení se od těchto zákonů a principů se ihned registrují a vnímají a takřka okamžitě se provádějí nápravné akce.

Tedy tyto výše uvedené tři metody vládnutí nad Stvořením se uplatňují vždy ve směru z nitra navenek. Pán Ježíš Kristus, kdo je Stvořitelem, vládne nad Svým Stvořením ze stavu Své Absolutní niternosti. Toto je vládnutí jdoucí ‚od' směrem ‚do'. V tomto druhu vládnutí neexistuje nic, co by mohlo být v tom ‚do'. ‚Do' je vždy extenzí toho ‚od'. Nemá své nezávislé jsoucno a bytí. Do určité míry to bylo nedostatkem. Tento typ vládnutí se může pojímat jako *jednostranný*.

Musíte chápat velmi jasně, že Přítomnost Stvořitele v Jeho/Jejím stvoření a v sentientních entitách byla vždy niterná. Byl v niternosti stvoření, ale ne v zevnějšnosti stvoření. Toto bylo důvodem, proč veškeré vládnutí se dělo ve směru z nitra navenek, nikdy ze zevnějšku dovnitř. Nebyl-li Stvořitel nikdy v zevnějšnosti stvoření, nemůže žádné vládnutí postupovat směrem z vnějšku do niternosti. Aby se napravila tato situace, bylo nutno, aby se Stvořitel ve formě Ježíše Krista vtělil v tom nejzevnějším stvoření či navenek od stvoření a přijal relativní kondici a kondici, jaká se neodvozovala ze žádné ideje Stvořitele. Takže Stvořitel jako Ježíš Kristus zkušenostně prožil své stvoření z jeho vlastní vnější pozice a z postavení navenek od stvoření. Zvláštním a tajemným procesem křížení a fúze inkorporoval Stvořitel ve Své Absolutní přirozenosti proces zevnějšnosti stvoření a stav ‚navenek' od stvoření, stav se Pánem Ježíšem Kristem.

Jak vidíte, existují zde dva faktory: jeden je zevnějšnost stvoření a druhý je přebývání navenek od stvoření (navenek od té zevnějšnosti). Být navenek od stvoření znamená být v zóně vymístění a dívat se na stvoření z úplně odlišného pohledu. Být v zevnějšnosti stvoření znamená vnímat stvoření z pozice zevnějšnosti, ale stále ještě být integrální částí stvoření. V té spoluvýznačnosti „zevnějšnosti" je integrální částí stvoření, jsouc jeho přírodním stupněm. Takže být v přírodním stupni stvoření znamená vnímat stvoření z pozice jeho zevnějšnosti. Být navenek od stvoření (navenek od zevnějšku) znamená nemít žádný podíl na stvoření. A to je negativní stav. Vrátíme se k této otázce za chvíli.

Aby byla úspěšná, musela inkarnace Nejvyššího - Stvořitele ve formě Ježíše Krista do stavu *vně* stvoření sledovat určité zákony a principy. Zde je velká záhada, jaká nikdy dříve nebyla zjevena.

Ježíš Kristus před vstupem do těla, připraveného v lůně Marie, musel projít tím speciálním intermediálním světem jako každý jiný. Musíte dodržovat vlastní pravidla, chcete-li, aby vše proběhlo, jak se patří. A nejen to - zatím co byl v tom světě, navštívil Ježíš Kristus přírodní čili nejzevnější stupeň stvoření, kde při tom získal určité elementy, které pak vtělil do povšechnosti Své duševnosti - Ježíše i do své zevní mysli - Krista. Získání těchto elementů bylo nutnou podmínkou pro bezpečný vstup na planetu Nula, pro získání speciální kondice a těla-masa, jímž a skrze něž mohl vstoupit do nejvenkovnější oblasti stvoření (zevnějšku a zevnějšnosti) - do zóny vymístění a do všech jejích pekel a oblastí.

Tedy ***inkarnaci Ježíše Krista v zóně vymístění, na planetě Nula a cestou planety Nula předcházel speciální druh návštěvy Ježíše Krista v přírodním stupni stvoření, kde zkušenostně zažil Své stvoření ve směru zvenčí dovnitř***.

Během této návštěvy ustanovil tam Ježíš Kristus zvláštní věčný stav, jaký Mu/Jí dovoluje být přítomen ve Svém stvoření ne jenom ve směru z niternosti do zevniternosti, nýbrž také simultánně a synchronně ve směru zvenčí dovnitř. Z této nové pozice, jsa ve Svém Absolutním stavu, Pán Ježíš Kristus vládne nad Svým Stvořením ***bilaterálně***. A toto je *čtvrtou modalitou* vládnutí. Toť způsob všeobsáhlé vlády. Tento typ vlády existoval ve Stvořiteli potenciálně, nikoliv jako skutečná realita. Jako realita existoval v příslibu Stvořitele, učiněném všem v Jeho/Jejím stvoření, že v jednom bodě času a prostoru napraví tuto situaci.

Co je nutno, abyste si uvědomili znovu, je to, že stvoření se tvoří z niternosti směrem k zevniternosti. Proto Stvořitelova přítomnost ve stvoření musí být nejdříve ve směru zevnitř navenek. Nemůže být ze zevnějšku dovnitř, neboť ten zevnějšek se nejdříve musí stvořit. Jakmile však tento zevnějšek je stvořen, zařídí se ustanovení podmínek, jaké by dovolovaly Stvořiteli prožívat Své stvoření nejen ze Svého Absolutního niterného stavu (Absolutní niternosti), nýbrž také z pozice Jeho relativnosti ze zevnějšnosti.

Stvořitel ve Svém původním stavu nemůže zakoušet Své stvoření z vlastní pozice, protože nic, co má relativní podstatu, není v Něm/Ní obsaženo. Proto taková zkušenost je jen nepřímá, relativní sentientní myslí a skrze ni. Ale tato zkušenost je omezená faktorem, že přítomnost Tvůrce v jakékoliv sentientní mysli je vždy ***uvnitř*** té sentientní mysli, a z té pozice je také ***vně*** té sentientní mysli. Opět se musí zdůraznit, že tato zkušenost se získává ve směru z nitra navenek. Jediná možná cesta, jak napravit tuto situaci a prožívat stvoření tak, jak to činí sentientní entity, bylo stát se jednou z nich ve všech jejich podmínkách a se všemi jejich atributy. Tou zkušeností byl ke třem výše uvedeným druhům přidán nový modus vládnutí nad Stvořením - modus směru zvenčí dovnitř.

Potřeba zavedení tohoto způsobu vládnutí vyvěrá nejen z faktu, že se stal všeobsáhlou formou vlády, a tedy ve všech směrech přímější než před tím, ale i proto, že to

umožnilo Stvořiteli, aby byl ***osobně*** přítomen v nejzevniternějším stupni stvoření a také nevenek od stvoření. A nejen to: také - což je nejdůležitější - tato přítomnost je nutná v absolutním smyslu, má-li se kdy negativní stav naprosto úplně eliminovat. Jak bylo dříve uvedeno, přítomnost Pána Ježíše Krista v tom stupni a v zóně vymístění zajistí v budoucnosti, že negativní stav navěky nikdy nebude reprodukován, neboť k tomu nemůže dojít, pokud je tam On/Ona přítomen.

Vláda Pána Ježíše Krista nad zónou vymístění se děje podle poněkud jiného vzoru.

V první instanci oponuje zóna vymístění pravé struktuře stvoření tím, že je navenek od stvoření (navenek zevniternosti). Původní materiál, z něhož zóna vymístění byla vybudována, sestává ze všech prvků pravého stvoření, jenže v protikladném stavu a zpitvořené formě. Tyto elementy jsou úplně jinak zkombinované a řídí se podle jiných zákonů a principů. Sledováním tohoto vzoru produkuje zóna vymístění speciální duchovní tlak a ovzduší, které doprovází její jsoucno a bytí. Tento nátlak je namířen proti pravému Tvůrci a proti Jeho/Jejímu stvoření. Proto veškeré rozpoložení zóny vymístění ve všech svých detailech se stává nezákonným a neřádným. Neustále narušuje všechny zákony a pořádky.

Z tohoto rušivého faktoru je možno snadno pozorovat a vnímat všechny komponenty zóny vymístění. Vezme-li se v úvahu to, že Stvořitel působí z Absolutní kondice Absolutního zákona a Řádu, pak vše, co se staví proti této kondici, je ovládáno ***procesem Absolutní znalosti rozdílu*** existujícího mezi pravým Stvořením a zónou vymístění. Principem zde je to, že jakákoliv akce, podniknutá Stvořitelem ve stvoření, vyvolává okamžitou protichůdnou reakci v zóně vymístění. Znáte-li celou povahu všech akcí v absolutním smyslu, pak budete znát všechny reakce rovněž v absolutním smyslu. Pomocí Absolutní znalosti toho, jak zóna vymístění bude reagovat na tyto akce, vládne Stvořitel veškerým jejím osudem a údělem.

Ve druhé instanci odmítají negativní sentientní entity uznat přítomnost Stvořitele v sobě - ve své schopnosti svobodně volit a měnit se a popírají tu přítomnost. Prostě se obrátí zády k té přítomnosti. Jsa v absolutním stavu, zná Stvořitel v absolutním smyslu, co jsou důsledky, následky a výsledky takového odmítnutí a popření. Může tedy u nich Stvořitel předvídat do nejmenších podrobností všechny druhy chování, postojů, výběrů se všemi jejich důsledky. Prostředky, danými tou znalostí, vládne Stvořitel nad osudy všech negativních členů v zóně vymístění. Znáte-li v absolutním smyslu, co jsou důsledky přijetí Stvořitele a Jeho/Jejích Zákonů a Principů, pak také budete znát v absolutním smyslu všechny následky, výsledky a důsledky jejich nepřijetí, odmítnutí a popření.

Jelikož Stvořitel určuje všechny důsledky, výsledky a následky přijetí a inkorporování v absolutním smyslu, určuje taky v absolutním smyslu i všechny následky, výsledky a důsledky kursu oponujícího takovému přijetí a inkorporování. Proto Stvořitel zná absolutně vše o každém a všem v zóně vymístění z tohoto protichůdného trendu a z té pozice tam pak vykonává Svoji vládu.

Ve třetí instanci nepřetržitý tvůrčí proces Stvořitele velmi zaměstnává obyvatele zóny vymístění tím, že narušují vše nové, co je stvořeno Tvůrcem. Takže vždy, když Stvořitel

přijde s něčím novým, co uvede do stvoření nebo k němu přidá, vznikne následkem těchto nových okolností v tkanivu pseudojsoucna a pseudobytí zóny vymístění bolestný rozruch. Aby se tato situace napravila, obyvatelé zóny vymístění ihned zfabrikují něco, co má přesně opačnou kvalitu toho, co bylo Tvůrcem stvořeno. To vybalancuje jejich zónu.

Jelikož obyvatelé zóny vymístění sami nikdy nemohou přijít na něco nového a spíš vždy užívají stejných metod, módů, způsobů a materiálů (odpadků), jakých užívá Stvořitel (jenže zvráceně, zpitvořeně a nezákonně), může se přesná znalost jakéhokoli kroku, který podniknou, snadno vyčíst z původního plánu nového tvořivého počinu. Mějte na zřeteli, že vše, co celé obyvatelstvo zóny vymístění může podnikat, je - reagovat jen na něco, co se děje v pravém stvoření. Sami o sobě a v sobě nezmohou se na žádné *originální tvůrčí činy*. Pouze reagují jako následek *pravých, primárních činů*, které se odehrávají v pravém stvoření. Takže Stvořitel předvídá přesně, jak budou reagovat a jaké protiopatření a odezvu vyprodukují. Z té pozice vládne Stvořitel nade všemi a vším v zóně vymístění v souladu se ***Zákonem svolení*** a zajišťuje tak, že se nic nevymkne z ruky a nic neohrozí stabilitu a rovnováhu stvoření a že nic a nikdo neporuší svobodu volby a schopnost měnit se, jaké se těší i všichni členové zóny vymístění; a také aby fungovali v rámci jim přidělených práv a účelu, pro který jim bylo dovoleno být a existovat v jejich vlastním mrtvém životě.

Tyto tři výše uvedené modality vlády v zóně vymístění se odehrávají z vnitřku stvoření a ze Stavu Absolutní niternosti Tvůrce. Tyto mody neposkytují žádný způsob vládnutí z nitra zevnějšku zóny vymístění. Jak si vzpomínáte, nemohl Nejvyšší - Stvořitel do určité doby vstoupit do vnitřku zevnějšnosti stvoření bez nebezpečí vyhlazení toho zevnějšího stavu. Z toho důvodu byla vláda nad zónou vymístění z jejího vnitřku dána do rukou jejím původním obyvatelům, kteří ji aktivovali a zabydlili - pseudotvůrcům. Ti ji celou úplně ovládali.

Aby se mohla zahájit konečná úplná eliminace zóny vymístění a jejího negativního stavu, bylo nutno se chopit řízení vlády nad tou zónou z vnitřku její zevnějšnosti zevní pozice. Neexistuje žádná jiná cesta pro docílení tohoto účelu. Jak si pamatujete z dřívějška, toto se nemůže vykonat z pozice pozitivního stavu, nýbrž pouze z pozice stavu negativního.

Z tohoto důvodu Stvořitel ve formě Ježíše Krista vzal na Sebe relativní přirozenost skrze lidské tělo-maso se všemi elementy zóny vymístění a skrze tuto přirozenost a touto přirozeností vstoupil do zóny vymístění osobně a přímo. Během Své osobní a přímé fyzické přítomnosti v té zóně zrušil Pán Ježíš Kristus vládu pseudotvůrců a ze samé pozice vnitřku zevnějšnosti té zóny převzal moc a stal se jejím absolutním a nepopíratelným vládcem. Jsa v Absolutním stavu, zná nyní Pán Ježíš Kristus zónu vymístění nejen z pozice pozitivního stavu pravého stvoření, ale také z pozice samotného negativního stavu a jeho zóny vymístění.

Z této pozice vládne Pán Ježíš Kristus nyní nad zónou vymístění způsobem *bilaterálním*. Takové vládnutí vyžaduje osobní fyzickou přítomnost a objevování se v doméně, jaká se ovládá touto zvláštní metodou. Fyzické tělo-maso, vpojené do povšechnosti Přirozenosti Pána Ježíše Krista, dříve Nejvyššího, Jemu/Jí poskytuje

prostředky, pomocí kterých Jeho/Její přítomnost v zóně vymístění je podle potřeby rozeznatelná bezprostředními fyzickými smysly.

Vláda nad planetou Nula má však odlišné spoluoznačení. Jak již bylo zjeveno, má planeta Nula a její obyvatelstvo - lidští tvorové zcela odlišnou pozici než skutečné stvoření i zóna vymístění. Jedno je jisté: lidští tvorové nemají žádný zkušenostní přímý fyzický přístup a možnost kontaktu se žádnou jinou oblastí stvoření ani zóny vymístění. Lidští tvorové dokonce nemají žádnou empirickou znalost ani o tom, že takové světy existují. Mají jenom jakési teoretické vědění s přečtenými spekulačními dohady o možnosti jsoucna a bytí takových světů. A je tady jiná věc, že planeta Nula je místem a pozicí, dříve definovanými jako žádné místo a žádná pozice, v čase, který není časem. Přinejmenším není to místo, prostor, čas a pozice, jaké by mohly být porovnány s čímkoliv jiným ve jsoucnu a bytí.

Struktura, obsah, dojmy a vyjadřování lidské mysli a života jsou nejvíce omezené, izolované a separované ve srovnání s kýmkoliv jiným ve stvoření a v zóně vymístění. Lidští tvorové nemají žádnou hmatatelnou moc nejniternější mysli, jaká by jim dovolovala měnit a ovládat v jakémkoli rozsahu jejich životy a fyzické prostředí. Velmi slabounké, těkavé, nepředvídatelné, ve většině případů bezvolní vyjádření některých aspektů myšlenkové kontroly, jako jsou na příklad extrasenzoriální percepce (ESP) a různé parapsychologické fenomény, mají rozsah tak ohraničený a nedůležitý, že jsou komukoliv jinému k smíchu. Jak víte, ostatní část zóny vymístění a všech pekel nejen, že má takovou moc, ale taky je jejich myšlenková moc vysoce vyvinutá a je nesmírně vychytralá. Tuto moc negativní povahy nazývají někteří lidští tvorové buď ‚černou magií', nebo ‚bílou magií', když chtějí rozlišit použití myšlenkové moci na dobré či zlé účely.

Tato situace poukazuje na to, že lidští tvorové se nacházejí v nejzevnějším postavení samotné zevnějšnosti. Kvůli této neobvyklé a prakticky nemožné pozici není vláda nad planetou Nula a lidským životem nijak lehká.

<u>*Sám prvotní způsob*</u> vlády je prostřednictvím ilustrace, externalizace, konkretizace a exemplifikace. Všechny duchovní faktory Stvořitelovy Absolutní přirozenosti se mají hmatatelně ilustrovat těmito specifickými mody. Jinak nemůže dojít k tomu, aby se na planetě Nula zachytily. Kdyby se nemohly zachytit, pak by se vliv Božské prozřetelnosti nemohl pociťovat a ani by nemohl mít nějaký dopad na osudy lidských tvorů a planety Nula.

Takže Stvořitelem byla poskytnuta metoda ilustrativní symbolizace, jaká líčí všechny nebo většinu duchovních principů v doslovném jazyce lidských tvorů, čímž jim dovoluje jakési poznání a aplikování těchto principů. Jak víte, závisí přežití každé sentientní entity na tom, zdali je má v jakémkoli možném tvaru či formě.

V tomto ohledu závisí přežití mrtvého života zóny vymístění na uznání a pochopení všech duchovních principů a jejich následném znetvořeném, zfalšovaném a odmítavém vyplňování v jejich původním obsahu. Abyste něco mohli zprznit či znetvořit či zfalšovat či odvrhnout, musíte to nejdříve uznat a pochopit. Jinak nebudete vědět, co a jak se má dít v tomto negativním usilování. Takže přežití zóny vymístění závisí jedině

na této schopnosti vidět, rozpoznat a pochopit pravdu všech duchovních principů. Že pak odmítne závazně aplikovat tuto pravdu a namísto toho ji použije pro zfalšování, znetvoření a zprznění - toť jiná věc.

Co se týká lidských tvorů na planetě Nula, pak tito nemají schopnost přímo vnímat, rozeznat či pochopit duchovní principy svou vnitřní, niternou dispozicí z pozice samotných těchto principů. Namísto toho musí být k těmto principům přivedeni oklikou a složitými cestami pomocí externalizace, ilustrace a symbolizace na nějakých velice konkrétních příkladech.

Dobrý příklad k tomu, jak se to dělá, může být nalezen ve Starém zákoně *Biblí Svaté*. Určitá třída lidských tvorů byla zvolena Stvořitelem za tím účelem, aby byla znamením či ilustrací jakýchkoliv následků všech voleb, jakých se jen lidští tvorové dopustí. Tito lidští tvorové se nazývali proroky či syny proroků. Tak například prorok Izajáš musel doslovně chodit svlečen a nahý po dobu tří let na znamení a podiv Egyptu a Ethiopii (Iz. 20:3). Prorok Ezechiel musel doslovně znázorňovat obležení Jeruzaléma a ležet na levém boku, aby nesl nepravost Izraele tři sta devadesát dní (jeden den a jeden rok); a pak musel ležet na pravém boku čtyřicet dní, aby nesl nepravost domu Judova. Během té doby byl donucen se omezit fyzicky, takže se nemohl obracet z jedné strany na druhou, pokud neskončily dny obležení, jím takto znázorňované. Musel si sám připravovat zvláštní druh jídla a pití pro každý den svého omezení či paralýzy (Ez. 4:1-17). Toto vše se dělo na znamení a pro ilustraci toho, jaké budou následky zla lidských tvorů, zde reprezentovaných Izraelem a Judou. Také Ezechielova žena doslovně umřela přímo před jeho očima, podle slova Páně, a jemu nebylo dovoleno po ní truchlit či projevit znak zármutku, aby se tak ilustrovalo, co se stane s dětmi Izraele (Ez. 24:15-24).

Pouze takovými extrémními doslovnými ilustracemi na konkrétním chování některých lidských tvorů je zobrazeno působení a vládnutí Stvořitele na vaší planetě. Kdyby nebylo takové zobrazení, pak by to vedlo k tomu, že by lidští tvorové popřeli fakt, že nad nimi vládne Stvořitel. Takové zapření v planetárním měřítku by vedlo k jejich vyhlazení. Pokud na vaší planetě je několik lidských tvorů, kteří jsou si vědomi faktu působení Božské prozřetelnosti Pána Ježíše Krista - Stvořitele, bude planeta Nula zachována při životě. Bytí naživu jakéhokoliv života závisí na tomto faktoru.

Duchovním principem je zde to, že Stvořitel je přítomen ve vnitřním smyslu takových znamení, ilustrací, symbolů, souvztažností a vylíčení. Protože všechny zobrazují duchovní principy v nejzevnější části nejvíce zevního stupně prostřednictvím nejzevnější ilustrace a protože Stvořitel je vždy přítomen ve Svých duchovních principech, bez ohledu na to, v jaké formě jsou vyjádřeny či vnímány, vládne Stvořitel vaší planetě tím, jak na ně lidští tvorové reagují.

<u>*Druhý způsob*</u> Stvořitelova vládnutí nad vaší planetou se odvozuje z prvního. Protože se nedociluje nezávislého rozlišení duchovních principů přímo stavem niternosti lidské mysli, skrze něhož a jímž by se mohlo takové vládnutí provádět, jsou za tímto účelem použity zevní prostředky.

Jak je vám známo, mohou lidští tvorové komunikovat jeden s druhým pouze zevními prostředky - hlasivkami. Vyslovíte-li slovo, zvuk cestuje od vašich úst k uchu posluchače. Posluchač to slyší a odpovídá stejným způsobem. Tato vnější komunikace se rozšiřuje viděním. Napsali jste, co chcete sdělit. Jiní to čtou svýma zevníma fyzickýma očima a přiměřeně odpovídají. Jak vidíte, neexistuje v lidském životě žádné přímé komunikování od jedné mysli k druhé bez zevního zprostředkování.

Stvořitel přizpůsobuje tuto situaci procesu Svého vládnutí tím, že poskytuje periodická zjevení. Posílá Svá slova některým lidským tvorům, za tímto účelem zvoleným, a ti je zapíšou. Protože tato slova jsou Slovem Stvořitele - Pána Ježíše Krista, je v nich vždy přítomen. Slovo Pána Ježíše Krista sděluje všechny nutné duchovní principy v doslovném jazyce všem lidským tvorům srozumitelném. Jejich pomocí a skrze ně - v jejich vnitřním smyslu - vládne Pán Ježíš Kristus nad vaší planetou a nad všemi osudy lidských tvorů.

V procesu dějin lidstva bylo dáno několik takových zjevení. Všechna jsou zkombinována v jedné knize, zvané *Biblí Svatá*. Přítomností Slova Pána Ježíše Krista ve vašem světě a z ní pozná On/Ona přesně, co se tam děje, a je schopen vytvořit všechny potřebné podmínky k zajištění toho, aby se neudálo nic na vaší planetě a u lidských tvorů, co by nebylo v souladu se Zákonem dovolení a s Jeho/Její Božskou prozřetelností. Když Pán Ježíš Kristus vycítí, že lidští tvorové již nemají jakékoliv náležité porozumění Jeho/Jejího Slova, jak to bylo zpočátku zjeveno, poskytne nové zjevení tím, že pošle Své Slovo někomu, kdo je pro tento specifický účel zvolen, a přes toto nové zjevení projevuje moc Své vlády nad vaší planetou.

Problém s lidskými tvory je v tom, že jsou s to pochopit a přijmout jenom velmi omezený stupeň čehokoliv duchovního či jakékoliv pravdy. Kvůli této omezenosti je velmi často porce jim zjevované pravdy vnímána a chápána vně kontextu své celistvosti. Dochází zde k tomu, že lidští tvorové v procesu svých dějin mají sklon postupně ztrácet náležitý pohled, v jakém to zjevení bylo dáno, a odlučují zjevenou pravdu od jejího původního kontextu. Tak se skončí tím, že se jeho původní význam naprosto dezinterpretuje.

Když se to stane, pak samo jejich jsoucno a bytí je ohroženo fakty, že jakmile došlo k nesprávné interpretaci, je přítomnost Pána Ježíše Krista v Jeho/Jejím Slově úplně zatemněna a Jeho/Její vláda je v nebezpečí. V takových chvílích Pán Ježíš Kristus poskytuje nové zjevení. Již pouhou napsanou přítomností tohoto zjevení na vaší planetě bez ohledu na to, zda je někdo čte, či nikoliv, bez ohledu na to, jak mnoho, či jak málo lidských tvorů je přečte a uvede v praxi - je přece jen nepřetržitá přítomnost Pána Ježíše Krista na vaší planetě zajištěna a Jeho/Její vláda trvá bez přerušení.

<u>*Třetí způsob*</u> Stvořitelovy vlády nad vaší planetou se vztahuje k druhému způsobu tak, jak se druhý vztahoval k prvnímu. Lidští tvorové, kteří neustále čtou Slovo Pána Ježíše Krista a s pozitivním a dobrým úmyslem ho uplatňují ve svém chování a životním stylu, ustanovují na vaší planetě síť duchovních spojů čili oázu pozitivního stavu. V duchovním smyslu taková komunikační síť se jmenuje Svatou církví. Tato Svatá církev nemá nic společného a ani nemá co činit se žádnými takzvanými organizovanými vnějšími církvemi, existujícími v tak hojném počtu na vaší planetě.

Tato Církev je duchovní entitou, kterou a skrze kterou Pán Ježíš Kristus vládne co nejúčinněji nad životy všech lidských tvorů na planetě Nula. Pokud taková Církev je někde přítomná, bez ohledu na to, jak mnoho či málo členů má, je přítomnost Pána Ježíše Krista na vaší planetě zajištěna. Kvantita v tomto ohledu nemá žádný význam, protože, jak si pamatujete, Pán Ježíš Kristus vládne z Absolutního stavu.

Dokonce jedna jediná osoba, která by četla a uplatňovala ve svém životě Nové zjevení a Biblí Svatou, pravé Slovo Boží, byla by dostačující pro tento účel. Relativní rozpoložení jakéhokoliv daného individua zajišťuje, že absolutní působení a vláda Stvořitele trvá v absolutním smyslu. Z pozice Absolutního stavu jeho přítomnost v relativních podmínkách má absolutní hodnotu. Jak víte, úhrnný součet všeho relativního je stále ještě relativní. Může se jen přibližovat k absolutnímu, ale nikdy nemůže docílit stavu absolutnosti. Proto je jedno relativní stejné jako všechno relativní; bez ohledu na to, jak mnoho relativního máte, vždy budou jen relativní. Z pozice absolutna je všechno relativní známo v absolutním smyslu.

Takže Pán Ježíš Kristus, jsa přítomen ve Svém Slově v absolutním smyslu, je schopen rozeznat všechny události na planetě Nula a řídit všechny osudy relativních lidských tvorů ve shodě se všemi zákony Své Božské prozřetelnosti. Navíc, z každého oponování vůči Novému zjevení či z jeho odmítnutí jakýmkoliv lidským tvorem Pán Ježíš Kristus zjišťuje, jaký je povšechný trend lidských výběrů. Podle toho zjištění uvádí příznivé podmínky pro manifestování všech důsledků, následků a výsledků takových výběrů. Takto tedy vládne Pán Ježíš Kristus nad planetou Nula a lidským životem.

Jak vidíte, schází mezi těmito třemi mody vládnutí modus čtvrtý. Jak si vzpomínáte, vztahuje se čtvrtý modus k vládnutí z pozice zevnějšnosti. Fyzická přítomnost Pána Ježíše Krista v té zevnějšnosti dovoluje, aby vládnutí bylo bilaterální, jdoucí ve dvou směrech: Ze zevnějšku k vnitřku a ze zevnějšnosti vnějšku k jeho vlastnímu vnitřku. Je pro to důvod, proč čtvrtý modus vládnutí není na vaší planetě tentokrát proveditelný. Jak si vzpomínáte, bylo povoleno, aby lidský život i planeta Nula vešly do jsoucna a bytí jenom pro jediný účel: Zobrazit všechny důsledky, následky a výsledky aktivovaného negativního stavu.

V jednom smyslu může být lidský život vnímán jako nahromadění zkušeností s tím cílem, aby učinily dostupnými všechny náležité mody života pro výběr ze strany každého v jsoucnu a bytí. Není tudíž lidský život konečnou volbou sám o sobě a v sobě, nýbrž přechodným či dočasným předmětem výběru do té doby, než účel ilustrování tohoto důležitého faktu bude splněn. Jakmile je splněn, pak typický lidský život - tak, jak je projevován a rozvíjen na planetě Nula - nebude již mít žádný smysl.

Ježto lidský život je procesem shromažďování všech nutných důležitých zkušeností a protože není sám sebou a o sobě předmětem konečného výběru, nemůže být - pro svou pozici i svůj účel - ovlivněn žádným faktorem donucení. Jakýkoliv donucující činitel by porušil účelovost lidského života, pro jakou mu bylo dovoleno vejít do jsoucna a bytí. Přijetí takového donucujícího faktoru by učinilo lidský život předmětem konečné volby. Učinit to věcí definitivního výběru by znamenalo uzamknout lidský život do stavu permanence.

Pro tuto povahu a účel lidského života ***nemohou lidští tvorové - pokud se nacházejí na planetě Nula - učinit konečný výběr. Nemají žádné základy či základnu, na níž by mohli provést konečnou volbu ve věci své vlastní konečné budoucnosti. Toto rozpoložení je povahou jejich zobrazujícího účelu. Pokud ještě něco zůstává v přirozenosti negativního stavu, co se má zobrazit a z čeho je třeba se poučit, žádná konečná volba nemůže být provedena během života na planetě Nula, neboť by to blokovalo možnost toho osudově závažného zobrazení. Když si jednou něco zvolíte v konečném smyslu, pak již nejste předmětem zobrazení ničeho jiného, než toho, co jste si zvolili v konečném smyslu***.

Toť jeden z mnoha důvodů, proč lidští tvorové nemohou být souzeni z pozice planety Nula, pokud vykonávají tuto ilustrativní funkci. Teprve až opustí planetu Nula a přijdou do intermediálního světa duchů, jsou uvedeni do různých podmínek, stavů a procesů duchovní skutečnosti; dá se jim tam náležitá základna k provedení osobní konečné volby. Ta volba pak určí jejich budoucí osudy.

Kdyby se tedy Pán Ježíš Kristus objevil na planetě Nula osobně ve Svém fyzickém těle, ve Své moci a slávě, pak by porušil existující podmínky ilustrativní povahy lidského života. A nejen to: tím by uvedl všechny lidské tvory do alternativy nemít žádnou jinou možnost, než přijmout Jeho/Její Absolutní jsoucno a Bytí. Již pouhou Svou fyzickou přítomností - tím, ***že lidští tvorové nejsou ve stavu ani procesu konečného výběru***, Pán Ježíš Kristus by je přinutil k provedení toho posledního výběru ***z pozice donucení a nikoliv svobody volby***.

Nikdo nemůže mít zásluhu na tom, že přijme Pána Ježíše Krista z pozice donucení a ne ve svobodě volby. Nemůže se to zachytit v jedincově nejhlubší niternosti, kde by to platilo. Jediné, co se může inkorporovat do nejhlubší niternosti, je to, co bylo přijato ve stavu a v procesu svobody volby a se svobodnou vůlí. Přijetím Pána Ježíše Krista takovým nepříznivým způsobem by mohlo uzavřít navždy nejniternější duchovní mysl lidských tvorů, a tak by lidští tvorové nemohli být spaseni. Spasení k vám může přijít jenom z pozice nejhlubšího nitra nebo ve směru z niternosti k vnějšku. Nevhodný způsob přijetí Pána Ježíše Krista by byl z pozice zevniternosti. A z té pozice se nic z toho nemůže přisoudit ani lidským tvorům, ani vůbec nikomu. Bylo by to porušením všech multiverzálních zákonů a principů. A porušit takové zákony a principy znamená konec nejen pro lidské tvory, ale i pro celý multivesmír. Je však něco jiného, když se Pán Ježíš Kristus objeví fyzicky a osobně v peklech a všech jiných oblastech zóny vymístění. Lidé tam jsou ne v přechodném stavu, nýbrž ve stavu své konečné volby. Z té pozice nemusí reagovat na fyzickou přítomnost Pána Ježíše Krista způsobem, jaký by byl v rozporu s jejich konečným výběrem. Nicméně povaha této konečné volby je taková, že když jednou víte, co je ta konečná volba, pak ji můžete, chcete-li, zrevidovat.

Existují určité dobře definované kroky a procedury, jak se tento zvrat může docílit. Fyzická přítomnost Pána Ježíše Krista mezi obyvateli pekel a ostatních oblastí zóny vymístění umožňuje, aby k uskutečnění toho zvratu došlo. Důvodem zde je to, že jejich konečné volby byly učiněny na základě falešných premis či přijetí nepravd. Závazek žít podle přijatých nepravd nezavazuje, neboť je falešný. Proto zvrat z tohoto konečného výběru je možný.

Taková není situace s lidskými tvory. Po dobu svého pobytu na planetě Nula jsou v modu hromadění zkušeností a v roli ilustrativních příkladů toho, co se nemá volit. Pokud zobrazujete něco, co se nemá volit, pak to zobrazování podle správného postoje nemůže vám být přisouzeno jako konečná volba, neboť přece je zobrazením toho, co nevolit. Nemůžete si zvolit to, co se nemá volit, pokud jste sám zobrazením toho faktu. Jediná pozice, z jaké si můžete zvolit to, co se nemá volit, je z pozice neilustrativního modu života. Fyzická přítomnost Pána Ježíše Krista na vaší planetě *v této době* by odřízla jakoukoliv možnost dalšího zobrazování toho, co se nemá volit. Být odříznutými od jediného prostředku a účelu svého života - i když si to neuvědomují či nemají znalost o tom, v čem spočívá účel a význam jejich života - nebyli by lidští tvorové schopni přežít fyzickou přítomnost Pána Ježíše Krista mezi sebou. Z tohoto důvodu nevládne Pán Ježíš Kristus nad planetou Nula čtvrtým způsobem Svého působení.

Bude to však něco jiného, až lidští tvorové ukončí tento ilustrativní způsob svého života. Pokud si pamatujete, v určitém bodě negativní stav na vaší planetě úplně zvítězí. Tímto dostižením nastane konec ilustrativnímu modu lidského života. Pak tehdy a jenom tehdy dojde k započetí poslední fáze Druhého příchodu Pána Ježíše Krista a Pán Ježíš Kristus se objeví na planetě Nula také fyzicky. V tu chvíli dojde ke konečné volbě zastavit ilustrativní způsob lidského života. Díky konečné volbě fyzické objevení se Pána Ježíše Krista na vaší planetě neohrozí nikoho ani nic na ní. Po dovršení konečné fáze posledního soudu a po navrácení planety Nula do jejího původního postavení - z něhož byla násilně odvlečena - bude také zaveden na vaší planetě čtvrtý modus vlády Pána Ježíše Krista. Tím faktem dojde k plodnému rozkvětu nového časového cyklu i jsoucna a bytí. Víc lidská mysl nemůže obsáhnout.

Ten/Ta, co má uši k slyšení, ať slyší, co Pán Ježíš Kristus zjevuje v této kapitole.“

Kapitola dvacátá čtvrtá

DESATERO NOVĚ NAVŠTÍVENÉ

Dne 12. května 1988 v 4:45 hodin ráno bylo ke mně znova slovo Pána Ježíše Krista, řkoucí:

„Přišel čas, abychom zvážili obsah a význam Desatera přikázání ve světle této porce Nového zjevení. Jak víte, mnoho bylo o něm řečeno přímo i nepřímo v předešlých knihách Nového zjevení a také v této knize. Velice obsáhlý a hluboký výklad desatera byl dán prostřednictvím Emanuela Swedenborga. Všechny výše uvedené výklady, týkající se obsahu a významu Desatera přikázání, jsou plně platné a použitelné - s některými modifikacemi - dokonce i v přítomné době. Nicméně v této kapitole se musí vzít v úvahu některá jiná pojímání desatera.

V původní verzi Desatera přikázání v podání Mojžíše a jak jej překládá *Nová verze Svaté Bible krále Jakuba* jsou zaznamenána takto (Exodus 20:2-10):

> ‚Já jsem Pán, tvůj Bůh; kdo tě vyvedl z egyptské země, z domu zajetí.
>
> Nebudeš mít jiné bohy mimo Mne.
>
> Nezhloubíš si žádný obraz ani žádnou podobu čehokoliv, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí: nebudeš se jim klanět ani jim sloužit. Neboť já jsem Pán, tvůj Bůh, jsem žárlivý. Stíhám nepravost otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kteří Mě nenávidí,
>
> ale prokazuji milosrdenství tisícům těch, kteří Mě milují a Má přikázání zachovávají.
>
> Nevezmeš jméno Pána, svého Boha, nadarmo, neboť Pán nenechá bez trestu toho, kdo bere Jeho jméno nadarmo.
>
> Pamatuj na den spočinutí, abys jej světil.
>
> Šest dní budeš pracovat a dělat všechno své dílo, ale sedmý den je den spočinutí Pána, tvého Boha. V něm nebudete dělat žádnou práci: ani ty ani tvůj syn ani tvá dcera, ani tvůj otrok a tvá otrokyně, ani tvé dobytče ani tobě cizinec, který je v tvých branách. Neboť v šesti dnech učinil Pán nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmého dne spočinul. Proto požehnal Pán den spočinutí a posvětil jej.
>
> Cti svého otce i matku, aby tvé dny mohly být dlouho na zemi, kterou ti dává Pán, tvůj Bůh.
>
> Nebudeš vraždit.
>
> Nedopustíš se cizoložství.
>
> Nebudeš krást.

> Nevydáš proti svému bližnímu křivé svědectví. Nebudeš dychtit po domě svého bližního. Nebudeš dychtit po ženě svého bližního ani po jeho otroku ani po jeho otrokyni ani po jeho býku ani po jeho oslu, vůbec po ničem, co patří tvému bližnímu.‘

Prostudujete-li pečlivě tato přikázání ze stanoviska jejich doslovného významu, pak zpozorujete, jakého jazyka se užívá pro jejich formulaci. Jak bylo již dříve uvedeno v této knize, až na páté přikázání je dána tato formulace v záporech. Určuje to, co se nemá dělat, aniž by specifikovala proč to nedělat a aniž by poskytovala směrnice k tomu, co a jak dělat. Jen páté přikázání dává nějaké podřadné důvody, proč toto zvláštní přikázání se má dodržovat.

Existují důležité duchovní důvody, proč je Desatero přikázání podáváno a napsáno v takovém negativním jazyce. V době jeho přenosu byla duchovní situace na planetě Nula nanejvýš povážlivá. Většina lidských tvorů neměla žádné náležité ponětí, chápání a poznání pravých duchovních principů či pravé Přirozenosti Boha Nejvyššího. Tato situace byla určena tím faktem, že nikdo - až na mizivé malé výjimky - si nebyl vědom existence niterných duchovních stavů, skrytých v mysli každého. Veškerý důraz byl kladen na vnější, venkovní faktory. Vnímání jakékoliv skutečnosti bylo omezeno na základní a primitivní péči o vlastní fyzické potřeby a potřeby prostředí. Fyzické aspekty a aspekty prostředí dominovaly plně nad lidským životem. Byly považovány za nejdůležitější životní faktory, jimž byli jacíkoliv osobní, individuální, subjektivní a vnitřní činitelé plně podřízeni.

V této situaci bylo jakékoliv duchovní poznání jakýchkoliv záležitostí, zvláště pak otázky přirozenosti Boží, odvozeno z těchto činitelů prostředí a zevních faktorů. Z tohoto důvodu musí každý duchovní pojem, má-li vstoupit do oblasti lidského chápání a má-li poskytnout lidským tvorům hmatatelný význam, být externalizován a materiálně zpředmětněn ve formě přírodních objektů. Tyto přírodní předměty tím, že jsou navenek od lidské mysli a vybudovány z přírodních elementů svého prostředí, byly považovány za bohy a uctívány jako takové.

Když se vezmou v úvahu hrubá omezení a různá nebezpečí ve fyzickém prostředí, kde tenkrát lidští tvorové žili, a uváží-li se to, že byli naprostými otroky svého prostředí, majíce velmi málo moci nad přírodními silami a nemajíce žádnou znalost o pravých zákonech, jimiž takové přírodní síly působí, měly všechny principy, formulované v těch dnech, zakazující konotaci.

Jsou-li prostředí i všechny přírodní síly a události mimo vaší moci a ovlivňují-li neustále váš život povětšinou způsobem negativním, pak jediná cesta, jak se od nich osvobodit a vyhýbat se jim, jak jen možno, bát se jich a snažit se je uchlácholit, aby vám neublížily a nezpůsobily škodu. Žádné jiné pojetí duchovní reality v té době neexistovalo. A protože pravá duchovní skutečnost je záležitostí niternosti, pak co tu máte je negativní spoluoznačení jakýchkoliv duchovních principů. Neexistuje žádný jiný jazyk, skrze který a jakým možno vyjádřit a vštípit lidským tvorům jakýkoliv vpravdě pozitivní význam duchovnosti.

Jak jste si plně vědomi, znamená externalizace, naturalizace a ritualizace duchovnosti negativní stav. V této situaci je negativní stav považován za pozitivní. Proto je pozitivní stav definován v negativních termínech odmítání, vyhýbání, strachu, úzkosti a přikázání, které vám říkají, co nedělat, má-li se přežít tato přírodní šlamastika, v níž žijete. Není-li tu žádné vnímání jiné reality než negativní, pak říkat něco lidským tvorům za těchto okolností v pozitivních termínech, znamená docela se minout cílem. Prostě by to neslyšeli, neboť to není realitou, jakou znají a jaká je jim blízká.

Takže aby se mohlo dát lidským tvorům této povahy nějaké duchovní vodítko k tomu, jak minimalizovat nepříznivý dopad negativního stavu na jejich životy, a aby se zavedl nějaký stupeň příznivých okolností pro eventuální uvedení pozitivního stavu v pozitivním jazyce, musíte jim nejdříve definovat, co se dělat nemá. Konec konců, jak víte, žijí v negativním stavu a zbožňují negativní stav. Za těchto okolností by bylo zcela zbytečné a marné říkat jim, co činit, neboť by stejně vše dělali z pozice negativního stavu. Dělali by to tedy negativně. Činit něco z té pozice by jim nejen nepřineslo možnost dostat se ven z negativního stavu a být uveden do stavu pozitivního, ale zatlačilo by je to ještě hlouběji do negativního stavu. Činit něco z pozice negativního stavu - bez ohledu na to, co to je či jak pozitivním to je samo sebou a o sobě, znamená dělat to negativně. Jakékoliv pozitivní spoluoznačení takového aktu je negováno a integruje se do negativního stavu, stávaje se znesvěceným.

Z tohoto důvodu se má při vyvedení lidských tvorů z negativního stavu na prvním místě jim říci, co nedělat. Tím, že jim to řeknete, definujete přirozenost negativního stavu. V té době nikdo skutečně nevěděl, v čem přirozenost negativního stavu spočívá. Dělali vše předpokládajíce, že to, co činili, bylo zcela náležité a božské. Kvůli tomuto předpokladu musíte jim nejdříve říci, že se mají vyhýbat činům podobného druhu.

Jakmile se ustanoví vzor chování, při jakém se dodržují přikázání a vyhýbá se tomu, co přikázání nařizují nedělat, pak tehdy a jenom tehdy se může začít bezpečně velmi pomalé a postupné uvádění nějakých pozitivních konceptů, definovaných v pozitivním jazyce.

Jiná věc, kterou si je třeba zde uvědomit, je to, že v té době existovalo moc málo svobody volby. Jak si pamatujete z předešlých porcí Nového zjevení, přicházeli lidští tvorové na tento svět ne na základě svobodné volby, nýbrž z nutnosti. Nutnost té situace měla být negativního druhu. Nerozuměli náležitě pojmu svobody výběru. Vládlo se nad nimi podle řady principů, které je nutily dělat, co se na nich požadovalo, pod hrozbou trestu smrti v případě odmítnutí konat to tím kterým způsobem.

Pro tehdejší lidské tvory bylo toto přirozeným způsobem žití a života. Nic jiného se nepojímalo, nevnímalo či nechápalo. Z těch okolností mohl být chápán a přijat pouze jazyk příkazu. Jak víte, je jazyk nařizování, nátlaku a donucování vždy povahy negativní. Avšak nerozumíte-li jiné řeči, pak k čemu je, formulujete-li cokoliv v jakémkoliv jiném jazyku? K ničemu! A nejen to, nýbrž tak činit může být dokonce i nebezpečné, protože co se nechápe, je považováno za něco původu neznámého či nezvyklého. Pro tehdejší lidské tvory vše, co bylo neznámého a nezvyklého původu, znamenalo, že to přichází od démonů. Takže by vás ukamenovali k smrti a znesvětili

vše, co byste se snažili je naučit jakýmkoliv jiným způsobem a cestou (jak tomu vskutku bylo v mnoha případech podobné dotěrnosti).

Z tohoto důvodu rčení v záporech jim muselo být prezentováno nejen v negativních termínech, ale i jako rozkaz a hrozba: ‚Musíš to dělat takto, nebo!'

Jak můžete vidět z tohoto kratičkého expozé a z již dřív uvedeného, ***Desatero přikázání bylo napsáno v negativních termínech z pozice negativního stavu, jazykem negativního stavu***. Žádné jiné prostředky sdělování v té době pro lidské tvory neexistovaly.

Tím, že Desatero přikázání bylo napsáno negativním jazykem, nemá ve svém doslovném smyslu žádnou konotaci lásky či čehokoliv pozitivního. Je přísné, posvátně vážné a výhrůžné. A Bůh, který nařizuje, je proto velmi přísný, vážný, krutý, trestající a žárlivý na Svou moc. Aby se zdůraznila Jeho krutost, je zobrazen jako mužský. Mužové v těch dnech sebou představovali koncentraci agrese, krutosti a násilí. Takový druh boha bude k vám milosrdný a milý jenom tehdy, budete-li doslovně poslouchat všechna jeho přikázání. V okamžiku, kdy odbočíte jakkoliv od toho, co je nařízeno a přikázáno podle doslovného písmene tohoto zákona, zabije vás nemilosrdně a bez žádného ohledu na dobré či pozitivní skutky, které jste mohli vykonat, než došlo k tomuto nepatrnému vybočení. Toť jak Bůh byl a je pojímán z pozice negativního stavu, což bylo životním stylem lidských tvorů té doby a ještě ve většině případů také v přítomné době. Neopovažujete se mluvit příliš hodně - vůbec-li - o lásce. Jak můžete pociťovat lásku vůči takovému bohu? Jediné, co můžete cítit, je strach a - hluboko ve svém nitru - nenávist. Abyste se mohli vyhnout jeho kruté odvetě, snažíte se mu co možná nejvíc vyhýbat, nebo se poslušně stanete jeho otrokem v naději, že vás nezabije, ale na místo toho vám požehná hojností materiálního a hmotného dobra nebo dlouhým životem na vaší planetě, jak vysvítá z pátého přikázání.

Avšak jakmile se náležitý vztah mezi lidskými tvory a vůči Bohu definuje termíny Desatera přikázání a po té, co jsou pevně zakořeněna ve většině existujících lidských právních, etických a duchovních zákonů, pak se smí začít s modifikací jejich významu. Dříve, než se udál První příchod Ježíše Krista na vaši planetu, nemohlo dojít k této modifikaci. Duchovním principem je, že jakákoliv modifikace, změna či zrušení jakéhokoliv zákona může nastat jenom v důsledku jeho splnění. Problém však byl, že nikdo z lidských tvorů na planetě Nula nebyl schopen toto podniknout. Neschopnost tohoto výkonu do nekonečna by nakonec mohla zničit lidskou rasu. Neschopnost splnit či doslovně se řídit podle toho zákona přináší odplatu. Trest či odplata za nenáležité plnění je inherentní v jakémkoliv zákoně, definovaném v záporech, jak je tomu u Desatera přikázání. Pokud si pamatujete, existoval v té době jen jeden druh trestu - smrt. V tomto případě nejen fyzická, ale také duchovní smrt. Duchovní smrt je horší než fyzická, poněvadž znemožňuje hledání a chápání pravdy. Kombinace obou smrtí za okolností tehdy existujících nedávala než velmi malou šanci nebýt uzamčen v jednom stavu do nekonečna. Jelikož žádný lidský tvor nebyl schopen splnit tyto zákony či přikázání, bylo lidstvo odsouzeno k věčnému zatracení. Jeden z hlavních důvodů, proč se Nejvyšší vtělil na vaší planetě ve formě Ježíše Krista, byl, aby zabránil, aby se tak stalo.

Pro tento důvod přijal Nejvyšší lidské tělo, stal se lidským tvorem a z té pozice splnil tyto zákony. Jejich splněním jako Lidský tvor spasil lidstvo před záhubou. Zároveň Mu/Jí splnění těchto zákonů dovolilo, aby nejdříve modifikoval jejich význam, pak je redefinoval v pozitivních pojmech a potom je zcela nahradil novým přikázáním. V Evangeliu Matoušově v kapitole 5 ve verši 17 Ježíš Kristus prohlásil:

> ‚Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit zákon nebo proroky; nepřisel jsem zrušit, nýbrž ***naplnit***.'

A ve verši 18:

> ‚Neboť zajisté pravím vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné písmenko ani jediná čárka ze zákona, dokud se všechno nestane!'

Ježíš Kristus se pak pouští do modifikování tohoto zákona (viz verše 21 až 48 v téže kapitole), dávaje najevo, že již samou Svou přítomností stal se naplněním toho zákona. Konec konců je to Jeho/Její zákon, a proto jenom On/Ona ví, jak jej naplnit.

Tím, že během pobytu na vaší planetě byla činem a životem Pána Ježíše Krista vypuzena veškerá záporná význačnost tohoto zákona, dovolilo Mu/Jí to, aby jej redefinoval v pozitivních termínech. Nová definice tohoto zákona - po vypuzení jeho záporné konotace - se provádí tentokrát z pozice pozitivního stavu a ne z pozice stavu negativního, jak to bylo s Desaterem přikázání. Takže když byl tázán zákoníky, které je největší přikázání v Zákoně, Ježíš Kristus ***odpověděl z pozice pozitivního stavu***:

> ‚Milovat budeš Pána Boha svého celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí. To je největší a první přikázání. A druhé je mu podobné: Miluj svého bližního jako sám sebe. Na těchto dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci! (Matouš 22:37-40).'

Povšimněte si, prosím, že Ježíš Kristus nevzal ani jediné slovo z Desatera přikázání s tím, aby naznačil, které z jeho zákonů je největší. To nebylo náhodné.

Jakmile byla splněna negativní konotace toho zákona nebo jakýchkoliv existujících duchovních a mravních zákonů, neměl tento zákon po odstranění jeho záporné význačnosti již žádnou moc ani význam. Jakmile se ta význačnost odstraní, co pak zůstane? Nic, protože jste odstranili to, co bylo jeho pravým životem. V tomto případě se stane prázdným pojmem. Takže ho musíte úplně změnit a dát mu novou konotaci. Tentokrát pozitivní. Potom se může mluvit o lásce.

Je zde zřejmá tato důležitá duchovní záležitost: Milujete-li Pána svého Boha z povšechnosti svého jsoucna a bytí a jestliže milujete jiné a sama sebe, pak ani nemůže vstoupit na mysl, aby se konalo něco negativního, ubližujícího a škodícího Bohu, jiným i sobě. V tomto případě není nutno, aby se říkalo, co nemáte dělat, protože obsah - toho ‚nedělat' je naprosto nemyslitelný ve vaší mysli a ve vašem jednání. Důsledkem té lásky je, že konáte jen a jen to, co pochází z čisté lásky. Nic jiného nevstoupí do vaší mysli a jednání. Proč si znečišťovat mysl zmínkou o tom, co v ní není a co je vám docela cizí? Avšak dokonce, i tento pozměněný zákon je poněkud externalizován. Stále ještě je zde konotace milování někoho někde tam, navenek od vás.

Nicméně dostane-li se do vědomí lidským tvorům, že Království Boží je stavem niterností (‚Království Boží je ve vás!' Lukáš 17:21), pak jen tehdy se může pokročit o krok dále. Nyní lze zrušit starý zákon a nahradit jej novým, který bude odrážet pravou duchovní skutečnost niternosti.

V Evangeliu Jana v kapitole 13 ve verši 34 Ježíš Kristus sdělil:

> ‚Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali; jako já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem.'

A v kapitole 15 ve verši 4:

> ‚Zůstaňte ve mně, a já ve vás.'

Závěr je zde jasný: Zůstává-li Pán Ježíš Kristus ve vás a jestliže milujete jeden druhého, pak milujete přítomnost Pána Ježíše Krista jeden v druhém. Toto je stavem niterností, nikoliv zevnějšností. Pravá povaha pozitivního stavu se může odhalit jenom v niternostech a z té pozice se může promítnout do zevnějšností; nikoliv v opačném směru, jak tomu bylo v předešlé situaci. Milovat jeden druhého je velice osobním, soukromým a intimním stavem. Je to souvztažnost niterností čili stavu nejvnitřnějšího. Podle definice nemůže láska být v žádném jiném stavu než v tom nejniternějším, protože se v něm vytváří a pociťuje. Je proto láska základnou všech pozitivních stavů a pozitivní stav je stavem jedincovy niternosti, která řídí všechno ostatní včetně procesu zevnějšnosti.

Jak již v jedné z předešlých kapitol této knihy, tak i nyní vyvstává tato otázka: Co doopravdy znamená milovat Boha; jiné, sama sebe a jeden druhého? (Zdá-li se, že se tato otázka jako mnoho jiných věcí a pojmů v této knize, opakuje a je přebytečnou, pak to není proto, že Pán Ježíš Kristus vás má za hlupáky, jak si někteří z vás bláhově stěžují po přečtení některých pasáží této porce Nového zjevení, ale je to proto, že tato otázka se klade z docela jiného pohledu a vyžaduje docela odlišnou odpověď).

Máte zde čtyři zřetelně rozličné kategorie: milovat Boha, milovat bližního, milovat sebe a milovat jeden druhého. Ptejme se znovu: jak se definují tyto lásky?

V kontextu shora citovaných veršů z evangelia není jasno, jak se tyto lásky mají projevovat. Učedníci Pána Ježíše Krista mohli definovat tyto lásky Jeho/Jejím chováním vůči nim. V tomto ohledu to Pán Ježíš Kristus přesné specifikuje: ‚Tak jako já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem.' Učedníci měli příklad z první ruky, jak byli milováni svým nebeským Mistrem, a z té zkušenosti mohli vyvinout ponoukanou lásku jednoho k druhému.

Jak víte, základním přístupem k definování jakékoliv z těchto lásek shora uvedených je ohodnocení způsobu, jakým cítíte, máte přání, myslíte, uvažujete, něco zamýšlíte, máte vztah a chováte se vzhledem k objektu své lásky. Nuže toto je čistý stav niternosti. Nejdříve cítíte, myslíte, zamýšlíte a chcete tu lásku mít hluboko v sobě. Z toho postavení, z pozice vašeho pravého jsoucna a bytí, což jsou nejvnitřněji niternou kondicí, ustanovíte modus poměru a jednání vůči objektu své lásky. Vaše vztahovost a

jednání vůči tomu objektu se stane zevním vyjádřením vašeho niterného stavu. Tímto vnějším vyjádřením je váš vnitřní stav či láska potvrzována co do platnosti.

Milujete-li někoho doopravdy a jestliže vpravdě milujete sama sebe, pak nemůžete vůči té osobě ani vůči sobě mít negativní city. Nemáte-li negativní city, pak nemůžete smýšlet o té osobě či o sobě v nějakých negativních termínech. Necítíte-li a nemyslíte-li nic negativního, pak si nemůžete přát nic negativního vůči té osobě ani vůči sobě. Nemáte-li žádné negativní city, žádné negativní myšlenky a žádnou negativní vůli vůči té osobě a sobě, pak váš vztah a jednání vůči té osobě i vůči vám samým bude postrádat jakoukoliv negativní komponentu. Namísto toho bude jenom vše pozitivní součástí vašich citů, myšlení, chtění, postojů, jednání a vztahovosti. Pravá láska se může definovat jako sjednocený stav toho, čím jste niterně, s tím, co jste navenek v pozitivního smyslu. Jakákoliv diskrepance mezi jedním a druhým popírá pravou lásku a ta láska se stává něčím jiným. Není-li to láskou, pak je to negativním stavem.

Avšak láska je definována a určována primárně procesem své moudrosti. Na příklad, cítit pozitivně a jednat láskyplně vůči negativnímu stavu je nemoudré. To by podporovalo smrťácký život negativního stavu do nekonečna. Skutečná láska chce vše dobré a pozitivní pro každého, kdežto negativní stav nemá nic z té dobroty a pozitivnosti ve svém životě, snaží se pravá láska ve své moudrosti odstranit tuto okolnost negativního stavu a změnit ho na stav pozitivní, aby jej mohla milovat. Jak vidíte, nemůže pravá láska milovat negativní stav, protože negativní stav je v rozporu s její přirozeností. Milováním negativního stavu v jeho bídě a nešťastnosti by se pravá láska zničila. Proto pravá láska, již díky samé své podstatě, proniká negativní stav za účelem odstranění té bídy a neštěstí. Odstranit bídu a neštěstí, znamená odstranit negativní stav. Takto konat je moudré a důkazem velké lásky.

Usilováním o takovou lásku se miluje Pán Bůh, neboť milovat Boha, znamená odvrhnout vše negativní a přijmout všechno pozitivní a dobré. To také značí milovat svého bližního, jelikož si nepřejete kvůli němu, aby byl otrokem negativního stavu. To také znamená milovat sama sebe, neboť nechcete svou negativitou způsobit škodu sobě, jiným a Pánu Bohu ve vás a v nich. A konečně to znamená milovat se navzájem, jelikož to činíte v zájmu principů, neboť tak se to vpravdě má dělat. A toto je pozitivní cesta.

V této konotaci milovat se navzájem značí milování kvůli principům, neboť taková láska potvrzuje, že princip života je v lásce a její moudrosti. Žádný jiný pravý život neexistoval, neexistuje ani nebude existovat. Milovat tedy pro princip, znamená milovat pro samotný život. Jelikož toto je jedinou pravou skutečností jsoucna a bytí, pak milovat ten život je to pravé, co se má činit. Zdrojem toho života je Pán Ježíš Kristus. Ten život je přítomen v jiných. Je přítomen ve vás a je odrážen ve vás navzájem. Milováním toho života pro sám ten život milujete jeho Absolutní zdroj; milujete všechny nositele toho života a milujete sama sebe jako někoho, kdo je schopen takové lásky vůči životu, Bohu, jiným i sobě. V takové lásce je založena její pravá moudrost. Takto milovat je moudré. Toť princip lásky. Tady vidíte, že bylo nutno podniknout několik kroků v procesu dosažení tohoto bodu. Tyto kroky jsou kroky procesu spasení lidských tvorů z negativního stavu Pánem Ježíšem Kristem: Prvním krokem bylo definování principů z pozice negativního stavu v termínech záporností.

Tento krok se odráží v původní verzi Desatera přikázání. Druhým krokem bylo naplnění těchto přikázání. Tento krok byl vykonán pouhou přítomností Ježíše Krista, kdož je Sám/Sama Zákonem a Principem; tím že je tím pravým naplněním těch zákonů. Třetí krok byl v modifikaci těch zákonů, aby mohly odrážet realističtěji život v souladu s duchovními principy. Avšak ještě i v této modifikované formě mají v sobě negativní konotaci. Tento krok může být považován jako přechodný - od zcela negativní konotace k úplně pozitivní. Pokud si pamatujete, podstatou jakéhokoliv přechodného údobí je podržení v sobě některých starých konceptů, získávání nějakých nových a mezitím je nějaké zkreslení. Čtvrtý krok byl redefinováním a znovuformulováním těch zákonů z pozice pozitivního stavu a jazykem kladnosti. A pátým krokem bylo nahrazení těch zákonů jedním všeobsáhlým zákonem, jaký plně odráží duchovní skutečnost pozitivního stavu.

V těchto pěti krocích se také odráží proces duchovní transformace: Jedinec začíná tím, že si uvědomí, jaké má problémy a že jeho kondice je negativního rázu. Tyto problémy, které jsou vždy negativní povahy - jinak by přece nebyly problémy - musí být definovány v negativních termínech. Když došlo k plnému uvědomění si této situace a když se uzná vlastní úplná negativita a vlastní problémy, pak může začít jejich naplňování. V tomto kroku si jedinec uvědomuje, že problémy jsou negativností vlastního života, že sloužily svému účelu, že vyčerpaly svou užitečnost, a proto jejich význam byl naplněn. Jakmile se toto vykoná, pak se může začít s modifikováním vlastního života více pozitivním směrem. Tento krok je přechodným procesem, ve kterém jsou možné recidivy, ježto jedinec ještě působí ze zvyku na problémy a negativitu svého rozpoložení. Zatímco se tyto zvyky postupně překonávají a odstraňují, jedinec je připraven k redefinování vlastního života z pozice pozitivního stavu. Jakmile dojde k překonání všech návyků a odstranění všech problémů, jedinec je hotov přijmout novou definici sama sebe a vlastního života v pozitivních termínech. V tomto bodě je naplněn pozitivními city lásky a procesem moudrosti. Nicméně jsou tyto city ještě poněkud zevnější povahy. Jedinec nepřijal ještě úplně fakt, že veškerý pravý život je záležitostí jeho niternosti čili toho nejvnitřnějšího v něm, odkud se vše v jeho životě řídí.

Jakmile dojde k tomuto uvědomění, pak tehdy a jenom tehdy jedinec je hotov se povznést nad tento krok a konat vše z pozice niternosti ve směru zevniternosti pouze v zájmu samotných principů, neboť to je to pravé a jediné, jak se co má dělat, bez jiných možných podřadných úmyslů. V okamžiku, kdy se toho kroku dosáhne, jedinec je duchovně transformován a začíná cestu nepřetržité duchovní progrese v rámci života pozitivního stavu.

Nyní, když máme tyto kroky objasněny, můžeme pokročit k novému ohodnocení Desatera přikázání z pozice principů Nového zjevení, zvláště z jeho současného postavení, jak se odráží v této knize. Ubírejme se postupně od prvního přikázání až k poslednímu:

1. ‚Nebudeš mít jiné bohy mimo Mne!' Zde jde o rozlišování mezi pravým Bohem--Stvořitelem a falešnými bohy, kteří vládnou nad zónou vymístění. ‚Bohové' v spoluoznačení těchto slov znamenají jak pseudotvůrce, tak jakékoliv jiné entity, jež se prohlašují za bohy. Ježto pouze příslušníci negativního stavu mají takové ambice,

ambice být bohy, pak co toto sdělení znamená, je to, že se každému radí, aby ponechal stranou negativní stav a obrátil se k pozitivnímu. Nejvyšší nemůže mít žádný negativní stav vedle Sebe, protože kvůli pozici absolutnosti Jeho/Její pozitivní Přirozenosti nemá cokoliv negativního šanci přežít. Není to tím, že by to Bůh chtěl zabít, nýbrž proto, že přirozenost negativního stavu nemůže čelit žádnému aspektu Absolutní dobroty Boha Nejvyššího.

Takže v určitém smyslu plyne z tohoto přikázání, že nelze zcela dobře mít vztah k čemukoliv z pozice negativního stavu. Vyvede-li se kdo z negativního stavu, pak musí zanechat také zvyky, povahové rysy, postoje a vše ostatní, co se sebou přinesl v době, kdy opouštěl negativní stav. Toto je naznačeno předcházejícím veršem (veršem jedna), v němž se uvádí: ‚Já jsem Pán, tvůj Bůh; kdo tě vyvedl z egyptské země, z domu zajetí.'

Význam tohoto výroku je ve faktu, že pouze Pán Bůh, kdo je podle definice Absolutní pozitivností, je schopen vyvést někoho z negativního stavu (země egyptská souvztaží s negativním stavem pekel). Být v negativním stavu, znamená být v otroctví. Být v pozitivním stavu, je být ve stavu úplné svobody a nezávislosti. Jen někdo, kdo je absolutně svobodný, jak je Pán Bůh, může vysvobodit ty, co jsou v porobě negativního stavu. Je nemožné pro kohokoliv vysvobodit se z pazourů negativního stavu, pokud se nachází v negativním stavu, protože nemá jiné prostředky, než být negativní. Nikdo není schopen se osvobodit negativními prostředky. Může se toho docílit jen prostředky pozitivními. Ale než se mohou ty pozitivní prostředky získat, musí dojít nejdříve k vysvobození z negativního stavu. Negativní stav nemá žádné pozitivní prostředky. Díky tomuto uspořádání může to učinit jen Ten, kdo je absolutně pozitivní.

Avšak jakmile je někdo ven z negativního stavu, pak aby se to přijalo za trvalou kondici, musí se uznat a přijmout Ten, kdo je jediným Absolutním Bohem. Jinak se skončí zase v negativním stavu. Toť důvod, proč toto přikázání uvádí, že, ‚nebudeš mít jiné Bohy mimo Mne'. Jacíkoliv jiní takzvaní ‚bohové' by vás odtáhli zpět do negativního stavu bídy a utrpení.

Ze stanoviska principů Nového zjevení se stal ‚Pán - tvůj Bůh' povšechností Pána Ježíše Krista. Jiné Bytosti či Boha není nikde a nikdy. Z tohoto důvodu byla tato přikázání z moci Pána Ježíše Krista nahrazena dvojím způsobem: Žádné z přikázání se nemá déle nazývat přikázáním. Slovo ‚přikázání' má negativní spoluoznačení. Naznačuje, že v dané záležitosti není jiného výběru. Musí se poslouchat, nebo! Místo slova ‚přikázání' se od nynějška bude užívat slovo ‚duchovní principy'. Druhým způsobem náhrady je nová formulace samotných duchovních principů.

Přítomná formulace ***Prvního duchovního principu*** je podávaná z pozice pozitivního stavu:

PRVNÍ DUCHOVNÍ PRINCIP

Já jsem Pán Ježíš Kristus, tvůj Bůh v povšechnosti Lidského Božství i Božského lidství, kdo je tvůj Spasitel z negativního stavu a ze všech jeho zel a nepravd, a kdo je jedině Tím majícím absolutní moc a absolutní schopnost tě vyvést ze zóny vymístění, z planety Nula a ze

stavu otroctví do podmínek pozitivního stavu svobody, nezávislosti, lásky a moudrosti. Budeš mít osobní, soukromý a intimní vztah jenom se Mnou, kdy Mne upozorníš na všechny své životní záležitosti, a nebudeš vzývat žádné jiné prostředníky či bohy pod žádnými jinými jmény.

Počínaje tímto okamžikem nahrazuje ***První duchovní princip*** První přikázání. Přítomná formulace ***Prvního duchovního principu*** bude co do svého obsahu, významu a použití platná tak dlouho, pokud existuje zóna vymístění a všechna její pekla, pokud planeta Nula a lidský život jsou v postavení, v jakém jsou nyní. Jakmile budou zrušeny a negativního stavu již více nebude, pak se tento princip bude modifikovat nebo se nahradí.

2. ‚Nezhloubíš si žádný obraz.' Tato slova obsahují v sobě význam nebezpečí separace zevních faktorů života od jejich vnitřního, duchovního zdroje. Navíc v sobě zahrnují ohavnost odvozování jakéhokoli významu života z přírodního či zevního stupně stvoření, jaký je výsledkem, nikoliv příčinou, duchovních tvůrčích snah Stvořitele. Zhloubit sobě obraz znamená externalizovat, zpřírodnit a odbožštit něco, co má čistě duchovní, vnitřní a niternou význačnost. Zároveň to znamená zduchovňovat, zbožšťovat a zpředmětnit něco, co samo sebou a v sobě takový význam nemá v žádném aspektu svého jsoucna a bytí. To také znamená separaci jednoho aspektu Božství Stvořitele, jak se odráží v přírodním stupni, a prohlášení ho za skutečného Boha, jediného Boha při přehlédnutí faktu, že odraz toho aspektu je pouze zevní formou projevování, jaké není samo o sobě ani aspektem Boha a ani ne jediným ve jsoucnu a bytí. Taková separace a takové vymístění znamená dominanci negativního stavu a ustanovení jeho smrťáckého života.

V tomto případě zhloubený obraz' také znamená připisování lásky a dobra - těchto esenciálních hodnot pravého života - něčemu, co v sobě či samo sebou nemá ani jediné zrnko lásky a dobra, a tedy žádný opravdový život.

‚Ani žádnou podobu čehokoliv, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí.' Zhotovit podobu čehokoliv znamená duplikování a náhradu pravého života mrtvým životem a skutečnou pravdu nepravdami a moudrost bláznovstvím.

‚Udělat jakékoliv zpodobení čehokoliv nahoře na nebi' znamená odmítnutí pravého zdroje života, pozitivního stavu a Stvořitele a jejich nahrazování padělky ve formě zkreslenin, falešností a zprzněností, které navenek vypadají jako originál, ale nemají v sobě ničeho z originálu.

‚Co je dole na zemi' označuje substituci pravé duchovní mentality a percepce reality falešnými, tak že vypadají jako skutečnost a skutečná mentalita, ale neobsahují nic z pravého života takové skutečnosti ani takové duchovní mentality. Jinými slovy, označují tato slova odstranění pravých substancí života a jejich náhradu zdánlivými, které mohou vzbuzovat zdání pravosti, ale ve skutečnosti jsou prázdnými a postrádají jakýkoliv podstatný význam a význačnost.

‚Nebo ve vodách pod zemí' znamená záměnu či substituci přírodních dober a přírodních pravd (množné číslo!) skutečnosti stvoření něčím, co nemá takové kvality a atributy, ale je jejich nejzevnější a venkovní manifestací a důsledkem. Nahradit původ či zdroj života jeho nejkrajnějšími deriváty a považovat tyto odvozeniny za pramen a původ života znamená postavit vše vzhůru nohama.

Takže nahradí-li se konglomerace těchto tří činitelů (nebe, země a vody a toho, s čím souvztaží) něčím, co je jejich odrazem, pak dochází k aktivaci a k mrtvému životu negativního stavu. Tím se ustanoví falešné nebe - čili všechna zla, která nahradí všechna dobra; falešná země - čili všechny nepravdy, které nahradí všechny pravdy; a nepravá voda - čili spojení a pseudomanželství všech zel a nepravd, to jest negativní stav, který nahradí pravé duchovní manželství dobra a pravdy, to jest, pozitivní stav. Jak je život pozitivního stavu věčným spojením či duchovním manželstvím lásky a moudrosti, dobra a pravdy a všech jiných duchovních principů, tak je i život negativního stavu svazkem či pseudomanželstvím zel a nepravd a všech jiných pseudoduchovních principů, vlastních přirozenosti negativního stavu.

Nicméně ‚nebe', ‚země' a ‚voda také souvztaží s nejniternější duchovní myslí (nebe), s vnitřní myslí čili duševností (země) a s vnější myslí (voda či moře). Odvozovat z nich jakékoliv božství je odvozováním odvozeniny z odvozeniny. Žádná z těchto myslí sebou a o sobě není bohem. Proto se z nich nemůže odvozovat nic, co by bylo hodno uctívání. Odrážení odrazu odrazu originálu a umístění zdroje života a božskosti do tohoto terciálního odrazu je v podstatě popřením pravého Stvořitele. Ale to také znamená v tomto spoluvýznamu záměnu pravé mysli a jejích tří aspektů falešnou myslí a jejími třemi falešnými aspekty, jaké se stávají náhražkami čivosti té mysli. Falešná mysl je obrazem a podobou pravé mysli, ale přece jen není originálem. Jak by se vám například líbilo mít originální malbu nahrazenou nějakou podprůměrnou bezcennou kopií a pak uctívat tuto kopii, jako by byla originálem? Má to nějaký smysl? Ale toto je přesně to, co aktivátoři negativního stavu udělali. Toto přikázání je varováním před tím, aby se tak nečinilo v přítomné ani v budoucí době.

‚Nebudeš se jim klanět ani jim sloužit' znamená, že jejich přijetí do vlastního života vytváří nutnost nést důsledky, následky a výsledky aktivace negativního stavu. Vytvářet takové obrazy a podoby je procesem aktivace negativního stavu. Klanět se jim znamená nésti všechny důsledky, následky a výsledky negativního stavu. Toto přikázání varuje před takovými činy, protože přirozeností negativního stavu je vlastní odplata za jeho přijetí, tak jako je tu odměna za přijetí pozitivního stavu. Toto je zřejmé z následujících slov:

‚Neboť já jsem Pán, tvůj Bůh, jsem žárlivý. Stíhám nepravost otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kteří Mě nenávidí, ale prokazuji milosrdenství tisícům těch, kteří Mě milují a Má přikázání zachovávají.'

‚Neboť já jsem Pán, tvůj Bůh, jsem žárlivý' znamená existenci pouze jedné skutečnosti: duchovní skutečnosti a reality pozitivního stavu. Životem této skutečnosti je Stvořitel, jenž se zde nazývá ‚Pán, tvůj Bůh'. Slovo ‚žárlivý' značí, že vše ostatní, co není odvozením či integrální částí této reality, nemá žádný smysl ani význam. Přijmout něco takové povahy, je podstatou aktivace negativního stavu, což je bolestné a škodlivé

nejen pro jeho aktivátory a účastníky, ale pro veškeré stvoření, to jest, pro pravou realitu pozitivního stavu. Současně to znamená, že každá alternativa - přijetí nebo odmítnutí pozitivního stavu - již samou povahou svého obsahu - produkuje všechny následky takových činů. Aktivátoři negativního stavu se zde nazývají ‚otcové' a všichni, co se identifikují s životem negativního stavu, se nazývají ‚děti'.

‚Stíhat jejich nepravost' značí uvést v činnost následky falešné a zlé reality negativního stavu. ‚Do třetího a čtvrtého pokolení těch, kteří Mě nenávidí' znamená tak dlouho, pokud negativní stav existuje a staví se proti pravé skutečnosti pozitivního stavu, jejímž životem je Stvořitel. Avšak toto slovo značí také proroctví, že negativní stav nebude mít dovoleno trvat do nekonečna, nýbrž jen do třetího pokolení - všechny aspekty negativního stavu, a do čtvrtého pokolení - jejich plné využití. ‚Třetí pokolení' v této souvislosti značí úplné odhalení přirozenosti negativního stavu. ‚Čtvrté pokolení' v této konotaci znamená v rámci jednoho časového cyklu. ‚Čtyři' značí ukončení jednoho časového cyklu. Zde se neříká nic o pátém či šestém či nekonečném, jak je tomu v případě následků přijetí a identifikování se s pozitivním stavem, což je vylíčeno v následujících slovech:

‚Ale prokazuji milosrdenství *tisícům* pokolení těch, kteří Mě milují a Má přikázání zachovávají.' Zde jsou popsány následky a výsledky přijetí pozitivního stavu (‚kteří Mě milují'). ‚Prokazovat milosrdenství' značí sdílet všechny atributy, charakteristiky a podmínky pozitivního stavu, jenž je ryzí láskou a moudrostí, jakožto i slastí a velkým potěšením. Jak vidíte, žádné ohraničení se zde neuvádí, jak dlouho toto sdílení a ta vzájemnost (‚prokazuji milosrdenství těm, kteří Mě milují') bude pokračovat. Je řečeno ‚tisícům'. To značí provždy, na věčnost. Je-li pozitivní stav, který je Přirozeností Pána, vašeho Boha, jedinou skutečností, pak musí ve svém trvání pokračovat navěky. Vše, co je Přirozeností Absolutního Boha, trvá navěky, neboť Bůh vždycky JEST. Proto nemůžete omezit jeho pokračování. Důsledky plného přijetí a identifikování se s pozitivním stavem zajišťují toto ‚milosrdenství' či sdílení a vzájemnost bez jakéhokoliv časového omezení. Toto není omezeno pouze jedním časovým cyklem, jak je tomu v případě negativního stavu, nýbrž to platí pro všechny cykly času od věčnosti do věčnosti. ‚Prokazovat milosrdenství' také značí vzít v úvahu relativnost těch, co jsou členy pozitivního stavu, a udělovat jim z Absolutní Přirozenosti Pána, jejich Boha jen tolik, kolik každý člen pozitivního stavu může v každém daném okamžiku pojmout do svého jsoucna a bytí a ve shodě se zákonem duchovní progrese.

‚Zachovávat Má přikázání' znamená ztotožnit se se všemi duchovními principy pozitivního stavu. ‚Milovat Mě' značí přijmout svého Stvořitele jako jediný zdroj života a opětovat Jeho/Její Lásku.

Nyní se v souvislosti se současnou pozicí Nového zjevení nahrazuje toto přikázání následujícím:

DRUHÝ DUCHOVNÍ PRINCIP

Je pouze jedna skutečnost v jsoucnu a bytí - skutečnost pozitivního stavu. Pozitivní stav je Absolutní přirozeností Pána Ježíše Krista - tvého Boha, kdož neustále vyzařuje tento stav do Svého stvoření.

Pán Ježíš Kristus - tvůj Bůh, jsa absolutní, ačkoliv je vždy přítomen ve Svém stvoření, přesahuje vždy Své stvoření ve všech ohledech a je víc než samotný pozitivní stav. Proto nic povahy pozitivní nemůže být odvozeno ze žádné části stvoření, v žádné jeho formě, v žádném aspektu, ze žádné úrovně, žádného stupně; nýbrž pouze z Pána Ježíše Krista, který je víc než všechny ty části dohromady. Dopouštět se takového odvozování z jakékoliv části samého stvoření je škodlivé a zraňující pro každého, kdo přijme tuto derivaci a ztotožní se s ní. Neseš následky takové separace a substituce, jakožto neseš i pozitivní následky jako výsledek tvého poznání, přijetí a tvé identifikace skutečnosti, že jediným zdrojem pozitivního stavu a veškerého života je Pán Ježíš Kristus, který převyšuje všechny a všechno včetně Svého stvoření.

Máš uctívat přímo pouze Pána Ježíše Krista a vyhýbat se ohavnosti uctívání produktů Jeho/Jejích tvůrčích snah. Výtvory takových snah se nikdy nemohou zaměnit za jejich Výrobce. Neboť já, Pán Ježíš Kristus, JSEM absolutně spravedlivý a milující Bůh, který ohraničuje existenci negativního stavu těch, kdo si učinili takové výtvory zdrojem svých životů, jenom na jeden časový cyklus, ale který poskytuje a dává všemožnou slast a radost Své Přirozenosti a pozitivního stavu navěky těm, kdo opětují Moji lásku a žijí v souladu s Mými duchovními principy.

Druhý duchovní princip bude platit pro všechny časové cykly. Počínaje tímto momentem nahrazuje se jím Druhé přikázání.

3. ‚Nevezmeš jméno Pána, svého Boha, nadarmo' znamená užívat všechny duchovní principy, vlastní Jeho/Její Přirozenosti (Jméno) pro jiné než duchovní důvody. Činit něco nadarmo, značí dělat to se špatnými úmysly, pro nepravé důvody a s nevhodnou motivací. To také znamená konat něco ne v zájmu samotného principu, ne kvůli Pánu Bohu tvému, nýbrž pro nějaké jiné, nízké a sobecké důvody. Činit tohle pro tyto protivné důvody, užívat duchovních principů za účelem manipulování, užití, zneužití a využití jiných, užívat jména Božího pro ubližování a poškozování kohokoliv i čehokoliv - značí brát jméno Pána Boha svého nadarmo. Takový čin má za následek odplatu, jaká je vlastní povaze každého typu využívání a zneužívání. Toto je zřejmé z druhé části Třetího přikázání, jež uvádí: ‚neboť Pán nenechá bez pomsty toho, kdož by bral Jeho jméno nadarmo.' Musí se nést následky za takové využití a zneužití."

Všechny duchovní principy byly formulovány a darovány každému za určitým účelem - aby se použily produktivně, konstruktivně, tvořivě a ku prospěchu všech, kvůli Pánu Ježíši Kristu a v zájmu samotných principů - neboť je to správná věc a činit tak je správné. Užívat je za jakýmikoliv jinými účely značí brát jméno Pána Boha svého nadarmo a přivolávat na sebe nutnou odplatu. V takovém případě jeden se stává vinným z podvodu a zpronevěry bohatství, jímž byl nadělen svým Pánem Bohem. Pokud jedinec nepřestane takto konat a neprojeví lítost tím, že požádá Mistra toho bohatství o milost a za odpuštění, pak si sám způsobí všemožnou škodu a svízel, stávaje se otrokem negativního stavu, což jej vyloučí ze členství pozitivního stavu.

V souvislosti se současnou pozicí Nového zjevení toto přikázání znamená využívání a zneužívání duchovních principů Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista pro ospravedlňování a odůvodňování vlastních tužeb, přání, chtění, postojů a chování, které neodpovídají obsahu a významu samotných principů. To také značí užívat jména Pána Ježíše Krista v souvislosti jiné než ve významu Jeho/Její Nové přirozenosti jako jediného Jednoho Boha Nerozdílného. Užívat tohoto Jména v souvislosti jiné než s touto Novou přirozeností, značí od této chvíle brát Jeho Jméno nadarmo. Ten, kdo to činí, vylučuje se ze členství pozitivního stavu. Jednou vyloučen, pak musí nést následky toho vyloučení. V tomto ohledu nahradil Třetí přikázání následující ***Třetí duchovní princip***:

TŘETÍ DUCHOVNÍ PRINCIP

> **Jméno Boha je Pán Ježíš Kristus. Užívat tohoto Jména Božího v jakémkoliv jiném významu či užívat je jako prostředku pro manipulaci, užití, využití či zneužití jiných nebo užívat je s nízkou, neduchovní motivací a úmysly znamená vyloučit se ze členství v pozitivním stavu. Následkem takového vyloučení je ochuzení o vše, co je vlastní povaze pozitivního stavu.**

Třetí duchovní princip bude platný do konce tohoto časového cyklu. Až se tento časový cyklus skončí, bude tento princip modifikován, přeformuluje se nebo nahradí. Počínaje tímto momentem zaměňuje se jím Třetí přikázání.

4. ‚Pamatuj na den spočinutí, abys ho světil.' Pamatovat na den spočinutí, znamená v této souvislosti být si vždy vědom svého opravdového a ryzího původu. Je třeba mít neustále na mysli, že původ pravého života je v Absolutním prameni života - Pánu Ježíši Kristu, který se v době, kdy toto přikázání bylo dáno, nazýval Pánem, vaším Bohem. Mít toto na mysli, uznat to a přijmout jako nediskutabilní fakt, jako axiom, značí ‚světit jej'.

Jinou konotací slova ‚den spočinutí' je stav nejzazšího dostižení, stav dokonalosti a stav nejhlubší niternosti. V tomto stavu se koná vše z nejhlubší niternosti a vše se podřizuje Nejniternější duchovní mysli, kde je přítomnost Pána - vašeho Boha. Být v přítomnosti Pána - vašeho Boha znamená být v naprostém míru, utišení, jasu a klidu. Ze žádných jiných ohledů není dovoleno toto rozpoložení rušit.

Vždy, když se nacházíte ve stavu niternosti, to jest, v přítomnosti Pána, vašeho Boha, jste ve spojení se zdrojem svého života - se Stvořitelem. To spojení je základem, na němž se vše ostatní buduje a z něhož se vše ostatní odvozuje. Proto je to stav co nejvíce svatý a nejžádoucnější.

Třetí konotace slova ‚den spočinutí' je praktického rázu. Radí se, aby se věnovala nějaká část denní doby pravidelnému procesu putování do nitra za účelem tak životně a osudové závažné věci, jako je komunikování s vlastním Stvořitelem a Tvůrcem.

‚Šest dní budeš pracovat a dělat všechno své dílo' znamená že jsi zodpovědný a složíš účty za svůj život, který ti byl svěřen Pánem, tvým Bohem, a že si máš opatřit všechny nutné prostředky k tomu, aby ten život dobře fungoval, byl užitečný, vyhovující a

uspokojivý. ‚Šest dní' značí zde většinu času ale ne vždycky. Číslo šest v této souvislosti značí ne veškerý čas a ‚dny' značí téměř pořád. Pečování o vlastní denní život vyžaduje vaši pozornost většinu času.

V jiné konotaci značí ‚šest dní' šest kroků duchovní transformace z negativního stavu do stavu pozitivního, vrcholících sedmým dnem, který je stavem završení a inkorporování do pozitivního stavu a odpočinutí od negativního stavu. Jakmile jste ve stavu pozitivním, to jest v sedmém dnu, nebude se déle podléhat bídě, utrpení, zmatenosti, roztržitosti, nepokoji, násilí a nejistotě negativního stavu. Když se jednou přijde do pozitivního stavu, to jest do sedmého dne - sabatu, žádný aspekt mysli a individuality nebude podléhat nepříznivým vlivům přirozenosti negativního stavu. To je to, co se míní v následujících slovech Čtvrtého přikázání: ‚Šest dní budeš pracovat a dělat všechno své dílo. Ale sedmý den je den spočinutí Pána, tvého Boha. V něm nebudete dělat žádnou práci ani ty ani tvůj syn ani tvá dcera, ani tvůj otrok a tvá otrokyně, ani tvé dobytče ani tobě cizinec, který je v tvých branách.'

Těmito slovy (syn, dcera atd.) jsou popsány rozličné aspekty jednotlivcovy mysli, od nejniternější duchovní mysli (slovem ty) do nejzevnějších a venkovních aspektů vědomé mysli, věnující se sledování a vědomému vnímání vlastního fyzického prostředí (slova tobě cizinec, který *je* v tvých branách). Jakmile je ukončen proces duchovní transformace a sedmý den čili den spočinutí - pravý duchovní a nebeský stav - je ustanoven, žádný z aspektů veškeré mysli nebude déle moci podléhat něčemu, co je vlastní přirozenosti negativního stavu. Toť pravý význam tohoto přikázání.

‚Neboť v šesti dnech učinil Pán nebe a zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmého dne spočinul...' Zde je vylíčen proces úplné duchovní transformace sentientní mysli, chycené do pasti negativního stavu, a jak se osvobodily nejprve duchovní mysl (nebe), pak vnitřní mysl (země), potom zevní mysl (moře) a všechny jejich rozmanité, všeobsáhlé aspekty (‚a všechno, co je v nich') z otroctví negativního stavu a jejich obrácení do stavu pozitivního. A protože nikdo jiný než Pán - váš Bůh vás nemůže vysvobodit ze smrťáckého života negativního stavu, je to pouze Pán, kdo je Tvůrcem a Osvoboditelem pozitivního stavu ve všech aspektech vaší mysli a vašeho života. To, že spočinul sedmého dne, značí, že dílo této transformace bylo úspěšně dokončeno a jeho výsledky trvale zajištěny.

‚Proto požehnal Pán den spočinutí a posvětil jej' znamená, že výsledky duchovní transformace jsou nebeským stavem, jaký převyšuje všechny jiné stavy. Takový stav se má nadělit každému, kdo završí tento proces se všemi důsledky pozitivního stavu nebes, protože v tomto stavu je věčná přítomnost Pána, vašeho Boha (‚posvětil jej').

Ve spoluvýznamu současné dávky Nového zjevení toto přikázání znamená, že konečným výsledkem každé duchovní transformace je plné přijetí Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista do vlastního života. Toto přijetí tvoří ‚den spočinutí', který nakonec přivede k úplnému spočinutí od jakýchkoli vlivů a aspektů mrtvého života negativního stavu (po vašem odchodu z negativního stavu). To rovněž prorocky naznačuje, že Pán, váš Bůh, nespočinul, dokud neinkorporoval a nevpojil fúzí do Své Přirozenosti lidské fyzické tělo-maso a nestal se Pánem Ježíšem Kristem. To Mu/Ji nyní dovoluje zahajovat proces duchovní transformace u všech, kdo jsou v pasti negativního stavu kdekoliv, na

místě, kde se správě nacházejí, požádají-li o to, a vyvést je z práce jejich šesti dnů do sedmého dne pokoje, radosti a štěstí pozitivního stavu - do sabatu a do stavu nejhlubší niternosti.

Z tohoto vyvěrá formulace ***Čtvrtého duchovního principu***:

ČTVRTÝ DUCHOVNÍ PRINCIP

> **Pamatuj na pravý zdroj svého života a na všechny duchovní principy, vštípené do tvé Nejniternější duchovní mysli. Udržuj život v rovnováze takovým způsobem, aby se věnovala péče stejně náležitě všem aspektům, úrovním, stupňům a sférám tvého každodenního života a žití. Jsi zodpovědný a vydáš počet za svůj vlastní život a jenom za něj před jeho Absolutním původcem - Pánem Ježíšem Kristem. Je nutno, abys věnoval něco ze své denní doby putování do nitra, při zahrnutí všech aspektů své mysli do tohoto procesu - od Nejniternější duchovní mysli až k nejzevnější vědomé mysli - a v tom stavu komunikoval a byl ve společenství s Pánem Ježíšem Kristem, Bohem svým, vždy přítomným v tom stavu. Máš uznat ten fakt, že tvá duchovní transformace z kondice mrtvého života negativního stavu do rozpoložení pravého života stavu pozitivního a to, že se staneš mužem/ženou nebes, se může uskutečnit, zpřítomnit a stát realitou jenom díky osobním snahám Pána Ježíše Krista, tvého Boha. Završení tvé duchovní transformace a posléze to, že se stane, mužem/ženou nebes, je požehnáno a posvěceno Pánem Ježíšem Kristem, tvým Bohem.**

Od této chvíle tento ***Čtvrtý duchovní princip*** nahrazuje Čtvrté přikázání.

Platnost většiny obsahu Čtvrtého duchovního principu - s nějakými budoucími modifikacemi - po skončení tohoto časového cyklu - potrvá i ve všech časových cyklech. Poslední dávka tohoto principu bude znovu formulována a možná zaměněna na konci tohoto časového cyklu.

5. ‚Cti svého otce i matku, aby tvé dny mohly být dlouho na zemi, kterou ti dává Pán, tvůj Bůh.‘

Ctít svého otce i matku značí přiznat a přijmout jako fakt, že každý je vytvořen ze dvou elementů použitých Pánem Ježíšem Kristem, tvým Bohem: z mužského vytvářejícího elementu (‚otec‘) a ze ženského vytvářejícího prvku (‚matka‘). To také značí, že esencí života každého je dobrota a láska (‚matka‘) a substancí jeho života je pravda a moudrost (‚otec‘). Jsou sjednoceny v Nejniternější duchovní mysli a jsou klíčem, kterým se otevírá vchod do pozitivního stavu. Pozitivní stav je duchovním manželstvím femininního a maskulinního principu, lásky a moudrosti, dobra a pravdy a pozitivních činů a víry. Ctít je, to jest přijmout je jako integrální část vlastního života, zajišťuje, aby ‚tvé dny mohly být dlouho na zemi, kterou ti dává Pán, Bůh tvůj‘.

‚Tvé dny mohly být dlouho‘ značí provždy, na věčnost. Termín ‚dlouho‘, když se aplikuje na pozitivní stav, znamená navždycky, navěky. ‚Na zemi‘ značí pozitivní stav

na nebesích. Pokud si pamatujete, měly děti Izraele zdědit zemi kananejskou. Duchovní korespondencí země Kanaán je pozitivní stav nebes. ‚Kterou ti dává Pán, tvůj Bůh' znamená, že je to Jeho/Její pozitivní stav a že jej dává jako dědictví každému, kdo se nachází ve stavu duchovního manželství, jak bylo shora popsáno.

V konotaci přítomné porce Nového zjevení toto přikázání znamená, že se má ctít Nová přirozenost Pána Ježíše Krista, v níž jsou taky inkorporovány všechny elementy světského otce (Josefa) a světské matky (Marie), jako jediný Zdroj pravého mateřství a otcovství a Absolutního sjednocení a duchovního manželství všech elementů jsoucna a bytí, včetně prvků, vzatých ze zóny vymístění a planety Nula (po jejich vyčištění od všech zel a nepravd a po jejich zbožštění). Ctít tento fakt zajišťuje, že se jedinec stane navěky dědicem daru Pána Ježíše Krista, Boha svého - věčného života v pozitivním stavu.

Z tohoto faktu plyne formulace ***Pátého duchovního principu***:

PÁTÝ DUCHOVNÍ PRINCIP

> **Miluj, respektuj a cti Pána Ježíše Krista, svého Boha, v Jeho/Její Nové přirozenosti, jako svého jediného pravého Otce a Matku, kdož je Absolutním sjednocením a Spojením všech elementů jsoucna a bytí a jsoucna a bytí. Přiznej, miluj, respektuj a přijmi svou pravou přirozenost, která se odvozuje z duchovního manželství všech principů ženství a všech principů mužství, lásky a moudrosti, dobra a pravdy, jakožto i pozitivních skutků a víry, včleněných do tebe Pánem Ježíšem Kristem, Bohem tvým, abys se mohl stát věčným dědicem a vlastníkem pozitivního stavu nebes, který ti Pán Ježíš Kristus tvůj Bůh dává svobodně a jednoznačně navždy, na věčnost.**

Počínaje touto chvílí zaměňuje ***Pátý duchovní princip*** Páté přikázání. Bude platit pro všechny časové cykly.

6. ‚Nebudeš vraždit!' Toto přikázání poukazuje na to, že každému byl dán dar života svobodně. Ať činíte cokoliv nebo ať jiní dělají co libo, tím, že je to jejich život, ne váš, nemáte právo porušit ten život nijakým způsobem ani za žádnou cenu. V daru života, ve schopnosti každého být svoboden, činit výběry a měnit se, je přítomnost Pána, vašeho Boha. Dopouštíte-li se násilí proti tomu životu, znásilňujete tu přítomnost (vraždíte ji).

Jinou konotací výrazu ‚nebudeš vraždit' je zničení jakékoliv duchovní uvědomělosti v sobě a v jiných. Popírat, že Bůh existuje, že duchovní principy jsou pravými regulátory všech aspektů jakéhokoli druhu života, a přesvědčovat jiné o této falešnosti, znamená duchovně vraždit sama sebe i jiné. Toto je nejhorší typ vraždy. Ve spoluvýznamu této porce Nového zjevení zavraždit někoho znamená přesvědčovat sama sebe i jiné - po té, co se uznalo, že Pán Ježíš Kristus ve Své Nové přirozenosti je Jediným Pánem, vaším Bohem Nejvyšším - že tomu tak není a pak odvrhnout a popřít všechny duchovní principy Nového zjevení a Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista. Dopustit se tohoto

značí duchovně vraždit sebe i jiné. Takováto vražda je horší než jakákoliv jiná. Bylo by pro takovou osobu lepší, kdyby nikdy nebyla původně přijala předpisy Nového zjevení.

Z pozice této porce Nového zjevení je formulace ***Šestého duchovního principu*** následující:

ŠESTÝ DUCHOVNÍ PRINCIP

> **Budeš respektovat život a volby každého jedince bez ohledu na to, jaké výběry to jsou. Máš se vyhnout tomu, abys úmyslně a záměrně škodil, ubližoval či používal násilí vzhledem ke komukoliv, sobě či Pánu Ježíši Kristu, tvému Bohu.**

Tento ***Šestý duchovní princip*** nahrazuje Šesté přikázání. Má platnost pro všechny časové cykly.

7. ‚Nedopustíš se cizoložství!' Toto přikázání má v zásadě tři konotace. Jedna se vztahuje na Boha. Uctívat jakéhokoliv jiného boha či bohy či osoby či věci raději než Jediného Boha - Stvořitele ustanovuje duchovní cizoložství. Jste-li prodloužením a procesem svého Stvořitele, pak považovat někoho jiného za vlastního Stvořitele je cizoložné; to je vpravdě nevěrou. V tomto ohledu je Stvořitel pojímán jako manžel Svého stvoření (všech sentientních entit) a stvoření (všechny sentientní entity) jako Jeho manželka. Proto, považuje-li tato manželka svého milence za někoho jiného, než za svého pravého a zákonného manžela, pak je vinna cizoložstvím.

Jiná konotace se vztahuje k jedincově vlastní přirozenosti. Je jedinečným nositelem jedinečného aspektu života. Je integrálně spojen či je v manželství s tím aspektem. Toužit po jiném, chtít jej a spojit se s jiným aspektem, jaký nemá nic společného s vlastní přirozeností, a proto do ní nepatří, je spáchat cizoložství či být cizoložným. Jedinec se stává nevěrným své vlastní přirozenosti, s níž je ve věčném manželství. Každý je vždy svou vlastní přirozeností. To se nikdy nemůže změnit. Vždyť jeho jedinečná přirozenost je určena jedinečným aspektem života ze Stvořitele. Jedinec je Jeho/Jejím prodloužením a procesem. Povahou tohoto aspektu je, že tím, že jeho zdroj je absolutní, se nikdy nemůže vyčerpat. Takže jsi s ním navěky manželsky spojen. Toužit po rozdílné přirozenosti nebo chtít ji opustit či potlačit neboli zatlačit a na místo toho hrát nebo vzít na sebe odlišnou roli či přirozenost či totožnost, znamená spáchat cizoložství proti své vlastní přirozenosti.

Třetí spoluoznačení tohoto pojmu se vztahuje na styk s jinými lidmi, zvláště pak s osobami opačného pohlaví. Jakýkoliv styk s kýmkoliv za jiným účelem, než pro vzájemné dobrodiní, sdílení, vzájemnou výměnu, reciprocitu, radost, útěšnost a dobro pro všechny, je cizoložný. Toto je zvláště pravda, je-li takový styk z nízkých, sobeckých důvodů, s nekalými záměry a motivy, bez jakéhokoli ohledu a respektu pro potřeby a přirozenost jiných osob. V tomto případě se porušují všechny duchovní principy vztahovosti. Takové porušení vytváří samo sebou pravý cizoložný vztah.

Toto pojímání je platné také v konotaci této porce Nového zjevení s jednou modifikací: Tato modifikace se týká Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista. Jak si pamatujete z kapitoly druhé této knihy, bylo tam uvedeno, že každý, kdo po přečtení těchto slov

bude dále pokračovat s uctíváním jiného Boha, pod jiným jménem než jménem Pána Ježíše Krista v Jeho/Její Nové přirozenosti, a kdo odmítne a popře principy Nového zjevení a namísto toho bude dál lpět na starém a tradičním modu uctívání Boha, páše duchovní cizoložství.

Ze shora uvedeného údaje následuje ***Sedmý duchovní princip***:

SEDMÝ DUCHOVNÍ PRINCIP

Máš uctívat pouze Pána Ježíše Krista - svého Boha v Jeho/Její pravé Nové přirozenosti. Máš být navěky věrný a loajální Jeho/Její Přirozenosti i své vlastní přirozenosti. Máš mít vztah se všemi jinými jedinci jenom z pozice své vlastní jedinečné přirozenosti a jen s pozitivním a dobrým úmyslem a s dobrou motivací, jakožto i pro správné důvody, kvůli všem duchovním principům takových vztahů.

Tento ***Sedmý duchovní princip*** nahrazuje Sedmé přikázání. Obsah tohoto principu bude platit pro všechny časové cykly.

8. ‚Nebudeš krást!' Toto Přikázání má dvě konotace. Jedna se vztahuje k duchovnímu principu, podle něhož vše v jsoucnu a bytí patří Pánu Bohu tvému, nyní Pánu Ježíši Kristu, tvému Bohu. Prohlašovat, že tomu tak není, a trvat na tom, že vše, co máš, je tvoje, znamená krást to právoplatnému majiteli. Veškeré stvoření patří Stvořiteli. On/ona je oprávněný majitel stvoření. Proto činit si nárok na cokoliv ve stvoření jako na své vlastnictví, přivlastňovat si to bez dovolení Stvořitele a bez uznání jeho pravého Zdroje a Vlastníka znamená být zlodějem a loupežníkem.

Jiná konotace se týká faktu, že každý jedinec má právo vlastnit svou vlastní individualitu a všechny k ní připojené statky a ingredience ve všech jejich aspektech, včetně aspektů fyzických a přírodních. Že toto vlastnictví bylo jedinci přiděleno Stvořitelem. Násilně si přivlastňovat něco, co patří jiným, v každém ohledu, jakýmikoli prostředky a způsoby - znamená být zlodějem a lupičem. To také znamená být v negativním stavu.

V konotaci této porce Nového zjevení shora uvedená definice zůstává platná s jedním důležitým dodatkem, že každý, kdo popírá Novou přirozenost Pána Ježíše Krista i to, že pouze On/Ona je jediným Bohem Nerozdílným, je zloděj a lupič vůči tomuto faktu. Jelikož není jiného Boha ve jsoucnu a bytí, vše ve stvoření *stejně jako v zóně vymístění i na planetě Nula* patří Pánu Ježíši Kristu. On/Ona je ***teď*** - po nabytí Nové přirozenosti - jediným pravým majitelem všeho ve jsoucnu a bytí, včetně veškeré zóny vymístění i planety Nula. Každý, kdo si nárokuje vlastnictví jakékoliv z těchto oblastí, jakýchkoliv stavů, kondicí, procesů a čehokoliv, co tam máte, krade Pánu Ježíši Kristu, stávaje se tak zlodějem a lupičem.

Z tohoto vyplývá formulace ***Osmého duchovního principu***:

OSMÝ DUCHOVNÍ PRINCIP

Máš uznat a přijmout fakt, že Pán Ježíš Kristus - tvůj Bůh je jediným oprávněným majitelem všech a všeho ve jsoucnu a bytí bez výjimek a výhrad. Máš respektovat své vlastní právo a svoji výsadu být majitelem vlastní individuality, jakož i právo jiných jedinců vlastnit své individuality a vše, co k nim náleží v jakémkoliv smyslu a jejich aspektu, aniž by sis kdy přivlastnil, co ti nepatří a co není součástí tvého vlastního majetku.

Opět: Tento ***Osmý duchovní princip*** nahrazuje Osmé přikázání, jsa platný pro všechny časové cykly.

9. ‚Nevydáš proti svému bližnímu křivé svědectví!' Toto přikázání má také dvě konotace. Jedna se vztahuje na Pána, Boha vašeho. Označuje to, že nikdy nemáte myslet, cítit nebo říkat cokoli o Bohu, co není pravdou a co není integrálním stavem Jeho/Její Přirozenosti. Tak, na příklad, tvrdit, že Bůh osobně trestá lidi nebo je zatracuje do pekel atd., znamená vydávat křivé svědectví proti Bohu. Jelikož je Absolutním pánem a Vládcem nade vším, je i vaším nejzazším bližním. Svědčit o Jeho/Její Přirozenosti způsobem neslučitelným s tou Přirozeností nebo připisovat Bohu skutky, chování, postoje, charakteristiky či rysy, jaké nejsou z Jeho/Její Přirozenosti a které On/Ona není s to činit, je vydávání křivého svědectví proti vašemu bližnímu číslo Jedna.

Druhá spoluvýznačnost tohoto přikázání se vztahuje k vlastní přirozenosti a k tomu, jak se vnímá přirozenost jiných. V této konotaci je vlastní přirozenost také bližním, jak je i každá jiná sentientní entita bližním. Myslet, cítit, říkat či prohlašovat o sobě a také o jiných něco, co není tak či co není podle přirozenosti vlastní i jiných; neboli připisovat sobě nebo ostatním skutky, city, pocity, myšlenky, úmysly, chování a postoje, jaké nikdy ani nevstoupily jemu či někomu druhému na mysl, je vydávání křivého svědectví proti sobě i jiným.

V konotaci této dávky Nového zjevení je obsah tohoto přikázání plně platný s jedním důležitým dodatkem, že prohlašovat, myslet, cítit či říkat, že Pán Ježíš Kristus není jedině Jedním Bohem Nerozdílným a že do úplnosti Své Přirozenosti nezhybridizoval, nevpojil a nezahrnul Své lidské tělo-maso nebo že není jediným Spasitelem, Mistrem a Vládcem všech a všeho včetně zóny vymístění a planety Nula, je vydávat křivé svědectví proti Němu/Ní jako vašemu nejzazšímu bližnímu. Proto, v tomto ohledu, je formulace ***Devátého duchovního principu*** následující:

DEVÁTÝ DUCHOVNÍ PRINCIP

Máš myslet, cítit, říkat a prohlašovat o Pánu Ježíši Kristu Bohu svém, jakož i o jiných a o sobě jen to, co je pravdivé, správné a náležité, aniž bys co k tomu dodával, to překrucoval, znetvořoval a falšoval či aniž bys popíral cokoliv, co k tomu patří. Všichni jsou tví bližní, avšak Pán Ježíš Kristus - tvůj Bůh je tvým nejzazším bližním.

Počínaje tímto okamžikem ***Devátý princip*** nahrazuje Deváté přikázání. Jeho platnost bude zachována po všechny časové cykly s patřičným periodickým přehodnocením, zvláště před začátkem každého nového časového cyklu.

10. ‚Nebudeš dychtit po domě bližního svého, nebudeš dychtit po ženě svého bližního ani po jeho otroku ani po jeho otrokyni, ani po jeho býku ani po jeho oslu, vůbec po ničem, co patří tvému bližnímu.' Jedna konotace se týká Stvořitele jako Absolutního bližního. Jiná se vztahuje na každého jedince. Podle první souznačnosti se nemá nikdy žádat, chtít či nevýslovně toužit být Bohem, mít Jeho/Její moc (dům bližního); mít Jeho/Její Přirozenost a Jeho/Její Mysl (žena bližního); Jeho/Její Absolutní atributy (otroci a otrokyně); Jeho/Její Absolutní sílu (býk); Jeho/Její Absolutní determinaci (osel) či jakékoliv jiné rysy, kondice, stavy či cokoliv, co má čistě Božskou přirozenost. V tomto ohledu naznačuje toto přikázání, že *nikdy nemůžeš být Bohem, nejsi Bůh*, neboť jsa stvořen, nemůžeš být nikdy absolutní, nýbrž jen relativní vůči tomu absolutnímu.

Z tohoto významu se odvozuje druhá konotace tohoto přikázání: Má se uznat a přijmout fakt, že nikdo není Bohem ani nikdy nemožno dosáhnout Absolutní úrovně Boha, protože Bůh vždy bude přesahovat jakoukoliv úroveň, kondici, jakýkoliv stav či cokoliv, co možno dosáhnout. Proto má být každý povděčný, vděčně a spokojeně oceňovat, čím kdo je a co má, přijímaje vlastní přirozenost a všechny statky, které jsou k ní připojeny v jakékoliv formě i kondici, přijímaje ohraničenost své relativní přirozenosti, aniž by kdy záviděl přirozenost jiných jedinců a jejich statky, aniž by chtěl mít, co jiní mají, nebo chtěl být tím, čím a kým jsou.

Ze stanoviska této porce Nového zjevení zůstává obsah tohoto přikázání plně platný a aplikovatelný v přítomné době s jedním důležitým dodatkem: Nebude se vášnivě přát, žádat a toužit být Absolutní inkorporací a Integrací všech elementů stvoření, zóny vymístění a planety Nula, jako je Pán Ježíš Kristus.

Jiný aspekt tohoto přikázání nabádá vyhnout se tomu, aby se všechny snahy vlastního života věnovaly na intenzivní přání a vášnivé požadování věcí a statků, jaké mají jiní lidé, za účelem soutěžení a předhánění se v tom, jak ukázat stejné, ba ještě lepší věci. Takový druh postoje okrádá o všechny důležité životní energie. Tyto energie, které byly dány každému Pánem Ježíšem Kristem, se mají věnovat na vyvíjení a uskutečnění vlastních zdrojů na všech úrovních vlastní mysli, a ne na mrhání pro tak bláhová toužení. Mrháte-li své energie tímto způsobem, pak se uvedete do postavení zlého a lenivého služebníka, uvrženého do tmy zevnější, jak bylo vylíčeno v podobenství Ježíše Krista o talentech (což bylo dříve popsáno). Z tohoto pojetí vyplývá formulace ***Desátého duchovního principu***, jenž zní takto:

DESÁTÝ DUCHOVNÍ PRINCIP

Máš uznat a přijmout ve vší pokoře a ponížení a skromnosti fakt, že nejsi Pánem Ježíšem Kristem, tvým Bohem, kdo je absolutní a jediný, kdo absolutně JEST. Nikdy nemůžeš být Bohem či mít moc Pána Ježíše Krista, svého Boha. Máš být povděčen za to, přijímat to, cenit si toho a být spokojen s tím, co a kdo jsi a jak mnoho či málo čeho máš. Máš respektovat se vší láskou a moudrostí jedinečná

individua a potřeby všech jiných, kteří mají rozdílnou přirozenost, rozdílná pověření, odlišnou roli a odlišný osud a podle toho vlastní jim rozličné dary, talenty, schopnosti, nástroje a statky než jsou tvé vlastní; aniž by sis kdy přál, toužil a chtěl to, co jim právem náleží. Než abys soutěžil se všemi ve snaze být tím, čím jsou oni, nebo měl, co oni mají, či utrácel svou energii na shromažďování všemožných statků, máš spolupracovat s jinými, podporovat je, být jim nápomocen, jak je třeba, kdy je třeba a je-li vůbec třeba. A máš být takovým v zájmu principu, aniž bys očekával něco na oplátku.

Nuže tento ***Desátý duchovní princip*** nahrazuje Desáté přikázání. S budoucími modifikacemi bude platit pro všechny časové cykly. Otázka budoucí modifikace, změny, redefinování a záměny jakéhokoliv z těchto desíti duchovních principů se vztahuje na dobu, kdy negativní stav již nebude mít žádný význam, protože jej více nebude. V té době se potřeba revize stane zřejmou.

Jelikož Desatero přikázání, jež obsahovalo hluboký duchovní vnitřní význam, bylo nahrazeno Desaterem duchovních principů, existují některá důležitá a závažná tajemství těchto nových principů. Tato se budou formulovat v příští kapitole. Na závěr této kapitoly byl bys, Petře, tak hodný a shrnul Desatero duchovních principů v jednu ucelenou souslednost tak, aby případný čtenář viděl lépe, oč jde? Díky.

DESATERO DUCHOVNÍCH PRINCIPŮ

1 Já jsem Pán Ježíš Kristus, tvůj Bůh v povšechnosti Lidského Božství i Božského lidství, kdo je tvůj Spasitel z negativního stavu a všech jeho zel a nepravd a kdo je jedině Tím majícím absolutní moc a absolutní schopnost tě vyvést ze zóny vymístění, z planety Nula a ze stavu otroctví do podmínek pozitivního stavu svobody, nezávislosti, lásky a moudrosti. Budeš mít osobní, soukromý a intimní vztah jenom se Mnou, kdy Mne upozorníš na všechny své životní záležitosti, a nebudeš vzývat žádné jiné prostředníky či bohy pod žádnými jinými jmény.

2. Je pouze jedna skutečnost v jsoucnu a bytí - skutečnost pozitivního stavu. Pozitivní stav je Absolutní přirozeností Pána Ježíše Krista - tvého Boha, kdož neustále vyzařuje tento stav do Svého stvoření. Pan Ježíš Kristus - tvůj Bůh, jsa absolutní, ačkoliv je vždy přítomen ve Svém stvoření, přesahuje však Své stvoření ve všech ohledech a je víc než samotný pozitivní stav. Proto nic povahy pozitivní nemůže být odvozeno ze žádné části stvoření, v žádné jeho formě, v žádném aspektu, ze žádné úrovně, žádného stupně, nýbrž pouze z Pána Ježíše Krista, který je víc než všechny ty části dohromady. Dopouštět se takového odvozování z jakékoliv části samého stvoření je škodlivé a zraňující pro každého, kdo přijme tuto derivaci a ztotožní se s ní. Neseš následky takové separace a substituce, jakožto neseš i pozitivní následky jako výsledek svého poznání, přijetí a tvé identifikace skutečnosti, že jediným zdrojem

pozitivního stavu a veškerého života je Pán Ježíš Kristus, který převyšuje všechny a všechno včetně Svého stvoření.

Máš uctívat přímo pouze Pána Ježíše Krista a vyhýbat se ohavnosti uctívání produktů Jeho/Jejích tvůrčích snah. Výtvory takových snah se nikdy nemohou zaměnit za jejich Výrobce. Neboť já, Pán Ježíš Kristus, JSEM absolutně spravedlivý a milující Bůh, který ohraničuje existenci negativního stavu těch, kdo si učinili takové výtvory zdrojem svých životů, jenom na jeden časový cyklus, ale který poskytuje a dává všemožnou slast a radost Své Přirozenosti a pozitivního stavu navěky těm, kdo opětují Moji lásku a žijí v souladu s Mými duchovními principy.

3. Jméno Boha je Pán Ježíš Kristus. Užívat tohoto Jména Božího v jakémkoliv jiném významu či užívat je jako prostředku pro manipulaci, užití, využití či zneužití jiných nebo užívat je s nízkou, neduchovní motivací a úmysly, znamená vyloučit se ze členství pozitivního stavu. Následkem takového vyloučení je ochuzení o vše, co je vlastní povaze pozitivního stavu.

4. Pamatuj na pravý zdroj svého života a na všechny duchovní principy, vštípené do tvé Nejniternější duchovní mysli. Udržuj život v rovnováze takovým způsobem, aby se věnovala péče stejně náležitě všem aspektům, úrovním, stupňům a sférám tvého každodenního života a žití. Jsi zodpovědný a vydáš počet za svůj vlastní život a jenom za něj před jeho Absolutním původcem - Pánem Ježíšem Kristem. Je nutno, abys věnoval něco ze své denní doby putování do nitra, při zahrnutí všech aspektů své mysli do toho procesu - od Nejniternější duchovní mysli až k nejzevnější vědomé mysli - a v tom stavu komunikoval a byl ve společenství s Pánem Ježíšem Kristem, Bohem svým, vždy přítomným v tom stavu. Máš uznat ten fakt, že tvá duchovní transformace z kondice mrtvého života negativního stavu do rozpoložení pravého života stavu pozitivního a to, že se staneš mužem/ženou nebes, se může uskutečnit, zpřítomnit a stát realitou jenom díky osobním snahám Pána Ježíše Krista, tvého Boha. Završení tvé duchovní transformace a posléze to, že se staneš mužem/ženou nebes, je požehnáno a posvěceno Pánem Ježíšem Kristem, tvým Bohem.

5. Miluj, respektuj a cti Pána Ježíše Krista - svého Boha, v Jeho/Její Nové přirozenosti, jako svého jediného pravého Otce a Matku, kdož je Absolutním sjednocením a Spojením všech elementů jsoucna a bytí a jsoucna a bytí. Přiznej, miluj, respektuj a přijmi svou pravou přirozenost, která se odvozuje z duchovního manželství všech principů ženství a všech principů mužství, lásky a moudrosti, dobra a pravdy, jakožto i pozitivních skutků a víry, včleněných do tebe Pánem Ježíšem Kristem, Bohem tvým, aby ses mohl stát věčným

dědicem a vlastníkem pozitivního stavu nebes, který ti Pán Ježíš Kristus - tvůj Bůh, dává svobodně a jednoznačně navždy, na věčnost.

6. Budeš respektovat život a volby každého jedince bez ohledu na to, jaké výběry to jsou. Máš se vyhnout tomu, abys úmyslně a záměrně škodil, ubližoval či používal násilí vzhledem ke komukoliv, sobě či Pánu Ježíši Kristu, tvému Bohu.

7. Máš uctívat pouze Pána Ježíše Krista - svého Boha v Jeho/Její pravé Nové přirozenosti. Máš být navěky věrný a loajální Jeho/Její přirozenosti i své vlastní přirozenosti. Máš mít vztah se všemi jinými jedinci jenom z pozice své vlastní jedinečné přirozenosti a jen s pozitivním a dobrým úmyslem a s dobrou motivací, jakožto i pro správné důvody, kvůli všem duchovním principům takových vztahů.

8. Máš uznat a přijmout fakt, že Pán Ježíš Kristus - tvůj Bůh je jediným oprávněným majitelem všech a všeho ve jsoucnu a bytí bez výjimek a výhrad. Máš respektovat své vlastní právo a svoji výsadu být majitelem vlastní individuality, jakož i právo jiných jedinců vlastnit své individuality a vše, co k nim náležet v jakémkoliv smyslu a jejich aspektu, aniž bys si kdy přivlastnil, co ti nepatří a co není součástí tvého vlastního majetku.

9. Máš myslet, cítit, říkat a prohlašovat o Pánu Ježíši Kristu, Bohu svém, jakož i o jiných a o sobě jen to, co je pravdivé, správné a náležité, aniž bys co k tomu dodával, to překrucoval, znetvořoval a falšoval či aniž bys popíral cokoliv, co k tomu patří. Všichni jsou tví bližní, avšak Pán Ježíš Kristus - tvůj Bůh je tvým nejzazším bližním.

10. Máš uznat a přijmout ve vší pokoře a ponížености a skromnosti fakt, že nejsi Pánem Ježíšem Kristem, tvým Bohem, kdo je absolutní a jediný, kdo absolutně JEST. Nikdy nemůžeš být Bohem či mít moc Pána Ježíše Krista, svého Boha. Máš být povděčen za to, přijímat to, cenit si toho a být spokojen s tím, co a kdo jsi a jak mnoho či málo čeho máš. Máš respektovat se vší láskou a moudrostí jedinečná individua a potřeby všech jiných, kteří mají rozdílnou přirozenost, rozdílná pověření, odlišnou roli a odlišný osud a podle toho vlastní jim rozličné dary, talenty, schopnosti, nástroje a statky, než jsou tvé vlastní; aniž by sis kdy přál, toužil a chtěl to, co jim právem náleží. Než abys soutěžil se všemi ve snaze být tím, čím jsou oni, nebo měl, co oni mají, či utrácel svou energii na shromažďování všemožných statků, máš spolupracovat s jinými, podporovat je, být jim nápomocen, jak je třeba, kdy je třeba a je-li vůbec třeba. A máš být takovým v zájmu principu, aniž bys očekával něco na oplátku.

Má-li kdo uši k slyšení, nechť slyší, co Pán Ježíš Kristus zjevuje v této kapitole. Ten/ta, co dodržuje tyto duchovní principy kvůli nim samým, zdědí všechny věci, jež jsou k dispozici v pozitivním stavu nebes.“

Kapitola dvacátá pátá

TAJEMSTVÍ DESÍTI DUCHOVNÍCH PRINCIPŮ

Dne 14. Května 1988 v 6:00 ráno bylo ke mně slovo Pána Ježíše Krista, řkoucí:

„Desatero duchovních principů, jak je formulováno v předešlé kapitole, a které nahrazuje Desatero přikázání, obsahuje určité důležité duchovní atributy, které nejsou zřejmé na první pohled. Jsou zde určitá tajemství vztahující se k jejich obsahu a formulování a zvláště k jejich aplikaci.

Základní duchovní zákon stvoření vyžaduje, aby se každý duchovní princip, jenž má přímý vztah ke struktuře, obsahu, kvalitě a životu jakékoliv sentientní entity, mohl formulovat, definovat, vyvíjet, zpříkladnit, přeformulovat, modifikovat, nebo docela nahradit pouze Tím, kdo ustanovuje tyto principy a zákony samotné - Pánem Ježíšem Kristem. Žádný jednotlivec nemá povoleno ani není pověřen či schopen něco takového činit z prostého důvodu, že sám žije z takových principů a zákonů. Pravidlem zde je, že jakákoliv odvozenina něčeho nemůže to něco formulovat, definovat či vyvíjet, protože to něco nevyvěrá z ní, nýbrž ona vyvěrá z toho něčeho.

Za prvé je třeba, aby se formuloval a ustanovil princip. Jakmile je formulován a ustanoven, pak může produkovat všechny své odvozeniny, do nichž se může vložit. Závisí tedy již samotné jsoucno a bytí života na zákonech, principech a ideách života, které ve všech ohledech předchází jsoucno a bytí takového života. Toto je důvodem, proč pouze Pán Ježíš Kristus, jsa Sám absolutními principy, zákony a ideami života, může odvodit všechny nutné definice a procedury pro formulování a implementaci takových principů, zákonů a idejí.

Jiný požadavek v této záležitosti je v tom, že Pán Ježíš Kristus po té, co definoval, formuloval a ustanovil jakékoliv principy, stává se těmi principy a má je integrovány ve Své Absolutní přirozenosti v absolutním smyslu. Takže On/Ona je Tím, kdo jako úplně první vykoná ty principy ve Svém Absolutním životě v absolutním smyslu. Konání tohoto, stává se Pán ježíš Kristus pro každého Absolutním příkladem, jak uskutečňovat ty principy ve vlastním každodenním životě či v životě všech ostatních, kdo jsou relativní vůči Jeho/Její Absolutnosti.

Jde zde o to, že sentientní entity, jsouce relativní, nemohou ***samy v sobě a sebou*** počít náležité uskutečňování a zpříkladňování ani jediného principu. Takovému procesu musí předcházet jeho nastávání v Absolutním stavu. Vše má být nejdříve započato v Absolutním stavu. Jakmile se to tam započne, předají se výsledky a příklady toho započetí všem jiným ve stvoření. Toto předání se uděje podle principu, který stanoví, že vše co nastává v Absolutním stavu, kvůli samé své povaze, ihned postupuje ke všem extenzím a procesům toho Stavu, vůči němu relativním, a tam se stane integrální částí těchto životů, dávaje jim smysl a účel.

Skrze takové bezprostřední předání všechny sentientní entity mohou z přítomnosti Pána Ježíše Krista v nich - v tom specifickém aspektu jedinečného života, kterým je On/Ona nadělil - vyčíst a prožít z příkladu Pána Ježíše Krista, jak se mají takové principy vykonávat. V tomto smyslu každý duchovní princip, formulovaný Pánem Ježíšem Kristem, stává se něčím, co se podobá cestovní mapě, jaká neustále ukazuje všem, kdož se ubírají cestou života, směr, jakým se má postupovat. Na tomto místě je nutno, aby se vzala v úvahu následující pravidla ohledně duchovních principů:

1. Některé duchoví principy jsou dány a uplatňují se pouze v rámci pravého života pozitivního stavu stvoření a v jeho multivesmíru.

2. Některé jsou dány a aplikovatelné pouze uvnitř zóny vymístění.

3. Některé jsou dány a mohou se uplatňovat jenom na planetě Nula. Tím, že planeta Nula se nachází v tak podivném, neobvyklém, ba nemožném postavení, vyžaduje se, aby jí vládly některé duchovní principy přiměřené pouze té podivné, neobvyklé a nemožné pozici.

4. Některé duchoví principy jsou dány a aplikovatelné na všech úrovních stvoření, zóny vymístění a planety Nula. Tyto typy principů mají multiverzální, všeobsažný význam a použití.

5. A konečně některé duchovní principy jsou směsicí všech shora uvedených. V tomto posledním případě je formulace některých duchovních principů taková, že část z nich je relevantní jak pro pozitivní, tak i negativní stav; a jiná část se obrací k otázkám, které jsou relevantní buď jen pro pozitivní, nebo pouze pro negativní stav.

Duchovní principy aplikovatelné jenom na negativní stav anebo planetu Nula, jakož i duchovní principy, z nichž jen část se uplatňuje v negativním stavu anebo na planetě Nula, budou zrušeny v tom momentě, kdy negativní stav bude odstraněn a kdy se planeta Nula navrátí na své pravé místo a stane se opět integrální částí planety Země (přežije-li návrat pseudotvůrců nebo svou nynější politickou a vojenskou orientaci).

Jiným aspektem duchovních principů je to, že některé z nich mají absolutní platnost pro všechny časové cykly od věčnosti do věčnosti. Byly, jsou a vždy budou platné. Dobrým příkladem pro takovýto princip je fakt, že jediným Zdrojem pravého života je Absolutní Bůh, jehož jméno je Pán Ježíš Kristus, a že žádný jiný pramen života neexistuje. Tento princip platí v absolutním smyslu a vždy bude pravdivým. Určité jiné principy jsou formulovány pro specifické potřeby a podmínky každého časového cyklu. Jsou platné jenom pro ten který časový cyklus a nemohou se přenášet do žádného jiného časového cyklu. Ještě jsou jiné duchovní principy, jaké jsou dány pro rozličné stupně duchovního pokročení, jež se koná v rámci daného časového cyklu. Tyto principy jsou platné v rámci a během pokračování tohoto kroku. V následujícím stupni pokročení jsou buď úplně zrušeny a nahrazeny nějakými jinými principy, a nebo se modifikují, nově formulují a obnovují, aby vyhověly potřebám kvality a obsahu nadcházejících příštích kroků duchovního pokroku. Jsou ještě další duchovní principy, které platí pouze v rámci každé univerzální lokality, a jenom pro jednu zvláštní

společnost, ba i jen pro jedno zvláštní individuum. Jak si vzpomínáte a jak bylo naznačováno mnohokráte dříve, co je vhodné a správné pro jednoho jedince, nemusí takové být v případě jiného individua a naopak.

Takže z toho vidíte, že existuje mnoho úrovní uplatnitelnosti a platnosti duchovních principů - od úrovně všeobsáhlé Absolutní reality po všechny časy, místa, podmínky, stavy a procesy až po velmi relativní platnosti, vztahující se na jedno jediné individuum. Tato struktura odráží důležitý samostatný duchovní princip, mající absolutní platnost:

> ***Každá sentientní entita je nekonečně jedinečná a nemůže se opakovat. Avšak zároveň má každá sentientní entita něco společného s nějakými jinými, ale ne se všemi sentientními entitami. Posléze obsahuje každá sentientní entita něco ve své přirozenosti, co je společné všem sentientním entitám kdekoliv a kdykoliv a za každých okolností. Toť princip jedinečnosti, podobnosti a společného jmenovatele.***

Tak, jak to vyžaduje tento princip, je každé individuum ovládáno sadou pravidel a principů, které jsou: a. použitelné na jeho jedinečnou a neopakovatelnou podstatu; b. použitelné na určitá individua, s nimiž má něco společného; c. použitelná na všechna individua v jsoucnu a bytí, jejichž život podléhá společnému jmenovateli. Například: všechna jsou dětmi téhož Stvořitele - Pána Ježíše Krista - a všechna jsou částí téhož stvoření nebo jeho odpadu (v případě členů zóny vymístění či lidských tvorů planety Nula). I odpad je přece odpadem skutečného stvoření. Takto je společný jmenovatel tentýž, neboť všichni mají schopnost volit a měnit se, v kteréžto schopnosti je přítomnost Pána Ježíše Krista. Toto je jejich společný jmenovatel, bez ohledu na to, kde se nacházejí ať v nejvyšších nebesích, nebo v nejnižším, nejhlubším pekle. Kvůli existenci takového společného jmenovatele platí určitá pravidla a principy pro všechny z nich.

Desatero duchovních principů, jak bylo formulováno v předešlé kapitole, obsahuje prvky, které jsou povětšinou povahy duchovních principů shora nastíněných. Dá se říci, že některé elementy Desatera duchovních principů mají absolutní aplikovatelnost v absolutním smyslu pro všechny doby, všechna místa, všechny okolnosti, stavy a procesy. Jiné jejich prvky mají platnost pouze v rámci běžného časového cyklu. Některé se vztahují jenom na negativní stav. Avšak ve všech svých aspektech může být Desatero duchovních principů považováno za důležitou cestovní mapu pro všechny, kdo žijí v tomto časovém cyklu.

Nechť se zde vyřkne, že tato cestovní mapa bude platit až do samého konce tohoto časového cyklu nebo pokud se negativní stav nachází v aktivovaném a dominantním postavení. Až tomu tak nebude a negativní stav se svou specifickou zónou vymístění a planetou Nula již více nebude, pak dojde k modifikaci, obnovení nebo záměně těchto principů. Tehdy budou definovány a formulovány Pánem Ježíšem Kristem úplně nové duchovní principy, které budou řídit a ovládat příští časový cyklus ve všech jeho aspektech.

Při hodnocení povahy Desatera duchovních principů je nutno si uvědomit následující záhadné činitele:

1. Svým obsahem, významem, kvalitou a náležitým uplatňováním je Desatero duchovních principů jedinou pravou základnou, na níž se může budovat jakýkoliv vztah. Jsou to jediné naprosto opravdové stavební kameny, na nichž se jakýkoliv smysluplný, naplňující a uspokojivý vztah může vyvíjet a ustanovit. V zásadě existují v jsoucnu a bytí tři nejdůležitější, životně osudově závažné vztahy:

a. Vztah k Pánu Ježíši Kristu;

b. vztah k jiným a

c. vztah k samému sobě.

Desatero duchovních principů poskytuje prostředky k ustanovení těchto vztahů náležitým a co nejžádoucnějším způsobem. Sledování a uplatňování těchto principů v každodenním životě zajišťuje to, že tyto vztahy budou vskutku zdravé, objektivní, uspořádané, elegantní a překrásné. Jejich uplatňování zajišťuje bohatý, produktivní, konstruktivní a tvůrčí život. Taková je mystická moc těchto principů. Tato mystická moc je odvozena z faktu, že Desatero duchovních principů je extenzí a procesem Absolutní přirozenosti Pána Ježíše Krista. V nich je přítomen život Pána Ježíše Krista. Proto každý, kdož dodržuje tyto principy, bude žít. Toť důvod, proč se prohlašuje v Leviticu 18:5 v *Biblí Svaté*:

> ‚Budete proto dodržovat Má ustanovení a Mé soudy. Člověk, který dle nich koná, bude z nich žít. Já jsem Pán.‘

Pravý život je možný jen z těchto principů, které jsou nařízeními a soudy Pána Ježíše Krista, neboť On/Ona je v nich přítomen. Tajemství tohoto tvrzení spočívá ve faktu, že Pán Ježíš Kristus vnáší Svůj život do všech kdekoliv žijících a dýchajících entit pomocí a prostřednictvím těchto duchovních principů. Přehlížení těchto principů, jejich odvrhnutí, odmítnutí a nedodržování vyvrhuje ven z pravého života. Způsobí, že jedinec celý prosákne smrťáckým životem negativního stavu.

2. Deset duchovních principů má tajemnou moc spojení kohokoliv s pravým Zdrojem - Pánem Ježíšem Kristem. Ve skutečnosti neexistuje v přítomné době žádný jiný spojující článek mezi jakoukoli sentientní entitou a Pánem Ježíšem Kristem. Tyto principy byly formulovány a ustanoveny právě za tímto účelem. Fungují také jako rozpoznávací prostředek toho, zda jedinec je v kontaktu s pravým Pánem Ježíšem Kristem nebo s nějakým podvodníkem, co prohlašuje, že je Ježíšem Kristem nebo nějakým božstvem. Každý, kdo je dodržuje a setrvává u těchto principů, je v přímém kontaktu s pravým Pánem Ježíšem Kristem. Pán Ježíš Kristus je osobně přítomen v takovém životě. Tímto konáním se život potvrzuje jako zbožný.

V negativním stavu jedině možné spojení s pozitivním stavem je skrze těchto deset duchovních principů a těmito principy. Duchovní tajemství těchto principů spočívá ve faktu, že jejich aplikování v osobním životě kvůli nim samým - ježto tak činit je to pravé, udržuje mimo negativní stav a umisťuje do stavu pozitivního dokonce i během fyzického přebývání v negativním stavu.

Znalost a uplatňování Desatera duchovních principů jsou zvláště osudově závažné pro lidské tvory na planetě Nula. Vzhledem k tomu, čím je lidský život a kde je planeta Nula umístěna, jsou tyto principy jediným možným spojením s pozitivním stavem. Přítomnost a dostupnost těchto principů na vaší planetě udržuje tuto planetu naživu. Tajemství je ve faktu jejich dostupnosti a přítomnosti. I když tyto principy žádná lidská bytost nedodržuje, nebo je dodržuje a setrvává u nich jen velmi malý počet lidských tvorů, jejich fyzická přítomnost a dostupnost stačí k tomu, aby tato planeta se svým obyvatelstvem dále existovala. Jiná záhada těchto principů je v tom, že skrze ně a jimi Pán Ježíš Kristus vládne velmi úspěšně a účinně nad negativním stavem a nad planetou Nula (což již bylo naznačeno v obecných pojmech v kapitole dvacáté třetí této knihy). Taková je úžasná tajemná moc Desatera duchovních principů. Jsou štítem proti jakémukoliv zašpinění, nákaze a jedu ze strany negativního stavu zla a nepravd.

3. Desatero duchovních principů je pravým Slovem Pána Ježíše Krista. Protože Pán Ježíš Kristus je Slovo, kdekoli jsou tyto principy, je Pán Ježíš Kristus. Proto kdo má tyto principy ve svém srdci a mysli, je v něm přítomnost Pána Ježíše Krista.

Toto je specifický způsob komunikování životem s Pánem Ježíšem Kristem. Kvalita a obsah života se určuje mírou dodržování těchto principů a setrváním u nich. Jsou nejdůležitějšími činiteli života. Proto znát je, studovat, chápat je, meditovat o nich a praktikovat je se má stát prvořadou prioritou ve vašem životě. Nic důležitějšího ve vašem životě neexistuje, než činit právě toto. Především na tomto faktoru závisí váš věčný osud a úděl. Taktéž na tomto činiteli závisí štěstí a smysluplnost jakéhokoli života.

Nedodržují-li tyto principy a nesetrvává se při nich, pak není možné jasné a přímé spojení s Pánem Ježíšem Kristem, vašimi duchovními poradci a pozitivním stavem nebes. Faktor jejich dodržování a setrvávání v nich je prostředkem objasnění a pochopení toho, co se vám sděluje a předává. Jinak budete slyšet a chápat ne to, co je pravým významem toho komunikování, ale něco jiného, co nemá žádnou závažnost co do obsahu pravdy vám předávané. V nejhorším případě toto komunikování přichází od negativních entit pekel, které jsou přestrojené za Pána Ježíše Krista a za vaše opravdové duchovní poradce. Proto budete považovat jejich poselství za pravdivá a opravdová, zatímco jsou pravým opakem toho, co přichází z pozitivního stavu.

Znalost těchto principů není sama sebou a o sobě dostatečná k tomu, aby se docílilo jasné spojení a správný vztah s pozitivním stavem. Má být zkombinována s plným uplatňováním té znalosti v osobním každodenním životě, ve shodě s vlastními nejlepšími schopnostmi, v plné míře osobních potenciálů a v zájmu samotných principů, bez jakékoliv nízké motivace. Tento způsob kombinace znalosti a praktického užití těchto principů s takovým postojem oddaluje od vás všechny negativní duchy a entity a chrání před svedením, nesprávným vedením a podvedením. Ve skutečnosti jste úplně ochráněni před samým negativním stavem.

Taková je tajemná moc Desatera duchovních principů.

4. Desatero duchovních principů je prostředkem, jakým každý soudí sám sebe ve chvíli a během osobního a soukromého posledního soudu. Podle nich se posuzuje, hodnotí,

zvažuje a bere do úvahy kvalita a obsah jedincova života ve všech jeho aspektech bez výjimek a výhrad. Rozsudek tohoto soudu je určen faktorem dodržování těchto principů a setrvání u nich v zájmu samotných principů, bez jakýchkoliv jiných záměrů. Čím více se koná něco v zájmu samotných principů, tím je rozsudek příznivější a naopak: čím méně se děje v tomto ohledu, tím méně příznivý je rozsudek. Tajemství tohoto bodu je v tom, že Pán Ježíš Kristus je jediným možným spravedlivým Soudcem. Jelikož není jen přítomen v těch principech v absolutním smyslu, ale protože On/Ona je těmi principy v absolutním smyslu, je On/Ona jediným Soudcem.

Takže povšechný postoj vůči životu a vůči nejdůležitějšímu činiteli života - Pánu Ježíši Kristu je určen stupněm a rozsahem, v jakém kdo setrvává v praktikování těchto principů pro ně samé, to jest kvůli Pánu Ježíši Kristu. Toť tajemství pravého života a žití. Když principy tohoto života uvádějí, že se žije a je na živu skrze Pána Ježíše Krista, z Něho/Ní, s Ním/Ní a Jím/Jí, pak to značí, že se žije a je skutku na živu z těchto Deseti duchovních principů Pána Ježíše Krista, skrze ně, s nimi a jimi, v nichž je Pán Ježíš Kristus absolutně přítomen.

Toto je též tajemství vztahu mezi Absolutním stavem Stvořitele a relativním stavem stvoření a všemi jeho relativními obyvateli. Jak se uskutečňuje vztah z pozice Absolutního stavu vůči pozici stavu relativního? Neexistuje mezi nimi žádná rovnost, která by dovolila vztah na základě parity. Aby se takový vztah ustanovil, odvozuje Absolutní stav ze sebe své rozličné duchovní principy a rozšíří je relativnímu stavu. Jestliže je relativní stav přijme, dodržuje je a setrvá u nich, pak tím dovoluje, aby Absolutní stav byl součástí jeho kondice - skrze tyto principy a těmito principy. Pokud odmítne, pak se žádný vztah neustanoví.

Paradox této situace je v tom, že odvození z Absolutního stavu je prostředníkem mezi něčím, co je absolutní, a něčím, co je relativní. Relativní nemůže obsahovat absolutní v absolutním smyslu. Ale může tak ve smyslu relativním. Jelikož to relativní je odvozeninou absolutního, je proto těmito a skrze tyto odvozené principy zajištěna přítomnost absolutního v relativním smyslu, avšak ve smyslu absolutním ze stanoviska toho absolutního. Takže všechny tyto principy jsou absolutní v Absolutním stavu, ale relativní ve stavu relativním.

Ježto každý život je odvozen z duchovních principů, které samy jsou derivovány z Absolutního života a Principů Přirozenosti Pána Ježíše Krista, jediný způsob, jak se život může prožívat je následováním a praktikováním těchto principů a setrváváním při nich, vidí-li se v nich Absolutní soukromá přítomnost Pána Ježíše Krista. Takto se potvrdí platnost života a takto se tento život přizná svému nositeli.

Závažnost těchto čtyř záhad Desatera duchovních principů se nemůže dost zdůraznit. Toto je důvodem, proč se vám radí, abyste neustále o nich meditovali, prověřovali si své každodenní chování, postoje, myšlení, cítění, chtění, toužení, žádosti, úmysly a motivace ve světle těchto principů, ujišťujíce se, zdali je váš život s nimi sladěn. Když toto děláte, zajišťujete si neustálou přítomnost Pána Ježíše Krista ve vás a vaši přítomnost v Pánu Ježíši Kristu. Praktikování těchto principů je mediátorem této vzájemné a reciproční přítomnosti na věčnost.

Má-li kdo uši k slyšení, ať slyší, co Pán Ježíš Kristus zjevuje v této krátké kapitole.“

Kapitola dvacátá šestá

MODLITBA PÁNĚ ZNOVU NAVŠTÍVENÁ

Dne 15.května 1988 znovu ke mně slovo Páně Ježíše Krista, řkoucí:

„Nastal čas, aby se přehodnotilo to, co lidští tvorové nazývají Modlitbou Páně. Jak víte, byla tato modlitba formulována Pánem Ježíšem Kristem během Jeho/Jejího pobytu na planetě Nula.

V zásadě má tato modlitba dvě poněkud odlišné verze. Jedna je zaznamenána v Evangeliu dle Matouše v kapitole 6 ve verších 9-13; druhá je uvedena v Evangeliu dle Lukáše v kapitole 11 ve verších 2-4. Pro porovnání budeme je citovat obě, jednu vedle druhé:

Matoušova verze:

‚Otče náš v nebesích, nechť se světí jméno Tvé. Přijď království Tvé. Tvá vůle ať se koná na zemi, jak je tomu v nebi. Chléb náš každodenní dej nám dnes. A odpusť nám naše dluhy, jak i my odpouštíme každému, kdo je nám dlužen. A neuvoď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť Tvoje jest království, moc i sláva na věky. Amen.‘

Lukášova verze:

‚Otče náš v nebesích, nechť se světí jméno Tvé. Přijď království Tvé. Tvá vůle ať se koná na zemi, jak je tomu v nebi. Chléb náš každodenní dávej nám den co den. A odpusť nám hříchy naše, neboť i my odpouštíme každému, kdo je nám dlužen. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého.‘

Jak víte, historikové biblických textů se liší ve vysvětlování toho, jaká slova Pán Ježíš Kristus používal. Neexistuje žádná dohoda ohledně původního znění této modlitby. Některé texty vynechávají to, či ono slovo a Lukáš, na příklad, vynechává závěrečný dovětek k této modlitbě (‚neboť Tvoje jest království, moc i sláva na věky. Amen.‘) A nejen to: nýbrž i kontext, v jakém tato modlitba byla formulována Ježíšem Kristem, se u Matouše a Lukáše fundamentálně liší.

V kontextu Matoušově je modlitba zahrnuta do obsahu slavného autoritativního Kázání na hoře. Kdežto u Lukáše tomu tak není. Lukášův kontext dává tu Modlitbu do odlišného času a místa než do Jeho/Jejího slavného Kázání na hoře. U Lukáše je modlitba dána na požádání jednoho z Jeho učedníků po té, co On se modlil na určitém místě. Ten učedník Jej prosil: ‚Pane, nauč nás modlit se, jak i Jan učil učedníky své.‘

Není to náhodné, že existuje tak mnoho nesrovnalostí ve věci pravé stylizace této modlitby a v jaké kontextové situaci byla formulována. Zdá se, jako by to byly dvě

různé modlitby z rozdílného údobí a odlišných pozic. Diskrepance ve stylizaci způsobila zcela rozdílné interpretace významu této modlitby, což dalo popud k vývoji církevních dogmat a doktrín, jež se fundamentálně liší ve své filozofii.

Tak například Katolická církev používá Lukášův text a prohlašuje, že království, moc a sláva byly dány té církvi. Prý toto je důvodem, proč Pán Ježíš Kristus vynechal závěrečnou klauzuli v této modlitbě. Naproti tomu protestantské církve přijaly Matoušovu verzi této modlitby. Nicméně ne všechny dostupné výtisky Matoušova originálního evangelia obsahují tento slavný závěrečný dovětek. Takže kontraverze v této otázce je zřejmě pochopitelná. Ve skutečnosti nikdo přesně neví, která slova v té modlitbě tam náleží a která nepatří.

Pravou realitou této situace - jak se zjevuje zde Pánem Ježíšem Kristem - je to, že obě verze jsou správné - jak je zaznamenává anglický překlad v *Nové verzi Bible Svaté krále Jakuba* jako nejbližší přiblížení originálu jak Matoušova, tak i Lukášova evangelia. Co však doposud nikdo nevěděl, je to, že Ježíš Kristus formuloval dvě modlitby ve dvou různých dobách, ze dvou docela rozličných pozic.

Modlitba, zaznamenaná u Matouše, byla formulována z pozice pozitivního stavu a z pozice Jeho/Jejího Bytí jako Syna Božího, to jest z postavení Absolutního elementu Nejvyššího, který byl zkřížen a vpojen do prvků z Josefa a Marie. Z té pozice dostala modlitba úplně rozdílnou konotaci a významnost, než jaké vzešly z pozice, která vedla k Lukášově verzi této modlitby. Ta první zmíněná je pozicí Nejniternější duchovní mysli, kam všechna království, moc a sláva patří. Avšak u Lukáše se jedná o pozici toho aspektu Ježíše Krista, která se nazývala Synem člověka. Toto je pozice separace od Nejvyššího - Otce. Zatímco první pozice u Matouše je prouděním z nitra navenek - a to je pozitivní stav, tak pozice Lukáše je zvenčí dovnitř - a to je pozice negativního stavu. Je to zevní pozice, kde neexistuje žádné království, žádná moc ani sláva. Povšimněte si, prosím, že u Lukáše byla Modlitba formulována pouze ***po té***, co byla učiněna prosba ze strany učedníka, který požádal Ježíše Krista, aby je naučil, jak se modlit. Toto je požadavek vnější, ne niterný. Tedy opět má tato verze zcela jinou konotaci než Matoušova.

Matoušova verze byla formulována z čistě duchovní pozice čili z duchovní pravdy. Lukášova verze byla formulována z lidské čili zevní pozice, kde žádná čistá pravda neexistuje. Kvůli tomuto činiteli musí nejdříve dojít k uvedení pravdy do této pozice, vzhledem k faktu, že nic ze skutečné pravdy neexistuje v podmínkách lidského života. V zásadě může se říci, že Matoušova verze modlitby byla formulována pro veškeré stvoření - k úrovni a na úrovni duchovní uvědomělosti, jaká ***byla dostupná jejím členům v té určité době***. Na druhé straně směřovala Lukášova verze této modlitby jen k lidským tvorům na planetě Nula a ke všem tvorům a bytostem v celé zóně vymístění a ve všech jejích peklech.

Pokud si vzpomínáte, v době, kdy obě verze modlitby byly formulovány, situace byla taková, že planeta Nula a zóna vymístění nebyly pod vládou Boha Nejvyššího, nýbrž pod vládou pseudotvůrců. Proto Lukášova verze vynechává záměrně údaj, že království, moc a sláva náleží nebeskému Otci. Otec nezplodil zónu vymístění a planetu Nula ani nad nimi v té době nevládl. Avšak situace byla jiná v pozitivním stavu

stvoření. Otec vskutku dal zrod pozitivnímu stavu a byl vždycky jeho nepopíratelným Vládcem. Z toho důvodu je životně důležité, aby při modlení se z té pozice bylo přiznáno, že království, moc i sláva patří Otci. Ovšem jde o doslovnou interpretaci těchto slov. Existuje docela jiná duchovní konotace a odlišný význam v chápání a interpretaci zmíněných slov. Bude se o tom mluvit o něco později. Tedy při výkladu obou textů těchto verzí se musí brát v úvahu, z jaké pozice ta modlitba byla formulována. Toto rozlišování staví interpretaci obou verzí do zcela jiné perspektivy.

Některé úrovně vnitřního duchovního významu a souvztažností této modlitby byly již zjeveny skrze Swedenborga. Některé byly zjeveny prostřednictvím zprostředkovatele tohoto přenosu v předešlých knihách Nového zjevení. Tyto výklady jsou správné a platné, ale žádný z nich není úplný. V době těch interpretací nebylo ještě náležité vědět, že obě verze té modlitby měly rozdílnou konotaci a že byly vysloveny z rozličných pozic a že ve skutečnosti byly dvě docela odlišné modlitby. Majíce na mysli tyto fundamentální rozdílnosti, podívejme se na pravý smysl a význam těch modliteb, nejdříve na Matoušovu verzi.

‚Otče náš v nebesích'. Tato slova definují duchovní okolnosti existující tehdy v pozitivním stavu stvoření. Tyto podmínky pak definovaly a určovaly vnímání, chápání a vztah k Přirozenosti Nejvyššího, jaké v této době měl pozitivní stav. Zde je třeba si uvědomovat jeden velmi důležitý duchovní fakt, opakovaný mnohokrát dříve (k nelibosti všech, co si stěžují na nadbytečnost a nadměrná opakování v této knize), že ***Nejvyšší, nyní Pán Kristus, promlouvá a zjevuje členům Svého stvoření vše pouze z pozice běžné úrovně jejich duchovního vývoje***. Jak víte, každý ve stvoření podléhá zákonu duchovní progrese, jež se ubírá podle určitých diskrétních kroků. Každý krok v progresi převyšuje duchovní kondici, chápání a uvědomělost reality z předešlého kroku. Z toho důvodu může Pán Ježíš Kristus navazovat poměr se členy Svého stvoření, jakožto i se všemi ostatními z pozice toho kterého kroku či té které duchovní pozice. Nic méně, nic víc. Abychom znovu zopakovali: Více by bylo pro ně nepochopitelné, a tedy i duchovně nebezpečné, neboť by bylo odmítnuto. Odmítnutí by znamenalo spadnutí do zóny vymístění. Méně by bylo regresivní, což také by znamenalo spadnutí do zóny vymístění. Jak odmítnutí, tak i regrese představují pravou podstatu negativního stavu. Takže v takovém případě by se pozitivní stav stal negativním. Z tohoto důležitého důvodu Pán Ježíš Kristus se přizpůsobuje každé úrovni každého kroku, v němž se členové stvoření nacházejí v dané době, a promlouvá s nimi pouze z té pozice. Toto pravidlo plně platí i pro Modlitbu Páně.

Takže slova ‚Otče náš v nebi', mimo mnoho jiných věcí, odrážejí duchovní podmínky, jež existovaly v té době. Tenkrát Přirozenost Nejvyššího byla vnímána a chápána z pozice Jeho/Její Absolutní moudrosti a pravdy jako základny stvoření. Jak víte, základnou stvoření je vždy duchovní pravda. Stvoření se vyvíjí z pozice pravdy ve směru k pozici dobra či z pozice moudrosti k pozici lásky či z pozice víry k pozici pozitivních a užitečných skutků. Důvod, proč vývoj stvoření sleduje tento kurs, ačkoliv láska, dobro a pozitivní a užitečné skutky předcházejí a dávají zrod moudrosti, pravdě a víře, je - jak si pamatujete - v tom, že stvoření je zevnějšností Absolutní niternosti Stvořitele. Absolutní niternost představuje Absolutní lásku, dobro a pozitivní skutky. Na druhé straně, Absolutní proces Absolutní niternosti je Absolutní moudrost, pravda a víra. Stvoření může být stvořeno pouze prostředky Absolutního procesu Absolutního

stavu Absolutní niternosti, nikoliv samým Absolutním stavem, protože to vždy postupuje z Absolutní niternosti k relativní zevnějšnosti, kde se stává zevnějšností Stvořitelovou.

Jeden z hlavních účelů stvoření je věčně se přibližovat k svému Absolutnímu Stvořiteli. Aby k tomu docházelo, stvoření - jsa zevnějšností niternosti se vždy pohybuje ve směru ke svému Stvořiteli a nikoliv od Něho/Ní. Kdyby se mělo pohybovat pryč, brzo by přestalo existovat a nebo by spadlo do zóny vymístění. Ubírat se od ‚do' k ‚od' znamená kráčet od pravdy směrem k dobru a jakmile dobro je dosaženo, kráčí se od dobra k pravdě. Toť způsob, jakým je stvoření uspořádáno.

Tedy slovo ‚Otec', jak se používá v této modlitbě, odráží tuto situaci. ‚Otec' souvztaží se základem stvoření, který pochází z Absolutní moudrosti a Absolutní pravdy Absolutní niternosti Nejvyššího čili Stvořitele. Takže za okolností, které existovaly v té době, měl být vztah od pravdy k Absolutní pravdě, což je ‚Otec', a pak se mělo postoupit směrem k dobru a lásce Stvořitele, což jest ‚Matka' neboli esence Stvořitele. ‚Otec' je substancí, proto je základem stvoření. Avšak obsah a sama budova, jakožto i jeho hlava je láska a dobro čili ‚matka' stvoření. Tento pohyb se děje vždy směrem k lásce a dobru čili k ‚matce'.

Avšak jak víte, slovo ‚matka' se nikdy neužívá v *Biblí Svaté* v tomto zvláštním spoluoznačení. Důvodem je to, že v té době nebylo možno takové pojímání předkládat nikomu ve stvoření. Při uvážení úrovně duchovního vývoje stvoření tenkrát existujícího byly by takové úvahy předčasné, zvláště s ohledem na fakt, že něco scházelo ve zkušenostní modalitě Přirozenosti Nejvyššího. Jak jste si vědomi, postrádala tenkrát Přirozenost Nejvyššího elementy přírodního stupně a prvky planety Nula a zóny vymístění. Kvůli tomuto nedostatku nebyla unifikace všech duchovních principů úplně možná. Pojem Absolutní lásky a Absolutního dobra či mateřství nelze náležitě pojmout bez úplné Absolutní unifikace všech elementů jsoucna a bytí. Avšak možno tak u pojmu otcovství, protože základy stvoření jsou budovány na tomto pojmu. Od něho se lze ubírat postupně ke konečnému sjednocení. Z tohoto důvodu nikdo nikdy nemluvil o Bohu jako o Matce, ale ve většině případů jenom jako o Otci. Toto je zvláště pravdou v náboženství křesťanů.

Avšak jakmile všechny elementy jsoucna a bytí byly inkorporovány a fúzí vpojeny do povšechnosti Absolutní přirozenosti Nejvyššího a Nejvyšší se stal plností Pána Ježíše Krista, začalo se vyvíjet nové chápání Přirozenosti Pána Ježíše Krista prostřednictvím tohoto Nového zjevení. Ale v době nepřítomnosti Ježíše Krista na planetě Nula tomu tak nebylo. Proto Jeho modlitba začíná slovy ‚Otče náš'. Slovo ‚v nebi' značí uvnitř pozitivního stavu. Absolutní moudrost a Absolutní pravda čili Absolutní substance Přirozenosti Boží je vždy absolutně pozitivní. Absolutní pozitivní stav je Stavem Absolutního uvnitř neboli Niternosti. Takže slovo ‚nebe' také značí, že tento Otec - Absolutní moudrost a pravda je Absolutní niterností, ze které emanuje pozitivní stav a je stvořeno stvoření.

‚Nechť se světí Tvé jméno'. Slovo ‚světí' se líčí kvalitu přístupu, jaká se vyžaduje na členech pozitivního stavu. Pouze z pozice svatosti lze mít vztah k pozici Absolutní svatosti. Pozice svatosti v této konotaci znamená vztah z pozice čistého úmyslu, v

čistotě vlastního srdce, kvůli principu, s plným přijetím a praktikováním pravdy a přiznáním, že ta pravda se odvozuje od ‚Nebeského Otce'. Takovým přístupem se světí Jméno Boží. ‚Tvé jméno' značí kvalitu pravé Přirozenosti Stvořitele čili v tomto případě nebeského Otce. Jméno je vždy odrazem obsahu kvality osobnosti a individuality. Přistupovat k ‚našemu Otci na nebi' v tomto svatém jménu, to jest s plným uznáním Jeho/Jí jako jediného Stvořitele či Boha, v čistotě vlastního srdce, kvůli samotným principům, značí přiznat Absolutní svatost Stvořitele. Být absolutně svatým značí nemít žádný aspekt negativního stavu ve vlastní přirozenosti. A světit něčí jméno značí varovat se připisování nějaké negativity té Přirozenosti s plným uznáním, že pouze pozitivní stav přebývá v té Přirozenosti. To je to, co znamená ‚nechť se světí Tvé jméno'.

‚Přijď království Tvé.' Slova ‚Tvé království' znamenají, že Absolutní pravda patří Absolutnímu Stvořiteli a že nikdo jiný nemá v sobě žádnou pravdu. Toto je důvodem, proč je řečeno ‚přijď". To je pozváním z pozice svobodné vůle a volby, aby ta pravda vstoupila do životů těch, co v sobě a od sebe nemají žádnou pravdu. Jelikož může přijít pouze z Toho, kdo je Absolutní pravdou v Sobě a od Sebe, je prosba směrována k Němu/Ní, kdo může poslat tu pravdu všem jiným za tím účelem, aby se ustanovily příznivé podmínky pro přijetí lásky a dobra. Láska a dobro nemohou vstoupit dříve, než se ukáže moudrost a pravda, v nichž mohou přebývat. Vždyť moudrost a pravda jsou formami vyjádření a nádobami pro uchování té lásky a toho dobra. Takže na požádání (všechny prosby musí vycházet ze svobodné vůle a volby) láska a dobro vyšlou svou moudrost a pravdu, jež pak vytvářejí vhodné podmínky, základnu a nádobu, kam láska a dobro mohou vstoupit a kde mohou pevně zakotvit.

Toť důvod, proč prosba ‚Přijď království Tvé' předchází prosbě ‚Nechť se koná Tvá vůle'. Ta vůle se nemůže konat za žádných jiných předpokladů než na základě skutečné Božské pravdy. ‚Nechť se koná Tvá vůle' je přiznáním, že veškerá láska, všechno dobro a všechny pozitivní a užitečné skutky náleží Tomu, kdo je Absolutní láskou, Absolutním dobrem a Absolutním pozitivním stavem. Je to zároveň uznáním, že nikdo ve stvoření nemůže být milujícím, dobrým a pozitivním v sobě a sám od sebe. Navíc to značí, že pouze vůle Absolutního Boha je z lásky, dobra a je pozitivní povahy. Vůle všech jiných v sobě a o sobě neobsahuje tyto elementy, pouze je potencionální přijímací schránkou.

Aby se naplnila vůle - schránka - láskou, a kladností, má se pozvat Boží vůle Absolutní lásky, dobra a pozitivnosti, aby vstoupila do života a stala se obsahem vůle, aby se tak nechtělo nic jiného než láska, dobro a pozitivnost. Opětovně se tu zdůrazňuje stránka pozvání, neboť ‚vůle' samotnou svou podstatou a strukturou je svobodná, odrážející Absolutní povahu Absolutní vůle a její Absolutní svobody. Vůle Boží se nemůže konat v životě nikoho, pokud ji tak nepozvete z vlastní svobodné vůle. Kdyby tomu tak nebylo, pak nebylo nijak zapotřebí modlit se k Bohu a vyzývat, aby se konala Jeho/Její Vůle.

‚Na zemi, tak, jak je tomu v nebi' znamená to, že vůlí Nejniternějšího čili Absolutní niternosti Absolutního stavu Stvořitele je vždy milovat, poskytovat dobro a přinášet kladnost, neboť je vždy ve stavu lásky, dobra a pozitivnosti. Neexistuje žádný jiný typ Vůle Boží. Slovo ‚nebe' souvztaží s tímto významem. Slovo ‚země' v tomto zvláštním spoluoznačení souvztaží se vším, co je navenek od stavu niternosti (‚nebe'), kde se Vůle

Boží vždy koná. Avšak situace s procesem zevnějšnosti (‚země') je jiná, ježto je dána do pozice reciprocity. Pokud si pamatujete, může stvoření být tvořeno pouze podle principu svobody a nezávislosti. Z té pozice si musí zvolit pozvat či nepozvat Vůli Boží, aby se konala v tom stavu, jak je tomu vždy v niterném stavu. Jinak by opětovně nebylo zapotřebí tohoto pozvání.

Ve více osobní konotaci značí tato slova také to, že Vůle Boží se vždy koná v Nejniternější duchovní mysli každého jedince a v nejniternějším duchovním stupni stvoření. Jelikož stvoření, stejně jako každé jedinečné individuum, postupuje ve směru z nejniternější úrovně čili z jeho jádra k nejzevnější úrovni manifestace čili k zevní mysli (‚země') a pak do vědomé vnější mysli, plynutí té Vůle sleduje kroky procesu tvůrčího usilování. Startovní bod každé tvůrčí snahy v pozitivním smyslu je vždy z Vůle Boží a v ní. Následující kroky musí - kvůli svobodě a nezávislosti - potvrzovat platnost této Vůle Boží tím, že pozve, aby se konala ve směru od nejniternějšího k tomu nejzevnějšímu (‚Nechť se koná Tvá vůle na zemi, tak, jak je tomu na nebi').

‚Chléb náš každodenní dej nám dnes.' Toto je přiznáním ze strany všech ve stvoření, že všechny jejich talenty, dary, schopnosti, a život obecně i ve všech svých jednotlivostech přicházejí z Absolutního pramene Absolutního života - od Stvořitele a přivlastňují se v relativním stavu všemi jeho relativními nositeli a schránkami - sentientními entitami, a prostřednictvím sentientních entit všemi jinými formami, manifestacemi a nádobami života. ‚Dej nám' značí prosbu, aby všechny nutné ingredience života byly nepřetržitě udržovány tím jediným, který to umí. ‚Dnes' značí v každé jednotlivé době, na každém místě, za každých okolností a v každém stavu. ‚Náš' značí, že ***daný život*** byl nadělen všem čijícím bytostem, aby tak mohly mít osobní, soukromou a intimní zkušenost, jako by to byl jejich vlastní život a jako by ony samy byly zdrojem toho života, a přesto plně přiznávaly, že vpravdě pramenem jejich životů je Absolutní Bůh Nevyšší, kdo nyní je Pánem Ježíšem Kristem. ‚Chléb každodenní' značí nepřetržité napájení všeobsažných ingrediencí života (duchovních, duševních a fyzických).

Důvod, proč se u každého očekává, že se bude denně modlit či přinášet prosby o tyto věci, je v tom, že každý den má rozličnou konotaci, jiný účel a význam. Rozdílnost této situace vyžaduje nové úsilí v konání volby. Proto je nutno znovu potvrzovat nebo ustupovat od volby požádat svého Stvořitele ohledně nepřetržitého poskytování všech nevyhnutelností života ve zcela nových podmínkách (každý den je nový den!).

‚A odpusť nám naše dluhy' značí plné uznání a přiznání ze strany všech ve stvoření, že nejsou dokonalí, neboť nejsou absolutní ani bohy. Jak bylo uvedeno dříve, dokonce i osoba, která dosáhla nejvyšších možných duchovních úrovní a je ***téměř*** jak Bůh, přece jen je nadále relativní a ne absolutní. Kvůli faktu své relativní kondice ta osoba podléhá nedostatku z dělání chyb nebo vytváření nesprávných závěrů. Když se něco takového stane, pak jsou zadluženi svému Stvořiteli, jelikož neučinili nebo nepochopili něco tak, jak náleželo. Aby takové omyly neskončily přijetím negativního stavu a následným spadnutím do zóny vymístění, musí všechny sentientní entity ctít zákon a principy odpuštění. Prosbou o odpuštění předchází a chrání takové temné možnosti.

Někteří lidští tvorové mylně usoudili, že obyvatelé nebes (pozitivního stavu), jako jsou na příklad andělé, archandělé, cherubíni, serafíni atd. se nemohou dopustit omylů nebo

nejsou schopni dojít ke špatným záměrům o čemkoli, a tedy jsou dokonalí ve svém postavení. Skutečnost je však taková, že nikdo není neomylný a dokonalý, než jedině Absolutní Bůh - Pán Ježíš Kristus. Každý jiný pod úrovní Boha, dokonce i ten, kdo je hned tím prvním po Bohu, podléhá příležitostným pokleskům. Avšak rozdíl mezi těmito lidmi a lidskými tvory i tvory v zóně vymístění je ten, že lidé v pozitivním stavu ihned poznají své omyly, odvrhnou je nebo opraví hned na místě. Prosbou o odpuštění zabrání se nebezpečí, že by si přivlastnili následky těchto omylů.

‚Jak i my odpouštíme našim dlužníkům' je plné uznání a přiznání toho, že žádný není dokonalý a že vztah mezi lidmi se má budovat ne na očekávání dokonalosti, nýbrž na vzájemném odpouštění a na přijetí tohoto faktu. Jelikož nikdo není dokonalý, nemůžete od nikoho očekávat dokonalý způsob chování a postoje. Nuže tím, že odpustíte jiným i sobě (a toto odpuštění musí zahrnout i vás samotné, protože jste sobě zadluženi, neboť nejste dokonalými), preventivně se zabrání a ochrání spadnutí do odsuzujícího a zatracujícího postoje negativního stavu. Takový postoj by způsobil to, že byste byli vyloučeni z pozitivního stavu. V takovém případě byste spadli do zóny vymístění.

‚A neuveď nás v pokušení.' Tato výpověď označuje přiznání, že pouze Absolutní Bůh může předcházet tomu a chránit před tím, abyste nepodlehli pokušení přijmout realitu negativního stavu jako rozhodující faktor vašeho života. Z tohoto sdělení v duchovním smyslu nikterak však nevyplývá, že je to Bůh, kdo pokouší lidi, i když doslovný smysl působí nesprávně takovým dojmem. Je jenom uznáním a přiznáním faktu, že pouze pomocí Absolutní pozitivní moci svého Boha se možno vyhnout pokušení aktivovat odmítnuté ideje přijetí jakéhokoli jiného zdroje života, než je Pán Ježíš Kristus. Toto je jasné z následujících slov modlitby: ‚Ale osvoboď nás od zlého.' Toto sdělení označuje udržovat se mimo jakékoli potřeby, touhy, přání či tendence přijmout tu negativní ideu, ztotožnit se s jejím obsahem a chtít ji. ‚Od zlého' značí tu ideu. Jak víte, byla to ta idea, kterou původně použili pseudotvůrci pro aktivaci negativního stavu. Veškerý negativní stav se jeví pozitivnímu stavu jako jedna ošklivá, znetvořená a zmrzačená, zlověstně vypadající osoba (jak již bylo zjeveno skrze Swedenborga). Požadavkem je zde být zbaven od jakéhokoliv sklonu aktivovat negativní stav ve vlastním osobním a soukromém životě.

‚Neboť Tvoje je království, moc i sláva na věky. Amen.' Toto je poznání, přiznání a přijetí faktu, že Absolutní vlastnictví všeho ve stvoření náleží Pánu Ježíši Kristu, který tehdy byl Nejvyšším. Povšimněte si, prosím, že pořadí, v jakém slova jdou za sebou, je opačné. Jako první přichází ‚království', na druhém místě je ‚moc' a jako třetí přichází ‚sláva'. ‚Na věky' značí, že to Vlastnictví nikdy nepřestane existovat. Jsou dva důvody, proč je užíváno obrácené pořadí, přesto, že pravá realita stvoření a Absolutní přirozenosti Nejvyššího vyžaduje, aby pořadí bylo: ‚sláva, i moc, i království na věky. Amen.' Jedním důvodem je, že modlitba byla uvedena z pozice zevnějšnosti stvoření. Zevnějšnosti stvoření je královstvím niternosti Stvořitele (mimo mnohé jiné). Každý, až na Stvořitele, je vnímán jako jsoucí v procesu této zevniternosti. Pouze Stvořitel vnímá Sebe ve Stavu Absolutní niternosti. Jelikož Modlitba směřuje k Absolutnímu stavu Niternosti Stvořitele z pozice stvoření - ze Stvořitelova království, je zapotřebí, aby se nejdříve přiznávalo, že pozice, z které se modlím, patří Stvořiteli. On/Ona je Absolutním vlastníkem té pozice.

Jiná konotace slova ‚království' je v jeho souvztažnosti s vnějším či přírodním stupněm stvoření, jakožto i s vnější myslí každého individua. Důvod, proč je kladen důraz na zevnější stupeň a na vnější mysl, je v tom, že ten stupeň a ta mysl odrážejí nejzevnější pozici zevního stvoření. Po této pozici se vyžaduje, aby přiznala, že jejím jediným Absolutním vlastníkem je Stvořitel. Zapírání tohoto faktu na té úrovni dává popud, jak si vzpomínáte, k aktivaci negativního stavu. Aby se vyhnulo negativnímu stavu, musí se nejprve přiznat, že dokonce i ta úroveň jsoucna a bytí absolutně patří Stvořiteli.

Slovo ‚moc' souvztaží s Absolutní duševností Stvořitele, ale také s Jeho/Její intermediální dimenzí stvoření a s intermediální myslí čili mentalitou každého individua. Toto je potvrzením, uznáním, přiznáním a přijetím faktu, že pravým Absolutním vlastníkem všeho v nich je Stvořitel.

Slovo ‚sláva' souvztaží s Absolutním duchem Stvořitele. Ale také souvztaží s duchovní dimenzí stvoření a s Nejniternější duchovní myslí každého individua. Budiž znovu řečeno, že toto je potvrzením, uznáním, přiznáním a přijetím faktu, že Stvořitel je Absolutním vlastníkem všeho v nich.

Avšak existuje ještě jiný důvod, proč slovo ‚sláva' bylo položeno na konec tohoto pořadí. Slovo ‚sláva' se týká Stvořitele, má hlubší tajemnou a mystickou konotaci. Vztahuje se na faktor zahrnutí těla-masa Ježíše Krista do Absolutní přirozenosti Stvořitele, kdy se Stvořitel stává povšechností Pána Ježíše Krista. Jak víte, ‚oslavení' také značí zbožštění a hybridizaci všech elementů jsoucna bytí, včetně prvků zóny vymístění a planety Nula, a jejich povšechnou unifikaci, harmonizaci a jednotnost v rámci té Přirozenosti. V době, kdy tato modlitba byla dána členům pozitivního stavu, nebyl proces této osudově a životně závažně divinizace a hybridizace ukončen. Právě byl započat. Proto tenkrát nebylo vhodné postavit slovo ‚sláva' na první místo, kam vlastně doopravdy patří. V modlitbě se též nenaznačuje, že by něco v zóně vymístění a na planetě Nula náleželo Stvořiteli. Tehdy tomu tak nebylo.

Modlitba Pána Ježíše Krista, jak je zaznamenaná u Matouše, byla dána členům pozitivního stavu na nesmírně důležité křižovatce osudu a údělu veškerého stvoření. Do jeho jsoucna a bytí přicházely zcela nové duchovní podmínky, což bylo započato inkarnací Nejvyššího do negativního stavu ve formě Ježíše Krista. Tento akt vyžadoval formulaci odlišného přístupu ve vztazích ke Stvořiteli ze strany všech Jím/Jí stvořených. Tento přístup se odráží ve vnitřním smyslu této modlitby, jak vysvětleno výše. V té době byl každý ve stvoření obsahem a významem té modlitby instruován o tom, co má dělat a jak to dělat, aby se připravil na to, co má přijít. Ve skutečnosti však definovala tato modlitba svým obsahem a významem přechodný stav a proces, započatý inkarnací Ježíše Krista a zakončený v době, kdy se Nejvyšší stal plností Pána Ježíše Krista (krátce před vánocemi 1987 vašeho času). Vnitřní obsah a význam té modlitby představoval duchovní vodítko pro veškeré stvoření, jež se mělo sledovat do konce tohoto přechodného stavu a procesu. Totéž je pravdou i o vnitřním obsahu Modlitby Ježíše Krista ve verzi zaznamenané u Lukáše 11:2-4. Byly použitelné během tohoto přechodného stavu a procesu až do tohoto okamžiku.

Než pokročíme k formulaci ***Nové verze Modlitby Pána Ježíše Krista***, jak je relevantní vzhledem k současným novým duchovním podmínkám, podívejme se krátce na pravý význam Lukášovy verze této modlitby.

Jak bylo připomenuto výše, byla tato verze formulována za stanoviska potřeb členů negativního stavu, obývajících zónu vymístění a lidských tvorů na planetě Nula. Toto je první fundamentální rozdíl ve srovnání s modlitbou, zaznamenanou u Matouše. Matoušova verze byla pouze pro členy pozitivního stavu. Druhým rozdílem je skutečnost, že Lukášova verze byla formulována na požádání a ne z pověření. V té chvíli Pán Ježíš Kristus neměl ještě negativní stav pod svou kontrolou. Proto, když respektoval svobodu volby jeho obyvatel být negativní, musel počkat, až taková prosba bude vyslyšena.

‚Otče náš v nebi' znamená, že žádná přítomnost jakékoliv pravdy neexistuje v zóně vymístění ani na planetě Nula. Pravda je někde jinde. Toto je okolností vyloučení zóny vymístění z pravého stvoření. Toto je stavem zevnějšnosti krajního stupně vnějšku stvoření. Absolutní pravda nemá žádný podíl v té kondici, ale namísto toho je umístěna ‚navenek' od své fingované ‚niternosti'. Ale to také značí potenciální přítomnost Stvořitele - Otce - Pravdy ve všech, v jejich schopnosti svobodně volit a měnit se. Schopnost svobodně volit a měnit se vytváří u každého nebe. V tom nebi sídlí Otec - Pravda. Důvod je v tom, že jedině dostupnou pravdou v negativním stavu je pravda, že negativní stav nemá žádnou pravdu a že byl aktivován na základě svobodné volby a že následkem té volby podmínky života jejich aktivátorů se úplně změnily. Je také pravdou, že když negativní stav byl aktivován svobodnou volbou některých sentientních entit a na základě svobodné volby došlo k jejich změně, pak právě podle toho stejného principu mohou a smějí všichni členové negativního stavu, přejí-li si to, upustit od negativního stavu a úplně změnit svůj životní styl a přivést jej do souladu s orientací pozitivního stavu.

Faktem této záležitosti je duchovní pravda. Jelikož každá skutečná pravda pochází z Absolutní pravdy - Otce - Stvořitele a protože Otec - Stvořitel je Sám/Sama Absolutní pravda, je vždycky ve Své Pravdě bez ohledu nato, kde a kdy. Opětovně tato pravda a ta přítomnost tvoří ‚nebe', čili představuje Nejniternější duchovní mysl každého, také ve všech peklech, ve veškeré zóně vymístění a na planetě Nula.

Rozdíl mezi členy pozitivního stavu a příslušníky stavu negativního je v tom, že členové pozitivního stavu spatřují a jednají s tou pravdou tváří v tvář, kdežto členové negativního stavu se nedívají přímo na tu pravdu, ale odvracejí od ní tvář a úplně popírají její existenci či přítomnost.

Jakýkoliv pokus o změnu této situace, co je negativním stavem, musí začít obrácením se tváří k této pravdě, to jest tím, že se půjde dovnitř té přítomnosti. První krok tohoto vůbec prvního kroku je přiznání, že tato pravda, náš Otec, je v nebi, to jest, ve stavu nejhlubší niternosti sentientní mysli - té schopnosti svobodně volit a měnit se.

‚Nechť se světí Tvé jméno' v tomto případě znamená, že se má přibližovat ke stavu niternosti s pozitivním a dobrým úmyslem, v zájmu principu svobodné volby a změny, vyslovujíc touhu odstoupit od negativního stavu a konvertovat do stavu pozitivního.

Takovým přístupem se přiznává Absolutní svatost Přirozenosti Stvořitele a Jeho/Její Absolutní pravdy - Otce, kdož neobsahuje a není iniciátorem ničeho, co je negativní a falešné.

‚Přijď království Tvé' je prosba o porozumění a získání pravdy také do vlastní vědomé čili vnější mysli, jelikož tato mysl je držena v temnotách nepravd negativního stavu. Nic z pozitivního stavu nemůže vstoupit do žádné oblasti zevnější mysli, pokud ty nepravdy nejsou odstraněny. Mohou se však odstranit pouze na základě svobodného pozvání, aby ta pravda vstoupila postupně pomalým krokem do vědomého uvědomění a aby se přijala jako pravda. Tím přijetím a podle stupně toho přijímání se nepravdy odstraňují a ihned nahrazují skutečnou pravdou.

Když se toto přizná, pak může následovat pozvání ‚Nechť se koná Tvá vůle'. ‚Nechť se koná Tvá vůle na zemi, tak jak je tomu na nebi', když se žádá z pozice negativního stavu, znamená prosbu o eliminaci negativního stavu ve vlastní mysli a životě (zde označených slovem ‚země') a nahrazení stavem pozitivním (označeným zde slovem ‚nebe'). Toto je pozváním Stvořiteli - Vládci jednotlivcova života, dokonce i během žití v negativním stavu, protože pozitivní stav ‚nebe', stejně jako i stav negativní ‚země', nejsou nějakým zvláštním místem, nýbrž záležitostí postoje a identity. Proto možno být vlastním duchem v nebi, zatímco tělo prodlévá, jak se říká, v peklech.

‚Chléb náš každodenní dávej nám den co den' je prosba o to, abyste byli zaopatřeni nutnými ingrediencemi života v souladu s povahou pozitivního stavu. ‚Den co den' znamená v rozsahu plných potenciálů. ‚Chléb' je dobro života a všechny jeho dary, vlohy a schopnosti. Je též důležitým přiznáním, že dokonce i negativní stav je možný pouze z ***dovolení*** Pána Ježíše Krista. Takže mrtvý život negativního stavu absolutně závisí na Absolutním životě Absolutního Pána Ježíše Krista - Stvořitele.

‚A odpusť nám hříchy naše' značí potřebu přiznat, že se jedinec nachází v negativním stavu v roli plného účastníka a podporovatele toho stavu stylem a kvalitou svého života. Podporování a participování v životě negativního stavu je hřích. Jakmile si kdo uvědomí, že hřeší tímto činem, pak je radno, aby prosil o odpuštění a milosrdenství, jakýmžto aktem je vyveden ze stavu hříchu.

‚Jak i my odpouštíme každému, kdo je nám dlužen.' V překladu řádky je chyba. Správně má být přeloženo: ‚Jak i my odpouštíme každému, kdo hřeší proti nám.' Toto sdělení značí, že členové negativního stavu zacházejí jeden s druhým z pozice manipulování, užívání, využívání, zneužívání, ošizování, podvádění atd. Takto jednat vůči jinému, značí hřešit jeden proti druhému. Přiznání a akceptování faktu, že i ostatní tak činí na základě své náklonnosti a negativity, nikoliv podle Vůle Boží, staví do pozice, v níž jsou schopni odpustit jeden druhému. Aktem odpuštění docílí toho, že jsou hodni, aby jim odpustil Bůh i ostatní, jakmile konvertují do pozitivního stavu.

‚A neuveď nás v pokušení.' Z pozice negativního stavu, jsoucího stavem zevnějšnosti, vše se jeví, jako by přicházelo zvenčí. Takže se vždy obviňuje někdo jiný či něco jiného. Jelikož v této spoluoznačenosti je Bůh vnímán navenek od negativního stavu (což je pravda!), je vnímán jako ten, kdo již Svou existencí je příčinným faktorem jakéhokoliv pokušení. Vždyť kdyby Bůh neexistoval, pak by někde tam nebyl nikdo, kdo by říkal, že

jste pokoušeni nebo jste uváděni do pokušení. Jak již Dostojevský poznamenal ve svém plodném díle *Bratři Karamazovovi*: ‚Kdyby nebylo Boha, pak by bylo dovoleno všechno.' V tom případě neexistuje něco takového jako pokušení. Pokušení znamená ‚přát si dělat něco, co není dovoleno'. Je-li tam někde někdo, kdo říká, co je a co není dovoleno, ten někdo rozhoduje o definici stavu pokušení. Proto je to On/Ona, kdo uvádí v pokušení již faktorem této definice.

Pouze z pozice negativního stavu bylo až doposud povoleno modlit se tímto způsobem. Skutečností ovšem je, že jste pokoušeni vlastním chtěním, touhou dělat něco, co není z pozitivního stavu.

‚Ale osvoboď nás od zlého' značí zde prosbu být obrácen z negativního stavu, stavu zla, do stavu pozitivního, stavu dobroty. Značí to taky žádost o ochranu před opětným sklouznutím do podmínek negativního stavu. Tato prosba je faktorem úplné kapitulace před Stvořitelem s přiznáním toho faktu, že z moci vlastního usilování nejsi s to učinit tak sám. Tento krok je velmi dobře pojat ve dvanácti krocích Filosofie anonymních alkoholiků na vaší planetě.

Jak jste si povšimli, končí modlitba ve verzi Lukášově na tomto místě. Podle výše uvedeného negativní stav tenkrát ještě nebyl pod vládou Pána Ježíše Krista. Měl dojem, že sám měl království, moc i slávu. Království bylo královstvím pseudotvůrců; ta moc patřila pseudotvůrcům a ta sláva byla jejich ‚slávou'. To také znamená, že tehdy pravá Nejniternější duchovní mysl (‚sláva'), pravá vnitřní mysl (‚moc') a pravá zevní mysl (‚království') byly úplně uzavřeny, nedostupné a nahrazeny pseudoniternou myslí (falešnou slávou), pseudovnitřní myslí (nepravou mocí) a pseudozevní myslí (nepravým královstvím).

Účelem této modlitby bylo, v jejím vnitřním smyslu a významu, poskytnout členům negativního stavu prostředky, jimiž by se mohli připravit pro konečné spasení a konverzi do pozitivního stavu a pro přežití během přechodného stavu do doby ustanovení nových duchovních podmínek. Maje k dispozici tyto směrnice pro přetrvání, mohl negativní stav pokračovat ve svém vlastním životě. Nicméně, jak již víte, počátkem přenosu této porce Nového zjevení tato přechodná perioda skončila. Ten počátek byl předzvěstí ukončení přechodného stavu a ustanovení nového duchovního stavu, kondice a procesu způsobem popsaným na různých místech této knihy.

Jelikož všechny nutné požadavky byly splněny vzhledem k dosažení účele, pro který byly výše uvedené dvě verze Modlitby Páně formulovány a ustanoveny, a protože všechny nové duchovní požadavky vzhledem k novému kroku duchovní progrese jsou k dispozici na místě a pevně zakotveny, je ***od tohoto samého okamžiku*** uvedena Pánem Ježíšem Kristem nová formulace této modlitby, která je relevantní co do povahy běžného kroku v tomto procesu. Přesně od tohoto okamžiku z Moci Pána Ježíše Krista z pozice Jeho/Její Absolutní Nové přirozenosti se Modlitba Páně mění v modlitbu, formulovanou Pánem Ježíšem Kristem pro všechny ve stvoření, v zóně vymístění i na planetě Nula. Radí se vám, abyste se modlili takto:

Náš Pane Ježíši Kriste v nebi, na zemi, v moři, v zóně vymístění, na planetě Nula i v naší jedné sjednocené sentientní mysli.

V čistotě našeho srdce, s kladným a dobrým úmyslem světíme Tvoji Přirozenost jako Absolutně svatou a pozitivní.

Přijď Tvé Dobro a Tvá Pravda a ať natrvalo vstoupí do všech aspektů našeho života!

Ať se koná Tvá vůle všude ve jsoucnu i bytí a taky v zóně vymístění, na planetě Nula i v našem životě, jak je tomu od věčnosti v nebi.

Dej nám dnes všechno potřebné pro náš denní život v souladu s kladným stavem.

Odpusť nám naše problémy a nedostatky, jak i my odpouštíme problémy a nedostatky jiných.

A nenech nás, abychom se uváděli do jakéhokoliv pokušení, ale osvoboď nás od lákavosti zel a nepravd negativního stavu a ztotožnění se s nimi.

Neboť Tvoje je sláva, moc i království a všechno ostatní na věky věčné. Amen.

‚Náš Pane Ježíši Kriste' znamená, že neexistuje jiný Bůh čili Nejvyšší čili Stvořitel pod žádným jiným jménem. Toto je označeno slovem ‚náš'. ‚Pán' znamená Absolutní sjednocení, jedinost, harmonii a splynutí všech aspektů jsoucna a bytí včetně elementů zóny vymístění a planety Nula. Také značí Absolutní rodičovství pro tyto elementy a principy. ‚Ježíš' značí Absolutní dobro, Absolutní mateřství a Absolutní femininní principy. ‚Kristus' označuje Absolutní pravdu, Absolutní otcovství a Absolutní maskulinní principy. Vyslovením ‚Náš Pane Ježíši Kriste' vzýváš povšechnost Absolutního jsoucna a bytí Pána Ježíše Krista, přijímáš Jeho/Její Absolutní Autoritu jako jediného Jednoho Boha Nejvyššího Nerozdílného.

‚V nebi' značí přítomnost Pána Ježíše Krista v duchovní dimenzi Jeho/Jejího stvoření v Jeho/Její Nové přirozenosti. To také označuje Jeho/Její přítomnost v té Nové přirozenosti v Nejniternější duchovní mysli každého jedince. ‚Na zemi' značí Jeho/Její přítomnost v té Nové přirozenosti v intermediální dimenzi Jeho/Jejího stvoření a v intermediální mysli každého individua. ‚V moři' značí přítomnost Pán Ježíše Krista v Jeho/Její Nové přirozenosti v přírodní či zevní dimenzi Jeho/Jejího stvoření a ve vnější mysli každého jedince. ‚V zóně vymístění' označuje přítomnost Pána Ježíše Krista v Jeho/Její Nové přirozenosti (jedině tak tam může být přítomen) ve všech peklech a na planetě Nula (prostřednictvím Desatera duchovních principů, formulovaných ve dvacáté čtvrté kapitole této knihy) a ve všech aspektech pseudomysli členů negativního stavu a lidských tvorů. Tato přítomnost je pro jediný účel, konečné spasení a vysvobození z negativního stavu každého, kdo se jím nechal z vlastní bláhové volby chytit do pasti.

‚V čistotě našeho srdce, s kladným a dobrým úmyslem světíme Tvou Přirozenost jako Absolutně svatou a pozitivní' označuje plné uznání a poznání toho, že - přes úplnou přítomnost Pána Ježíše Krista také v negativním stavu - nic z přirozenosti negativního

stavu neexistuje v Pánu Ježíši Kristu. Elementy vzaté ze zóny vymístění a planety Nula byly očištěny od všech zel a nepravd, jež jsou přirozeností negativního stavu, a byly zbožštěny. Přesto však jsou prvky zóny vymístění a planety Nula, jenže postrádající jakoukoliv negativní konotaci. Toto sdělení značí, že díky Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista, jsoucí také Absolutně svatou a pozitivní, jedině účinným způsobem, jakým s Ním/Ní mít vztah, je vztah z pozice čistoty srdce, to jest s kladným a dobrým úmyslem, kvůli principu. ‚Čistota srdce' značí, že se to děje kvůli samotnému principu, bez jakýchkoliv nekalých motivů.

‚Přijď Tvé Dobro i Tvá pravda a ať natrvalo vstoupí do všech aspektů našeho života' značí osudně a životně závažné uznání, přiznání a přijetí faktu, že nikdy nemožno být dobrým a mít pravdu sám od sebe, ale jenom od a skrze Pána Ježíše Krista v Jeho/Její Nové přirozenosti. A tím že tedy Pán Ježíš Kristus ve Své Nové přirozenosti je jediným zdrojem pravého dobra a skutečné pravdy. A protože Pán Ježíš Kristus pomocí Své Nové přirozenosti je schopen být přítomen ve všech aspektech, na všech úrovních ve všech sférách a rysech jedincovy mysli, jakožto i všeho ostatního, je učiněno pozvání v tom smyslu, aby Jeho/Její Dobro a Pravda naplnily všechny aspekty jedincova života.

‚Ať se koná Tvá vůle všude ve jsoucnu a bytí a taky v zóně vymístění, jak je tomu od věčnosti v nebi.' Toto je pozvání Lásky a Moudrosti Pána Ježíše Krista, aby měly plnou kontrolu nejen nad pozitivním stavem, ale také nad stavem negativním, přesně tak, jak tomu vždy bylo v nejniternější dimenzi stvoření i v Nejniternější duchovní mysli každého individua. Toto je také pozvání Pána Ježíše Krista, aby se ujal plné kontroly a řízení - skrze Svou Novou přirozenost - nad veškerou zónou vymístění a planetou Nula.

‚Dej nám dnes všechno potřebné pro náš denní život v souladu s kladným stavem' je uznáním, přiznáním a přijetím faktu, že zdrojem všech darů, talentů, schopností a všeho života obecně, ve všech jeho duchovních, duševních a fyzických aspektech, je Pán Ježíš Kristus ve Své Nové přirozenosti a že skutečný život se může ustanovit pouze v souladu s principy, které ovládají a řídí přirozenost pozitivního stavu.

‚A odpusť nám naše problémy a nedostatky, jak i my odpouštíme problémy a nedostatky jiných' je uznání i přiznání faktu, že nikdo není dokonalým, jedině Pán Ježíš Kristus ve Své Nové přirozenosti. Kvůli těmto okolnostem máte sklon podléhat problémům, dopouštět se omylů a konat skutky, které vyvěrají z vás a ne z Pána Ježíše Krista. Kvůli tomu poprosíte Pána Ježíše Krista, aby vám bylo odpuštěno a ať jste schopni odpouštět jiným, že jsou takoví, jací jsou. To jest také uznáním faktu, že žádný není absolutním, není Bohem a nikdy jím nebude, ať dělá cokoliv.

‚A nenech nás, abychom se uváděli do jakéhokoliv pokušení' značí, že se zve Pán Ježíš Kristus, aby pomohl proti pokušení negativního stavu, jaké je obsaženo v té ideji svobody odmítnout Pána Ježíše Krista a Jeho/Její Novou přirozenost. To také označuje přiznání, že jedinec sám to nemůže učinit, neboť není absolutní ani dokonalý. Pouze z pozice Absolutního stavu a Absolutní dokonalosti můžete být chráněni před takovým pokušením.

‚Ale osvoboď nás od lákavosti zel a nepravd negativního stavu a ztotožnění se s nimi' znamená žádost, aby Pán Ježíš Kristus obrátil všechny v negativním stavu tím, že by

odstranil lákavost negativního stavu a jakoukoliv možnost přivlastnění s idejí tak, že by se staly osobní totožností a životem. Toto je také přiznáním, že takové osvobození je možné pouze Novou mocí Pána Ježíše Krista, tkvící v Jeho/Její Absolutní přirozenosti.

‚Neboť Tvoje je sláva, moc i království a všechno ostatní na věky věčné. Amen.' Jak jste si povšimli, jsou tato závěrečná slova dána do náležitého pořadí. Nyní se může toto náležité pořadí plně zajistit, uskutečnit, zhmotnit a projevit, jelikož ukončení procesu oslavení, to jest zbožštění a hybridizace lidského těla-masa do povšechnosti Přirozenosti Pána Ježíše Krista se stalo plnou realitou. Proto tento výrok je uznáním, přiznáním a přijetím faktu, že všechny elementy ve své úplnosti (‚sláva') náleží Pánu Ježíši Kristu, jak i všechny dimenze Jeho/Jejího stvoření (‚moc') a zóny vymístění (‚království'), jakožto i planety Nula (‚všechno ostatní') patří pouze Pánu Ježíši Kristu navždy, na věčnost. Je to také stvrzením bilaterálního vládnutí Božské prozřetelnosti Pána Ježíše Krista - jak z pozice toho nejniternějšího až k pozici toho nejzevnějšího a z pozice toho nejzevnějšího stvoření k tomu nejnižšímu v zóně vymístění, jakožto i k nejvnitřnějšímu stavu. Toto je završením plného kruhu a znovunapojením všech elementů ve jsoucnu a bytí a návratem těch prvků do stvoření, které byly ukradeny, zneužity, využity a znetvořeny pseudotvůrci a jejich následovníky. ‚Amen' označuje plné potvrzení, že tomu je vskutku tak a že je to skuteční pravda.

Takže obsah, význam, jakost a platnost této nově formulované Modlitby bude trvat ve vší síle až do konce tohoto časového cyklu, to jest , do doby, kdy bude negativní stav se svou zónou vymístění natrvalo zrušen a eliminován. Tehdy tato Modlitba bude nově formulována a pozměněna.

Jsou tři hlavní, nejvýznačnější záhady, jaké jsou obsaženy či umístěny Pánem Ježíšem Kristem do této Nové modlitby. Některé omezené aspekty těchto tajemství budou zjeveny v příští kapitole.

Od nynějška každý, kdo čte tuto kapitolu a kdo si to zvolí podle vlastní svobodné vůle a volby, je nabádán, aby zahrnul tuto Novou modlitbu do procesu své denní niterné pouti. Za tím účelem radí se mu/jí, aby se jí naučil nazpaměť a meditoval o ní den co den.

Ten/ta, co má uši k slyšení a naslouchání, ať slyší a naslouchá tomu, co Pán Ježíš Kristus zjevuje v této kapitole."

Kapitola dvacátá sedmá

TAJEMSTVÍ NOVÉ MODLITBY FORMULOVANÉ PÁNEM JEŽÍŠEM KRISTEM

Dne 16. května 1988 v 4:37 zrána bylo ke mně slovo Pána Ježíše Krista, řkoucí:

„Většina aspektů zvláštních tajemství obsahu, významu a stylizace Nové modlitby formulované Pánem Ježíšem Kristem nemůže být vyjádřena ani vystižena slovy lidského jazyka. Jsou nad lidské chápání a představivost. Nicméně určitý nepřímý náznak toho, oč běží v těchto záhadách, poslouží těm, kdo podnikají pouť do hlubin svého nitra.

Dříve než se pokusíme předložit tento náznak, musí předcházet určité vysvětlení pojmu, významu a obsahu samého slova ‚modlitba'. Nejobecnější pojímání slova ‚modlitba' je v tom smyslu, že se zavřou oči a vyjádří se slovy ve vlastním jazyce jistý stupeň díkůvzdání, uznání a prosby, adresované Bohu pod rozličnými jmény, adoptovanými různými druhy náboženství na vaší planetě. Toto je velmi úzkým, jednostranným a nejzevnějším pojímáním termínu ‚modlitba'.

Je pravda, že verbalizace určitých idejí pomocí hlasivek buď nahlas, nebo v tichosti vlastní mysli, je jednou z integrálních částí každé modlitby. Avšak modlitba sama o sobě má daleko širší užití a uplatnění, jakožto i význam a modus praktikování než jen verbalizaci jakéhokoli druhu. Nejdůležitější aspekt modlitby a způsobu jejího praktikování se vidí v jedincově vnitřním postoji vůči Pánu Ježíši Kristu a jak se odráží v každodenním chování, myšlení, cítění, tíhnutí, pracování či zaměstnání a v rozličných vztazích. V tomto niterném postoji a v jeho odrážení v každodenním životě, na všech úrovních každodenního žití, v následování pravidel definovaných v Desateru duchovních principů nachází se jeden ve stálé modlitbě svým životním stylem. Taková modlitba představuje též pravé uctívání Pána Ježíše Krista. Toť uctění životem, a ne rty či pouhým verbalizováním.

Dalším důležitým aspektem každé modlitby a způsobu jejího praktikování je podnikat niternou pouť denně tak, jak to bylo popsáno v páté kapitole této knihy a též v páté kapitole knihy *Kdo jsi a proč jsi zde?*. Tato je osobní, soukromou a intimní komunikací s Pánem Ježíšem Kristem, pozitivním stavem a s členy vlastní duchovní rodiny z pozice Nejniternější duchovní mysli, jakožto i integrací všech aspektů, úrovní a stupňů veškeré vlastní žijící mysli. Toto je komunikováním z nitra na venek, kdy zevnějšnost je inkorporována do niternosti a kdy funguje jako nástroj nejhlubší niternosti při přinášení rozličných důležitých idejí, pro poskytování rady a pro ukazování kurzu, jaký se radí nabrat či dodržovat. Rada a usměrnění jsou dávány pouze na osobní žádost ze strany toho, kdo koná niternou pouť právě za tím účelem.

Je zde pravidlem, že na této úrovni se nic nemůže nikomu přinášet, aniž kdo specificky požádá, s pozitivním a dobrým úmyslem, aby byl poučen v otázkách podle své potřeby. Na této úrovni a v tomto způsobu modlení vše podléhá zákonu svobody volby. Proto radit někomu něco, co je v rozporu s předloženou žádostí, značí vnucovat mu něco, o co neprosil. To by porušilo jeho svobodu volby a přinutilo by ho činit něco, co se zdráhá dělat nebo nechce udělat anebo nebrat a tu radu ohled. V obou případech duchovní platnost takové rady je téměř nulová, neboť vše, co se činí na nátlak, nemůže se přisuzovat nikomu; a bezohlednost vůči této radě přivádí do opozice vůči pozitivnímu stavu. V tomto případě je znemožněno znovunapojení na pravého Pána Ježíše Krista, na vlastní Nejniternější duchovní mysl a vlastní pravé duchovní poradce.

Nejzevnější modus modlitby verbalizováním nahlas slovy či pronesením ve vlastní mysli, užívaje mluvených slov slyšených v mysli, má také důležité místo v každodenním životě. Tento modus funguje jako potvrzení, platnost a přijetí toho, že je tomu tak i z pozice každodenního typu vědomé mysli. Pronášením této modlitby ve známých a pochopitelných slovech ve vědomé mysli, stává se tato mysl integrální částí celé mysli a je propojena prostřednictvím interiorní mysli s Nejniternější duchovní myslí a se všemi jinými úrovněmi nevědomé mysli. Vědomá mysl svou strukturou a povahou nemá jiné prostředky a cesty spojení a komunikování s jinými aspekty sentientní mysli než jenom prostřednictvím verbalizování. Kvůli tomuto faktoru je zcela zřejmá extrémní důležitost této formy či modality modlitby. Je-li tento způsob zanedbáván, je vědomá mysl separována a izolována od zbylých částí žijící mysli. Což je nesmírně nebezpečná situace.

Jak víte, nemá vědomá mysl sama o sobě a od sebe žádné prameny ani prostředky k tomu, aby získala náležitou znalost o čemkoliv. Veškerá taková znalost a její chápání, jakožto i způsob jejího vhodného uplatňování přichází z Nejniternější duchovní mysli přes vnitřní mysl a přes jiné nevědomé části zevní mysli. Nemá-li vědomá mysl žádné spojení a nekomunikuje-li s jinými úrovněmi své mysli, pak je nepřirozeně donucena odvozovat takovou znalost ze zevnějšku, kde neexistuje žádný zdroj vědění a náležitého porozumění. Proto přijímá vědomá mysl vše, co přichází z tohoto nevhodného pramene ‚vědění' jako něco pravdivého, náležitého a správného. Takto žije vědomá mysl v iluzi reality, nikoliv v samé pravé skutečnosti. Toť zdroj mnohých lidských problémů a nedorozumění ve všech aspektech lidského života.

Nuže, aby se vyhnulo této nebezpečné šlamastice, vynalezl Pán Ježíš Kristus prostředek spojení a komunikace vědomé mysli s Nejniternější duchovní myslí a všemi jinými úrovněmi mysli, z kteréžto pozice se může odvozovat vhodná znalost, její porozumění i modus jejího uplatňování a praktikování. Tento vynález se jmenuje *modlitba*. Na úrovni této vědomé mysli je modlitba praktikována pomocí nástrojů a prostředků verbalizace, a to buď nahlas, nebo tiše ve vlastní mysli. Během takového praktikování jsou oči praktikujícího povětšině zavřeny pro lepší soustředění na obsah, význam a pociťování slov, jež jsou verbalizována. Z tohoto důvodu každému, kdo čte tato slova, se radí velice důrazně, aby praktikoval svou modlitbu ve všech modalitách vlastního života, aniž by vynechal jakoukoliv z nich.

Jak můžete vidět, jsou v zásadě dva typy zevnější modlitby: Je modlitba volná, v níž se otevírá srdce čili mluví se s Pánem Ježíšem Kristem, aby se vyjádřily vlastní city,

myšlenky, žádosti atd. vlastními slovy tak, jak vycházejí ze srdce. Toto je volná modlitba, jaká má obrovský duchovní význam, protože opětovně utvrzuje v nejdůležitějším činiteli vlastního života - ve svobodě volby a v tom, že máte svobodný výběr ve věci komunikování a hovoru s Pánem Ježíšem Kristem. Toť prostředek intimního, soukromého a osobního vztahu vůči Pánu Ježíši Kristu. Nevyvolává žádnou význačnou multiverzální spojitost z toho prostého důvodu, že je něčím, co se děje mezi vámi a Pánem Ježíšem Kristem na velice osobní, soukromé a intimní úrovni.

Jiný typ modlitby je ten, který sestává z velmi pečlivě vybraných speciálních slov, uvedených v určitém pořadí a uspořádaných specifickým způsobem, aby tak napojila a vyvolala interakci v multiverzálním významu. Pro lidské tvory se toto spojení a vyvolání děje bez jejich vědomého uvědomění. Vědomým slovním vyjadřováním těchto speciálních a specifických slov se dovoluje, aby vliv multiverzality proudil do vlastního života, a to směrem dolů až do nejzevnější úrovně vlastní mysli, čímž se ovlivňuje život způsobem co nejhlubším, udržujícím na stezce všemultiverzální duchovní progrese. Přes takovou modlitbu se plně stává částí celku.

Struktura této modlitby sestává ze slov, jaká ***vždycky mají mnohonásobný souvztažnostní význam***. Pro tento početný korespondenční význam může taková modlitba být formulována jen Pánem Ježíšem Kristem. Pouze Pán Ježíš Kristus z pozice Svého Absolutního stavu zná tajemství a skrytý význam všech slov na všech úrovních stvoření a zóny vymístění a jak se mají kombinovat, sestavovat a přenášet tak, aby měla simultánní a synchronní dopad na všechny úrovně, sféry a stupně multivesmíru, zóny vymístění a planety Nula. Až donedávna měla modlitba, známá jako Modlitba Páně, přesně takovou konotaci.

Modlitba takovéto povahy je přizpůsobena duchovním podmínkám a potřebám, jaké existují v každé epoše duchovní progrese. Ve většině případů taková epocha se rozprostírá přes několik za sebou jdoucích kroků v duchovní progresi multivesmíru. Proto platnost stylizace této modlitby trvá po dlouhé periody času a je nahrazena jenom tehdy, kdy dochází k revolučním změnám ve struktuře duchovního stavu povšechnosti jsoucna a bytí. Jak víte, k takové revoluční změně došlo právě nedávno. Z důvodů těchto změn bylo nutno přeformulovat Modlitbu Páně v Novou modlitbu, jak byla vylíčena v předešlé kapitole. Pro praktické účely může se Nová modlitba nazývat Modlitbou Pána Ježíše Krista pro srovnání s Modlitbou Páně. Termín ‚Modlitba Pána Ježíše Krista' neznamená, že se On/Ona modlí, nýbrž značí, že Pán Ježíš Kristus osobně formuloval tuto modlitbu s tím, aby na sebe vzala mnohonásobný souvztažnostní význam ***do konce tohoto časového cyklu***.

Pro tuto svou velice jedinečnou, speciální a specifickou povahu obsahuje Modlitba Pána Ježíše Krista četné záhady, mající přehluboký význam. Jak bylo připomenuto shora, mohou se ve velmi ohraničeném smyslu odhalit TŘI takové záhady.

1. Modlitba Pána Ježíše Krista, jak byla formulována v předešlé kapitole, je jedinou částí Nového zjevení, která má mnohonásobné významy. Kvůli této struktuře je každé slovo, použité při konstruování a formulaci této modlitby, čistou souvztažností, která odráží realitu všech aspektů, stvoření, zóny vymístění a planety Nula. Ve skutečnosti sestává z deseti úrovní porozumění. Každá úroveň odráží různou skutečnost.

Nejniternější úroveň významu této modlitby se vztahuje na Novou přirozenost Pána Ježíše Krista a na proces, jakým bude eliminován negativní stav a jak budou všichni spaseni. Devět jiných významů této modlitby se vztahuje na strukturu, obsah, jakost a význam devíti okruhů stvoření a zóny vymístění a na to, jak mezi sebou působí.

Jiný význam obsažený v této modlitbě je v tom, že definuje a odráží dvanáct kroků duchovního pokroku, které definují a ustanovují specifickou a jedinečnou duchovní povahu každého jednotlivého časového cyklu.

Jedinečná situace a pozice Modlitby Pána Ježíše Krista je ve faktu, že její doslovný význam je zcela a úplně platný ve stejné míře, jako každý z jejích ostatních významů. Doslovný smysl této modlitby byl specificky určen pro vědomou mysl lidských tvorů s tím, aby se udrželi při životě a v dobru, než dojde ke konečné fázi Posledního soudu lidského života a planety Nula. Jak se toho docílilo slovy prosté modlitby, nelze vysvětlit žádnými pochopitelnými lidskými pojmy. Samotná kombinace vybraných slov a jejich umístění ve vztahu jednoho k druhému, jakožto i to, co obsahují a odrážejí, toto vše umožňuje.

2. Druhé tajemství Modlitby Pána Ježíše Krista se vztahuje přímo na Pána Ježíše Krista. Pro svou povahu, strukturu, pro svůj význam, obsah a účel je, podle shora uvedeného, v této modlitbě přítomnost Pána Ježíše Krista je co nejúplnější, nejintezívnější a nejpřímější. Nic v této době na planetě Nula a v zóně vymístění neexistuje, co by dokázalo způsobit plnější, intenzivnější, bezprostřednější a co nejvíc blízkou přítomnost Pána Ježíše Krista než tato zvláštní modlitba.

Toto pochopit je pro lidi velmi těžké. Jak se může přítomnost této velikosti a přirozenosti vpravdě zpřítomnit a uskutečnit prostřednictvím tak prostých slov, jež pro mnohé jsou pouze slovy - prázdnými pojmy či zvuky, nesenými vlnami vzduchem a která v mnohých případech nepřinášejí vůbec nic pro toho, kdo je vyslovuje nebo pro toho, kdo je slyší?

Ale tuto moc má tajemství souvztažností. Každé slovo jakéhokoliv jazyka je konečnou souvztažností mnohých úrovní reality. Pro lidské tvory v jejich postavení v co nejvíc neobvyklém a nemožném umístění taková slova neznamenají nic víc, než co je dáno významem připisovaným jim v jejich každodenní komunikaci. Nejsou si vědomi procesu, jakým význam slov jimi užívaných dospěl ke svému obsahu a co bylo jejich určením. Vše, co vědí, je, že tohle je takto a tamto tak není. Ale proč tomu je tak a ne jinak - o tom nemají ani potuchy. A přece je takové slovo nositelem něčeho, co může být nejzáhadnějším myšlenkovým pochodem, který dává vznik realitě jsoucna pravé skutečnosti.

Toto je zvláště pravdou o Pánu Ježíši Kristu. Pokaždé, kdy Pán Ježíš Kristus vysloví slovo, činí tak ze Svého Absolutního stavu. V obsahu toho slova je Absolutní význam ideje, jež se vnáší do toho slova. Po té, co se to slovo vysloví, postoupí ze své nejvnitřnější Absolutní niternosti ke svému procesu nejzazší zevnějšnosti. V tomto procesu svého postupování přizpůsobuje se kvalitě a duchovní uvědomělosti života všech těch, kdo zaujímají rozličné úrovně stvoření. Jak docházejí k porozumění toho, co se vyjadřuje tím slovem, vkládají do toho slova celý obsah svého rozumění. Toto

porozumění má kumulativní efekt, takže když to slovo přijde k nejzevnější úrovni stvoření, a tak vstoupí do zóny vymístění a na planetu Nula, nese v sobě tak obrovskou duchovní sílu, že tato dovoluje duchovní realitě, aby všemožně zachovávala podobu života dokonce i v negativním stavu.

Jelikož pochopení obsahu takového slova má vždy vztah k Přirozenosti Pána Ježíše Krista, přináší to slovo ve svém konečném vyjádření plné chápání Jeho/Její Přirozenosti způsobem co nejintenzívnějším, nanejvýš přímým a úplným, jak jen je možno za obecně existujících duchovních podmínek. Kumulativní suma všeho porozumění různých aspektů Přirozenosti Pána Ježíše Krista, jak se přidávají ze všech úrovní multivesmíru, je základnou, na níž je osobní přítomnost Pána Ježíše Krista možná. Duchovním pravidlem zde je to, že čím je větší stupeň náležitého pochopení Přirozenosti Pána Ježíše Krista, tím více se projevuje osobní přítomnost Pána Ježíše Krista.

Jiný aspekt této záhady je ve faktu, že život v zóně vymístění a na planetě Nula může být udržován pouze intenzitou, rozsáhlostí a kumulativní kombinací přítomnosti Pána Ježíše Krista ve Svém Slově. Něco méně by nemohlo udržet ty oblasti při životě. Toť důvod, proč Pán Ježíš Kristus vždy v těch oblastech zachovává Své Slovo, napsané nebo vyslovené v čistých souvztažnostech. Tímto Slovem mohou ty oblasti mít život a pokračovat ve svém poslání poskytovat důležité duchovní poznatky pro veškeré stvoření a jeho multivesmír.

Nejvnitřnější a nejintenzívnější částí takového Slova byla Modlitba Páně. Mohla by být považována za souhrn všeho jiného, napsaného v takovém Slově. V přítomné době za nyní existujících duchovních okolností přebírá Modlitba Pána Ježíše Krista - jak byla formulovaná v předešlé kapitole - tuto roli a bude mít tento význam až do konce tohoto časového cyklu. Jelikož tato modlitba může být považována za nejniternější a nejintenzívnější část Nového zjevení - za Nové slovo Pána Ježíše Krista, je v ní, tak jak se zjevuje - nejintenzívnější, nejvíce přímá a nejúplnější přítomnost Pána Ježíše Krista v každém stupni, stavu a stadiu zóny vymístění a zvláště planety Nula, kde se duchovnost nachází v těch nejvíce nepříznivých, napjatých, znetvořených, zprzněných a zfalšovaných podmínkách. Pouze díky této přítomnosti může přežít každý na vaší planetě a v zóně vymístění.

Tajemství přítomnosti takové specifické, speciální a přesně definované modlitby na místě, ve stavu a podmínkách, kde duchovnost je téměř neexistující nebo kde existuje pouze v znetvořeném, zprzněném a zfalšovaném stavu, je v tom, že prostřednictvím svého souvztažnostního významu dovoluje, aby život proudil od Zdroje života tam, kde žádný pravý život sám o sobě a ze sebe neexistuje.

3. Záhady Desatera duchovních principů, jak byly odhaleny v kapitole dvacet pět této knihy, se plně a mnohým způsobem vztahují i na Modlitbu Pána Ježíše Krista a platí o ní. Nicméně existuje fundamentální rozdíl mezi Desaterem duchovních principů a Modlitbou Pána Ježíše Krista.

Desatero duchovních principů je soustavou pravidel a návodů, jak žít náležitým duchovním životem, co dělat, jak co dělat, proč to dělat a jaký mít vztah k Pánu Ježíši

Kristu, jiným a sobě. Naproti tomu Modlitba Pána Ježíše Krista je ***multiverzální žádostí*** přinášenou každým zvláštním jedincem, aby se Vůle Pána Ježíše Krista plnila všude ve jsoucnu a bytí i v negativním stavu; aby se poskytovaly veškeré potřeby pro žití pravým životem pozitivního stavu; aby tu byla nepřetržitá ochrana proti útokům negativního stavu; a žádostí o podobně důležité duchovní věci, nutné pro splnění účelu a poslání toho kterého života všude, kdykoliv a v komkoliv.

Modlitba Pána Ježíše Krista je základnou, na níž se Desatero duchovních principů uplatňuje. Za prvé je třeba požádat o to, co se má dělat. Pán Ježíš Kristus ***nemůže nikomu vůbec nic vnucovat*** pomocí nějakého požadování, mandátu, nátlaku či vyhrožování. Bylo by to v rozporu s Jeho/Její Přirozeností. Pamatujte si, že život každého jedince závisí na jeho schopnosti svobodné volit a měnit se. Jestli si jedinec zvolí podle své vlastní vůle poprosit Pána Ježíše Krista o cestovní mapu života a o prostředky, jak se ubírat tou cestou úspěšně a účinně, pak tehdy a jenom tehdy Pán Ježíš Kristus odpoví na takovou žádost a zaopatří jedince sadou principů, které to vše umožňují.

Aby každý ve stvoření, v zóně vymístění i na planetě Nula měl k dispozici univerzální modus pro požádání Pána Ježíše Krista a přístup k Němu/Ní s takovou prosbou, byla Jím/Jí formulována speciální tajemná sada slov, která po té, co jsou vyslovena, umožňují, aby každý byl obdarován speciálně uspořádanými principy života a žití v souladu s přirozeností pozitivního stavu. Jak vidíte, platí toto pravidlo univerzálně. Důvod, proč taková modlitba je aplikovatelná i v pozitivním stavu stvoření, je v tom, že jeho členové tam ve svých myslích mají tu ideu, jež jim říká, že mohou svobodně popírat nebo odmítat Pána Ježíše Krista jako jediný Zdroj svého života. V každodenním životě či kdykoliv taková představa jim vstoupí do vědomí, si musí zvolit, zda ji přijmout, nebo ji odmítnout. Pronášením této modlitby, speciálně upravené Pánem Ježíšem Kristem, odmítají přijmout tu ideu, takže vypadne do zóny vymístění, poskytujíc jí život. Kdyby z nějakého či jiného důvodu selhali ve vyvolávání procesu odmítání té představy tím, že by nepotvrdili své rozhodnutí prostřednictvím Modlitby, kterou akceptují Pána Ježíše Krista jako jediný Zdroj života a všeho pozitivního a pravdivého, stane se to, že ta idea má moc zachytit se v jejich mysli a stát se integrální částí jejich vůle. V okamžiku, kdyby se to stalo, spadli by do negativního stavu. Takže z tohoto nadhledu funguje souvztažnostní význam této modlitby jako nepřetržitá ochrana proti takové případně události.

Zodpovědností každého nositele svobody volby, jíž každý žije a je na živu, je udržovat tu svobodu volby. Modlitba Pána Ježíše Krista záhadným způsobem zajišťuje, že tato svoboda volby zůstává neporušena. Podíl zodpovědnosti v této svobodě volby je ve faktu přiznání, že můžeš být svoboden z Pána Ježíše Krista, Jím/Jí, skrze Něj/Ni a s Ním/Ní, kdo Sám/Sama je Absolutní svobodou. Zapřením tohoto faktu se připravujete o tuto svobodu. Vždyť popíráte-li Absolutní svobodu a její Absolutní zdroj, pak popíráte jakoukoliv svobodu. V takovém případě se vlastní svobodnou volbou popírání stáváte otrokem něčeho, co nemá nic společného s čímkoliv svobodným. Ztrácíte vlastní svobodu v zájmu někoho či něčeho jiného. Aby se zachovala tato svoboda volby netknutá a neporušená, je třeba neustále žádat Absolutní zdroj, aby tě chránil před její ztrátou a aby tě zásobil všemi potřebnými prostředky pro ubrání té svobody. Modlitba Pána Ježíše Krista slouží tomuto účelu na multiverzální úrovni.

Existují mnohé jiné velké záhady vztahující se k Modlitbě Pána Ježíše Krista. Jsou však nad rozsah lidského chápání. Kdyby byly zjeveny, neměly by vůbec žádný smysl. V tomto bodě a v této chvíli vše, co bylo v tomto ohledu dosud zjeveno, je postačující k tomu, aby se dalo všem čtenářům těchto slov na vědomí, s čím mají co do činění a proč je tak důležité, aby taková Modlitba existovala dokonce i na nejzevniternější úrovni verbalizace.

Kdokoliv má uši k slyšení, ať slyší, co Pán Ježíš Kristus zjevuje v této krátké kapitole.“

Kapitola dvacátá osmá

TAJEMSTVÍ ŽIVOTNÍ CESTY

Dne 17. května 1988 časně zrána bylo ke mně slovo Pána Ježíše Krista, řkoucí:

„V Evangeliu dle Jana v kapitole 14 ve verších 6-7 je psáno:

> ‚Ježíš mu řekl: „Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze Mne. Kdybyste znali Mne, znali byste i mého Otce. Nyní Ho již znáte, neboť jste Ho viděli.“‘

A o něco dále je ve verši 9 je řečeno toto:

> ‚...Kdo vidí Mne, vidí Otce.‘

V těchto slovech se skrývají určitá důležitá tajemství, jež vyžadují další vysvětlení.

Život každého jedince bez ohledu na to, kde, kdy a v jakých podmínkách žije, může se přirovnat k cestě, po níž se ubírá. Existuje startovní bod, v němž na cestu nastupuje každý jednotlivý jedinec. Tím startovním bodem je chvíle, kdy se zrodí idea toho jedince a kdy se mu přidělí jedinečná sentientní mysl.

Jakmile se vstoupí na cestu, putování začíná. Vstup na tu cestu má vždy určitý účel. Jak si vzpomínáte - každý jedinec před tím, než vstoupí na tu cestu, má možnost svobodné volby ve věci rozhodnutí, zda vskutku si přeje vkročit na tu cestu se zvláštním pověřením a posláním putovat po ní zvláštním způsobem, po zvláštních tratích či stezkách či silnicích či dálnicích, a nebo po nich všech, v různých dobách. A ačkoliv pro každého daného jedince existuje vždy startovací bod, kde a kdy jeho pouť začíná, jeho putování ve skutečnosti nikdy neskončí.

Nicméně jsou v procesu cestování mnohá místa, kde může cestovatel spočinout, získat znovu energii a učinit zčerstva nový výběr, jak a jakou cestou pokračovat ve svém cestování. Ale je tu i relativní konec tohoto cestování uvnitř úseku duchovní kvality, kterou reprezentuje a projevuje každý časový cyklus.

Proces této pouti může být pojat jako individualizovaný projev jedinečného a specifického aspektu Absolutní přirozenosti Pána Ježíše Krista, jaký byl vložen do každého jedince podle stupně relevance vůči povaze úrovně duchovnosti reprezentované a manifestované každým běžným časovým cyklem. Záhada této situace je ve faktu, že projevení jakéhokoliv aspektu absolutní přirozenosti Pána Ježíše Krista je možné pouze skrze sentientní entity, které odrážejí tu Přirozenost v relativních podmínkách. Jelikož jde o relativní kondici, každý takový aspekt vydá jen tolik ze svého obsahu, kolik je relativní rozpoložení schopno unést v každém určitém bodě jedincova života.

Jiná záhada této situace je v tom, že každý jedinec, jsa relativní, tím, že v sobě nosí ten aspekt a projevuje jeho povahu tím, že je jedinečnou osobností a individualitou, vzmáhá se ve své síle, mohutnosti a schopnosti projevovat někdy v budoucnosti, až se proces tohoto vzmáhání úspěšně zakončí, ještě více, mohutněji a přesněji přirozenost tohoto aspektu ve srovnání s jeho původním Absolutním zdrojem.

Tedy, až se toto zbudování úspěšně ukončí a každý jedinec bude hotov přijmout život, jaký bude charakterizován vyšší úrovní manifestace povahy dotyčného aspektu, pak konec jeho cesty bude co nevidět. V tom bodě tento určitý jedinec dosáhne svého životního cíle a obdrží přiměřenou odměnu za úspěšné vykonání role, jaká mu byla přidělena na tomto úseku životní cesty. V tomto bodě dojde u toho jedince k hluboce tajemnému a mystickému transformativnímu procesu. Z tohoto procesu se tento jedinec vynoří jako naprosto odlišná osoba, jež má velmi málo společného s tou, kterou byl před tím. Došlo u toho jedince k úplné změně v jakosti, obsahu, zjevu i ve všem ostatním. Nikdo, kdo by znal toho jedince během doby jeho putování po cestě životem, by nebyl schopen jej poznat na první pohled.

Důvod pro tuto změnu je ve faktu, že celé jsoucno a bytí toho jedince, jakožto i jeho jedinečná osobnost a individualita, jsou nyní přizpůsobeny k nošení a manifestování odlišné úrovně duchovní reality, obsažené v tom aspektu Absolutní přirozenosti Pána Ježíše Krista, který byl vložen do toho jedince a který mu dal jeho jedinečný a specifický život. Musíte chápat, že zde je záhada manifestování něčeho, co je absolutní, v něčem, co je relativní vůči tomu absolutnímu. Jak víte, relativní podmínky nemohou manifestovat nic absolutního v absolutním smyslu, v plnosti jeho absolutní přirozenosti.

A přece - jak si pamatujete - nepřeje si Absolutní stav ve své Absolutní lásce a moudrosti nic více, než podílet se o svou Absolutní přirozenost s každým v absolutním smyslu. Aby se přiblížila taková možnost, Pán Ježíš Kristus vynalezl způsob, který umožňuje, aby sdílení této přirozenosti nastalo.

Vezměte jeden element toho aspektu. Ten element ve svém původním stavu je vyňat z nejzevnější pozice nejvnitřnější niternosti. Takovýto prvek se může udržet v relativních podmínkách. Dává život každé zvláštní realitě. Zároveň, projevováním nejzevnějšího elementu toho Absolutně nejniternějšího v relativních podmínkách, stává se ta relativní kondice tímto samotným procesem manifestování stále víc mocnější a mocnější, připravujíc se pro přijetí odlišného, více niterného elementu reprezentovaného aspektu, jaký utváří jedincovu jedinečnou přirozenost, danou mu jako dar Absolutní přirozeností Pána Ježíše Krista. Kvalita, obsah a prostředky manifestování tohoto nového elementu se fundamentálně liší od kvality, obsahu a prostředků manifestování jakéhokoliv předešlého prvku. Je to tím, že v Absolutní přirozenosti Pána Ježíše Krista nic není duplikováno či nadbytečné.

Jelikož přirozenost každého jedince, jeho způsob života i fyzický zjev se určují kvalitou, obsahem a modalitou imprese a exprese toho elementu - s novou pohotovostí odrážet jinačí, duchovní, více niterný element se ten jedinec docela mění, počínaje od nejniternější úrovně své mysli až k nejzevniternější fyzické formě svého manifestování. Než se tato změna udá a také až se docílí meta předešlého putování životní cesty,

existuje přechodná perioda, během které - jak si pamatujete - dochází k osobnímu poslednímu soudu.

V tomto bodě je jedinci položena otázka, zda je ochoten ze své svobodné vůle a volby ujmout se úkolu nosiče a projevovatele odlišného, vyššího elementu životního aspektu, vloženého do něj Pánem Ježíšem Kristem. Souhlasí-li, což se vždy stává (není nic slastnějšího, než činit právě toto - což přináší zážitek, který daleko převyšuje prožitek lidského orgasmu), pak opětně vykročí na životní cestu v odlišném bodě a na jiné úrovni, relevantní pro jeho duchovní stav a uvědomělost, souvztažící s potřebami toho kterého časového cyklu. Každý jednotlivý cyklus času nese a manifestuje kumulativní sumu všech elementů všech aspektů každé sentientní entity. Tato kumulativní suma se stává ***aproximací*** Absolutní přirozenosti toho globálního Absolutního aspektu, rozděleného mezi všechny sentientní entity a neseného v každém jednotlivém časovém cyklu.

Jakmile se všechny elementy toho globálního aspektu Přirozenosti Pána Ježíše Krista plně projeví a příslušný časový cyklus ve své globálnosti je hotov k tomu, aby přesáhl sám sebe, končí ten časový cyklus a působí přechodný stav. Životní cíl veškerého časového cyklu se dosáhl a byl splněn. V tomto bodě dochází ke globálnímu poslednímu soudu, během kterého všichni budou tázáni, zda budou chtít ve své povšechnosti, jakož i v partikulární individualitě a lokalitě pokračovat v nesení a projevování jiného, vyššího, duchovně více aproximujícího elementu globálního aspektu Pána Ježíše Krista.

Svojí přirozeností, danou jim Stvořitelem - Pánem Ježíšem Kristem, jsou všechny sentientní entity motivovány pokračovat v tomto procesu aproximace přirozenosti Pána Ježíše Krista, věčně se k ní přibližujíce blíž a blíž. Proto si vždy zvolí v tom pokračovat. Jakmile volba je vykonána, nový časový cyklus se všemi entitami, úplně a docela změněnými a transformovanými, vejde do svého jsoucna a bytí.

Jednou neobyčejnou záhadou ve vztahu mezi Absolutním stavem Pána Ježíše Krista a relativními sentientními entitami je fakt, že proces života je obrácen. Absolutní stav je Stavem Absolutní niternosti, z níž je proces započat ve směru k zevnějšnosti. To je Absolutním procesem z vnitřku navenek. Avšak u všech jiných, *pokud se to týká* ***jenom*** *aproximace Přirozenosti Pána Ježíše Krista*, proces začíná od nesení a manifestování venkovně nejzevnějšího elementu té Absolutní niternosti k postupnému pokročení k více a více niternému, to jest k bližší a bližší aproximaci Stavu Absolutní niternosti. Jelikož relativní individua se nikdy nemohou stát absolutními, pokračuje proces na věčnost.

Konec konců absolutní by nebylo absolutním, kdyby bylo vyčerpatelným. Ale každý jedinec může a smí se ***přibližovat*** k této Absolutní niternosti. Avšak toto pravidlo je aplikovatelné pouze ve vztahu mezi relativními jedinci a absolutním Pánem Ježíšem Kristem a jenom vůči procesu aproximace. Svou povahou relativní stav není ve svém počátečním stadiu schopen nést a projevovat nic jiného než nejzevnější element té Niternosti. Musí se budovat velmi pozvolna, v relativně malých krůčcích, směrem k postupování od nejzevnějšího postavení k pozici nejvnitřnější. Toto je věčný proces aproximace, jaký se nikdy nemůže ukončit či dokonat.

Pokud se týká každého individua - tím, že je podobou a obrazem svého Stvořitele, odráží jeho život plně Absolutní multiverzální zákon postupu z niternosti směrem k zevnějšnosti. Můžete mít poměr s Pánem Ježíšem Kristem pouze z pozice své vlastní niternosti; ovládáte vlastní život - způsobem pozitivním - vždy z niternosti ve směru k zevnějšnosti. Toto individuální uspořádání se může nazývat ***paralelním procesem***. V tomto procesu se každý jedinec díky své jedinečné přirozenosti ubírá ***paralelně*** s Absolutní přirozeností Pána Ježíše Krista v relativních podmínkách. Tímto paralelním postupováním se navěky zajišťuje přítomnost Pána Ježíše Krista v relativních podmínkách.

Jiný proces, v němž se jedinec pohybuje blíž a blíže k tomu, aby se stal podobným Pánu Ježíši Kristu, se může nazývat ***procesem aproximace***. V tomto procesu se jedinec přibližuje k Absolutní přirozenosti Pána Ježíše Krista. Jelikož tato aproximace se koná z pozice ‚do' k pozici ‚od', to ‚do' začíná v nejvzdálenějším bodě od Středu - v Absolutní niternosti (‚Od') a pohybuje se směrem od zevnějšku toho vnitřního k tomu vnitřnímu.

Filosoficky řečeno, ***paralelní proces*** dává popud pro ustanovení subjektivní percepce času. Z té percepce se čas stává objektivizovatelnou realitou v přírodním stupni stvoření i v přírodním stupni zóny vyšinutí, jakož i znetvořeninou času na planetě Nula. Na druhé straně dává ***proces aproximace*** popud k ustanovení subjektivní percepce prostoru. Z této percepce stává se prostor objektivizovatelnou realitou v přírodním stupni stvoření, zóny vyšinutí i znetvořeninou prostoru na planetě Nula.

Čím méně je někdo v duchovním smyslu ve stavu vlastní niternosti, tím déle trvá, než se naváže vztah s Pánem Ježíšem Kristem, s jinými i se samým sebou. V negativním stavu, který je stavem popření této niternosti, docílit něco duchovního vůbec trvá ‚věčně'. Naproti tomu, řečeno duchovně, čím větší stupeň zevnějšnosti kdo představuje, tím vzdáleněji se jeví od Pána Ježíše Krista. V negativním stavu, kde se nikdo nepokouší přibližovat se k Přirozenosti Pána Ježíše Krista, ale kde se tato popírá, se každý jeví, jako by vůbec neexistoval nebo jako by byl biliony a bilióny světelných roků daleko od Pána Ježíše Krista.

Ovšem všechny tyto faktory jsou jenom subjektivními, zdánlivými jevy, protože ve skutečnosti neexistuje žádný opravdový, objektivní čas a prostor. Jak vidíte, je jejich existence určena jednotlivcovým postojem, způsobem myšlení, cítění, stavem a postavením, jaké má a představuje ve vztahu k Pánu Ježíši Kristu. Velkým tajemstvím zde je fakt, že všechny okolnosti, stavy, procesy, časy, vzdálenosti, místa a co všechno tam v celém multivesmíru stvoření, v zóně vyšinutí a na planetě Nula, jakožto i v životě každé jednotlivé osoby, máte, jsou bez výjimek a výhrad určeny, dějí se a závisí na obecných a specifických ideách, postojích, myšlenkách, pocitech, chování a vědomostech (plurál!), jaké mají všichni dohromady i jako jednotlivé individuum vůči Pánu Ježíši Kristu. To také určuje do největší podrobnosti i to, co se přihodí během vlastní specifické a jedinečné pouti na cestě života.

Je logické usoudit, že tomu je vskutku tak, vezme-li se v úvahu, že Pán Ježíš Kristus je Absolutní niterností, z níž vše ostatní - až na negativní stav - pochází. Negativní stav pochází od těch, kdo popírají, že tomu tak je.

Nuže v spoluvýznamu tohoto velkého tajemství se mají vykládat slova Pána Ježíše Krista, jak byla citována na začátku této kapitoly. Pán ležíš Kristus, který v té době byl Ježíšem Kristem, věda, že se stane Pánem Ježíšem Kristem, uvedl velmi jasně a zřetelně: ‚Já jsem cesta, pravda i život.'

Tento výrok potvrzuje několik důležitých faktorů: Životní dráha čili cesta života, po níž se putuje a na níž se má setrvávat, je s Pánem Ježíšem Kristem, z Něho/Ní, skrze Něj/Ni a Jím/Jí. Je zřejmé, že jestliže On/Ona vybudoval tu cestu ze Sebe a Sebou, pak ***se stává*** tou cestou samotnou. Jakápak jiná cesta je tu v jsoucnu a bytí? Cesta popření tohoto faktu! Taková cesta je cestou negativního stavu a jeho mrtvého života. Pravda této záležitosti je ve skutečnosti, že neexistuje žádná jiná pravda než ta, že Pán Ježíš Kristus je jediným zdrojem pravého života. Toť Absolutní moudrost Absolutní pravdy.

Jestliže Pán Ježíš Kristus je jediným jedním Bohem Nerozdílným, Nejvyšším, Stvořitelem, Samou Pravdou, pak jaká jiná pravda se nachází ve jsoucnu a bytí? Popření této pravdy, vytvářející všechny lži a nepravdy, jsou podstatou negativního stavu, který vehementně popírá tuto pravdu. Protože je to Absolutní pravdou, že pravý život vychází z Pána Ježíše Krista, kdož je Absolutním životem v Sobě a Sám/Sama Sebou, jakýpak jiný život může být ve jsoucnu a bytí než život Pána Ježíše Krista? Může někdo žít a být naživu bez jsoucna a bytí života, to jest, bez Pána Ježíše Krista? Takový stav je naprosto nemyslitelný. Nuže popření tohoto života vytváří mrtvý život negativního stavu.

Takže jedinou cestou, jedinou pravdou a jediným životem je Pán Ježíš Kristus. V tom je Absolutní duchovní logika. Popírání tohoto nediskutabilního a axiomatického faktu konstituuje podstatu negativního stavu, který je nelogický, iracionální a šílený. Rovná se popření života někým, kdo ten život a vlastní bytí na živu v sobě prožívá. Takové popírání nemá vůbec žádný smysl. Avšak, konec konců, bylo vůbec něco v negativním stavu, co kdy mělo smysl? Jediným smyslem, který negativní stav má, je jeho úplná nesmyslnost!

‚Nikdo nepřichází k Otci než skrze Mne.' V tomto verši má slovo ‚Otec' docela jinou konotaci, než jakou má, například, v původní Modlitbě Páně. Zde označuje Absolutní stav Absolutní niternosti Absolutního uvnitř, z něhož všechno ostatní pochází. Nic nemůže být či existovat odděleně od tohoto Absolutního stavu. Kvůli tomuto faktu je slovo ‚Otec' užito k označení původního Zdroje veškerého jsoucna a bytí. V konotaci tohoto slova, tak jak bylo užito Ježíšem Kristem v té době, ‚Otec' neznačí mužský rod. Místo toho jeho pravým významem je být jediným Rodičem všech jiných. Slovo ‚rodičovství' zahrnuje jak mužskou, tak i ženskou součást čili otcovství i mateřství.

Že nikdo nemůže přijít k Otci čili k Absolutnímu vytvářejícímu zdroji všech a všeho - k Absolutní niternosti, znamená, že z pozice relativních podmínek ve vztahu k absolutnu může se k Otci přistoupit jen a skrze Jeho/Její vnější stupeň, jaký byl vložen do formy lidského těla-masa Ježíše Krista. Toto ve skutečnosti značí, že pouze přes Božské, které bylo učiněno lidským, a přes lidské, učiněné Božským - přes Ježíše Krista se může přistupovat a navazovat poměr z vlastní relativní kondice vůči Absolutnímu stavu Niternosti, z něhož všichni vzešli - Otci. Jelikož nikdo není absolutní, to jest: nikdo není v Absolutním stavu Niternosti, nikdo se nemůže stýkat s absolutnem ze samotného

stavu absolutna. Ježto v tom stavu nejste, nemůžete z toho navazovat poměr. Avšak můžete se přiblížit k tomu stav tím, že přijmete fakt o Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista, který za tím účelem vzal na Sebe relativní přirozenost lidského těla-masa. Díky inkorporování toho těla-masa do povšechnosti Absolutní přirozenosti Absolutní niternosti - Otce, je nyní možné, aby se přistupovalo přímo k Pánu Ježíši Kristu z pozice relativnosti skrze pozici toho relativního těla-masa Ježíše Krista. Toto je důvod, proč řekl, že ‚nikdo nepřichází k Otci než skrze Mne'. Není jiné cesty pro styk s Absolutním Bohem než skrze Pána Ježíše Krista, kdož se stal povšechností toho Boha a všeho ostatního skrze inkorporaci toho těla-masa do Své Přirozenosti.

Že tomu má být vskutku tak a že Pán Ježíš Kristus se stane Otcem - ježto Otec představuje Nejvnitřnější Jeho/Její Přirozenosti - je zřejmé z následujícího sdělení: ‚Kdo vidí Mne, vidí Otce.' Není tedy jiného Otce ve jsoucnu a bytí. Jestliže Pán Ježíš Kristus je Otcem, je pak očividné, že mít vztah k jakémukoliv jinému Otci či bohu pod jakýmkoliv jiným jménem, v jakékoli jiné formě či kondici je vztahem s nikým. Ale to také značí krást pravé rodičovství Tomu, kdo je vaším skutečným Rodičem a přisoudit je někomu či něčemu, co jím není. V takovém případě se jedinec stává duchovním zlodějem a lupičem. Toto je, co Pán Ježíš Kristus mínil slovy v Evangeliu dle Jana 10:1:

> ‚Zajisté, pravím vám: Kdo nevchází do ovčince branou, ale přelézá jinou cestou, ten je zloděj a lupič.'

A ve verši 7 téže kapitoly:

> ‚Zajisté pravím vám, já jsem branou ovcím.'

Takže neexistuje jiný vchod do stavu Nejniternějšího než skrze tu bránu - Lidské Božství a Božské lidství - skrze Pána Ježíše Krista. Z tohoto důvodu se vám pak radí, chcete-li putovat po cestě života úspěšně, s pocitem naplnění a radosti kdykoliv a ať jste kdekoliv, abyste přijali tuto Novou přirozenost Pána Ježíše Krista do svého srdce, požádali Jej/Ji, aby byl vaší cestou, vaší pravdou i vaším životem. Budete-li tak činit, pak se budete víc a víc přibližovat k Jeho/Její Absolutní podstatě, která se nazývá v citovaném textu - Otec.

Ten/ta, co má uši k slyšení, ať slyší, co Pán Ježíš Kristus zjevuje v této krátké kapitole."

Kapitola dvacátá devátá

NĚKOLIK STRUČNÝCH OBJASNĚNÍ STRUKTURY A POVAHY ZÓNY VYMÍSTĚNÍ

Dne 18. května 1988, časně zrána za rozbřesku, bylo ke mně slovo Pána Ježíše Krista, řkoucí:

„Je nutno učinit několik krátkých poznámek o struktuře a povaze zóny vymístění, zvláště ohledně jejích obyvatel. Pokud si vzpomínáte, byla tato struktura a povaha popsána ve třinácté kapitole knihy *Realita, mýty a iluze* a v první a třetí kapitole knížečky *Čtvero pojetí duchovní struktury stvoření* i na stránkách jiných knih zprostředkovatele tohoto přenosu. V té době bylo naznačeno, že v základě imituje struktura zóny vymístění strukturu pozitivního stavu, jsouc jeho zvráceným odrazem či šerednou karikaturou povahy stvoření. Hierarchie organizace zóny vymístění je podobná hierarchii duchovní organizace pravého stvoření až na to, že jde o zcela rozdílný, diametrálně protichůdný účel.

Jak bylo dříve uvedeno, je omylem předpokládat, že pekla, na příklad, jsou jedním místem v duchovním světě, soustředěným v jedné specifické oblasti paralelně se Stvořením. Zóna vymístění je antivesmír, který sestává ze svých vlastních obsáhlých tří dimenzí: antiduchovní dimenze, čili jejího pseudosvěta, jenž je lidským tvorům obecně znám jako pekla; z antiintermediální dimenze, čili jejího pseudointermediálního světa; z antipřírodní dimenze, čili jejího pseudofyzického světa. Každá z těchto dimenzí sestává z vlastních pseudogalaxií, pseudoslunečních soustav a pseudoplanet. Všechny jsou pod vládou pekel - jejich pseudonejniternějšího pseudoduchovního světa. Navíc má zóna vymístění jednu zvláštní podivnost v rámci své říše, jež aktuálně a specificky nesouvztaží s ničím – a to je planeta Nula. Souvztažnosti planety Nula jsou difuzní a nespecifické. Její divná a speciální role vyžaduje toto uspořádání.

Jak víte, byla celá zóna vymístění - než se Nejvyšší vtělil do formy Ježíše Krista - pod nepopíratelnou vládou pseudotvůrců. Po této inkarnaci, obzvláště po vzkříšení Pána Ježíše Krista, byli pseudotvůrci zbaveni svého vládnoucího postavení, separováni od ostatních částí zóny vymístění a jejích pekel a až donedávna uvězněni. Od té doby i nadále patří úplná kontrola nad zónou vymístění Pánu Ježíši Kristu, který jí vládně, jak si vzpomínáte, podle ***zákona dovolení***.

Pseudotvůrci, v době, kdy byli u moci, ustanovili v zóně vymístění určitou hierarchii a politickou strukturu podle vzoru struktury skutečného stvoření. Důvod, proč tato struktura zvráceně kopíruje strukturu skutečného stvoření je v tom, že pseudotvůrci potřebovali něco, co by bylo přesně protichůdnou replikou originálu. Je daleko snadnější válčit proti něčemu, co okopírujete do všech největších detailů. Jiný důvod byl stavební materiál jim dostupný. Jak již víte, přicházel a ještě přichází ten materiál z odmítnutých a vypuzených idejí všech sentientních entit ohledně odvozování života

z jakéhokoliv jiného zdroje než z Pána Ježíše Krista (toto je jedním z obecných obsahů té ideje). Jelikož se ta idea vyskytuje v sentientní mysli, proto odráží strukturu té sentientní mysli. Sentientní mysl zase pak odráží strukturu hierarchie duchovní organizace stvoření a jeho multivesmíru. Z toho důvodu bylo snadné vyčíst dotyčnou strukturu u obsahu a povahy těch odvrhnutých idejí. Z toho tedy pseudotvůrci znali, jak vybudovat protichůdný a diamentrálně odlišný svět - pokud se týká jeho účelu.

V původní sestavě fungovali pseudotvůrci v roli Boha - Stvořitele, který vládl nad veškerým pseudostvořením. Ve skutečnosti zvolili ze svého středu tajným hlasováním jednoho člena, jemuž byla přidělena role nejvyššího boha. Ten ‚bůh' pak jmenoval členy vládnoucího politického tělesa, jemuž byly přiděleny rozličné funkce za účelem zajištění přiměřeného vládnutí nad veškerou zónou vymístění. V době původní fabrikace a založení pekel zfabrikovali pseudotvůrci také zvláštní typ tvorů, kteří měli svou mocí, rolí a pozicí souvztažit, v negativním smyslu ovšem, s různými duchovními entitami, stvořenými Nejvyšším, za účelem spolutvoření a spoluvládnutí nad multivesmírem.

V tomto ohledu existuje v zóně vymístění devět velmi širokých a obecných kategorií entit (mimo pseudotvůrců), jež jimi byly původně zfabrikovány. Všechny mají velmi zvláštní poslání, role a stupeň a rozsah politických a jiných mocí ovládajících mysl v říši zóny vymístění. V rámci těchto velmi širokých a obecných kategorií sestává každá kategorie ze svých vlastních četných subkategorií se svými vlastními jmény, funkcemi a rolemi, jakožto i specifickým postavením v rámci hierarchie té struktury. Není nutno, abyste se starali o tyto četné subkategorie a jejich jména či role. Jen by vás to mátlo, tak jsou komplikované a zapletené.

Je dovoleno, abyste se seznámili s poněkud ohraničenou krátkou informací o devíti základních obecných a širokých kategoriích těchto tvorů za tím účelem, abyste si uvědomovali jejich vliv na lidskou mysl, a tak se mohli chránit před tímto ovlivňováním. Subkategorie těchto hlavních kategorií fungují v rámci vlády hlavních kategorií, sloužíce jim v jejich hlavní roli poslání.

První kategorie, jaká je na samém vrcholu nade všemi, se může nazvat pseudomocnostmi a pseudoserafíny. Tito byli zfabrikováni pseudotvůrci jako první, aby jim pomáhali ve fabrikování a zakládání pekel a všech jiných tvorů. Toto je vládnoucí či zákonodárné těleso pekel, které rozvíjí, formuluje a ustanovuje různé politické programy, jimiž se vládne nad veškerou zónou vymístění na všech jejích úrovních. V přítomné době, po uvěznění pseudotvůrců, je to tato kategorie, z níž byl jmenován pseudobůh, který vládne nad všemi pekly i nad ostatními oblastmi zóny vymístění. Pseudotvůrci nemohou déle být na nejvyšším místě, neboť jejich pozice je nyní zabrána Pánem Ježíšem Kristem, který dovoluje prozatím a v zájmu duchovního poučení, aby všechno ostatní zůstávalo stejným.

Kvůli svobodě volby potřebují všichni členové pekel mít dojem, že si vládnou sami. Jsou ještě jiné nesmírně důležité důvody, proč Pán Ježíš Kristus dovolil, aby se tato situace nadále vyskytovala dokonce i po té, co odebral vládnutí pseudotvůrcům. Některé z těchto důvodů byly zjeveny dříve. Jiné jsou nad rozsah lidského pochopení.

Druhá kategorie, která následuje hned za první, se může nazývat pseudopotentáty, pseudocherubíny a pseudoterafíny. Jejich role a postavení se může srovnat s právním odvětvím vlád lidských tvorů. V určitém smyslu jsou vykladači všech pseudoprincipů, vyvinutých výše popsanou první kategorií pekelných tvorů. Jsou konečnými rozhodčími ve věci pseudospravedlnosti v zóně vymístění.

Třetí kategorie těchto tvorů se nazývá ďábel. Ďábel sestává z četných tvorů, kteří mají zcela na starosti produkci všech druhů zla ve veškeré zóně vymístění s jejich následným úspěšným rozšiřováním a odůvodňováním.

Čtvrtá kategorie těchto tvorů se nazývá satan. Sestává z tvorů, kteří mají plně na starosti produkci a šíření všech druhů nepravd, zvrácenin a znetvořenin po celé zóně vymístění a jejich odůvodnění.

Pátá kategorie se nazývá lucifer. Sestává z tvorů, kteří se mohou srovnat s ideology, co mají na starosti veškerou propagandu v zóně vymístění, zvláště proti pozitivnímu stavu. Jejich základní rolí je líčit pozitivní stav jako něco nejošklivějšího a nejzápornějšího a negativní stav znázorňovat jako něco nejkladnějšího a nejžádoucnějšího. Jsou mistry v přesvědčování, demagogii a ovládání mysli sugescí a ovlivňováním.

Šestá kategorie se nazývá démony. Démoni mají na starosti všechnu vnitřní a vnější bezpečnost ve veškeré zóně vymístění. Mohou být také přirovnáváni k mocenskému nástroji vojenských sil. Jedno z jejich mocných odvětví má za úkol špionáž a špehování všech členů negativního stavu s tím, aby se zajistilo, že nikdo neodbočí od pravidel a životního stylu negativního stavu. Je jim přidělena role uzavřené bezpečnostní služby kolem zapouzdřené pravé sentientní mysli v lidské mysli a myslích všech jiných tvorů a udržování v separaci jejich pseudomysli od jakéhokoliv vlivu pravé sentientní mysli.

Sedmá kategorie se nazývá pseudoarchandělé. Pseudoarchandělé jsou v čele agentur, prosazujících zákon ve veškeré zóně vymístění. Z formulovaných pseudoprincipů a pseudozákonů, přicházejících shora, vytvářejí prostředky pro jejich splnění v celé říši zóny vymístění.

Osmá kategorie se nazývá pseudoanděly, čili anděly tmy. Tito tvorové mají na starosti vynucování zákona. Jsou vlastně policejní silou, která zajišťuje, aby každý setrvával u místně zavedených pseudozákonů.

Konečně devátá kategorie se nazývá duchy. Má dvě široké a nezávislé subkategorie: jedna se jmenuje negativní duchové a druhá se nazývá zlými duchy. Negativní duchové jsou obyčejně pochopy satanáše. Zpříkladňují život všech nepravd, zkreslení a zvráceností pravdy. Ukazují příklad konkrétního života dle satanských pseudoprincipů falešností. Zlí duchové jsou, na druhé straně, pochopové ďábla. Jejich rolí je zpříkladňovat životní styl veškerého zla ve jsoucnu a bytí. Tito zlí duchové uvádějí příklad konkrétního života ve shodě s ďábelskými pseudoprincipy všech druhů zla.

Většina lidských tvorů, vstupujících do pekel ze své vlastní volby, stává se buď negativními, nebo zlými duchy. Lidští tvorové se nikdy nedostanou výš (níž!) než k hodnosti pseudoarchandělů. Taková je základní hierarchická struktura zóny

vymístění i povaha její vlády. Jak vidíte, odvozuje se v obecnosti politická struktura vlád na planetě Nula v zásadě, v literním smyslu, ze struktury zóny vymístění. Nicméně existují některé rozdíly mezi strukturou pekel a strukturou planety Nula. Planeta Nula má minimální stupeň určité difúzní souvztažnosti s pozitivním stavem.

Pozitivní korespondence dává vládní politickou strukturu v určitých zemích na vaší planetě, která se nazývá ‚demokracií'. Těchto velmi málo zemí na vaší planetě dává svým občanům v určité míře volnost a svobodu vyjádření, jaká neexistuje nikde jinde v zóně vymístění a jejích peklech. Dobrým příkladem pro toto uspořádání je politický systém, jaký byl zaveden ve Spojených státech amerických. Avšak, jak víte, došlo od doby původního stavu těch svobod a volnosti, od doby jejich založení, k jejich postupné erozi. A i když Spojené státy americké jsou stále ještě nejsvobodnější zemí na vaší planetě, tato situace se zhoršuje pro vás alarmující rychlostí. Odráží se v tom postupné úplné převzetí vaší planety negativním stavem.

Výše popsaná struktura a povaha zóny vymístění má jeden velice důležitý aspekt pro ty, co praktikují duchovní hypnoterapii a proces niterného putování. Pokud si pamatujete, bylo naznačeno v páté kapitole této knihy, že každá násilně oddělená a izolovaná úroveň lidské mysli (pravé nejniternější duchovní mysli, pravé vnitřní mysli a pravé zevnější mysli) je zapouzdřena speciálním stavem, jaký simuluje funkci a účel úrovně originální mysli. Abychom tedy zopakovali: pravá nejniternější duchovní mysl je zapouzdřena falešnou nejniternější duchovní myslí; vnitřní pravá mysl falešnou interiorní myslí a pravá zevnější mysl falešnou zevní myslí. V té kapitole bylo také zdůrazněno, že každé takové pseudomysli jsou přidělení četní démoni, kteří nejen že udržují tyto mysli funkčními a v popředí, ale také kontrolují strážce u případných infinitesimálně malinkých otvůrků do pravé mysli, aby blokovali výstup a vstup jakékoliv případné pravdy a reality ve vědomou mysl v jejich opravdovém, nepokrouceném, nezfalšovaném a nezvráceném stavu

Protože strukturální povaha těchto falešných myslí je zvráceným odrazem strukturální povahy pravé mysli, každé falešné mysli se přiděluje řada pseudoduchovních poradců stejným způsobem, jakým Pán Ježíš Kristus přiděluje lidským tvorům řadu pravých duchovních poradců. Počet pravých duchovních poradců přesně odpovídá počtu démonů, kteří fungují v roli pseudoduchovních poradců. Jediným rozdílem v tomto uspořádání je to, že tento druh démonů funguje z pozice separace a izolace jednotlivé mysli. Vždyť nakonec je to jejich role bezpečnostních četníků pekel držel tu mysl v odloučenosti a izolaci. Na druhé straně praví duchovní poradci, přidělení Pánem Ježíšem Kristem, fungují z pozice sjednocenosti a jednotnosti. Z toho důvodu objevují se praví duchovní poradci pouze na úrovni Nejniternější duchovní mysli jako integrující zdroj veškeré sentientní mysli.

Kvůli tomuto osudově závažnému rozdílu se každé falešné mysli přiděluje řada démonů - falešných duchovních poradců v počtu odpovídajících počtu pravých duchovních poradců. Takže máte sbor falešných duchovních poradců na úrovni falešné nejniternější duchovní mysli. Jiný sbor je přidělen falešné vnitřní mysli. A třetí sestava je umístěna na úrovni falešné zevní mysli. Máte-li tedy, například, celkový počet pravých duchovních poradců rovnající s číslu deset, pak budete mít deset démonů - pseudoporadců na úrovni falešné nejniternější duchovní mysli; deset na úrovni

nepravé vnitřní mysli a deset na úrovni falešné zevní mysli. Máte zde vlastně třicet démonů proti deseti pravým poradcům. Takto neprodyšná jsou bezpečnostní opatření negativního stavu.

Takže, aby se úspěšně zdolávala tato situace, musí se během procesu obrany proti těmto démonům věnovat zvláštní pozornost těm, kteří hrají roli falešných duchovních poradců. V tom bodě, kdy se věnujete práci nad sebou, je velmi snadné přehlédnout tyto zvláštní démony, protože berou na sebe přesně takovou podobu a takový obraz, jaký mají vaší praví duchovní. Takto se můžete velice snadno oklamat a mít pocit falešné bezpečnosti. Myslíte, že máte co činit se svými pravými, opravdovými duchovními poradci, zatím co je fakt, že jednáte s démony, kteří je předstírají. Z toho důvodu se vám radí, abyste zkoumali velice důkladně a prověřovali dvakrát i třikrát všechny démony i duchovní poradce, kteří se posunují spolu s vámi do vnitřní a vnější úrovně vaší mysli. V procesu toho posunování - z jedné úrovně na druhou - dochází obvykle k záměně pravých duchovních poradců falešnými. Jakmile se ukončí posunutí, je radno, abyste opět prověřili objevující se duchovní poradce a ujistili se, že jsou, kým mají být.

Nejlepším způsobem, jak se vyhnout tomuto oklamání, je přímé jednání s těmi typy démonů na každé úrovni pseudomysli a obrátit se na ně nejdříve. Řekněte jim, že víte, že jsou tam; že víte, v čem je jejich role a funkce a připomeňte jim - než postoupíte dále - že mají vrozenou schopnost volit a měnit se. Odešlete je od sebe do té speciální oblasti, jež byla založena Pánem Ježíšem Kristem za tímto speciálním účelem mezi pekly a intermediálním světem. V té oblasti jsou prošetřeni a dává se jim možnost výběru, aby buď konvertovali do pozitivního stavu, nebo byli uzamčeni v nějakém žaláři ve svých příslušných peklech, kde mají nést všechny důsledky svých činů i bláznivých výběrů.

Poté, co se v první řadě budete zabývat těmi démony, tehdy a jenom tehdy, můžete pokročit k dalším specifickým démonům - máte přistoupit k osvobození a obrácení strážců způsobem, popsaným v páté kapitole této knihy.

Toť vše, co je vám třeba znát o této otázce v této době.

Má-li kdo uši k slyšení, ať slyší, co Pán Ježíš Kristus zjevuje o této záležitosti.“

Kapitola třicátá

NOVÉ ZJEVENÍ V PERSPEKTIVĚ

Pozdního rána dne 18. května 1988 bylo ke mně ještě jednou slovo Pána Ježíše Krista, řkoucí:

„Je na čase, aby se korigoval převládající dojem, jaký má většina lidských tvorů včetně tebe, Petře, že před inkarnací Ježíše Krista na vaší planetě měl Nejvyšší ve zvyku se vtělovat ve vašem světě rozmanitým způsobem, ve formě Krišny, Buddhy a pod všelijakými jinými jmény, jež jsou tak posvátně užívána i zneužívána lidskými tvory. Pravdou však v této věci je, že Bůh-Nejvyšší, Stvořitel se před Ježíšem Kristem a po Ježíši Kristu nikdy, v žádné formě, kondici, v žádném stavu nevtěloval přímo či nepřímo na vaší planetě nebo kdekoliv jinde v zóně vymístění. Nejvyšší-Bůh používal před inkarnací Ježíše Krista Své vyslance s různou duchovní mocí a různých stupňů, jejichž prostřednictvím zjevoval nebo konal, co bylo nutno zjevit a vykonat v rozsahu, v jakém to v tom kterém čase v dějinách lidstva bylo potřeba. Ale žádný z těchto poslanců nebyl přímou či nepřímou inkarnací Boha-Nejvyššího.

Jinou kategorií ‚božstev', jaká existovala na vaší planetě a jaká se ještě uctívá lidskými tvory na Východě, jsou ti, o nichž se věří, že jsou bohy, kteří se neustále vtělují a převtělují na vaší planetě. Jsou obvykle nazýváni avatary či inkarnací Boha. Prý přicházejí do lidského těla-masa, aby zjevili nějaké pravdy a vyváděli své následovníky z negativního stavu. Toto je úplně falešná koncepce. Ať je nyní známo, že tito tak zvaní avatarové, ‚bohové', ‚božstva', či jak všelijak se nazývají na vaší planetě, neměli, nemají a nikdy nebudou mít v sobě něco, co přichází nebo bude vycházet přímo či nepřímo z Nejvyššího Boha - tenkrát, nyní - z Pána Ježíše Krista. Důvod, proč bylo dovoleno, aby je většina z vás považovala za nositele určité intenzívní přítomnosti pravého Nejvyššího Boha, byl v tom, že v jejich učení byly obsaženy některé důležité homogenní duchovní principy dobra a pravdy. Skrze takové principy mohla být udržována do určité míry spojenost lidské rasy s pravou duchovní realitou. Bylo to věcí přežití, neboť kdyby to nebylo bývalo k dispozici, nikdo by nemohl zůstat naživu ani vteřinu. Božská prozřetelnost Pána Ježíše Krista, tenkrát Boha-Nejvyššího, vždy pečovala o způsoby a prostředky udržování této životně a osudově závažné přítomnosti.

Jak víte, negativní stav vždy zkresluje, prznì a falšuje skutečnou pravdu. Ale musí začít s touto pravdou. Jinak by nebylo co zkreslovat, zprzňovat a falšovat. Fakt existence toho startovního bodu u skutečné pravdy zachovává určitý stupeň duchovních principů, jež jsou reálné a aplikovatelné dokonce i v rámci jejich deformace, jak se prezentuje na vaší planetě. Tato situace byla vždy využívána Bohem-Nejvyšším před Jeho/Její inkarnací na vaší planetě ve formě Ježíše Krista. Ale pravou skutečností v této situaci je to, že ti takzvaní avataři a jiné podobné bytosti domnělé duchovní mohutnosti a domnělého božského původu byly inkarnacemi rozličných, speciálně

určených tvorů různých hodností z pekel za účelem znemožňovat lidským tvorům získat náležité poznání pravé přirozenosti Boží a Jeho/Jejího stvoření či vyvinout jakýkoliv přímý a opravdový vztah s pravým Bohem-Nejvyšším. Až dosud velmi málo lidských tvorů vědělo, že tomu bylo, je a bude vskutku tak. A přece byl to Pán Ježíš Kristus, kdo během Svého pobytu na planetě Nula zdůraznil, že to tak je. Avšak nikdo náležitě nepochopil ani nevyložil tento fakt. V Evangeliu dle Jana v kapitole 10 ve verši 8 stojí psáno:

‚***Všichni, kdo kdy přišli přede mnou, jsou zloději a lupiči.‘***

Co tento verš zde naznačuje, je, že ***všichni***, a to bez výjimek a výhrad, kdo přišli před inkarnací Ježíše Krista, neměli v sobě žádnou pravou božskost. Namísto toho využili svou znalost duchovních principů a duchovní pravdy, jakožto i svou myšlenkovou moc, schopnosti uzdravovat a provádět zázraky, pro prezentaci těchto principů a pravd lidstvu v znetvořené, zfalšované formě, přivlastňujíce si božství, jež jim nikdy nepatřilo. Jsou nazýváni ‚zloději‘, protože ukradli nějaké duchovní principy a pravdy, prohlásili je za své a tvrdili, že jsou jejich původci. Jsou nazýváni ‚lupiči‘, neboť uloupili Božskost Pána Ježíše Krista a prohlásili, že jim náleží. Ale fakticky jsou démony a jinými tvory pekel, vyslanými vládci pekelnými se speciálním posláním rozvíjet, formovat, zakládat a uskutečňovat rozmanitá náboženská hnutí na planetě Nula, jež by odváděla všechny lidské tvory, kteří věří v taková náboženství, daleko od pravé duchovní reality a náležitého pojímání Přirozenosti Pána Ježíše Krista.

Přijmout toto tvrzení či prohlášení bude mnohým lidským čtenářům velmi zatěžko. A přece je to pravda, jak byla zjevená pouze tím Jedním, kdo je Absolutní pravdou - Pánem Ježíšem Kristem. Ovšem každý, kdo čte tato slova, má výsadu a právo toto prohlášení přijmout či odmítnout. Nyní je autoritou Pána Ježíše Krista výše citovaný verš doplněn následujícím, životně a osudově závažným sdělením, které od této chvíle bude následovat za výše citovaným veršem:

‚A ***všichni, <u>kteří kdy přijdou</u> po*** Mně, budou také zloději a lupiči.‘

Toto sdělení znamená, že každý, kdo bude prohlašovat, že je inkarnací nebo reinkarnací Pána Ježíše Krista či jakéhokoliv jiného Boha, božství, Mesiáše, Spasitele či Avatara či archanděla, anděla, apoštola či jakékoliv dávné osobnosti náboženské či filosofické, je zlodějem a lupičem, bez ohledu na to, jaké množství zázraků vykoná či jak mnoho lásky a moudrosti bude kázat. Krade principy Starého či Nového zjevení, aby je použil pro negativní, zavádějící a zlé účely. Dopouští se loupeže božskosti Lidského Božství a Božského lidství Pána Ježíše Krista, nárokuje si být tou božskostí. Nic z pravdy, nic z dobra, nic z božství neexistuje v takové osobě.

Zde tedy jste opětně varováni, že mnoho jedinců v přítomné době žijících na vaší planetě si činí tento falešný nárok. A jste napřed upozorněni na to, že mnoho dalších přijde s takovými přesvědčivými, avšak naprosto falešnými nároky. Dokonce budou konat velké zázraky a velká znamení, dokonce i křísit lidské tvory právě zemřelé, jen proto, aby prokázali, že jsou bohové, mistři či Ježíš Kristus. Fakticky však jsou všichni inkarnací z pekel se speciálním posláním blokovat lidským tvorům cestu k přijetí Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista a Jeho/Jejího Nového zjevení. Jejich usilováním bude

diskreditovat co možná nejvíc pravdivost a pramen Nového zjevení a osobně i jeho zprostředkovatele. Budou se snažit nacházet a vynášet na povrch to, co se bude v Novém zjevení jevit jako všelijaký druh nesrovnalostí, opakování, bídného užití angličtiny a mluvnické struktury, nevhodných slov či nemístných výrazů nebo nepotřebné nadbytečnosti (na niž si stěžují i někteří přítomní přátelé - čtenáři), jen aby prokázali, že nepochází od Pána Ježíše Krista. Budou se snažit najít nějaké problémy a nedostatky u zprostředkovatele přenosu Nového zjevení, který je jako lidský tvor má, prohlašujíce, že pravý Pán Ježíš Kristus by nikdy nezvolil tak slabou, obyčejnou osobu, jaká má hojnost osobních problémů a nedostatků, nebo jakoukoliv podobnou jinou osobu, aby přenášela Jeho/Její Nového zjevení; a budou zkoušet a prohlašovat nejrůznější další věci.

V mnohých případech a u většiny lidských tvorů budou mít úspěch. Budou, jak je jen možno, blokovat finanční podporu vydání této knihy. A až bude formálně zveřejněna, pak budou činit všechno možné, aby se omezil počet lidských tvorů, kteří by ji kdy četli. A kdyby přesto nějakou náhodou selhali v tomto posledně zmíněném usilování, pak by se snažili zajistit, aby čtenáři po přečtení knihy Nového zjevení buď odmítli přiznat, že přichází od Pána Ježíše Krista, majíce autora za duševně vyšinutého, postiženého velikášstvím a paranoidní psychózou, a nebo prostě zapomněli, co četli, aniž by kdy použili něco z jeho principů ve svých životech; a provedou mnoho jiného podobného.

Ať se vás nedotýká žádný z těchto zlomyslných útoků. Takové útoky jsou jen důkazem, že to, co bylo zjeveno v této knize, přišlo přímo od Pána Ježíše Krista. Znovu se zde potvrzuje Pánem Ježíšem Kristem, že v této knize naprosto nic nepřišlo od jakéhokoli anděla, ducha, lidského tvora či tohoto zprostředkovatele přenosu, nebo kohokoliv jiného ve stvoření či v zóně vymístění, nýbrž pouze a jenom přímo od Pána Ježíše Krista skrze tohoto přenášejícího.

V zásadě existuje trojí druh čtenářů Nového zjevení. Jeden typ jsou všechny sentientní entity v pozitivním stavu stvoření a jeho multivesmíru. Druhý typ jsou členové zóny vymístění, mající za účel jeho falšování, zkreslení a prznění a jeho užívání pro vlastní zlé cíle. Avšak také někteří z nich se následkem jeho čtení obrátí do pozitivního stavu. Třetí typ budou lidští tvorové na planetě Nula (ve velmi omezeném počtu). Počet čtenářů a používajících principy Nového zjevení se bude lišit od jednoho typu k druhému. V prvním případě všichni budou číst, studovat a aplikovat vše ve svých životech okamžitě. V druhém případě, mnozí, avšak ne všichni, budou číst, ale nebudou to aplikovat. V případě lidských čtenářů velmi málo bude číst a ještě méně to bude aplikovat ve svých životech. Z této situace můžete vidět znovu, že Nové zjevení se bude číst, studovat a aplikovat ve své všeobsáhlosti primárně v pozitivním stavu stvoření. Jeho přístupnost na planetě Nula a v celé zóně vymístění je nutnou podmínkou k tomu, aby se uvedl v pohyb proces konečného vysvobození všech v negativním stavu a definitivní zrušení negativního stavu, jak již bylo zdůrazněno nesčetněkrát na stránkách této knihy (zvláště v kapitole patnácté: ‚Tajemství Nového zjevení').

Dokončením této dávky Nového zjevení se ustanovuje a naplňuje nová epocha v duchovním vývoji celého stvoření a nová situace v zóně vymístění a na planetě Nula. Význačnost dostupnosti Nového zjevení má nesmírný rozsah, který je nad lidský

rozum, pojímání a představivost. Jak se tak věci začnou rozvíjet též na vaší planetě Nula, ačkoliv na vaší planetě je to vždy pomalejší a méně postřehnutelný proces než kdekoliv a kdykoliv jinde, ohromnost důležitosti Nového zjevení se stane více a více zřetelnou. Avšak bude to vyžadovat mnoho času a usilování, aby všechna tato fakta přinesla závěrečné plody. Proto buďte trpělivými a vydržte až do konce.

Nové Zjevení zůstane otevřené. To znamená, že bude-li to a kdy to bude potřebné, budou přidány dodatečné kapitoly po kapitole třicáté, aby se odrážel další vývoj v duchovní realitě a v procesu spasení konaného Pánem Ježíšem Kristem i v rozvíjení Jeho/Jejího Velkého plánu.

Mnohé ideje Nového zjevení, jak byly zjeveny v této knize, budou platit do samého konce tohoto časového cyklu. Některé budou modifikovány nebo nahrazeny, ***jak bude zapotřebí, kdy toho bude třeba a jestli toho bude zapotřebí***. Jak dlouho tento časový cyklus potrvá, nemůže být zjeveno. Ale poznáte to, jakmile se jeho konec bude blížit. Budou tu všechna znamení. Vaším posláním a účelem je nestarat se o budoucnost a nelámat si hlavu ohledně konce tohoto časového cyklu. Všichni čtenáři a naplňovači idejí této knihy jsou tu, aby byli příkladem života ve shodě s principy Nového zjevení. Jakmile naplníte toto poslání, budete v pravý čas odvoláni.

Mezi tím je přenos této dávky Nového zjevení završen. Vyvstane-li potřeba, aby se v tomto procesu pokračovalo, pak ti to bude, Petře, zřejmé a tehdy slovo Pána Ježíše Krista k tobě přijde, abys řekl vše, co ti On/Ona vloží do mysli a do úst.

Požehnaní jsou ti, kdo čtou tato slova, přijímají je a uplatňují ve svém každodenním životě. Pán Ježíš Kristus říká: Tací jedinci zdědí všechno pozitivní a dobré a Pán ježíš Kristus bude jejich Bohem a oni/ony budou Jeho/Jejími syny a dcerami.

Ten/ta, kdo má uši k slyšení a k poslouchání a vůli to činit, ať slyší, naslouchá a koná, co Pán Ježíš Kristus zjevuje v celé této knize.“

AMEN.

DODATEK

Dne 10. června 1989 časně zrána zase jednou bylo ke mně slovo Pána Ježíše Krista, řkoucí:

„Smím tě, Petře, požádat, abys zpracoval následující záležitosti a přidal všecko, co bude následovat, k obsahu knihy *Nové Zjevení Pána Ježíše Krista*? Děkuji.

První věc, která se musí zpracovat a pozměnit, se týká obsahu páté kapitoly této knihy. Fakticky se to vztahuje k chápání termínu ‚duchovní poradci'. Význam tohoto termínu vyčerpal svou užitečnost, posloužil svému účelu, a je proto již neudržitelný. Role, jakou duchovní poradci hráli u každého individua, se taky mění, jak probíhají povšechné změny a transformace od té doby, co došlo k permanentnímu ustanovení Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista, jak bylo pojato a popisuje se na stránkách této knihy.

Počínaje tímto datem, ve chvíli transmise těchto slov, byl úspěšně dokončen proces transformace všech duchovních poradců, přidělených tobě i všem, kdo čtou a budou číst a přijmou vše, co je zjeveno v této knize. Byli plně sladěni s Novou přirozeností Pána Ježíše Krista. Dokončení tohoto procesu vytváří hluboké změny v roli, pozici a vztahu, které existují mezi vámi a nimi a mezi nimi a vámi. Až dosud reprezentovali duchovní poradci mezi jiným rozličné aspekty a principy lidské sentientní mysli, plníce úlohu napojování této mysli na realitu pravého stvoření a pravé duchovnosti. Nabízeli též z pozice Nejniternější duchovní mysli každého jedince rozličné rady, kdykoliv o to byli požádáni ze svobodné vůle a volby toho kterého individua. Protože radili, nazývali se z toho důvodu ‚duchovními rádci'. Ve zcela počátečním pojímání termínu ‚duchovní poradci' byl používán příležitostně termín ‚duchovní vůdci', aby se naznačilo, že jste vedeni jimi a ne sami sebou nebo Pánem Ježíšem Kristem. Nevhodnost a falešnost významu pojmu ‚duch či duchovní vůdce' je zřejmá na první pohled. Narušuje fundamentální princip Zákona svobody a nezávislosti, který byl formulován v desáté kapitole této knihy. Dělá z tebe slepého, nekompetentního a závislého jedince, který není s to činit vlastní rozhodnutí a sledovat zvolenou cestu vlastního osudu. Takový jedinec se stává duchovním otrokem svých takzvaných duchů či duchovních průvodců.

Pro toto nepříznivé pojímání smyslu termínu ‚duch či duchovní vůdce' stalo se vbrzku zřejmým, že tento termín není přijatelný. Nejen že není přijatelný, ale také naznačuje, že jeden je v kontaktu s negativními a zlými duchy, kteří ho vedou, aniž mu dávají svobodu volby v té které věci. Takže každý na vaší planetě, kdo nadále užívá tohoto termínu nebo je v kontaktu s tak zvanými duchy či duchovními průvodci, nachází se v otroctví negativního stavu a je veden negativními a zlými duchy. Ovšem tito duchové se jeví - jak bylo dříve již řečeno - jako praví duchovní poradci se slovy zdánlivé lásky a zdánlivé moudrosti a ve jménu Boha, Ježíše Krista, či pod všelijakým jiným jménem Božím, obvykle lidskými tvory užívaném.

Takže termín ‚duch i duchovní vůdce' nebyl brán v potaz velmi brzo po té, co byl uveden v prvním vydání knihy *Principy duchovní hypnózy*, napsané zprostředkovatelem tohoto přenosu, a na místo něho se užívalo termínu ‚duchovní

poradci'. Tento termín poukazoval na to, že jeden není nikdy veden nikým a ničím, nýbrž že se mu dává jenom rada s ohledem na to či ono v jeho vlastním životě a na rozličné duchovních otázky, když a jestliže o to požádá. Tento termín naznačuje, že tím, že je někdo svobodný a nezávislý, je plně zodpovědný za vše, co se děje v jeho životě. V termínu ‚duch či duchovní vůdci' se zodpovědnost přesunuje z něho na ně. Konec konců, vedou-li ho oni a ne on sám sebe, pak nemůže být zodpovědný za nic ve svém životě. Duchovní nebezpečí v této situaci je velice zřejmé. Kvůli tomuto faktu, ať děláte, co děláte či neděláte, nic se vám nemůže přisoudit. Jediná věc, jež se vám může přisoudit, je vaše úplná závislost na takzvaném duchu či duchovních vůdcích. Jelikož jsou to oni, co ve všem rozhodují za vás, jsou to také oni, kdo rozhodnou nakonec o celém vašem přítomném i budoucím osudu. Nemáte do toho co mluvit. Takže tím, že jste se stali na nich zcela závislými, po té, co opustíte vaši planetu a přijdete do duchovního světa, ocitnete se ve stavu úplné nemohoucnosti ve všech aspektech vlastního života. Jediná věc, co zůstane, je to, že jste na nich docela závislí. Z tohoto důvodu vaším úplně prvním činem po vstupu do duchovního světa bude vyhledat vlastní takzvané průvodce a poslouchat jejich nabádání. A protože jenom negativní a zlí duchové mohou mít roli těchto vůdců, stanete se docela jejich otrokem. Povedou vás rovnou do pekel. V tom je přesně účel jejich poslání u všech lidských tvorů, kteří věří v jejich duchovní moc.

Naproti tomu v případě pojmu ‚duchovní poradci' jde vždy o vaši volbu - zda budete či nebudete poslouchat jeho radu. Vždy je to vaše rozhodnutí, zda přijmete, nebo odmítnete jejich radu. Avšak, jak bylo uvedeno na začátku tohoto elaborátu, byla tato zvláštní role vašich duchovních poradců tímto datem pozměněna.

Ve starém chápání termínu ‚duchovní poradci' existuje ještě element donucující nezbytnosti. Nutí vás se řídit radou vlastních duchovních poradců. Vždyť dostáváte-li radu od někoho, kdo je postaven na daleko vyšší duchovní úrovni v hierarchii duchovní organizace, o jejíž struktuře nemáte žádnou vědomost, pak se cítíte zavázáni následovat jeho radu bez ohledu na to, zda si to sami přejete či nikoliv. Navíc poměr mezi vámi a vašimi duchovními poradci je vztahem podřízenosti. Vaše pozice a stav ve všech jeho aspektech se vnímají vždy jako podřízené vůči pozici a stavu vašich duchovních poradců. Takový vztah smí a může ve vás vyvolat negativní pocity a nelibost. Ve většině případů tyto pocity jsou nevědomé. Tyto pocity a odpor se mohou stát pastí a otevřít dveře negativnímu stavu a jeho pochopům, což vám nezpůsobí nic jiného než samé potíže a problémy. Také velice často jste nakloněni rebelovat proti svým duchovním poradcům a udělat něco, co je docela protichůdné tomu, co vám radí.

Opětovně jde o duchovně velmi nebezpečnou situaci, protože vás to staví do opozice pozitivnímu stavu. Začínáte provádět věci, které nechcete dělat; a odmítáte věci, které chcete dělat. Skončíte-li v tomto bodě, pak vaše rozhodnutí nečinit to, co je pro vás správné nebo co vám bylo doporučeno jejich radou, vám bude přiřčeno, neboť vyšlo z pozice vlastní svobodné volby protivit se jejich radě nebo dělání toho, co je náležité a správné. Taková je povaha podřízenosti a nelibosti.

Důvod, proč bylo dovoleno pojímat roli duchovních poradců tak, jak se pojímala v knihách Nového zjevení, je v tom, že tato situace byla skutečností typického lidského života. Lidský život byl podřazen ve všech aspektech všemu jinému známému

sentientnímu životu ve stvoření či zóně vymístění. Neznajíce nebo dokonce nemajíce žádnou jinou pozici, mohou lidští tvorové jednat pouze z postavení toho, co mají - a to je podřazenost. Lidští tvorové nebyli schopni znát mnohé věci nebo většinu věcí. A cokoliv znali, bylo buď znetvořeno, nebo zprzněno či zfalšováno. Odpovědí na tento druh situace je směsice hluboké podřazenosti a značné nadřazenosti. Na jedné straně se cítí lidští tvorové velice neadekvátními a méněcennými ve svém vlastním vesmíru (pseudovesmíru). Na druhé straně si myslí, že jsou nejpokročilejšími a jedinečnými bytostmi v celém stvoření. Podivnou zvláštností lidského života je to, že - jak bylo uvedeno v dvanácté kapitole této knihy - tyto dva protichůdné pocity se vyskytují simultánně ve stejném jedinci.

Aby se vyhnulo nebezpečí permanentního stavu vzbouření lidských tvorů proti duchovní struktuře a uspořádání jejich mysli a stvoření, bylo až do nedávna nutné znalost faktu o existenci duchovních poradců držet skrytou v mysli každého. Takže nikomu nebylo známo, a nebo jen nepatrnému množství lidí bylo známo, že každé lidské bytosti je přidělen určitý počet duchovních poradců a že přežití každého v lidském životě závisí na jejich přítomnosti ve vlastní mysli. Avšak tato situace nemohla být tolerována navěky. Mají-li se kdy lidští tvorové spasit ze svého mizerného lidského života, pak bylo nutno napravit tuto situaci.

Jak víte, jedním z důvodů, proč se Pán Ježíš Kristus vtělil na vaší planetě a vzal na Sebe lidskou formu s následnou hybridizací a fúzí té formy do povšechnosti Absolutní přirozenosti Nejvyššího, bylo zlikvidovat tuto situaci mezi lidskými tvory a přivést je - po jejich transformaci - na úroveň ostatního stvoření, a tak eliminovat chronický stav jejich komplexu podřazenosti/nadřazenosti. Vůbec prvním krokem v tomto usilování bylo těsně před ukončením a hned po ukončení procesu hybridizace a fúze lidské formy do povšechnosti Absolutní přirozenosti Pána Ježíše Krista postupně, krůček za krůčkem otvírat brány k duchovním faktům o duchovních poradcích a existenci duchovního světa a pravé duchovní skutečnosti. Jinými slovy, počátek této změny byl zahájen s přenosem Nového zjevení.

Doopravdy první a počáteční dávka Nového zjevení byla obsažena ve spisech Swedenborga: Další zpracování těchto otázek nepřišlo, dokud se nepřinesla druhá porce Nového zjevení, jak se odráží v knihách zprostředkovatele tohoto přenosu, napsaných před přenosem jeho závěrečné porce, jakou představuje tato rozsáhlá kniha.

Jak se tak začíná lidským tvorům víc a více zjevovat pravda o pravém smyslu jejich života a duchovní reality, začínají si uvědomovat, že vše, co dosud věděli, bylo vlastně naprostou nevědomostí. V takové chvíli vypadají jak malé děti, takže je nutno se o ně postarat a opatřit je vším nutným pro jejich život. Z této pozice jeví se jim, jako by byli vedeni nějakými duchovními vůdci. Věru nic jiného neznají. Odtud pochází ten termín ‚duch či duchovní vůdce'. Jak tak postupně přicházejí k uvědomělosti, že jsou svobodní a nezávislí a že všichni mají sklon k tomu, aby se vedli sami, situace se mění. V tomto bodě poznávají fakt, že nejsou vedeni, ale že se jim radí v oblasti všech životních záležitostí. Odtud se logicky odvozuje termín ‚duchovní poradci'.

Avšak přístupnost konečné verze Nového zjevení (konečné pro tento časový cyklus) úplně mění tuto situaci. Nové zjevení u těch, co je čtou a přijímají kvůli principu, eliminuje jakoukoliv diskrepanci a duchovní rozdílnost, jaká dosud existovala mezi těmito lidskými tvory a jejich duchovními poradci. Pokud si vzpomínáte, je toto Nové zjevení také Pravým slovem Pána Ježíše Krista (Slovem Božím), a to primárně ve svém doslovném smyslu, smyslu, v jakém lidští tvorové žijí. Je aplikovatelné, ve svém literním smyslu, ve všech světech, dimenzích, podmínkách, stavech a procesech. U lidských tvorů již není vyloučena možnost mít Slovo Boží v jeho doslovném smyslu - ne pouze ve vnitřním, duchovním smyslu, jak tomu bylo, než jim byla dána poslední porce Nového zjevení k dispozici.

Vše, co lidští tvorové potřebují pro své spasení, je obsaženo v doslovném smyslu v Novém zjevení. Kvůli tomuto novému činiteli není již nutno, aby se jim radilo ohledně čehokoliv z jakéhokoliv jiného zdroje či směru. Vše, co mají činit, je číst Nové zjevení jako pramen ryzí a skutečné pravdy a uvádět ho do praxe. Konajíce takto, vyvolávají přítomnost Pána Ježíše Krista v Jeho/Její Nové přirozenosti i přítomnost těch z duchovního a intermediálního světa, kteří jsou jim pro určité důležité důvody přiděleni.

Přístupnost Nového zjevení plně činí rovnými všechny sentientní entity i lidské tvory, pokud si zvolí ze svobodné vůle a volby v zájmu principů přijmout Nové zjevení a uplatňovat jeho principy ve svém každodenním životě. V této nové pozici způsobila přístupnost Nového zjevení, že termín ‚duchovní poradci' se stal zastaralým. Zásluhou a pomocí Nového zjevení, to jest, zásluhou a pomocí Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista, jak ji odráží Nové zjevení, dostávají lidští tvorové poprvé v dějinách svého jsoucna a bytí šanci zvolit si připojení k ohromné duchovní rodině pozitivního stavu jako rovní s rovnými (a ne jako odloučené a izolované příhody, jak tomu bylo až donedávna - a jak se to odráželo ve jsoucnu a bytí typických lidských nebes).

Kvůli tomuto faktu role těch, kteří byli nazýváni ‚duchovní poradci, se teď', v tomto okamžiku, mění. Déle se již nebudou nazývat duchovními rádci, ale namísto toho se budou nazývat členy duchovní rodiny. Budete je tedy oslovovat jako členy vlastní pravé duchovní rodiny a Pán Ježíš Kristus bude vaším jediným pravým Rodičem, než vaším Nejvyšším duchovním rádcem. Jak víte, termín ‚rodič' zahrnuje jak princip, stav a proces mateřství, tak i princip, stav a proces otcovství.

Dosud byl Pán Ježíš Kristus pojímán jako Nejvyšší duchovní poradce, jelikož nic z lidské přirozenosti v Něm/Ní nebylo obsaženo. Existoval stav odloučenosti mezi Absolutní přirozeností Nejvyššího a mezi lidskou přirozeností. Kvůli této separaci nikomu nemohlo vstoupit na mysl, že by bylo možné přímé rodičovství vůči lidským tvorům. Konec konců, lidští tvorové nebyli stvořeni Pánem Ježíšem Kristem (tenkrát Nejvyšším). Neboť na místo toho byli zfabrikováni pseudotvůrci.

Rodičovství Nejvyššího s ohledem na lidské tvory bylo jen potenciální a nepřímé; potenciální díky tomu faktu, že Nejvyšší přislíbil, že se tato situace u lidských tvorů jednou v čase a prostoru napraví, kdy se Nejvyšší vtělí do lidského života ve formě Ježíše Krista a následně inkorporuje lidské elementy do Své Absolutní přirozenosti, stávaje se tak pánem Ježíšem Kristem; nepřímé díky tomu faktu, že ukradené elementy

pravého života, odcizené Pánu Ježíši Kristu (v té době Nejvyššímu), byly využity, ve svém zprzněném a znetvořeném stavu, při fabrikování lidských tvorů. Takže v těchto nepříznivých podmínkách nemohli ve skutečnosti lidští tvorové přistupovat k Pánu Ježíši Kristu jako ke svému pravému Rodiči, nýbrž jen jako k Nejvyššímu duchovnímu rádci.

Avšak jakmile byl ukončen proces hybridizace a fúze lidského života v Přirozenosti Nejvyššího a Nejvyšší se stal na věčnost Pánem Ježíšem Kristem, pak se tímto velkolepým aktem situace v tomto ohledu - změnila. Nyní se může Pán Ježíš Kristus s lidskými tvory stýkat z pozice jejich lidskosti. Jelikož již nic neschází v Přirozenosti Pána Ježíše Krista, bere Pán Ježíš Kristus na Sebe také roli rodičovství vůči lidským tvorům. Z tohoto důvodu máte mít vztah k Pánu Ježíši Kristu ve svém individualizovaném a jedinečném přístupu k Němu/Ní jako vašemu jedinému pravému Rodiči a ne jako Nejvyššímu duchovnímu rádci. Smysl a obsah termínu ‚rodič' plně zahrnuje to, co bylo obsahem termínu ‚Nejvyšší duchovní rádce', tak, jak i termín ‚členové duchovní rodiny' plně zahrnuje vše obsažené v termínu ‚duchovní poradci'. Až na to, že oba tyto termíny obsahují nesmírně více, než jak je tomu v zastaralých termínech ‚duchovní poradci' a ‚Nejvyšší duchovní rádce'.

Vztah mezi vámi, členy vaší duchovní rodiny a vaším jediným pravým Rodičem Pánem Ježíšem Kristem se má zakládat ode dneška na úplně nových předpokladech:

> ***Není to již déle vztah mezi rádci a těmi, jimž se radí, nýbrž místo toho vztah, budovaný na principech sdílení, výměny, přínosů, výkonů, příspěvků a vzájemného sdělování informací, názorů, idejí, konceptů, mínění atd. z pozice jedinečnosti každého člena této duchovní rodiny v zájmu všech, ku prospěchu všech, pro dobro všech a kvůli duchovním principům, neboť tak činit je pravé a božské***.

Dřívější podmínky, jak se odrážely ve vztahu mezi rádci a těmi, jimž se radilo, byly stále ještě založeny na částečné separaci lidských tvorů od duchovní rodiny. Důvodem k tomu bylo, že rádci měli vždy vrozeně více vědomostí a poznání všech záležitostí života, než tomu bylo u těch, kterým radili. Jinak by neexistovala žádná potřeba poskytovat nějaké rady. Znáte-li právě tolik, kolik toho ví kdokoliv jiný, pak ten jiný vám nemůže radit v něčem, co sami již znáte. V tomto případě jste sami sobě rádci. Jste zodpovědní za radu, kterou si dáváte.

Přístupnost Nového zjevení staví lidské tvory čtoucí a uvádějící je do praxe do pozice pravé vědomosti, jakou nikdy neměli. Jak bylo řečeno výše, toto je staví potenciálně do pozice rovnosti se všemi ostatními ve stvoření. Je řečeno potenciálně, ne reálně. Důvodem toho je, že lidští tvorové musí nejdříve číst a pak přijmout Nové zjevení, než se tato potenciálnost může stát reálností. Pamatujte si, prosím, že lidští tvorové se nacházejí v zevnějšnostech. Tato vnější pozice určuje pro lidské tvory modus a proces, jakým se mohou stát reálně rovnými všem ostatním, kdo jsou v niternostech. Z tohoto důvodu se Nové zjevení stává od nynějška pro lidské tvory pramenem vší znalosti. Z něho a pomocí něho, to jest z plnosti přítomnosti Pána Ježíše Krista v Novém zjevení, jako ve Svém Pravém slově, mohou a smějí lidští tvorové znát vše, co potřebují vědět,

aby přežili lidský život, aby se spasili od typického lidského života a stali se rovnými se všemi ostatními ve stvoření.

Čtení, přijetí a uplatňování Nového zjevení nebo toho, co obsahuje, zvláště pak s ohledem na Novou přirozenost Pána Ježíše Krista, je branou, jíž lidští tvorové vstupují do pozitivního stavu a do stavu své vlastní niternosti (od níž byli separováni a izolováni během celé své historie). Jak vidíte, procedura zde musí být typicky lidskou (neboť nic jiného není lidským tvorům k dispozici): Za prvé: doporučuje se jim, aby četli Nové zjevení v jeho zevnějšnostech; za druhé: doporučuje se, aby přijali Nové zjevení z pozice svých zevnějšností; a za třetí: mají praktikovat všechny principy, předpisy, zákony a ideje Nového zjevení také z pozice svých zevnějšností.

Budou-li tak činit ve svých zevnějšnostech, pak se dveře k jejich niternostem otevřou a oni se ztotožní se svými niternostmi, to jest, se svou Nejniternější duchovní myslí, která v sobě integruje všechny jejich zevnějšnosti (to jest, jejich vědomou mysl, doslovný smysl a vše, co se k němu vztahuje), a tak se zruší prokletí lidského života - být pouze v zevnějšnostech a být vyloučen ze stvoření. Sledováním těchto procedur se docílí toho, že jejich lidský život se přivlastní k pozitivnímu stavu a oni se stanou rovnými vůči všem členům vlastní duchovní rodiny, jakožto i vůči všem ostatním ve stvoření.

V tomto ohledu proroctví Pána Ježíše Krista, vyřčené během Jeho/Jejího života na vaší planetě a zaznamenané v Evangeliu dle Matouše v kapitole 16 ve verši 19 se nyní naplňuje:

> ‚Dám ti klíče království nebeského, a cokoli svážeš na zemi, bude svázáno v nebi, a cokoli rozvážeš na zemi, bude rozvázáno i na nebi.‘

‚Dám ti klíče království nebeského‘ znamená dávat prostředky ke vstupu do vlastní Nejniternější duchovní mysli a z té pozice, ze stavu integrace vlastní mysli, učinit rovnými lidské tvory, kteří přijímají a uvádějí do praxe pravdy Nového zjevení, s těmi všemi, co jsou v ostatním stvoření. ‚Klíče‘ v této konotaci značí Nové zjevení. Pán Ježíš Kristus vám slíbil klíče od království nebeského, dá se říci, že slíbil lidským tvorům, že jednou, kdy bude splněno a ukončeno vše, co se týká získání Jeho/Její Nové přirozenosti, bude darováno Nové zjevení, jaké, mimo mnohých jiných věcí, poskytne lidským tvorům příležitost vstupu do království nebeského a stát se rovnými se všemi jinými představiteli pravého sentientního života. Takže za tímto účelem nejsou lidským tvorům dány žádné jiné klíče k dispozici, jedině Nové zjevení.

‚A cokoli svážeš na zemi, bude svázáno i v nebi‘ označuje, že je třeba přijmout Nové zjevení v zevnějšnostech. Pamatuje si, prosím, že lidští tvorové jsou v zevnějšnostech svého života, nikoliv v niternostech. Proto nic se jim nemůže přisoudit, nepřijmou-li to z pozice struktury a dynamiky svého vlastního specifického života - zevnějšností. Slovo ‚na zemi‘ v této zvláštní konotaci znamená jejich zevnějšnosti a jejich vědomou mysl. Ale také označuje doslovný smysl. ‚Svázat něco na zemi‘ také značí pojímat věci a pojmy v jejich literním významu. Jelikož neexistovalo nic z pravdy ve vnějšnostech, ve vědomé mysli a v doslovném smyslu, za účelem spásy lidských tvorů bylo nutno, aby

Nejvyšší ve formě Ježíše Krista vešel do zevnějšností, vědomé mysli a literního smyslu a doručil pravdu i do těchto tří stavů.

Ať se znovu zopakuje: Lidští tvorové se nemohou spasit ze žádné jiné pozice než z té, kterou zaujímají - což je lidský život. Lidský život je uložen v zevnějšnostech, ve vědomé mysli a v doslovném smyslu. Musíte se snížit nejdříve k jejich pozici a pak z té pozice postupně, krůček za krůčkem, uvést je do niternosti čili do toho nejniternějšího ve stvoření.

Jakmile přinesete tu pravdu a její dobro a dobro a jeho pravdu do zevnějšností, vědomé mysli a literního smyslu (pravda jsou klíče; zevnějšnosti, vědomá mysl a literní smysl jsou zemí), pak přijetím, inkorporováním a praktikováním pravdy na té úrovni svazujete věci na zemi, to jest, přivlastňujete sami sobě tu pravdu; stává se integrální součástí vašeho života, srdce, mysli a osobnosti. Stává se vámi, obsahem vašeho pravého ‚já jsem'. Tak se stává svázanou v nebi, to jest, ve vašich niternostech čili v pravé Nejniternější duchovní mysli, čímž se vám dává právo a výsada být částí pravého života a stvoření a stát se jedním se svými niternostmi. Zde je popsán proces integrování nejzevnějšího s nejniternějším, to jest, proces integrace všech aspektů sentientní mysli v jednu nerozdělenou mysl.

‚A cokoli rozvážeš na zemi, bude rozvázáno i v nebi' označuje eliminaci všeho podvodně vnuceného negativním stavem v lidské mysli. ‚Rozvázat cokoliv na zemi' značí zbavit se všeho, co není z pravého života pozitivního stavu čili nebe. Aby se mohly integrovat zevnějšnosti čili, v tomto případě, lidští tvorové do celistvosti a povšechnosti niterností, neboli, v tomto případě, aby se lidští tvorové (kteří jsou souhrnem zevnějšností) učinili rovnými s ostatním Stvořením a pozitivním stavem, je nutno zprvu rozvázat u nich vše, co je z negativního stavu. Jak víte, není možné žádné integrování z pozice negativního stavu, neboť nic z negativního stavu nemůže ani nesmí vstoupit do pozitivního stavu čili pravé reality stvoření a jeho pravého života. Takže nejdříve musíte odklidit smetí negativního stavu ve svých zevnějšnostech. (Vzpomínáte na nový proces duchovní transformace a niterné pouti, popsané v páté kapitole této knihy? Prosím pěkně, osvěžte si paměť opětným přečtením té kapitoly, chcete-li.)

Jakmile vyčistíte a vyhodíte toto smetí ze svých zevnějšností (na zemi), nic z nich již vám nebude možno přisoudit. V té chvíli stanete se integrovaným do pozitivního stavu (nebe). Pravidlem je, což již bylo formulováno skrze Swedenborga, že žádná změna nemůže být zahájena Pánem Ježíšem Kristem ve vašich niternostech, pokud vy sami, ze své svobodné vůle a volby, ji nezahájíte ve vlastních zevnějšnostech, ve vědomé mysli a v doslovném smyslu. Nové zjevení, dané v literním smyslu jako Slovo Pána Ježíše Krista, poskytuje vám klíč čili prostředky k tomu, jak se zbavit nečistot negativního stavu ve vašich zevnějšnostech. Čtení, přijímání a praktikování Nového zjevení v každodenním životě představuje u lidských tvorů postupnou eliminaci negativního stavu v jejich každodenním životě čili v jejich zevnějšnostech i jejich přivádění do pozitivního stavu.

Je nutno, abyste zde pochopili jeden velmi důležitý fakt: Nové zjevení muselo být přeneseno Pánem Ježíšem Kristem prostřednictvím lidského tvora, v tomto případě

skrze tebe, Petře. Dá se říci, že Nové zjevení se svou Božskou pravdou muselo být vysloveno v lidských slovních termínech a pojmech, které mohou vnímat, rozlišovat a chápat všichni ve stvoření a stejně tak lidští tvorové. Kdyby Nové zjevení bylo dáno skrze někoho jiného než lidského tvora, pak by lidští tvorové byli navždy zatraceni zůstat ve falešnostech vlastního doslovného smyslu. Prostě nejsou s to vnímat a chápat nic ve vnitřním a duchovním smyslu. V tom případě ani jeden lidský tvor by se nemohl spasit.

Až do nedávna - před tím, než Nová přirozenost Pána Ježíše Krista vešla do Absolutního jsoucna a bytí - byla tak zvaná lidská nebesa udržována pouze faktem slibu, že tato situace s lidskými tvory se změní. Kdyby se to nebylo stalo, pak by se nakonec každý v lidském nebi postupně navrátil do svých dřívějších lidských podmínek a skončilo by se tím, že by všichni spadli do negativního stavu. Přístupnost Nového zjevení pro lidské tvory v jeho doslovném smyslu, ve vědomé mysli a v zevnějšnostech zabraňuje předem, aby kdy nastaly tyto hrozné důsledky.

Jak vidíte, jediný typ jakéhokoliv zjevení, dávaného Pánem Ježíšem Kristem a jaké má všeobsažný a multidimenzionální význam a aplikovatelnost, je to zjevení, které přichází skrze někoho, kdo žije na vaší planetě. Jakékoliv jiné zjevení, na jakémkoliv jiném místě, v jiném stavu, za jiných podmínek a jiného procesu vyloučilo by navždy lidské tvory z jeho poznání, pochopení a praktikování. Zjevení takové povahy by nikdy nebylo všeobsažné a multiverzálně aplikovatelné, jelikož jeho doslovné projevení a konkretizování by bylo znemožněno vyloučením lidských tvorů z jeho procesu. V tomto případě by veškeré stvoření bylo ochuzeno o životně závažné poznání zevních, konkrétních a hmatatelných aspektů toho zjevení a pravdy v něm obsažené. Dokud se Nové zjevení přenáší z pozice i k pozici lidského života, jeho doslovné, konkrétní a hmatatelné aspekty jsou zajištěny a stává se tak plností svého obsahu a významu. Tímto životně důležitým významem a plností se stává jsoucím naživu a živým. Tím, že je opravdu jsoucím naživu a živým, může se projevovat plně přítomnost Pána Ježíše Krista v Jeho/Její Nové přirozenosti kdykoliv a kdekoliv je k dispozici, vzato v úvahu a praktikuje se.

Jak vidíte, je tedy přežití lidského života a v lidském životě ode dneška naprosto závislé na přístupnosti tohoto Nového zjevení také na vaší planetě. Pokud je Nové zjevení přítomné a dostupné na vaší planetě, byť by je nečetl nikdo nebo četla, přijímala a praktikovala jenom nepatrná hrstka lidských tvorů, je pevně zajištěna základna pro úplnou eliminaci negativního stavu. Z této pozice může započít věčné skoncování s negativním stavem.

Úspěšné přežití lidského života i v lidském životě je jinou záležitostí, jaká se musí znovu nastolit a uvést do vaší pozornosti. Pokud si vzpomínáte, byl dán ve třínácté kapitole této knihy nástin, jak přežít lidský život. V tomto dodatku i celé této knize byl lidský život roven zevnějšnostem, protože ve své kosmické difúzní souvztažnosti shrnuje život zevnějšností mimo čili separovaně od niterností. Tato situace je jediná věc, která pro nedozírnou většinu lidských tvorů má smysl. Takže - jak bylo poznamenáno v páté kapitole této knihy a taky výše, musí začít jakýkoliv proces změny

u lidských tvorů u zevnějšností. Pamatujte si: ‚cokoli svážeš na zemi (v zevnějšnostech), bude svázáno i na nebi (v niternostech)'. Z tohoto pojímání lidského života se odvozuje jeho úspěšné přežití.

Bylo již zjeveno skrze Swedenborga (v jeho knize o Božské prozřetelnosti), že pro to, aby se dosáhlo něčeho pozitivního, musí se lidští tvorové naučit, jak se donutit či přinutit dělat věci, které by jinak nedělali. Zákon svobody a nezávislosti vyžaduje svobodné a nezávislé rozhodnutí při konání výběru. Takže, pokud si vzpomínáte, podle tohoto zákona nic se nemůže nikomu přisoudit z toho, co bylo získáno pod nátlakem, silou, vnucením nebo donucením ze strany někoho nebo něčeho zvenčí čili pod vlivem zázraků, znamení, poselství odněkud a někoho jiného. Takové vnucování porušuje všechny duchovní zákony. Avšak je to něco docela jiného, když se sami ze své vlastní vůle a volby donucujete a nutíte k dělání něčeho, co se vám nechce dělat. Jelikož vyvěrá z vašeho svobodného rozhodnutí donutit se něco konat, toto rozhodnutí s jeho důsledky a výsledky vám plně patří. Samo rozhodnutí, tím, že přichází z vaší vlastní svobodné vůle a volby, je vždy ze stavu vaší niternosti, které ovlivňuje vaše zevnějšnosti, takže zevnějšnosti samy sebe nutí k tomu, aby dělaly něco, co se jim nechce dělat. Kvůli tomu faktu, že toto je stavem niterností, vše, co se koná z této pozice, vám patří a je svázáno s celou lidskou myslí a celým Stvořením.

Jak si vzpomínáte, byli lidští a všichni jiní tvorové a členové negativního stavu geneticky, duchovně, duševně a fyzicky uspořádáni takovým způsobem, aby byli přirozeně nakloněni k chtění a dělání věcí, které pocházejí ze zla a nepravd negativního stavu. Tak to bylo uděláno, aby byli. Takže být dobrými a konat dobro, chápat a praktikovat pravdu je pro ně velice těžké, ba nemožné. Velice často mají vrozený odpor vůči čemukoli dobrému a pravdivému. Aby ospravedlnili svůj odpor vůči pozitivnímu stavu lásky a moudrosti, dobra a pravdy, kladných skutků a víry, vede je negativní stav k přesvědčení, že negativní stav je pozitivní a dobrý. Vše ostatní, co je mimo hranice a šíři jejich života, sestrojeného podle obrazu negativního stavu, považují za negativní a špatné.

Při pohledu na tento nepopíratelný fakt a na neštěstí pro lidské tvory a všechny ostatní tvory a členy negativního stavu na všech jeho úrovních, neexistuje žádná jiná cesta, jak se dostat ven z negativního stavu než pomocí procesu sebedonucování z vlastní svobodné vůle a volby ve věci provádění toho, co má pozitivní povahu, k čemuž mají vrozený a přirozený odpor. Kvůli této nepříznivé situaci lidského života a lidských tvorů, jakožto i všech jiných druhů života negativního stavu přijímá Pán Ježíš Kristus nevyhnutelnost jejich sebedonucování, aby se stali pozitivními, jako jejich vlastní a plně jim ji přivlastňuje.

Takže pro to, abyste zdárně přežili lidský život, musíte integrovat do svého osobního a soukromého života princip sebedonucování. Velice často se vám nechce podnikat niternou pouť nebo denně meditovat či číst Nové zjevení nebo konat své denní úkoly a práci či plnit každodenní povinnosti v zaměstnání, povolání či zvoleném poslání a nebo se nemáte k tomu, abyste splnili své sliby atd. Budete nacházet všelijaké výmluvy a ospravedlnění, proč byste neměli dělat, co je pro vás náležité a správné nebo co od vás vyžaduje vaše každodenní přežívání lidského života. Někteří z vás jdou dokonce tak daleko, že prohlašují, že jejich vlastní niternost je vede k tomu, aby dělali či nedělali to

či ono. Užití slova ‚být veden' mělo by být známkou toho, že jde o zavádějící ‚vedení', přicházející z takzvaného pseudonitra či pseudoniterné mysli. Pravá Nejniternější duchovní mysl nikdy neužívá slova ‚vůdce' ani ‚vedení'.

V takovýchto případech pravidlem je ovládnout takové falešné ‚vedení' a donutit se, ze své vlastní svobodné vůle a volby, konat své každodenní povinnosti a plnit své životní úkoly čili to, co se vám nechce dělat, ale o čem víte, že se dělat musí. Apoštol Pavel byl si vědom této situace, když prohlásil v epištole k Římanům 7:19:

> ‚Vždyť nečiním dobro, které chci, nýbrž konám zlo, které nechci.'

Pavel si ovšem nebyl vědom, podobně jako i všichni jiní, že toto bylo strukturálně a geneticky vštípeno do esence a substance každé fabrikace pseudotvůrců a zvláště lidských tvorů. Jako každý jiný, i Pavel mylně usoudil, že lidští tvorové, jakož i jiní tvorové a členové pekel (zóny vymístění) byli původně stvořeni Bohem.

Kvůli zcela nové situaci, jež nastala jako výsledek revolučních a fundamentálních změn v Absolutní přirozenosti Boha, který se stal Pánem Ježíšem Kristem, a následným změnám v roli i vztahu sentientních entit, duchovních poradců i lidských tvorů, musí se od nynějška veškerá rozhodnutí ve vašem lidském životě učinit při plném zahrnutí vaší zevnějšnosti, vědomé mysli i doslovného smyslu do procesu rozhodování. Není-li tomu tak, pak jakékoliv rozhodnutí založené na vyloučení těchto faktorů nebude závazné v žádném ohledu.

Jakmile se rozhodlo postupovat určitou cestou neboli činit to či ono, než se přistoupí k provedení toho rozhodnutí, radí se vám prodiskutovat to se všemi členy vaší pravé duchovní rodiny a s vaším opravdovým Rodičem - Pánem Ježíšem Kristem (máte-li k nim vědomý přístup; jinak jednejte, jako by jste takový přístup měli! Konec konců, jsou vždy s vámi a berou v úvahu všechna vaše rozhodnutí, dělí se s vámi o své výdobytky a ideje tím, že vám poskytují myšlenky, pocity a intuici ve shodě s vašimi pravými potřebami). Činíte-li vše tímto způsobem, pak se přivádíte do plného svazku a sladěnosti své zevniternosti s niternostmi, které se stávají jediností vaší pravé sentientní mysli.

Pamatujte si: ‚cokoli svážeš na zemi, bude svázáno i v nebi, a cokoli rozvážeš na zemi, bude rozvázáno i v nebi'. Toto pravidlo se používá pouze pro proces rozhodování a svobodných výběrů. Krajní negativní konotace a nežádoucí vedlejší efekt tohoto pravidla se může najít v tom, jak lidští tvorové oceňují zevní objekty. Existují na vaší planetě hnutí, která mají sklon připisovat nebo vkládat mystickou, nezvyklou a velmi často i uzdravující moc do určitých neživotných objektů nebo artefaktů. Tak na příklad lidští tvorové považují křišťály, drahokamy, vzácné kovy, kříže, předměty, sloužící náboženským, kultovním či jiným obřadům, atd. za samy o sobě svaté a zdroje zvláštních mystických emanací, jaké je vyléčí ze všech jejich problémů anebo způsobí to, že budou zakoušet určité neobyčejné, tajemné a duchovní stavy a rozpoložení. Podle nich chrání nošení nebo vlastnictví těchto objektů před všemi zly a problémy lidského života i před zlými a negativními duchy.

Žádná z takových mocí nebo sil nepůsobí v těchto objektech. Jsou jen duchovní souvztažností určitých duchovních idejí, které byly započaty v nejniternějším duchovním stavu multivesmíru. V sobě a o sobě jsou pouze pustými objekty, které naprosto nemají žádnou moc způsobující ochranu kohokoli před čímkoli. Máte se na ně dívat jako na pouhé korespondence nějakých důležitých duchovních stavů nebo aspektů různých duchovních událostí, manifestovaných v životech sentientních entit. Tyto objekty jsou odrazy rozmanitých atributů duchovních principů Božské lásky a Božské moudrosti Pána Ježíše Krista a jejich četných odvozenin v pozitivním smyslu nebo rozličných pseudoduchovních principů zel a nepravd negativního stavu a jeho četných odvozenin v negativním smyslu. Opakuje se ještě jednou, že není nic mystického, tajemného či nadpřirozeného v žádném z těchto neživotných objektů. Je to pevná víra lidské mysli v moc těchto objektů, která je příčinou jakýchkoliv příznivých výsledků či neobyčejných zkušeností, nikoliv ty objekty samy.

Extrémní projev tohoto bláhového zbožštění zevnějších objektů a tretek se může nalézt v příběhu o Svatém grálu, jak byl na příklad vylíčen nedávno v populárním filmu ‚Indiana Jones a poslední křižácké tažení'. V tom filmu kalich, který prý byl použit Pánem Ježíšem Kristem při Jeho/Její poslední večeři s Jeho/Jejími učedníky, má mít neobyčejnou mystickou moc, dávající vám sílu docílit věčné mládí a uzdravit vás od jakéhokoliv soužení, ba dokonce i vzkřísit vás z mrtvých.

V samém kalichu žádná taková moc neexistuje. I kdyby se mohlo prokázat, že takový kalich vskutku je ještě někde zachován na vaší planetě a jednoho dne by se našel, nebyl by s to způsobit sám sebou a od sebe žádné takové mystické děje. Nebyl by nic jiného než kus kovu, zpracovaný do formy kalichu za tím účelem, aby se z něho pilo. Ne sám kalich, ale jeho funkce a to, co představuje a s čím souvztaží, mají pravý duchovní význam. Jak si pamatujete z deváté kapitoly této knihy, nutnost přijetí Lidského Božství a Božské lidskosti, to jest lidského těla Pána Ježíše Krista, inkorporovaného do povšechnosti Absolutní přirozenosti Nejvyššího, byla popsána procesem pití z toho poháru a pojídání chleba.

Přijetí Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista do vlastního života vpravdě umožňuje lidským tvorům a každému jinému tohoto typu se spasit z negativního stavu. Být spasen od negativního stavu a od typického lidského života znamená být vzkříšen ze smrťáckého života či odumírajícího života a být vyléčen ze všech duchovních, duševních a fyzických problémů a nemocí, jakými je negativní stav a lidský život tak hojně zaneřáděn. Také to znamená získat, po vzkříšení, věčné mládí, neboť v pozitivním stavu pravého stvoření stárnout znamená být věčně mladým. Jiný význam neexistuje v žádném z těchto příběhů ani v objektech, které byly a jsou používány v lidských rituálech.

Nicméně, existuje určitá pozitivní konotace v příběhu ve výše zmíněném filmu, jakožto i v podobných příbězích o hledání pokladů atd. Povšimněte si, prosím, jak všechny tyto poklady jsou tajně uschovány a jak mnoho nepřekonatelných překážek je na cestě a stezkách k jejich dostižení. Poklad a Svatý grál v této zvláštní konotaci představují pozitivní stav nebes a pravé stvoření. Život ohrožující překážky a rozličné hádanky, jaké se musí rozluštit a překonat, mají-li se dobýt tyto poklady, představují negativní stav, jaký se ze všech sil snaží učinit prakticky nemožným a životu nebezpečným pro

lidské tvory a pro každého v negativním stavu zóny vymístění dosáhnout pravý pozitivní stav.

Avšak to také značí, že máte neustále usilovat a nutit se k tomu, všechny tyto překážky překonávat, jakožto i zdolávat balvany na cestě a život ohrožující situace a nenechat se jimi zastrašovat. Má se raději pokračovat v hledání životní cesty k pozitivnímu stavu v zájmu principů, neboť pouze pozitivní stav je tou pravou realitou a je s to naplnit váš život ve všech jeho aspektech i ohledech. A jelikož pozitivní stav v nynějším rozpoložení, stavu, procesu a spoluvýznamu vyvěrá z Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista, pouze Pán Ježíš Kristus ve Své Nové přirozenosti může vám dát vše, co je označeno jako poklad, Svatý grál a vše to, s čím souvztaží výše zmíněné neživotné objekty.

Jiná zajímavá pozitivní konotace výše zmíněného filmu se vidí v tom, jak se klade důraz na prostotu, skromnost a pokornost duchovních principů a Přirozenost Pána Ježíše Krista. Pokud jste si povšimli, ve filmu bylo vystaveno několik kalichů, z nichž se mělo vybrat. Pouze jeden z nich byl pohárem, z něhož pil Pán Ježíš Kristus a jeho učedníci. Všechny tyto poháry, až na dotyčný kalich, byly z čistého zlata se všemi možnými pompézními ornamenty a zkrášleninami. Kdežto ten skutečný kalich byl velice prostý ve svém skromném zpracování. Tato situace odráží souvztažnost toho, že skutečný smysl života není nalezen v zevnějšnostech (reprezentovaných druhými, parádními poháry), nýbrž v niternostech a v pravé skromnosti, poníženosti a pokoře (reprezentovaných zmíněným kalichem). Také to odráží Pravou přirozenost Pána Ježíše Krista, jež je oděna do Absolutní skromnosti, Poníženosti a Pokory.

Takže se vám radí, abyste se nehnali za zevním bohatstvím, slávou a mocí, ale usilovali o pravou skromnost, poníženost a pokoru. Tyto atributy pravého života představují skutečný poklad, slávu a duchovní moc. Přivádějí vás do pozitivního stavu na hruď Pána Ježíše Krista v Jeho/Její Nové přirozenosti.

Každý, kdo má uši k slyšení a naslouchání, ať slyší a naslouchá tomu, co Pán Ježíš Kristus zjevuje v tomto dodatku."

Tato kniha byla završena dne 10. června 1989 v 10:35 ráno v Santa Barbaře, Kalifornie, U.S.A.

Redakční práce na této knize byly ukončeny dne 22. dubna 1992 v 4:17 odpoledne (16:17) v Santa Barbaře, Kalifornie, U.S.A.